

РОБИН ХОБ
ПРИДВОРНИЯТ
УБИЕЦ
— КНИГА ВТОРА —
КРАЛСКА
ПОРЪЧКА

ЖЕСТОКИ БИТКИ И ОПАСНИ МАГИИ В НАЙ ВЕЛИЧАВИЯ ЕПОС НА 21. ВЕК!

РОБИН ХОБ

КРАЛСКА ПОРЪЧКА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

В поразителния роман на Робин Хоб „Придворният убиец“ се разказва незабравимата история за Фицицарин, младеж, предопределен да промени съдбата на един кралски род, изправен пред тежко изпитание. Сега епосът продължава с този шеметен разказ за крайморското кралство на Шестте херцогства.

КРАЛСКИЯТ УБИЕЦ

Младият Фиц току-що се е спасил от първата си опасна задача като убиец. Ала е платил висока цена и измъчен и огорчен, иска да остане в далечното Планинско кралство, въпреки че клетвата му на кралски човек го задължава да се върне в Бъкип. Скоро любовта и редица ужасни събития го връщат в двора на Шестте херцогства и отново го въвличат в гибелните интриги на кралското семейство.

ОГЪН И МЕЧ

През това време страшните пирати с алените кораби са подновили атаките си по крайбрежието и оставят след себе си опожарени села и обезумели жертви. Кралството търпи нападение и отвътре — заговори и предателства застрашават трона на болния крал Умен.

В ръцете на Фиц е съдбата на кралството!

Ha Raiън

ПРОЛОГ

СЪНИЩА И СЪБУЖДАНИЯ

Защо е забранено да се записват точните знания за магията? Може би защото всички ние се боим тия знания да не попаднат в ръцете на недостойни за тях люде. Несъмнено открай време е имало обичай за чиракуване, което да гарантира, че точните магически познания ще бъдат предадени на онези, които са обучени и сметнати за достойни да ги получат. Макар това да изглежда като похвален стремеж да предпазим тайните науки от недостойни ръце, то пренебрегва факта, че магията не произтича от тия конкретни знания. Склонността към определен вид магия или е вродена, или не съществува. Така например магическата способност, известна като Умението, силно зависи от кръвната връзка с Пророческата кралска династия, макар че може и да се появи изневиделица при хора, в чиито жили тече кръв както от Вътрешните земи, така и от Външните острови. Човек, обучен в Умението, може да прониква в чуждия ум, независимо от разстоянието и да разчита скритите в него мисли. Найнадарените могат дори да влияят върху тези мисли или да водят разговор отдалече. Това е изключително ценна дарба при водене на сражение или събиране на сведения.

Преданията разказват за една още по-древна, ала ненавистна днес магия, наричана Оsezанието. Малцина биха си признали, че я владеят, и поради туй винаги я приписват на хората от съседната долина или отвъд отсрещния хребет. Подозирам, че някога тя е била природната магия на онези, които са се издържали от земята като бродещи ловци, а не като улегнал народ; магия за люде, съхраняващи родството си с дивите горски твари. Разправят, че Оsezанието им давало способност да говорят езика на зверовете. Ала преданията предупреждават, че който се отдаde на тази магия твърде задълго или прекалено усърдно, постепенно сам се превръща в звяр. Това обаче може и да е само легенда.

Съществуват и тъй наречените Синорни магии, макар че така и не успях да установя откъде иде названието им. Те са стари и проверени, ала и подозрителни — сред тях са гледането на ръка, водното гадаене, тълкуването на отраженията в кристал и редица други опити да се предскаже бъдещето. Към съвсем отделна, безименна категория спадат магиите, предизвикващи реални ефекти като невидимост, левитация, раздвижване или съживяване на неодухотворени предмети — все чародейства от древните легенди, като се почне от Летящия стол на Вдовишкия син, та до Вълшебната покривка на Северния вятър. Не познавам хора, които да твърдят, че владеят тези магии. Те сякаш се срещат единствено в легендите; приписват ги на люде от древни времена и далечни земи, или на същества, надарени с митична слава: дракони, великани, на Праотците, на Другите.

Спирам, за да изчистя перото си. Върху калпавата хартия изпод него излизат ту размазани петна, ту драскулки. Но не ще използвам хубав пергамент за тия слова; все още не. Не съм сигурен дали трябва да бъдат записани. Питам се: защо изобщо да ги излагам върху хартия? Нима тия знания няма да бъдат предадени устно на онези, които ги заслужават? Може би. А може би не. Онуй, що днес смятаме за напълно естествено, тоест познанията за тези неща, може един ден да изглежда за потомците чудодейна загадка.

В библиотеките твърде рядко се срещат съчинения за магията. Аз усърдно се мъча да проследя нишката на знанието през лабиринта от информация. Тук-там срещам разпръснати справки, неясни намеци и нищо повече. През последните години ги сбрах на сигурно място в главата си с твърдото намерение да прехвърля тия познания на хартия. Ще изложа каквото знам от собствен опит, както и натрупаната премъдрост.

Може би, за да осигура отговори на някой друг клет безумец от бъдните времена, изтормозен досущ като мен от вътрешната война на магиите.

Но когато сядам да се заема с работа, обземат ме колебания. Кой съм аз, та да възправям волята си срещу миналите вече по този път? Бива ли да изложа с ясни и прости слова методите, чрез които надареният с Осезанието може да разшири своя обхват или да привърже към себе си друга жива твар? Бива ли да опиша подробно

какво обучение е потребно, преди у човека да се изяви Умението? Никога не съм се увличал по Синорните вълшебства и магията от легендите. Имам ли правото да разравям техните тайни и да ги забождам върху хартия като сбрани за изучаване пеперуди или листа?

Опитвам да си представя що може да стори някой с тия неправедно придобити познания. А оттам се замислям какво ми донесоха те. Власт, богатство, любов? Смешно! Нито Умението, нито Осезанието са ми предлагали някога нещо подобно. А и да са предлагали, не притежавах нито усета, нито амбицията да сграбча техния дар.

Власт. Не вярвам някога да съм я желал заради самата нея. Мечтаех да я притежавам само в редките мигове на униние или когато виждах как близки до мене люде страдат от злонамерени господари. Власт. Всъщност не съм и мислил да поsegна към нея. От мига, когато аз, незаконороденият внук на крал Умен, положих клетва за вярност към него, той винаги имаше грижа потребностите ми да бъдат задоволени. Хранех се до насита, от образование понякога дори ми е втръсвало, дрехи имах както обикновени, тъй и досадно елегантни, а сегиз-тогиз из кесията ми подрънкваше някоя и друга монета. Израснах в двореца, а туй само по себе си е богатство, за каквото повечето хлапета от Бъкип не смеят и да мечтаят. Любов. Кой знае. Моята кобила Сажда ми дава кротката си обич. Някога едно куче на име Ноство ме дари с безпределна вярност и я заплати с живота си. Друго малко кученце ме обикна безумно и също загина. Болка свива сърцето ми, като си спомня колко скъпа цена платиха те без колебание заради тази обич.

Винаги съм имал за спътник самотата на израсналия сред интриги и тайни кроежи, уединението на момче, което не смеє да довери никому цялото си сърце. Дворцовият писар Федрен ме хвалеше за четливия почерк и умело направените рисунки, ала не можех да ида при него и да споделя, че вече съм чирак на кралския убиец и поради туй няма как да продължа с писарския занаят. Нито пък можех да разкрия пред Сенч, моя учител по Дипломация на кинжала, каква непоносима жестокост трябваше да търпя, докато се мъчех да усвоя от майстор Гален тайните на Умението. И пред никого не смеех да говоря открито за избуяващата си склонност към Осезанието — древната

зверска магия, за която казваха, че била порочна и опетнявала всеки, посегнал към нея.

Дори и пред Моли.

Моли бе за мен най-скъпoto на света — истинско убежище. Тя нямаше абсолютно нищо общо с моя всекидневен живот. Не само защото бе жена, макар че и това представляваше дълбока тайна за мен. Бях израснал почти изцяло сред мъже, лишен не само от майка и баща, но и от други роднини, готови да признаят кръвната връзка с мен. Като дете ме повериха на грубоватия старши коняр Бърич, който някога бил дясна ръка на баща ми. Конярите и ратниците станаха мои всекидневни другари. По онова време в ратните отряди също имаше жени, макар и не толкова много, колкото днес. Ала и те като мъжете имаха служебни задължения, имаха си свой собствен живот и семейства, когато не бяха на стража. Не можех да им отнемам от времето. Нямах нито майка, нито сестри или лели. Нямаше от кого да получа онази особена нежност, за която казват, че е присъща на жените.

Освен от Моли.

Тя бе само с година-две по-голяма от мен и растеше като млада фиданка, напираща през пукнатина в калдъръма. Не можеха да я смажат нито безпробудното пиянство и нередките побоища на баща ѝ, нито неимоверните ѝ детски усилия да поддържа що-годе някакъв ред в дома и дюкяна. Когато се срещнахме за пръв път, тя бе дива и плаха като малко лисиче. Уличните дечурлиги я наричаха Моли Кървавото носле. Често носеше белези от колана на баща си, но въпреки неговата жестокост го обичаше. Така и не разбрах защо. Той я ругаеше и гълчеше дори когато Моли го мъкнеше към леглото след поредния запой. А събудеше ли се, не изпитваше угрizения за пиянството и лошите думи. Само ръсеше нови упреци: защо подът в свещарницата не е изметен и поръсен със свежи билки; защо не се е погрижила за кошерите, не вижда ли, че почти няма мед за продан; защо е оставила да изгасне огънят под казана с восък? Не искам и да си спомням колко пъти съм стоял там в ролята на безмълвен свидетел.

Но Моли израсна и преодоля всичко това. И в едно ненадейно лято тя разцъфтя, превърна се в млада жена, която ме караше да благовея пред нейната самоуверена сръчност и женския ѝ чар. Сякаш изобщо не усещаше как щом кръстосаме погледи, езикът ми

залепва за небцето. Нито една моя магия, била тя от Осезанието или Умението, не можеше да ме защити от мимолетното докосване на ръката и или пък от пристъпите на тромава недодяланост, колчем я зърнех да се усмихва.

Да запиша ли как очите ѝ ставаха ту кехлибарени, ту тъмно кафеави в зависимост от настроението и цвета на роклята? Зърнех ли сред пазарната бълсканица нейната пурпурна пола и червения шал, аз изведнъж ослепявах за всичко останало. С очите си съм видял тези магии и наистина мога да ги опиша, ала едва ли някоя друга ще съумее да ги претвори тъй умело.

Как я ухажвах? Ръсех недодялани хлапашки комплименти и зяпах по нея като селски малоумник, загледан в пътуващ жонгльор. Тя знаеше, че я обичам, още преди сам да го осъзнае. И ме оставяше да я ухажвам, макар че не спадах към градските момци, бях по-малък от нея и поне доколкото ѝ бе известно, не ме чакаше светло бъдеще. Тя смяташе, че съм момче за всичко от замъка — чирак на писаря и помощник в конюшните. Изобщо не подозираше в мен Копелдака, незаконния син, заради когото принц Рицарин загуби надеждите си за престола. Само по себе си това бе голяма тайна. А за другата тайна — магията и истинския ми занаят — не би могла и да сънува.

Навярно затова можех да я обичам.

И със сигурност заради това я загубих.

Оставил се да ме завладеят тайните, провалите и болките на другия ми живот. Имах да уча магии, да разгадавам тайни, да убивам и да оцелявам в интригите. Затънал във всичко това, аз дори не си помислих да подиря от Моли мъничко разбиране и надежда, след като не ги откривах другаде. Тя бе насторани, чиста и неопетнена. Грижливо я пазех от всяко докосване до тайната ми свят. Нито веднъж не се опитах да я въвлека в него. Вместо това сам ходех при нея в малкото рибарско градче, където тя продаваше в дюкянчето си свещи и мед, отскачаше до пазара и понякога идваше да се разходим по плажа. Стигаше ми, че тя съществува, за да я обичам. Не смеех дори да се надявам на ответно чувство.

Настана ден, когато опитът да изучава Умението ме тласна в тъй бездържано страдание, че не вярвах да оцелея. Не можех да си простя провала в учението; не можех да си представя, че за другите този провал няма значение. Отчаян, аз се отдалох на мрачно уединение.

Минаха дълги седмици, без да я навестя или поне да й пратя вест, че мисля за нея. Накрая, когато вече нямаше към кого да се обърна, я потърсих. Твърде късно. Един ден пристигнах с наръч подаръци пред свещарница „Пчелен балсам“ тъкмо навреме, за да я видя как си отива. Но не сама. Беше с Джейд — хубав широкоплещест моряк с предизвикателна обеца на едното ухо и самоуверена мъжка походка. Незабелязан и смазан, аз се отдръпнах и продължих да гледам как се отдалечават, хванати за ръце. Гледах и я оставих да си отиде, а през следващите месеци опитвах да си повярвам, че е излязла и от сърцето ми. Питам се какво ли би станало, ако през онзи ден бях изтичал след тях да изпрося една прощална дума. Странно, колко много събития се промениха заради глупавата горделивост на едно момче и умението му да търпи поражения. Прогоних я от мислите си и никому не споменах за нея. После продължих да живея.

Крал Умен ме прати като свой убиец с кервана от гости, отиващи да посетят задочната венчавка на планинската принцеса Кетрикен с принц Искрен. Задачата ми бе незабелязано и дискретно да причиня смъртта на нейния по-голям брат, принц Руиск, за да остане тя единствена наследница на Планинския трон. Но когато пристигнах там, открих мрежа от коварни лъжи, изплетена от моя по-млад чичо, принц Славен, който се надяваше да отстрани Искрен от пътя към престола и да вземе принцесата за своя жена. Аз бях пионката, която щеше да пожертва за тази цел; и пак аз се оказах пионката, която повали фигурите около него, навлече си гняв и мъст, но спаси престола и принцесата за принц Искрен. Не смяtam, че е било героизъм. Нито пък че е било сторено от дребнава злоба към онзи, който вечно ме нагрубяваше и унижаваше. Просто бе дело на едно възмъжаващо момче — изпълнение на клетвата, която бях дал преди години, без да разбирам истинската й стойност.

След като осуетих заговора на Славен, дълго лежах болен в Планинското кралство. Ала накрая дойде утро, когато се събудих и повярвах, че мъчителната немощ най-сетне ме е напуснала. Бърич реши, че съм достатъчно здрав, за да започнем дългото пътуване назад към Шестте херцогства. Принцеса Кетрикен и нейната свита бяха потеглили към Бъкип преди няколко седмици, докато времето още беше добро. Сега зимните виелици вече брулеха върховете на Планинското кралство. Ако не напуснеме Джаампе в най-скоро време,

щеше да се наложи да презимуваме там. През онова утро бях станал рано и тъкмо привършвах събирането на багажа, когато ме разтърсиха първите леки тръпки. Твърдо реших да не им обръщам внимание. Дреболия, казах си, просто още не съм закусил и се вълнувам преди завръщането у дома. Навлякох дрехите, които Джоунки ни бе осигурила за пътешествието през Планините и отвъдната равнина. За мен имаше дълга червена риза с вълнена подплата и зелени плетени панталони с червена бродерия около кръста и долу на крачолите. Ботушите бяха меки, почти безформени, докато не ги запълних с краката си. Приличаха на торбички от добре обработена кожа с подплата от животинска козина. Пристягаха се към краката с дълги ремъци. Едва успях да ги закрепя с треперещите си пръсти. Джоунки ни бе казала, че са великолепни за сухия планински сняг, но че в никакъв случай не бива да ги мокрим.

В стаята имаше огледало. Отначало се усмихнах на отражението си. Дори и шутът на крал Умен не се обличаше толкова пъстро. Но над шарените одежди лицето ми бе изпито и бледо, тъмните очи върху него изглеждаха прекомерно големи, а твърдата черна коса стърчеше като козина на настърхнало куче. Болестта ме беше съсипала. „Нишо — казах си, — най-сетне ще се прибера.“ И обърнах гръб на огледалото. Докато събирах дребните подаръци, които исках да занеса на приятели у дома, ръцете ми ставаха все по-неуверени.

Заедно с Бърич и Хендс седнахме за последен път да закусим с Джоунки. Отново ѝ благодарих за положените усилия да ме изцери. Посегнах да гребна от кашата и ръката ми трепна. Изпуснах лъжицата. Зърнах я как пада и рухнах подир нея.

Следващото, което си спомням, са сенчестите ъгли на спалнята. Дълго лежах безмълвен и неподвижен. От пустотата постепенно изплува разбирането, че съм преживял нов пристъп. Той бе отминал; отново владеех тялото и разсъдъка си. Ала вече не ги желаех. На петнайсетгодишна възраст, когато повечето момчета едва навлизат в разцвета на силите си, аз вече не се доверявах на своето тяло дори за най-прости задачи. То бе увредено и аз яростно го отхвърлях. Изпитвах дива злоба към този затвор от път и кости и ми се искаше някак да изразя кипналото си огорчение. Защо не можех да оздравея? Защо не се възстановях?

— Просто ти трябва още време, това е. Изчакай да мине половин година. Тогава се преценявай.

Гласът бе на лечителката Джоунки. Тя седеше в сенчестия ъгъл откъм огнището. Не я бях забелязала, преди да проговори. Тя се изправи бавно, сякаш костите я боляха от зимния студ, сетне пристъпи до леглото ми.

— Не искам да живея като старец.

Тя сви устни.

— Рано или късно ще ти се наложи. Или поне ти желая да го доживееш. Аз съм стара, стар е и моят брат, крал Ейод. Не ни се струва чак толкова обременително.

— Не би ме дразнило старческо тяло, ако съм го заслужил с годините. Но не мога да продължавам така.

Тя озадачено поклати глава.

— Можеш, разбира се. Изцелението понякога е досадна работа, но да кажеш, че не можеш да продължиш... Не разбирам. Да не е от разликата в езиците?

Поех си дъх да отговоря, но в този момент нахълта Бърич.

— Буден ли си? По-добре ли се чувствува?

— Буден съм — изсумтях аз. — И не се чувствам добре.

Дори сам усетих, че гласът ми звучи като на капризно дете. Бърич и Джоунки се спогледаха над леглото. Тя пристъпи до мен, потупа ме по рамото и мълчаливо излезе от стаята. Очевидното им слизходъжение ме вбесяваше и в гърдите ми кипна вълна от безсилна ярост.

— Защо не можеш да ме излекуваш? — попитах аз.

Бърич се сепна от обвинението в гласа ми.

— Не е толкова просто — започна той.

С усилие се надигнах и седнах в леглото.

— Защо да не е? Виждал съм те как лекуваш животните от всякакви болежки. Треска, счупени кости, глисти, краста... ти си старши коняр и знам какво умееш. Защо не можеш да ме излекуваш?

— Ти не си куче, Фиц — тихо отвърна Бърич. — С болните животни е по-лесно. Понякога взимам драстични мерки, но си казвам: е, ако умре, поне няма да страда вече, а това може и да го излекува. С теб не мога да постъпя така. Ти не си животно.

— Това не е отговор! Половината ратници идват при теб вместо при целителя. Ти извади стрела от Ден. Цялата му ръка разцепи, за да измъкнеш острите. Когато целителят каза, че кракът на Грейдин е възпален и ще трябва да се отреже, тя дойде при теб и ти я спаси. А целителят все повтаряше, че заразата ще се разнесе и Грейдин ще умре по твоя вина.

Бърич прехапа устни, за да удържи гнева си. Ако бях здрав, щях да внимавам повече. Но откакто боледувах, той бе станал по-кротък и това ми придаваше дързост. Накрая той каза тихо и сдържано:

— Да, има и рисковани изцеления. Но хората, които ги искаха, знаеха с какво се заемат. И — повиши той глас, за да предотврати възражението ми — с тях нещата стояха по-просто. Знаех каква е причината. Трябаше само да извадя острите и да почистя раната. С мазила и компреси изтеглих заразата от крака на Грейдин. Но твоята болест не е толкова проста. Всъщност и двамата с Джоунки нямаме представа какво ти е. Дали е последствие от онази отрова, която ти даде Кетрикен, когато реши, че си дошъл да убиеш брат й? Или от отровното вино, с което те напои Славен? А може би от жестокия побой след това? Или от удавянето? Дали пък не са ти го причинили всички тия неща, взети заедно? Не знаем, затова не сме наясно и как да те излекуваме. Просто не знаем.

Последните думи прозвучаха задавено и аз изведнъж разбрах, че с гнева се опитва да прикрие обичта си към мен. Той направи няколко крачки из стаята, после спря и се загледа в огъня.

— Обсъждахме го надълго и нашироко. Планинските премъдрости на Джоунки крият тайни, каквито не бях чувал. Аз пък ѝ разказах за моите лекарства. Но и двамата решихме, че ще е най-добре да ти дадем време да оздравееш. Не виждаме да те дебне смъртна заплаха. Може би след време тялото ти само ще отхвърли последните остатъци от отровата или ще отстрани вътрешните увреждания.

— Или — тихо добавих аз — може да остана така до края на живота си. Може да имам постоянни увреждания от побоя или отровата. Проклет да е Славен, задето ме риташе така жестоко, докато лежах вързан.

Бърич стоеше като вкаменен. После се свлече на стола в сенките. В гласа му прозвуча отчаяние.

— Да. Възможно е и едното, и другото. Но не виждаш ли, че нямаш друг избор? Бих могъл да ти пусна кръв, за да изцедя отровата от тялото ти. Ала вече няма отрова, тя отдавна е свършила работата си и само ще те източя, така че ще оздравееш още по-бавно.

Той пак се загледа в пламъците и вдигна ръка да докосне белега на слепоочието си. Не само аз бях пострадал от измяната на Славен. Самият Бърич още се възстановяваше от удар по черепа, който непременно би пратил в гроба някой не толкова твърдоглав като него. Знаех, че дълги дни е страдал от световъртеж и замъглено зрение. Не помнех да се е оплакал поне веднъж. Стана ми срамно.

— Какво да правя тогава?

Бърич трепна като събуден от дрямка.

— Каквото правиш и сега. Чакай. Храни се. Почивай. Не се претоварвай. А сетне ще видим. Толкова ли е страшно?

— Ами ако не оздравея? Ако остана все така, без да знам кога точно ще налетят гърчовете?

Той не отговори веднага.

— Ще се примириш. Много хора живеят и с по-тежки недъзи. През повечето време се чувстваш добре. Не си сляп. Нито пък парализиран. И умът ти си е на място, поне засега. Престани да се взираш само в лошото. Защо не погледнеш какво не си загубил?

— Какво не съм загубил? Какво? — Гневът ми се надигна като ято подплашени птици. — Безпомощен съм, Бърич. Не мога да се върна такъв в Бъкип. Безполезен съм. Дори по-лошо — сега съм жива мищена. Би си струвало да се върна, ако можех да смажа Славен от бой. Но вместо това ще трябва да сядам с него на масата, да се държа почтително към человека, който искаше да свали Искрен, а за по-весело да убие и мен. Не бих понесъл да ме гледа как треперя от слабост или изведнъж се свличам на пода; не искам да виждам победоносната му усмивка. Той пак ще се опита да ме убие. Знаем го и двамата. Може би е разбрал, че няма сила да се преобри с Искрен, може би ще почита своя по-голям брат и неговата съпруга. Но това едва ли се отнася до мен. Аз ще съм просто поредният начин да нанесе удар по Искрен. А когато дойде, какво ще направя аз? Ще седя край огнището като грохнал старец и няма да мога да направя нищо. Нищо! Цялото ми обучение, всички бойни уроци на Ход, усърдните наставления на писаря Федрен, дори твоите съвети как да се грижа за животните —

всичко отива нахалост! Вече не ме бива за нищо. Отново ставам ненужно копеле, Бърич. А веднъж някой ми каза, че кралският копелдак живее само докато може да бъде полезен.

Последните думи изкрещях с всичка сила. Но макар и разтърсан от ярост и отчаяние, не споменах нито дума за Сенч и обучението ми като убиец. То също ставаше безполезно. Цялата ми потайност, всички изтънчени начини за убийство с едно докосване, усърдното смесване на отрови — тия неща вече не бяха по силите на моето изнурено тяло.

Бърич седеше тихо и чакаше да се накрещя. Когато гневът ми отмина и останах да седя задъхан, вкопчил треперещите си ръце една в друга, той спокойно каза:

— Тъй... Значи искаш да кажеш, че ние оставаме тук?

— „Ние“ ли? — сепнах се аз.

— Обрекъл съм живота си на човека, който носи тази обеца. Историята е дълга, някой ден може и да ти я разправя. Лейди Търпение не биваше да ти дава обещата. Мислех си, че принц Рицарин я е отнесъл в гроба. Тя вероятно е смятала, че ти дава някаква безполезна дрънкулка, останала от мъжа ѝ. Но така или иначе, днес е твоя. Където и да отидеш, ще те последвам.

Вдигнах ръка към обещата, която представляваше сребърен филигран с малък син камък. Понечих да я сваля.

— Не го прави — каза Бърич.

Думите прозвучаха плътно и глухо, като едваоловимо кучешко ръмжене. Но в гласа му имаше едновременно заповед и заплаха. Отпуснах ръка. Този път не посмях да разпитвам. Беше ми някак странно, че човекът, който преди години ме бе взел под закрила, сега полага бъдещето си в мои ръце. И все пак ето че седеше край огъня и чакаше да чуе какво ще реша. Някога той ми приличаше на супров великан, мрачен и заплашителен, ала в същото време верен защитник. Днес може би за пръв път го виждах като обикновен човек. Двамата си приличахме по черната коса и тъмните очи, характерни за хора с островитянска кръв. Но вместо черни, неговите очи бяха кафяви, а вятърът зачервяваше скулите му над къдревата брада, подсказваща, че в рода му е имало и по-светлокожи предци. В студените дни накуцваше — спомен за онзи отдавнашен лов, когато бе спасил Искрен от разярен глиган. Всъщност не беше толкова едър, колкото ми се струваше някога. Ако продължавах да раста, след година сигурно щях да съм по-

висок от него. Не беше и прекомерно мускулест, но в снагата му се усещаше стегнатост, издаваща както телесна, така и духовна пъргавина. Не с ръст бе внушавал страх и почит в Бъкип, а с упорството и буйния си нрав. Когато бях съвсем малък, веднъж го попитах дали някога е губил схватка. Той току-що бе обяднал един буен млад жребец и го успокояваше. Щом чу въпроса, Бърич се усмихна широко, разкривайки два реда зъби, бели като на вълк. Капчици пот се стичаха от челото и бузите към брадата му.

— Да съм загубил схватка? — повтори той, все още задъхан. — Схватката не е свършила, додето не победиш, Фиц. Запомни го веднъж завинаги. Няма значение какво мисли човекът отсреща. Или конят.

Питах се дали не смята и мен за схватка, която трябва да бъде спечелена. Той често повтаряше, че съм последната задача, възложена му от принц Рицарин. Опозорен от моето съществуване, баща ми се бе отказал от правото си върху трона. Ала същевременно ме бе доверил на този човек със заръка да получа добро възпитание. Може би Бърич смяташе, че все още не е изпълнил задачата.

— А според теб какво да направя? — попитах смилено. За да го изрека, трябваше да положа усилие, защото не съм от най-смирените.

— Да оздравееш — отвърна Бърич след кратко колебание. — Изчакай колкото трябва. Насила хубост не става.

Той се вгледа в краката си, протегнати към огнището. Устните му трепнаха, но не от усмивка.

— Смяташ ли, че трябва да се върнем? — настоях аз.

Той се облегна назад, кръстоса краката си в глезните и се взря в огъня. Този път колебанието му трая по-дълго. Накрая неохотно каза:

— Ако не го направим, Славен ще реши, че е победил. И ще се опита да убие Искрен. Или поне ще направи всичко възможно, за да грабне короната от брат си. Аз съм се клел пред краля, Фиц. Ти също. Сега на престола седи крал Умен. Но Искрен е престолонаследник. Според мен не е честно да го лишат от наследството.

— Той има и други войници, по-умели от мен.

— Това освобождава ли те от клетвата?

— Усукваш го като свещеник.

— Нищо подобно. Само ти зададох въпрос. А има и още един.

Какво губиш, ако се откажеш от Бъкип?

Сега бе мой ред да замълча. Мислех за краля и своята клетва пред него. Мислех за принц Искрен и неговата грубовата, открита сърдечност. Спомних си как се усмихваше старият Сенч, когато най-сетне успях да усвоя някоя сложна премъдрост. Спомних си лейди Търпение и нейната прислужница Лейси, Федрен и Ход, дори готвача и шивачката госпожа Чевръстка. Малцина бяха прояввали обич и грижа към мен, ала тъкмо това ги правеше още по-важни. Всички те щяха да ми липсват, ако не се върнеш в Бъкип. Но най-силно припламна в мен споменът за Моли. И без сам да зная как, аз изведнъж заговорих за нея, а Бърич само кимаше мълчаливо, докато приключих с разказа.

Накрая само ми каза какво е чул — че свещарницата „Пчелен балсам“ била затворена, след като нейният собственик умрял и оставил купища дългове. Дъщеря му се принудила да отиде при роднини в друг град. Не знаеше точно за кой град става дума, но беше сигурен, че ако решава, ще го открия.

— Ала преди да го направиш, опознай сърцето си, Фиц — добави той. — Ако нямаш какво да ѝ дадеш, остави я на мира. Сакат ли си? Само ако решиш, че е тъй. Но решиш ли, че си сакат, едва ли би имал право да я потърсиш. Не вярвам да ти трябва нейната жалост. Жалостта е твърде слаб заместител на любовта.

После стана, излезе и ме остави да се взирям замислено в огъня.

Бях ли сакат? Бях ли се провалил? Вярно, тялото ми трепереше като струна на зле настроена арфа. Но моята воля бе победила тази на Славен. Принц Искрен си оставаше престолонаследник на Шестте херцогства, а Планинската принцеса вече бе негова съпруга. Нима се боях, че Славен ще се присмива на треперещите ми ръце? Нима не можех да му отвърна със злорада усмивка, че никога няма да стане крал? Обзе ме дива радост. Бърич имаше право. Не бях победен. И исках Славен на всяка цена да узнае, че съм надделял.

Щом бях победил Славен, не можех ли да спечеля и Моли? Какво ме делеше от нея? Джейд? Но според Бърич тя не беше омъжена, само бе напусната Бъкип. Без пукнат грош, изоставена на милостта на роднините. Срам за Джейд — да я зареже в подобен момент! Аз щях да я потърся. Щях да я намеря и да спечеля нейната обич. Моли с буйно развияната коса, Моли с яркочервена рокля и наметало, дръзка като пурпурен ястреб и със също тъй блеснали очи. При мисълта за нея по гръбнака ми пробягаха тръпки. Усмихнах се лекичко, сетне усетих как

устните ми се вцепеняват и тръпката прераства в спазъм. Тялото ми се сгърчи и тилът ми изкънтя върху таблата на леглото. Неволно нададох грачещ, задавен вик.

След миг Джоунки дотича, викна Бърич и двамата сграбчиха размятаните ми крайници. Бърич ме притискаше с цялата си тежест, опитвайки да удържи спазмите. После всичко изчезна.

Изплувах от мрака като гмуркач, достигнал най-сетне топлата водна повърхност. Лежах на пухения дюшек, завивките бяха топли и меки. Чувствах се в безопасност. За момент ме обзе покой. Лежах неподвижно и ми беше почти добре.

— Фиц? — Бърич се приведе над мен.

Светът се завърна. Отново знаех, че съм смазана, жалка твар, марионетка с преплетени конци или кон със скъсано сухожилие. Никога нямаше да бъда такъв, както преди; за мен вече нямаше място в света, който някога обитавах. Бърич бе казал, че жалостта е твърде слаб заместител на обичта. Не исках никой да ме съжалява.

— Бърич.

Бърич се наведе по-близо.

— Не беше чак толкова зле — изльга той. — А сега си почивай.

Утре...

— Утре потегляш за Бъкип — казах аз.

Той се навъси.

— Не бързай. Дай си няколко дни почивка, а после двамата...

— Не. — Мъчително се надигнах да седна и вложих в думите цялата, си останала сила. — Взех решение. Утре потегляш за Бъкип. Там те чакат животни и хора. Ти си им нужен. Там е твоят дом, твой свят. Но не и моят. Вече не.

Той дълго мълча.

— Ами ти?

Поклатих глава.

— Това вече не те засяга. Не засяга никого, освен мен.

— И момичето ли?

Тръснах глава по-рязко.

— Тя вече похаби младостта си да гледа един сакат и за награда получи единствено дългове. Трябва ли да се върна при нея такъв? Трябва ли да я моля за обич, само за да стана непосилен товар като баща ѝ? Не. Сама или омъжена, тя ще е по-добре без мен.

Настана тежко мълчание. В ъгъла Джоунки деловито бъркаше някаква билкова смес, която с нищо нямаше да ми помогне. Бърич висеше над мен, помрачнял като буреносен облак. Знаех как му се иска да ми се скара, как копнене да ми избие тия глупости от главата. Но не го направи. Бърич не посягаше на инвалиди.

— Тъй — каза накрая той. — Остава единствено кралят. Или вече забрави клетвата си пред него?

— Не съм — тихо отвърнах аз. — И ако вярвах, че все още съм човек, щях да се върна. Но не съм, Бърич. Сега нося само риск. Превърнах се в една от онези фигури върху дъската, които трябва да бъдат защитавани. Заложник, безпомощен да защити себе си или когото и да било. Не. Последното, което мога да направя като кралски служител, е да се отстраня, преди някой друг да го стори и тъй да застраши моя крал.

Бърич се извърна настани. Виждах го само като неясен силует в сумрачната стая и не можех да разгадая лицето му в неясната светлина на огъня.

— Утре ще поговорим — каза той.

— Само за да си кажем сбогом — отсякох. — Решил съм твърдо, Бърич.

И вдигнах ръка да докосна обещата на ухото си.

В глухия глас на Бърич прозвуча ярост.

— Останеш ли, значи оставам и аз.

— Не става така — отвърнах аз. — Някога моят баща ти е казал да останеш и да отгледаш едно незаконно дете вместо него. Сега аз ти казвам да отидеш при своя крал, който все още има нужда от теб.

— Фицрицарин, аз не мога...

— Моля те. — Не знам какво чу в гласа ми, но изведнъж млъкна.

— Толкова съм уморен. Адски уморен. Само едно знам: че не мога да изпълня всичко, което очакват от мен. Просто не мога. — Гласът ми трепереше като на старец. — Каквото и да е то. В каквото и да съм се клел. Вече не ми остана с какво да изпълня клетвата. Може и да не е редно, но така стоят нещата. Все чужди планове. Чужди цели. Никога моите. Опитах, но... — Стаята се люшна около мен, сякаш говореше някой друг, а аз бях потресен от думите му. Но не можех да отрека, че има право. — Сега трябва да бъда сам. Да почивам.

Двамата само ме гледаха мълчаливо. После бавно излязоха от стаята, сякаш се надяваха да размисля и да ги повикам да се върнат. Не ги повиках.

Но след като излязоха и останах сам, си позволих да въздъхна от облекчение. Чувствах се замаян от взетото решение. Нямаше да се върна в Бъкип. Сам не знаех какво ще правя. Бях помел разбития си живот от игралната маса. Сега имаше място да разположа наново оцелелите фигури и да замисля нова житейска стратегия. Постепенно осъзнах, че не изпитвам съмнения. В гърдите ми облекчението се бореше с чувството за вина, но нямаше и капка съмнение. Ставаше ми някак по-поносимо, като знаех, че тръгвам към нов живот, където никой няма да подозира какъв съм бил. Живот без покорство пред чужда воля, та била тя и кралска. Вече бе сторено. Легнах и за пръв път от седмици се отпуснах напълно. „Сбогом“ — помислих уморено. Хубаво би било да се сбогувам с всички, да застана за сетен път пред своя крал и да го видя как кимва леко в знак, че съм се справил добре. Може би щяха да разберат защо не желая да се завърна. Но вече нямаше да ги видя. Решението бе взето.

— Съжалявам, кралю — прошепнах аз.

Гледах танца на пламъците в огнището, докато потънах в сън.

1

СИЛТБЕЙ

Да бъдеш престолонаследник или престолонаследница означава здраво да яхнеш преградата между отговорност и власт. Казват, че титлата била създадена, за да задоволи властническите амбиции на наследника и същевременно да го научи как се борави с властта. По традиция тази титла се присъждада, когато първородното чедо в кралския род навърши шестнайсет години. От този ден престолонаследникът или престолонаследницата получава свой пълноценен дял от отговорностите за управлението на Шестте херцогства. Обикновено това са онези задачи, с които властващият монарх не желае да се занимава, а характерът им се мени при всеки отделен владетел.

По времето на крал Умен престолонаследник стана най-напред принц Рицарин. Кралят му преотстъпи всичко, свързано с границите — военни действия, преговорите и дипломацията, несгодите на дългите пътешествия и често непоносимите условия на живот в ратните походи. Когато Рицарин се оттегли и престолонаследник стана принц Искрен, той наследи тревогите на войната с островитяните и създаденото от нея напрежение между Вътрешните земи и Крайбрежните херцогства. Изпълнението на всички тия задачи се усложняваше допълнително от това, че кралят по всяко време можеше да отхвърли решенията му. Често му се налагаше да преодолява трудности, които не бе създал сам, и да следва пътища, избрани от другого.

А може би още по-непосилна бе задачата на Планинската престолонаследница Кетрикен. Чуждоземните обноски биеха на очи в двореца. В мирно време навярно биха я приели с по-голяма търпимост. Но сега в Бъкипския дворец

тлееше всеобщото беспокойство на Шестте херцогства. Алените кораби от Външните острови върлуваха по крайбрежието с незапомнена ярост, като унищожаваха всичко, което не можеха да заграбят. Първата зима на Кетрикен като престолонаследница донесе и първото зимно нашествие на пиратите. Непрестанната заплаха от нападения и мъчителното присъствие на Претопените между нас разклатиха из основи Шестте херцогства. Вярата в монархията падаше все по-ниско и Кетрикен имаше незавидната съдба да бъде чуждестранна невеста на един непопулярен престолонаследник.

Гражданските размирици всяваха раздор и в двора. Вътрешните херцогства изразяваха недоволство от данъците за опазване на крайбрежието, с което нямаха нищо общо. Крайбрежните херцогства настояваха за бойни кораби, войска и ефективни средства срещу пиратите, които винаги нападаха там, където бяхме най-неподгответни. Отгледаният във вътрешността на страната принц Славен се опитваше да натрупа власт, като подкупваше тамошните херцози с дарове и любезности. Убеден, че само Умението му вече не стига за отблъскване на нашествениците, престолонаследникът Искрен насочи цялото си внимание към строежа на военни кораби за охрана на крайбрежните херцогства, тъй че почти не отделяше време за младата си съпруга. А крал Умен висеше над всичко това като огромен паяк и се бореше да разпределя властта между себе си и своите синове, за да запази равновесието и целостта на Шестте херцогства.

Събудих се от нечие докосване по челото. Изръмжах недоволно и извърнах глава настрани. Усуканите завивки ме обгръщаха отвсякъде. Криво-ляво се измъкнах от тях и седнах да видя кой е дръзнал да ме обезпокои. На стола до леглото тревожно седеше шутът на крал Умен. Метнах му гневен поглед и той се сви. Изведнъж ме обзе смут.

Шутът трябваше да е в Бъкип при краля, на много дни път оттук. Не бях чувал някога да се е отделял от владетеля за повече от няколко

часа. Присъствието му тук не вещаеше нищо добро. Смятах го за свой приятел, доколкото бе възможно изобщо да се дружи с тъй странно същество като него. Но посещенията му винаги имаха някаква цел, която рядко се оказваше обикновена или приятна. Изглеждаше уморен до смърт. Беше облечен в пъстър костюм на зелени и червени петна, а в ръката си стискаше шутовски скриптар с миша глава най-отгоре. Ярките дрехи контрастираха с безцветната му кожа. С тях приличаше на прозрачна свещ, обвита в елови клонки. Облеклото сякаш бе по-реално от самия него. Кичури фини, почти бяла коса се подаваха изпод калпака му и трептяха из въздуха на всички страни като коса на удавник. Очите му отразяваха танца на пламъците в огнището. Разтърках очи и отметнах няколко кичура от лицето си. Бяха влажни от пот.

— Здрасте — казах с усилие. — Не очаквах да те видя тук.

Устата ми беше пресъхнала, езикът ми бе набъбнал и гррапав. Спомнях си, че съм болен, но подробностите се губеха.

— Че къде другаде? — Шутът ме огледа печално. — Колкото повече спиш, толкова по-уморен изглеждаш. Лягай си, господарю. Чакай, сега ще те настаня по-удобно.

И взе да се суети около възглавниците, но аз му махнах да спре. Имаше нещо нередно. Не помнех някога да ми е говорил толкова любезно. Макар и приятел, той винаги се държеше язвително, а думите му киселеха като незрял плод. Ако тази внезапна топлота бе проява на жалост, не исках повече да го слушам.

— Какво търсиш тук? — попитах го.

Той въздъхна.

— Грижа се за теб. Пазя те, докато спиш. Знам, че го смяташ за глупост, но нали съм шут. Значи трябва да върша глупости. И ти го разбиращ, ала щом се събудиш, все питаш едно и също. Нека тогава да ти предложа нещо по-умно. Разреши ми да повикам друг лекител.

Отпуснах се на възглавниците. Бяха подгизнали от пот и изльчваха кисел мириз. Знаех, че ако помоля, шутът ще ги смени. Но от това нямаше никаква полза. Просто пак щях да се изпотя. Стиснах с вдървени пръсти завивката и попитах направо:

— Защо си дошъл?

Той взе ръката ми и я погали.

— Господарю, тая внезапна слабост не ми харесва. Май няма полза от всички усилия на целителя. Боя се, че знанията му струват много по-малко, отколкото си въобразява.

— За Бърич ли говориш? — смяях се аз.

— Бърич? Де да беше тук, господарю! Бас държа, че е сто пъти по-добър от тоя Уольс, дето само гледа да се потиш и толкоз.

— Уольс? Бърич не е ли тук?

Лицето на шута посрна.

— Не, кралю мой. Както знаеш, той остана в Планините.

— Твой крал — повторих с немощен смях. — Ама че подигравка.

— Не бих си го позволил, господарю — тихо каза шутът. — Никога.

Неговата сърдечност ме объркваше. Това не бе онзи шут, когото познавах, с вечните му двусмислици и гатанки, дръзки закачки и лукаво прикрити оскърбления. Изведнъж се почувствах изтънял и разнищен като старо въже. Но въпреки всичко се опитах да разбера какво става.

— Значи съм в Бъкип?

Той прехапа тревожно устни и бавно кимна.

— Разбира се.

Аз мълчах, потресен от подобно предателство. Някак ме бяха върнали в Бъкип, без да усетя. Против волята ми. А Бърич дори не си бе направил труда да ме придружи.

— Нека да ти предложа малко храна — помоли шутът. — Като хапнеш, винаги ти става по-добре. — Той се изправи. — Донесох я още преди няколко часа. Сложих я на топло край огъня.

Уморено го проследих с поглед. Той клекна до голямата камина и дръпна настрани захлупена тендженерка. Вдигна капака и усетих аромат на говежда яхния. Не бях ял говеждо от месеци. В Планините имаше само птиче, козе и овче месо. Бавно плъзнах очи из стаята. Тежки гоблени, массивни дървени столове, камина от дялани камъни, разкошни завеси около леглото. Познавах това място. Това бе кралската спалня в Бъкип. Защо лежах тук, в постелята на самия крал? Понечих да попитам шута, но някой друг заговори през устните ми:

— Твърде много неща знам, шуте. Вече не мога да ги удържам. Понякога сякаш някой друг сграбчува моята воля и тласка ума ми натам,

където не бих искал да го изпращам. Стените ми са пропукани. Всичко нахлува през тях като прилив.

Отворих уста, но не успях да си поема дъх. Първо ме полазиха хладни тръпки, сетне сякаш пропаднах в буен леден поток.

— Прилив — ахнах аз. — Той носи кораби. Алени кораби.

Очите на шута тревожно се разшириха.

— По това време, ваше величество? Не може да бъде. Не и през зимата!

Гърдите ми бяха стегнати като в обръч. Нямах сили да дишам, но все пак задавено проговорих:

— Тази година зимата дойде неусетно. Лютите бури ни пощадиха, но пък и не ни дадоха закрила. Гледай. Гледай там, отвъд водата. Виждаш ли? Те идат. Идат през мъглата.

Вдигнах ръка и посочих. Шутът бързо застана до мен. Приведе се да погледне, но знаех, че не може да види нищо. Ала въпреки това той колебливо опря ръка върху крехкото ми рамо и се взря, сякаш искаше с усилие на волята да преодолее стените и дългите мили, които го деляха от видението ми. Как копнеех да съм също тъй сляп като него. Стиснах дългите бледи пръсти, отпуснати на рамото ми. За момент се вгледах в собствената си съсухрена ръка, в кралския пръстен върху костеливия среден пръст с подпухнали стави. После взорът ми неохотно се вдигна пак към далечното видение.

Ръката ми сочеше тихо пристанище. Притъмнялото градче се разстилаше пред мен като мозайка от къщи и улици. Мъглата се сбираше из низините и плътно покриваше залива. „Времето ще се променя“ — помислих си. Въздухът се раздвижи, охлади засъхващата пот по кожата ми и аз потръпнах. Въпреки нощния мрак и мъглата виждах всичко съвсем ясно. „Чрез Умението е“ — казах си и веднага ме обзеха колебания. Та нали не владеех Умението — във всеки случай не толкова добре, че да мога да го използвам.

Но сега виждах как два кораба изплават от мъглата и навлизат в спящото пристанище. Престанах да мисля какво мога и какво не. Стройни и изящни бяха тия кораби и макар да изглеждаха черни под лунното сияние, знаех, че корпусите им всъщност са алени. Алените пирати от Външните острови. Пронизвайки лекото вълнение като кинжали, корабите напълно излязоха от мъглата и се плъзнаха по защитените води на пристанището както тънкият касапски нож се

забива в гърлото на прасе. Греблата се движеха в пълен синхрон, съвършено безшумно върху гнездата, уплътнени с парцали. Корабите дръзко отиваха право към кея, сякаш не носеха пирати, а почтени търговци. Един моряк пъргаво скочи от носа на първия върху кея, стиснал края на дебело въже. Гребците удържаха корпуса настани, докато бе завързано и кърмовото въже. Всичко ставаше невъзмутимо, спокойно. След малко същото бе повторено и от другия екипаж. Страховитите алени кораби бяха влезли в градчето най-безцеремонно и използваха кея на своите жертви.

Не отекна вик на часовий. Не прозвуча рог на наблюдател, не пламна пригответния сигнал огън. Огледах се за пазачи и след миг ги открих. Седяха на постовете си с клюмнали глави. Сивите им вълнени наметки се обагряха в пурпур под прерязаните гърла. Убийците бяха дошли безшумно по суша, за да ги обезвредят. Никой нямаше да предупреди спящия град.

А и пазачите не бяха чак толкова много. Това градче не представляваше нищо особено — най-обикновена точица на картата. Бе разчитало, че липсата на богата плячка ще го опази от нападения. Вярно, тук предяха хубава вълна и тъчаха добро сукно. Всяка година ловяха съомга в устието на реката и я опушваха, а тукашните ябълки бяха дребни, но сладки и от тях ставаше чудесно вино. Из плитчините на запад имаше богато находище на стриди. Това бяха богатствата на Силтбей и въпреки цялата си скромност те правеха приятен живота на местните люде. Ала не ще и дума, че в този град нямаше какво да привлече враговете с огън и меч. Кой нормален грабител би си губил времето за бъчва ябълково вино или сандък пушена съомга?

Но алените кораби не идваха да плячкосват богатства и стоки. Те не дираха нито породист добитък, нито жени за наложници или момчета за роби. Дългорунните овце щяха да бъдат осакатени или изклани, рибата стъпкана, складовете с вино и вълна — опожарени. Да, щяха да вземат заложници, но само за да ги претопят. Магията на претопяването щеше да лиши хората от човешки чувства и мисли, оставяйки само най-примитивни следи от разсъдък. Пиратите нямаше да задържат тези заложници, а щяха да ги изоставят тук, за да всяват ужас и безсилие сред всички, които са ги обичали. Лишени от всичко човешко, претопените щяха да върлуват из родните си земи като бесни псета. Това насьскване на собствените ни близки срещу нас бе най-

жестокото оръжие на островитяните. Знаех всичко това още преди да е започнало нападението. Бях виждал последиците от други нашествия.

Гледах как смъртоносната вълна нахлува в градчето. Островитяните наскачаха по пристана и се втурнаха напред. Разделени на групи по двама-трима, те се разляха по уличките като коварна отрова в бокал с вино. Неколцина спряха да претърсят другите кораби край кея. Повечето бяха малки открити ладии, но освен тях имаше два по-големи рибарски кораба и един търговски. Екипажите им загинаха бързо. Трескавата им съпротива бе жалка и безполезна като суетня на подплашени квачки, сред които се вмъква пор. Те ме зовяха с кървави гласове. Гъстата мъгла жадно погълна писъците им и ги превърна в приглушено крещене на чайки. Сетне корабите лумнаха, без някой от нападателите да прояви интерес към товара им. Тия пирати не отнасяха плячка. Понякога взимаха шепа монети или смъкваха накит от тялото на озлочестена и убита жена, ала дори и това се случваше рядко.

Нищо не можех да сторя, освен да гледам. Закашлях се тежко, сетне събрах сили да кажа на шута:

— Ex, ако можех да ги разбера. Ако можех да знам какво искат. В набезите на тия алени кораби няма никакъв смисъл. Как да отблъснем враг, който не разкрива защо воюва? Но ако можех да ги разбера...

Шутът прехапа бледите си устни и се замисли.

— Те споделят безумието на онзи, който ги праща. Можеш да ги разбереш само ако и ти изпаднеш в същата лудост. Лично аз не желая да ги разбирам. Това не би ни помогнало.

— Прав си — съгласих се аз.

Не исках да гледам градчето. Твърде често бях виждал този кошмар. Ала само човек с каменно сърце би се извърнал от такава гледка като от зле разигран куклен театър. Ако не друго, дължен бях поне да гледам как моите хора умират. Само това можех да сторя за тях. Бях болен, недъгав старец. Нямаше какво да очакват от мен. И продължих да гледам.

Видях как мирният сън на градчето изведнъж се прекъсва от груба ръка върху гърлото или гърдите, нож над люлката, писък на стреснато бебе. Навсякъде запримигваха светлинки; едни бяха свещи, запалени след кряська на съседа, другаде лумваха факли или опожарени къщи. Макар че алените кораби тероризираха Шестте

херцогства вече повече от година, за тия хора ужасът се превръщаше в истина едва тази вечер. Те бяха вярвали, че са подгответи. Бяха чували страховити разкази и смятаха, че не ще позволяят същото да се случи и с тях. Ала ето — къщите пламваха и писъците политаха към нощното небе, сякаш понесени от гъстия пушек.

— Говори, шуте — дрезгаво заповядах аз. — Разкажи ми спомените от бъдното. Какво се разказва за Силтбей? Нощен набег в Силтбей през зимата.

Той въздъхна измъчено и се поколеба, преди да отвърне:

— Не е лесно, нито пък ясно. Всичко трепти, всичко се променя все още. Твърде много сили са в действие. Бъдещето там се разпростира във всички посоки.

— Казвай каквото можеш да видиш — наредих аз.

— Съчинили са песен за този град — глухо проговори шутът. Продължаваше да стиска рамото ми; усещах студения допир на пръстите му през тънката нощна риза. Помежду ни пробяга тръпка и аз почувствах с какви усилия се удържа на крака. — Когато я пеят из кръчмите и удрят в такт с халби по масите, нещата не изглеждат чак толкова страшни. Просто виждаш как храбро са се борили клетите хора, как предпочели да паднат в бой, вместо да се предадат. Никой, нито един от тях не бил заловен жив, за да го претопят. Нито един. — Шутът помълча. В Пресилената бодрост на гласа му зазвуча истерична нотка. — Естествено, когато пиеш и пееш, не виждаш кръвта. Не усещаш вонята на изгоряла плът. Не чуваш писъците. Но това е разбираемо. Опитвал ли си някога да намериш рима за „посечен дете“? Веднъж някой се опита да го римува с „наречени са те“, но хората не харесаха песента.

В брътвежа на шута няма и капка веселие. Горчивите му шеги не могат да опазят от ужаса нито мен, нито него. И той отново замълква — моят пленник, обречен да споделя с мен мъчителното си познание.

Аз гледам безмълвно. Никоя песен не ще разкаже как бащата тъпче отровен хап в гърлото на детето си, за да го спаси от нашествениците. Никой не е в състояние да изпее как децата крещят от спазмите на бързата, жестока отрова, или как жените умират, докато ги изнасилват. Никаква рима, никаква музика не би издържала страшната тежест на разказа за стрелци, бързащи да изпънат лъковете срещу пленени роднини, преди враговете да ги отмъкнат. Надникнах в една

горяща къща. През пламъците видях как десетгодишно момче изпъва шия и застава под ножа на майка си. Държеше в ръце телцето на малката си сестричка, удушена току-що, защото алените кораби бяха дошли, а нито един любящ брат не би оставил сестра си на нападателите или на стръвните пламъци. Видях очите на майката, когато вдигна децата си и се хвърли в огъня заедно с тях. Такива неща е най-добре да се забравят. Ала за мен нямаше подобна милост. Дължен бях да знам тия неща и да ги помня.

Не всички загинаха. Някои избягаха из околните гори и полета. Видях как един млад мъж скочи заедно с четири деца в ледената вода под кея и остана там, вкопчени в дървените подпори, докато нашествениците си тръгнаха. Други се опитаха да избягат и паднаха пронизани от стрели. Видях от една къща да излиза млада жена по нощница. Пламъците вече близеха стените. Жената носеше в прегръдките си дете, друго се държеше за полата ѝ. Въпреки мрака светлината на пожарищата хвърляше в косите ѝ червеникави отблъсъци. Тя се оглеждаше плахо, ала в едната си ръка стискаше нож, готов за удар. Сетне зърнах за миг нейния горд профил на фона на пламъците.

— Моли! — ахнах и протегнах костеливи пръсти към нея.

Тя вдигна някакъв дъсчен капак и избута децата в картофохранилището зад горящия дом. После скочи след тях и безшумно затвори капака. Бяха ли се спасили?

Не. Иззад ъгъла се зададоха два силуeta. Единият носеше бойна секира. Вървяха бавно, залитаха и се смееха с пълен глас. Очите и зъбите се белееха на осаждените им лица. Вторият силует се оказа жена. Бе много красива, крачеше и се смееше. Безстрашна. Косата ѝ бе сплетена зад тила със сребърна нишка. По среброто танцуваха огнени блъсъци. Нападателите пристъпиха до капака и мъжът мощно замахна със секирата. Чух писъка на ужасено дете.

— Моли! — изкрешях аз.

Смъкнах се трескаво от леглото, ала нямах сили да стана. Запълзях към нея.

Дъските се разцепиха и нападателите избухнаха в смях. Мъжът умря на сред смеха си, защото Моли изхвръкна навън през останките от капака и заби ножа в гърлото му. Но красавицата с блестящо сребро в

косите имаше меч. И докато Моли се мъчеше да измъкне ножа от гърлото на умиращия, този меч вече падаше, падаше, падаше...

Точно тогава нещо в горящата къща поддаде с пронизителен пукот. Цялата сграда се олюя и рухна сред дъжд от искри и рев на изблизнали пламъци. Между мен и картофохранилището се извиси огнена завеса. Нищо не виждах през този ад. Беше ли паднала къщата върху жертви и нападатели? Не виждах. Хвърлих се напред, към Моли.

Но след миг всичко изчезна. Нямаше нито горяща къща, нито загиващ град, завладяно пристанище и алени кораби. Оставах само аз, свит край огнището. Бях протегнал ръка напред и пръстите ми стискаха жив въглен. Шутът извика и сграбчи ръката ми, за да я издърпа от огъня. Блъснах го настрани, после тъпко огледах мехурите по пръстите си.

— Кралю — скръбно каза шутът.

После коленичи до мен и отмести тенджерката с вечерята.

Натопи салфетка в чашата с вино и омота пръстите ми. Не му попречих. Не усещах изгарянето, защото ме изпъльваше много пострашна болка. Тревожните му очи се взираха в моите. Аз почти не го забелязвах. Струваше ми се по-безпътен дори от отражението на пламъците в безцветните му очи. Просто една от многото сенки, които идваха да ме измъчват.

Болката изведнъж затуптя в изгорените ми пръсти. Стиснах ги с другата ръка. Какво правех, какво си мислех? Умението ме бе връхлетяло като внезапна болест, сетне си бе отишло, оставяйки ме опустошен като празна чаша. В пустотата нахлу умора, а подир нея дойде и болката. Напрегнах сили да удържа видението.

— Коя беше тази жена? Важна ли е?

— А! — Шутът изглеждаше още по-уморен, но се помъчи да го прикрие. — Жена от Силтбей? — Той помълча, сякаш се ровеше из паметта си. — Не. Не откривам нищо. Всичко е размътено, господарю. Няма как да се разбере.

— Моли нямаше деца — казах аз. — Не може да е била тя.

— Моли?

— Така ли се казва? — настоях аз. Главата ми се цепеше от болка. Обзе ме внезапен гняв. — Защо ме измъчваš така?

— Господарю, не знам за никаква Моли. Ела. Ела да си легнеш и ще ти донеса храна.

Той ми помогна да стана и аз търпеливо приех. Мъчех се да проговоря. Имах чувството, че се рея из въздуха и мъглата пред очите ми ту приижда, ту пак отстъпва. За момент усещах ръката му върху своята, сетне сякаш цялата стая с нас двамата се превръщаше в сън.

— Трябва да знам дали е била Моли — успях най-сетне да изрека. — Трябва да знам дали умира. Шуте, трябва да знам.

Шутът въздъхна тежко.

— Това не е в моя власт, господарю. Знаеш го. И с моите видения е като с твоите — не аз властвам над тях, а те над мен. Не мога да избирам нишките от килима, а трябва да гледам натам, накъдето сочат очите ми. Бъдещето, кралю, е като течение на река. Не виждам къде минава всяка отделна капка, но мога да кажа къде потокът е най-сilen.

— Жена от Силтбей — настоях аз. Една част от мен виждаше, че се държа като окаян глупец, ала друга част държеше да знае. — Не бих я видял толкова ясно, ако не беше важна. Опитай. Коя е тя?

— Няма значение.

— Има. Сигурен съм. Да, има!

Шутът седна на пода с кръстосани крака. Вдигна дългите си тънки пръсти към слепоочията си и натисна, сякаш се мъчеше да отвори врата.

— Не знам. Не разбирам... Всичко е мътно, всичко е плетеница от кръстопътища. Безброй нозе са минали по пътеките, дирята е изчезнала.

Той вдигна очи към мен. Бях успял някак да се изправя, но шутът продължаваше да седи в краката ми и ме гледаше. Бледите му очи се блещеха от восъчното лице. Той залиташе от усилие и се усмихваше глупаво. Огледа скръпта си и опря нос в мишата муцуна.

— Чувал ли си за тая Моли, Мишльо? Не? Така си и знаех. Май негово величество трябва да се обърне към другого. Може пък червеите да знаят, а?

Разтърси го истеричен кикот. Безполезна твар. Нелеп, бръщолевещ гадател. Какво пък, вината не бе негова. Оставил го, бавно се върнах до леглото и седнах на ръба.

Открих, че треперя. „Пристъп“ — казах си. Трябваше да се успокоя, инак рискувах нов пристъп. Нима исках шутът да ме гледа как се гърча и стена? Всъщност не давах пет пари за това. Не ме интересуваше нищо друго, освен да разбера дали онази жена е била

моята Моли и ако да, то дали е загинала. Трябаше да узная. Трябаше да открия дали е загинала и как точно. Никога не бях изпитвал толкова страстно желание да разбера нещо.

Шутът клечеше на килима като белезникава жаба. Облиза устни и се усмихна. Понякога страданието ни кара да се усмихваме безжизнено.

— Оная песен за Силтбей е много бодра, господарю — избъбри той. — Победна песен. Нали разбиращ, хората там спечелили битката. Не за живот се борили, а за лека смърт. Така де, за смърт, пък няма значение точно каква. Смърт, а не претопяване. Все е нещо. Нещо, за което да съчинят песен и да подирят опора в тия нелеки дни. Така е днес в Шестте херцогства. Убиваме своите, за да изпреварим пиратите, а после съчиняваме песни. Поразително е в какви неща намират утеша хората, когато няма на какво друго да се надяват.

Погледът ми се замъгли. Изведнъж разбрах, че сънувам.

— Та аз дори не съм тук — чух глухо собствения си глас. — Това е сън. Сънувам, че съм крал Умен.

Шутът вдигна бледата си ръка пред огъня и огледа костите, които се очертаваха съвсем ясно през мършавата плът.

— Щом го казваш, владетелю, тъй да бъде. Значи и аз сънувам, че си крал Умен. Дали ще се събудя, ако те ощиля?

Погледнах ръцете си. Бяха съсухрени, старчески. Стиснах ги и се вгледах как вените и сухожилията изпъкват под пергаментовата кожа, усетих как подпухналите стави застъргват като напълнени с пясък. „Сега съм старец“ — помислих си. Значи това било да си стар. Не болен, с надежда за оздравяване. Просто стар. Когато всеки ден става по-труден от вчера, всеки месец се превръща в нов товар за тялото. Всичко започваше да се изпълзва. За момент ми мина мисълта, че съм едва петнайсетгодишен. Отнейде долетя миризма на горяща плът и опърлени косми. Не, аромат на говежда яхния. Не, лековитите билки на Джоунки. От смесените миризми започна да ми призлява. Вече нямах представа кой съм и кое е важно. Вкопчвах се в хълзгавата логика, опитвах да я преодолея. Безнадеждно.

— Не знам — прошепнах аз. — Нищо не разбирам.

— А! — обади се шутът. — Нали ти казах. Можеш да разбереш едно нещо само когато се слееш с него.

— Това ли е да бъдеш крал Умен? — попитах аз. Бях потресен до дън душа. Никога не бях виждал краля такъв, смазан от старческите болежки и в същото време изправен пред страданията на своите поданици. — Длъжен ли е да го търпи ден подир ден?

— Уви, да, господарю — тихо отвърна шутът. — Ела. Нека ти помогна да си легнеш. Утре сигурно ще се почувствуваш по-добре.

— Не. И двамата знаем, че ме залъгваш.

Не аз изрекох тия страшни слова. Те се отрониха от устните на крал Умен, а аз разбрах, че това е непоносимата истина, с която трябва да се примирява всеки ден. Чувствах се безкрайно уморен. Болеше ме всяка частица от тялото. Не знаех, че плътта може да бъде толкова тежка, че дори мръдването на пръст може да изисква болезнено усилие. Исках да си почивам. Да спя. Аз ли го исках, или крал Умен? Трябваше да позволя на шута да ме отведе до леглото, да оставя своя крал да си почива. Но шутът като истински изкусител държеше най-важното съвсем близо и в същото време недостижимо далеч. Не ме допускаше до единственото, което исках да зная, за да стана отново цялостна личност.

— Загинала ли е там? — попитах аз.

Той ме погледна печално. После изведенъж се наведе и пак вдигна мишия скриптар. По бузата на Мишльо плъзна мъничка сълза. Шутът прикова поглед в нея и очите му се зареяха към някаква далечна степ от замръзнала болка. Сетне заговори шепнешком:

— Една жена в Силтбей. Капка вода сред потока на всички жени от Силтбей. Какво я е сполетяло? Загинала ли е? Да. Не. Обгоряла, но жива. С отсечена до рамото ръка. Заловена, децата избити, тя изнасилена, но оставена жива. В известен смисъл. — Очите на шута станаха още по-безжизнени. Гласът му се лееше сухо и монотонно, сякаш четеше на глас някакъв скучен списък. — Изгоряла жива заедно с децата, когато къщата рухнала върху тях. Взела отрова веднага, след като се събудила. Задушила се от пушека. След няколко дни я погубила възпалена рана от меч. Намушкана право в сърцето. Задушила се от кръвта в прерязаното си гърло, докато я изнасилвали. Убила децата и сама се заклала преди пиратите да изкърятят вратата. Оцеляла и на следващото лято родила дете. Няколко дни по-късно я открили да броди с тежки изгаряния. Не помнела нищо. Лежала с обгорено лице и отсечени китки, но живяла още няколко...

— Стига! — заповядах аз. — Стига! Моля те, спри!

Шутът мълкна и си пое дъх. Погледна ме и очите му се избистриха.

— Да спра? — Той въздъхна. Закри лицето си с ръце и глухо продължи през пръсти: — Да спра? „Спрете!“ — тъй крещяха и жените в Силтбей. Но стореното е сторено, господарю. Не можем да спрем онова, което вече се случва. Стигне ли се дотам, няма връщане.

Той отпусна ръце. Изглеждаше безкрайно уморен.

— Моля те — повторих аз. — Не можеш ли да ми кажеш за онази жена, която видях?

Изведнъж открих, че не помня името ѝ. Знаех само, че е много важна за мен.

Шутът поклати глава и сребърните звънчета по калпака му звъннаха уморено.

— Можем да го разберем само на място. — Той вдигна лице към мен. — Ако повелиш, ще го направя.

— Повикай Искрен — отвърнах аз. — Имам заповеди за него.

— Войниците ни не могат да стигнат навреме, за да предотвратят нападението — напомни ми той. — Само ще помогнат на хората да изгасят пожарищата и да измъкнат от руините каквото е оцеляло.

— Тъй да бъде тогава — казах уморено.

— Но първо ми позволи да те сложа в леглото, повелителю. Преди да си настинал. И нека ти донеса храна.

— Не, шуте — промълвих печално. — Нима мога да ям на топло, докато детски телца изстиват в калта? Донеси наметалото и гамашите. А после бягай да викнеш Искрен.

Шутът храбро се опълчи срещу решението ми.

— Мислиш ли, че страданията, които си налагаш, ще върнат живота поне на едно дете, господарю? Съдбата на Силтбей вече е решена. Защо трябва да страдаш и ти?

— Защо да страдам ли? — Намерих сили да се усмихна на шута.

— Навярно за същото е питал мъглата всеки жител на Силтбей. Страдам, шуте, защото те страдаха. Защото съм крал. А най-вече защото съм човек и видях какво ги сполетя. Помисли малко, шуте. Ами ако всеки в Шестте херцогства си каже: „Е, по-лошо вече не може да им се случи. Защо да зарязвам заради тях топлото легло и трапезата?“ Шуте, кълна се в кръвта на сърцето си, че това е мой народ. Нима тази

нощ ще изстрадам повече от онези хора? Какво са болежките и страховете на един-единствен човек в сравнение с бедата на Силтбей? Защо да се крия на топло, докато врагът коли моите хора като добитък?

— На принц Искрен му трябват само две думи — възрази непокорно шутът. — Кажа ли „пирати“ и „Силтбей“, той ще узнае всичко. Позволи да те настаня в постелята, господарю, и тутакси ще изтичам при него с тия слова.

— Не. — Нова болка разцъфтя като облак нейде в тила ми. Опитваше се да ме лиши от разсъдък, но аз стиснах зъби. Заставих тялото си да пристъпи до стола край огнището и намерих сили да седна. — Отдадох младостта си, за да браня границите на Шестте херцогства от всеки враг. Нима животът ми е станал по-ценен днес, когато вече отива към своя край и го изпълва болка? Не, шути. Доведи сина ми веднага. Ще използвам неговото Умение, тъй като моето засега се изчерпа. Заедно ще обмислим видяното и ще решим какво трябва да се направи. А сега върви. Върви!

Шутът побягна и след миг трополенето на нозете му загъхна из коридора.

Останах сам със своето двойно „аз“. Вдигнах ръце към слепоочията си и усетих как върху устните ми трепва измъчена усмивка, докато се опомнях. „А, момко. Ето те и теб.“ Кралят бавно отправи към мен вниманието си. Бе изтощен, но насочи Умението и докосна ума ми тъй леко, сякаш подухваше паяжина. Аз отвърнах с тромав опит да осъществя сливането и всичко се обърка. Връзката затрептя и се разпадна като прогнила дреха. Кралят изчезна.

Лежах самичък на пода на своята спалня в Планинското кралство. Бях петнайсетгодишен, облечен в мека и чиста нощна риза. Жаравата в огнището догаряше. Усещах остра, тръпнеща болка в опарените си пръсти. Мъчеше ме и главоболие от Умението.

Надигнах се бавно и предпазливо. Като старец? Не, като младеж с все още раз клатено здраве. Вече познавах разликата.

Мекото чисто легло ме зовеше като меко и чисто утре.

Отхвърлих и двете изкушения. Седнах на стола край огнището и замислено се загледах в жаравата.

Когато призори Бърич дойде да се сбогува, бях готов да потегля с него.

2

ЗАВРЪЩАНЕТО

Бъкипската крепост се издига над най-хубавото дълбоководно пристанище в Шестте херцогства. На север е устието на река Бък, по чиито води идват повечето търговски пратки от вътрешните херцогства Тилт и Фароу. От високата на отвесните черни скали замъкът охранява устието, пристанището и целия залив. Пристанищното градче се е вкопчило в подножието на канарите, колкото се може по-далече от речните приливи, като повечето сгради са построени върху колове и платформи. Някогашната крепост е представлявала обикновена стена от дънери, която първите заселници изградили за защита от островните пирати. В древни времена я превзел нашественик на име Граблин, който сене решил да остане. Той заменил дървената ограда със стени и кули от черен камък, изсечен от канарата, като същевременно вградил крепостта дълбоко в скалните недра. С всяко следващо поколение от Пророческата династия стените ставали все по-яки, а кулите — по-високи и здрави. Откакто Граблин основал Пророческата династия, Бъкип нито веднъж не е попадал във вражески ръце.

Виелицата ме обсипваше с ледени целувки, отмяташе косите от челото ми. От безрадостен сън се събудих за още по-бездростна гледка — зимен горски пейзаж. Бях се вкочанил навсякъде, освен там, където ме топлеше дъхът на уморената кобила. Под мен Сажда тъпчеше упорито през преспите. Навярно отдавна дремех в седлото. Малко по-напред яздеше конярят Хендс. Той извърна глава и подвикна нещо.

Сажда спря плавно, но аз не го очаквах и едва не се свлякох от седлото. Вкопчих пръсти в гривата ѝ, за да запазя равновесие. Бавен и упорит снеговалеж забулваше гората около нас. Елите превиваха клони под белия си товар, а брезичките между тях се чернееха в неясното лунно сияние на облачната зимна нощ. Път не се виждаше. Отвсякъде ни обгръщаше гъста гора. Хендс бе спрял своя черен кон, затова спря и Сажда. Зад мен Бърич седеше върху пъстрата си кобила с лекотата на ездач по рождение.

Разтреперан от студ и слабост, аз хвърлих замаян поглед наоколо и се зачудих защо спирате. Поривите на вятъра подмятаха подгизналия ми плащ край хълбока на Сажда. Изведнъж Хендс посочи напред.

— Ето! — Той пак се обърна към мен. — Видя го, нали?

Приведох се напред и опитах да надзърна през снега, който падаше като пърхаща дантелена завеса.

— Мисля, че да — казах аз, но вятърът и снегът погълнаха думите ми.

За секунда бях различил светли точки — жълтеникови и неподвижни, за разлика от бледосинкавото сияние, което от време на време все още замъгляваше погледа ми.

— Мислиш ли, че е Бъкип? — подвикна Хендс през воя на вятъра.

— Да — отвърна спокойно Бърич и мощният му глас без усилие стигна до нас. — Знам къде сме сега. Точно тук принц Искрен уби онази голяма кошута преди шест години. Спомням си, защото когато стрелата я прониза, тя скочи и падна в ей онзи овраг. Цял ден ни отне да слезем долу и да я изнесем.

През снеговалежа виждах само тъмна ивица храсти. Но изведнъж всичко си дойде на мястото. Разположението на склона, дърветата, оврагът — а Бъкип беше в онази посока и ако поездехме още малко, щяхме ясно да видим крепостта върху крайбрежните канари над залива и градчето. За пръв път от много дни знаех с абсолютна увереност къде се намираме. Гъстите облаци не ни позволяваха да се ориентираме по звездите, а необичайно дебелата снежна покривка променяше местността дотолкова, че дори Бърич понякога се объркваше. Но сега знаех, че сме само на крачка от дома. Събрах последните си остатъци от решимост и казах високо:

— Вече сме близо.

Хендс вече подкарваше коня си. Дребното яко конче храбро започна да пробива пъртина. Потупах Сажда и високата кобила неохотно тръгна след него. Когато поехме надолу по склона, залитнах в седлото. Докато се борех да запазя равновесие, Бърич ме догони, хвана ме за яката и ме дръпна нагоре.

— Близо сме — съгласи се той. — Ще се справиш.

Намерих сили да кимна. През последния час му се бе наложило да ми помага само на два пъти. „Едно от най-добрите ми постижения“ — помислих печално. Изпънах гръбнак и разкърших рамене. Вече си бях почти у дома.

Пътешествието бе дълго и изтощително. Лошото време и непрестанните несгоди не ми помагаха да оздравея. Спомнях си всичко като някакъв мрачен сън — дългите дни друсане върху коня, без дори да знаем дали сме на прав път, нощите, когато лежах между Хендс и Бърич в малката шатра разтреперан и тъй уморен, че нямах сили да заспя. Бях очаквал с наближаването към херцогство Бък пътешествието да стане по-леко. Но си правех сметката, без да отчитам предпазливостта на Бърич.

В Турлейк бяхме спрели да пренощуваме в един хан. Мислех си, че на другия ден ще хванем ладия по река Бък, защото макар ледът да сковаваше бреговете, мощното течение поддържаше чист канал по средата през цялата година. Грохнал от умора, се отправих към стаята. Колкото до Бърич и Хендс, те отдавна жадуваха за компания, топла храна и бира. Не се надявах скоро да дойдат в стаята. Но само след два часа те влязоха и се приготвиха за лягане.

Бърич беше мрачен и мълчалив, но след като той си легна, Хендс шепнешком ми разказа какви неща се говорели за краля в този град.

— Ако знаеха, че сме от Бъкип, едва ли щяха да дрънкат толкова. Но с тия планински дрехи сигурно ни сметнаха за търговци. На десетина пъти се опасявах, че Бърич ще вдигне ръка срещу някого. Право да си кажа, не знам как издържа. Само мърмореха заради данъците за отбрана на крайбрежието. И с насмешка разправяха как въпреки всичките данъци тази есен времето се задържало ясно, та пиратите нападнали най-неочекано и изгорили още два града. — Хендс помълча и колебливо добави: — Но говорят необичайно ласково за принц Славен. Той е минал оттук заедно с Кетрикен на път за Бъкип.

Един от масата я нарече голяма белезникава риба и достойна съпруга за крайбрежния крал. А друг заяви, че поне принц Славен се държал достойно въпреки всичките си беди и изглеждал както подобава на принц. После пиха за негово здраве.

Побиха ме тръпки.

— Разбра ли кои са двете претопени села?

— Едното е Китова челюст в Беърнс. Другото — Силтбей в Бък.

Цяла нощ останах да лежа буден, а мракът сякаш ставаше все по-гъст.

На следващата сутрин напуснахме Турлейк. На коне. По суша. Бърич дори не разреши да яздим по пътя. Напразно протестирах. Той изслуша възраженията ми, после ме отведе настани и яростно запита:

— Искаш ли да умреш?

Изгледах го с недоумение. Той изсумтя презрително.

— Фиц, нищо не се е променило. Ти все още си кралският копелдак и принц Славен те смята за пречка. Вече не веднъж, а на три пъти опита да се отърве от теб. Мислиш ли, че с радост ще те посрещне в Бъкип? Не. А най-доволен ще е, ако изобщо не се прибереш. Затова дай да не го улесняваме. Ще продължим по суша. Ако той или неговите наемници искат да ни намерят, ще трябва да се поразорят из горите. А Славен никога не е бил свестен ловец.

— Искрен няма ли да ни защити? — уморено попитах аз.

— Ти си кралски служител, а Искрен е престолонаследник — отсече Бърич. — Твоя работа е да пазиш краля си, Фиц. Не обратното. Не че Искрен не те цени. Би сторил всичко, за да те опази. Но сега си има по-важни грижи. Алените кораби. Млада съпруга. И по-малък брат, който смята, че короната ще стои по-добре на неговата глава. Не. Не очаквай от престолонаследника да те пази. Пази се сам.

Помислих си, че това ще отсрочи още повече опитите ми да издирия Моли. Но премълчах. Не бях разказал на Бърич за съня си. Вместо това отвърнах:

— Славен би трябало да е луд, ако пак се опита да ни убие. Всички ще разберат, че е негова работа.

— Не луд, Фиц. Само безмилостен. А той си е точно такъв. Дай да не си въобразяваме, че Славен спазва нашите правила или мисли като нас. Види ли възможност, да ни убие, ще я използва. Подозренията изобщо не ще го уплашат, стига да няма доказателства.

Искрен е нашият престолонаследник. Но не е крал. Засега. Докато крал Умен седи на трона, Славен ще намира начини да заобикаля волята на баща си. Много неща могат да му се разминат. Дори убийство.

После Бърич отби коня си от отъпкания път, нагази в преспите и пое през хълмовете право към Бъкип. Ние с Хендс се спогледахме жално. Но го последвахме. И всяка нощ, докато се гушехме в тънката шатра, вместо в някоя топла странноприемница, аз си мислех за Славен. При всяко уморително катерене по стръмните склонове, при всяко опасно спускане, си мислех за по-младия принц. Проклинах всеки допълнителен час, който ме отдалечаваше от Моли. Чувствах прилив на сили само когато си мечтаех как бих смазал Славен от бой. Напразни мечти. Не можех да си обещая мъст. Отмъщението беше привилегия на трона. Но ако не можех да си отмъстя, поне нямаше да стане и неговото. Щях да се върна в Бъкип и да застана с гордо вдигната глава пред него, без да се плаша от злобния му поглед. Заклевах се — Славен никога нямаше да ме види как треперя, как търся опора в стената или плъзвам длан пред замъглените си очи. Никога нямаше да узнае, че е бил само на косъм от победата.

И тъй, най-сетне пристигнахме в Бъкип — не по лъкатушния крайбрежен път, а изотзад, откъм гористите хълмове. Снеговалежът отслабна, после съвсем спря. Нощните ветрове разгониха облаците и под лунното сияние крепостните стени заблестяха като антрацит на фона на морето. Жълти светлинки потрепваха в кулите и край страничната порта.

— Стигнахме — тихо каза Бърич.

Спуснахме се по последния склон, излязохме най-сетне на пътя и поехме към голямата порта.

Отпред стоеше на стража млад ратник. Той прегради пътя ни с копието си и попита кои сме.

Бърич отметна качулката си, но младокът не помръдна.

— Аз съм конярят Бърич — заяви твърдо моят спътник. — Сигурно още не си бил роден, когато поех кралските конюшни. Понескоро би трябвало аз да те питам какво търсиш тук!

Преди смутеният момък да отговори, от караулката шумно наизскачаха още войници.

— Наистина е Бърич! — провикна се сержантът на караула.

Бърич мигом се озова сред тълпа от мъже, които го поздравяваха на висок глас и говореха един през друг. Ние с Хендс седяхме върху уморените си коне. Накрая сержантът, казваше се Топор, с крясъци ги застави да мъкнат, най-вече за да говори самият той.

— Не чакахме да пристигнеш преди пролетта, драги — заяви грубоватият стар войник. — А и чухме слухове, че ако изобщо се добереш дотук, вече няма да си същият. Но както виждам, нищо ти няма. Малко си поизмръзнал, носиш някакви чудновати дрехи и имаш един-два белега в повече, това е. Разправяха, че си бил тежко ранен, а Копелдака едва не умрял. От болест или отрова, тъй казваха.

Бърич се разсмя и разпери ръце, за да видят всички планинските му дрехи. За момент сякаш го зърнах през техните очи. Нищо чудно, че младокът не го бе познал с тия червено-жълти плетени панталони, шареното наметало и гамашите. Но повече ме интересуваха слуховете.

— Кой е казал, че Копелдака ще умре? — попитах аз.

— А кой пита? — отвърна Топор.

Взря се в дрехите ми, после ме погледна в очите... и не ме позна. Но когато се поизправих на коня, старият войник трепна. До ден-днешен съм убеден, че първо позна Сажда и чак след това мен. Беше потресен.

— Фиц? На вейка си станал. Изглеждаш така, сякаш те е газила кървавата чума.

За пръв път разбрах колко ужасно изглеждам за онези, които ме познаваха.

— Кой каза, че съм бил болен или отровен? — тихо повторих.

Топор прехапа устни и се озвърна през рамо.

— А, никой. Нали знаеш как става. Когато не пристигна с останалите, някои хора взеха да предполагат едно-друго и накрая мълвата пълзна. Слухове, клюки. Просто се чудехме защо не си идваш. Всъщност никой не вярваше на тия приказки. Толкова слухове сме измислили, че вече нищо не приемаме на вяра. Само се чудехме защо те няма и къде са Бърич и Хендс.

Усети, че е почнал да се повтаря, и мъкна под настоятелния ми поглед. Оставил мълчанието да се проточи, за да покажа, че не смяtam да отговарям на въпроси. После небрежно свих рамене.

— Няма нищо, Топор. Но можеш да кажеш на всички, че Копелдака е жив и здрав. Би трявало да ви е ясно, че щом съм с

Бърич, не ме лови нито болест, нито отрова. Жив съм, само дето малко приличам на труп.

— Ох, момчето ми. Не исках да те засегна. Просто...

— Казах ти вече, няма нищо. Забрави.

— Добре, сър — кимна Топор.

Аз също кимнах и като завъртях глава, видях, че Бърич ме гледа странно. Същата изненада видях и на лицето на Хендс. Не разбирах каква е причината.

— Е, лека нощ, сержант. И недей да се караш на момчето. Право е, че спира пред портата разни съмнителни типове.

— Да, сър. Лека нощ, сър.

Топор козириува вдървено, тежката дървена порта се отвори и влязохме в крепостта. Сажда вдигна глава и малко се ободри. Зад мен конят на Хендс изцвили, а този на Бърич изпръхтя. Никога не бях подозирал, че пътят от крепостната стена до конюшнята е толкова дълъг. Когато Хендс скочи от седлото, Бърич ме дръпна настрани за ръкава. Хендс поздрави съненото конярче, което дойде да ни посрещне с фенер.

— Доста време бяхме в Планинското кралство, Фиц — предупреди ме тихичко Бърич. — Там никой не се интересува от потекло. Но сега сме си у дома. Тук синът на Рицарин не е принц, а копеле.

Откровените му думи ме жегнаха.

— Знам. Знам го, откакто се помня. Цял живот с тази мисъл живея.

— Така е — призна той. На лицето му се изписа странна смес от гордост и изненада. — Тогава защо искаш сержантът да ти докладва и раздаваш наредждания, сякаш си самият Рицарин? Направо не повярвах, като те чух как говориш. А ти дори не забеляза, че тия хора изведнъж се стегнаха. Просто ме измести и пое командинето.

Лицето ми пламна. Наистина, в Планинското кралство всички се отнасяха към мен като към принц. Нима тъй бързо бях свикнал с това?

Бърич тихичко се изкаска на смущението ми, после отново стана сериозен.

— Фиц, трябва да си възвърнеш предишната предпазливост. Гледай надолу и недей да вириш глава като млад жребец. Славен ще

сметне това за предизвикателство, а още не сме готови за сблъсък с него. Може би никога няма да бъдем готови.

Кимнах навъсено и сведох очи към разкаляния сняг по двора. Когато се срещнеш със Сенч, старият убиец нямаше да е доволен от своя чирак. Щеше да ми поисква сметка. Не се съмнявах, че преди да ме повика, вече ще знае за случката пред портата.

— Не се помайвай, момче — прекъсна мислите ми Бърич. — Слизай.

Трепнах от резкия му глас и разбрах, че той също ще трябва да свикне отново с положението си в Бъкип. От колко години бях негов подчинен в конюшнята? Час по-скоро трябваше да влезем в старите роли. Така щяхме да си спестим много клюки. Слязох от Сажда, хванах юздите и последвах Бърич в конюшнята.

Вътре беше спокойно и топло. Мракът на студената зимна нощ оставаше зад дебелите каменни стени. Чувствах се у дома сред жълтеникавата светлина на фенерите и равномерното конско дишане. Но с влизането на Бърич конюшнята се оживи. Всички коне и кучета надушиха миризмата му и се събудиха да го посрещнат. Старшият коняр се прибираше за радост на онези, които го познаваха най-добре. След малко две конярчета се лепнаха за нас и едно през друго взеха да ръсят новини за соколите, псетата и конете. Тук Бърич беше пълновластен господар. Той слушаше, попиваше всяка подробност, кимаше мъдро и от време на време прекъсваше разказа им с въпроси. Сдържаността му се пропука едва когато старата Лиска дотътри нозе да го посрещне. Той коленичи да я прегърне, а тя заподскача като малко кутре и се помъчи да го близне по лицето.

— Браво, ти си най-доброто куче — похвали я Бърич.

После се изправи и продължи обиколката. Лиска го последва, размахвайки енергично опашка.

Аз останах на място и усетих как топлината изцежда последните ми сили. Едно момче дотича да ми даде фенер, сетне хукна подир Бърич. Пристъпи към отделението на Сажда и отворих вратата. Тя побърза да влезе с доволно пръхтене. Сложих фенера на лавицата и се огледах. У дома. Не стаята в замъка или което и да било друго място, а именно тази конюшня бе мой дом. Само във владенията на Бърич, сред неговите животни се чувствах в безопасност. Ex, ако можех да върна

някогашните дни, да се заровя в сламата и да метна отгоре си стар конски чул...

Сажда пак изпръхтя, този път укоризнено. Беше ме носила толкова дълго, че заслужаваше да я възнаградя с грижи. Но ремъците и катарамите не се поддаваха на вдървените ми пръсти. Когато най-сетне съмкнах седлото, едва не го изтървах. После безкрайно дълго свалях юздата. Лъскавите метални части танцуваха пред очите ми. Накрая замижах и оставил ръцете си да работят сами. Когато отново погледнах, до мен стоеше Хендс. Кимнах му и юздата се изпълзна от безжизнените ми пръсти. Той я погледна, но премълча. Наля на Сажда кофа чиста вода, след това донесе овес и сено. Тъкмо свалях от лавицата четките, когато Хендс се пресегна и ги издърпа от изтощената ми ръка.

— Аз ще я изчеткам — тихо каза той.

— Погрижи се първо за своя кон — възразих аз.

— Вече го направих, Фиц. Слушай. Няма да свършиш добра работа. Едва се държиш на крака. Върви да си починеш. — Той помълча и добави: — Някой друг път ще ми върнеш услугата.

— Бърич ще ме одере жив, ако оставя друг да се грижи за коня ми.

— Не, няма — обади се Бърич откъм вратата. — Не бих позволил на човек в твоето състояние да припари до кон. Остави Сажда на Хендс, момче. Той си знае работата. Хендс, засега разчитам на теб. Като свършиш със Сажда, иди да видиш онази петниста кобила в южния край на конюшнята. Не знам чия е и откъде идва, но ми се видя болна. Ако и ти сметнеш така, заръчай на момчетата да я отделят от другите коне и да забършат отделението с оцет. Аз отивам да заведа Фицицарин до стаята му и веднага се връщам. Ще ти донеса храна и може да хапнем в моята стая. А, и прати момче да запали огнището. Стаята сигурно е изстинала като ледник.

Хендс кимна и пъргаво се зае с кобилата. Сажда бе заровила муцуна в овеса. Бърич ме хвана за ръката.

— Идвай — каза той властно, като на кон.

Докато вървяхме по дългия проход между отделенията, неволно се подпрях на рамото му. Преди да излезем, Бърич взе един от фенерите до вратата. След топлата конюшня нощта ми се стори още по-студена и мрачна. Отново ръсеше сняг. Тръгнахме по замръзналата

пътека към кухнята. Мислите ми блуждаеха като падащите снежинки. Не усещах краката си.

— Вече всичко е променено. Завинаги — казах на нощта. Снегът погълна думите ми.

— Кое? — попита разтревожено Бърич. Сигурно се боеше, че треската пак ме прихваща.

— Всичко. Твоето отношение към мен. Когато не се преструваш. Отношението на Хендс. Преди две години с него бяхме приятели. Две най-обикновени конярчета. Никога не би предложил да изчетка Сажда вместо мен. Но тази вечер се държеше така, сякаш си има работа с някакъв недъгав болник... който не заслужава дори оскърбление. Сякаш съм в правото си да изисквам от него. Ратниците на портата не ме познаха. Дори и ти, Бърич. Ако се бях разболял преди половин година, щеше да ме отмъкнеш в сеновала и да ме натъпчеш с кучешки лекове. Нямаше да търпиш възражения. А сега ме водиш до кухненската врата и...

— Стига си хленчил — грубо ме прекъсна Бърич. — Стига си се жалвал и окайвал. Ако Хендс беше толкова грохнал, и ти щеше да направиш същото за него. — Той помълча и неохотно добави: — Времето променя нещата. Хендс не е престанал да ти бъде приятел. Но ти вече не си онова момче, което по жътва тръгна от Бъкип. Онзи Фиц беше мое конярче и вестоносец на Искрен. Нищо повече. Да, в жилите ти тече кралска кръв, но това май не вълнува никого, освен мен. Ала горе, в Планинското кралство, ти разкри нещо ново. Няма значение, че си бледен и едва се държиш на крака след един ден езда. Държиш се като истински син на Рицарин. Това личи от пръв поглед и стражниците го усетиха. Хендс също. — Бърич въздъхна, бълсна с рамо тежката кухненска врата и тихо промърмори: — И аз го усетих, Еда да ни е на помощ.

А после, сякаш за да опровергае думите си, ме замъкна в караулното до кухнята и безцеремонно ме бълсна върху една от дългите пейки край нашърбената дървена маса. Миризмата на караулното ми се стори изумително приятна. Всеки войник, бил той изморен, премръзнал или пиян, можеше тук да намери утеха. Готовчите винаги оставяха пълно кotle да къкри над огъня, а на масата непременно имаше хляб, сирене и жълто лятно масло от подземните

килери. Бърич сипа две паници гореща яхния и наля по халба бира, за да прегъщаме по-лесно хляба и сиренето.

Известно време само седях и гледах. Нямах сили дори да вдигна лъжицата. Но ароматът ме изкуши да опитам и това бе достатъчно. Някъде към средата на паницата спрях за малко, смъкнах наметалото и посегнах за ново парче хляб. След втората паница вдигнах очи и видях, че Бърич ме гледа развеселено.

— По-добре ли си? — попита той.

Позамислих се.

— Да.

Чувствах се сит, не треперех от студ и дори тежката умора бе някак приятна. Сега ми трябваше само да се наспя. Вдигнах ръка и я огледах. Все още усещах тръпките, но вече не ги забелязвах.

— Много по-добре — добавих и се изправих. Краката ми стъпиха здраво на пода.

— Сега вече можеш да се явиш на доклад при краля.

Погледнах го смяяно.

— Сега? През нощта? Крал Умен отдавна си е легнал. Стражата няма да ме пусне.

— Може би, и така ще е по-добре. Но трябва поне да обадиш, че си пристигнал. Кралят сам ще реши кога да те приеме. Ако те отпрати, можеш да си лягаш. Но се обзалагам, че ако крал Умен те отпрати, престолонаследникът Искрен ще иска да поговори с теб. Най-вероятно още сега.

— Ти в конюшнята ли отиваш?

— Естествено. — Бърич се ухили с лукаво самодоволство. — Аз съм прост коняр, Фиц. Нямам какво да докладвам. А и обещах на Хендс да му занеса нещо за ядене.

Мълчаливо го гледах как взе един поднос, отряза няколко големи филии, захлупи с тях две паници гореща яхния, добави отстрани резен сирене и сложи отгоре парче масло.

— Какво мислиш за Хендс?

— Той е добро момче — каза неохотно Бърич.

— Не е само това. Ти отпрати всички други с кервана, но него избра да остане в Планинското кралство и да се върне с нас.

— Трябваше ми надежден човек. По онова време ти беше... много болен. А право да си кажа, и аз бях същата стока.

Той вдигна ръка към бялата ивица в черната си коса — спомен за почти смъртоносния удар.

— Как избра точно него?

— Всъщност не го избрах. Той дойде при мен. Някак беше разбрал къде са ни настанили и измоли от Джоунки да го пусне. Аз все още лежах омотан с превръзки и почти нищо не виждах. Усетих го да стои до мен. Попитах какво иска, а той каза, че трябва да предам командите някому, защото без мен и Коб конярите взели да стават немарливи.

— И това те впечатли.

— Беше дошъл по работа, а не да разпитва за теб, за мен или за събитията. Знаеше какво трябва да се направи и идваше да го свърши. Харесвам такива хора. Да си знаят работата и да я вършат. Затова му възложих да ме замести. Той се справи добре. Задържах го след другите, защото знаех, че може да ми потрябва такъв човек. А и за да го проверя. Дали беше само амбициозен, или наистина разбираше какво дължи човек на едно животно, когато го смята за свое? Власт над останалите ли искаше, или само се вълнуваше за конете?

— Какво мислиш за него сега?

— Вече не съм млад. Мисля, че когато ми стане трудно да се справям с вироглави жребци, в Бъкип пак ще има добър старши коняр. Не че смяtam скоро да се оттегля. Той има още много да учи. Но и двамата разполагаме с време — той да учи, аз да го уча.

Кимнах. Предполагах, че някога е възнамерявал да ми отстъпи мястото си. Сега и двамата знаехме, че това никога няма да стане.

Той се обърна и тръгна към вратата.

— Бърич — казах тихо и той спря. — Никой не може да те замести. Благодаря ти. За всичко, което направи през последните месеци. Дължа ти живота си. Не само защото ме спаси от смъртта. Ти ми даде живот, превърна ме в онова, което съм. Знам, Рицарин е мой баща. Но никога не съм го срещал. Години наред ти се грижеше за мен като за свой син. Не винаги съм го оценявал...

Бърич изсумтя и отвори вратата.

— Тия приказки си ги запази, додето някой от двама ни не легне да умира. А сега бягай да докладваш и после в леглото.

— Да, сър — неволно отвърнах аз и усетих, че се усмихваме едновременно.

Той бълсна вратата с рамо и тръгна да занесе вечеря на Хендс в конюшнята. Там бе неговият дом.

А моят дом бе тук. Трябваше да го разбера веднъж завинаги. Попригладих влажните си дрехи и криво-ляво се сресах с пръсти. Вдигнах съдовете от масата, после преметнах на лакът влажното наметало.

Докато вървях по коридора от кухнята към голямата зала, гледката ме озадачи. Дали наистина гоблените по стените бяха по-ярки, отколкото някога? Дали ароматните билки по пода ухаеха както винаги, дали дърворезбата по рамките на вратите не беше станала полъскава? За момент приписах това впечатление на радостта от завръщането. Но когато спрях в подножието на голямото стълбище да взема свещ, забелязах, че масичката вече не е омазана с восък и дори има бродирана покривка.

Кетри肯.

В Бъкип вече имаше кралица. На устните ми трепна глуповата усмивка. В мое отствие огромният замък бе преживял невероятна промяна. Чудех се само дали Искрен е направил всичко преди идването на Кетри肯, или тя е настояла за голямото чистене.

Докато се изкачвах нагоре, забелязах още промени. Застарелите петна от сажди над стенните свещници бяха изчезнали. Не видях прах дори в ъгълчетата на стъпалата. Нямаше паяжини. Големите свещници на всяка площадка светеха ярко. А до тях имаше стойки с оръжия за отбрана. Значи това било да си имаш кралица. Но не помнех Бъкип да е бил така отлично поддържан, чист и благоуханен дори когато съпругата на Умен все още бе жива.

Пред кралските покои стоеше на стража навъсен стар ветеран, когото познавах още откакто бях невръстно хлапе. Той не обичаше да говори. Вгледа се в мен, после ме позна. Усмихна се леко и попита:

— Имаш ли да докладваш нещо особено важно, Фиц?

— Само това, че си дойдох — отвърнах аз и той кимна сдържано. Беше свикнал да идваам тук по всяко време на денонощието, но не си позволяваше да прави предположения или изводи, дори избягваше да слуша догадки. Затова тихо влезе в кралските покои да съобщи някому, че Фиц е дошъл. След малко се върна с известието, че кралят се радва на моето благополучно пристигане и ще ме повика, когато сметне за необходимо. Тихичко отстъпих от вратата. Подобен отговор от устата

на краля означаваше много. Умен никога не си губеше времето за празни любезности.

Малко по-нататък в същия коридор бяха покоите на Искрен. И тук пазачът ме позна, но когато го помолих да съобщи за завръщането ми, той отговори, че принц Искрен не е в стаята си.

— А къде? В кулата ли? — попитах аз, като се чудех какво може да наблюдава по това време на годината. Поне няколко месеца зимните бури щяха да опазват бреговете ни от нашествия.

Устните на пазача бавно се разтеглиха в усмивка. От недоумяващия ми поглед усмивката стана още по-широва.

— В момента принц Искрен не е в стаята си — повтори той, после добави: — Ще се погрижа да получи твоето съобщение веднага щом се събуди.

Още малко стоях пред вратата като замаян. После тихо се отдалечих. Изпъльваше ме изумление. Ето значи какво било да има кралица в замъка.

Изкачих още два етажа и тръгнах по коридора към стаята си. Вътре миришеше на застояло и камината не гореше. Беше студено, занемарено и прашно. Не се усещаше докосване на женска ръка. Стаята ми се стори гола и сива като затворническа килия. Но все пак бе по-топла от шатрата сред снега, а пухеният дюшек се оказа точно толкова мек и дебел, колкото го помнех. Захвърлих мръсните си дрехи, проснах се на леглото и заспах.

3

ПОДНОВЯВАНЕ НА ВРЪЗКИТЕ

Най-старото споменаване за Праотците в библиотеката на Бъкип е записано върху протрут древен свитък. Неясни петна по пергамента подсказват, че е направен от кожа на някакво пъстро животно, непознато за днешните ловци. Мастилото е от сепия с добавка на сок от звънчев корен. Издържало е изпитанията на времето много по-добре, отколкото разноцветните мастила, с които някога са били изрисувани илюстрациите и винетките към текста. Те не само са размазани и избелели, но и тук-там са привлекли вниманието на някакъв червей, който е проял и вкоравил някогашната мека кожа до такава степен, че на места едно невнимателно разгръщане може да я разтроши на ситни парченца.

За жалост най-увредени са вътрешните части на свитъка, описващи неизвестни подробности за пътешествието на крал Мъдрост. От тези разпокъсанни текстове става ясно, че тежка беда го е тласнала да дери родината на Праотците. Неговата беда е позната и днес — вражески кораби нападали без милостно крайбрежието. Оцелелите изречения намекват, че потеглил към Планинското кралство. Не знаем защо е очаквал именно този път да го отведе до дома на митичните Праотци. За съжаление последните етапи от пътешествието и срещата му с Праотците вероятно са били богато илюстрирани, защото на тези места пергаментът е превърнат в разядена дантела, осеяна с откъслечни думи и части от рисунки. Не знаем нищо за тази първа среща. Нямаме ни най-малка представа как е убедил Праотците да станат негови съюзници. Някои песни разказват с твърде метафоричен език как Праотците се спуснали като

„урагани“, като „бурни вълни“, като „мъст, превърната в злато“ и „ярост, въплътена в каменни телеса“, за да отблъснат нашествениците от нашите брегове. Легенди разправят, че те дали клетва на крал Мъдрост отново да дойдат на помощ, ако някога пак се нуждаем от закрила. Пред тази история читателят тъне в догадки; и не е първият, нито ще бъде последният, както доказват множеството противоречиви легенди. Но съставеното от личния писар на крал Мъдрост описание на събитията е унищожено навеки от плесен и червеи.

Стаята ми имаше само един висок прозорец с изглед към морето. През зимата дървени капаци го пазеха от бурните ветрове, а отвътре висеше гоблен, създаващ илюзия за уют и топлина. Затова се събудих в мрак и известно време лежах неподвижно, опитвайки да си припомня къде се намирам. Постепенно до мен достигнаха далечните звуци на замъка. Утринни звуци. Съвсем ранни утринни звуци. Осъзнах, че съм си у дома. В Бъкип. Сетне неволно казах в мрака: „Моли“. Тялото ми все още беше измъчено от умора, но въпреки това усещах прилив на сили. Измъкнах се от леглото и застанах прав насред студената стая.

С несигурни крачки пристъпих до отдавна изстиналата камина и запалих огън. Дървата бяха малко, скоро трябваше да отида за още. Танцуващите пламъци пръснаха из стаята капризна жълтеникова светлина. Извадих дрехи от скрина до леглото и с изненада открих колко зле ми стоят. Дългата болест бе изтънила мускулите, но ръцете и краката ми неусетно се бяха издължили. Някогашните ми дрехи вече не ставаха за обличане. Посегнах към снощната риза, но нощувката в чисто легло бе разбудила обонянието ми. Вече не можех да търпя миризмата на застояла пот. Отново се разрових из скрина. Намерих една мека кафява риза, която някога ми беше въздълга в ръкавите, но сега ми ставаше идеално. Облякох я заедно с плетените планински панталони и гамашите. Не се съмнявах, че щом срещу лейди Търпение или госпожа Чевръстка, незабавно ще бъда атакуван и пременен. Но се надявах това да не стане преди закуската и една кратка разходка из града. Имаше няколко места, където исках да разпитам за Моли.

Замъкът се раздвижваше, но все още не бе напълно събуден. Както през детството си, отидох да закуся в кухнята, където хлябът е най-пресен, а яхнията — най-вкусна. Щом ме видяха, готвачите най-напред взеха да ахкат колко съм пораснал и веднага след това почнаха да окайват измършавялата ми снага. Предположих, че до края на деня ще ми втръсне от подобни забележки. Тъй като в кухнята прииждаха все повече хора, аз избягах, като отнесох една дебела филия с масло и шипков мармелад. Върнах се в стаята си да потърся зимно наметало.

Където и да минех, откривах нови и нови свидетелства за присъствието на Кетри肯. Върху стената на Малката зала висеше гоблен от разноцветни треви, изобразяващ планински пейзаж. През това годишно време не се намираха цветя, но тук-там се натъкваш на големи глинени вази, напълнени с камъчета, от които стърчаха голи, но изящни клонки и суhi тръстики. Промените бяха дребни, но показателни.

Озовах се в едно от най-старите крила на замъка, откъдето се изкатерих по прашните стъпала към кулата на Искрен. Тя предлагаше великолепен изглед към нашето крайбрежие и през лятото Искрен бдеше от нейните прозорци за идващите пиратски кораби. Оттук той използваше магията на Умението, за да отблъсква нашествията или поне да ни предупреждава навреме за тях. Понякога това не помагаше. Той би трябвало да разполага с котерия от добре обучени майстори на Умението, които да го подкрепят. Но самият аз, въпреки кралската кръв в жилите си, така и не успях да овладея хаотичните прояви на своята дарба. Преди да умре нашият преподавател Гален успя да обучи в Умението само шепа избраници. Нямаше кой да го замени, а учениците му не успяваха да осъществят истинска връзка с Искрен. Затова принцът се бореше сам срещу враговете. Това го състари преждевременно. Боях се, че някой ден може да прекали и да стане жертва на неизлечимата болест, породена от злоупотреба с Умението.

Докато се добера до върха на спиралното стълбище, вече пъхтях от умора и краката ми трепереха. Бутнах вратата и тя се завъртя съвсем леко върху добре смазаните панти. По навик влязох тихичко. Въсъщност не очаквах да заваря Искрен тук. Зимните бури бяха най-надеждният ни пазач от пиратите. Капациите на прозорците не бяха затворени и аз примижах от внезапната светлина на мъгливото утро.

Зърнах Искрен като тъмен силует на фона на сивите буреносни облаци. Той не се обърна, само тихо каза:

— Затвори. Тая кула е същински комин, непрекъснато става течение.

Затворих вратата и останах да стоя до нея, потръпвайки от студа. Вятърът носеше дъх на море и аз жадно вдъхвах живителния му полъх.

— Не очаквах да те заваря тук — казах аз.

Искрен не откърсваше очи от водата.

— Тъй ли? Тогава защо дойде? — развеселено попита той.

Сепнах се.

— И аз не знам. Бях тръгнал към стаята си и...

Не довърших. Опитвах се да разбера какво ме бе довело тук.

— Привлякох те с Умението — каза спокойно Искрен.

Замислих се.

— Не го усетих.

— Точно това исках. Нали си спомняш какво ти казах някога. Умението може да бъде тих шепот. Не трябва непременно да бъде крясък или заповед.

Той бавно се завъртя към мен и щом се вгледах в сумрака, сърцето ми трепна от радост. По жътва, когато напуснах Бъкип, Искрен беше съсухрена сянка — изнурен до смърт от задълженията си и непрестанното бдение. Сега в тъмната му коса все тъй се забелязваха бели нишки, но костеливатата снага отново бе заякнала, а в черните му очи искреще жизненост. Изглеждаше могъщ и царствен.

— Изглежда, бракът ти се отразява добре, принце — казах неволно.

Това го смути.

— В някои отношения — призна той, изчерви се като хлапак и бързо извърна глава към прозореца. — Ела да видиш моите кораби.

Това ме озадачи. Пристъпих до него и огледах пристанището, после целия залив.

— Къде са?

Искрен ме хвана за раменете и ме завъртя към корабостроителницата. Там се издигаше дълга нова сграда от жълтеникави чамови дъски. Наоколо се суетяха хора, от комините на ковачниците излиташе дим. Върху белия сняг се тъмнееха няколко от огромните дънери, които Кетрикен бе донесла като зестра.

— Понякога в зимните утрини заставам тук, гледам към морето и ми се струва, че виждам алените кораби. Знам, че ще дойдат. Но друг път виждам с какви кораби трябва да ги посрещнем. Тази пролет няма да заварят безпомощна плячка, момчето ми. А до идната зима смяtam да им покажа какво е да бъдеш нападнат.

В гласа му звучеше свирепа радост, която би ме стреснала, ако не я споделях. Спогледахме се с усмивка.

После лицето му се промени.

— Изглеждаш ужасно — каза той. — По-зле и от дрехите си. Дай да отидем нейде на топло, да си налеем по чаша вино с билки и да закусим.

— Вече закусих — отвърнах аз. — Благодаря ти, но съм много по-добре, отколкото преди няколко месеца.

— Не се превземай. И не ми казвай каквото знам. Нито пък се опитвай да ме лъжеш. Изкачването те е източило и сега цял трепериш.

— Пак използваш Умението — упрекнах го аз.

Той кимна.

— Още преди няколко дни усетих, че идваш. Опитах да се свържа с теб, но ти не ме усети. Малко се смутих, когато тръгнахте направо, но разбирам тревогите на Бърич. Радвам се, че е положил толкова грижи за теб; не само по пътя насам, но и преди това, в Джампе. Чудя се как да го възнаградя. Трябва да стане незабелязано. Не върви да привличам вниманието към него и теб. Случайно да имаш идеи?

— Той няма да приеме друго, освен благодарност. Ако предложиш повече, може да се обиди. Лично аз смяtam, че каквото и да му дадеш, все ще е малко в сравнение с онова, което направи за мен. Най-добре ще е ако му предложиш да си избере млад кон, защото неговият вече оstarява. Това би приел. — Позамислих се. — Да. Можеш да го направиш.

— Мога ли? — сухо попита Искрен. Усетих в гласа му язвителна насмешка.

Изведнъж се смяях от собствената си дързост и казах смилено:

— Самозабравям се, принце.

Той се усмихна и ме потупа по рамото.

— Е, сам те попитах, нали? За момент имах чувството, че не говоря с племенника си, а Рицарин ме поучава как да се държа с

хората. Пътешествието до Джампе те е променило, момко. Ела. Наистина държа да изпием по чаша. По-късно Кетрикен ще иска да поговори с теб. А сигурно и лейди Търпение.

Посърнах от последните думи. Градчето край залива ме привличаше като магнит. Но думата на престолонаследника бе закон. Преклоних се пред волята му.

Заслизахме надолу, като разговаряхме за дреболии. Той ми заръча да кажа на госпожа Чевръстка, че ми трябват нови дрехи; аз го попитах как е ловджийското му куче Леон. В коридора Искрен спря един паж и нареди да донесат в кабинета му вино и баница с месо. Последвах го, но не нагоре към неговите покои, а към една стая нания етаж, която ми бе едновременно позната и непозната. Когато бях влизал там за последен път, писарят Федрен я използваше за хранилище на билки, черупки и корени, от които изработваше мастилата си. Днес от това нямаше и помен. В малката камера гореше огън. Искрен разрови жарта и хвърли още дърва, докато аз се оглеждах. В стаята имаше голяма дъбова маса и две по-малки масички, няколко стола, стойка за свитъци и няколко лавици, отрупани с най-различни предмети. Върху масата лежеше разгъната недовършена карта на Чалските области. Щиглчетата й бяха притиснати с кинжал и три камъчета. Наоколо се трупаха късчета пергament, изписани с почерка на Искрен. Подобен хаос царуваше върху двете по-малки масички и няколко от столовете. Всичко това ми се стори познато и след миг разбрах — преди време бях виждал същите вещи разхвърляни в спалнята на принца. Искрен ме погледна откъм огнището и се усмихна печално на моето недоумение.

— Съпругата ми не търпи безредие. „Как, казва, се надяваш да мислиш разумно сред подобна бъркотия?“ Нейната стая е подредена като военен лагер. Затова се укривам, защото бързо открих, че в чиста и спретната стая изобщо не може да се работи. Освен това тук намирам място за спокойни размисли, където малцина биха ме открили.

Едва бе довършил и в стаята влезе Чарим с отрупан поднос. Кимнах на личния прислужник на Искрен, който не само че не се изненада от срещата, но дори бе добавил върху подноса една от любимите ми питки с подправки. Той набързо обиколи стаята, освободи един стол от натрупаните пергаменти и книги, после се

оттегли безшумно. Искрен бе тъй свикнал с него, че почти не му обърна внимание.

— И тъй — каза той, след като вратата се затвори — искам да ми докладваш за всичко. От момента, когато напусна Бъкип.

Това не бе прост разказ за моето пътешествие и станалите събития. Аз бях обучен от Сенч както за убиец, така и за шпионин. А Бърич още от ранно детство ме учеше да описвам най-подробно всичко станало в конюшните през неговото отсъствие. Докато седяхме на трапезата, дадох на Искрен пълен отчет какво съм видял и извършил, откакто напуснах Бъкип. После изложих накратко изводите, а след това и подозренията си. По някое време Чарим донесе още един поднос. Постепенно Искрен насочи разговора изцяло към корабите. Не криеше ентузиазма си.

— Майстор Мачторез дойде да ръководи строежа. Лично отидох до Високите ридове да го поканя. Той се преструваше на престарял. „Студът ще вдърви костите ми; не мога вече да строя кораби през зимата“ — такава вест ми прати. Тогава оставил чираците да работят и отидох да го доведа. Нямаше как да ми откаже. Когато пристигна, го отведох в корабостроителницата. Показах каква работилница сме му изградили — колкото за цял кораб, та да работи на топло. Но не това го убеди, а белият дъб, който докара Кетрикен. Щом зърна дървесината, едва го удържахме да не грабне веднага длетото. Всички жилки са прави от край до край. Разбичването на трупите вече започна. Чудесни кораби ще направим — със стройни лебедови шии, безшумни и стремителни като змиорки.

Ентузиазмът му бе заразителен. Вече си представях как греблата се надигат и спускат, а попътният вятър издува платната.

После Искрен бутна подносите настрани и започна да ме разпитва за събитията в Джампе. Накара ме да преразгледам всяка отделна случка под всеки възможен ъгъл. Когато приключихме, бях преживял повторно изминалите месеци и в гърдите ми отново пламтеше ненавист към измяната.

Искрен усети това. Облегна се, протегна ръка и хвърли ново дърво в камината. Вдигна се облак искри.

— Знам, че имаш въпроси — каза той. — Сега вече можеш да ги зададеш.

Скръсти ръце и зачака.

Опитах се да овладея емоциите си.

— Твой брат, принц Славен — започнах плахо, — е виновен в държавна измяна. Той организира убийството на принц Руриск, брата на съпругата ти. Заговорът целеше твоята гибел.

Славен искаше да открадне както короната, така и годеницата ти. А за по-весело, на два пъти се опита да убие и мен. И Бърич.

Мълкнах, поех си дълбоко дъх и се опитах да въдворя покой в сърцето и гласа си.

— Това е истината за теб и мен — спокойно отвърна Искрен. — Но трудно ще я докажем.

— И той разчита на това — ядно изрекох и побързах да извърна глава, докато овладея гнева си.

Силата на това чувство ме плашеше, защото досега не си го бях позволявал. Преди месеци, когато оцелявах с цената на неимоверни усилия, бях прогонил гнева, за да запазя ума си бистър. Последваха изтощителните месеци на възстановяване от коварната отрова на Славен. Дори на Бърич не бях успял да разкажа всичко, защото Искрен държеше събитията да се запазят в тайна, доколкото е възможно. Сега стоях пред принца — и треперех от силата на собствения си гняв. Изведенъж бързи спазми сгърчиха лицето ми. Толкова се стреснах, че забравих за яростта и си възвърнах спокойствието.

— Славен разчита на това — повторих, вече по-тихо. Въпреки моя изблик Искрен не бе помръднал. Изражението му си оставаше все така спокойно. Отпуснал мазолести ръце върху масата, той седеше срещу мен и ме наблюдаваше с тъмните си очи. Сведох поглед и разсеяно опипах дърворезбата по ръба.

— Той не те почита за това, че спазваш законите на кралството. Смята го за слабост, за опит да избегнеш сблъсъка. Може би пак ще се опита да те убие. А срещу мен непременно ще вдигне ръка.

— Тогава трябва и двамата да бъдем много внимателни, нали — подхвърли Искрен. Вдигнах глава и го погледнах в очите.

— Само това ли имаш да ми кажеш? — попитах дрезгаво, задавен от собствената си дързост.

— Фицрицарин, аз съм твой принц. Аз съм престолонаследникът. Dal si клетва както пред моя баща, така и пред мен. — Искрен скочи от стола и закрачи напред-назад. — Правда. За нея ще жадуваме вечно и никога няма да се наситим. Не. Задоволяваме

се със закона. И това е особено вярно за най-висшестоящите. Правдата би те поставила плътно след мен като кандидат за престола, Фиц. Но законът казва, че си извънбрачно дете и затова никога не ще имаш права над короната. Някой може да каже, че отнемам престола от сина на брат си.

Тогава защо да се изненадвам, че по-малкият ми брат се опитва да направи същото?

Никога не бях чувал Искрен да говори толкова развълнувано. Не посмях да го прекъсна.

— Сигурно смяташ, че трябва да го накажа. Да, мога. Не е потребно да доказвам какво е направил, за да му отровя живота. Мога да го пратя с измислено поръчение до Студения залив и да го оставя сред тамошните несгоди, далеч от двореца. Мога да хвърля името му в забрава. Или да го оставя тук, но да му струпам толкова задължения, че да няма и миг за веселие. Той ще разбере, че го наказвам. Както и всеки друг благородник с капка ум в главата. Онези, които му симпатизират, ще се обединят. Вътрешните херцогства ще измислят начин да го повикат към майчините му земи по един или друг повод. А стигне ли там, той ще продължи да събира поддръжници. Може да раздуха размирици и да създаде свое вътрешно кралство. А дори и да не го постигне, раздорите ще съсилят единството, от което се нуждая, за да защитя страната.

Той замълча. Вдигна глава и се озърна. Проследих погледа му. По стените висяха карти. От едната страна — Беърнс, Шоукс и Рипон. Отсреща — Бък, Фароу и Тилт. Всичко бе изрисувано от уверената ръка на Искрен, всяка река се синееше. Край всеки град имаше изписано име. Това бяха Шестте херцогства. Той ги познаваше тъй добре, както Славен никога нямаше да ги опознае. Бе яздил по тези пътища, бе помагал в издигането на граничните камъни. По примера на Рицарин бе преговарял с племената отвъд нашите граници. Бе вдигал меч срещу врага и знаеше кога трябва да прибере оръжието, за да седне на мирни преговори. Кой бях аз, та да го уча как се управлява?

— Какво ще направиш? — тихо го попитах.

— Ще го задържа тук. Той е мой брат. И син на баща ми. — Искрен си наля още вино. — Любимият по-малък син на баща ми. Отидох при краля и му намекнах, че Славен навярно ще е по-доволен,

ако вземе дейно участие в управлението на кралството. Крал Умен се съгласи. Аз ще бъда почти непрестанно заен с борбата срещу алените кораби. Затова на Славен се падна задачата да събере необходимите приходи, а освен това ще има грижата за евентуални вътрешни кризи. Разбира се, с помощта на избран кръг от благородници. Нека да слуша на воля как недоволстват и се препират.

— А Славен съгласен ли е?

Искрен лекичко се усмихна.

— Не може да възрази. Нали иска да се представи за достоен млад мъж, който отлично познава изкуството на властта и само чака удобен случай да се прояви. — Той вдигна чашата и се загледа в огъня. Стаята бе стихнала, чуваше се само прашненето на пламъците. — Когато утре дойдеш при мен...

— Утре искам да свърша нещо за себе си — прекъснах го аз.

Той остави чашата, обърна се към мен и някак странно попита:

— Така ли?

Погледнах го право в очите. Преглътнах. С усилие се изправих и заговорих по протокол:

— Ваше височество, умолявам за великодушното ви съгласие утре да бъда освободен от задължения, за да... за да свърша нещо лично.

За момент той ме оставил да стоя така. После отсече:

— Я сядай, Фиц. Май взех да се заяждам на дребно. Така става, щом си спомня за Славен. Разбира се, че те освобождавам, момчето ми. Ако някой попита, пратил съм те с поръчение. А мога ли да знам какво искаш да свършиш?

Втренчих се в танца на пламъците.

— Една моя позната живееше в Силтбей. Трябва да разбера...

— О, Фиц!

В гласа на Искрен прозвуча толкова дълбоко съчувствие, че нямах сили да го понеса. Изведнъж ме обзе слабост. Отпуснах се на стола. Ръцете ми затрепериха. Пъхнах ги под масата и сплетох пръсти. Все още усещах спазмите, но поне никой не можеше да ги види.

Искрен се изкашля.

— Иди да си починеш — ласково каза той. — Искаш ли утре да ти дам придружител до Силтбей?

Замаяно поклатих глава. Внезапно изпитах пълна и ужасна увереност какво ще узная там. От тази мисъл ми призля. Разтърси ме нов спазъм. Опитах да дишам бавно, да се успокоя и да предотвратя пристъпа. Би било непоносимо да се посрания така пред Искрен.

— Не за теб, а за мен е позор, че не обърнах внимание колко си болен. — Искрен бе станал незабелязано и сега сложи пред мен чашата си. — Ти пострада заради мен. Потресен съм от бедите, които ти причиних.

Насилих се да го погледна в очите. Той знаеше всичко, което се мъчех да скрия. Знаеше го и страдаше.

— Обикновено не е толкова зле — казах аз.

Той се усмихна, но само с устни.

— Ти си превъзходен лъжец, Фиц. Недей да смяташ, че са те обучили зле. Но не можеш да излъжеш човек, който почти непрестанно е бил с теб — не само през последните дни, но и по време на боледуването ти. Ако някой друг каже: „Знам как се чувстваш“, това са просто любезни думи. Но от мен го приеми като истина. Знам още, че и ти си като Бърич. Няма да ти предлагам да си избереш жребец. Но ако желаеш, предлагам ти ръката си, за да имаш опора, докато се прибираш.

— Ще се справя — глухо отвърнах аз. Разбирах каква чест ми оказва, но същевременно осъзнавах колко ясно вижда моята слабост. Исках да остана сам, да се скрия.

Той кимна.

— Жалко, че не овладя Умението. Бих могъл, да ти влея сила, както ти ми предложи своята.

— Не бих приел — измънках аз, без да крия колко ме отвращава мисълта да изцеждам чужди сили. И веднага съжалих, защото видях срама в очите на принца.

— Някога и аз бях горделив като теб — тихо каза той. — Върви да си почиваш, момко.

Бавно ми обърна гръб и отново се захвани с пергаментите и мастилатата. Тихо напуснах кабинета.

Бяхме разговаряли цял ден. Навън падаше мрак. В замъка царуващите покоят на зимната вечер. Масите бяха разчистени, придворните навсярно седяха около огнищата в Голямата зала. Може би пред тях пееха менестрели или пък кукловод разиграваше комедия.

Навярно някои от зрителите съчетаваха приятното с полезното — мъжете слагаха оперение на стрели, жените бродираха, децата въртяха пумпали, играеха на ашици или дремеха в ската на родителите си. Мирна вечер. Зимната буря ни пазеше от врага.

Вървях предпазливо като пияница и заобикалях местата, където можех да срещна събрани хора. Бях скръстил ръце и напрягах плещи, за да овладея тръпките. Изкачих се по първото стълбище с наведена глава, сякаш потънал в размисли. На площадката спрях, преброих до десет и пак се насилих да продължа.

Но докато вдигах крак към първото стъпало, Лейси дотича отгоре. Макар че бе възпълничка и доста възрастна, тя припкаше с детинска пъргавина. Сграбчи ме с вик: „Ето те и теб!“, сякаш бях ножица или кълбо прежда, изпаднало от кошничката за ръкodelие, здраво стисна ръката ми и ме дръпна към залата.

— Днес цял ден търча по тия стълбища. Леле, колко си пораснал. Лейди Търпение направо се е побъркала заради теб. Най-напред очакваше да почукаш всеки момент. Толкова беше радостна, че най-сетне си се прибрали. — Лейси помълча и ме огледа с живите си птичи очички. — Това беше сутринта — прошепна доверително тя. После възклика: — Ама ти наистина си боледувал! Имаш кръгове под очите. — И без да чака отговор, продължи: — Щом мина пладне, а теб те нямаше, тя почна да се обижда. Когато дойде време за вечеря, беше толкова ядосана от твоята невъзпитаност, че и залък не хапна. А после реши да повярва на слуховете колко си болен. Сигурна е, че си припаднал в някой ъгъл или Бърич те държи долу да чистиш на конете и кучетата в това състояние. Хайде, влизай... Доведох го, милейди!

И ме изблъска в покоите на лейди Търпение.

В бъренето на Лейси долових нещо странно, като че ли избягваше някаква тема. Влязох колебливо и се зачудих дали самата лейди Търпение не е била сполетяна от болест или друга злополука. Но във всеки случай не личеше да е променила навиците си. Стайте изглеждаха както винаги. Зеленината навсякъде бе израснала и се разлистваше благополучно. Забелязах признания за ново увлечение. Беше добавила към менажерията си два гъльба. Из стаята се валяха десетина конски подкови. Дебелата билкова свещ върху масата пръскаше нежен аромат, разтопеният восък капеше върху поднос с някакви суhi цветя и треви. Същата заплаха надвисваше и над снопче

пръчици, покрити със странна дърворезба. Заприличаха ми на гадателни клечки, каквите използват в Чуйрда. Щом влязох, кученцето на стопанката дотича да ме посрещне. Прилекнах да го погаля и се запитах дали ще успея отново да се изправя. За да прикрия забавянето, внимателно вдигнах от пода една писмена табличка. Беше старинна, навярно доста ценна, и описваше как се използват гадателните клечки. Лейди Търпение скочи иззад тъкачния стан и изтича към мен.

— О, не бъди такъв глупче! — възклика тя, като видя позата ми.
— Ставай веднага. Това коленичене го е измислил някой идиот. Да не си мислиш, че така ще ме накараш да забравя колко грубо постъпи, като не дойде веднага при мен? Какво си ми донесъл? О, колко мило! Как разбра, че ги изучавам? Знаеш ли, прерових всички библиотеки в замъка, но не открих почти нищо за предсказателните пръчици.

Тя взе табличката и се усмихна на този въображаем подарък. Лейси ми намигна иззад рамото ѝ. Отвърнах с леко вдигане на рамене. Отново погледнах лейди Търпение, която слагаше табличката върху нестабилна камара други таблички. Тя се обърна към мен. За миг ме погледна сърдечно, после направи сърдита физиономия. Веждите се сключиха над лешниковите ѝ очи, а мъничката уста стана още помъничка. Ефектът от укоризнения поглед донякъде губеше силата си, защото сега тя едва стигаше до рамото ми, а в косата ѝ стърчаха две бръшлянови листа.

— Извинявай — казах аз и храбро измъкнах листата от буйните черни къдрици. Лейди Търпение ги взе най-сериозно, като че ли бяха важни за нея, и ги сложи върху табличката.

— Къде се губи толкова месеци, когато ми трябваше тук? — попита тя. — Годеницата на чично ти пристигна отдавна. Нямаше те нито на официалната венчавка, нито на пиршествата и танците. Толкова грижи хвърлям да те приемат като син на принц, а ти избягваш обществените си задължения. И когато най-сетне пристигаш, не идваш да ме посетиш, а скиташи из замъка, облечен като парцалив калайджия. Какво те е прихванало да се подстрижеш така?

Съпругата на баща ми някога бе открила с ужас, че той е създал незаконен син преди сватбата. Но с времето нейната неприязнь към мен се бе превърнала във войнствен стремеж да ме усъвършенства. Понякога си мечтаех за времето, когато презрително ми обръщаше гръб.

— Не ти ли е хрумвало — продължи тя, — че тук може да имаш по-важни обществени задължения, отколкото да се мотаеш с Бърич около конете?

— Съжалявам, милейди.

От горчив опит знаех, че не бива да споря с лейди Търпение. Принц Рицарин бе смятал нейната ексцентричност за забавна. В добро настроение и аз мислех така. Но тази вечер се чувствах безсилен пред словесния ѝ напор.

— Дълго боледувах. Нямах сили да тръгна на път. Когато се възстанових, лошото време ни задържа. Съжалявам, че пропуснах венчавката.

— И това ли е всичко? — бързо попита тя, сякаш подозираше някаква гнусна измама. — Нямаше ли друга причина за закъснението?

— Не — категорично отвърнах аз. — Но често си мислех за теб. Нося ти и подарък. Още не съм си прибрали багажа от конюшнята, но утре ще го направя.

— Какъв подарък? — попита тя с детинско любопитство.

Въздъхнах. Отчаяно копнеех да се просна в леглото.

— Нещо като хербарий. Простичък, защото много от тамошните билки са крехки и не биха издържали пренасянето. Чуйрдейците не използват билкарски свитъци или таблички като нас. Вместо това имат дървени ковчежета. Отвориш ли ги, откриваш вътре восьчни модели на билките, оцветени в естествени багри и напоени с аромат от истински билки, за да се разпознават по-лесно. Разбира се, надписите са на чуйрдейски, но все пак вярвам, че подаръкът ще ти хареса.

— Интересно звучи — каза тя и очите ѝ грейнаха. — С нетърпение чакам да го видя.

— Да му донеса ли стол, милейди? — намеси се Лейси. — Момчето не изглежда добре.

— Разбира се, Лейси. Сядай, момче. Разкажи ми за болестта си.

— Изядох някаква тамошна билка и ми се отрази много зле.

Въздъхнах доволно. Не бях изльгал. Лейси ми донесе табуретка и аз с радост се отпуснах на нея. Умората ме обля като вълна.

— О, разбирам — пренебрежително махна с ръка лейди Търпение. Озърна се и внезапно попита: — Я кажи, мислил ли си за брак?

Неочакваната смяна на темата бе толкова типична за нея, че неволно се усмихнах. Напънах се да обмисля въпроса. За миг зърнах Моли със зачервени от вятъра бузи и развяна черна коса. Моли. „Утре — обещах си аз. — Утре отивам в Силтбей.“

— Фиц! Престани! Не желая да ме гледаш така, сякаш си някъде другаде. Чуваш ли? Добре ли си?

С усилие се върнах в действителността.

— Не много — отговорих съвсем искрено. — Денят беше тежък.

— Лейси, донеси на момчето чаща бъзово вино. Струва ми се уморено. Може би точно сега не е време за разговори — неохотно призна лейди Търпение и за пръв път се вгледа наистина в мен. В очите ѝ зърнах искрена тревога. — Може би — тихо повтори тя. — Не успях да чуя много за пътешествията ти.

Сведох очи към дебелите планински гамashi. За миг изпитах желание да разкажа истината, но то веднага отстъпи пред разбирането колко опасно е да ѝ поверя тази истина.

— Дълго пътуване. Лоша храна. Мръсни ханове с неудобни легла и лепкави маси. Горе-долу това е. Едва ли би искала да чуеш подробностите.

Случи се нещо странно. Погледнахме се в очите и усетих, че тя е прозряла лъжата ми. Бавно кимна в знак, че разбира необходимостта от това, после извърна глава. Запитах се колко ли пъти баща ми е разправял подобни лъжи. И какво ѝ е струвало едно просто кимване.

Лейси решително пъхна в ръката ми чаща вино. Вдигнах я и сладостният аромат на първата гълътка ме ободри. Стиснах чашата с две ръце и намерих сили да се усмихна на лейди Търпение.

— Кажи ми... — започнах и усетих, че гласът ми трепери като на старец. Изкашлях се. — Разкажи ми за себе си. Предполагам, че след идването на кралицата си много по-заeta. Разкажи какво съм пропуснал.

— О! — Тя трепна като ужилена и на свой ред извърна глава. — Нали ме знаеш колко съм саможива. А и със здравето не съм много добре. Тия танци и разговори до късна нощ толкова ме изморяват, че после два дни не мога да стана. Не. Представих се на кралицата и един-два пъти седнах на нейната маса. Но тя е млада и увлечена в новия си живот. А аз съм стара и капризна, вечно заета с нещо свое...

— Кетрикен също се увлича от градинарство — вметнах аз. — Вероятно ще ѝ бъде много интересно...

Внезапна тръпка ме разтърси до кости и зъбите ми затракаха в тишината.

— Малко съм... настинал — оправдах се и пак вдигнах чашата.

Отпих жадно. Ръцете ми трепереха и виното се разплиска по ризата ми. Стреснато скочих и безсилните ми пръсти изпуснаха чашата. Тя се търкула по килима, оставяйки тъмна диря като петно от кръв. Свлякох се на табуретката и обгърнах раменете си с ръце, за да спра спазмите.

— Много съм уморен...

Лейси пристъпи към мен с кърпичка и почна да попива виното. Дръпнах кърпичката, избърсах брадата си и изтръсках каквото бе останало по ризата. Но когато клекнах да избърша килима, едва не се проснах по очи.

— Не, Фиц, остави това. После ще почистим. Ти си уморен.

Върви да си легнеш. Когато се наспиш, ела пак. Искам да обсъдим нещо сериозно, но ще ни отнеме цяла нощ. А сега бягай, момче. Бягай в леглото.

Изправих се с облекчение и промърморих няколко думи за сбогом. Лейси ме изпроводи до вратата, после остана на прага да гледа угрожено как вървя към площадката. Стараех се да стъпвам твърдо, макар че стените и подът играеха около мен. Изкаех три стъпала и щом изчезнах от погледа на Лейси, опрях рамо в стената да си поема дъх. Закрих с длани очите си от яркия блесък на свещите. Виеше ми се свят. Когато отворих очи, всичко тънеше в пъстроцветни петна. Здраво стиснах клепачи и пак ги захлупих с ръце.

Чух нечии леки стъпки да се задават отгоре. На няколко стъпала от мен човекът спря.

— Добре ли сте, сър — попита колеблив глас.

— Попрекалих с пиенето — изльгах аз. Но поне петната от вино подкрепяха лъжата. — След малко ще ми мине.

— Нека ви помогна да се качите. Едно спъване тук може да бъде опасно.

Сега в гласа звучеше упрек. Отворих очи и надникнах през пръсти. Синя пола. От онзи грубоват, здрав плат, който използваха

всички прислужници. Без съмнение и друг път си бе имала работа с пияници.

Поклатих глава, но тя не ми обърна внимание, както бих направил и аз на нейно място. Усетих как една малка, силна ръка ме хваща за лакътя, а другата обгръща кръста ми.

— Хайде нагоре — насырчи ме жената.

Колкото и да не исках, се облегнах на нея и повлякох нозе към следващата площадка.

— Благодаря — промърморих с надеждата, че ще си тръгне, но тя продължаваше да ме държи.

— Сигурен ли сте, че идвate тук? Стайте на прислугата са по-горе.

Намерих сили да кимна.

— Третата врата. Ако нямаши нищо против.

Тя помълча, после каза:

— Това е стаята на Копелдака.

Думите прозвучаха като предизвикателство. Някога бих трепнал от тях, но това отдавна бе минало.

— Да — отвърнах студено. — Сега можеш да си вървиш.

Жената обаче пристъпи по-близо, хвана ме за косата и дръпна нагоре, за да види лицето ми.

— Новак! — изсъска яростно тя. — Трябаше да те зарежа на стълбището.

Рязко вдигнах глава. Всичко беше като в мъгла, но въпреки това я познах — познах лицето, разпиляната коса по раменете и аромата на летен следобед. Облекчението ме заля като вълна. Това бе Моли, Моли свещарката!

— Жива си! — възкликах аз.

Сърцето ми подскачаше като риба на сухо. Грабнах Моли в прегръдките си и я целунах.

Или поне се опитах. Тя ме отблъсна грубо.

— Никога няма да целуна пияница. Заклела съм се и ще го изпълня. Нито пък ще позволя на пияница да ме целува.

— Не съм пиян, болен съм — възразих аз. От вълнение още повече ми се виеше свят. Залитах. — Все едно, няма значение. Важното е, че си в безопасност.

Тя ме подпра по навик, както от малка бе подпирала баща си.

— О, разбирам. Не си пиян. — В гласа и се смесваха съмнение и погнуса. — Но не си и чирак на писаря. Не си коняр. Винаги ли започваш с лъжи? Защото знам, че винаги свършваш с тях.

— Не съм те лъгал — отвърнах свадливо, объркан от нейния гняв. Исках да я погледна в очите, но не смеех. — Просто не казах всичко... много е сложно. Моли, просто се радвам да те видя жива. И то тук, в Бъкип! Канех се утре да те търся... — Тя все още ме крепеше. — Не съм пиян. Наистина. Излъгах само защото ме е срам да призная колко съм слаб.

— И затова лъжеш. — Гласът ѝ удряше като камшик. — Би трябвало да се срамуваш от лъжите, Новак. Или за един син на принц е позволено?

Тя ме пусна и аз залитнах към стената. Мъчех се да остана прав и същевременно да овладея обърканите си мисли.

— Не съм син на принц — казах накрая. — Копеле съм. Това е съвсем различно. Да, и от това се срамувах. Но не съм те лъгал. Просто когато бях с теб, ставах Новака. Хубаво беше да имам приятели, за които съм Новака, а не Копелето.

Моли не отговори. Хвана ме за предницата на ризата, много погрубо, отколкото преди, и ме помъкна по коридора към стаята ми. Смаях се колко са силни жените, когато се разлюят. Отвори с рамо вратата, като че ли ѝ беше личен враг, и ме бълсна към леглото ми. Строполих се отгоре му. Поизправих се и успях да седна. Здраво сплетох пръсти и стиснах ръце между коленете си, за да овладея треперенето им. Моли яростно ме гледаше. Не я виждах ясно. Силуетът ѝ бе замъглен, чертите на лицето ѝ — размазани, ала позата ѝ ми показваше, че е бясна.

След малко се осмелих да проговоря.

— Сънувах те. Докато те нямаше.

Тя мълчеше. Окуражих се.

— Сънувах, че беше в Силтбей. По време на нападението. — Думите ми прозвучаха напрегнато заради усилието ми да не позволя на гласа си да трепери. — Сънувах пожари и пирати. В съня ми ти трябваше да пазиш две деца. Като че ли бяха твои. — Мълчанието ѝ се възправяше като стена срещу думите ми. Навярно ме смяташе за невероятен идиот да дрънкам за сънища. И защо, о, защо от всички хора на света, които можеха да ме видят толкова обезсърчен и

отпаднал, защо трябваше да е точно Моли? Тишината се проточи. — Но ти си била тук, в Бъкип, на сигурно място. — Опитах се да овладея треперещия си глас. — Радвам се, че си в безопасност. Но какво правиш в Бъкип?

— Какво правя тук ли? — Гласът ѝ бе също толкова напрегнат, колкото моя. Гневът го правеше студен, но ми се стори, че доловям в него и страх. — Търся един приятел. — Тя замълча и като че ли гърлото ѝ се сви. После продължи с пресилено спокойствие. — Разбиращ ли, баща ми умря и ми оставил дългове. И кредиторите му ми отнеха дюкяна. Отидох да живея при едни роднини, да им помогна за събирането на реколтата и да събера пари, за да започна наново. В Силтбей. Макар че нямам представа как си научил за това. Спечелих малко и братовчед ми се съгласи да ми заеме останалата част. Реколтата беше богата. Трябваше да се прибера в Бъкип на другия ден. Обаче пиратите нападнаха Силтбей. Бях там с племенничките си... — За миг гласът ѝ секна. Спомних си го заедно с нея. Корабите, пожарите, смеещата се жена с меча. Погледнах я и почти успях да я фокусирам. Бях онемял. Ала нейният поглед се рееше някъде над главата ми. Тя спокойно заговори — прекалено спокойно:

— Братовчедите ми изгубиха всичко. И се смятала за щастливици, задето децата им се спасиха. Вече не можех да ги моля за заем. Всъщност дори не бяха в състояние да ми платят за работата, която бях свършила, ако ми беше дошло наум да си искаш парите. Зимата наблизаваше и нямаше къде да ида, затова се върнах в Бъкип. Винаги сме били приятели с Новия, рекох си. Ако изобщо мога да се обърна към някого за заем, това е той. Затова дойдох в замъка и попитах за писарчето. Обаче всички свиваха рамене и накрая ме пратиха при Федрен. Когато те описах, той се намръщи и ме препрати при лейди Търпение. — Моли многозначително замълча. Опитах се да си представя тази среща, но ме побиха тръпки. — Тя ме взе за камериерка — тихо прибави Моли. — Каза, че това било най-малкото, което можела да направи, след като ти си ме опозорил.

— След като съм те опозорил ли? — сепнах се аз. Думата ме разтърси и замъгленото ми зрение избухна вискри. — Как? Как съм те опозорил?

Гласът ѝ бе тих.

— Лейди Търпение каза, че явно си спечелил чувствата ми и сега си ме изоставил. Че съм ти позволила да ме ухажваш под измамното впечатление, че някой ден ще можеш да се ожениш за мен.

— Не съм... — Запънах се. После: — Нали бяхме приятели. Не знаех, че изпитваш нещо повече...

— Нима? — Тя вирна брадичка — този жест ми бе познат. Преди шест години щеше да го последва юмрук в корема ми. Потърпнах. Ала Моли просто продължи още по-тихо: — Предполагам, че е трябвало да го очаквам. Много е лесно да го кажеш.

Беше мой ред да се сепна като попарен.

— Ти беше онази, която ме изостави, без дори да се сбогуваш с мен. При това с оня моряк, Джейд. Да не мислиш, че не знам? Аз бях там, Моли. Видях те да го хващаши за ръка и да тръгваш с него. Защо не дойде при мен?

Тя изправи рамене.

— Бях жена с бъдеще. После неволно станах длъжница. Мислиш ли, че подозирах за дълговете, които баща ми е правил и после просто е забравял? Кредиторите му дойдоха да чукат на вратата ми чак след като го погребахме. Изгубих всичко. Трябваше ли да дойда при теб като просякиня с надеждата, че ще ме приемеш? Смятах, че ме обичаш. Вярвах, че искаш... проклятие, защо трябва да ти признавам всичко това! — Думите й ме удариха като хвърлени камъни. Знаех, че очите ѝ хвърлят мълнии, че бузите ѝ са поруменели. — Мислех, че наистина искаш да се ожениш за мен, че искаш бъдеще с мен. Щеше ми се да донеса нещо със себе си, а не да дойда при теб без пукнат грош. Представях си, че ще имаме малко дюкянче, аз със своите свещи, билки и мед, ти със способностите си на писар... Затова се обърнах към братовчед си да му поискам заем. Той нямаше излишни пари, но уреди да отида в Силтбей и да разговарям с по-големия му брат Флинт. Казах ти какъв беше краят. Отработих си пътя на един рибарски кораб, Новия, чистих риба и я нареждах в сол. Прибрах се в Бъкип като пребито куче. Преглътнах гордостта си, дойдох тук и открих каква съм била глупачка, видях, че си ме лъгал и си се преструвал. Ти си копеле, Новия. Копеле.

За миг се заслушах в никакъв странен звук и се опитах да разбера от какво е. После разбрах. Тя плачеше. Знаех, че ако се опитам да се изправя и се доближа до нея, ще се просна по очи. Или че ако протегна

ръка, Моли ще ме удари и ще ме повали на пода. Затова глупаво като всеки пиян повторих:

— Добре де, ами Джейд? Защо толкова лесно тръгна с него? Защо първо не дойде при мен?

— Казах ти! Той ми е братовчед, идиот такъв! — Гневът ѝ избухна през сълзите. — Когато загази, човек се обръща към роднините си. Помолих го за помощ и той ме заведе в семейната си ферма да им помогна с реколтата. — Миг мълчание. После, сякаш не можеше да повярва, тя каза: — Ти какво си мислеше? Че съм от ония жени, дето могат да тръгнат с друг мъж ли? — Лед. — Че ще ти позволя да ме ухажваш и ще излизам с друг?

— Не. Не съм казвал такова нещо.

— Още малко и щеше, разбира се. — Каза го така, сякаш изведнъж всичко ѝ бе станало ясно. — Ти си като баща ми. Винаги си мислеше, че лъжа, защото самият той постоянно лъжеше. Точно като теб. „А, не съм пиян“, когато целият вониш и не можеш да се държиш на краката си. И тъпите ти измислици: „Сънувах те в Силтбей“. Всички в града знаеха, че съм заминала за Силтбей. Сигурно си го чул, докато си се наливал в някоя кръчма.

— Не съм, Моли. Повярвай ми. — Вкопчих се в одеялото на леглото си, за да се задържа изправен. Беше ми обърнала гръб.

— Не. Не ти вярвам! Вече няма да вярвам на никого. — Тя замълча, сякаш мислеше за нещо. — Знаеш ли, някога, много отдавна, когато бях малка, още преди да се срещнем... — Гласът ѝ бе странно спокоен. По-кух, но спокоен. — Беше по време на Пролетното празненство. Помня, че помолих татко да ми даде няколко петачета за сергиите на панаира, а той ме зашлеви и отвърна, че нямало да си хвърля парите за такива глупости. След това ме заключи в дюкяна и отиде да пие. Но още тогава можех да се измъквам навън. Въпреки всичко отидох на панаира, просто за да позяпам. На една от сергиите никакъв старец предсказваше бъдещето с кристали. Знаеш как го правят. Поднасят кристала към запалена свещ и гадаят по багрите, които падат върху лицето ти. — Моли отново замълча.

— Зная — отвърнах аз. Знаех за каква Синорна магия говори. Бях виждал танца на пъстрите светлини по лицето на жена със затворени очи. В момента единственото ми желание бе по-ясно да виждам Моли. Струваше ми се, че ако срещна погледа ѝ, ще я накарам

да прозре истината в мен. Искаше ми се да се осмеля да се изправя, да се приближа до нея и отново да се опитам да я прегърна. Ала тя ме смяташе за пиян, а и със сигурност щях да падна. Нямах намерение повторно да се изложа пред нея.

— Много други момичета и жени ходеха да им предсказват бъдещето. Но аз нямах петаче, затова можех само да зяпам. Обаче след малко старецът ме забеляза. Предполагам, че ме е помислил за срамежлива. Попита ме дали не искам да узная бъдещето си. Аз се разплаках, защото исках, ала нямах пари. Тогава Брина, продавачката на риба, се разхили, и рече, че нямало нужда да се изръсвам, за да го науча. Всеки и без туй знаел бъдещето ми. Била съм щерка на пияница, щяла съм да се омъжа за пияница и да родя пияници — почти викна Моли. — Всички избухнаха в смях. Даже старецът.

— Моли — казах аз. Съмнявам се, че ме чу.

— И днес съм без пукната пара — бавно продължи тя. — Но поне зная, че няма да се омъжа за пияница. Мисля, че не искам дори да съм приятелка с пияници.

— Изслушай ме. Не си честна! — Езикът ми предателски заваляше думите. — Аз...

Вратата се затръшна.

— ... не знаех, че ме харесваш — глупаво заявих на студената празна стая.

Съвсем се разтреперих. Ала нямах намерение отново да я изгубя толкова лесно. Изправих се и успях да направя две крачки преди подът да се залюле под мен и да падна на колене. Останах там с наведена глава като куче. Едва ли щях да я впечатля, ако запълзя по петите ѝ. Навярно щеше да ме изрита. Ако изобщо успеех да я открия. Върнах се до леглото и се покатерих отгоре му. Не се съблякох, просто се завих с одеялото. Очите ми се замъглиха, зрението ми постепенно се сви в една точка, но не заспах веднага. Лежах и си мислех какъв глупак съм бил. Бях ухажвал жена, мислейки си, че излизам с момиче. Тези три години разлика във възрастта бяха имали огромно значение за мен, но напълно погрешно. Бях смятал, че тя ме възприема като момче, и се бях отчаял, че някога ще я спечеля. Затова се бях държал по момчешки, вместо да се опитам да я накарам да ме възприеме като мъж. И момчето я бе наранило. И наистина я беше измамило. Най-вероятно я

бях изгубил завинаги. Мракът ме обгърна, пълна тъмнина, освен една-единствена вихреща се искрица.

Тя бе обичала момчето и беше мечтала да живеем заедно. Вкопчих се в тази искрица и потънах в сън.

4

ДИЛЕМИ

Колкото до Осезанието и Умението, подозирам, че всеки човек притежава поне една от двете способности. Виждал съм жени ненадейно да изоставят работата си и да отиват в съседната стая, където бебето им току-що започва да се събужда. Нима това не е никаква форма на Умението? Или безмълвното сработване на корабен екипаж? Моряците нямат нужда от думи — корабът им е като живо същество и те са неговата жизнена сила. Други хора изпитват влечење към някои животни и го изразяват с герба си или с имената, които дават на децата си. Осезанието отваря човек към това влечење. То ти помага да усещаш всички зверове, ала народните предания твърдят, че повечето осезатели постепенно установявали връзка с конкретно животно. Според някои приказки осезателите придобивали навиците, а накрая и вида на зверовете, с които били свързани, но ми се струва, че целта на тези легенди е просто да отклонят децата от Дивата магия.

Събудих се следобед. В стаята беше студено. Огънят бе угаснал. Потните ми дрехи лепнеха по тялото ми. С олюляване слязох в кухнята, похапнах и се върнах в леглото, като треперех от студ. Покъсно някой влезе и се опита да разговаря с мен. Не помня какво ми рече, а само, че ме разтърсваше за рамото. Беше неприятно, но аз не му обърнах внимание.

Отново се събудих вечерта. В огнището бутеше огън, до него грижливо бяха струпани цепеници. На придърпаната до леглото ми малка масичка имаше чиния с хляб, мясо и сирене върху бродирана кърпа. Голямо гърне с билки на дъното чакаше да налея вътре вода от

котела, който вдигаше пара на огъня. Край огнището бе поставена вана и на ръба ѝ — сапун. До леглото видях чиста нощница. Не беше от моите. Но можеше и да ми стане.

Благодарността ми бе по-голяма от озадачението ми. Успях да стана и да се възползвам от всичко. Почувствах се много по-добре. Виенето на свят беше заменено с усещане за неестествена лекота, но хлябът и сиренето бързо се справиха с нея. Отварата имаше дъх на самодивско биле — мигновено заподозрях Сенч и се зачудих дали той не е бил онзи, който се опитваше да ме събуди. Но не, той ме викаше само нощем.

Тъкмо нахлузвах чистата нощница, когато вратата тихо се отвори и в стаята ми се вмъкна шутът. Носеше зимния си черно-бял костюм, който правеше безцветната му кожа още по-бледа. Дрехите му бяха от някаква копринена тъкан, толкова широки, че приличаше на пръчка в тях. Изглеждаше по-висок и още по-клоощав, ако това изобщо беше възможно. Както винаги, белите му очи ме смяяха, дори на фона на безкръвното му лице. Той ми се усмихна, после подигравателно ми се изплези.

— Значи си бил ти — казах и посочих с ръка около себе си. — Благодаря ти.

— Не — отрече шутът и поклати глава така, че светлата му коса се разтърси под шапката му. — Но помогнах. Благодаря, че си се изкъпал. Това облекчава задачата ми да се погрижа за теб. Радвам се, че си буден. Хъркаш отвратително.

Не обърнах внимание на иронията му, а отбелязах:

— Пораснал си.

— Да. И ти. И беше болен. И спа доста дълго. А сега си буден, изкъпан и нахранен. Въпреки това изглеждаш ужасно. Но вече не вониш. Сега е късен следобед. Интересуват ли те други очевидни факти?

— Сънувах те.

Той ме изгледа скептично.

— Нима? Колко трогателно. Не мога да кажа, че съм те сънувал.

— Липсваше ми — казах и се зарадвах на мимолетната изненада, която се изписа на лицето му.

— Колко забавно. Това обяснява ли защо самият ти толкова усърдно се правиш на шут?

— Предполагам. Седни. Разважи ми какво съм пропуснал.

— Не мога. Крал Умен ме очаква. По-точно не ме очаква и тъкмо затова трябва да ида при него. Когато се почувствуваш по-добре, би трябало да го посетиш. Особено ако не те очаква. — Той рязко се завъртя, тръгна навън, после се обърна. Вдигна сребърните звънчета в края на смешно дългия си ръкав и ги разклати. — Сбогом, Фиц. Помъчи се да се справиш по-добре с опитите си да не позволиш да те убият. — Вратата безшумно се затвори след него.

Бях сам. Налиях си втора чаша чай и отпих. Вратата отново се отвори. Вдигнах поглед в очакване на шута. Лейси надникна вътре и каза:

— А, той бил буден. — После продължи по-строго: — Защо не каза колко си уморен? Направо ме уплаши до смърт, цял ден да спиш така. — И без да чака покана, се втурна в стаята с чисти чаршафи и одеяла в ръце, следвана по петите от лейди Търпение.

— А, той бил буден! — възклика тя, като че ли се беше съмнявала. Двете не обърнаха внимание на унижението ми да ме видят по нощница. Лейди Търпение седна на леглото, докато Лейси се засути из стаята и започна да разтребва. Нямаше много за разтребване, ала тя събра мръсните съдове, разпали огъня, цъкна с език при вида на мръсната вода във ваната и разхвърляните дрехи. Отдръпнах се до огнището, докато тя оправяше леглото ми. После грабна мръсното бельо под мишица, с презрително изсумтяване огледа всичко и ни остави сами.

— Щях да разтребя — измърморих засрамено, но лейди Търпение като че ли не ме чу и властно посочи леглото. Неохотно си легнах. Струва ми се, че никога не съм се чувствал по-безпомощен. Тя го подчертала, като се наведе и подпъхна завивката ми.

— Сега за Моли — ненадейно каза Търпение. — Поведението ти е било непристойно. Използвал си слабостта си, за да я примамиш в стаята си. И ужасно си я разстроил с обвиненията си. Няма да го допусна, Фиц. Ако не беше толкова болен, щях да съм бясна. Но така или иначе съм много разочарована. Нямам думи за това как си измамил клетото момиче и си го подвел. Само ще заявя, че това повече няма да се случи. Ще се държиш почтено с нея, във всяко отношение.

Едно просто недоразумение между мен и Моли ненадейно се бе превърнало в сериозен проблем.

— Тук има някаква грешка — като се мъчех да говоря спокойно, отвърнах аз. — Ние с Моли ще се разберем сами. Не е станало нищо особено.

— Имай предвид кой си. Синът на принца не...

— Фиц — твърдо ѝ напомних аз. — Аз съм Фицрицарин. Копелето на Рицарин. — Лейди Търпение се сепна. Отново почувствах колко много съм се променил, откакто бях напуснал Бъкип. Вече не бях момче, за да ме наглежда и надзира. Тя трябваше да ме приеме такъв, какъвто съм. И все пак се помъчих да смекча тона си. — Не съм законен син на принц Рицарин, милейди.

Тя седна в края на ръба на леглото и ме погледна. Кафявите ѝ очи срещнаха моите. Под нейното лекомислие и разсеяност се криеше душа, способна да изпитва много по-остра мъка и разкаяние, отколкото бях предполагал.

— Мислиш ли, че някога бих могла да го забравя? — промълви Търпение.

Гласът ми секна в гърлото. Не успях да ѝ отговоря. Спаси ме завръщането на Лейси. Водеше двама прислужници и две момчета. Те отнесоха ваната и съдовете ми, а тя постави на масичката поднос с дребни сладки и две чаши и запари още чай. Двамата с лейди Търпение мълчахме. Лейси напълни чашите и седна с вечното си ръкodelие в ръце.

— Това е нещо повече от недоразумение тъкмо защото си такъв — върна се на темата лейди Търпение, сякаш изобщо не се бях осмелил да я прекъсна. — Ако беше просто чирак на Федрен или коняр, щеше да си свободен да ухажваш и да се ожениш, за която поискаш. Но ти не си, Фицрицарин Пророк. Ти си от кралски произход. Дори копелетата — тя леко се запъна на думата — от този род трябва да съблюдават определени обичаи. И да спазват известна дискретност. Помисли за положението си в кралския дом. Трябва да получиш разрешение от краля, за да се ожениш. Знаеш го, разбира се. Учивостта е изисквала да осведомиш крал Умен за намерението си да ухажваш момичето, така че той да може да ти каже дали е доволен. Кралят щеше да обмисли въпроса от всички страни. Дали моментът е подходящ да се ожениш? Дали е изгодно за престола? Другата страна отговаря ли на изискванията, или има вероятност да избухне скандал? Ухажването ще ти попречи ли да изпълняваш задълженията си?

Приемлив ли е произходът на дамата? Кралят иска ли да имаш наследници?

Удивлението ми растеше с всеки неин следващ въпрос. Отпуснах се върху възглавниците и зареях поглед в драпериите на леглото. Никога не се бях замислял да ухажвам Моли. Детската ни дружба бе прераснала в по-дълбоко приятелство. Знаех за какво копнее сърцето ми, ала главата ми нито за миг не беше престанала да го обмисля. Тя с лекота прочете мислите по лицето ми.

— Спомни си също, Фицициарин, че вече си положил клетва пред друг. Жivotът ти принадлежи на твоя крал. Какво ще предложиш на Моли, ако се ожениш за нея? Останките му ли? Миговете, в които не трябваш на краля? Мъжът, който е посветил живота си на краля, няма време за почти нищо друго. — От очите й внезапно бликнаха сълзи. — Някои жени са готови да приемат и малкото, което такъв мъж честно може да им предложи, и да се задоволят с него. За други това не е достатъчно. И никога няма да бъде. Трябва... — Лейди Търпение се поколеба и думите сякаш насила се изтръгнаха от устата й. — Трябва да помислиш за това. Един кон не може да носи две седла. Колкото и да му се иска... — Гласът й замръза. Тя затвори очи, като че ли изпитваше болка. После си пое дъх и продължи енергично, като че ли изобщо не бе спирала: — Още нещо, Фицициарин. Моли е или поне е била жена с бъдеще. Тя има занаят и майсторски го владее. Предполагам, че ще успее да си върне изгубеното, след като спечели достатъчно пари. А ти? Какво ще й дадеш? Пишеше добре, но не притежаваш истински способности на писар. Справяш се в конюшнята, да, но не си печелиш хляба с това. Ти си копеле на принц. Живееш в замъка, хранят те и те обличат. Но нямаш установена издръжка. Тази стая може и да е удобна, само че е за сам човек. Но ти не възнамеряваш да доведеш Моли тук, нали? И сериозно ли смяташ, че кралят ще ти позволи да напуснеш Бъкип? И дори да ти разреши, ами после? Нима ще живееш при жена си, ще ядеш нейния хляб и ще лентяйстваш? Или ще се задоволиш да изучиш нейния занаят и да й помогаш?

Тя най-после замълча. Не очакваше да отговоря на нито един от въпросите й. Не се и опитах. Търпение си пое дъх и продължи.

— Постъпил си като безразсъдно момче. Зная, че не си го направил с лоши помисли, и трябва да се погрижим никой да не

пострада. Особено Моли. Ти си израснал сред клюките и интригите на кралския двор. За разлика от нея. Нима ще допуснеш да я обявят за твоя любовница или още по-зле, за блудницата на замъка? Бъкип от много години е мъжки двор. Кралица Желана беше... кралицата, но не водеше публичен живот като кралица Постоянство. Сега в Бъкип отново имаме кралица. Нещата тук се промениха, както сам ще се убедиш. Ако наистина се надяваш да направиш Моли своя жена, тя трябва да влезе в двора постепенно. Иначе ще се окаже изолирана сред любезно кимащи хора. Казвам ти го честно, Фицициарин. Не искам да съм жестока към теб. Но е много по-добре да съм жестока към теб сега, отколкото Моли цял живот да бъде подложена на небрежна жестокост. — Говореше абсолютно спокойно, погледът ѝ не се откъсваше от очите ми.

Накрая спря и ме изчака да попитам безнадеждно:

— Какво трябва да направя?

За миг тя сведе очи към ръцете си, после отново срещна погледа ми.

— Засега нищо. Буквално. Взех Моли за своя камериерка. Доколкото мога, я уча на дворцови обноски. Тя е способна ученичка, както и изключително приятна учителка по въпросите на билките и благоуханията. Ще накарам Федрен да я научи на писмо — нещо, за което момичето има голямо желание. Но засега не бива да има нищо повече. Жените в двора трябва да я приемат като моя камериерка — а не като твоя любовница. След време можеш да започнеш да се срещаш с нея. Но засега ще е непристойно да оставате насаме и изобщо да се опитваш да я виждаш.

— Но аз трябва да поговоря насаме с нея. Само веднъж, за малко. После обещавам, че ще спазвам твоите правила. Тя си мисли, че нарочно съм я заблудил, Търпение. Мисли си, че снощи съм бил пиян. Трябва да ѝ обясня...

Ала Търпение клатеше глава още преди да свърша първото си изречение и продължи, докато най-после не мълкнах.

— Вече и без това плъзнаха слухове, защото дойде да те търси. Аз уверих всички, че Моли е търсела мен, тъй като имала трудности и майка ѝ била камериерка на лейди Изтравниче в двора на кралица Постоянство. Което е вярно и следователно тя наистина има право да

ме потърси, защото нима лейди Изтравниче не ми беше приятелка, когато за пръв път дойдох в Бъкип?

— Наистина ли си познавала майката на Моли? — попитах любопитно.

— Не точно. Когато пристигнах в Бъкип, тя вече беше напуснала, за да се ожени за един свещар. Но познавах лейди Изтравниче и тя се държеше мило с мен. — С тези думи Търпение изчерпа въпроса ми.

— Но не може ли да дойда в твоите покои, за да поговоря насаме с нея и...

— Няма да допусна да избухне скандал! — категорично заяви тя.

— Ти имаш врагове в двора, Фиц. Няма да позволя Моли да се превърне в тяхна жертва в опитите им да ти нанесат удар. Достатъчно ясна ли съм?

Беше достатъчно ясна, при това за неща, от които бях смятал, че си няма представа. Какво знаеше за враговете ми? Дали предполагаше, че се касае за обикновена вражда? Макар че и това щеше да е достатъчно в кралския двор. Замислих се за Славен и неговите лукави остроумия, за това как по време на празник се обръщаше, прошепваше нещо на своите блудолизци и те се подсмихваха и тихо отвръщаха на духовитостта му. Замислих се за това, че ще се наложи да го убия.

— По стиснатите ти зъби виждам, че си разбрал. — Лейди Търпение се изправи и остави чашата си на масата. — Хайде, Лейси, най-добре е да оставим Фицрицарин да почива.

— Поне ѝ кажи да не ми се сърди — помолих я аз. — Кажи ѝ, че снощи не съм бил пиян. Кажи ѝ, че не съм искал да я заблуждавам, нито да ѝ причиня зло.

— Няма да предам такова съобщение! Нито пък ти, Лейси! Да не мислиш, че не забелязах намигането ти? Настоявам и двамата да спазвате благоприличието. Не го забравяй, Фицрицарин. Ти не познаваш Моли. Тя също не те познава. Така трябва да бъде. Да вървим, Лейси. Искам тази нощ да си починеш, Фицрицарин.

Оставиха ме сам. Опитах се да уловя погледа на Лейси и да спечеля подкрепата ѝ, ала тя се извърна. Вратата се затвори след тях и аз се отпуснах на възглавниците. Помъчих се да не позволя на ума си да протестира срещу забраните, които ми бе наложила лейди Търпение. Колкото и да беше досадно, тя имаше право. Можех само да

се надявам, че Моли ще приеме поведението ми за благоразумно, а не за измамно или презрително.

Станах от леглото и отидох да разпаля огъня. После се огледах. След месеците, прекарани в Планинското кралство, стаята ми се струваше мрачна. Най-луксозната украса беше един доста прашен гоблен, изобразяващ крал Мъдрост, който се сприятелива с Праотците. Бях го получил заедно със стаята, наред с кедровия скрин до леглото. Критично се втренчих в гоблена. Той бе стар и изяден от молци. Виждах защо са го захвърлили тук. Когато бях по-малък, от него сънувах кошмари. Изтъкан в стар стил, крал Мъдрост изглеждаше силно издължен, докато Праотците не приличаха на нито една твар, която бях виждал. На широките им плещи имаше нещо като криле. А може и да бяха ореоли.

Задрямах. Събуди ме въздушно течение. Тайната врата до огнището, която водеше към покоите на Сенч, бе широко отворена. Сковано се изправих, протегнах се и се изкачих по каменното стълбище. Първия път, когато го бях направил, бях облечен по абсолютно същия начин — само по нощница. Бях последвал един страшен старец със сипаничаво лице и остри като на гарван очи. Той ми беше предложил да ме научи да убивам хора. Освен това безмълвно ми бе предложил приятелство. Бях приел и двете предложения.

Каменните стъпала бяха студени. Над свещниците на стените имаше паяжини, прах и сажди. Което показваше, че чистачките не стигаха дотук. Нито до покоите на Сенч. Както винаги, там цареше приятен хаос. В единния край на стаята му се намираше работният му кът — гол каменен под и огромна маса. Върху нея цареше обичайният безпорядък: хавани и чукала, лепкави съдове с храна за категицата Слинк, гърненца със сушени билки, плочки и свитъци, лъжици, щипци и почерняло котле, от което се вдигаше зловонна пара.

Ала Сенч не бе там. Видях го в другия край на стаята, където имаше мек стол и огнище с бутящ огън. Килимите на пода се застъпваха, пламъците хвърляха отблъсъци по стъклена купа с ябълки и гарафата вино върху изящно резбованата маса. Сенч удобно седеше на стола и повдигаше към светлината частично развит свитък. Дали го държеше по-далеч от носа си, отколкото преди? И дали мършавите му ръце бяха още по-съсухрени? Зачудих се дали е остатял през месеците на моето отсъствие, или досега просто не съм обръщал

внимание? Сивият му вълнен кафтан изглеждаше изтъркан, както винаги, дългата му сива коса, която се спускаше по раменете му, сякаш имаше същия цвят. Както обикновено, мълчаливо изчаках да благоволи да вдигне поглед и да ме забележи. Някои неща се променяха, други обаче — не.

Той най-после отпусна свитъка и погледна към мен. Имаше зелени очи и светлият им цвят винаги ме изненадваше на фона на пророческите му черти. Въпреки напомнящите на сипаница белези по лицето и ръцете му, незаконно рожданият му произход личеше също толкова ясно, колкото моя. Предполагам, че можех да го смяtam за дядо, но връзките между чирак и учител бяха по-близки от кръвното родство. Сенч ме измери с поглед и аз засрамено се сковах.

— Ела на светло, момко — сериозно нареди той.

Направих десетина крачки напред и плахо спрях. Сенч внимателно ме разглеждаше, също както бе проучвал свитъка.

— Ако двамата с теб бяхме амбициозни предатели, щяхме да се погрижим хората да забележат приликата ти с Рицарин. Мога да те науча да заемаш присъщата му поза, а ти и без това имаш неговата походка. Мога да ти покажа как да се гримираш, за да изглеждаш повъзрастен. На ръст си почти колкото него. Можеш да усвоиш неговия начин на изразяване и смеха му. Без никой да се усети, постепенно и скришом можехме да си спечелим влияние. И един ден можехме да вземем властта.

Той замълча.

Бавно поклатих глава. После и двамата се усмихнахме и аз се приближих, за да седна на плочите в краката му. Огънят приятно топлеше гърба ми.

— Такъв ми е занаятът — въздъхна Сенч и отпи глътка вино. — Трябва да мисля за тия неща, защото знам, че ще го направят други. Някой ден, рано или късно, някой дребен благородник ще реши, че му е хрумнала блестяща идея и ще дойде при теб. Само почакай и ще се убедиш, че съм прав.

— Моля се да грешиш. До гуша ми дойде от интриги, Сенч, и не се справих с играта толкова добре, колкото бях очаквал.

— Не се справи зле, особено с картите, които получи. Оцеля. — Той впери очи в огъня. Помежду ни почти осезаемо увисна въпрос. Защо крал Умен бе разкрил на принц Славен, че съм неговият

профессионален убиец? Защо ме беше поставил в такова положение, че да докладвам и да получавам заповеди от човек, който желаеше смъртта ми? Дали ме бе предал на Славен, за да разсее другите му недоволства? И ако бях жертваната пионка, защо продължавах да играя ролята на примамка и да разсейвам вниманието на по-младия принц? Мисля, че дори Сенч не можеше да отговори на всичките ми въпроси и задаването на който и да е от тях щеше да е равносилно на черно предателство спрямо онова, което двамата се бяхме заклели да сме: кралски люде. Ние отдавна бяхме поверили живота си на Умен за защитата на кралското семейство. Не беше наша работа да оспорваме начина, по който бе решил да ни пожертва. Това означаваше измяна.

Сенч вдигна гарафата и напълни очакващата ме чаша с вино. Известно време разговаряхме за неща, които не бяха от значение за никой друг, освен за нас, и тъкмо поради тази причина ни бяха още по-скъпи. Попитах за Слинк, а той неловко изрази съболезнованията си за смъртта на Носльо. Зададе ми няколко въпроса, които ми дадоха да разбера, че му е известно всичко, което бях докладвал на Искрен, наред с много от клюките, разпространявани в конюшнята. Сенч ме информира за по-маловажните слухове от замъка и за всички събития, които бях пропуснал по време на отсъствието си. Ала когато го попитах какво мисли за Кетри肯, нашата престолонаследница, лицето му помръкна.

— Предстои ѝ тежък път. Тя идва в двор без кралица, където самата тя едновременно е и не е такава. Идва в опасно време в кралство, изправено пред пирати и гражданска междуособици. Но най-трудното за нея е, че идва в двор, който не разбира нейната представа за кралския живот. Отрупана е с тържества и събирания в нейна чест. Кетри肯 е свикнала да излиза сред своя народ, сама да се грижи за градините, становете и ковачницата си, да решава спорове и да се жертва, за да спестява трудности на поданиците си. Тук се е озовала в общество, състоящо се единствено от благородници, привилегировани и богаташи. Тя не разбира страстта към вино и екзотични ястия и перченето със скъпи обяди и накити, които са целта на тези събирания. И затова не се „представя добре“. Тя е красива жена, но е прекалено едра, прекалено мускулеста, прекалено светлокоса в сравнение с бъкипските жени. Като боен жребец сред ловни коне. Има добро сърце, но не зная дали е способна да изпълнява задълженията

си, момко. Честно казано, съжалявам я. Кетрикен дойде тук съвсем сама. Малцината, които я придружаваха, отдавна се завърнаха в Планините. Тя е много самотна, въпреки ония, които търсят нейното благоволение.

— Ами Искрен? — загрижено попита аз. — Нищо ли не прави, за да я спаси от самотата, да я научи на нашите обичаи?

— Искрен няма време за нея — откровено отвърна Сенч. — Той се опита да го обясни на крал Умен, преди да уредят брака му, но ние не го послушахме. С крал Умен разчитахме на политическата изгода, която обещаваше Кетрикен. Аз просто забравих, че в този двор завинаги ще се появи жена. За Искрен тя е тежко бреме. Ако бяха обикновени хора, с времето щяха искрено да се обикнат. Но сега трябва да полагат всички усилия да си придават вид за пред хората. Скоро ще трябва да създадат наследник. Нямат време да се опознаят, та камо ли да се обикнат. — Той сигурно бе забелязал изписалата се на лицето ми мъка, защото прибави: — С кралските особи винаги е така, момко. Рицарин и Търпение бяха изключението, което потвърждава правилото. И платиха за това щастие с цената на политическа нецелесъобразност. Беше нещо нечувано престолонаследникът да се ожени по любов. Сигурен съм, че около теб постоянно се изтъква колко глупаво са постъпили.

— И винаги съм се чудил дали чуждото мнение го е интересувало.

— Струваше му скъпо — тихо отвърна Сенч. — Според мен той не се разкайваше за решението си. Но беше престолонаследник. Ти нямаш неговите възможности.

Започваше се. Бях подозирал, че знае всичко. И нямаше смисъл да се надявам, че няма да каже нищо. Усетих, че лицето ми бавно се изчервява.

— Моли.

Сенч замислено кимна.

— Когато сте се срещали в града и ти си бил повече или по-малко дете, връзката ви е можела и да не се вземе под внимание. Но сега те смятат за мъж. Когато тя дойде да те търси, хората започнаха да се чудят и да гадаят. Търпение с изключителна гъвкавост сложи край на слуховете и овладя положението. Не че аз щях да оставя тази жена в замъка, ако бях на нейно място. Но тя се справи добре.

— „Тази жена“... — повторих оскърбено. Ако беше казал „тази блудница“, нямаше да се чувствам по-обиден. — Грешиш, Сенч. Всичко започна като дружба, много отдавна, и ако изобщо някой е виновен за... за развитието на нещата, това съм аз, не Моли. Винаги съм смятал, че приятелите ми в града, че времето, което прекарвах като „Новия“, са си само мои. — Запънах се, осъзнал глупостта на думите си.

— Да не си мислил, че можеш да водиш два живота? — Тихо, ала не и внимателно попита той. — Ние принадлежим на краля, момко. Ние сме кралски люде. Жivotът ни принадлежи на краля. Всеки миг, всеки ден, наяве и насьн. Нямаш време за собствени грижи. Само за негови.

Размърдах се и вперих очи в огъня. Замислих се за онова, което знаех за Сенч. Срещах се с него тук, по тъмно, в тази тайна стая. Никога не го бях виждал из Бъкип. Никой не споменаваше името му пред мен. Сегиз-тогиз напускаше уединението си, преоблечен като лейди Дайми. Веднъж заедно бяхме присъствали на онова първо ужасно претопяване във Фордж. Ала дори тогава го бяхме направили по заповед на краля. Какъв живот водеше Сенч? Стая, хубаво вино и храна, катерица за другар. Той беше по-голям брат на Умен. Но поради незаконно рождението му тронът завинаги щеше да му е недостъпен. Дали неговият живот предвещаваше какъв ще е моят?

— Не.

Не бях казал нищо, но докато се бях взирал в лицето му, Сенч беше прочел мислите ми.

— Аз сам избрах този живот, момко. След като допуснах грешка с един разтвор и той избухна и ме обезобрази. Някога бях красив. И суетен. Почти колкото Славен. Когато обезобразих лицето си, ми се искаше да съм мъртъв. Месеци наред не напусках покоите си. Когато накрая излязох, бях преоблечен, не като лейди Дайми, не, това беше по-късно. Но бях скрил лицето и ръцете си. Напуснах Бъкип. За дълго. И когато се върнах, някогашният красив млад мъж беше умрял. Като мъртвец се оказах по-полезен за семейството си. И с това историята не свършва, момко. Знай обаче, че сам избрах този живот. Не ми го наложи Умен. Твоето бъдеще може да е различно. Но не си въобразявай, че принадлежи на теб.

Обзе ме любопитство.

— Затова ли Рицарин и Искрен са знаели за теб, но не и Славен?
Сенч се усмихна странно.

— Ако щеш вярвай, но аз бях нещо като любим чичо на двете по-големи момчета. Дори се грижех за тях. Но след като бях обезобразен, започнах да страня и от тях. Славен изобщо не ме познаваше. Майка му се ужасяваше от сипаницата. Струва ми се, че вярваше на всички легенди за Пъпчивия, предвестник на болести и нещастия. Освен това изпитваше почти суеверен страх от всеки с някакъв недъг. Можеш да го видиш в отношението на Славен към шута. Тя никога не взимаше куца прислужница или дори слуга с липсващ пръст. Така. След завръщането ми изобщо не ме представиха на кралицата, нито на детето, което тя роди. Рицарин стана престолонаследник на Умен и аз бях една от тайните, които му разкриха. Смаях се, когато се оказа, че той ме помни и съм му липсвал. Още същата вечер доведе Искрен да ме види. Трябваше да им се скарам.

Как да им дам да разберат, че не бива да идват при мен щом им скимне? Хлапаци. — Той поклати глава и се усмихна на спомена.

Не мога да обясня ревността, която ме прободе. Насочих темата на разговора обратно към мен.

— Как според теб трябва да постъпя?

Сенч отпи от виното си и се замисли.

— Засега Търпение ти е дала добър съвет. Не обръщай внимание на Моли или я избягвай, но не очевидно. Ако я срещнеш, отнасяй се към нея така, като че ли просто е нова слугиня, но не фамилиарно. Не я търси. Посвети се на престолонаследницата. Искрен ще се зарадва, че има кой да я разсейва. Кетрикен ще се зарадва на приятелско лице. И ако наистина искаш да спечелиш разрешение да се ожениш за Моли, в лицето на престолонаследницата ще имаш силен съюзник. Докато я развлечаш, също ще я пазиш. Имай предвид, че е в интерес на някои хора Искрен да няма наследник. Това са същите, които няма да се зарадват, ако имаш деца. Така че внимавай и бъди нащrek.

— Това ли е всичко? — попита обезсърчено.

— Не. Почини си. Славен с корен от гибелниче ли се опита да те убие? — Кимнах и той поклати глава с присвити очи. Сетне ме погледна право в очите. — Ти си млад. Може би ще се възстановиш, почти напълно. Познавам още един човек, който се спаси. Но трепереше през остатъка от живота си. Забелязвам признаците на

отровата и в теб. Няма да личат много, ще ги забелязват само онези, които те познават добре. Обаче не се преуморявай. Изтощението ще ти носи треперене и замъглено зрение. Ако се пресилиш, ще получиш припадък. Никой не бива да знае за тази ти слабост. Най-доброто поведение е да се държиш така, че никога да не я проявяваш.

— Затова ли в чая имаше самодивско било? — излишно попитах аз.

Той повдигна вежди.

— Какъв чай?

— Може да е бил шутът. Когато се събудих, в стаята ми имаше храна и чай...

— Ами ако е бил Славен?

Трябваше ми известно време, за да смеля думите му.

— Можели са да ме отровят.

— Но не са те отровили. Този път. Не, не бях аз, не е бил и шутът. А Лейси. Шутът те откри и кой знае защо, каза на Търпение. Докато тя се суетеше, Лейси тихо уреди всичко.

Мисля, че тайно те смята за също толкова разсеян, колкото господарката й. Само ѝ дай и най-малката възможност и тя ще се заеме да подреди живота ти. Колкото и добри да са нейните намерения, ти не можеш да си го позволиш, Фиц. Убиецът има нужда от уединение. Сложи си резе на вратата.

— Фиц ли? — учудих се аз.

— Така се казваш. Фицицарин. Вече ще те наричам така. Започва да ми писва от това „ момко“.

Сведох глава. Продължихме да разговаряме за други неща. Прибрах се в стаята си около час преди изгрев-слънце. Легнах си, ала сънят ми бягаше. Винаги бях потискал тайнния гняв, който изпитвах от положението си в двора. Сега той отново се разгоря в мен и не успях да си почина. Отметнах одеялото и облякох омалелите си дрехи, излязох от замъка и слязох в града.

Студеният влажен вятър бе като мокър шамар през лицето. Увих се в плаща си и си сложих качулката. Крачех бързо и избягвах заледените участъци по стръмния път. Опитвах се да не мисля, ала енергичният ход разпалваше колкото плътта ми, толкова и гнева ми. Мислите ми танцуваха като буен кон.

Когато пристигнах тук, Бъкип беше мръсно пренаселено градче. През последните десет години се бе разраснал и бе придобил известен блясък, макар че корените му продължаваха да си личат. Хубавият дълбок залив привличаше търговските кораби. По на север, където река Бък се вливаше в морето, бреговете бяха по-ниски и оттам търговските гемии проникваха чак до Вътрешните херцогства. Районът около речното устие често се наводняваше и реката местеше коритото си. Затова хората от града живееха скучени на стръмните скали над пристанището като птиците на Яйчени скали. Това обясняваше тесните, зле настлани улички, които лъкатушеха надолу към водата. Къщите, дюкяните и хановете смилено се притискаха към скалите в опит да се скрият от почти постоянните ветрове. По-нависоко се издигаха яки дървени сгради с основи, вкопани дълбоко в скалата, ала аз не познавах обитателите на този богаташки квартал. Като малък бях тичал и играл сред по-скромните дюкяни и моряшки странноприемници близо до самото море.

Докато вървях, си мислех, че за двама ни с Моли е щяло да е по-добре, ако изобщо не се бяхме сприятелили. Бях изложил на риск репутацията й и ако не престанех да я задявам, тя най-вероятно щеше да стане мишена за злобата на Славен. Що се отнасяше до самия мен, мъката, която бях изпитвал при мисълта, че с леко сърце ме е зарязала заради друг, бе само дракотина в сравнение с кървящата рана да зная, че ме смята за лъжец.

Откъснах се от мрачните си размисли и видях, че предателските ми крака са ме отвели до самата врата на свещарницата. Сега тя бе дюкян за чай и билки. Тъкмо от какъвто се нуждаеше градът — поредният дюкян за чай и билки. Зачудих се какво е станало с кошерите на Моли. С болка осъзнах, че за нея чувството за загуба трябва да е десет... не, сто пъти по-ужасно. Твърде спокойно бях приел, че Моли е изгубила баща си, а с него и прехраната, и бъдещето си. Твърде спокойно бях приел промяната, която я правеше слугиня в замъка. Слугиня. Стиснах зъби и продължих напред.

Безцело се заскитах из града. Въпреки мрачното си настроение забелязах, че за половин година са се променили много неща. Дори в този студен зимен ден около мен кипеше живот. Корабостроителството беше привлякло хора, а това означаваше повече търговия. Отбих се в една кръчма, в която от време на време изпивахме по чашка бренди с

Моли, Дирк и Кери — обикновено от най-евтиното, къпиново. Седнах сам и мълчаливо изпих малката си бира. Хората около мен си говореха и научих много неща. Оказа се, че разрастването на града не се дължи само на корабостроителството. Искрен обявил, че търси моряци за бойните си кораби. На призива се отзовали много хора, мъже и жени от всички Крайбрежни херцогства. Някои имали да уреждат вражда, да отмъщават за свои близки, убити или претопени от пиратите. Други търсели приключения и се надявали на плячка, а трети просто идвали от опустошени села и нямали друг избор. Едни били от рибарски или търговски семейства и имали опит в морското дело. Други били бивши пастири и земеделци от плячкосаните селища. Това нямаше значение. Всички се бяха стекли насам, горящи от нетърпение да пролеят пиратска кръв.

Засега мнозина били настанени в стари складове. Ход, бъкипската учителка по бойно майсторство, ги учела да боравят с оръжие и отсявала годните за Искреновите кораби. На другите предлагали да ги вземат за ратници. Именно те увеличавали броя на местните жители и претъпквали хановете, кръчмите и гостилиниците. Чух и оплаквания, че някои от хората, които идвали да постъпят на бойните кораби, били островитяни, прогонени от алените кораби, които сега заплашваха собствените ни брегове. Те също твърдели, че са жадни за мъст, ала малцина в Шестте херцогства им вярвали и дори не ги приемали в някои заведения. Това създаваше опасно напрежение в оживената кръчма. С насмешка обсъждаха случая с някакъв островитянин, който предния ден бил пребит на пристанището. Никой не повикал градската стража. Когато разговорът стана още по-отвратителен и започнаха да твърдят, че тези островитяни до един били шпиони и щяло да е най-разумно да ги изгорят, вече не можех да издържам и си тръгнах. Нима нямаше къде да ида и поне за час да остана далеч от подозрения и интриги?

Закрачих сам по зимните улици. Наблизаваше буря. Безмилостният вятър бродеше из мрачните сокаци и вещаеше сняг. Същият свиреп студ бушуваше и в душата ми и заплашваше да изригне навън. Нямаха право да се отнасят така с мен. Не бях роден, за да съм само инструмент в ръцете им. Имах право свободно да изживея живота си, да стана такъв, за какъвто бях създаден. Нима си мислеха, че могат

да ме покорят на волята си и да ме използват за каквото си искат? Не. Щеше да дойде мигът. Моят миг.

Към мен бързо се приближаваше минувач, скрил лице под качулката си. Той вдигна поглед и очите ни се срещнаха. Мъжът пребледня, рязко се обърна и забърза в обратната посока. Е, можеше да върви където си иска. Никога не бях изпитвал такъв гняв. Вятырът брулеши косата ми и се опитваше да ме вледени, но аз само закрачих още по-enerгично и усетих, че силата на омразата ми нараства. Тя ме мамеше и аз я последвах като миризма на прясна кръв.

Завих зад поредния ъгъл и се озовах на пазара. Заплашени от приближаващата се буря, по-бедните търговци събраха стоката си от проснатите на земята одеяла и рогозки. Други спускаха капаците на сергиите си. Продължих, без да забавям ход. Хората ми правеха път. Не ме интересуваше дали ме зяпат.

Стигнах до сергията на търговеца на животни и се изправих лице в лице със самия себе си. Той беше мършав, с мрачни тъмни очи. Стрелна ме с поглед и сякаш ме обля с вълни на омраза. Сърцата ни затуптяха в един и същ ритъм. Усетих, че горната ми устна потреперва, сякаш за да оголя смешните си човешки зъби. Овладях чувствата си. Ала затвореното в клетката вълче с мръсносива козина не откъсваше очи от мен и наистина повдигна черната си устна и се озъби. „Мразя те. Всичките мразя. Хайде, приближи се. Ще те убия. Ще ти изтръгна гръклена, след като прехапя сухожилията ти. Ще те изкормя. Мразя те.“

— Искаш ли нещо?

— Кръв — тихо отвърнах аз. — Искам твоята кръв.

— Какво?

Откъснах очи от вълка и погледнах човека. Беше мазен и мръсен. И вонеше, в името на Ел, как вонеше! Смърдеше на пот и нечистотии. Бе увит в зле обработени кожи, от които също се носеше зловоние. Имаше малки очи на пор, жестоки, мръсни ръце и на колана му висеше дъбова тояга с пиринчен обков. Едва се сдържах да не я грабна и да не му пръсна мозъка с нея. Носеше дебели ботуши. Той се приближи към мен и аз стиснах с ръце плаща си, за да не го убия.

— Вълка — успях да кажа. Гласът ми бе гърлен, задавен. — Искам вълка.

— Сигурен ли си, момко? Той е опасен. — Търговецът подритна клетката с крак и аз се хвърлих към ботуша му, бълснах зъби в дървените решетки, пак ударих муцуната си, ала не ме беше грижа — стига да можех да се докопам до него, щях да го разкъсам.

„Не. Махни се, излез от ума ми.“ Разтърсих глава, за да проясня мислите си. Търговецът ме погледна странно.

— Знам какво искам. — Говорех спокойно — отказвах да изпитам вълчите чувства.

— Знаеш значи, а? — Мъжът ме гледаше преценяващо. Щеше да ми поиск колкото сметнеше, че мога да си позволя. Омалелите ми дрехи не му харесаха, нито възрастта ми. Но предполагах, че вълкът отдавна е при него. Бе се надявал да го продаде като кутре. А сега имаше нужда от все повече храна. От своя страна, аз нямах много пари. — За какво ти е? — небрежно попита той.

— За бой — отвърнах безразлично. — Мършав е, обаче може да му е останал малко хъс.

Вълкът изведнъж се хвърли срещу решетките, широко разтворил паст. Зъбите му блестяха. „Ще ги убия, ще ги убия всичките, ще им изтръгна гръкляните, ще им разпоря търбусите...“

„Мълчи, ако искаш да получиш свободата си.“ Мислено го побутнах и вълкът отскочи назад като ужилен, заостъпва към дъното на клетката и се сви там с оголени зъби, но с подвита опашка. Обзе го неувереност.

— За кучешки боеве, а? О, здравата ще се бие. — Търговецът пак срита клетката с дебелия си ботуш, ала вълкът не реагира. — Ще ти донесе много пари. По-коварен е и от росомаха. — Той отново ритна клетката, този път по-силно. Животното се сви още по-уплашено.

— Как ли не — отвърнах презиртелно. И сякаш изгубил интерес, се обърнах настрани и заразглеждах кафезите с птици. Гълъбите изглеждаха така, като че ли полагаха добри грижи за тях, но две сойки и една врана бяха натъпкани в мръсна малка клетка, пълна с парчета разлагашо се месо и курешки. Враната приличаше на просяк с черни дрипи. „Кълвете лъскавото бръмбарче — предложих им аз. — Може да се измъкнете на свобода.“ Враната не помръдна, скрила глава дълбоко под крилото си, но едната сойка подхвръкна и започна да кълве металното лостче, което държеше вратичката затворена. Отново погледнах към вълка.

— И без това нямах намерение да го използвам за бой. Просто искам да го хвърля на кучетата за загрявка. Малко кръв ще им дойде добре.

— А, от него ще стане чудесен боец. Ето, виж какво ми направи преди няма и месец. Тъкмо се канех да му дам храна и той ме заръфа.

Търговеца нави ръкава си и показа мръсната си китка, покрита с полузараснали синкави белези.

Наведох се напред, сякаш леко заинтригуван.

— Май са инфектирани. Мислиш ли, че ще изгубиш ръката си?

— Не са инфектирани. Само дето бавно зарастват. Слушай, момко, наближава буря. Трябва да натоваря стоката си в каруцата и да си плюя на петите. Ще ми направиш ли предложение за тоя вълк? От него ще излезе отличен боец.

— Може да стане за меча примамка, но нищо повече. Ще ти дам... шест петачета. — Общо имах седем.

— Петачета ли? Става дума за сребърници, момко, най-малко. Виж какво хубаво животно. Поохрани го и ще наедре. Още сега мога да взема шест петачета само за кожата му.

— Ами тогава давай, преди да е станал още по-крастав. И преди да реши да ти откъсне и другата ръка. — Наведох се към клетката, като мислено притисках вълка, и той още повече се сви. — Нещо ми изглежда болен. Господарят ми ще побеснее, ако го купя и кучетата се разболеят след като го разкъсат. — Вдигнах очи към небето. — Наистина наближава буря. По-добре да си вървя.

— Един сребърник, момко. И ти го давам.

В този момент сойката успя да повдигне лостчето. Вратичката на кафеза се отвори и птицата подскочи към нея. Небрежно застанах пред клетката. Зад себе си чух сойката да излита навън. „Вратата е отворена“ — казах на враната. Тя разтвори дрипавите си криле. Хванах кесията на колана си и замислено я подхвърлих в ръка.

— Един сребърник ли? Нямам сребърник. Но всъщност няма значение. Няма как да го откарам вкъщи. По-добре да не го купувам.

Сойките зад мен изхвърчаха във въздуха. Търговеца изруга и се хвърли към кафеза. Успях да му се изпреча така, че и двамата паднахме. Враната бе стигнала до вратичката. Освободих се от търговеца и скочих, като съборих кафеза, за да подплаща птицата. Тя

изтощено размаха криле и успя да стигне до покрива на близкия хан. Когато търговецът се изправи, тя отново разпери криле и презрително изграчи. — Изгубих цял кафез птици! — обвинително започна мъжът, но аз вдигнах плаща си и му показах една дупка.

— Господарят ще ми вдигне скандал заради това!

Той погледна към враната. Птицата се скри от вята зад комина. Нямаше да може да я улови. Зад мен вълкът внезапно започна да вие.

— Девет петачета! — изпаднал в отчаяние, ненадейно предложи търговецът. Можех да се обзаложа, че този ден не е продал нищо.

— Казах ти, не мога да го закарам до вкъщи! — повторих аз. Вдигнах качулката си и хвърлих поглед към небето. — Бурята започва. — От небето вече се сипеха големи мокри снежинки. Беше прекалено топло, за да може снегът да замръзне, и прекалено студено, за да се стопи. Обърнах се и понечих да си тръгна.

— Дай ми проклетите си шест петачета! — яростно изрева търговецът.

Колебливо ги извадих.

— А ще го докараш ли до вкъщи? — попитах, докато той грабваше монетите от ръката ми.

— Сам си го закарай, момко. Ограби ме и го знаеш.

С тези думи той вдигна кафеза с гъльби и го качи в каруцата си. Последва го празният кафез на враната. Без да обръща внимание на гневните ми протести, търговецът се качи отпред и дръпна юздите на коня. Старото животно повлече скърцащата каруца в сгъстяващия се сняг и мрак. Пазарът бе опустял. Увити в плащовете си, закъснели минувачи бързаха да се приберат вкъщи.

„И какво да правя сега с теб?“ — попитах вълка.

„Пусни ме да изляза. Освободи ме.“

„Не мога. Опасно е.“ Ако го пуснех в сърцето на града, вълкът никога нямаше да стигне жив до гората. Имаше твърде много кучета, които щяха да го разкъсат, твърде много хора, които щяха да го застрелят заради кожата му. Или защото бе вълк. Наведох се към клетката с намерението да я повдигна, за да видя колко тежи. Той се хвърли срещу мен с оголени зъби.

„Назад!“ — Изведнъж се ядосах. Беше заразно.

„Ще те убия. Ти си същият като него, човек. Ще ме държиш в тази клетка, нали? Ще те убия, ще ти разпоря търбуха и ще ти

разкъсам червата.“

„Дръпни се назад!“ Силно го бълснах и той отново се сви в ъгъла. Звярът объркано заръмжа и заскимтя, но повече не ме нападна. Хванах клетката и я вдигнах. Беше тежка и уплашеното му мятане насам-натам не я правеше по-лека. Ала можех да я нося. Не много надалеч и не много дълго. Но с няколко почивки щях да стигна до покрайнините на града. Когато пораснеше, той навярно щеше да тежи колкото мен. Сега бе мършав и млад. По-млад, отколкото бях преценил на пръв поглед.

Притиснах клетката към гърдите си. Ако се хвърлеши върху мен, можех да пострадам. Ала той само скимтеше и се свиваше в другия край. Което още повече ме затрудняваше.

„Как те хванаха?“

„Мразя те.“

„Как те хванаха?“

Той си спомни бърлога и две братчета. Майка, която му носеше риба. Кръв и дим. Братята и майка му се превърнаха в смрадливи кожи за мъжа с ботушите. Измъкнаха го навън последен, хвърлиха го в клетка, която вонеше на порове, и го хранеха с леш. И омраза. Омразата беше най-силната му храна.

„Родил си се последен, щом майка ти те е хранила с риба.“

Той ми се нацути.

Всички пътища водеха нагоре. Снегът започваше да лепне. Изтърканите ми ботуши се хълзгаха по заледените павета, раменете ме боляха от тежестта на клетката. Уплаших се, че ще се разтреперя. Често се налагаше да си почивам. Когато спирах, твърдо отказвах да мисля какво всъщност правя. Опитвах се да се убедя, че няма да се обвържа с това вълче, нито с което и да било друго същество. Бях си го обещал. Просто щях да го нахраня и да го пусна някъде на свобода. Бърич никога нямаше да узнае. Нямаше да ме накаже с отвращението си. Отново вдигнах клетката. Кой би си помислил, че такова краставо вълче може да тежи толкова много?

„Не съм крастав. — Възмущение. — Бълхи. В клетката гъмжи от бълхи.“

Значи не си въобразявах, че ме сърбят гърдите. Прекрасно. Тази вечер пак трябваше да се къпя, ако не исках цяла зима да деля леглото си с бълхи.

Бях стигнал до края на града. Нататък имаше само няколко къщи и пътят ставаше още по-стръмен. Много по-стръмен. За пореден път оставил клетката на снега. Вълчето се сгуши в тъгла, малко и нещастно. И гладно. Взех решение.

„Ще те извадя. Ще те нося на ръце.“

Никакъв отговор. Докато отварях вратичката, той внимателно ме наблюдаваше. Мислех, че ще се измъкне покрай мен и ще изчезне в нощта. Вълчето остана на мястото си. Пъхнах ръце вътре и го хванах за тила, за да го измъкна. Само за миг се озова отгоре ми, раззинал челюсти пред гърлото ми. Вдигнах ръка тъкмо навреме, за да пъхна лакът между зъбите му. Продължавах да го стискам за тила и да натискам лакътя си в устата му, по-дълбоко, отколкото му харесваше. Задните му крака задрашиха по корема ми, но коженият ми елек бе достатъчно дебел. Двамата се търкаляхме в снега и ръмжахме като побъркани. Ала тежестта, опората и дългогодишният опит от боричкането с кучета бяха на моя страна. Приковах го по гръб и го притиснах под себе си. Главата му се мяташе и той ме наричаше с отвратителни имена, за които човеците нямат думи. Когато се умори, се отпуснах отгоре му. Хванах го за гърлото и се наведох, за да се вгледам в очите му. Вълчето разбра физическото послание. Прибавих: „Аз съм Вълка. Ти си Вълчо. Ще ми се подчиняваш!“

Дълго се взирах в очите му. Той се извърна, но аз продължих да го държа, докато не ме погледна отново и не видях промяната. Пуснах го, изправих се и се отдръпнах. Вълчо остана неподвижен. „Стани. Ела тук.“ Той се претърколи и се приближи, като влачеше корем по земята. Опашката му беше подвита между задните му крака. Когато стигна до мен, падна по хълбок, обърна корем и тихо заскимтя.

След малко омекнах. „Всичко е наред. Просто трябваше да се разберем. Не искам да ти сторя зло. Ела с мен.“ Пресегнах се да го почеша по гърдите, ала когато го докоснах, той изквича. Усетих червения проблясък на болката му.

„Къде си ранен?“

Видях обкованата с пиринч тояга на търговеца. „Навсякъде.“

Опитах се да внимавам, докато го опипвам. Стари струпей, подутини по ребрата. Изправих се и свирепо изритах клетката от пътя ни. Той се приближи и се облегна на крака ми. „Гладен съм. Студено ми е. Страшно съм уморен.“ Чувствата му кървяха заедно с моите.

Щом го докоснех, ми бе трудно да отличавам мислите си от неговите. Аз ли се гневях на отношението към него, или той? Реших, че няма значение. Внимателно го вдигнах и се изправих. Без клетката, пътно притиснат към гърдите ми, той изобщо не тежеше толкова много. Беше предимно козина и дълги растящи кости. Разкаях се за силата, която бях използвал срещу него, но знаех и че това е единственият език, от който разбира.

„Ще се погрижа за теб“ — насилих се да кажа.

„Топло“ — признателно си помисли Вълчо и аз спрях за малко, за да го увия в плаща си. Сетивата му подхранваха моите. Усещах собствената си миризма хиляди пъти по-силно, отколкото ми се искаше. Коне, кучета, дим, бира и парфюмът на лейди Търпение. Направих всичко възможно да изолирам съзнанието си от сетивата му. Гушнах го и го понесох по стръмния път към Бъкип. Знаех една изоставена колиба. Някога в нея бе живял старият свинар, чак зад хамбарите. Беше прекалено порутена и отдалечена, ала щеше да свърши работа. Щях да го скрия там, да му оставя кокали за гризане, варен овес и малко слама, върху която да спи. След седмица-две, най-много след месец, щеше да оздравее и да е достатъчно силен, за да се грижи сам за себе си. Тогава щях да го заведа на запад от Бъкип и да го пусна на свобода.

„Месо?“

Въздъхнах и обещах: „Месо“. Никога друго животно не бе усещало мислите ми толкова точно, нито беше изразявало своите толкова ясно. Добре че нямаше дълго да останем заедно. Добре че скоро щеше да си отиде.

„Топло“ — възрази той. Отпусна глава на рамото ми и заспа, опрял влажния си нос в ухото ми.

5

ГАМБИТ

Естествено съществува древен правилник за поведение и както може да се очаква, обичаите са по-строги от днешните. Ала смея да заявя, че не сме се отдалечили толкова много от тях, а по-скоро сме ги поизгладили. Думата на воина все така категорично го обвързва и сред бойните другари няма нищо по-отвратително от човек, който лъжес приятелите си или ги води към безчестие. Законите на гостоприемството все още забраняват на онези, които са споделили солта на нечия маса, да пролеят кръвта на домакина си.

Зимата стискаше в ноктите си Бъкипската крепост. Бурите идваха откъм морето и ни брулеха с ледена ярост, сетне си отиваха. Снегът обикновено падаше след тях — огромни парцали, които заледяваха бойниците като сладък крем по орехови сладки. Нощите бяха дълги и в спокойно време звездите ледено сияеха над нас. След дългото ми завръщане от Планинското кралство свирепата зима не ме плашише като някога. Докато обикалях конюшните и старата колиба на свинаря, бузите ми пареха от студ и миглите ми се покриваха със скреж, но винаги знаех, че домът и топлото огнище са наблизо. Бурите и страшните студове, които ни се зъбеха като вълци на прага, също отблъскаха алени кораби от нашите брегове.

Времето се точеше. Както ми бе предложил Сенч, всеки ден се отбивах при Кетрикен, ала нервността ни твърде много си приличаше. Сигурен съм, че я дразнех също толкова, колкото и тя мен. Не смеех да прекарвам прекалено много часове с Вълчо, за да не се обвържем. Нямах други задължения. Денят имаше твърде много часове и всички бяха изпълнени с мислите ми за Моли. Още по-страшни бяха нощите,

зашпото тогава спящият ми ум излизаше извън властта ми и сънищата ми бяха посветени единствено на моята Моли, моята умна свещарка, сега станала толкова сериозна и незабележима със сините си слугински дрехи. Щом не можех денем да съм близо до нея, насьн я ухажвах с енергия и настойчивост, за каквito наяве никога не бях събрал смелост. Когато се разхождахме след буря по брега, държах ръката ѝ в своята. Целувах я опитно, без неувереност, и срещах очите ѝ, без да крия никакви тайни. Никой не можеше да ми я отнеме. Насън.

Отначало обучението, което бях получил от Сенч, ме накара да я шпионирам. Знаех коя стая на слугинския етаж е нейната. Неволно бях научил часовете, в които идваше и си отиваше. Колкото и да се срамувах, колкото и да се опитвах да си го забраня, все заставах на място, откъдето можех да чуя стъпките ѝ по стълбището и поне за миг да я зърна. Знаех кои слугини са ѝ приятелки. Макар че не биваше да разговарям с нея, можех да ги поздравявам и така имах възможност от време на време да побъбря с тях с надеждата случайно да споменат за Моли. Безнадеждно копнеех за нея. Страдах от безсъние и изгубих апетит. Нищо не ме интересуваше.

Една вечер седях в стаята на стражниците до кухнята. Бях си намерил място в ъгъла, където можех да се облегна на стената и да вдигна ботуши на отсрещната пейка, за да не се настани някой до мен. Дори нямах желание да се напия до вцепеняване. Погледът ми блуждаеше и се мързех да не мисля — и изведнъж някой измъкна пейката изпод изпружените ми нозе. Едва не паднах, после видях, че срещу мен е седнал Бърич.

— Какво те измъчва? — без предисловие започна той. Наведе се напред и понижи глас. — Пак ли си получил припадък?

Хвърлих поглед към масата и тихо отвърнах:

— Само няколко пристъпа на треперене, но не и истински припадък. Изглежда, се случва само, когато се преуморя.

Бърич кимна и зачака. Загрижеността му ме трогна. Поклатих глава и гърлото ми се сви.

— Заради Моли е — успях да промълвя след малко.

— Не успя ли да откриеш къде е отишла?

— Тя е тук, в Бъкип, работи като камериерка на Търпение. Но Търпение не ми позволява да се срещам с нея. Казва...

Още първите ми думи накараха Бърич да се ококори. Той се огледа и посочи с брадичка към вратата. Станах и го последвах до конюшнята и после в неговата стая. Седнах на масата пред огнището и той извади хубавото си тилтско бренди и две чаши. После взе сарашките си инструменти. И вечния си наръч хамути за поправяне. Подаде ми един оглавник, който се нуждаеше от нов ремък. За себе си избра сложната поправка на скъсано седло. Притегли столчето си и ме погледна.

— Тази Моли. Виждал съм я с Лейси, нали? Държи си главата гордо изправена. Гривата ѝ има червеникав отблъсък.

— Косата ѝ — неохотно го поправих.

— Хубави широки хълбоци. Лесно ще роди — одобрително каза Бърич.

Измерих го с поглед и отвърнах ледено:

— Благодаря.

Широката му усмивка ме смая.

— Ядосай се. Предпочитам да се ядосваш, отколкото да се самосъжаляваш. Добре. Разправяй.

И аз му разправих. Навярно много повече, отколкото щях да му разкажа в стаята на стражниците, защото тук бяхме сами, брэндито топлеше гърлото ми и усещах познатите миризми на стаята. Ако през живота си изобщо някъде се бях чувствал на сигурно място, това беше тази стая. Струваше ми се естествено да му разкрия мъката си. Той не говореше и не коментираше. Продължи да мълчи дори след като се изприказвах. Наблюдавах го как втрива боя в очертанията на елена, който бе изрязал върху кожата.

— Е, какво да правя? — чух се да питам.

Бърич оставил ремъка, пресуши чашата си и отново я напълни, после каза:

— Сигурно питаш точно мен, защото си забелязал каква добра жена имам и колко много деца сме си народили.

Горчивината в гласа му ме порази, ала преди да успея да реагирам, той задавено се засмя.

— Забрави думите ми. В края на краищата решението си беше мое и го взех много отдавна. Какво мислиш, че би трявало да направиш, Фицрицарин?

Зяпнах го глупаво.

— Каква всъщност е причината нещата да се объркат? — След като не отговорих, той продължи: — Нима преди малко самият ти не ми каза, че си я ухажвал като момче, макар да си се смятал за мъж? Тя е търсила мъж. Така че недей да се цупиш като сърдито момче. Бъди мъж. — Бърич изпи половината от брэндито си и отново напълни чашите ни.

— Как? — попита аз.

— По същия начин, по който се проявяваш като мъж във всичко останало. Приеми реда, изпълни задачата. Значи не бива да явиждаш. Ако изобщо знам нещо за жените, това не значи, че тя не те вижда. Имай го предвид. Я се погледни. Косата ти е като зимна козина на кон, обзала га се, че носиш тая риза от цяла седмица, и си изпосталял като жребче зиме. Съмнявам се, че по този начин ще си възвърнеш уважението й. Поохраня се, всеки ден се грижи за себе си и в името на Еда, прави упражнения, вместо да висиш при стражниците. Постави си задачи и работи върху тях.

Бавно кимнах. Знаех, че е прав. Ала не можех да не възразя:

— Но от всичко това няма да има никаква полза, ако Търпение не ми позволи да се срещам с Моли.

— Като цяло, момчето ми, тук не става въпрос за вас с Търпение. А за вас с Моли.

— И крал Умен — кисело прибавих аз.

Той ме погледна въпросително.

— Според Търпение човек не можело да се е заклел пред краля и да даде сърцето си на някоя жена. „Един кон не може да носи две седла“, така ми рече. И да го чуя от жена, омъжена за престолонаследник, която се задоволява с малкото му време, отделено за нея. — Пресегнах се и му подадох поправения оглавник.

Бърич не го взе. Тъкмо надигаше чашата си. Остави на масата толкова рязко, че брэндито се разплиска.

— Така ли ти каза? — дрезгаво попита Бърич. Очите му се впиха в моите.

Бавно кимнах.

— Каза, че нямало да е почтено да очаквам Моли да се задоволи с времето, което ми оставя кралят.

Той се отпусна назад на стола си. На лицето му едно след друго се изписаха противоречиви чувства. Обърна се настрани и погледна

към огнището, после отново завъртя глава към мен. За миг ми се стори, че се кани да каже нещо. След това се наведе напред, на един дъх пресуши брэндито си и рязко се изправи.

— Тук е прекалено тихо. Хайде да слезем в града, а?

На другия ден станах и без да обръщам внимание на главоболието си, се заех да не се държа като чезнешо от любовна мъка момче. Бях я изгубил заради момчешка прибързаност и безразсъдство. Реших да се опитам да проявя мъжка сдържаност. Щом можех да я спечеля единствено с чакане, щях да послушам съвета на Бърич и да използвам това време за нещо полезно.

Затова всяка сутрин ставах рано, още преди първата смяна в кухнята. Загрявах и изпълнявах серия упражнения. Хубаво се изпотявах, после слизах в баните да се напаря. Бавно и постепенно започнах да възвръщам издръжливостта си. Понаедрях и направих мускули. Новите дрехи, които ми наложи да нося госпожа Чевръстка, вече ми бяха по мярка. Понякога все още ме обземаше слабост, но имах все по-малко пристъпи и винаги успявах да се прибера в стаята си, за да не падна някъде. Лейди Търпение ми каза, че съм имал много по-здрав цвят, а Лейси с радост ме тъпчеше при всяка възможност. Отново започнах да се чувствам като едно време.

Всяка сутрин се хранех със стражниците, където количеството винаги беше по-важно от маниерите. След закуска отивах в конюшнята да изведа Сажда на разходка в снега, за да поддържам формата ѝ. Когато се прибирахме, лично се грижех за нея. Преди злополуките ни в Планинското кралство двамата с Бърич бяхме имали спорове за начина, по който използвах Осезанието, и той ми бе забранил да припарвам до конюшнята. Затова ми доставяше още по-голямо удоволствие да я изтъркам и да се погрижа за овеса ѝ. Наслаждавах се на оживлението, топлите миризми на животните и клюките на замъка така, както можеха да ги разказват единствено конярите. Често Хендс или Бърич спираха да поговорят с мен. Друг път, когато имаше повече работа, можех само да ги гледам как обсъждат кашлицата на някой жребец или лекуват болното прасе, доведено в Бъкип от някой земеделец. В такива дни нямаше много време за любезности и те неволно ме изключваха от своя кръг. Както и трябваше да бъде. Аз вече

водех друг живот. Не можех да очаквам стariят вечно да ме чака с разтворени обятия.

Тази мисъл не ми пречеше да изпитвам известни угрizения, докато всеки ден тайно отивах в изоставената колиба зад хамбарите. Винаги бях предпазлив. Търде скоро бяхме сключили мир с Бърич, за да приемам това за даденост — прекалено ясно си спомнях болката от изгубеното му приятелство. Ако той заподозреще, че отново използвам Осезанието, щеше да ме зареже също толкова мигновено и окончателно, колкото и преди. Всеки ден се питах точно защо рискувам дружбата и уважението му заради едно вълче.

Единственият ми отговор бе, че нямам избор. Не можех да го изоставя, също както не бих могъл да не помогна на гладно и затворено в клетка дете. За Бърич Осезанието, което понякога ме отваряше за умовете на животните, беше извращение, отвратителна слабост, която не би си позволил никой истински мъж. Той бе признал, че също притежава подобна способност, ала категорично търдеше, че никога не я е използвал. Дори да го беше правил, никога не го бях хващал. За съжаление не можеше да се каже обратното. Бърич със свръхестествена точност винаги усещаше кога ме привлича някое животно. Докато бях малък това винаги бе водило до перване по главата или силен шамар, който незабавно ме връщаше към заниманията ми. Когато живеех при него в конюшнята, той беше правил всичко възможно, за да не ми позволи да се обвържа с животно. Не бе успял само два пъти. Болката от загубата на другарите ми ме беше убедила, че Бърич е прав. Само глупак можеше да си позволи нещо, което неизбежно водеше до такъв край. Значи бях глупак, а не мъж, който може да остави без отговор молбата на едно пребито и изгладняло вълче.

Отмъквах кокали, месни обрезки и корички и внимавах никой, дори готвачката и шутът, да не разберат. Разработвах сложни планове, всеки ден променях часа на посещенията си и пътя до колибата, за да не отъпча пътека дотам. Най-трудно ми беше да изнасям чисто сено — и да открадна един стар конски чул от конюшнята. Ала успях.

Когато и да пристигах, Вълчо ме чакаше. Това не бе просто бдителност на животно, очакващо храна. Той усещаше кога тръгвам към колибата зад хамбарите. Знаеше кога нося джинджифилови сладки в джоба си и бързо се пристрасти към тях. Не че подозренията му към

мен изчезнаха. Не. Усещах предпазливостта му, виждах, че отстъпва и се свива всеки път, щом се приближавам. Ала всеки ден, в който не го удрях, всяко късче храна, което му носех, укрепваше моста на доверие помежду ни. Не исках да установявам тази връзка. Опитвах се да стоя на страна от него и колкото може по-рядко да се свързваме чрез Осезанието. Боях се, че може да изгуби онова диво съзнание, което щеше да му трябва, за да оцелее сам.

„Трябва да се криеш — постоянно го предупреждавах. — Всеки човек представлява опасност за теб, както и всяко куче. Не бива да излизаш оттук и се спотайвай, когато наблизо има някой.“

Отначало му бе лесно да го прави. Беше ужасно мършав и веднага се нахвърляше на храната, която му носех. Обикновено заспиваше преди да си тръгна или пък ревниво ме наблюдаваше, докато лежеше и гризеше някой кокал. Ала тъй като го хранех обилно и имаше достатъчно пространство да се движи, след като престана да се страхува от мен, вродената му игривост на кутре си каза думата. Още щом отворех вратата, той се преструваше, че ме напада, и изразяваше радостта си от говеждите кокали, като ръмжеше и се боричкаше с тях. Когато му се карах, че е прекалено любопитен или за следите, които издаваха нощното му лудуване в снега зад колибата, той уплашено се свиваше.

Ала в такива моменти в очите му виждах скрито предизвикателство. Той не ми отстъпваше превъзходството. Само известно старшинство в глутницата. Спокойно изчакваше времето, когато сам ще взима решения. Колкото и мъчително да беше понякога, така и трябваше да бъде. Аз го бях спасил с твърдото намерение да му върна свободата. След година той щеше да е просто вълк, виещ някъде в далечината. Постоянно му го повтарях. Отначало питаше кога ще напусне смрадливия замък и задушаващите го каменни стени. Обещавах му, че ще е скоро, веднага щом силите му укрепнат, щом се стопят дълбоките зимни снегове и може сам да се грижи за себе си. Ала седмиците изтичаха, бурите навън му напомняха за уютното му легло и вкусното мясо и той питаше все по-рядко. Понякога забравях да му напомням.

Самотата ме гризеше отвътре и отвън. Нощем се чудех какво ще се случи, ако се прокрадна на горния етаж и почукам на вратата на Моли. Денем внимавах да не се обвържа с кутрето, което изцяло

зависеше от мен. В замъка имаше само още едно същество, което беше самотно колкото мен.

— Сигурен съм, че имаш други задължения. Защо всеки ден се отбиваш при мен? — с присъщата на планинците директност ме попита Кетрикен. Беше сутрин след бурна нощ. Снегът се сипеше на парцали, но въпреки студа Кетрикен бе наредила да отворят капаците на прозорците, за да погледа навън. Стаята ѝ за шиене гледаше към морето и ми се струваше, че тя е омаяна от безкрайните неспокойни води. Този ден очите ѝ имаха почти същия цвят като морето.

— Надявах се така времето ви да премине по-приятно, милейди.

— Времето да премине — въздъхна тя, подпра брадичката си с ръка и замислено впери очи в падащия сняг. Морският вятър милваше светлата ѝ коса. — Странен език е вашият. Говориш за преминаването на времето така, както планинците говорят за преминаващ вятър. Като че ли е нещо, от което трябва да се избавиш.

Малката ѝ прислужница Розмари, която седеше в краката ѝ, се изкиска в шепи. Двете ѝ придворни дами зад нас се изкикотиха, после усърдно сведоха глави над ръкоделията си. Самата Кетрикен бродираше и вече се очертаваше началото на планини с голям водопад. Не бях забелязал да напредва много. Другите ѝ придворни дами днес не бяха дошли, ала бяха пратили писмените си извинения. Предимно главоболие. Тя, изглежда, не разбираше, че я обиждат с отношението си. Не знаех как да ѝ го обясня и понякога се чудех дали трябва. Днес беше един от тези дни.

Размърдах се на стола си и кръстосах крака.

— Просто исках да кажа, че през зимата Бъкип е скучно място. Времето ни държи затворени и няма много забавления.

— В корабостроителниците обаче не е така — увери ме Кетрикен. Очите ѝ придобиха странно зажаднял вид. — Там постоянно кипи оживление и се използва всеки миг дневна светлина, за да поставят големите греди и да огъват дъските. Даже когато е мрачно или навън бушува буря, корабостроителите дялат и режат дънерите. В ковачниците правят вериги и котви. Някои тъкат здрави тъкани за платна, други ги режат и шият. Искрен надзирава цялата работа.

Докато аз седя тук, бода си пръстите и си напрягам очите. А когато свърша, това ръкodelие ще бъде захвърлено при десетки други такива.

— О, няма да бъде захвърлено, не, никога, милейди — възрази една от придворните дами. — Ами че вашите бродерии много се ценят. В частните покои на лорд Шемшай Шоукски има ваш гоблен и херцог Кевлар Рипонски...

Кетрикен прекъсна комплиманта с въздишка.

— Предпочитам да тъка или шия платно за някой от корабите на мъжа ми. Такава работа ще си струва моето време и неговото уважение. Вместо това ми дават играчки, за да се забавлявам, като че ли съм разглезено дете, което не разбира стойността на добре прекараното време. — Тя се обърна с гръб към прозореца. Забелязах, че димът, който се издига от пристанището, лесно се вижда оттук. Може би бях събркал за посоката на вниманието й.

— Да пратя ли да донесат чай и сладки, милейди? — с надежда попита другата придворна дама. Двете седяха с наметнати на раменете шалове. Кетрикен сякаш не забелязваше студа, който нахлуваше през отворения прозорец, ала същото не можеше да се каже за повъзрастните жени.

— Ако искате — безразлично отвърна тя. — Аз не съм нито гладна, нито жадна. Боя се, че ще надебелея като угоена гъска, ако продължавам по цял ден да бродирам и да се тъпча. Копнея да правя нещо съществено. Кажи ми честно, Фиц, ако не се чувствува задължен да се отбиваш при мен, щеше ли да седиш със скръстени ръце в стаята си?

— Не. Но аз не съм престолонаследница.

— Просто вече не мога да понасям това безделие. — В гласа ѝ се прокрадна горчивина, каквато чувах за пръв път. — Както ти е известно, в моята страна не използваме титлата „престолонаследница“. Ако бях там и управлявах вместо баща ми, щяха да ме наричат „Жертва“. Е, наистина щях да се жертвам. За благото на моята земя и моя народ.

— Какво щяхте да правите, ако бяхте там посред зима? — попитах аз, като си мислех само да намеря по-безопасна тема за разговор. Допуснах грешка.

Тя замълча и се загледа през прозореца.

— В планините — тихо отвърна Кетрикен накрая — никога не си позволяваме да безделничим. Аз бях по-малката наследница и повечето задължения на Жертвата се падаха на баща ми и големия ми брат. Но както казва Джоунки, работата е предостатъчно, че и остава. Тук в Бъкип всичко се върши от незабележими слуги и човек вижда само резултатите, почистените стаи, храната на масата. Може би е заради по-многобройното население.

Тя замълча за миг и погледът ѝ заблуждà в далечината.

— През зимата залата и самият Джаампе утихват. Вали сняг и студът стяга земята. По-малко използваните пътеки изчезват. Плазове заместват колелата. Гостите на града отдавна са си заминали. В двореца остава само семейството и онези, които са решили да им помогнат. Не да им служат, не точно. Ти си бил в Джаампе. Знаеш, че там няма такива, които само служат, освен на кралското семейство. В Джаампе ставах рано, за да донеса вода за овесената каша, и се редувахме да бъркаме котела. С Кеера, Сенник и Джофрон весело бъбрехме в кухнята. И всички останали младежи, които се суетяха наоколо, носеха дърва, подреждаха чиниите и приказваха за хиляди неща. — Гласът ѝ потрепна и аз се вслушах в мълчанието на самотата ѝ.

След малко Кетрикен продължи:

— Ако имаше работа за вършене, тежка или лека, всички заедно се заемахме с нея. Помагала съм в огъването и преплитането на клони за плевник. Дори посред зима съм помагала в разчистването на снега. А веднъж построихме нова къща за едно семейство, чийто дом беше изгорял. Смяташ ли, че една Жертвa не може да отиде на лов за зъл стар глиган, който убива козите, или да опъва въже, за да закрепи мост, съборен от придошли води? — Тя ме погледна. От очите ѝ струеше искрена болка.

— Тук в Бъкип не рискуваме живота на своите кралици — отвърнах аз. — Друго рамо опъва въже, имаме десетки ловци, които ще си съперничат за честта да убият глигана. Но кралицата е само една. Има неща, които е в състояние да извърши единствено тя.

Зад нас дамите съвсем я бяха забравили. Бяха им донесли сладки и чай. Те си бъбреха и топлеха ръце на чашите си. За миг ги погледнах, за да запомня кои придворни дами са дошли да уважат своята кралица. Започвах да разбирам, че Кетрикен не е от най-лесните господарки.

Нейната камериерка Розмари сънено седеше на пода до масичката със сладка в малките си ръчички. Изведнъж ми се прииска отново да съм осемгодишен и да седна до нея.

— Зная за какво говориш — откровено отвърна Кетри肯. — Аз съм тук, за да родя наследник на Искрен. Не избягвам това задължение, защото не го смяtam за такова, а за удоволствие. Само ми се ще да съм сигурна, че моят съпруг споделя чувствата ми. Той постоянно има работа в града. Зная къде е днес — там долу и гледа как строят корабите. Каква опасност ме заплашва, ако съм с него? Естествено само аз мога да му родя наследник, само той може да го зачене. Защо трябва да седя затворена тук, докато той изпълнява дълга си да защитава своя народ? Би трябало да споделя този дълг като Жертва на Шестте херцогства.

Колкото и да бях свикнал с планинската искреност по време на престоя си там, директните й думи все пак ме смяха. Затова и отговорът ми беше толкова дързък. Изправих се, отидох при прозореца и затворих капаците. Докато минавах покрай нея, се наведох и прошепнах:

— Ако си мислите, че това е единственото задължение на нашите кралици, дълбоко грешите, милейди. Ще бъда също толкова откровен, колкото сте и вие: не смятате ли, че пренебрегвате задълженията си към вашите придворни дами, които са тук единствено за да се грижат за вас, да разговарят с вас?

Помислете. Нима не могат да се занимават със същите ръкоделия в уютните си стаи или в компанията на госпожа Чевръстка? Вие въздишате по по-важно според вас задължение, но имате задача, която не е по силите на самия крал. Вие сте тук, за да я изпълните. Да възстановите бъкипския двор. Да го превърнете в желано и привлекателно място. В този замък отдавна не е имало толкова мила кралица. Вместо да гледате корабите, които са способни да построят и други, заемете се със задачата, която ви е поставена.

Закачих килима, който покриваше капаците и спираше студа на морските бури. После се отдръпнах и срещнах погледа на кралицата. За мое огорчение тя приличаше на сгълчана млекарка. От светлите ѝ очи бяха бликнали сълзи и бузите ѝ бяха зачервени, сякаш я бях зашлевил. Озърнах се към придворните дами, които все още пиеха чай и си приказваша. Розмари се бе възползвала от възможността и

внимателно разчупваше сладките, за да види какво има вътре. Изглежда, никой не беше забелязал нищо нередно. Ала знаех колко са опитни в преструването придворните дами и се уплаших да не плъзнат слухове за това какво е казал копелдакът, че да разплаче престолонаследницата.

Проклех глупостта си и си напомних, че колкото и да е висока, Кетрикен не е много по-голяма от мен и е сама на чуждо място. Не биваше да ѝ говоря така, а да изложа проблема на Сенч и да го оставя да накара някого да ѝ го обясни. После ми хрумна, че той вече е изbral човека, който да се нагърби с тази задача. Отново срещнах очите ѝ и нервно ѝ се усмихнах. Тя проследи погледа ми до придворните си дами и лицето ѝ бързо възвърна благоприличния си вид. Сърцето ми се изпълни с гордост от нея.

— Какво предлагаш — тихо попита Кетрикен.

— Срам ме е, че проявих такава дързост пред своята кралица — смиreno отвърнах аз. — Моля я за прошка. Но ви съветвам да окажете на тези две верни дами известно кралско благоволение и да ги възнаградите за предаността.

Тя разбирашо кимна.

— И какво трябва да е това благоволение?

— Интимно събиране в покоите на кралицата може би, за да послушате някой менестрел или да погледате куклено представление. Няма значение какво забавление ще изберете. Важно е само да изключите от него онези, които са предпочели да не ви служат толкова вярно.

— По същия начин постъпва Славен.

— Възможно е. Той е много опитен в манипулирането на хората. Но го прави злобно, за да накаже онези, които не са танцуvalи по неговата свирка.

— А аз?

— А вие, милейди, ще го направите като награда за онези, които са ви били верни. Без да мислите, че наказвате другите — само ще се насладите на компанията на дами, които очевидно отговарят на чувствата ви.

— Разбирам. А менестрелът?

— Меден.

— Ще провериш ли дали е свободен довечера?

— Милейди, вие сте престолонаследница. — Усмихнах се. — За него ще е чест да удовлетвори молбата ви. Никога няма да е прекалено зает, за да се отзове на ваша покана.

Кетрикен отново въздъхна, ала не толкова тежко. После ми кимна, за да ми покаже, че съм свободен, изправи се и усмихнато се приближи до дамите си, извини им се, че тази сутрин е била малко разсеяна и ги попита дали биха желали довечера да я посетят в покоите ѝ. Видях, че двете се споглеждат и се усмихват. Бяхме се справили добре. Отбелязах си имената им: лейди Надежда и лейди Скромност. Поклоних се и напуснах стаята. Никой не ми обърна внимание.

Така станах съветник на Кетрикен. Тази роля не ми доставяше удоволствие. Честно казано, дори ми беше неловко. Струваше ми се, че я унижавам с гълчането си и че я покварявам, като я уча на маневриране из дворцовия лабиринт. Тя имаше право. Това бяха трикове на Славен. Дори Кетрикен да ги прилагаше с по-висши идеали и по-финото от него, моите подбуди бяха достатъчно egoистични и за двама ни. Исках тя да вземе властта в ръцете си и с нея твърдо да обвърже трона с Искрен в умовете на хората.

Лейди Търпение очакваше да се отбивам при нея всяка вечер. Двете с Лейси възприемаха тези посещения съвсем сериозно. Търпение смяташе, че може да разполага с мен като с паж и изобщо не се замисляше, когато ме караше да ѝ препиша някой древен свитък върху скъпия ѝ папирус или да ѝ покажа напредъка си в свиренето на гайда. Винаги твърдеше, че не съм бил достатъчно усърден в това отношение и в продължение на близо цял час се опитваше да ми помогне, като всъщност още повече ме объркваше. Мъчех се да съм тактичен и учтив, но се чувствах впримчен в заговора им да ми попречат да виждам Моли. Разбира се, знаех, че лейди Търпение е права, но това не ме спасяваше от самотата. Въпреки техните усилия да ме държат далеч от нея, аз виждах Моли навсякъде. О, не лично, а в аромата на дебелата благоуханна свещ, в плаща, преметнат на облегалката на стола. Дори медът на меденките имаше вкус на Моли. Ще ме сметнете ли за глупак, че седях до тази свещ и вдишвах уханието ѝ или че сядах на стола, за да усетя мокрия ѝ от сняг плащ? Понякога се чувствах като Кетрикен — сякаш се давех в онova, което

се изискваше от мен и в живота ми не бе останало нищо, на което да съм способен единствено аз.

Всяка седмица информирах Сенч за напредъка на Кетрикен в дворцовите интриги. Той ме беше предупредил, че придворните дами, които обожаваха Славен, са започнали да търсят благоволението на престолонаследницата. И ми бе казал да й обясня с кого да се държи учтиво, ала само толкова, и на кого да се усмихва искрено. Понякога си мислех, че предпочитам тайно да убивам за своя крал, отколкото да участвам във всички тези сплетни. Но после ме повика крал Умен.

Беше рано сутринта и аз побързах да се облека и да отида при краля. Приемаше ме за пръв път след завръщането ми в Бъкип. Пренебрежението му ме правеше неспокоеен. Дали бе недоволен от мен заради случилото се в Джампе? Щеше да ми го каже направо. И все пак несигурността ме гризеше. Опитвах се да не го карам да ме чака и в същото време да се погрижа за вида си. Накрая се провалих и в двете задачи. Косата ми беше рошава и буйна като на Искрен. Брадата ми бе твърда като четина. Бърич на два пъти ме беше посъветвал да си я пусна или да се бръсна по-грижливо. Тази сутрин успях да се порежа на няколко места, преди да реша, че четината ми ще е по-незабележима от кръвта. Вързах косата си на воинска опашка. Сложих си и иглата, която Умен ми бе подарил в знак, че съм негов. После побързах да се явя при краля.

Докато бързах по коридора, от стаята си ненадейно излезе Славен. Спрях, за да не се бълсна в него, и се почувствах като хванат в капан. След завръщането си го бях виждал няколко пъти, ала винаги отдалеч или в движение. Сега двамата стояхме един срещу друг на няма и една ръка разстояние и се гледахме. Можеха да ни вземат за братя, смяяно осъзнах аз. Неговата коса беше по-къдрава, той имаше по-фини черти, поведението му бе по-аристократично, дрехите му — много по-богати. Аз нямах сребро по шията и ръцете. И все пак и двамата носехме белега на Пророците. Имахме брадичката на Умен, тежките му клепачи и извивката на долната му устна. Нито един от двама ни не можеше да се сравнява с мускулестия и широкоплещест Искрен, ала в това отношение аз бях по-близо до престолонаследника. Разликата във възрастта ни беше по-малко от десет години. Срещнах погледа му и ми се прииска да разсипя червата му по току-що изметения под.

Славен се усмихна и за миг показа белите си зъби.

— Здрави, копелдак — любезно ме поздрави той. Усмивката му стана още по-широва. — Или предпочиташ да те наричам „господинът с припадъците“? — Грижливото му произношение не оставяше място да се съмнявам, че иска да ме обиди.

— Здравейте, принц Славен — също толкова презрително отвърнах аз. Зачаках с ледено търпение, каквото не бях подозирал, че притежавам. Той трябваше да удари пръв.

Известно време останахме неподвижни, без да откъсваме очи един от друг. После той сведе поглед и изтупа въображаема прашинка от ръкава си. И ме отмина. Не му направих път. Той не ме бърсна, както щеше да направи някога. Поех си дъх и продължих.

Не познавах стражника на вратата, но той ми даде знак да вляза в кралските покои. Въздъхнах и си поставил нова задача. Отново трябваше да запомням имена и лица. Обитателите на двора ставаха повече и често установявах, че ме познават хора, които не са ми известни. „Това трябва да е копелдакът, ако се съди по лицето му“ — бях чул да казва на чирака си един търговец на сланина пред вратата на кухнята. Това ме караше да се чувствам уязвим. Нещата се промениха прекалено бързо.

Стаята на крал Умен ме смяя. Бях очаквал да видя прозорците открайнати, за да пропускат свежия зимен въздух, бях предполагал, че ще заваря краля станал и облечен, седнал на масата, съсредоточен като капитан, изслушващ докладите на лейтенантите си. Винаги го бях познавал като буден човек, взискателен по отношение на себе си, и умен, както показваше името му. Ала той не седеше в дневната. Приближих се до спалнята му и надзърнах през отворената врата.

Стаята тънеше в сумрак. Един прислужник тракаше с чаши и чинии до масичката, поставена до голямото легло с балдахин. Той ме погледна, после се извърна. Очевидно ме беше взел за слуга. Миришеше на спарено, сякаш стаята не се използваше или отдавна не бе проветрявана. Изчаках прислужникът да съобщи на крал Умен, че съм дошъл. След като той продължи да не ми обръща внимание, предпазливо се приближих до леглото.

— Милорд? — осмелих се да го повикам. — Дойдох, както ми повелихте.

Умен седеше, повдигнат на възглавници. Отвори очи.

— Кой... а, Фиц. Сядай. Уолас, донеси му стол. И чаша и чиния.

— Докато прислужникът изпълняваше заповедта на краля, Умен ми довери: — Липсва ми Чефърс. Толкова отдавна беше при мен, че нямаше нужда да му казвам какво искам.

— Помня го. Къде е той?

— Отнесе го кашлицата. Прихвана я през есента и така и не се оправи. Бавно го изсмукваше, докато накрая не можеше да си поеме дъх, без да се задави.

Спомнях си прислужника. Не беше младеж, ала не бе и чак толкова стар. Изненадах се от новината за смъртта му. Безмълвно стоях до леглото, докато Уолас ми донесе стол, чиния и чаша. Когато седнах, той неодобрително свърси вежди, но аз не му обърнах внимание. Съвсем скоро щеше да узнае, че крал Умен има свой протокол.

— А вие, милорд? Добре ли сте? Не си спомням някога сутрин да сте оставали в леглото.

Крал Умен нетърпеливо изсумтя.

— Наистина е досадно. Не е точно болест. Само виене на свят, когато направя рязко движение. Всяка сутрин решавам, че ми е минало, но когато понеча да стана, самата Бъкипска скала се разлюява под мен. Затова оставам в леглото, закусвам и после бавно се надигам. Към обяд вече идвам на себе си. Струва ми се, че е свързано със зимните студове, макар лечителят да твърди, че било от стар удар с меч. Ето, белегът още си личи, макар да смятах, че раната отдавна е заздравяла. — Крал Умен се наведе напред и с трепереща ръка повдигна сивите си кичури от лявото си слепоочие. Кимнах.

— Стига за това. Не съм те повикал да се съветвам за здравето си. Досещаш се защо си тук, нали?

— Навярно ще искате подробен доклад за събитията в Джампе.

— Видях, че Уолас стои до стената. Чефърс вече да е излязъл, за да можем с Умен да приказваме свободно. Зачудих се до каква степен мога да говоря пред новия прислужник.

Ала Умен махна с ръка.

— Това е минало, момко — тежко отвърна той. — Посъветвах се с Искрен. Повече няма да се занимаваме с този въпрос. Струва ми се, че не можеш да ми кажеш нещо, което вече да не знам или за което да не съм се досетил. С Искрен надълго и широко обсъдихме всичко.

Виж... съжалявам за... някои неща. Но. Сега сме тук. А тук винаги е мястото, откъдето трябва да започваме. Нали?

В гърлото ми напираха думи и ме задушаваха. „Славен — искаше ми се да му кажа. — Твойт син, който се опита да убие мен, твоя незаконороден внук. Разговарял ли си надълго и широко с него? Преди или след като ме постави под негова власт?“ Ала сякаш ми го бе казал Сенч или Искрен, внезапно осъзнах, че нямам право да оспорвам волята на своя крал. Дори не можех да го питам дали е предал живота ми на най-малкия си син. Стиснах зъби и не казах нищо.

Умен се взря в очите ми. После погледна към прислужника.

— Уолас, иди за малко в кухнята. Или където искаш, стига да не е тук. — Въпреки явното си неудоволствие, слугата се обърна със сумтене и излезе, но оставил вратата открехната. По знак на Умен аз станах и я затворих. Върнах се на стола си.

— Фицрицарин — каза той. — Така няма да стане.

— Ваше величество. — За миг срещнах погледа му, после сведох очи.

— Понякога амбициозните млади хора постъпват глупаво — каза кралят. — Когато им покажат грешката, те се извиняват. — Внезапно вдигнах глава, като се чудех дали очаква извинение от мен. Ала той продължи: — Аз получих такова, извинение. Приех го. И повече няма да се оглеждаме назад. Довери ми се. — Въпреки мекия тон това не беше молба.

Поех си дъх и предпазливо го изпуснах. Успях да се овладея и срещнах погледа на своя крал с открыто лице.

— Може ли да попитам защо ме повикахте, милорд?

— По неприятен въпрос — заяви Умен. — Херцог Жилав Беърнски смята, че трябва аз да го решава. Страхува се от последствията. Смята, че не било... политично сам да предприеме преки действия. Затова, макар и неохотно, удовлетворих молбата му. Нима не можем да срещнем пиратите на прага си и без вътрешни междуособици? И все пак те имат правото да го искат от мен и аз съм длъжен да се подчиня. Пак ще трябва да изпълниш кралското правосъдие, Фиц.

После ми описа точното положение в Беърнс. Една млада жена от Тюленовия залив отишла в Рипълкип, за да постъпи като воин при Жилав. Той с радост я приел, защото била и мускулеста, и сръчна, опитна с боздуган, лък и меч. Освен яка била и красива, дребна, смуглa

и гладка като морска видра. Скоро станала много популярна в двора му. Не била чаровна, но притежавала кураж и силната воля, които привличат хората. Самият Жилав се привързал към нея. Тя съживила двора му и вдъхнала нов боен дух на стражниците му.

Ала напоследък си въобразила, че е пророчица и гадателка. Твърдяла, че била предопределена от морския бог Ел за по-висша съдба. Казвала се Мадя, произхождала от скромно семейство, но сега се преименувала с ритуала на огъня, вятъра и водата и се нарекла Мъжество. Ядяла само мясо от твари, които била убила сама, и в стаите ѝ нямало нищо, което да не е направила тя или да не е спечелила със сила. Последователите ѝ се множали и сред тях били някои от по-младите благородници, както и много ратници под нейно командване. Тя проповядвала на всички за необходимостта да се завърнат към култа на Ел и се обявявала за строг и прост живот.

Смятала пиратите и претопяването за наказание, пратено от Ел заради разпуснатостта ни, за която обвинявала рода на Пророците. Отначало говорела предпазливо за тези неща. Напоследък станала по-открита, но не била толкова дръзка, че да бъде обвинена в измяна. И все пак правела волски жертвоприношения на морските скали, намазвала с кръв много млади хора и ги пращала на духовни походи като в дълбоката древност. Жилав чул слухове, че си търсела достоен мъж, с когото да съборят престола на Пророците. Щели да властват заедно, за да поставят началото на епохата на воините и да сложат край на епохата на земеделците. Според Беърнс много младежи били готови да си съперничат за тази чест. Херцогът искал да я спрем, преди да се наложи да я обвини в измяна и да принуди хората си да избират между Мъжество и него. Умен смяташе, че последователите ѝ рязко ще намалеят, ако ѝ бъде победена в бой, пострада от тежка злополука или стане жертва на болест, която да я лиши от силата и хубостта ѝ. Трябваше да се съглася с него, ала отбелязах, че в много случаи хора, които са загивали, после са били смятани за божества. Кралят подчертава, че това се случвало само ако човек бил загинал достойно.

После ненадейно промени темата. В Рипълкип на Тюленовия залив имало един стар свитък, от който Искрен искал да получи препис. Той изброявал всички беърнсци, които били служили на краля в Умението като членове на кликата. В него също се казвало, че в Рипълкип била останала реликва от дните, когато Праотците

зашитавали този град. Умен искаше на другия ден да замина за Тюленовия залив, да препиша свитъка, да разгледам реликвата и да му я опиша. Също трябвало да предам на Жилав най-добрите пожелания на краля и неговата увереност, че беспокойството на херцога скоро ще стане неоснователно.

Разбрах го.

Когато се изправих да си тръгна, Умен вдигна показалец. Зачаках.

— Смяташ ли, че спазвам сделката си с теб? — попита той. Това беше старият въпрос, който винаги ми задаваше след нашите срещи. Усмихнах се.

— Да, ваше величество — отвърнах както винаги.

— Тогава гледай да изпълниш своята част. — Кралят замълча, после прибави, както никога досега: — Запомни, Фицициарин. Злото, причинено на някой от моята кръв, е зло, причинено на мен.

— Ваше величество?

— Няма да причиниш зло на някой от моята кръв, нали?

Изправих рамене. Знаех какво ме пита и отстъпих.

— Няма да причиня зло на никого от вашата кръв, ваше величество. Дал съм клетва пред рода на Пророците.

Той бавно кимна. Беше изтръгнал извинение от Славен, а сега взимаше думата ми, че няма да убия сина му. Навярно вярваше, че е сключил мир помежду ни. Когато излязох навън, спрях да отметна косата от очите си. Току-що бях дал обещание. Внимателно го обмислих и се насилих да преценя какво може да ми струва неговото спазване. Обзе ме горчивина, докато не ми хрумна какво ще ми струва, ако го наруша. Сетне потърсих възраженията си и категорично ги отхвърлих. Стигнах до твърдото решение да изпълня обещанието, което бях дал на своя крал. Не бях сключил истински мир със Славен, ала поне бях в мир със себе си. Почувствах се по-добре и спокойно закрачих по коридора.

От завръщането си в Бъкип не бях попълвал запасите си с отрови. В момента навън не растеше нищо зелено. Трябваше да открадна всичко необходимо. Бояджиите на вълна може би имаха нещо, което щеше да ми е от полза, друго щях да открия при лекителя. Докато се спусках по стълбището, мислите ми бяха заети с планове.

Насреща ми идваше Ведра. Щом я видях, се заковах на място. Видът ѝ ме изпълни със слабост. Това бе стар рефлекс. Тя беше най- силна от цялата клика на Гален. Август се бе оттеглил от активна дейност и се беше заселил навътре в страната. Неговото Умение бе напълно унищожено по време на последния сблъсък, който бележеше края на Гален. Сега ключовата умела на котерията беше Ведра. Лете тя оставаше в Бъкип, докато всички други членове на котерията се пръскаха по кули, крепости и на юг по нашето дълго крайбрежие и оттам насочваха докладите си до краля чрез нея. Зиме всички се събираха в замъка, за да подновят връзките и дружбата си. При отсъствието на умел учител тя до голяма степен бе заета положението на Гален. Освен това с огромно въодушевление беше наследила неговата страстна омраза към мен. Прекалено живо ми напомняше за някогашните ми страдания и ми вдъхваше ужас, който не се поддаваше на никаква логика. Бях я избягал след завръщането си в Бъкип, ала сега погледът ѝ ме прикова.

Стълбището бе достатъчно широко, за да се разминат двама души. Освен ако единият нарочно не застане в средата. Въпреки че ме гледаше отдолу нагоре, усещах, че преимуществото е нейно. Поведението ѝ се беше променило, откакто двамата бяхме учили при Гален. Целият ѝ вид отразяваше новото ѝ положение. Тъмносините ѝ одежди бяха покрити с богата везба. Дългата ѝ черна коса бе завързана отзад в сложна прическа с изльскана тел, от която висяха орнаменти от слонова кост. Сребро украсяваше шията и пръстите ѝ. Ала женствеността ѝ бе изчезнала. Беше възприела естетическите ценности на Гален и лицето и ръцете ѝ съвсем бяха измършавели. Също като него, тя изльчваше абсолютна самоувереност. Спираше ме за пръв път от неговата смърт. Стоях над нея и нямах представа какво иска от мен.

— Копелдак — безизразно каза Ведра. Това не бе поздрав — просто изричаше името ми. Зачудих се дали някога ще престана да се обиждам.

— Здравей, Ведра — колкото мога по-спокойно отвърнах аз.

— Не умря в Планините.

— Не. Не умрях.

Тя продължаваше да стои пред мен и да ми препречва пътя.

— Зная какво правиш. Зная какъв си — съвсем тихо рече Ведра.

Вътрешно треперех като заек. Казвах си, че навярно е нужна цялата сила на Умението й, за да ми вдъхне този страх.

Казвах си, че това не е истинското ми чувство, а само онова, което нейното Умение предполага, че трябва да изпитвам. Насилих се да ѝ отговоря.

— И аз знам какъв съм. Аз съм кралски човек.

— Ти не си никакъв човек — спокойно заяви тя. И ми се усмихна. — Някой ден всички ще го узнаят.

Страхът си е страх, какъвто и да е източникът му. Безмълвно стоях пред нея. Накрая Ведра отстъпи настрани и ме пусна да мина. Това не ме успокои много, въпреки че като се замисля, тя нямаше какво друго да направи. Отидох да пригответя нещата за пътуването си до Беърнс, внезапно изпълнен с радост, че ще напусна замъка за няколко дни.

Нямам хубави спомени от това пътуване. СреЩнах се с Мъжество, защото тя също гостуваше в Рипълкип, докато изпълнявах писарските си задължения там. Тя напълно отговаряше на описанietо на Умен — красива жена, гъвкава като котка. Жизнеността ѝ привличаше хората. Когато се намираше наблизо, всички погледи я следяха. Целомъдрито ѝ предизвикваше всеки мъж. Дори аз я харесах и страдах заради задачата си.

Първата вечер тя седеше срещу мен. Херцог Жилав ме посрещна много гостоприемно, дори поръча на готвачката си да сготви пикантното месно ястие, което обичах. Библиотеката му бе на мое разположение и можех да използвам услугите на младия му писар. Дори имах честта да се радвам на свенливата компания на малката му дъщеря. Обсъждах преписването на свитъка с Мигновена, която ме изненада с кротката си интелигентност. Докато вечеряхме, Мъжество съвсем ясно посочи на събеседника си, че някога незаконородените били удавяни при раждането им. Изисквал го древният култ към Ел, заяви тя. Можех да не обърна внимание на забележката, ако тя усмихнато не ме бе попитала:

— Никога ли не си чувал за този обичай, копелдако?

Погледнах към херцог Жилав, ала той водеше оживен разговор с голямата си дъщеря и дори не се обърна към мен.

— Струва ми се, че той е точно толкова стар, колкото и обичаят гостите да се държат любезно помежду си на масата на своя домакин

— отвърнах аз. Опитах се да си придам спокоен вид. За примамка. Жилав ме бе настанил срещу нея за примамка. Досега никога не ме бяха използвали толкова явно. Помъчих се да овладея личните си чувства. Поне бях готов.

— Според някои прелюбодеянието на баща ти е доказателство за упадъка на пророческия род. Аз, разбира се, не бих си позволила да говоря против семейството на своя крал. Но я ми кажи, как приеха майчиното ти блудство нейните близки?

Учтиво се усмихнах. Изведнъж престанах да изпитвам угризения относно задачата си.

— Не си спомням много нито за майка си, нито за нейните роднини — казах. — Но предполагам, че са мислили като мен. Подобре блудница или дете на блудница, отколкото предател на краля си.

Вдигнах чашата си с вино и отново се обърнах към Мигновена. Тя ококори тъмносините си очи и ахна, когато ножът на Мъжество се заби в масата на Жилав само на сантиметри от лакътя ми. Бях го очаквал и дори не мигнах. Само срещнах погледа ѝ. Мъжество се беше изправила на мястото си с пламнали очи и разширени ноздри. Зачервеното ѝ лице я правеше още по-красива.

— Кажи ми, ти учиш на древните обичаи, нали? — меко попитах аз. — Тогава не се ли придържаш към онзи, забраняващ проливането на кръв в дом, в който си само гостенка?

— Нима ти не си нечистокръвен?

— Също колкото теб. Не бих опозорил масата на херцога, като допусна да говорят, че позволява гостите му да се избиват едни други над хляба му. Или любезнотта към твоя херцог не те интересува, също както и верността към твоя крал?

— Не съм полагала клетва за вярност към твоя кекав пророчески крал — изсъска тя.

Гостите се разшаваха, някои неловко, други, за да заемат по-удобна за наблюдение поза. Значи имаше и такива, които бяха дошли да видят как Мъжество ме предизвиква на масата на Жилав. Всичко бе грижливо подгответо, също като бойна кампания. Дали Мъжество знаеше, че и аз не съм подгoten по-зле? Дали подозираше за пакетчето в маншета на ръкава ми? Дръзко повиших глас.

— Слушал съм за теб. Мисля, че онези, които се изкушават да те последват в измената ти, ще постъпят по-разумно, ако отидат в Бъкип.

Принцът престолонаследник Искрен търси опитни воини за новите си бойни кораби и войската срещу островитяните, които са наши общи врагове. Така според мен най-добре ще докажат воинските си способности. Нима това не е по-достойно, отколкото да се обърнеш срещу хората, на които си се клел във вярност, или да проливаш бича кръв при пълнолуние, когато същото мясо може да нахрани сънародниците ни, ограбени от алените кораби?

Говорех пламенно и гласът ми набираше сила. Тя ме гледаше смяяно, удивена колко много знам за нея. Собствените ми думи ме увлякоха, защото вярвах в тях. Наведох се напред над чинията и чашата на Мъжество и доближих лицето си към нейното.

— Кажи ми, храбра жено, някога вдигала ли си оръжие срещу онези, които не са от собствения ти народ? Срещу пиратите с алените кораби? Мисля, че не си. Много по-лесно е да оскърбиш гостоприемството на домакина си или да осакатиш сина на съседа, отколкото да убиеш врага, дошъл да погубва народа ти.

Думите не бяха най-силното оръжие на Мъжество. Разярена, тя ме заплю.

Спокойно се отдръпнах и избърсах лицето си.

— Може би ще се престрашиш да ме предизвикаш на по-подходящо място и време. Може би след една седмица, на скалите, където толкова храбро си заклала съпруга на кравата? Може би аз като писар ще съм по-голямо предизвикателство за теб?

Херцог Жилав изведенъж благоволи да забележи какво става на масата.

— Фицицарин! Мъжество! — сгълча ни той. Ала погледите ни останаха вперени един в друг и ръцете ми бяха опрени от двете страни на чинията й.

Струва ми се, че мъжът до нея също се канеше да ме предизвика, но херцог Жилав удари с паничката си сол по масата, като едва не я счуши, и гневно ни напомни, че това е неговата маса и няма да позволи да я омърсим с кръв. Той можел да почита едновременно крал Умен и старите обичаи и ни посъветва да постъпим като него. Смирено и красноречиво му се извиних, Мъжество също измърмори някакво извинение. Вечерята продължи, менестрелите запяха и през следващите няколко дни аз преписвах свитъка за Искрен и разглеждах реликвата, останала от Праотците, която ми приличаше просто на

стъкленица с няколко много фини рибешки люспи. Мигновена изглеждаше твърде впечатлена от мен, за да се чувствам спокойно. От другата страна на монетата ме гледаше студената враждебност на онези, които подкрепяха Мъжество.

До двубой не се стигна, защото преди да изтече седмицата по езика и устата на Мъжество избиха циреи и рани, легендарното наказание за всеки, който лъже бойните си другари и нарушиava клетвите си. Тя почти не можеше да пие, камо ли да яде, и болестта ѝ до такава степен я обезобрази, че всичките ѝ последователи я изоставиха от страх да не се заразят. Мъжество страдаше от толкова силни болки, че не можеше да излезе на студа и да се бие, а никой не желаеше да го направи вместо нея. Дълго чаках на скалите съперник, който така и не се появи. Мигновена чакаше с мен, наред с множество дребни благородници, пратени от херцог Жилав. Приказвахме си за какво ли не и пиехме бренди, за да се топлим. По залез-слънце от замъка дойде вестоносец да ни каже, че Мъжество напуснала Рипълкип, ала не за да се бие с мен. Препуснала навътре в страната. Сама. Мигновена плесна с ръце и ме удиви, като ме прегърна. Прибрахме се замръзнали, но весели и отново седнахме на масата в Голямата зала преди заминаването ми за Бъкип. Жилав ме настани от лявата си страна. Мигновена бе до мен.

— Знаеш ли — към края на вечерята каза херцогът, — приликата ти с баща ти с всяка година става все по-очевидна.

И всичкото бренди в Беърнс нямаше да е достатъчно, за да победи студа, с който ме изпълниха думите му.

6

ПРЕТОПЕНИТЕ

Двамата синове на кралица Постоянство и крал Умен бяха Рицарин и Искрен. Само две години ги деляха във възрастта и те бяха по-близки от братя. Рицарин беше поголемият и на шестнадесетия си рожден ден получи титлата престолонаследник. Баща му почти незабавно го прати да реши един граничен спор с Халкидските държави. Оттогава той рядко се задържаше в Бъкип за повече от няколко месеца. Дори след като се ожени нямаше много време за отдих. Не че по онова време имаше чак толкова много гранични бунтове. По-скоро Умен искаше официално да установи границите си с всичките си съседи. Много от тези спорове се решаваха с меч, макар че постепенно Рицарин започна да прилага дипломация.

Някои твърдят, че възлагането на тази задача било по внушение на мащехата му, кралица Желана, която се надявала завареният ѝ син скоро да намери смъртта си. Други казват, че по този начин Умен отдалечил първородния си син от погледа и властността на новата си кралица. Обречен от младостта си да си остане у дома, принц Искрен всеки месец отправяше официални молби към баща си да му позволи да последва брат си. Всички усилия на краля да го заинтригува с други задължения бяха напразни. Принц Искрен ги изпълняваше, ала не оставяше у никого нито капка съмнение, че предпочита да е при големия си брат. Накрая, на двадесетия рожден ден на Искрен, след шест години ежемесечни молби, Умен неохотно отстъпи.

Оттогава настине до онзи ден след четири години, в който Рицарин абдикира и Искрен стана престолонаследник, двамата принцове заедно установяваха границите и сключваха договори и търговски спогодби със

земите около Шестте херцогства. Принц Рицарин имаше дарба за работа с хора, и като личности, и като народ. Искрен се занимаваше с подробностите на договорите и точните карти на границите и помагаше на брат си със способностите си и на воин, и на принц.

Принц Славен, най-малкият син на Умен и негово единствено дете от кралица Желана, прекара младостта си в двора, където майка му полагаше всички усилия да го подготви за кандидат за престола.

Заминах за Бъкип с облекчение. Не за пръв път изпълнявах такава задача за своя крал, но никога не бях изпитвал удоволствие от работата си на убиец. Радвах се, че Мъжество ме е оскърбила, защото това правеше случилото се поносимо. И все пак тя бе много красива жена и опитен воин. Съжалявах за нея и не се гордеех с успеха си, освен че бях изпълнил кралската заповед. Такива мисли ми тежаха, докато Сажда изкачваше последния хълм преди Бъкип.

Спрях на билото. Не можех да повярвам на очите си. Кетрикен и Славен яздеха един до друг. Бяха като илюстрация от един от най-хубавите пергаменти на Федрен. Славен носеше одежди в алено и златисто, черни ботуши и ръкавици. Плащът му беше отметнат от едното му рамо и разкриваше ярките му дрехи. Вятърът бе зачервил бузите му и беше разрошил грижливо фризираните му черни къдици. Тъмните му очи блестяха. Почти приличаше на човек, помислих си, както бе яхнал високия си черен кон. И можеше да стане такъв, а не ленив принц, отдаден на виното и жените. Още една загуба.

Дамата до него бе съвсем друго нещо. В сравнение със свитата, която ги следваше, тя приличаше на рядко чуждестранно цвете. Носеше широк панталон и това минзухарено лилаво очевидно не идваше от нито една бъкипска бояджийница. Крачолите й бяха украсени със сложно пъстро везмо и бяха напъхани в ботушите й, които й стигаха почти до коляното. Бърич щеше да одобри практичността им. Вместо наметало Кетрикен бе облякла късо палто от бяла кожа с висока яка, която пазеше шията й от вятъра. Бяла лисица, предположих аз, от тундрата оттатък Планините. Ръкавиците й също бяха черни. Вятърът си играеше с дългата й руса коса. Плетената

й шапка пъстрееше в ярки багри. Кетрикен яздеше по планински, с изправен гръб и леко наклонена напред, поза, която караше Мека стъпка да си мисли, че трябва да танцува на задни крака. По сбруята на кафявата кобила звъняха сребърни камбанки. В сравнение с другите жени в техните огромни фусти и наметала, Кетрикен изглеждаше гъвкава като котка.

Напомняше на жена-воин от северните страни или на героиня от древна приказка. Това я разграничаваше от придворните ѝ дами, не като знатна и богата жена, която изтъква положението си сред по-нископоставени, а почти като ястreb в клетка на пойни птици. Не бях сигурен, че е редно да се показва така пред поданиците си. Принц Славен яздеше до нея и двамата усмихнато разговаряха, като често избухваха в смях. Когато ги наближих, накарах Сажда да забави ход. Кетрикен дръпна юздите и щеше да спре, но Славен ми кимна ледено и пришпори коня си. Кобилата на престолонаследницата препусна да го догони. Останалите разсеяно ме поздравиха и отминаха. Спрях да ги изпратя с поглед, след което със свито сърце продължих към Бъкип. Лицето на Кетрикен изглеждаше оживено, светлите ѝ страни бяха поруменели от студения въздух и усмивката ѝ ми се стори искрено щастлива, също като случайните мимолетни усмивки, с които сегизтогиз ме даряваше. Само че този път бе насочена към Славен. Не можеше да е толкова лековерна, че да му повярва.

Мислех за всичко това, докато разседлавах Сажда и я изтърквах. Бях се навел да проверя подковите ѝ, когато усетих, че Бърич ме наблюдава.

— Откога? — попита го аз.

Знаеше за какво говоря.

— Започна няколко дни след твоето заминаване. Един ден я доведе тук и ме заговори. Било жалко, че кралицата по цели дни стояла затворена в замъка. В планините била свикнала на открито. Бил ѝ позволил да го убеди да я научи да язди както го правим ние тук в равнините. После ме накара да оседляя Мека стъпка със седлото, което Искрен беше направил за своята кралица. Е, какво можех да му кажа? — свирепо ме попита той, когато се обърнах и го погледнах въпросително. Самият ти го каза. Ние сме кралски люде. Заклели сме се във вярност. А Славен е принц от рода на Пророците. Даже да му

откажех, което щеше да си е истинско предателство, моята престолонаследница ме чакаше да й доведа коня и да го оседляя.

С едва забележимо движение на ръката напомних на Бърич, че думите му намирисват на измяна. Той влезе в яслата и замислено почеса Сажда зад ушите.

— Не си можел да направиш нищо — признах аз. — Но се чудя какви са истинските му намерения. И защо тя го търпи.

— Истинските му намерения ли? Може би просто иска да спечели благоволението й. Не е тайна, че тя чезне в замъка. О, Кетри肯 се държи любезно с всички. Но е прекалено честна, за да заблуди другите, че е щастлива, когато всъщност е нещастна.

— Възможно е — неохотно се съгласих. После рязко вдигнах глава, като куче, чуло изсвирването на господаря си. — Трябва да вървя. Принцът престолонаследник Искрен... — Не довърших. Не биваше да показвам на Бърич, че съм бил призован чрез Умението. Преметнах торбата с усърдно преписаните свитъци през рамо и се запътих към замъка.

Не се отбих да се преоблеча, нито дори да се стопля край огъня в кухнята, а отидох направо в кабинета на Искрен. Вратата бе открайната и аз почуках веднъж, после влязох. Той се беше навел над прикрепената за масата карта и само ми хвърли бегъл поглед. Вече ме очакваше вдигащо парче греяно вино, на масата край огнището имаше поднос, отрупан със студено месо и хляб. След малко Искрен се изправи и каза:

— Стените ти са прекалено здрави. От три дни се мъча да те накарам да побързаш, а ти кога усещаш, че те викам? Едва в собствената ми конюшня. Казвам ти, Фиц, трябва да намерим време да те научим по никакъв начин да контролираш Умението.

Ала аз знаех, че никога няма да намери време. Твърде много други неща изискваха неговото внимание. Както винаги, престолонаследникът независимо заговори за грижите си.

— Претопените — каза той. Побиха ме тръпки.

— Алените кораби пак ли са ударили? През зимата? — Не можех да повярвам на ушите си.

— Не. Поне това ни е спестено. Но изглежда, че алените кораби могат да си заминат и все пак да оставят отровата си сред нас. —

Искрен замълча за миг. — Е, давай. Стопли се и се нахрани. Можеш едновременно да ядеш и да ме слушаш.

Докато си наливах греяно вино и си взимах от месото, Искрен започна да ми разказва.

— Проблемът е същият като преди. Съобщения за претопени, които грабят и плячкосват, не само пътници, но и усамотени ферми и къщи. Проверих и съобщенията се оказаха верни. И все пак нападенията са много далеч от пиратските набези и се говори не за един-двама претопени, а за цели групи, които действали заедно.

За миг се замислих, преглътнах и отвърнах:

— Според мен претопените не са способни да действат на банди, нито дори по двойки. Те нямат чувство за... общност. За взаимна принадлежност към човешкия вид. Могат да говорят и да разсъждават, но само egoистично. Такива щяха да са росомахите, ако имаха човешки език. Не се грижат за нищо друго, освен за собственото си оцеляване. В лицето на себеподобните си виждат единствено съперници за храна или някакво удобство. — Повторно напълних чашата си, признателен за разливащата се по тялото ми топлина на виното. То поне надвишаваше физическия студ. Защото не можеше да се преори с ледената мисъл за брачната изолираност на претопените.

Именно Осезанието ми бе позволило да науча всичко това за тях. Те бяха толкова мъртви за всякакво чувство за родство със света, че изобщо не ги усещах. Осезанието ми осигуряваше известен достъп до онази мрежа, която свързваше всички твари, ала претопените бяха откъснати от нея, изолирани като камъни, гладни и безмилостни като безмозъчна буря или придошла река. Ненадейната среща с претопен щеше да ме изненада също толкова, колкото, и ако някоя скала се изправеше да ме нападне.

Ала Искрен само замислено кимна.

— И все пак дори вълците, макар да са животни, нападат на глутници. Или както острозъбите нападат кит. Щом тези животни могат да се обединяват, за да си осигурят храна, защо да не могат и претопените?

Оставил резена хляб, който бях взел.

— Вълците и острозъбите са си такива по природа и поделят месото с малките си. Виждал съм претопени на групи, но те не действат заедно. Когато едновременно ме нападнаха неколцина, аз се

спасих, като ги насьсках един срещу друг. Хвърлих плаща, който искаха да вземат, и те се сбиха за него. И когато пак ме нападнаха, повече си пречеха, отколкото си помогаха. — Мъчех се да говоря спокойно и да потисна спомена за онази нощ, който се надигаше в мен. Тогава беше умрял Смити и аз за пръв път бях убил. — Но не се бият заедно. Тъкмо от това са лишени претопените — от идеята да си помогат, за да имат изгода всички.

Вдигнах поглед и видях, че тъмните очи на Искрен са изпълнени със съчувствие.

— Бях забравил, че имаш известен опит с тях. Прости ми. Не го отминавам с леко сърце. Просто напоследък ми се струпа прекалено много работа. — Гласът му загълхна и той сякаш се вслуша в нещо много далечно. След миг отново дойде на себе си. — Така. Значи смяташ, че не могат да си помогат. И все пак изглежда, че е точно така. Погледни тук. — Той посочи опънатата на масата му карта. — Отбелязвам местата, откъдето получавам съобщения за появата им, и следя броя им. Какво мислиш за това?

Приближих се и застанах до него. Да стоиш до Искрен беше все едно да се изправиш пред друг вид огнище. От него се изльчваше силата на Умението. Зачудих се дали се опитва да я контролира. Тя сякаш винаги заплашваше да прелее навън и да разнесе съзнанието му из цялото кралство.

— Картата, Фиц — напомни ми той и аз се запитах доколко може да чете мислите ми. Насилих се да се съсредоточа върху непосредствената задача. Картата изобразяваше Бък, изпълнен във великолепни подробности. Край брега бяха обозначени плитчините и заливните низини, както и особеностите на сушата и по-малките пътища. Тази карта бе направена с любов от човек, вървял, яздил и плавал навсякъде из херцогството. Въпросните места бяха отбелязани с парченца червен воськ. Проучих ги и се опитах да разбера същността на проблема.

— Седем случая. — Искрен протегна ръка и посочи парченцата воськ. — Някои само на няколко дни с кон от Бъкип. Но пиратите не са стигали толкова наблизо. Тогава откъде са се взели тези претопени? Може да са били прогонени от родните си села, обаче защо се насочват към Бъкип?

— Може просто да са отчаяни хора, които се преструват на претопени.

— Възможно е. Но е обезпокоително, че случаите все повече се приближават. Според твърденията на жертвите става въпрос за три различни групи. И всеки път щом получаваме сведения за грабеж, разбит плевник или заклана крава, виновниците като че ли още повече са се приближили до Бъкип. Не се сещам за правдоподобно обяснение. А и... — той ми даде знак да изчакам, тъй като бях отворил уста да му отговоря — описанията на едната група отговарят на друго нападение отпреди повече от месец. Ако са същите претопени, за това време са изминали дълъг път.

— Това не е работа на претопени — повторих аз, после предпазливо попитах: — Някакъв заговор ли подозираш?

Искрен горчиво изсумтя.

— Разбира се. Напоследък подозирам само заговори. Но поне сега ми се струва, че източникът не е в Бъкип. — Той замълча, сякаш сепнат от откровеността си. — Заеми се с този въпрос, Фиц. Пообиколи наоколо и проучи нещата. Разкажи ми какво приказват по кръчмите, какви белези откриваш по пътищата. Събери слухове за други набези и внимавай за подробностите. Тайно. Ще го направиш ли?

— Разбира се. Но защо тайно? Струва ми се, че ако предупредим хората, по-бързо ще научим какво става.

— Вярно е. Обаче ще ни засипят със слухове и жалби. Засега това са отделни оплаквания. Мисля, че съм единственият, който ги е свързал в система. Не искам да се разбунтува и самият Бъкип и хората да негодуват, че кралят не може да защити дори столицата си. Не. Тайно, Фиц. Тайно.

Кимнах. И преди бях получавал такива задачи. Не изпитвах скрупули да убивам претопени. Понякога се опитвах да се убедя, че давам покой на измъчена душа, че слагам край на мъката на семейството ѝ. Надявах се, че няма да свикна да се самозаблуждавам. Сенч ме беше предупредил никога да не забравям какъв съм. Не ангел на милостта, а убиец, който работи в полза на краля. Или на престолонаследника. Бях длъжен да пазя сигурността на трона. Длъжен. Поколебах се, преди да заговоря.

— Милорд, на връщане видях престолонаследницата. Яздеше с принц Славен.

— Хубава двойка са, нали? Кетрикен язди великолепно. — Искрен не успя да скрие напълно горчивината в гласа си.

— Да.

— Дойде при мен и каза, че искала да се научи да язди по-добре нашите високи коне. Съгласих се, дори я похвалих, за желанието ѝ. Не знаех, че ще избере за учител Славен. — Искрен се наведе над картата и се загледа в някаква несъществуваща подробност.

— Може би се е надявала ти да я учиш — безразсъдно отвърнах — на човека, не на принца.

— Възможно е. — Той внезапно въздъхна. — О, знам, че е така. Кетрикен понякога е самотна. Често. — Той поклати глава. — Трябваше да се омъжи за по-млад човек, за човек, който разполага с време. Аз не ѝ отделям достатъчно внимание, Фиц. Знам го. Но тя е толкова... млада. А когато не се държи като младо момиче, проявява фанатично родолюбие. Гори от нетърпение да се жертва за Шестте херцогства. Винаги трябва да я възпирам, да ѝ обяснявам, че Шестте херцогства нямат нужда от това. Тя е като конска муха. Не мога да намеря в нея покой, Фиц. Или иска да си играя с нея като с дете, или ме разпитва за най-малките подробности на някоя криза, която поне за малко се опитвам да забравя.

Изведнъж си помислих за отношението на Рицарин към палавата Търпение и ми се стори, че разбирам подбудите му. Жената, която му осигуряваше отдушник. За коя щеше да се ожени Искрен, ако му бяха позволили да избира? Навярно за някоя по-възрастна, улегнала жена.

— Страшно съм уморен — тихо каза той. Наля си още греяно вино и отиде до камината. — Знаеш ли какво ми се иска?

Това не бе въпрос. Не си направих труда да му отговоря.

— Иска ми се баща ти да беше жив и да беше останал престолонаследник. И аз да съм дясната му ръка. Той да ми казва с какви задачи да се заемам и аз да ги изпълнявам. Тогава щях да съм в мир със себе си, колкото и тежка да е работата ми, защото щях да съм сигурен, че той винаги е прав. Знаеш ли колко е лесно, Фиц, да следваш човек, в когото вярваш?

Най-после вдигна очи и ме погледна.

— Струва ми се, че знам, милорд.

За миг той остана абсолютно неподвижен. После въздъхна.

— Да. — Продължаваше да ме гледа и нямах нужда от топлината на Умението му, за да усетя признателността, която ми праща. Искрен се отдалечи от камината и изправи рамене.

Отново бе престолонаследникът. Освободи ме с махване на ръка и аз излязох. Докато се качвах по стълбището, за пръв път в живота си се зачудих дали не трябва да съм благодарен, че съм копеле.

7

СБЛЪСЪЦИ

Според обичая, когато кралят на Бъкип се жени, съпругата му води със себе си свита от свои слуги. Така е било с кралицата на Умен. Ала кралица Кетрикен Планинска дойде в столицата като Жертва, каквато бе традицията на нейната родина. Дойде сама, без прислуга, дори без довереница. В Бъкип нямаше кой да ѝ осигури уют в новия ѝ дом. Тя започна царуването си заобиколена от непознати — не само в своето общество, а чак до най-долното стъпало на социалната йерархия. С времето Кетрикен си създаде приятелства и си намери подходящи слуги, макар че отначало мисълта да разполага с хора, чиято единствена цел в живота е да ѝ служат, ѝ беше чужда и смущаваща.

Компанията ми бе липсвала на Вълчо. Преди да замина за Беърнс ми бях оставил цял елен, добре замразен и скрит зад колибата. Трябваше да му стигне по време на отсъствието ми. Ала по типично вълчи обичай той се беше тъпкал и спал, бе се тъпкал и спал, докато не беше изял всичко. „Преди два дни“ — докато скачаше и танцуваше около мен, ми съобщи Вълчо. Навсякъде в колибата бяха пръснати оглозгани кокали. Той въодушевено ме поздрави, предупреден за идването ми и от Осезанието, и от миризмата на прясното мясо, което ми носех. Хищно се нахвърли върху него и престана да ми обръща внимание. Заех се да събирам кокалите в един чувал. Щяха да привлекат плъхове, а след тях — плъходавите на замъка. Не можех да си позволя такъв риск. В същото време скришом го наблюдавах, видях мускулите, играещи по раменете му, докато притискаше с предните си лапи парчето мясо и го ръфаше. Забелязах също, че е успял да разтрости почти всички кокали на елена, за да оближе костния им

мозък. Това вече не бе игра на вълче, а дело на силно младо животно. Разтрощените кости бяха по-дебели от тези на ръцете ми.

„Но защо да те нападам? Ти ми носиш месо. И джинджифилови сладки.“

Мисълта му беше многозначителна. Така бе в глутницата. Аз, по-големият, носех месо, за да храня Вълчо, по-младия. Аз бях ловецът и му носех част от плячката си. Мислено се пресегнах към него и установих, че границите на разликата помежду ни са размити. Ние образувахме глутница. Никога досега не се бях сблъсквал с тази концепция, която надхвърляше представата за другаря и партньора. Уплаших се, че за него тя има същия смисъл като обвързването — за мен. Не можех да го допусна.

— Аз съм човек. Ти си вълк — казах на глас. Знаех, че ще разбере думите по мислите ми, но исках да го принудя да възприема разликите ни с всичките си сетива.

„Външно. Вътрешно сме глутница.“ Той замълча и доволно облиза носа си. По предните му лапи имаше кръв.

„Не. Аз те храня и те закрилям. Но само за известно време. Когато можеш да ловуваш сам, ще те заведа на едно отдалечено място и ще те оставя там.“

„Аз никога не съм ловувал.“

„Ще те науча.“

„И това е типично за глутницата. Ти ще ме научиш и аз ще ловувам заедно с теб. Ще си делим плячката.“

„Ще те науча да ловуваш и после ще те пусна на свобода.“

„Аз и без това съм свободен. Ти не си ме затворил тук против волята ми.“ Той изплези език и се засмя на мисълта ми.

„Ти си много самонадеян, Вълчо. И невеж.“

„Ами научи ме. — Той продължи да ръфа месото. — Дължен си.“

„Не съм, защото ние не сме глутница. Аз нямам глутница. Верен съм на своя крал.“

„Щом е твой водач, значи е и мой. Ние сме от една глутница.“
Колкото повече утоляваше глада си, толкова по-отстъпчив ставаше.

Промених тактиката и студено му казах: „Аз съм от глутница, в която няма да те приемат. Защото всички сме човеци. Ти не си човек. Ти си вълк. Ние с теб не сме от една глутница.“

Той се вцепени. Не се опита да ми отговори. Но чувстваше и чувствата му ме вледениха. Изоставеност и предателство. Самота.

Обърнах се и си тръгнах. Ала не успях да скрия от него колко ми е трудно да го оставя така, нито срама си, че го отхвърлям. Надявах се да усеща убеждението ми, че така е най-добре за него. Също както, помислих си, Бърич ми беше отнел Ноство, защото се бях обвързал с кутрето. Тази мисъл ме прободе в сърцето и затичах. За да избягам.

Когато се прибрах в замъка и се качих по стълбището, вече се смрачаваше. Отбих се в стаята си за някои неща, които бях оставил там, после отново слязох долу. На втората площадка предателските ми крака забавиха ход. Знаех, че съвсем скоро Моли ще мине оттук, за да отнесе съдовете от вечерята на господарката си. Лейди Търпение рядко се хранеше в залата с другите благородници и предпочиташе уединението на личните си покой и приятната компания на Лейси. Напоследък това бе започнало да прилича на саможивост. Ала тази грижа не беше причината за забавянето ми. Чувах стъпките на Моли по коридора, знаех, че трябва да продължа, ала бяха изминали дни, откакто не я бях зървал. Плахото флиртуване на Мигновена само ме бе накарало още по-остро да осъзнава липсата на Моли. Какво толкова щеше да се случи, ако просто ѝ кажех едно „добър вечер“ като на всяка друга прислужница? Знаех, че не бива, знаех, че ако Търпение научи, ще ми се сърди. И все пак...

Престорих се, че разглеждам гоблена на стената, гоблен, който висеше тук, откакто бях дошъл в Бъкип. Чух стъпките ѝ да се приближават, после се забавиха. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, дланите ми бяха потни. Обърнах се.

— Добър вечер — успях да прошепна дрезгаво.

— Добра и на теб — с достойнство отвърна тя. Брадичката ѝ беше вирната малко по-високо от нормалното. Носеше косата си на две дебели плитки, прихванати на главата като корона. Простата ѝ синя рокля имаше якичка и маншети от изящна бяла дантела. Знаех чии пръсти са я изработили. Това ме зарадва.

Без да се поколебае, Моли продължи напред. Погледът ѝ се пълзна по мен и аз не успях да се сдържа и се усмихнах. В този момент лицето и шията ѝ се обляха в такава червенина, че почти усетих топлината ѝ. Тя стисна устни. Когато започна да се спуска по

стълбището, усетих аромата й — лимонов балсам и джинджифил, примесени с още по-сладкото ухание, което си бе просто на Моли.

„Женска. Хубава.“ Огромно одобрение.

Подскочих като ужилен и се обърнах. Вълчо не беше зад мен, разбира се. Пресегнах се, ала го нямаше в ума ми. Пресегнах се още по-надалеч и го открих да дреме в колибата. „Не прави така — предупредих го. — Не влизай неканен в ума ми.“

Смайване.

„Какво да не правя?“

„Не идвай при мен, освен когато аз не поискам.“

„Тогава откъде да знам кога искаш да идвам при теб?“

„Сам ще потърся ума ти, когато искам да сме заедно.“

Дълго мълчание. „И аз ще търся твоя, когато искам да съм при теб предложи ми той. — Да, така е в глутницата. Да повикаш за помощ, когато си в нужда, и винаги да си готов да се отзовеш на такъв зов. Ние сме глутница.“

„Не! Не исках да кажа това. Исках да кажа, че не бива да влизаш в ума ми, когато не искам да си там. Не искам винаги да споделям мислите си с теб.“

„Нищо не разбирам. Твоят ум, моят ум, това е умът на глутницата. Къде другаде да мисля, освен в него? Ако не искаш да ме чуваш, не ме слушай.“

Стоях като ударен от гръм и се опитвах да проумея мисълта му. Усетих, че погледът ми блуждае. Един млад прислужник току-що ме бе поздравил и аз не му бях отговорил.

— Добър вечер. — Ала той вече ме беше отминал. Момчето озадачено се обърна, за да види дали не го викам, но аз му махнах да си върви. Разтърсих глава, за да проясня ума си, и закрачиах по коридора към стаята на лейди Търпение. По-късно щях да обсъдя въпроса с Вълчо и да му обясня. Скоро щеше да е на свобода, далеч от мен, далеч от ума ми. Престанах да мисля за него.

Почуках на вратата на лейди Търпение и ми отвориха. Открих, че Лейси е изпаднала в поредния си пристъп и е въвела ред в стаята. Дори имаше свободен стол, на който да седна. Двете се радваха да ме видят. Разказах им за пътуването си до Беърнс, като избягвах да споменавам за Мъжество. Знаех, че Търпение все някога ще научи за нея и ще започне да ме разпитва. Тогава щях да я уверя, че клюките

много са преувеличили случая. Надявах се, че това ще я задоволи. А засега им бях донесъл подаръци. Рибки от слонова кост с дупчици, за да бъдат нанизани като мъниста или пришити към дрехи за Лейси и обеци от кехлибар и сребро за лейди Търпение. Гърненце боровинки, запечатано с воськ.

— Боровинки? Не обичам боровинки — каза лейди Търпение, когато ѝ го подадох.

— Нима? — престорих се на изненадан. — Не си ли ми казвала, че вкусът и ароматът на боровинките ти липсват от детството? Нима един твой чичо не ти е донесъл боровинки?

— Не. Не си спомням такъв разговор.

— Може пък да ми го е казала Лейси.

— Не съм и аз, господарю. Вкусът им е тръпчив, макар че ухаят приятно.

— Е, добре тогава. Объркал съм се. — Оставил гърненцето на масата. — Е, Снежанке? Да не си пак бременна? — Въпросът беше насочен към бялата териерка на Търпение, която най-сетне се бе осмелила да се приближи и да ме подуши. Усетих, че малкият ѝ кучешки ум се чуди на миризмата на Вълчо.

— Не, просто е затъсяла — отвърна Лейси и се наведе да я почеше зад ушите. — Милейди оставя сладкиши в чиниите и Снежанка винаги ги отмъква.

— Нали знаеш, че не бива да ѝ го позволяваш. Много е вредно за зъбите и козината — укорих лейди Търпение и тя отговори, че знаела, но Снежанка била прекалено стара, за да я отучват. Продължихме да си приказваме и изтече цял час преди да се протегна и да им кажа, че трябва да си вървя и още веднъж да се опитам да докладвам на краля.

— Одеве ме отпратиха. Не стражници, а неговият прислужник Уолас. Не ме пусна да вляза. Когато попитах защо на вратата няма стражник, той каза, че стражниците били освободени от това задължение. Той сам се бил нагърбил с него, за да пази спокойствието на краля.

— Кралят не е добре, нали знаеш — рече Лейси. — Чух, че рядко го виждали да излиза от стаята си преди пладне. Когато се появи, кипи от енергия и има вълчи апетит, но привечер пак отпада, започва да тътири крака и да заваля думите. Вечеря в покоите си и готвачката

казва, че подносът се връщал съвсем пълен. Всички сме много загрижени.

— Наистина — съгласих се и си тръгнах. Значи здравето на краля беше обект на приказки в замъка. Лошо. Трябаше да разпитам Сенч. И лично да се заема с това. Когато се бях опитал да се срещу с краля, се бях натъкнал на досадния Уолас. Той се държа извънредно безцеремонно, като че ли съм дошъл просто за да си убия времето, а не да докладвам за резултата от изпълнената задача. Човек можеше да остане с впечатлението, че кралят е инвалид и прислужникът се е нагърбил да го пази от натрапници. Уолас според мен не беше много наясно със задълженията си. Докато чуках, се питах колко време ще й трябва на Моли, за да открие боровинките. Щеше да разбере, че съм ги донесъл за нея — когато бяхме деца, тя страшно ги обичаше.

Уолас открехна вратата, видя ме и се намръщи. Отвори вратата малко по-широко, ала запълни отвора с тялото си, сякаш ако зърнех краля, можех по някакъв начин да му навредя. И без да ме поздрави, попита:

— Ти не идва ли вече?

— Да. Идвах. И ти ми каза, че крал Умен спи. Сега пак идвам, за да му докладвам. — Опитвах се да говоря учтиво.

— Аха. И важен ли е този твой доклад?

— Мисля, че само кралят може да прецени дали е важен и да ме отпрати, ако реши, че му губя времето. Съветвам те да му съобщиши, че съм тук. — Със закъснение се усмихнах в опит да смекча остротата на тона си.

— Кралят няма много сили. Гледам да не ги губи напразно. — Той не отстъпваше от вратата. Усетих, че го измервам с поглед и се чудя дали просто да не го бълсна и да вляза. Щях да вдигна шум, а не исках, защото кралят наистина можеше да е болен. Някой ме потупа по рамото, но когато се обърнах, нямаше никого. Обърнах се към вратата и се озовах пред шута, който стоеше между мен и Уолас.

— Ти да не си негов лекар, че да правиш такива преценки? — каза той на Уолас. — Е, сигурно си лекар, защото ме изцеряваш дори само с вида си. Колко ли здрав трябва да е нашият скъп крал, след като по цял ден крее в твоето присъствие?

Носеше табла, покрита със салфетка. Приятно ухаеше на телешки бульон и хляб, току-що изваден от фурната. Беше украсил

зимния си черно-бял костюм с весели емайлирани звънчета и на шапката му бе увит гирлянд от чешмир. Шутовският му скриптьр беше пъхнат под мишницата му. Отново плъх. Стоеше на жезъла, сякаш изправен на задните си лапички. Бях забелязал шута да води дълги разговори с него пред голямата камина или на стъпалата пред кралския трон.

— Махай се, шуте! Днес вече два пъти беше тук. Кралят си легна. Няма нужда от теб — строго заяви Уолас. Ала неволно отстъпи назад. Виждах, че е от онези хора, които не могат да срещнат светлите очи на шута и се плашат от докосването на бялата му ръка.

— Двата пъти ще станат три, миличък Уоласчо, и твоето присъствие ще бъде заменено с моите подаръци. Припрай оттука и изприказвай на Славен всичките си бръщолевения. Щом стените имат уши, и ти трябва да имаш, Уоласчо. И сигурно са пълни с кралските дела. Можеш да полекуваш нашия скъп принц, докато го просветляваш. Защото ми се чини, че тъмнотата на погледа му издава черва дотолкоз задръстени, че го ослепяват.

— Как смееш да говориш така за принца? — запелтечи Уолас. Шутът вече влизаше в стаята и аз го следвах по петите. — Той ще научи за всичко това.

— Тъй ли? Не се съмнявам, че чува всичко, което чуваш и ти. Не ме облъхвай с дъха си, миличък Уоласчо, запази го за своя принц, който си пада по тези аромати. В момента е при своите пушещи, струва ми се, и ако му дъхнеш, ще задреме, ще заклюма и ще си мисли, че приказваш мъдро и че дъхът ти е сладост неземна.

Докато говореше, продължаваше да напредва, използвайки тежкия си поднос като щит. Прислужникът бързо отстъпваше назад и шутът влезе в кралската спалня и остави таблата до леглото на краля. Очите му грейнаха.

— О, та той изобщо не си бил в леглото, този наш крал, освен ако не си го скрил под завивката, миличък Уоласчо. Излез, излез, кралю мой, мой Умнико. Крал твърде Умен си ти, че да се криеш под леглото. — Шутът толкова усърдно започна да мушка със скриптьра си очевидно празното легло и да пъха плъха зад балдахина, че аз не успях да сдържа смеха си.

Уолас се облегна на вътрешната врата, сякаш да я защити от нас, ала в същия момент тя се отвори навътре и прислужникът тежко тупна

по задник на пода.

— Погледни го! — рече ми шутът. — Само го виж, моля ти се, как се поставя на моето място в кралските нозе и се прави на шут с тромавите си падания. Такъв човек заслужава, титлата „шут“, но не и длъжността!

Умен намръщено стоеше по халат на вратата. Той озадачено погледна Уолас на пода, вдигна очи към нас с шута, после пак погледна прислужника си и каза:

— От тая пара нямам никаква полза, Уолас. Само още повече ме заболява главата. И в устата ми остава гаден вкус. Махни я и кажи на Славен, че според мен новата билка може да пропъжда мухите, но не и болестите. Веднага я махни, преди да е увоняла и стаята. Здравей, шуте. Добре дошъл, Фиц. Най-после идваш да ми докладваш. Влез, седни. Чу ли ме, Уолас? Махни това отвратително гърне! Не, не оттук, изнеси го през другата врата. — И с махване на ръката Умен пропъди прислужника, като че ли бе досадна муха.

После бързо затвори вратата на банята, сякаш за да не позволи на вонята да проникне в спалнята му, и седна на стола пред огъня. След миг шутът вече бе придърпал масата до него, кърпата, която доскоро покриваше храната, се превърна в покривка, и той поднесе вечерята на краля не по-зле от най-добрата прислужница. Появиха се сребърни прибори и салфетка — фокус, който накара дори Умен да се усмихне, после шутът се сви до камината с колене, щръкнали почти до ушите, обгърнал брадичка с фините си ръце. Червеникавите отражения на пламъците заиграха по светлата му кожа и косата му. Всяко негово движение беше грациозно като на танцьор и позата му беше колкото комична, толкова и изящна. Кралят погали разчорлената му коса, като че ли шутът бе котенце.

— Казах ти, че не съм гладен, шуте.

— Казахте ми. Обаче не ми казахте да не нося храна.

— А ако бях?

— Тогава щях да ви кажа, че това не е храна, а димяющо гърне като онова, дето ви го натрапва Уоласчо, за да напълни ноздрите ви с аромат, по-приятен от неговия. И че това не е хляб, а мехлем за езика ви, с който тутакси трябва да го намажете.

— Аха. — Кралят придърпа масичката и загреба лъжица супа. В нея плуваха ечемик, парченца моркови и месо. Умен колебливо я опита

и започна да яде.

— Нима не съм поне толкова добър лекар, колкото Уоласчо? —
доволен от себе си измърка шутът.

— Добре знаеш, че Уолас не е лекар, а просто мой слуга.

— Добре го знам, добре го знаете и вие, ала Уоласчо не го знае и
точно затова не сте добре.

— Стига си дрънкал. Приближи се, Фиц, не стой там ухилен като
идиот. Какво имаш да ми казваш?

Хвърлих поглед към шута и реших да не обиждам нито него,
нито краля, като питам дали мога да говоря свободно. Затова просто
разказах за случилото се, без да споменавам за тайните си действия, а
само за техните резултати. Умен навъсено слушаше и накрая не каза
нищо, само меко ме укори за лошите ми обноски на масата на херцога.
После попита дали херцог Жилав Беърнски изглежда доволен от мира
в херцогството си. Отговорих утвърдително. Кралят кимна и поиска
свитъците, които бях преписал. Извадих ги и му ги показах.

Бях възнаграден с комплимент за изяществото на творбата ми.
Умен ми нареди да ги занеса в кабинета на Искрен и да се погрижа
синът му да узнае за тях. Попита дали съм разгледал реликвата от
Праотците. Подробно му я описах. И през цялото — време шутът
седеше пред огнището и ни зяпаше безмълвно като бухал. Кралят
изяде супата и хляба под бдителния му поглед, докато аз четях свитъка
на глас. Когато свърших, Умен въздъхна и се отпусна на стола си.

— Е, дай да видим тоя твой свитък — каза той и озадачен, аз му
го подадох. Той отново внимателно го разгледа, нави го и ми го върна.

— Добре владееш перото, момко. Браво. Занеси го в кабинета на
Искрен и се погрижи да узнае за него.

— Разбира се, милорд — смутено казах аз. Не разбирах
причината за това повторение и не бях сигурен дали очаква още
някаква реакция от мен. Ала шутът започна да се изправя и ми даде
знак, който не бе точно поглед, нито пък повдигане на вежда, но ме
накара да замълча. Той събра съдовете, като междувременно весело си
приказваше с краля, после двамата заедно си тръгнахме. Когато
излизахме, Умен се взираше в пламъците.

В коридора вече открыто се спогледахме. Отворих уста, но шутът
започна да си свирука и не престана, докато не стигнахме до средата
на стълбището. Тогава ме хвана за ръкава и спряхме на стъпалата

между етажите. Усетих, че нарочно е изbral това място. Тук никой не можеше да ни види и чуе. Въпреки това не ми заговори шутът, а плъхът, изправен на задните си лапички върху скриптьра. Шутът го повдигна под носа ми и записука с миши глас:

— О, ние с теб трябва да запомним онova, което той забравя, Фиц, и да му го пазим. Струва му много да се представя за силен като тази вечер. Не се заблуждавай. Трябва да оцениш и да се подчиниш на онova, което ти повтори два пъти, защото това значи, че си го набил два пъти по-упорито в ума, за да е сигурен, че ще ти го каже.

Кимнах и реших още тази вечер да предам свитъка на Искрен.

— Не ме е грижа за Уолас — заявих аз.

— Внимавай какво и къде казваш — тържествено отвърна шутът, вдигна подноса високо над главата си, заподскача надолу по стълбището и ме остави сам.

Занесох свитъка на Искрен и през следващите дни се заех със задачите, които ми беше поставил. Използвах тълста наденица и пушена риба като скривалище за отровите си, увити в малки пакетчета. Лесно можех да ги пръсна, докато бягах с надеждата, че ще има достатъчно за всички, които ме гонят. Всяка сутрин разучавах картата в кабинета на принца, после оседлавах Сажда и отивах там, където ми се струваше най-вероятно да ме нападнат претопените. Тъй като вече се бях парил, взимах къс меч — нещо, което отначало развеселяваше Хендс и Бърич. Бях им казал, че търся дивеч, в случай че на Искрен му се прииска да излезе на лов. Хендс прие обяснението ми, но стиснатите устни на Бърич ми показваха, че е усетил лъжата ми. Той обаче знаеше, че не мога да му кажа истината. Повече не ме разпитва, ала това, което правех не му харесваше.

За десет дни два пъти ме нападнаха претопени и двата пъти лесно им избягах, като оставих отровената храна да падне зад мен. Те хищно се нахвърляха върху нея. На другия ден се връщах, за да преброя колко души съм убил и да ги разгледам. Втората група не отговаряше на нито едно от описанията, които бяхме получили. И двамата с Искрен разбрахме, че има повече претопени, отколкото предполагахме.

Изпълних задачата си, ала не се гордеех с това. Мъртви, претопените предизвикваха още повече жалост, отколкото живи. Дрипави мършави твари, измръзнали и измъчени от битките помежду

си и от моите бързо действащи отрови, разкривили телата им като карикатури на човешки същества. Скреж искреще по брадите и веждите им, капките кръв по устните им бяха като рубини на фона на снега. Така успях да убия седем претопени, сетне натрупах телата им върху купчина цепеници смолист бор, залях ги с масло и ги подпалих. Не мога да кажа кое ми се стори по-отвратително — отравянето или неговото скриване. Когато разбра, че всеки ден, след като го нахраня, излизам от крепостта, отначало Вълчо ме молеше да дойде с мен, ала по някое време, докато стоях край замръзналите трупове на убитите от мен претопени, чух: „Това не е лов. Това не е дело на глутницата. Това е човешко дело.“ Присъствието му изчезна, преди да успея да го укоря, че отново е влязъл неканен в ума ми.

Вечер се прибирах в Бъкип при топлата храна и огнището, сухите дрехи и мекото легло, но призраките на убитите се изправяха между мен и тези удобства. Чувствах се като безсърден звяр, защото можех да се наслаждавам на такива неща, след като през деня съм носил смърт. Единствената ми утеша беше, че сънувах Моли, разхождах се и разговарях с нея, без да ме преследват претопените или техните замръзнали тела.

Един ден излязох от крепостта по-късно, отколкото бях възнамерявал, защото Искрен ме заприказва в кабинета си. Наблизаваше буря, ала предполагах, че няма да е силна. Нямах намерение да се отдалечавам много. Но вместо плячката си открих нови следи от по-голяма група, отколкото бях очаквал. Затова продължих нащрек с петте си сетива, защото Осезанието не можеше да ми помогне в търсенето на претопени. Сгъстяващите се облаци бързо изсмукаха светлината от небето и следите ме водеха по животински пътеки, които затрудняваха Сажда. Когато най-после вдигнах поглед от земята и признах, че този път са ми избягали, открих, че съм доста далеч от Бъкип.

Вятърът се усили, отвратителен студен вихър, който предвещаваше сняг. Увих се в плаща си и обърнах главата на кобилата към дома, като разчитах сама да открие пътя. Скоро се спусна мрак и заваля. Ако напоследък толкова често не обхождах този район, със сигурност щях да се изгубя. Жестоко брулен от вятъра, упорито продължих напред. Студът ме стискаше в ноктите си и се разтреперих.

Уплаших се треперенето да не е начало на пристъп, какъвто отдавна не бях получавал.

Зарадвах се, когато вихрите най-после разкъсаха облачната покривка и през сивотата се прокрадна лунна и звездна светлина. Ускорихме ход, въпреки снега, през който трябваше да гази Сажда. Излязохме от рядка брезова гора и се озовахме на склон, който преди няколко години бе опожарен от мълния. Знаех, че щом прехвърля хребета, ще видя светлините на Бъкип и след още един хълм ще изляза на добре отъпкан път за дома.

Изведнъж чух тропот на копита. Сажда отметна глава и иззвили. В същия момент видях по склона към мен да препуска кон. В ездача се бяха вкопчили двама души, единият — за юздите, другият — за крака на ездача. Проблесна светлина, отразена в метално острие, и мъжът, който се държеше за крака на ездача, с вик падна в снега. Ала докато другият дърпаше юздите и се мъчеше да спре коня, от дърветата се появиха още двама преследвачи.

Мигът, в който познах Кетрикен, е неотделим от момента, в който пришпорих Сажда. Сцената пред очите ми изглеждаше абсурдна, но това не ми попречи да реагирам. Не се питах какво прави тук нощем престолонаследницата, сама и нападната от разбойници. Поскоро усетих, че се възхищавам на стойката ѝ върху седлото, докато риташе и размахваше меч срещу нападателите си. Извадих собственото си оръжие, но не си спомням да съм издал някакъв звук. Изобщо спомените ми за цялата битка са странни — битка на силуети, всичко в черно и бяло, пълна тишина, освен сумтенето и виковете на претопените, които падаха един след друг.

Кетрикен удари с меча си единия по лицето и кръвта го заслепи, ала той продължаваше да я дърпа и да се опитва да я съмъкне.

Сажда ме приближи до онзи, който стискаше юздите на Мека стъпка. Видях, че е жена. Мечът ми се заби в нея, сякаш сечах дърва. Странна битка. Усещах себе си и Кетрикен, уплахата на нейния кон и придобития в много сражения ентузиазъм на Сажда, но от претопените — нищо. Абсолютно нищо. Не пулсираше гняв, не чувах писъците на болката от раните им. За моето Осезание те не съществуваха.

Видях като насьн, че Кетрикен хваща един от нападателите за косата и дърпа главата му назад, за да му пререже гърлото. На лунната светлина бликналата кръв изглеждаше черна. Тя опръска плаща ѝ и

остави лъскава ивица по шията на коня преди нещастникът да се просне в снега. Замахнах с късия си меч към последния, но не го улучих. Ножът на Кетрикен проблесна във въздуха, прори кожения му елек и гръдния му кош и проникна в дроба му. Тя го издърпа и изрита прободения МЪЖ.

— След мен! — викна престолонаследницата и пришпори Мека стъпка нагоре по склона. Сажда я последва и двамата заедно се изкачихме на билото, зърнахме светлините на Бъкип и пришпорихме конете надолу.

На пътя ни имаше храсталаци и поток, скрит под снега, затова пришпорих Сажда, изпреварих Мека стъпка и я накарах да промени посоката, преди да нагази във водата и да падне. Кетрикен не каза нищо и ме остави да водя. Навлязохме в гората на другия бряг. Всеки момент очаквах да ни нападнат отново. Ала най-после излязохме на пътя, точно когато облаците отново се сгъстиха и над нас се спусна мрак. Забавих ход, за да дам възможност на конете да си починат. Известно време яздехме в мълчание и напрегнато се вслушвахме за преследвачи.

Скоро се поуспокоихме и чух, че Кетрикен дълбоко въздиша.

— Благодаря ти, Фиц — каза тя, но не успя да овладее треперенето на гласа си. Не отговорих. Почти очаквах да избухне в плач. Нямаше да я обвиня. Ала Кетрикен се овладя, пооправи дрехите си, избърса меча в крачола на панталона си и го прибра в ножницата. Наведе се напред, за да потупа Мека стъпка по врата и да й прошепне няколко похвални думи. Усетих, че животното се поотпуска, и се възхитих на умението на Кетрикен толкова бързо да спечели доверието му.

— Как така се озова тук? Търсеше ли ме? — попита тя.

Поклатих глава. Отново започвах да вали.

— Бях на лов и се отдалечих повече, отколкото възнамерявах. Натъкнах се на теб съвсем случайно. — Замълчах за миг, после попитах: — Изгуби ли се? Ще те търсят ли?

Кетрикен подсмръкна, пое си дъх и отвърна с треперлив глас:

— Не. Излязох на езда със Славен. С нас имаше още неколцина и когато наблизи бурята, тръгнахме към Бъкип. Другите бяха пред нас. Ние със Славен яздехме по-бавно — той ми разказваше една легенда от родното му херцогство. — Престолонаследницата замълча, за да си

поеме дъх, и я чух да прегльща. Когато продължи, гласът ѝ вече беше по-спокоен.

— Другите бяха далеч пред нас. И изведнъж от храстите изскочи лисица. „Последвай ме, ако искаш да видиш истинско преследване!“ — викна Славен и препусна след лисицата. Мека стъпка тръгна след него. Славен яздеши като бесен, наведен над врата на коня, и го удряше с бича си. — Докато го описваше, в гласа ѝ имаше ужас и почуда, но и възхищение.

Мека стъпка не се подчинявала на юздите. Отначало Кетрикен се страхувала от бързината, защото не познавала терена и се бояла, че кобилата ще се препъне. Затова се опитала да я спре. Ала когато разбрала, че вече не вижда нито пътя, нито другите, и че Славен се е отдалечил, пришпорила Мека стъпка с надеждата да го настигне. А после започнала бурята и Кетрикен изгубила пътя. Обърнала кобилата назад, но падащият сняг и вятърът бързо заличили следите ѝ. Накрая отпуснала юздите и оставила Мека стъпка сама да открие посоката. И може би щяла да успее, ако тези диваци не я били нападнали. Тя замълча.

— Претопени — тихо казах аз.

— Претопени — с разтреперан глас повтори Кетрикен. После каза по-твърдо: — Те вече нямат сърца. Така ми обясниха. — По-скоро усетих, отколкото видях погледа ѝ. — Толкова ли съм лоша Жертва, че има хора, които искат да ме убият?

В далечината чух тръбене на рог. Спасители.

— Щели са да нападнат всеки, който им се изпречи на пътя — казах ѝ. — Те не мислят за това, че нападат своята престолонаследница. Съмнявам се, че изобщо са знаели каква си. — Силно стиснах зъби, преди да прибавя, че същото не се отнася за Славен. Дори да не бе възнамерявал да ѝ причини зло, той не го беше и предотвратил. Не вярвах, че е искал да ѝ покаже „истинско преследване“ из заснежените хълмове по здрав. Очевидно бе целял Кетрикен да се изгуби. И го беше постигнал.

— Мисля, че мъжът ми много ще ми се разсърди — тъжна като малко момиченце, рече тя. Сякаш в отговор на думите ѝ видяхме да се приближават конници с факли. Отново чухме рог, този път по-ясно, и скоро бяхме при тях. Те бяха авангард на основната спасителна група и едно момиче препусна обратно, за да съобщи на престолонаследника,

че са открили съпругата му. Стражниците на Искрен започнаха да проклинат при вида на кръвта по шията на Мека стъпка, ала Кетрикен запази самообладание и ги увери, че не е нейна. После им разказа за претопените, които я бяха нападнали, и какво е направила, за да се защити. Видях растящото възхищение на воините. После научих, че най-дръзкият нападател скочил отгоре ѝ от клона на едно дърво. Него убила пръв.

— Справила се е с четирима, а няма нито драскотина! — смяя се един ветеран с прошарена коса. — Моля за извинение, милейди. Не исках да ви обидя!

— Краят можеше да е съвсем друг, ако не беше дошъл Фиц — каза Кетрикен. Уважението към нея още повече нарасна, защото не се хвалеше с победата си, а отдаваше дължимото и на мен.

Те шумно я поздравиха и гневно заговориха, че на другия ден щели да претърсят горите около Бъкип.

— Срам за нас като ратници, че собствената ни кралица не може спокойно да излезе на езда! — заяви една жена, сложи ръка на дръжката на меча си и се закле, че до утре ще го потопи в кръвта на претопените. Неколцина други последваха примера ѝ. Всички бяха облекчени от щастливото избавление на престолонаследницата. Вдигна се глъчка и шествието триумфално се понесе към крепостта. Посрещна ни Искрен, запотен и от разстоянието, и от скоростта. Тогава разбрах, че търсенето не е било кратко, и можех само да се досещам колко пътища е пребродил престолонаследникът, преди да получи вестта, че съпругата му е спасена.

— Как може да си толкова глупава, че да се изгубиш? — бяха първите му думи. Гласът му не бе нежен. Кетрикен сведе глава. Чух мърморенето на мъжа до мен. Оттам насетне всичко тръгнала зле. Искрен не я сгълча пред хората си, но го видях да потръпва, докато тя му разказваше какво ѝ се е случило и как се наложило да убива, за да се защити. Той не беше доволен, че жена му толкова ясно говори за банда претопени, достатъчно дръзки, за да я нападнат толкова близо до Бъкипската крепост. Това, което Искрен се бе опитвал да запази в тайна, още утре щеше да е в устите на всички. Той ме стрелна с убийствен поглед, като че ли аз бях виновен, и препусна с Кетрикен към Бъкип. Изглежда, не съзнаваше, че така отказва на хората си честта да я придружат до замъка.

Самият аз продължих с тях, като се опитвах да не слушам недоволните им разговори. Те не критикуваха явно престолонаследника, ала хвалеха Кетрикен за храбростта ѝ и съжаляваха, че не е била посрещната с прегръдка и добра дума. Като че ли никой не мислеше за поведението на Славен.

По-късно същата вечер, след като разседлах и изтърках Сажда, помогнах на Бърич и Хендс да се погрижат за Мека стъпка и Истина, коня на Искрен. Бърич мърмореше, че били преуморили животните. По време на нападението Мека стъпка беше одраскана и устата ѝ бе разранена от юздите, но иначе двете животни бяха наред. Бърич прати Хендс да им приготви топла овесена каша и чак тогава тихо ми разказа, че Славен довел коня си и се качил в замъка, без да спомене нито дума за Кетрикен. Едно конярче неволно предупредило самия Бърич, като попитало къде е Мека стъпка. Когато Бърич отишъл да провери и дръзко попитал Славен, принцът му отвърнал, че Кетрикен била останала на пътя и трябвало да се е прибрала с прислугата си. Именно Бърич вдигнал тревога. Славен усуквал за това точно къде е напуснал пътя и в каква посока е побягнала лисицата.

— Добре си е прикрил следите — прошепна ми Бърич, когато Хендс се върна с овеса.

Тръгнах към стаята си. Краката ми тежаха като олово. Сърцето ми също. Не исках и да мисля как се чувства Кетрикен, нито за какво си говорят стражниците. Съблякох се, строполих се на леглото и мигновено заспах. Моли ме чакаше в сънищата ми.

Малко по-късно ме събуди тропане по заключената ми врата. Станах и отворих на един сънен паж — бяха го пратили да ме заведе в кабинета на Искрен. Казах му, че знам пътя, и го отпратих. Припряно си навлякох дрехите и се затичах надолу по стълбището. Чудих се какво ли нещастие ни е сполетяло пък сега.

Искрен ме чакаше в стаята си. Единствената светлина идваща от камината. Косата му беше разрошена и бе наметнал халат върху нощницата си. Очевидно самият той тъкмо бе станал от леглото.

— Затвори вратата! — напрегнато ми нареди той. Подчиних се и се приближих до него. Не знаех дали блясъкът на очите му издава гняв, или веселие. — Коя е госпожата с червените фусти? — неочаквано попита Искрен. — И защо я сънувам всяка нощ?

Глътнах си езика. Отчаяно се зачудих доколко познава сънищата ми. Замаях се от срам. Не можех да се чувствам по-разголен дори да стоях гол пред целия двор.

Искрен се извърна и се изкашля. Или просто сподави смеха си.

— Хайде, момко, не че не мога да те разбера. Не съм искал да ти се бъркам в тайните — по-скоро ти сам ми ги разкри, особено последните няколко нощи. А аз имам нужда от сън и не искам да се будя нощем, разтреперан от твоето... възхищение към тази жена. — Той внезапно мълкна. Лицето ми гореше по-буйно от пламъците в камината.

— Е — неловко рече престолонаследникът. После рязко продължи: — Седни. Ще те науча да пазиш мислите си и да си държи езика зад зъбите. — Той поклати глава. — Странно, Фиц, че понякога толкова добре блокираш пресягането ми към ума ти, но ми разкриваш най-съкровените си желания. Предполагам, че причината е онова, което ти е сторил Гален. Да можехме да го поправим! Но тъй като не можем, ще те уча на каквото мога и когато мога.

Не помръдвах. Не можех да го погледна. Той също.

— Ела тук — навъсено каза Искрен. — Седни при мен. Вгледай се в пламъците.

И през следващия час ми показва как да пазя сънищата си само за себе си или по-скоро изобщо да не сънувам. Със свито сърце осъзнах, че ще изгубя дори въображаемата си Моли, както бях изгубил и истинската. Той усети унизието ми и каза:

— Хайде, Фиц, ще ти мине. Стегни се. Може да дойде ден, когато да ти се иска животът ти да е толкова лишен от жени, колкото е сега. Като моя.

— Тя не е искала да се изгуби, ваше величество.

Искрен ме стрелна с поглед.

— Намеренията не могат да се разменят за резултати. Тя е престолонаследница, момко. Винаги трябва да премисля нещата, преди да направи нещо.

— Тя ми каза, че Мека стъпка последвала коня на Славен и не се подчинявала на юздите. Можете да обвинявате нас с Бърич — нали ние трябваше да сме обучили кобилата.

Той въздъхна.

— Може и да си прав. Смятай се за смъмрен и предай на Бърич да намери на жена ми по-спокойен кон, докато тя не стане по-добра ездачка. — Престолонаследникът отново въздъхна, още по-тежко. — Тя ще го сметне за наказание. Ще ме погледне тъжно с големите си сини очи, но няма да каже и дума. Уф, добре. Какво да се прави. Но трябваше ли да убива и после толкова спокойно да говори за това? Какво ще си помислят за нея?

— Тя нямаше друг избор, ваше височество. Щеше ли да е по-добре да загине? Що се отнася до това какво ще си помислят хората... ами... Ратниците, които ни откриха, я смятат за смела. И способна. Не е зле за една кралица, ваше височество. Защото сега те я виждат като кралица, много повече, отколкото ако беше страхливо хленчещо създание. Готови са да я последват навсякъде. В такива моменти една кралица, въоръжена с меч, може би ще ни даде повече кураж, отколкото жена, която се кичи с накити и се крие зад крепостните стени.

— Възможно е — тихо отвърна Искрен. Усетих, че не е съгласен.
— Но сега всички ще узнаят за претопените, които се събират около Бъкип.

— Ще узнаят също, че един решителен човек може да се защити от тях. А ако се съди по приказките на вашите стражници на връщане, идната седмица ще са останали много по-малко претопени.

— Зная. Някои ще убият собствените си близки. Но претопени или не, ние ще пролеем кръвта на Шестте херцогства. Опитвах се да не допусна стражниците ми да избиват собствения ми народ.

Настана кратко мълчание. И двамата си помислехме, че той не е изпитвал такива скрупули, когато ми беше възложил същата задача. Убиец. Ето какво бях. Аз нямах чест, която да пазя.

— Не е вярно, Фиц — отвърна на мисълта ми Искрен. — Ти пазиш моята чест. И аз те уважавам за това, че вършиш каквото трябва. Черната работа, тайната работа. Не се срамувай, че работата ти е да пазиш Шестте херцогства. Не мисли, че не оценявам тази работа просто защото трябва да остане в тайна. Тази вечер ти спаси съпругата ми. Няма да забравя и това.

— Тя нямаше нужда от моята помощ, ваше височество. Мисля, че щеше да се спаси и сама.

— Е, няма смисъл да гадаем. — Той замълча, после неловко прибави: — Нали знаеш, трябва да те възнаградя.

Отворих уста да възразя, но Искрен вдигна ръка.

— Зная, че не искаш нищо. Зная и че каквото и да ти дам, няма да мога да изразя благодарността си. Но повечето хора не знаят нищо за това. Можеш ли да кажеш в града, че си спасил живота на съпругата ми, а престолонаследникът не ти се е отблагодарил? Но не знам какво да ти подаря... трябва да е нещо забележимо и известно време трябва да го носиш със себе си. Поне това знам за държавническото изкуство. Меч? Нещо по-хубаво от това твое парче желязо?

— Това е оръжието, с което Ход ми каза да се упражнявам — казах. — Върши ми работа.

— Очевидно. Ще я накарам да ти избере по-добър и да поукраси дръжката и ножницата. Така съгласен ли си?

— Ами... да — неловко отвърнах аз.

— Е, тогава да си лягаме, а? Сега вече ще мога да спя. — Вече не можех да неоловя веселите нотки в гласа му. Бузите ми отново поруменяха.

— Трябва да ви помоля, ваше височество... — Запънах се. — Знаете ли кого сънувах?

Той бавно поклати глава.

— Не се бой, че ще я изложиш. Знам само, че носи сини фусти, но ти ги виждаш като червени. И че я обичаш с плам, отговарящ на младостта ти. Не се мъчи да престанеш да я обичаш. Просто престани да го сънуваш в Умението. Аз не съм единственият, отворен за такива сънища, макар да предполагам, че само аз съм разпознал толкова ясно чий е сънят. И все пак внимавай. Учениците на Гален не са без Умение, въпреки че го използват несръчно и с малко сила. Човек може да бъде погубен, когато враговете му научат от сънищата му в Умението кое му е най-скъпо. Не спускай стените си. — Искрен се подсмехна. — И се надявам, че твоята госпожа Червени фусти няма Умение в кръвта си, защото ако има, всяка нощ те е слушала.

И след като ми подхвърли тази обезпокояваща мисъл, ме отпрати. Тази нощ не можах да спя.

8

РАЗБУЖДАНЕТО НА КРАЛИЦАТА

*На лов за глигани отиват едни,
а други за лосове готвят стрели.
Но моят любим не за кротки сърни,
за мъст той потегли — така повели
кралицата Лиса.*

*Не търсеше слава кралицата Лиса,
не беше я страх от рани безброй,
за род и за чест, и за челяд тя би се
и падна любимият в първия бой — с
кралицата Лиса.*

„Ловът на кралица
Лиса“

На другия ден всички станаха в ранни зори. На двора цареше трескава, почти празнична атмосфера. Личната страж на Искрен и всички ратници, които не бяха на стража, се събираха за лова. Хрътките лаеха нервно, а бойните кучета — яки, с массивни челюсти и широки гърди — дишаха тежко и опъваха поводите си. Хората вече се обзалахаха кой ще има най-успешен лов. Конете биеха с копита земята, воините проверяваха лъковете си, пажовете тичаха насам-натам. В кухнята готовчите приготвяха храна за ловците. Всички, млади и стари, мъже и жени, стояха на групички и шумно се смееха, хвалеха се с подвизите и трофеите си, сравняваха оръжията си и се готвеха за лова. Столици пъти бях виждал същата сцена преди зимен лов за лосове или мечки. Ала сега се усещаше някакъв хъс, някаква гранива миризма на жажда за кръв. Чувах откъси от разговори, думи, от които ме побиваха тръпки: „.... никаква милост за ония мръсници...“, „....

страхливци и предатели, да посмеят да нападнат престолонаследницата...“, „.... скъпо ще платят...“. Припряно се шмугнах в кухнята и чух същите думи.

Искрен беше в кабинета си. Почуках на вратата, макар че бе открехната. Той седеше на стол пред огъня с гръб към мен. Когато влязох, престолонаследникът кимна, но не вдигна глава. В стаята тегнеше осезаемо напрежение, предвещаващо буря. Подносът със закуската му бе недокоснат. Приближих се тихо, почти сигурен, че ме е призовал с Умението. Когато тишината се проточи, се зачудих дали самият Искрен знае защо го е направил. Накрая се осмелих да попитам:

— Милорд, няма ли да поведете лова?

Като че ли бях отворил шлюз. Той се обърна и ме погледна. През нощта бръчките на лицето му бяха станали по-дълбоки. Изглеждаше измъчен, болен.

— Няма. Не смея. Как мога да поощря такова нещо, този лов на собствената ни плът и кръв! Но имам ли друг избор? Да се крия и да хленча зад крепостните стени, докато другите отмъщават за нанесеното на жена ми оскърбление! Не смея да забраня на хората си да запазят честта си. Затова трябва да се държа така, като че ли не знам какво става. Като че ли съм идиот или страхливец. За този ден ще напишат балада, не се съмнявам. Как ще я нарекат? „Клането на Искрен“ ли? Или „Отмъщението на кралица Кетрикен“? — С всяка дума гласът му се повишаваше и преди да стигне до средата на изречението, аз се бях върнал при вратата, за да я затворя. Огледах се и се зачудих кой ли друг, освен мен чува думите му.

— Спахте ли изобщо тази нощ, милорд? — попитах, когато Искрен се задъхна и мълкна.

Той се усмихна криво.

— Добре знаеш как свърши първият ми опит да заспя. Вторият не беше толкова... ангажиращ. Жена ми дойде в спалнята ми.

Усетих, че ушите ми пламват. Каквото и да се канеше да ми каже, не исках да го чуя. Нямах желание да узная какво са си казали през нощта. Искрен обаче бе безмилостен.

— Не плачеше, както може би си мислиш. Не за утеша. Не за да я прегърна и да я спася от нощните страхове или да я уверя в любовта си. А изпъната като смъмрен сержант, да застане до леглото и да

поиска прошка за провинението си. По-бяла от тебешир и твърда като дъб... — Гласът му се забави, като че ли съзнаваше, че разкрива съкровените си чувства. — Тя предвиди този лов, не аз. Дойде при мен посред нощ и попита какво да правим. Не знаех какво да й отговоря, не знам и сега...

— Поне го е предвидила — осмелих се да кажа с надеждата да поуспокоя гнева му към Кетрикен.

— А аз — не — тежко рече той. — Рицарин щеше да го предвиди. О, Рицарин щеше да знае какво ще се случи още в мига, в който тя изчезнеше, и щеше да разработи планове за всички възможни ситуации. Но не и аз. Аз само мислех за това как по-бързо да я доведа вкъщи, за да не плъзнат слухове. Като че ли това изобщо беше възможно. И затова днес си мисля, че ако някога стана крал, короната ще се озове на най-неподходящото място.

Никога не бях виждал принц Искрен такъв — човек, напълно изгубил увереността си. Най-сетне разбирах, че Кетрикен изобщо не е за него. Вината не бе нейна. Тя беше силна и възпитана да управлява. Искрен често казваше, че самият той бил възпитан като втори син. Тя трябваше да го крепи като корабна котва, да му помага да възприеме кралската си роля. Ако бе отишла разплакана в леглото му, за да бъде прегърната и утешена, щеше да го убеди, че е достоен за крал. Дисциплинираността и сдържаността на Кетрикен го бяха накарали да се съмнява в собствените си способности. Моят принц бе човек, внезапно разбрах аз. Това не ме успокои.

— Би трявало поне да излезете и да поговорите с тях — предложих аз.

— И какво да им кажа? „Успешен лов“ ли? Но ти върви, момко. Върви, гледай и ме информирай какво става. Върви. И затвори вратата. Нямам желание да виждам никой друг, докато не се върнеш.

Подчиних се. Излязох от Голямата зала и в коридора, който водеше към двора, срещнах Славен. Той рядко ставаше толкова рано и изглеждаше така, като че ли не го е направил по свое желание. Одеждите му бяха в ред, ала липсваха всички допълнителни щрихи: нямаше я обещата, грижливо сгънатото и прихванато с игла шалче на шията. Единственият му накит беше пръстенът с личния му печат. Косата му бе сресана, но не беше напомадена и накъдрена. И очите му бяха целите в червени жилки. Изпъльваше го бяс. Когато се опитах да

го подмина, той ме хвана и ме дръпна пред себе си. Поне такова бе намерението му. Аз не оказах съпротива, просто отпуснах мускулите си. И за своя радост и удивление, открих, че Славен не може да ме помръдне. Трябаше той да се обърне — и установи, че трябва да погледне нагоре. Бях пораснал и натрупал килограми. Знаех го, но никога не се бях замислял за този възхитителен страничен ефект. Овладях усмивката си, преди да стигне до устните ми, ала очите ми сигурно ме издадоха. Той силно ме бълсна и аз си позволих да се олюлея. Мъничко.

— Къде е Искрен? — изръмжа Славен.

— Милорд? — попита аз, като че ли не разбирам какво иска.

— Къде е брат ми? Оная нещастница жена му... — Той замълча, овладял гнева си. — Къде обикновено е брат ми по това време на деня?
— успя да попита накрая.

Не го изтъгах.

— Понякога рано отива в кулата си. А може и да закусва. Или е в банята...

— Безполезно копеле. — Славен ме пусна, обърна се и бързо тръгна към кулата. Надявах се изкачването да го развесели. Веднага щом се скри от поглед, аз се затичах, за да не изгубя скъпоценното време, което бях спечелил.

В момента, в който излязох на двора, разбрах причината за яростта на Славен. Кетрикен стоеше върху една каруца и всички погледи бяха насочени към нея. Носеше същите дрехи като предната нощ. На дневна светлина видях пръски кръв по ръкава на бялото й кожено палто и лилавите й панталони. Кетрикен беше с ботуши и шапка, готова за езда. На хълбока й висеше меч. Смаях се. Как можеше? Озърнах се и се зачудих за какво говори. Всички лица бяха обърнати към нея. Очите бяха ококорени. В момента цареше пълна тишина. Всички сякаш бяха затаили дъх в очакване на следващите думи. Тя ги изрече спокойно и тихо, ала ясният й глас се понесе в студения въздух.

— Вече казах, това не е лов. Забравете веселието и хвалбите си. Свалете от себе си всичките си накити, всички символи за ранг. Нека сърцата ви се изпълнят с тържественост и помислете за това, което правим.

В речта ѝ все още се усещаше известен планински акцент, но забелязах, че всяка нейна дума е грижливо подбрана.

— Ние не отиваме на лов — повтори Кетрикен. — А да приберем жертвите си. Отиваме да дадем покой на онези, които ни откраднаха алените кораби. Алените кораби ни отнеха сърцата на претопените и оставиха телата им да ни дебнат. Въпреки това онези, които ще убием днес, са от народа на Шестте херцогства. От нашата плът и кръв.

— Воини мои — продължи тя. — Днес ви моля да не пуснете нито една стрела, да не нанесете нито един удар с меч, освен за да дарите бърза смърт. Знам, че сте достатъчно умели, за да го направите. Стига страдания. Нека всяка смърт днес бъде мигновена и милостива, заради самите нас. Да стиснем зъби и да отсечем онова, което заразява кръвта ни, с решителност и съжаление, сякаш отсичаме гангренясал крайник. Защото тъкмо това ще направим. Ние не отиваме да мъстим, народе мой, а да излекуваме. Послушайте ме.

Няколко минути тя остана неподвижна и загледана в множеството. Хората се раздвишиха като насьн. Ловците свалиха перата и панделките, знаците и накитите от одеждите си и ги подадоха на пажовете. Веселото, самохвално настроение се бе изпарило. Тя им беше отнела тази защита, бе ги принудила искрено да се замислят за онова, което се готвят да направят. Този лов не радваше никого. Всички зачакаха да чуят следващите думи на Кетрикен. Тя продължаваше да мълчи и хората отново впериха очи в нея. Когато видя, че е привлякла вниманието им, престолонаследницата продължи:

— Добре — тихо ни похвали тя. — А сега хубаво запомнете думите ми. Искам конски носилки или каруци... каквото сметнат за най-подходящо хората от конюшнята. Настелете ги със слама. Няма да оставим трупа на нито един наш сънародник за храна на лисиците и враните. Ще ги докараме тук, ще отбележим имената им, ако ги знаем, и ще ги подгответим за погребална клада, с която се почитат падналите в бой. Ако са наблизо, семействата им ще бъдат повикани за церемонията. На онези, които живеят далеч, ще пратим вест и дължимите почести за хора, изгубили свои близки като воини. — От очите ѝ бликнаха сълзи и потекоха по лицето ѝ — блестяха на зимната светлина като диаманти. Гласът ѝ прегракна. — Готови и прислужници! Наредете масите в Голямата зала за погребално угощение. В Малката зала донесете вода, билки и дрехи, за да

приготвим телата на нашите сънародници за кладата. Всички други, оставете обичайните си задължения. Донесете храна и направете клада. Когато се върнем, ще изгорим мъртвите и ще ги поменем. — Кетрикен се огледа и срещна всеки поглед. На лицето й се изписа решителност. Тя изтегли меча си и го насочи нагоре за клетва. — Щом свърши траурът, ще се приготвим да отмъстим за тях! Онези, които ни отнеха близките, ще познаят нашия гняв! — Престолонаследницата бавно отпусна оръжието и го прибра в ножницата. — А сега на конете, народе мой!

Кожата ми настръхна. Наоколо мъже и жени се мятаха на конете и ловът започваше. Както винаги улучил точния момент, Бърич ненадейно се озова до каруцата с оседланата Мека стъпка. Зачудих се откъде е взел червено-черен хамут, цветовете на скръбта и отмъщението. Зачудих се дали тя му е поръчала, или той сам се е досетил. Кетрикен слезе на земята, яхна коня си и отново вдигна меч във въздуха. Хората препуснаха след нея.

— Спрете я! — изсъска зад мен Славен и когато се обърнах, видях двамата с Искрен.

— Не! — осмелих се да промълвя. — Не го ли усещате? Не го разваляйте. Тя им върна всичко. Не знам какво е, но отдавна им липсваше.

— Гордостта — тежко рече Искрен. — Гордостта, която липсваше на всички ни и най-много на мен. Тя е истинска кралица — сякаш удивен, продължи той. Дали долавях в гласа му и нотки на завист? Престолонаследникът бавно се обърна и тихо се прибра в замъка. Зад нас се надигнаха гласове и хората побързаха да изпълнят нареджданията на Кетрикен. Тръгнах след Искрен, смаян от онова, на което бях присъствал. Славен се провря покрай мен, скочи пред брат си и го спря. Целият трепереше от ярост. Моят принц се закова на място.

— Как можеш да го допуснеш? Изобщо ли нямаш власт над тази жена? Тя ни се подиграва! Коя е тя, че да дава заповеди и да извежда въоръжен отряд от замъка! Коя е тя, че да своеволничи така! — Славен се задавяше от гняв.

— Моята съпруга — спокойно отвърна Искрен. — И престолонаследница. Онази, която избра ти. Татко ме увери, че ще

избереш жена, достойна за кралица. Мисля, че изборът ти е по-добър, отколкото си предполагал.

— Твоя съпруга ли? Твоята гибел, глупако! Тя крои козни зад гърба ти, прерязва ти гърлото, докато спиш! Краде им сърцата, създава си собствено име! Не го ли разбираш, тъпак такъв? Ти може да позволиш на тая планинска лисица да открадне короната, но не и аз!

Припряно се обърнах и се наведох да си завържа обувката, за да не видя как принц Искрен удря принц Славен. Но чух пlesницата и сподавения гневен вик. Когато вдигнах поглед, Искрен стоеше също толкова спокойно, колкото преди, а Славен притискаше с длан носа и устата си.

— Принцът престолонаследник Искрен няма да търпи осърблени към престолонаследницата Кетрикен. И към себе си. Казах, че жена ми е разбудила гордостта на нашите ратници. А може би и моята. — Искрен се замисли и сякаш малко се изненада.

— Кралят ще научи за това! — Славен свали ръка от лицето си и ужасено погледна кръвта по дланта си. Протегна ръка напред, за да я покаже на брат си. — Баща ми ще види кръвта, която ти проля! — с разтреперан глас каза принцът и после вдигна окървавената си ръка настани, за да не изцапа дрехите си.

— Какво? Да не би да възнамеряваш кръвта ти да тече чак до следобед, когато става баща ни? Ако успееш, ела да те видя и аз! — Той се обърна към мен. — Фиц! Нямаш ли друга работа, освен да висиш тук със зяпнала уста? Разкарай се. Погрижи се заповедите на жена ми да бъдат изпълнени.

Искрен се обърна и се отдалечи по коридора. Побързах да се подчиня и да се скрия от очите на Славен. Останал зад нас, той затропа с крака и започна да ругае. Нито един от двама ни не се обърна към него, ала поне се надявах, че никой от прислугата не е присъствал на сцената.

Това бе дълъг и странен ден за Бъкип. Искрен отиде в покоите на крал Умен, после се затвори в кабинета си. Нямам представа какво е правил Славен. Всички изпълняваха нареджданията на кралицата, работеха бързо и почти безшумно, само си шушукаха, докато приготвяха едната зала за помена и другата — за телата. Забелязах една голяма промяна. Заповедите на онези жени, които бяха най-верни на кралицата, сега се изпълняваха безпрекословно, сякаш те бяха

сенки на Кетрикен. И тези благороднички нямаха никакви скрупули лично да присъстват в Малката зала, за да надзирават подготовката на ароматизирана с билки вода, нареждането на кърпите и саваните. Самият аз помагах за носенето на дърва за кладата.

Привечер ловците се върнаха. Яздеха тихо, в тържествена стража около колите. Кетрикен ги водеше. Изглеждаше уморена и измръзнала по начин, който нямаше нищо общо със студа. Искаше ми се да ида при нея, но не лиших Бърич от честта да хване юздите на коня ѝ и да ѝ помогне да скочи от седлото. По ботушите ѝ и хълбоците на Мека стъпка лъщеше кръв. Не бе наредила на хората си да направят нещо, с което самата тя не би омърсила ръцете си. Кетрикен тихо освободи воините си да се измият, да срешат косите и брадите си и да се върнат, преоблечени в чисти дрехи, в залата. Докато Бърич отвеждаше Мека стъпка, кралицата остана съвсем сама. От нея се изльчваше скръб, посива от всичко, което някога бях усещал. Беше изтощена. До смърт.

Тихо се приближих.

— Ако имате нужда от мен, милейди.

Тя не се обърна.

— Трябва да го направя сама. Но бъди наблизо в случай, че ми потрябваш. — Говореше толкова тихо, че никой друг не ни чуваше. После закрачи напред и хората от замъка ѝ направиха път. Кралицата безмълвно мина през кухнята, кимна, когато видя храната, после обиколи Голямата зала и отново одобри с жест приготовленията за помена. Спра в Малката зала, свали веселата си плетена шапка и палтото си и остана по приста риза от лилав лен. Подаде дрехите на един паж, който се смяя от честта. Кетрикен се приближи до една от масите и започна да си навива ръкавите. Цялата зала се вкамени, всички глави се обърнаха към нея. Кралицата ни погледна и каза:

— Донесете мъртвите.

Труповете бяха внесени, дълга и мрачна върволица. Не ги броих. Бяха повече, отколкото очаквах, повече, отколкото предполагаха докладите до Искрен. Последвах Кетрикен и ѝ носих легена с топла ароматизирана вода, докато тя минаваше от тяло на тяло и грижливо измиваше измъчените им лица, след което завинаги затваряше очите им. Зад нас вървяха други, които внимателно събличаха мъртъвците, изкъпваха ги, сресваха косите им и ги увиваха в чисти савани. По

някое време забелязах, че Искрен също е дошъл и заедно с един млад писар записва имената на малцината разпознати от претопените.

Един от клетниците разпознах аз. Кери. Последното, което с Моли знаехме за него, бе, че е заминал като чирак на пътуващи кукловоди. И беше свършил живота си като марионетка. Засмяната му уста завинаги бе млъкнала. Като малки, двамата заедно бяхме изпълнявали различни поръчки, за да спечелим някое и друго петаче. Той стоеше до мен, когато за пръв път повръщах от препиване, и се смя, докато не му изневери собственият му стомах. И сега само аз щях да си спомням дните, които бяхме прекарали заедно. Част от моето минало бе претопена.

Когато свършихме и мълчаливо застанахме край масите с труповете, Искрен пристъпи напред, за да прочете списъка си. Имената бяха малко, ала той не пропускаше и неизвестните.

— Младеж с едва набола брада, тъмна коса, белези от риболов по ръцете... — каза престолонаследникът за една от жертвите, после за друга: — Жена, къдрокоса и хубава, с татуировка на гилдията на кукловодите. — Ние слушахме изреждането на хората, които бяхме изгубили, и ако някой не се просълзи, сърцето му трябваше да е от камък. Накрая вдигнахме мъртвите и ги отнесохме на погребалната клада. Искрен лично донесе факела, но го подаде на кралицата, която чакаше наблизо. Когато запали дървата, тя извика към тъмните небеса:

— Няма да бъдете забравени! — Всички повториха вика й. Меча, старият сержант, стоеше до кладата с ножица и отряза по кичур коса от всеки воин — символ на скръб за паднал другар. Искрен и Кетрикен се присъединиха към тях.

Последва нощ, каквато никога не бях преживявал. Повечето жители на града дойдоха в замъка и никой не ги спря. Всички останаха заедно с кралицата при кладата, докато тя не се превърна в пепел и кости. Сетне Голямата и Малката зала се напълниха и на двора бяха поставени дъски вместо маси за онези, за които нямаше място вътре. Бяха изнесени бурета с пиво и толкова много хляб, печено месо и други храни, колкото не си бях представял, че могат да се поберат в Бъкип. По-късно щях да узная, че голяма част от храната е докарана от града.

За пръв път от много седмици кралят слезе да седне на трона си, начело на високата маса. Дойде и шутът, за да застане зад стола му и

да се храни от неговата чиния, когато господарят му предлагаше. Ала тази нощ не се опитваше да развесели Умен — нямаше го шутовското му бърборене, дори звънчетата на шапката и ръкавите му бяха заглушени с парчета плат. Погледите ни се срещаха само веднъж, но не разбрах какво се опитва да ми каже. Отдясно на краля седеше Искрен, отляво — Кетрикен. Славен също присъстваше, разбира се, в толкова пищни черни одежди, че само цветът загатваше за нещо като траур. Той се мръщеше, цупеше се и пиеше и предполагам, че някои са взели киселото му мълчание за скръб. Аз обаче усещах гнева, който кипеше в него, и знаех, че някой някъде ще плати за нанесеното на Славен „оскърбление“. Бе дошла дори Търпение, която споделяше всеобщата скръб.

Кралят яде съвсем малко, но изчака всички да се нахранят, преди да се изправи и заговори. Менестрелите повтаряха думите му на другите маси, в Малката зала и на двора. Отначало заговори за онези, които алените кораби бяха погубили. Не спомена за претопяването, нито за лова и избиването на претопените. Просто каза, че трябва да ги запомним, сякаш са паднали в битка срещу пиратите. Накрая се извини с умора и мъка и напусна масата, за да се приbere в покоите си.

Тогава се изправи Искрен. Той само повтори предишната реч на Кетрикен, че сега скърбим, ала когато траурът свърши, трябва да се пригответим за отмъщение. Липсваха му страстта и пламът на кралицата, но виждах, че всички на масата го разбират. Хората закимаха и зашушукаха. Славен седеше и мълчаливо беснееше. Искрен и Кетрикен напуснаха масата късно през нощта и се погрижиха всички да забележат, че си тръгват ръка за ръка. Славен остана — пиеше и си мърмореше под нос. Аз се измъкнах малко след кралската двойка и се качих в стаята си.

Не се опитах да застия, просто си легнах и се загледах в огъня. Когато тайната врата се отвори, веднага станах и се качих при Сенч. Заварих го кипящ от заразителна възбуда. Дори бледите му сипаничави страни бяха поруменели. Сивата му коса бе разчорлена, зелените му очи блестяха като брилянти. Той се разхождаше напред-назад и когато влязох, ме грабна в груба прегръдка. После се отдръпна и се засмя на смаяното ми изражение.

— Тя е родена да управлява! И това най-после се събужда в нея! Не можеше да се случи в по-подходящ момент! Тя може да спаси

всички ни!

Ликуването му ми се стори непристойно.

— Не мога да преброя колко хора умряха днес — укорих го аз.

— О! Но не напразно! Поне не умряха напразно, Фицрицарин! В името на Ел и Еда, Кетрикен притежава и инстинкта, и грацията! Не го бях подозирал. Сега, ако баща ти беше жив, момко, и двамата с нея седяха на трона, щяхме да имаме владетели, които могат да обгърнат в ръцете си целия свят. — Той отпи от виното си и отново развълнувано се заразходжа. Никога не го бях виждал толкова въодушевен. Само дето не подскачаше. На масата имаше кошница и цялото й съдържание беше наредено върху покривката — вино, сирене, наденички, туршия, хляб. Дори тук, в кулата си, Сенч споделяше погребалния пир. Катерицата Слинк ме погледна с лакоми очи от отсрещния край на масата. Гласът на Сенч ме откъсна от мислите ми.

— Тя притежава много от качествата на Рицарин. Инстинкта да използва момента, да вземе една неизбежна и неприятна ситуация и да превърне във възвишена трагедия нещо, което в други ръце щеше да е просто клане. Имаме кралица, момко, в Бъкип отново имаме кралица!

Радостта му малко ме отвращаваше. И за миг се оставил да ме заблуди.

— Наистина ли смяташ, че кралицата се е преструвала? — колебливо го попитах. — Че всичко е било грижливо пресметнат политически ход?

Той се закова на място и се замисли.

— Не. Не, Фицрицарин, мисля, че го направи от сърце. Но това не понижава тактическата му стойност. А, смяташ ме за безсърден. Или за безчувствен в незнанието си. Истината е, че всичко ми е съвсем ясно. Много по-добре от теб разбирам какво означава за нас днешният ден. Знам, че днес загинаха хора. Знам дори, че са пострадали шестима от нашите. Мога да ти кажа колко претопени са били убити и след ден-два очаквам да науча имената на повечето. Имената, които вече съм записал, са включени в сметките за всичко, което са ни причинили алените кораби. Именно аз, момко, ще се погрижа на живите роднини да бъдат пратени кесии със злато за обезщетение. На семействата ще бъде съобщено, че кралят смята техните близки за паднали в бой срещу алените кораби. И моли да му помогнат да отмъсти за тях. Няма да напиша тези писма с удоволствие, Фиц. Но ще ги напиша с почерка

на Искрен и подписа на Умен. Или си мислиш, че само убивам за своя крал?

— Извинявай. Просто когато влязох, ми се стори прекалено весел... — започнах аз.

— И наистина съм весел! Ти също би трябало да се радваш. Досега бяхме без здрава ръка на кормилото и вятърът ни носеше накъдето поиска. А сега се появи една жена, която хвана кормилото и установи курса. И този курс е точно по вкуса ми! Както и по вкуса на всеки друг в кралството, на когото през последните години му е писнало да сме на колене. Ние се изправяме, момко, изправяме се, за да влезем в бой!

И аз най-сетне видях, че неговото ликуване се носи на гребена на вълната на гнева и мъката му. Спомних си изражението му в онзи черен ден, когато бяхме влезли във Фордж и бяхме видели какво са направили с народа ни пиратите. Тогава ми беше казал, че ще се науча да страдам, че това ми е в кръвта. Внезапно осъзнах правотата на чувствата му и си взех чаша вино, за да я изпия заедно с него. Вдигнахме наздравица за кралицата. Сетне Сенч стана мрачен и ми разкри защо ме е повикал. Кралят, самият Умен, повторил заповедта си да бдя над Кетрикен.

— И аз исках да поговоря с теб за това, че Умен напоследък повтаря някои свои заповеди или забележки.

— Известно ми е, Фиц. Правя каквото мога. Но здравето на краля е друга тема за друго време. Засега те уверявам, че тези повторения не са празно дрънкане на болен ум. Не. Днес кралят отново отправи молбата си, преди да слезе на вечеря. Повтаря я, за да е сигурен, че ще удвоиш усилията си. И той като мен смята, че като вдига хората на крак, кралицата още повече се излага на опасност. Въпреки че той не го казва толкова директно. Бъди нащрек, момко.

— Славен — изсумтях аз.

— Принц Славен ли? — попита Сенч.

— От него най-много трябва да се страхуваме, особено след като кралицата взима нещата в свои ръце.

— Не съм казал нищо такова. Ти също не би трябало да го казваш — тихо отвърна Сенч. Говореше спокойно, ала на лицето му се бе изписало строго изражение.

— Защо? — предизвиках го аз. — Защо поне веднъж да не можем да говорим откровено?

— Помежду си можем, ако бяхме съвсем сами и се касаеше само за нас с теб. Но не е така. Ние сме кралски люде, а кралските люде не си и помислят за измяна, камо ли...

Разнесе се задавен звук и Слинк повърна на масата.

— Лакома твар! Задави се, нали? — разсеяно го сгълча Сенч.

Отидох за парцал, за да избърша мръсотията. Ала когато се върнах при масата, Слинк лежеше на една страна и дишаше тежко, а Сенч ровеше с един шиш в повърнатото. Пригади ми се. Той ми даде знак да оставя парцала, вдигна Слинк на ръце и ми подаде треперещото създание.

— Успокой го и му дай вода — напрегнато ми нареди Сенч и се обърна към катерицата. — Хайде, старче, върви при Фиц, той ще се погрижи за теб.

Отнесох Слинк при огъня, където той повърна върху ризата ми. Отблизо вонята беше непреодолима. Докато го оставях и се събликах, усетих друга миризма, по-горчива. Още преди да отворя уста, Сенч потвърди подозрението ми.

— Листа от варта. Хубаво счукани. Вкусът им няма да се усеща в пикантната наденичка. Да се надяваме, че и във виното няма отрова, иначе и двамата сме мъртви.

Настръхнах от ужас. Сенч вдигна поглед, видя, че съм се вцепенил, леко ме побутна и вдигна Слинк. Даде му паничка с вода и се зарадва, когато катерицата започна да лочи.

— Струва ми се, че ще остане жив. Това малко прасе си е натъпкало устата и е усетило вкуса на отровата по-силно, отколкото щеше да я усети човек. И я е повърнало. Она гадост на масата е сдъвкана, но не е гълътната. Мисля, че вкусът го е накарал да повърне, а не отровата.

— Да се надяваме — унило отвърнах аз. Всичките ми нерви бяха настроени към вътрешното ми очакване. Дали бях отровен? Унасяше ли ме, гадеше ли ми се, виеше ли ми се свят? Усещах ли устата си изтръпнала или суха? Течаха ли ми слюнки? Изведнъж започнах да се потя и се разтреперих. Само не това!

— Престани — тихо рече Сенч. — Седни. Пийни си вода. Сам си го причиняваш, Фиц. Бутилката беше добре запушена със стара тапа.

Ако виното е било отровно, трябва да са го отровили много отдавна. Не познавам много хора, които да притежават такова търпение, че да пуснат отрова в бутилка вино и да я оставят да отлежава. Нищо ни няма.

Треперливо си поех дъх.

— Но някой е имал други намерения. Кой ти донесе храната?

Сенч изсумтя.

— Сам си я приготвих, както винаги. Обаче на масата имаше и от кошницата, оставена като подарък за лейди Дайми. От време на време хората се опитват да спечелят благоволението ѝ, тъй като се говори, че кралят се вслушвал в съветите ѝ. Едва ли тя е била целта на убийците.

— Славен — повторих аз. — Казах ти, че според него тя е кралската отровителка. Как може да си толкова лекомислен? Знаеш, че той обвинява лейди Дайми за смъртта на майка си! Наистина ли трябва да сме толкова любезни, че да му позволим да ни избие всичките? Той няма да престане, докато не се добере до трона.

— И пак ще ти заявя, че не желая да слушам приказки за измяна!

— почти извика Сенч, седна на стола си и гушна Слинк в ската си. Зверчето седна, приглади мустачките си и отново се сви в обичайната си поза за сън. Проследих с поглед бледата ръка на Сенч, изпъкналите сухожилия, съсухрената кожа, докато галеше малкия си любimeц. Лицето му остана безизразно. След малко той спокойно продължи: — Мисля, че кралят има право. Трябва да удвоим предпазливостта си. И не само за Кетрикен. Нито за самите нас. — Сенч впери в мен измъчените си очи. — Пази жените, момко. Нито невинността, нито незнанието са защита от коварството. Търпение, Моли, дори Лейси. Намери начин, фин начин, да предупредиш и Бърич. — Той въздъхна. — Нима нямаме врагове извън крепостните стени?

— Предостатъчно — уверих го аз. Ала повече не споменах за Славен.

Сенч поклати глава.

— Това елошо начало на пътуването ми.

— Какво пътуване? — Не вярвах на ушите си. Сенч никога не напускаше Бъкип. Почти никога. — Закъде?

— Закъдето трябва. Сега ми се струва, че почти се налага да остана. — Той отново поклати глава. — Грижи се за себе си, докато ме

няма, момко. Няма да съм тук, за да бдя над теб. — И не пожела да ми каже нищо повече.

Когато го оставих, той все още се взираше в огъня и държеше в скута си Слинк. Слязох в стаята си с омекнали крака. Опитът да отровят Сенч ме бе потресъл повече от всичко досега. Не беше успяла да го защити дори тайната на неговото съществуване. А имаше и други, по-лесни мишени, и също толкова скъпи на сърцето ми.

Проклем храбростта, която по-рано ми беше позволила да покажа на Славен, че съм станал много по-силен. Бях глупак да го изкушавам да ме нападне — трябваше да се досетя, че ще потърси друга, не толкова очевидна жертва. Бързо се преоблякох, излязох, спуснах се по стълбището и отидох право в спалнята на Моли. Леко почуках на вратата.

Никакъв отговор. Не потропах по-силно. До разсъмване оставаха час-два и повечето обитатели на замъка спяха. И все пак нямах желание някой да ме свари пред вратата на Моли.

Беше заключено, но това бе детска играчка за мен. Отключих само за няколко секунди и си отбелязах до утре вечер бравата да бъде сменена с по-сигурна. Безшумен като сянка, влязох вътре и затворих вратата.

Огънят в огнището догаряше. Въглените хвърляха слаба светлина. За миг застанах неподвижно, за да позволя на очите си да се приспособят, после предпазливо продължих напред. Чувах спокойното дишане на Моли. Това трябваше да ме задоволи, ала си казах, че отровата може да я унася в гибелен сън. Обещах си само да докосна целото ѝ, просто за да проверя дали няма треска. Нищо повече. Приближих се до леглото.

И спрях. Едва различавах фигурата ѝ под завивките. Ухаеше на сладост и топлина. На здраве. Там не спеше трескава жертва на отрова. Знаех, че трябва да си ида.

— Спокоен сън — промълвих аз.

Тя безшумно скочи от леглото. Кехлибарената светлина затанцува по острието в ръката ѝ.

— Моли! — извиках и отблъснах ръката ѝ. Тя се вцепени, свила лявата си ръка в юмрук, и за миг в стаята се възцари тишина.

— Новия! — Бясно изсъска Моли и заби юмрук в корема ми. Когато се превих и се опитах да си поема въздух, тя продължи: —

Идиот такъв! Уплаши ме до смърт! Какво си мислиш, че правиш като отключваш вратата ми и се промъкваш в стаята ми? Би трябвало да повикам стражниците!

— Не! — помолих я аз, докато Моли хвърляше дърва в огъня. — Моля те. Ще си ида. Не дойдох да ти сторя зло или да те оскърбя. Исках само да се уверя, че си добре.

— Е, не съм добре! — гневно прошепна тя. Беше сплела косата си за през нощта на две дебели плитки и внезапно ми напомни за момиченцето, което толкова отдавна познавах. Вече не бе момиче. Тя забеляза, че я зяпам, наметна си халат и го пристегна на кръста си. — Цялата треперя! Тази нощ повече няма да мога да мигна! Пиян си, нали? Какво искаш?

Тя се приближи към мен, хванала свещта като оръжие.

— Не — уверих я аз. Поизправих се и пригладих ризата си. — Заклевам се, не съм пиян. И наистина нямах лоши намерения. Но... тази нощ се случи нещо, нещо, което ме накара да се уплаща, че може да пострадаш, затова реших, че е най-добре да дойда и да проверя как си, обаче знаех, че Търпение няма да одобри, и не исках да вдигам целия замък, затова си помислих просто да надникна и...

— Стига си дрънкал, Новия — ледено ме прекъсна Моли.

Имаше право.

— Извинявай — повторих аз и седнах на ръба на леглото.

— Не се настанявай удобно — предупреди ме тя. — Веднага си тръгваш. Доброволно, иначе ще повикам стражниците. Сам избери.

— Тръгвам си — обещах аз и припряно скочих. — Само исках да се уверя, че си добре.

— Нищо ми няма — сприхаво отвърна Моли. — Какво може да ми се случи? И сега съм добре, и снощи бях добре, както и през последните трийсет нощи. Досега нито веднъж не си идвал да се поинтересуваш за здравето ми. Какво те е прихванало?

Поех си дъх.

— Защото някои нощи заплахи са по-очевидни от други. Случват се лоши неща, които ме карат да се досещам какви още пострашни неща могат да се случат. В някои нощи не е най-здравословно да си любима на копеле.

— Какво означава това? — безизразно попита тя.

Отново си поех дъх, решен, доколкото е възможно да съм честен с нея.

— Не мога да ти разкрия какво се случи. Само ще ти кажа, че може би си в опасност. Не се доверявай на...

— Не те питах това. Какво означава „любима на копеле“? Как смееш да ме наричаш така? — Очите й гневно заблестяха.

Кълна се, че сърцето ми за миг спря. По тялото ми пълзна смъртен студ.

— Вярно е, нямам право — с пресекнал глас отвърнах аз. — Но не съм в състояние да престана да те обичам. И независимо дали имам право да те наричам своя любима, някои хора не ще се поколебаят да ме наранят, като ти причинят зло. Как да кажа, че те обичам толкова много, че ми се ще да не те обичах или поне да не показвах, че те обичам, защото любовта ми те излага на огромна опасност, и да поискам от теб да повярваш на думите ми? — Сковано се обърнах към вратата.

— А как да посмия да кажа, че разбирам нещо от последното ти изречение и да поискам от теб да повярваш на думите ми? — попита Моли.

Нещо в гласа й ме накара да се обърна към нея. За миг просто се гледахме. Сетне тя избухна в смях. Стоях неподвижно, обиден и сърдит, докато Моли, все още засмяна, се приближи до мен. И ме прегърна.

— Ти избра възможно най-заобиколния път, за да ми кажеш, че ме обичаш, Новия. Тайно да влезеш в стаята ми и после да си завържеш езика на възел заради думата „любов“. Не можеше ли просто отдавна да я изречеш?

Глупаво стоях пред нея. Погледнах я. Тъпо осъзнах, че съм станал много по-висок от нея.

— Е? — подкани ме Моли и за миг се озадачих.

— Обичам те, Моли. — В края на краищата съвсем не ми беше трудно да го кажа. И това ме изпълни с огромно облекчение. Бавно и предпазливо я прегърнах.

Тя ми се усмихна.

— И аз те обичам.

И най-сетне я целунах. В мига на целувката някъде край Бъкип един вълк извиси глас в ревнив вой и накара всички кучета да се

разлаят в хор, който отекна в нощната тишина.

9

ЗАЩИТА И ОБВЪРЗВАНЕ

Често разбирам и коментирам мечтата на Федрен. Ако зависеше от него, хартията щеше да е нещо също толкова обикновено, колкото хляба, и всяко дете щеше да владее четмо и писмо, преди да навърши тринадесет години. Ала дори да беше така, мисля, че това нямаше да осъществи всичките му надежди. Федрен скърби за всички знания, които отиват в гроба със смъртта на човек, дори на най-простите хора. Той говори за време, когато всичко щяло да е записано на хартия и всеки щял да може да го чете и научава. Аз не вярвам. Някои неща могат да се научат от писаните думи, ала други се научават първо от ръцете и сърцето и чак сега от главата. Убеден съм в това, откакто видях Мачторез да поставя парчето дърво с форма на рибата, чието име носеше, на носа на първия Искренов кораб. Очите му бяха съзрели този мачторез още преди да съществува и ръцете му се бяха заели да изделят онова, що сърцето му знаеше, че трябва. Такова нещо не може да се научи от писани думи. Навсякъде изобщо не може да се научи, а идва като Умението или Осезанието от кръвта на предците ти.

Върнах се в стаята си, седнах, загледах се в гаснещите въглени в огнището и зачаках замъкът да се събуди. Би трябвало да се чувствам изтощен. Вместо това почти треперех от енергията, която кипеше в мен. Представях си, че ако седя съвсем неподвижно, мога да усетя топлината на ръцете на Моли около мен. Знаех точно къде бузата ѝ се е докоснала до моята. Ризата ми бе попила уханието ѝ от кратката ни прегръдка и аз мъчително се чудех дали да остана със същите дрехи,

или грижливо да ги прибера в скрина си и да ги запазя. Не смятах, че е глупаво толкова много да се вълнувам за това. Сега се усмихвам, ала на мъдростта, а не на глупостта си.

Утрото донесе ураганни ветрове и сняг, ала това само ме накара да се почувствам още по-уютно вътре. Може би така щяхме да получим възможност да се възстановим от предния ден. Не исках да мисля за клетите дрипави тела, за неподвижните им, студени лица, които бяхме измили. Нито за пламъците и топлината, които бяха погълнали трупа на Кери. Един спокоен ден в замъка щеше да се отрази добре на всички ни. Навсякътко вечерта щеше да ни завари събрани край огнищата на раздумка и музика. Поне така се надявах. Излязох от стаята си, за да отида при Търпение и Лейси.

Измъчвах се, защото отлично знаех точния момент, в който Моли ще донесе закуската на Търпение и по-късно ще се качи горе. Можех да съм там или в коридора. Нищо сериозно, просто съвпадение. Ала не се съмнявах, че ме наблюдават и че тези „съвпадения“ ще направят впечатление, ако започнат да се случват твърде често. Не. Трябваше да послушам предупрежденията на краля и Сенч. Щях да покажа на Моли, че притежавам мъжко самообладание и издръжливост. Щом трябваше да чакам, преди да започна да я ухажвам, щях да го направя.

Затова се върнах в стаята си и стисках зъби, докато не реших, че вече е излязла от покоите на Търпение. Тогава отидох и почуках на вратата. Докато чаках да ми отворят, си помислих, че съвсем не е лесно да удвоя бдителността си за Търпение и Лейси. Но имах някои идеи. Бях започнал още през нощта, като изтръгнах обещание от Моли, че няма да носи горе храна, която не е приготвила лично.

— Говориш точно като Лейси — укори ме тя и ми затвори вратата в лицето. За да я отвори след миг и да ме открие на същото място. — Върви да спиш. — И се изчерви и прибави: — И ме сънувай. — Тези думи ме пратиха тичешком в стаята ми и всеки път щом си помислех за тях, аз също се изчервявах.

Докато влизах в стаята на Търпение, се опитах да изхвърля всички тези мисли от главата си. Бях тук по работа, макар че Търпение и Лейси трябваше да смятат посещението ми за обикновена вежливост. Хвърлих поглед на ключалката и я намерих за напълно задоволителна. Никой не можеше да се справи с нея само с нож. Що се отнасяше до прозореца, дори някой да се покатереше по външната стена до него,

трябващо да разбие не само здравите дървени капаци, но и да мине през лабиринт от безброй саксии с растения. Никой професионалист нямаше да влезе оттам. Лейси седна с вечното си ръкodelie. Лейди Търпение седеше до огнището без работа, като че ли беше малко момиченце.

— Знаеш ли, че в Бъкип има установена традиция на силни кралици? — неочеквано ме попита тя. — И не само от рода на Пророците. Много бъкипски принцове са си взимали жени, чието име е засенчвало тяхното в песните на менестрелите.

— Смяташ ли, че Кетрикен ще стане такава кралица? — попитах любезно. Нямах представа накъде води този разговор.

— Не зная — тихо отвърна Търпение и разсеяно разбърка жарта с ръжена. — Зная само, че аз нямаше да съм. — Тя тежко въздъхна, после вдигна поглед и почти извинително прибави: — Днес е една от тези утрини, Фиц, в които главата ми е пълна само с мисли какво можеше да е. Не биваше да му позволя да абдикира. Обзалагам се, че ако не го беше направил, днес щеше да е жив.

Нямаше какво да й отговоря. Търпение отново въздъхна и започна да рисува нещо по плочите с покрития с пепел ръжен.

— Днес аз съм жена, изпълнена с копнежи. Докато вчера всички останали бяха смаяни от постъпката на Кетрикен, тя ме накара да съм недоволна от самата себе си. Ако бях на нейно място, щях да се крия в стаята си. Точно като сега. Но не и баба ти. Виж, тя беше истинска кралица. В някои отношения много приличаше на Кетрикен. Постоянство беше жена, която подтикваше другите към действие. Особено другите жени. Когато тя беше кралица, повече от половината ни стражници бяха жени. Знаеш ли го? Някой път разпитай Ход за нея. Когато Постоянство пристигнала тук, за да стане кралица на Умен, Ход дошла с нея. — Търпение замълча. Тъкмо си мислех, че е свършила, когато тя тихо прибави: — Тя ме харесваше. Кралица Постоянство, искам да кажа. — И почти свенливо се усмихна.

— Знаеше, че не обичам тълпите. Затова понякога ме викаше, само мен, да й правя компания в нейната градина. Не разговаряхме много, просто тихо работехме на слънце. Това са едни от най-приятните ми спомени от Бъкип. — Търпение ненадейно ме погледна. — Тогава бях още момиче. И баща ти беше още момче. И още не се бяхме запознали. Родителите ми ме водеха в Бъкип, когато идваха в

двора, макар да знаеха, че не обичам натруфеността на дворцовия живот. Каква жена беше кралица Постоянство — да забележи едно простовато тихо момиченце и да му отдели от времето си! Но тя си беше такава. По онова време Бъкип беше друг, много по-весел двор. Животът беше по-спокойен и много по-сигурен. Но после Постоянство умря от родилна треска и дъщеричката ѝ почина заедно с нея. И след няколко години Умен се ожени повторно... — Тя въздъхна, после стисна устни и посочи мястото до себе си.

— Ела да седнеш тук. Трябва да поговорим за някои неща.

Подчиних се и седнах на плочите пред огнището. Никога не бях виждал Търпение толкова сериозна, толкова съсредоточена. Всичко това означаваше нещо, усещах го. Беше толкова различно от обичайните ѝ теми за разговор, че почти ме плашеше. Когато се настаних, тя ми даде знак да се приближа още повече. После се наведе и прошепна:

— За някои неща е най-добре да не се говори. Обаче идва момент, когато трябва да бъдат изречени. Не ме смятай за дребнава, Фицрицарин, скъпи мой. Но трябва да те предупредя, че чично ти Славен не е толкова добре разположен към теб, колкото може би си мислиш.

Не успях да се сдържа. Засмях се.

Търпение се възмути.

— Изслушай ме! — още по-настойчиво прошепна тя. — О, знам, че е весел, очарователен и остроумен. Знам какъв ласкател може да бъде и съм забелязала, че всички млади жени в двора започват да си веят с ветрилата, щом го зърнат, а младите мъже подражават на облеклото и маниерите му. Но под тази външност се крие и силна амбиция. Както и подозрителност и завист. Никога не съм ти го казвала. Но той яростно се възпротиви на решението ми да се заема с твоето образование, както и на обучението ти в Умението. Понякога се радвам, че се провали в това, защото ако ти беше успял, завистта му нямаше да има граници. — Тя замълча и когато видя, че я слушам сериозно, продължи: — Времената са сурови, Фиц. Не само заради алените кораби, които опустошават бреговете ни. Сега е време, когато всеки... роден като теб, трябва да внимава. Има хора, които мило ще ти се усмихват, но може да са твои врагове. Когато баща ти беше жив, разчитахме на неговото влияние. Но след като е... след като умря,

осъзнах, че колкото повече растеш, толкова по-голяма опасност те заплашва. Затова се насилих да се върна в двора, за да проверя дали наистина има нужда от мен. Установих, че има и че ти си достоен за помощта ми. И се заклех да направя всичко възможно, за да те образовам и защитавам. — Търпение си позволи за миг да се усмихне доволно.

— Щях да кажа, че досега съм се справила доста добре. Но... — Тя се наведе още по-близо към мен. — Но наближава момент, когато дори аз няма да съм в състояние да те пазя. Трябва да започнеш сам да се грижиш за себе си. Да си спомниш уроците на Ход и често да ги преговаряш с нея. Да внимаваш какво ядеш и пиеш и да си много предпазлив, когато ходиш сам на уединени места. Не ми е приятно да ти внушавам тези страхове, Фицицарин, но вече си почти мъж и трябва да започнеш да мислиш за такива неща.

Смехотворно. Почти фарс. Можех да го възприема така — тази страняща от хората жена напълно сериозно ми говореше за действителностите на света, в който оцелявах от шестгодишен. Вместо това в ъгълчетата на очите ми запариха сълзи. Винаги се бях озадачавал защо Търпение се е върнала в Бъкип, за да води отшелнически живот сред общество, което очевидно не харесваше. Вече знаех. Беше дошла заради мен. Да ме пази.

Бърич ме бе закрилял. Също и Сенч, а и Искрен — по свой начин. И разбира се, Умен ме беше обявил за свой. Ала всички те по един или друг начин бяха извлекли изгода от оцеляването ми. Дори Бърич щеше да приеме за унижение, ако някой бе успял да ме убие, докато бях под негова закрила. Единствено тази жена, която би трябвало да ме ненавижда, беше дошла да ме защитава заради самия мен. Много често бе глупава и натрапчива, а понякога извънредно досадна. Но когато погледите ни се срещнаха, разбрах, че тя е разрушила последната стена помежду ни. Много се съмнявах, че присъствието ѝ с нещо е спомогнало, за да възпре лошото отношение към мен — ако не друго, интересът ѝ към моята личност сигурно постоянно беше напомнял на Славен кой е мой баща. Ала не делата, трогваше ме намерението. Търпение се беше отказала от спокойния си живот, от овошките, градините и горите си, и бе дошла тук, в този усоен каменен замък на морските скали, в двор, пълен с хора, които не обичаше, за да се грижи за копелето на мъжа си.

— Благодаря ти — тихо отвърнах аз. И го казах от все сърце.

— Няма защо. Нали знаеш, винаги можеш да разчиташ на мен.

— Зная. Но всъщност тази сутрин дойдох тук, като си мислех, че някой трябва да ви предупреди с Лейси да внимавате. Времената са нестабилни и някой може да те сметне за... пречка.

Сега беше ред на Търпение да се засмее.

— Мен ли? Мен? Смешната, старомодна и глупава Търпение? Търпение, която не може да се съсредоточи за повече от пет минути? Търпение, почти обезумяла от смъртта на съпруга си? Момчето ми, зная какво приказват за мен. Никой не ме възприема като заплаха. Ами че аз съм просто още един шут в двора, нещо, с което да се забавляват. Напълно съм безопасна, уверявам те. Но даже да не бях, още от малка съм свикнала да се пазя. Лейси също.

— Лейси ли? — Скептичните нотки в гласа ми и усмивката ми ме издаха. Обърнах се и намигнах на Лейси. Тя ме изгледа ядосано, като че ли усмивката ми я оскърбяваше — и изведнъж скочи от люлеещия се стол. Върхът на едната дълга кука за плетене опря във вратната ми вена, а на другата — между ребрата ми. За малко да се подмокря. Вдигнах поглед и видях жена, която неочеквано се оказваше, че не познавам, и не посмях да промълвя нито дума.

— Престани да дразниш детето — сгълча я Търпение. — Да, Фиц, Лейси. Най-способната ученичка, която някога е имала Ход, въпреки че започна обучението си в напредната възраст. — Докато Търпение говореше, Лейси отдръпна оръжията си от мен, върна се на стола си и сръчно наниза куките в плетивото си. Кълна се, че не изпусна нито една бримка. После ме погледна. И ми намигна. Най-после се осмелих да си поема дъх.

Малко по-късно от покоите им излезе един много смирен убиец. Докато крачех по коридора, си спомних предупреждението на Сенч, че подценявам Лейси. Кисело се зачудих дали просто се е пошегувал, или е искал да ме научи на по-голямо уважение към привидно благодушни хора.

Мислите за Моли неканени изплуваха на повърхността. Решително отказах да им се дам, ала не успях да устоя и наведох глава към рамото си, за да вдишам слабото й ухание от ризата си. Скрих глупавата си усмивка и се отправих да търся Кетрикен. Имах задължения.

„Гладен съм.“

Мисълта ми се натрапи без предупреждение. Засрамих се. Предния ден не бях занесъл нищо на Вълчо. Във вихъра на вчерашните събития съвсем го бях забравил.

„Един ден постене не е нищо. Освен това в ъгъла на колибата намерих мише гнездо. Да не мислиш, че изобщо не мога да се грижа за себе си? Но ще ми е приятно да похапна нещо по-съществено.“

„Скоро — обещах му аз. — Първо трябва да направя едно нещо.“

В дневната на Кетрикен заварих само двама млади пажове, които се преструваха, че разтребват, и когато влязох, се кикотеха. И двамата не знаеха нищо. Проверих в шивалнята на госпожа Чевръстка — топла, приятна стая, където се събираха много от жените в замъка. Не открих Кетрикен, но попаднах на лейди Скромност. Сутринта господарката й казала, че трябвало да разговаря с принц Искрен, информира ме тя. Може би била при него.

Ала Искрен го нямаше нито в покоите му, нито в кабинета му. Там обаче беше Чарим — подреждаше пергаментовите листове и ги разпределяше по качество. Искрен, съобщи ми той, станал рано и веднага тръгнал за корабостроителницата. Да, Кетрикен идvala сутринта, но престолонаследникът вече го нямало, и щом Чарим й казал къде е мъжът й, тя също излязла. Къде? Той не бе сигурен.

Вече умирах от глад и си намерих повод да се отбия в кухнята, като си казах, че там винаги знаят всички клюки. Някой можеше да ме насочи къде е отишла нашата престолонаследница. Не бях обезпокоен. Засега.

Бъкипската кухня беше най-приятното място в студен и ветровит ден. Парата от къкремите гозби се смесваше с уханието на топъл хляб и печено месо. Там се мотаеха премръзнали конярчета, бъбреха с помощник-готвачите, отмъркваха пресни соленки и крайчета сирене, опитваха яхните и изчезваха като дим, ако на прага се появеше Бърич. Отрязах си парче студен пудинг от закуската и си взех малко мед и сланина, която готвачката приготвяше за пържене. Докато се хранех, слушах разговорите.

Странно, никой не приказваше директно за събитията от предния ден. Осъзнах, че е нужно известно време, докато замъкът смели случилото се. Но имаше нещо, някакво чувство, почти граничещо с облекчение. И преди го бях усещал — в човек, на когото бяха отрязали

гангренясал крак, или в семейство, след дълго търсене открило тялото на удавеното си дете. Най-сетне да се изправиш пред най-страшното, да го погледнеш право в лицето и да кажеш: „Познавам те. Ти ме наарани почти до смърт, но още съм жив. И ще продължа да живея“. Такова чувство изпитваха обитателите на замъка. Всички най-после бяха признати сериозността на нанесените ни от алените кораби удари. Сега на хората им се струваше, че раните може би ще започнат да зарастват.

Не исках да ги разпитвам къде може да е кралицата. Ала извадих късмет. Едно от конярчетата разказваше за Мека стъпка. Част от кръвта, която предния ден бях видял по хълбока на кобилата, била нейна и момчетата описваха как животното се опитало да ухапе Бърич, когато искал да се погрижи за раната. Трябвало двама от тях да увиснат на главата на кобилата. Завързах разговор с тях.

— Може би някой не толкова темпераментен кон ще е по-подходящ за кралицата, а?

— А, не. Нашата кралица обича Мека стъпка заради гордостта и куража ѝ. Самата тя ми го каза сутринта, когато беше в конюшнята. Дойде сама да я види и да попита кога може пак да язди. Лично ме попита, да. И аз ѝ рекох, че никой кон не обича да го яздят в ден като днешния, камо ли с рана на хълбока. И кралица Кетрикен кимна, и продължи да си приказва с мен, и ме попита как съм си изгубил зъба.

— И ти ѝ каза, че един кон отмечнал глава назад докато си го упражнявал! Защото не искаше Бърич да разбере, че сме се борили в сеновала и си паднал в яслата на сивото жребче!

— Млъкни! Ти, ме бутна, така че вината е колкото моя, толкова и твоя!

И двамата започнаха да се бълскат и ръгат един друг, докато готвачката с вик не ги изгони от кухнята. Но аз бях получил нужната ми информация. Запътих се към конюшнята.

Навън се оказа по-студено и неприятно, отколкото бях очаквал. Дори в конюшнята вятърът проникващ през всяка пролука и с писък нахлуващ през вратата всеки път, щом се отвореше. Дъхът на конете излизаше на пара във въздуха. Открих Хендс и го попитах къде е Бърич.

— Сече дърва — тихо отвърна той. — За погребална клада. И пие от зори.

Това едва не ме накара да забравя задачата си. Такова нещо никога не се беше случвало. Бърич пиеше, ала вечер, след като свършеше дневната си работа. Хендс прочете мислите ми.

— Лиска. Старатата му кучка. Снощи умря. Обаче досега не бях чувал да правят клада за куче. Сега е зад манежа.

Обърнах се да изляза.

— Фиц! — настойчиво ме предупреди Хендс.

— Няма нищо, Хендс. Зная какво означаваше за него тя. Първата нощ, когато ме взе при себе си, той ме сложи да легна при нея и й каза да ме пази. Тя имаше едно кутре, Ноство...

Хендс поклати глава.

— Той каза, че не искал да вижда никого. Днес да не го занимаваме с нищо. Никога не ми е давал такава заповед.

— Добре — въздъхнах аз.

На лицето на Хендс се изписа неодобрително изражение.

— Тя беше много стара и Бърич трябваше да го очаква. Вече дори не можеше да ходи на лов с нея. Отдавна трябваше да я смени с друга.

Погледнах го. Въпреки обичта си към животните, въпреки грижливостта си, той нямаше откъде да знае. Някога с удивление бях открил собственото си Осезание като отделно сетиво. Пълната му липса у Хендс беше равносилна на слепота. Просто поклатих глава и насила насочих мислите си към първата си задача.

— Хендс, днес виждал ли си кралицата?

— Да, но беше преди доста време. — Той тревожно впери очи в мен. — Дойде и ме попита дали принц Искрен е извел Истина от конюшнята, за да отиде в града. Отговорих, че принцът е идвал да види коня си, но че днес го е оставил тук. Обясних й, че уличният паваж е ужасно заледен. Искрен не би рискувал жребеца си по такава настайлка. Напоследък често слиза пеш до града, макар че почти всеки ден се отбива в конюшнята. Казвал ми е, че така си намира повод да излезе малко на въздух.

Сърцето ми се сви. Бях убеден, че Кетрикен е последвала Искрен в града. Пеш? Без придружител? В този отвратителен ден? Докато Хендс се укоряваше, че не е предугадил намерението на кралицата, аз изведох от яслата му Верен, муле, на което знаех, че мога да разчитам.

Не посмях да се върна в стаята си за по-топли дрехи, затова взех на заем плаща на Хендс и затеглих неохотното животно навън.

„Сега ли идваш?“

„Не сега, скоро. Първо трябва да се погрижа за едно нещо.“

„Може ли и аз да дойда?“

„Не. Опасно е. Сега кротувай и не идвай в мислите ми.“

Спрях на портата, за да попитам стражниците. Да, сутринта били минали жени. Били няколко, защото занаятите им ги принуждавали, независимо от времето. Кралицата ли? Мъжете се спогледаха. Никой не ми отговори. Попитах дали са видели жена, увита с плащ и с качулка. Поръбена с бяла кожа? Един млад стражник кимна. С везба по ръба на плаща, бяла и лилава? Те неловко запристъпваха от крак на крак. Имало такава жена. Не я познавали, но след като съм споменавал тези цветове.

С ледено спокоен глас ги нарекох тъпаци и идиоти. Никой да не спре на портата непознати хора? Да забележат бялата кожа с лилава везба и никой да не предположи, че това е кралицата? И никой да не намери за редно да я придружи? Никой да не пожелае да я охранява? Особено след събитията от вчера ден? Чудесно място беше напоследък Бъкип, щом нашата кралица нямаше дори ратник по петите, когато по време на снежна буря слизаше пеш в града. Пришпорих Верен и ги оставил да си прехвърлят вината един на друг.

Времето бе ужасно. Вятърът непрекъснато менеше посоката си. Снегът не само се сипеше, но и вихрите подхващаха ледените кристали и при всяка възможност ги навираха под плаща ми. Под снега неравният път бе покрит с коварен лед. Мулето се примири с упоритостта ми и мрачно се затъри надолу. Опитах се да го накарам да побърза. Все си представях кралицата просната на земята, полуузатрупана от снега. „Глупости — казах си твърдо. — Глупости!“

Настигнах я чак в покрайнините на града. Познах я отзад, въпреки че не видях лилавата везба. Тя крачеше в снега, без да му обръща внимание — очевидно планинската ѝ кръв беше толкова неподвластна на студа, колкото на соления вятър и влагата.

— Кралице Кетри肯! Лейди! Моля ви, почакайте!

Кетри肯 се обърна, видя ме, усмихна се и зачака. Щом стигнах до нея, скочих от гърба на Верен. Изпълни ме облекчение — досега не бях съзнавал колко съм разтревожен.

— Какво правите тук сама в тази буря? — попитах я и със закъснение прибавих: — Милейди.

Престолонаследницата се огледа, сякаш едва сега забелязваше сипещия се сняг и вятъра, после с разкаяна усмивка отново се обръна към мен. Като че ли студът изобщо не я смущаваше. Напротив, бузите ѝ бяха порозовели от пътя и русата ѝ коса и сините ѝ очи изпъкваха на фона на пухкавата бяла кожа около лицето ѝ. Тук в тази белота тя не беше бледа и безцветна, а златокоса и румена. Сините ѝ очи искряха. Изглеждаше по-жизнена, отколкото в замъка. Предния ден я бях видял като въплъщение на Смъртта, яхнала кон, и на Скръбта, докато миеше лицата на убитите от самата нея. Ала днес, тук, в снега тя бе весело момиче, избягало от замъка, за да се поразходи.

— Търся мъжа си.

— Сама? Той знае ли, че идвate, при това пеш?

Тя се сепна. После вирна брадичка и тръсна глава точно като моето муле.

— Нима той не ми е съпруг? Дължна ли съм да имам уговорена среща, за да го видя? Защо да не ходя пеш и сама? Толкова ли глупава ти се струвам, че се боиш да не се изгубя по пътя за града?

Кетрикен отново закрачи напред и аз бях принуден да я настигна. Повлякох мулето след себе си. Верен не беше въодушевен.

— Престолонаследнице Кетрикен — започнах аз, ала тя ме прекъсна.

— Омръзна ми всичко това. — Тя рязко спря и се обръна към мен. — Вчера за пръв път от много дни почувствах, че съм жива и имам собствена воля. Нямам намерение да позволя това усещане да ми се изпълзне. Щом искам да посетя съпруга си там, където работи, ще го направя. Отлично зная, че на нито една от придворните ми дами няма да ѝ хареса разходката в това време. Затова съм сама. И вчера кобилата ми пострада, пък и без това настилката тук не е подходяща за животно. Затова вървя пеш. Това е напълно естествено. Защо си ме последвал и сега ме разпитваш?

Бе избрала откровеността за оръжие. Нямах друг избор. Но си поех дъх и преди да започна настроих гласа си за любезен отговор.

— Милейди, последвах ви, за да съм сигурен, че няма да пострадате. Тук сме само ние и мулето и мога да говоря открыто. Толкова бързо ли забравихте кой се опита да събори Искрен от трона в

собственото ви кралство? Смятате ли, че той ще се поколебае да заговорничи и тук? Аз не смяtam. Вярвате ли, че изгубването ви в гората преди две нощи е било случайност? Аз не вярвам. Мислите ли, че вчерашното ви поведение го е зарадвало? Тъкмо напротив. Той възприема онова, което правите за благото на народа си, като заговор да заграбите властта за себе си. Затова се цупи, мърмори и ви вижда като още по-голяма заплаха, отколкото преди. Трябва да сте наясно с всичко това. Тогава защо сте излязла сама тук, където лесно може да ви настигне стрела или нож?

— Не съм толкова беззащитна — върази Кетрикен. — В тази виелица човек трябва да е отличен стрелец, за да се прицели точно. Що се отнася до ножа, и аз имам нож. — Тя се обърна и отново тръгна.

Последвах я.

— И докъде ще доведе това? Ще убиете човек. В замъка ще се възцири пълен хаос, Искрен ще накаже стражниците си, че са допуснали да се изложите на опасност. Ами ако убиецът е по-добър с ножа от вас? Какви ще са последиците за Шестте херцогства, ако в момента изравях тялото ви от някоя преспа? — Тежко преглътнах и прибавих: — Милейди.

Кетрикен забави крачка, ала брадичката ѝ продължаваше да е вирната. После тя тихо попита:

— А какви ще са последиците за мен, ако по цял ден седя в замъка и ставам мека и сляпа като личинка? Аз не съм пионка, Фицрицарин, та неподвижно да седя на дъската, докато някой играч ме премести. Аз съм... там има вълк!

— Къде?

Кралицата посочи, но вълкът изчезна като дим и след него в ума ми остана само призрачен смях. След миг вятърът довя миризмата му до носа на Верен. Мулето изпръхтя и се задърпа.

— Не знаех, че толкова близо има вълци! — удивено рече тя.

— Просто някое градско куче, милейди. Сигурно някой помияр, бездомно животно, което отива да рови в градското сметище. Няма от какво да се боите.

„Нима? Достатъчно съм гладен, за да изям това муле.“

„Върни се и чакай. Скоро ще дойда.“

„Градското сметище не е насам. Освен това е пълно с чайки и смърди на курешките им. И на други неща. Мулето е крехко и вкусно.“

„Връщай се, казах ти. По-късно ще ти донеса месо.“

— Фицрицарин? — предпазливо ме повика Кетрикен.

Рязко се обърнах към нея.

— Моля за извинение, милейди. Бях се замислил.

— В такъв случай гневът на лицето ти не е насочен към мен, така ли?

— Не. Но съм загрижен за вас. Не желаете ли да яхнете Верен и да ми позволите да ви върна в замъка?

— Искам да видя Искрен.

— Милейди, няма да го зарадвате, ако идете така.

Тя въздъхна и сякаш се смали под плаща си. И извърна очи преди тихо да ме попита:

— Никога ли не ти се е искало да прекарваш времето си в нечие присъствие, Фиц, независимо дали ти се радват? Не можеш ли да разбереш самотата ми?...

„Разбирам я.“

— Да съм негова кралица, да съм жертва за Бъкип, наясно съм с тези си задължения. Но... аз съм жена, аз съм негова съпруга. И за това съм положила клетва и с радост ще я изпълня. Но той рядко идва при мен и когато дойде, почти не говори и скоро си тръгва. — Кетрикен отново се обърна към мен. По миглите ѝ ненадейно заискриха сълзи. Тя запремигва и в гласа ѝ се промъкнаха гневни нотки. — Веднъж ти ми напомни за дълга ми, за онова, което само кралицата можела да направи за Бъкип. Е, аз няма да се задоволя нощ след нощ да лежа в леглото си сама!

— Моля ви, милейди — промълвих аз и се изчервих.

Тя беше безпощадна.

— Снощи отидох при вратата му. Но стражникът каза, че го нямало. Че бил отишъл в кулата си. — Кетрикен погледна настрани. — Дори тази работа е за предпочитане пред усилията, които полага в леглото ми. — Горчивината не можеше да скрие мъката в думите ѝ.

Зави ми се свят от нещата, които не желаех да зная. Студеното и самотно легло на Кетрикен. Искрен, нощем привличан към Умението. Не бях сигурен кое е по-лошо.

— Не бива да ми говорите тези неща, милейди — с треперещ глас отвърнах аз. — Не е редно да...

— Тогава ми позволи да отида и да поговоря с него. Той трябва да чуе тези неща. И ще му ги кажа! Ако не идва при мен от сърце, тогава трябва да го прави по задължение.

„Логично е. Тя е онази, която ще роди, когато дойде време глутницата да увеличи броя си.“

„Махни се оттук. Прибирай се у дома.“

„Дом! — Презрителен смях в ума ми. — Домът е глутницата, а не някакво студено пусто място. Изслушай женската. Тя говори добре. Всички би трябвало да идем при водача на глутницата. Страхът ти за нея е глупав. Тя ловува добре, има остри зъби и убива чисто. Вчера я наблюдавах. Достойна е за водача на глутницата.“

„Ние не сме глутница. Тихо.“

„Аз съм.“ С периферното си зрение зърнах движение. Бързо се обърнах, ала нямаше нищо. Отново погледнах Кетрикен и видях, че неподвижно е застанала пред мен. Ала усетих, че гневната искрица, която я бе възпламенила, сега се е превърнала в мъка. И тя пресуши твърдостта ѝ.

— Моля ви, милейди, позволете ми да ви върна в Бъкип — въпреки виелицата тихо казах аз.

Тя не отговори, но вдигна качулката си така, че да скрие почти цялото ѝ лице. После яхна мулето и ме остави да го поведа към замъка. Мълчанието направи пътя ни още по-дълъг и студен. Не се гордеех с промяната, която бях постигнал в нея. За да разсея мислите си, предпазливо се пресегнах наоколо. Не ми трябваше много време, за да открия Вълчо. Той крадешком ни следваше — плъзгаше се като сянка в снега. Не мога да се закълна, че наистина успях да го видя. От време на време зървах движение и вятърът довядаше миризмата му. Добре използваше инстинкта си.

„Смяташ ли, че съм готов да ловувам?“

„Не и докато не си готов да се подчиняваш“ — строго отвърнах аз.

„Тогава какво ще правя, когато ловувам сам, единако?“ Беше обиден и гладен.

Наближавахме външната стена на Бъкип. Зачудих се как се е измъкнал от крепостта, без да мине през портата.

„Да ти покажа ли?“ Мирно предложение.

„По-късно. Когато дойда с месото.“ Усетих съгласието му. Вече не вървеше наблизо. Затича се — когато отидех в колибата, щеше да ме чака. Стражниците на портата засрамено ме спряха. Представих се официално и сержантът прояви здравомислието да не настоява да представя жената с мен. В двора спрях Верен и й подадох ръка. Докато слизаше от седлото, усетих нечий поглед. Обърнах се и видях Моли. Носеше две ведра вода, току-що извадени от кладенеца. Стоеше и ме наблюдаваше като сърна преди да избяга. Очите й бяха дълбоки, лицето й — неподвижно. Когато се извърна, походката й бе скована. Без да поглежда през рамо, тя пресече двора и се запъти към входа на кухнята. Обзе ме ледено предчувствие. После Кетрикен пусна ръката ми и се уви в плаща си. И тя не ме погледна, само тихо каза:

— Благодаря ти, Фицрицарин. — И бавно закрачи към вратата.

Върнах Верен в конюшнята и се погрижих за него. Хендс ме видя и повдигна вежди. Кимнах и той продължи да си върши работата. Понякога си мисля, че тъкмо това най-много харесвах в него — способността му да не разпитва за нещо, което не е негова грижа.

Събрах смелост за онова, което направих после. Излязох навън и заобиколих зад манежа. Издигаше се тънка струйка дим и се носеше отвратителна миризма на опърлено месо и козина. Запътих се натам. Бърич стоеше до огъня и се взираше в пламъците. Вятърът и снегът се мъчеха да ги угасят, ала той бе твърдо решен да горят добре. Приближих се. Бърич не ме погледна и продължи да мълчи. Очите му бяха черни ями, пълни с тъпа болка, която щеше да се превърне в гняв, ако посмеех да го заговоря. Ала не бях дошъл при него. Извадих ножа от канията на колана си и отрязах дълъг колкото показалец кичур коса. Хвърлих го в огъня. Лиска. Невероятно куче. Връхлетя ме спомен и аз го изрекох на глас.

— Тя беше с мен, когато Славен за пръв път ме погледна. Лежеше до мен и му се озъби.

След миг Бърич кимна. И той беше бил там. Обърнах се и бавно се отдалечих.

Следващата ми спирка беше кухнята, откъдето откраднах няколко кокала, останали от вчерашния помен. Месото не бе прясно, но щеше да свърши работа. Вълчо имаше право. Скоро трябваше да тръгне на лов сам. Мъката на Бърич затвърди категоричността ми. Лиска беше живяла дълго за куче, ала прекалено малко за сърцето на

Бърич. Да се обвържеш с животно означаваше болка. Достатъчно пъти ми бяха разбивали сърцето.

Когато се приближих до колибата, все още обмислях как да го направя най-добре. Усетил нещо, рязко вдигнах глава и той се стовари отгоре ми. Бърз като стрела, вълкът се блъсна отзад в коленете ми и ме повали по очи в снега. Вдигнах ръка, за да защитя лицето си, и той я захапа. Обгърнах го с другата си ръка и го притиснах към себе си. Двамата се затъркаляхме. Вълчо леко ме хапеше на десетки места и през цялото време повтаряше: „Смешно, смешно, смешно, победих те, победих те и пак те победих! Ето, мъртъв си, ето, строших ти предната лапа, ето, кръвта ти изтича! Победих те, победих те, победих те!“

„Стига! Стига! — И накрая: — Стига!“ — изревах аз. Той ме пусна и отскочи. Затича се по снега и смешно заподскача, описа кръг и пак се втурна към мен. Отново вдигнах ръце, за да се защитя, ала Вълчо само захапа торбата с кокалите и избяга с нея, като ме предизвикваше да го последвам. Не можех да го оставя да победи толкова лесно. Затова скочих след него, хванах го, докопах торбата и борбата се превърна в дърпане, при което той ме измами, като ненадейно я пусна, ухапа ме по рамото и после отново грабна торбата.

„Победих те!“ Блъснах го, взех кокалите и се затичах. Той се хвърли върху мен изотзад, събори ме в снега, захапа торбата и отново отпраши.

Не знам колко време сме играли така. Накрая се проснахме на снега да си починем и задъхани дълго лежахме заедно. Торбата беше разкъсана на няколко места, кокалите стърчаха навън и Вълчо захапа единия и го измъкна. Стъпи отгоре му с предните си лапи и започна да гризе хрущяла в единия му край. Пресегнах се към торбата и издърпах друг кокал с много месо и с костен мозък.

И изведнъж отново станах човек. Все едно се събудих от сън, нещо като пукване на сапунен мехур. Вълчо наостри уши и се обърна към мен, сякаш бях казал нещо. Ала не бях. Просто се бях откъснал от него. Внезапно ми стана студено, снегът бе проникнал в кончовите на ботушите ми и под яката ми. Зъбите му бяха оставили драскотини по ръцете ми. Плащът ми беше скъсан на две места. И се чувствах изтощен, като че ли бях взимал опиат.

„Какво има? — Искрена загриженост. — Защо си отиде?“

„Не мога да го правя. Не мога да съм с теб. Не е редно.“

Озадаченост. „Защо да не е редно? Щом можеш да го правиш, какво нередно има?“

„Аз съм човек, не вълк.“

„Понякога — съгласи се той. — Но не трябва постоянно да си човек.“

„Трябва. Не искам да се обвързвам с теб. Не може да сме толкова близки. Трябва да те пусна на свобода, да водиш живота, за който си създаден. И аз трябва да водя живота, за който съм създаден.“

Презрително ръмжене, оголване на зъби. „Виж, братко. Ние сме такива, каквито сме. Как можеш да твърдиш, че знаеш за какъв живот съм създаден, че и да ми го налагаш насила? Ти дори не можеш да се приемеш такъв, какъвто си. Говориш безсмислици. Все едно да забраниш на носа си да души или на ушите си да чуват. Ние сме такива, каквито сме. Братко.“

Не спуснах защитата си. Не му позволих да влезе. Но той се прокрадна през ума ми като вятър между капаци на прозорец. „Нощта и снегът. Месото в зъбите ни. Слушай, души, светът е жив, ние също! Можем да ловуваме до зори, ние сме живи и нощта и гората са наши! Очите ни са зорки, зъбите ни са остри и можем да повалим елен и да пируваме до сутринта. Хайде! Отново стани такъв, за какъвто си роден!“

След миг дойдох на себе си. Бях скочил на крака и целият треперех. Вдигнах ръце и ги погледнах. И изведнъж собственото ми тяло ми се стори чуждо и тясно, също толкова неестествено, колкото дрехите, които носех. Можех да отида. Можех да отида, да потърся други от нашия вид и никой нямаше да успее да ни догони. Той ми предлагаше черно-бял свят, облян в лунна светлина, свят на храна и почивка, на простота и цялостност. Погледите ни се срещнаха. Очите му бяха зелени и подканящи. „Хайде. Ела с мен. Какво общо имат такива като нас с хората и техните дребнавости? Кавгите им не им носят нито късче месо, в мислите им няма чиста радост и никога не изпитват прости удоволствия. Хайде, ела!“

Запремигвах. Снежинки полепваха по миглите ми и аз стоях в мрака, вледенен и разтреперан. Вълкът до мен се изправи и се отърси от снега. Приближи се, потърка глава в крака ми и с нос побутна студената ми длан. Коленичих и го прегърнах, почувствах топлината

на козината му, здравината на мускулите и костите му. Миришеше хубаво на дива чистота.

„Ние сме такива, каквito сме, братко. Нахрани се добре.“ — казах му. Почесах го зад ушите и се изправих. Когато захапа торбата с кокали, за да ги завлече в изровената си под колибата бърлога, се обърнах. Светлините на Бъкип почти ме заслепиха, ала въпреки това закрачих към тях. Не можех да кажа защо, но го направих.

10

ЗАДАЧАТА НА ШУТА

В мирно време владетелите ограничавали изучаването на Умението до членовете на кралското семейство, за да запазят магията в тайна и да сведат до минимум вероятността някой да я насочи срещу краля. Ето защо, когато станал чирак на Молба, Гален трябвало да довърши обучението на Рицарин и Искрен. По онова време нямало други ученици. Майката на Славен преценела, че болнавият ѝ син няма да издържи суворите условия на това обучение. След безвременната смърт на Молба мястото ѝ зал Гален, ала той нямал много задължения. Някои смятали, че не е чиркувал достатъчно дълго, за да стане истински учител. Други твърдели, че никога не бил притежавал необходимата за този занаят сила на Умението. Във всеки случай той нямал възможност да се докаже и да опровергае критиците си. В онези години нямало млади принцове и принцеси, които да може да обучи.

Едва след като започнало нашествието на пиратите с алените кораби било взето решение кръгът на владеещите Умението да се разшири. Отдавна не била създавана истинска котерия или клика, както казват някои. Преданията разказват, че по време на предишни нападения на островитяните не било нещо необично да съществуват три, дори четири котерии. Членовете им били между шест и осем и се избирали по взаимно съгласие, така че да могат да се обвързват помежду си и поне един от тях да притежава силна близост с управляващия монарх. Този ключов член докладвал директно на владетеля всичко, което му съобщавали другите, ако се касаело за котерия, предаваща послания или събираща информация. Други имали за цел да събират сили и да насочват към краля

способностите си, когато се нуждаел от тях. Ключовите членове на тези котерии често били наричани „кралски люде“. Много рядко такива съществували независимо, просто като хора, притежаващи такава връзка с монарха, че той да извлича сила от тях, обикновено чрез физическо докосване. Владетелят можел да получи от тях издръжливостта, необходима му за използване на Умението. Според обичая котерията носела името на своя ключов член. Такава например е легендарната котерия на Кросфайър.

Гален напълно скъса с традицията, като създаде своята първа и единствена котерия. Тя прие името на учителя си и го запази дори след неговата смърт. Вместо да образува група от умели и да я превърне в котерия, Гален лично избра нейните членове. Липсваше им вътрешното обвързване на легендарните групи и действителната им близост беше насочена по-скоро към учителя, отколкото към краля. Ето защо ключовият ѝ член, отначало Август, докладваше също толкова често на Гален, колкото и на крал Умен или принца престолонаследник Искрен. Със смъртта на Гален и унищожаването на Августовото Умение, ключов член на Галеновата клика стана Ведра. Другите оцелели членове на групата бяха Джъстин, Уил, Карод и Бърл.

Нощем тичах като вълк.

Първия път го помислих за особено жив сън. Безкрайното поле бял сняг, мастилените сенки на дърветата, мимолетните миризми, носени от студения вятър, удоволствието от гоненето и ровенето, придружаващи лова на мишки, осмелили се да напуснат зимните си леговища. Събудих се с ясен ум и добро настроение.

Ала на другата нощ пак го сънувах, също толкова живо. Събудих се, осъзнал, че когато се ограждам от Искрен и по този начин — от сънища за Моли, се оставям широко отворен за ношните мисли на вълка. Там не можеше да ме последва нито престолонаследникът, нито който и да е друг умел. В този свят нямаше дворцови интриги и козни, тревоги и планове. Моят вълк живееше в настоящето. Открих ума му чист от гмежта на спомените. От ден на ден той носеше единствено

необходимостта да оцелее. Не помнеше колко мишки е убил преди две нощи, а само по-важни неща, например по кои животински пътеки има най-много зайци или къде е най-бързо течението на потока и водата никога не замръзва.

Така за пръв път му показвах как да ловува. Отначало не се справяхме добре. Продължавах да ставам много рано, за да му нося храна. Казвах си, че това е малко късче от живота ми, което пазя само за себе си. Както беше казал вълкът, аз бях такъв, какъвто бях. Освен това, обещавах си аз, нямаше да допусна да стигнем до пълно обвързване. Скоро, съвсем скоро той щеше да е в състояние да ловува сам и щях да го пусна на свобода. Понякога си казвах, че го допускам в сънищата си единствено за да мога да го уча, за да мога по-скоро да се избавя от него. Не исках да си мисля какво би казал за такова нещо Бърич.

Когато една сутрин се върнах, заварих в кухненския двор двама ратници да се упражняват в бой, мъж и жена. Размахваха боздугани и добродушно се ругаеха, докато си разменяха удари в ясния студен въздух. Изобщо не познавах мъжа и за миг си помислих, че и двамата са нови. Жената обаче ме забеляза и извика, без да прекъсва боя:

— Здравей, Фицрицарин! Искам да си поговорим!

Зяпнах я и се опитах да си я спомня. Противникът й не успя да парира поредния ѝ удар и тя се засмя високо и пискливо.

— Свирка? — Не вярвах на очите си.

Жената, чието име току-що бях изрекъл, се усмихна широко, показвайки прочутите си редки зъби, блокира атаката на партньора си и отскочи назад.

— Да, аз съм — задъхано каза тя. Видял, че е заета, съперникът ѝ отпусна боздугана си. Свирка светкавично го атакува. Мъжът отби удара ѝ толкова ловко, че движенията му изглеждаха почти мудни. Тя отново се засмя и вдигна ръка, за да поисква примирие.

— Да, аз съм — повтори Свирка и този път се обърна към мен.

— Дойдох... по-точно избраха ме да дойда и да поискам услуга от теб.

Посочих дрехите, които носеше.

— Не разбирам. Напуснала си стражата на Искрен, така ли?

Тя сви рамене, ала забелязах, че въпросът я зарадва.

— Но не се преместих много далеч. Сега съм в стражата на кралицата. Емблемата на лисицата. Виждаш ли? — Свирка подръпна

предницата на късия си бял жакет, за да опъне плата. Видях изvezаната озъбена бяла лисица на лилав фон. Широките маншети на дебелите й вълнени лилави панталони бяха напъхани във високите до коленете ботуши. Партиорът й носеше същите дрехи. В светлината на приключението на Кетрикен тази униформа беше напълно естествена.

— Значи Искрен е решил, че кралицата се нуждае от лична стража, така ли? — радостно попитах аз.

Усмивката на Свирка се стопи.

— Не точно — каза тя, после се изпъна, сякаш ми рапортуваше.
— Ние решихме, че кралицата се нуждае от лична стража. Аз и още неколцина от другите, които онзи ден участвахме в нейния лов. После се заговорихме за... всичко. За това как се държа кралицата. И на лова, и когато се прибрахме. И че е дошла в Бъкип съвсем сама. Казахме си, че някой трябва да поиска разрешение за създаването на нейна стража. Обаче никой от нас не знаеше как да го направим. Бяхме убедени, че трябва, но като че ли никой не обръщаше много внимание... само че миналата седмица на портата те чух да се горещиш, че била излязла пеш и сама и никой не я бил придружили. Така си беше! Бях в съседната стая и те чух!

Прегълтнах възраженията си, кимнах и Свирка продължи:

— И затова го направихме. Онези от нас, които искахме да носим лилаво-бялата униформа, просто го заявихме. Разделихме се почти поравно. И без това беше време за попълнение. Повечето Искренови стражници бяха започнали да се отпускат от дългото висене в Бъкип. Затова се прегрупирахме. Повишихме някои, които отдавна трябваше да бъдат повишени, но нямаше свободни места, и приехме новобранци. Всичко стана чудесно. Новите ни помагат да се постегнем, докато ги обучаваме. Сега кралицата ще има собствена стража, когато я пожелае. Или когато ѝ потребява.

— Разбирам. А каква услуга искаш от мен?

— Да го обясниш на Искрен. И да съобщиши на кралицата, че има стража.

— Всичко това намирисва на предателство — казах аз. — Воини от личната стража на Искрен се отказват от неговите цветове, за да приемат тези на неговата кралица...

— Някои може да го приемат така. Някои може да го изразят така. — Тя срецна погледа ми и усмивката ѝ се стопи. — Но ти знаеш,

че не е. Налагаше се. Твоят... Рицарин щеше да го разбере, щеше да ѝ назначи стража още преди да е пристигнала. Но принцът престолонаследник Искрен... е, това не е предателство към него. Ние му служихме вярно, защото го обичаме. Наистина го обичаме. Винаги сме му пазили гърба и сме се прегрупирали така, че да го пазим още по-добре. Той има добра кралица, така мислим. Не искаме да я изгуби. Не сме престанали да го уважаваме. Знаеш го.

Знаех го. И все пак. Извърнах се, поклатих глава и се замислих. „Защо аз?“ — гневно питаше част от мен. И тогава разбрах, че сам съм си го изпросил в момента, в който бях изпуснал нервите си и бях наругал стражниците, че не са защитили престолонаследницата. Бърич ме бе предупредил, че съм забравил къде ми е мястото.

— Ще поговоря с престолонаследника. И с принцесата, ако той се съгласи.

Свирка отново се усмихна.

— Знаехме, че ще ни помогнеш. Благодаря ти, Фиц.

И светкавично се завъртя, вдигна боздугана си и заплашително затанцува срещу партньора си, който неохотно отстъпи. С въздишка се обърнах и тръгнах към вратата на замъка. Бях си мислил, че по това време Моли носи вода. Бях се надявал да я зърна. Ала нея я нямаше и се чувствах разочарован. Знаех, че не бива да играя такива игри, но понякога не успявах да устоя на изкушението.

През последните няколко дни си бях наложил странен вид самоизмъчване. Не си позволявах да видя Моли, ала продължавах да играя ролята на нейна сянка. Затова влизах в кухнята само миг след нейното излизане, въобразявах си, че усещам уханието на парфюма ѝ във въздуха. Или вечер слизах в Голямата зала и се опитвах да застана на място, от което да мога незабелязано да я наблюдавам. Каквито и развлечения да имаше — менестрели, поети, кукловоди — очите ми винаги бяха насочени натам, където бе Моли. Тя изглеждаше ужасно сериозна и скромна с тъмносините си фусти и блуза и никога не ми обръщаше внимание. Винаги разговаряше с другите жени от замъка или седеше до господарката си в редките вечери, когато лейди Търпение напускаше покоите си. Понякога си мислех, че кратката ми среща с нея е била сън. Ала нощем се връщах в стаята си, изваждах ризата от дъното на скрина си и като я притисках до лицето си, си

въобразявах, че все още усещам уханието й. И това ми помагаше да търпя.

Изтекоха много дни, откакто бяхме изгорили претопените на погребалната клада. Освен новосъздадената стража на кралицата във и извън крепостта настъпваха други промени. Без да ги канят, бяха пристигнали още двама майстори корабостроители, които предложиха уменията си на Искрен. Престолонаследникът с радост ги прие. Ала още по-трогната бе кралица Кетрикен, защото те първо се представиха пред нея и заявиха, че искат да ѝ служат. Заедно с тях пристигнаха и чираците им и увеличиха броя на работещите на пристанището. Сега там горяха лампи и преди изгрев, и след залез-слънце и работата напредваше с главоломна скорост. Искрен още повече отсъстваше и когато се отбивах при Кетрикен, я заварвах все по-мрачна. Напразно я изкушавах с книги и разходки. Тя прекарваше повечето си време в стаята си и с всеки ден ставаше все по-бледа и унила. Мрачното ѝ настроение заразяваше придворните ѝ дами и посещенията ми при нея бяха толкова весели, колкото бдение над мъртвец.

Не очаквах да заваря Искрен в кабинета му и се оказах прав. Както винаги, той бе в корабостроителницата. Помолих Чарим да ме повикат, когато престолонаследникът има време да ме приеме. После, решен да не оставам без работа и да послушам съвета на Сенч, се върнах в стаята си. Взех със себе си зарове и работи и се отправих към покоите на кралицата.

Имах намерение да я науча на някои от игрите на късмета, които много обичаха лордовете и дамите, с надеждата да разширя кръга ѝ от забавления. Надявах се също тези игри да я направят по-независима от моята компания. Мрачното ѝ настроение започваше да ме обременява, затова често искрено ми се искаше да съм далеч от нея.

— Първо я научи да мами. Само че просто ѝ кажи, че така се играе играта. Че правилата позволяват измама. С няколко елементарни фокуса тя ще успее да изпразни един-два пъти джобовете на Славен преди той да посмее да я заподозре. Пък и какво може да направи той? Да обвини господарката на Бъкип, че мами на зарове ли?

Шутът, разбира се. Крачеше до мен, опрял скриптьра с плъха на рамото си. Не ми пролича, че съм се сепнал, но той разбра, че за пореден път ме е изненадал. Очите му весело заблестяха.

— Боя се, че ако я вкарам в такава заблуда, нашата престолонаследница може да го схване погрешно. Защо по-добре не дойдеш с мен, за да я поразвеселиш? Ще оставя заровете и можеш да я позабавляваш с жонглиране — предложих аз.

— С жонглиране ли? Че аз по цял ден само това правя, Фиц, а ти не виждаш в него нищо друго, освен шутовщина. Гледаш работата ми и я мислиш за игра, докато аз те виждам съвсем сериозно да работиш върху игри, които не си измислил сам. Послушай съвета на шута. Научи милейди не на зарове, а на гатанки, и двамата ще станете помъдри.

— На гатанки ли? Това е бинградска игра, нали?

— Напоследък масово се играе в Бъкип. Отговори ми на тази гатанка, ако можеш. Как човек може да повика нещо, когато не знае как да го повика?

— Никога не съм владеел тази игра, шуте.

— Нито пък никой от твоя род, доколкото съм чувал. Тогава ми отговори на следното: кое нещо има криле в свитък на Умен, огнен език — в книга на Искрен, сребърни очи — в релградските пергаменти и златолюспеста кожа — в твоята стая?

— Това гатанка ли е?

Той ме погледна съчувствено.

— Не. Гатанка е онова, което те попитах преди малко. Това е Праотец. И първата гатанка беше как да го повикаш?

Забавих крачка. Погледнах го по- внимателно, ала той отказа да срещне очите ми.

— Това гатанка ли е? Или е сериозен въпрос?

— Да.

Бях напълно объркан. Втренчих се в лицето му. В отговор шутът вдигна скриптьра към носа си.

— Виждаш ли, Плъхчо, виждаш ли, Мишльо, той не знае повече от чично си и дядо си. Никой от тях не знае как да повика Праотец.

— Чрез Умението — импултивно отговорих аз.

Шутът ме изгледа странно.

— Убеден ли си?

— Така ми се струва.

— Защо?

— Не зная. Но като се замисля, не е много вероятно. Крал Мъдрост се е отправил на дълго пътуване, за да открие Праотците. Ако беше можел просто да се пресегне към тях с Умението, защо не го е направил?

— Наистина. Но понякога в импулсивността има истина. Отговори ми на тази гатанка, момко. Един крал е жив. Също и принцът. И двамата са умели. Но къде са онези, които са обучени заедно с краля или преди него? Как се е стигнало до тази... тази оскудица на умели точно в момент, в който толкова много ни трябват?

— В мирно време не са били обучавани много умели. До миналата години Гален не смяташе за нужно да обучи нито един. И котерията, която създаде... — Рязко замълчах и макар че коридорът пустееше, изведнъж вече не ми се искаше да разговарям за това. Винаги бях пазил в тайна всичко, което ми разкриваше за Умението Искрен.

Шутът неочаквано затанцува в кръг около мен.

— Ако обувката ти убива, не я носи, който и да ти я е направил — каза той.

Неохотно кимнах.

— Точно така.

— И онзи, който я е направил, вече го няма. Жалко. Много жалко. По-жалко от горещо мясо на масата и червено вино в чашата ти. Ала онзи, когото го няма, на свой ред е бил принуден от друг.

— От Молба. Но и нея я няма.

— О, да. Но Умен е тук. И Искрен. Струва ми се, че щом все още дишат двама, които тя е създала, трябва да има и други. Къде са?

Свих рамене.

— Няма ги. Стари са. Мъртви. Не зная. — Обуздах нетърпението си и се опитах да помисля над въпроса му. — Сестрата на крал Умен, Весела. Майката на Август. Тя трябва да е била обучена, обаче отдавна е мъртва. Бащата на Умен, крал Щедър, е последният, който е имал котерия. Но не е останал жив почти никой от онова поколение. — Прехапах си езика. Веднъж Искрен ми бе казал, че Молба обучавала в Умението всеки, у когото откривала дарба. Със сигурност повечето трябваше да са живи — та те бяха най-много с десетина години по-възрастни от Искрен...

— Твърде много от тях са мъртви, ако питаш мен. А аз зная — отговори на неизречения ми въпрос шутът. Погледнах го в очите. Той ми се изплези и с танцова стъпка се поотдръпна, впери очи в скриптьра си и нежно погали плъха под брадичката. — Виждаш ли, Плъхчо, точно както ти казвах. Никой от тях не знае. Никой от тях не е достатъчно умен, за да попита.

— Никога ли не можеш да се изразяваш ясно, шуте? — ядосано извиках аз.

Той се закова на място като ударен и застана неподвижно като статуя. После попита сериозно:

— Каква полза? Ще ме слушаш ли, ако идвам при теб и не ти говоря с гатанки? Това ще те накара ли да се замисляш над всяка дума и по-късно да продължаваш да се чудиш в стаята си? Добре тогава. Ще опитам; Знаеш ли стихотворението „Шестима мъдреци във Джампе влязоха“?

Кимнах, смутен както винаги.

— Кажи ми го.

— „Шестима мъдреци във Джампе влязоха, на хълм се изкачиха и оттам не слязоха, на камък се превърнаха и...“ — Изведнъж старите детски стихчета ми убягнаха. — Не си го спомням цялото. Пък и е глупаво, от ония рими, дето ти се набиват в главата, но нямат никакъв смисъл.

— И тъкмо затова е записано в научните свитъци, разбира се — заключи шутът.

— Не знам! — отвърнах аз. Внезапно усетих, че повече не мога да търпя двусмислиците му. — Пак го правиш, шуте. Говориш само с гатанки, винаги! Твърдиш, че говориш ясно, но истината ти ми убягва.

— Гатанките, скъпи ми Фицчо, целят да накарат хората да мислят. Да търсят нова истина в стари поговорки. Но така да е... Умът ти ми убягва. Как да го достигна? Може би ако дойда при теб посред нощ и запея под прозореца ти:

*Незаконородни принце Фиц, я ела,
и не губи си времето във глупави дела.
Все мъчиши се от всичко да се въздържиши,
от ползата не бива ти да се боиш.*

Беше приклекнал на едно коляно и дърпаше несъществуващите струни на скрипта си. Пееше енергично и дори приятно. Мелодията бе на популярна любовна балада. Погледна ме, въздъхна театрално, облиза устни и скръбно продължи:

*Защо Пророците взор в бъдното все не отправят,
защо във ежедневното се те заравят?
Брегът ви е нападнат, народът страшно страда.
И няма лек да донесе отряда.
Чуй, принце мой, не се бавете
от страшния си враг се отървете.*

Една минаваща по коридора слугиня спря и се заслуша. До вратата на една от стаите застана паж и широко се усмихна. По лицето ми бавно плъзна червенина, защото шутът ме гледаше едновременно с нежно и страстно изражение. Опитах се небрежно да се отдалеча от него, но той ме последва на колене, като се вкопчи в ръкава ми. Бях принуден да спра, иначе щях да изпадна в комичната ситуация да се мъча да се отскубна от ръцете му. Пажът се закиска. Някъде наблизо чух смях. Не пожелах да вдигна очи и да видя кой толкова се радва на неудобството ми. Шутът ми прати въздушна целувка и зашепна:

*Дали съдбата ти не ще те прелъсти?
Не, щом с Умението действаш ти.
Съюзници си потърсете, храбри воини,
и после можете да сте спокойни.
Ума използвайте да победите,
херцогствата си вие да спасите.
За туй ви моли шут един, подвил коляно:
на мрака път не сторвайте тъй рано.
Не позволяйте народът да погине,
животът в тялото на людете ви да изстине.*

Замълча за миг, после високо и весело запя:

*И ако все пак ти не ме послушаш,
със хладно острье ще те промушат!*

И изведенъж пусна ръкава ми, направи салто във въздуха и голият му задник лъсна. Не успях да скрия удивлението и обидата си. Шутът стъпи на крака и Плъхчо скромно се поклони от скиптьра му на всички, които бяха спрели да наблюдават унижението ми. Избухнаха аплодисменти и смях. Онемях. Извърнах се и се опитах да мина покрай него, ала шутът с подскок ми препреши пътя. После на лицето му неочеквано се изписа строго изражение и той се обърна към всички, които все още се хилеха.

— Засрамете се! Как може да сте толкова весели! Да се кикотите и да сочите с пръст разбитото сърце на едно момче! Не знаете ли, че Фиц е изгубил скъпо същество? О, той крие своята скръб под изчервяването си, но тя отиде в гроба си и остави страстта му незадоволена. Онази най-упорито девствена и пълна с отровни газове девица, скъпата лейди Дайми, гушна букета. От собствената си смрад, не се съмнявам, макар някои да твърдят, че това се дължало на ядене на развалено мясо. Ала разваленото мясо, ще речете, има извънредно ужасен мириз, който отблъска всеки, понечил да го изяде. Същото може да се каже и за лейди Дайми. Не тъгувай, клети ми Фиц, ще ти намерим друга. Още тозчас лично ще се посветя на тази задача! Заклевам се в черепа на сър Плъхчо. А сега ви моля да се върнете към задълженията си, защото вече много се забавих. Сбогом, клети Фиц. Сбогом, храбро, тъжно сърце! Да скриеш отчаянието си с толкова смело лице! Бедни безутешни младежо! О, Фиц, клети, клети Фиц...

И той се отдалечи по коридора, като печално клатеше глава и питаше Плъхчо коя стара вдовица било разумно да ухажва от мое име. Смаяно го проследих с поглед. Чувствах се предаден, че може толкова публично да ме изложи. Колкото и язвителен и непостоянен да беше шутът, никога не бях очаквал да стана прицел на шагите му. Продължавах да го чакам да се обърне и да каже още нещо, което да ми помогне да проумея случилото се. Но той не го направи. Когато зави зад ъгъла, осъзнах, че изпитанието ми най-сетне е свършило. Продължих по коридора, едновременно изпълнен със срам и озадачение. Римите се бяха набили в ума ми и знаех, че дни наред ще

си бълскам главата над любовната му песен и ще се мъча да разгадая скрития й смисъл. Но лейди Дайми? Не можеше да заяви такова нещо, ако не бе вярно. Ала защо Сенч, питах се, би позволил публичната му личност да умре по такъв начин? Тялото на коя бедна жена щеше да бъде изнесено като мъртвата лейди Дайми, за да я погребат далечните й родници? Дали просто беше решил по този начин да започне пътуването си, за да напусне незабелязано замъка? Но защо трябваше да е мъртва? За да заблуди Славен, че е успял да го отрови ли? С каква цел?

Напълно объркан, най-после стигнах до покоите на Кетрикен. За миг спрях в коридора, за да се успокоя. Внезапно отсрещната врата се отвори и отвътре излезе Славен. Не успях да се отдръпна навреме и залитнах. Преди да успея да се овладея, той великодушно заяви:

— Не се беспокой, Фиц. Знам колко си опечален и не очаквам извинение. — После приглади кожения си елек и изчака от стаята му да излязат придружителите му — те весело се кискаха. Славен им се усмихна, наведе се към мен и ме попита с отровен глас: — Къде ще бозаеш сега, след като старата развратница Дайми е мъртва? О, добре. О, сигурен съм, че ще намериш някоя друга бабишкера да те глези. Или си дошъл да съблазниш някоя по-млада? — Той ми се ухили, после ми обърна гръб и се отдалечи, последван от тримата си блюдолизци.

Обидата към кралицата ме разгневи. Яростта ме връхлетя с такава внезапност, каквато не бях очаквал никога. Гърлото ми се сви. Усетих, че ме изпъльва страшна сила, и знаех, че горната ми устна се е повдигнала, за да оголи зъбите ми. Някъде отдалеч се донесе: „Какво? Какво става? Убий го! Убий го! Убий го!“ Направих крачка напред. Следващата щеше да е скок и зъбите ми щяха да се впият там, където шията се среща с рамото.

Но:

— Фицрицарин — чух изненадан глас.

Гласът на Моли! Обърнах се и гневът ми мигновено се превърна в радост, че я виждам. Ала тя също толкова бързо се обърна настрани с думите: „Простете, милорд“ и побърза да си тръгне със сведена глава, както подобава на слугиня.

— Моли? — Извиках и тръгнах след нея. Тя спря. Лицето ѝ не изразяваше нищо, гласът ѝ беше спокоен.

— Да, господине?

Озърнах се наоколо, но коридорът пустееше. Пристъпих към нея и казах тихо:

— Страшно ми липсваши. Моли. Аз...

— Това не е благоприлично, господине. Моля да ме извините. — Тя гордо и спокойно се обрна и се отдалечи.

— Какво съм направил — гневно попитах аз. Всъщност не очаквах отговор. Ала Моли отново спря. Гърбът и главата ѝ бяха изправени. Без да ме поглежда, тя рече:

— Нищо. Не сте направили нищо, милорд. Абсолютно нищо.

— Моли — възразих аз, но тя зави зад ъгъла и изчезна. Останах да зяпам след нея. След миг осъзнах, че издавам звук, нещо средно между вой и ръмжене.

„Хайде вместо това да отидем на лов.“

„Може би така ще е най-добре — чух се да се съгласявам. — Да отидем на лов, да убиваме, да ядем, да спим. И да не правим нищо повече.“

„Защо не сега?“

„Ами, не знам.“

Овладях се и почуках на вратата на Кетрикен. Отвори ми малката Розмари и усмихнато ме покани да вляза. Щом влязох, разбрах каква е била задачата на Моли. Кралицата държеше под носа си дебела зелена свещ. На масата имаше още няколко.

Кетрикен вдигна поглед и се усмихна.

— Добре дошъл, Фицрицарин. Заповядай, седни. Нещо за ядене? Вино?

Стоях и я гледах. Огромна промяна. Усетих силата ѝ. Носеше мека сива туника и тесен панталон. Косата ѝ бе вчесана в обичайната ѝ прическа. Накитите ѝ бяха прости — огърлица от зелени и сини камъчета. Ала това не беше жената, която преди няколко дни бях върнал в замъка. Онази жена бе измъчена, разгневена, наранена и объркана. Тази Кетрикен изльчваше ведрина.

— Милейди — колебливо започнах аз.

— Кетрикен — спокойно ме поправи тя и се зае да поставя някои от свещите по лавиците. Мълчанието ѝ ми подейства почти предизвикателно.

Пристъпих напред. Освен Розмари нямаше никой друг. Веднъж Искрен ми се беше оплакал, че покоите ѝ притежавали порядъка на военен лагер. Не бе преувеличил. Семплите мебели бяха безупречно чисти. Тук липсваха тежките гоблени и килими, които можеха да се видят навсякъде другаде в замъка. Подът беше застлан с прости сламени рогозки, пергаментовите паравани бяха украсени с изящни рисунки на цветя и дървета. В тази стая всяко нещо или бе довършено и прибрано, или още не беше започнато. Само така мога да опиша неподвижността, която изпитвах там.

Бях влязъл изпълнен с противоречиви чувства. Сега мълчаливо стоях и дишането и сърцето ми се успокояваха. Единият ъгъл на стаята бе превърнат в ниша, оградена с пергаментови паравани. На пода имаше зелено вълнено килимче и около него бяха наредени ниски миндерчета, каквото бях виждал в Планините. Кетрикен постави зелената свещ зад един от параваните и я запали с огън от огнището. Танцуващото пламъче на свещта съживи нарисувания на паравана изгрев. Престолонаследницата седна на едно от миндерчетата в нишата и ми даде знак да се настаня срещу нея.

Подчиних се. Слабо осветеният параван, илюзията за уютна стаичка и сладкото благовоние на свещта ме заобиколиха. Ниският миндер се оказа странно удобен. Трябваше ми известно време, за да си спомня за целта на посещението си.

— Милейди, реших, че навярно бихте желали да научите някоя от игрите на късмета, които играем в Бъкип. За да можете да се забавлявате с всички останали.

— Може би някой друг път — любезно отвърна тя. — Ако и на двама ни се прииска да се забавляваме и ако ти доставя удоволствие да ме учиш. Но само поради тези причини. Установих, че старите поговорки са верни. Човек не може много да се отдалечи от истинската си същност, защото или къса връзките си, или те го притеглят назад. Аз отново се върнах към себе си, Фицициарин. Това усещаш днес.

— Не разбирам.

Тя се усмихна.

— Не е и нужно.

Кетрикен отново замълча. Малката Розмари седеше пред огнището. Бе взела плочата и тебешира си, сякаш за да се забавлява. Дори обикновено веселото дете днес изглеждаше спокойно. Отново се

обърнах към кралицата и зачаках. Ала тя само ме гледаше и се усмихваше.

— Какво правим? — попитах след малко.

— Нищо — отвърна Кетрикен.

Последвах примера ѝ и също замълчах. След доста време тя отбелязала:

— Нашите амбиции и задачите, които сами си поставяме, рамката, която се опитваме да наложим на света, не е нищо повече от сянка на дърво, хвърлена върху снега. Тя се променя с движението на слънцето, нощем изчезва, люлее се с вятъра и когато гладкият сняг се стопи, ляга разкривена върху неравната земя. Но дървото продължава да съществува. Разбираш ли? — Кралицата се наведе напред и се вгледа в лицето ми.

— Да, струва ми се — неловко отвърнах аз.

Тя ме погледна съчувствено.

— Ще разбереш, ако престанеш да се опитваш да го проумееш, ако престанеш да се чудиш защо това е толкова важно за мен и просто се помъчиш да го възприемеш като идея, която има стойност в собствения ти живот. Но аз не ти го налагам. Не налагам нищо на никого.

Кетрикен се отдръпна назад и се поотпусна. Изглеждаше съвсем спокойна. И отново не правеше нищо. Просто седеше срещу мен. Усещах, че животът ѝ ме облива — едваоловимо докосване, което, струва ми се, нямаше да почувствам, ако нямах опит с Умението и Осезанието. Предпазливо и леко, сякаш проверявах здравината на мост, изтъкан от паяжина, наложих сетивата си върху нейните.

Тя се пресегна. Не като мен към конкретно животно или за да прочета мислите на някого. Думата, с която винаги бях описвал своите способности, не бе подходяща за нея. Кетрикен не търсеше нищо с Осезанието си. Беше точно така, както го казала — просто съществуваше, ала като част от цялото. Тя се отпускаше, приемаше всички начини, по които я докосваше огромната паяжина, и беше доволна. Удивих се на този деликатен и фин процес. За миг и аз се отпуснах. Въздъхнах. Отворих се широко към всичко. Оставил всякаква предпазливост, всякаква тревога, че Бърич ще ме усети. Никога не бях правил нещо, с което можех да сравня сегашното преживяване. Пресягането на Кетрикен бе нежно като капки роса,

плъзгачи се по нишка от паяжина. Аз бях като внезапно отприщен бент, пратил водата си надолу по старите канали в равнините.

„Хайде да ловуваме!“ Вълкът, весело.

В конюшнята Бърич прекъсна работата си, изправи се и се намръщи. Сажда заудря с копита в яслата си. Моли сви рамене и разтърси коса. Кетрикен се сепна и ме погледна така, като че ли съм казал нещо на глас. Бях хванат от хиляди страни, разпъван във всички посоки, разширяван и безмилостно осветяван. Усещах всичко, не само човешките същества с техните идования и заминавания, но и всеки гълъб, който пърхаше по стрехите, всяка мишка, която незабелязано припкаше зад бъчвите с вино, всяка жива точица, която не беше и никога не бе била точица, а възел в мрежата на живота. „Нищо не е само, нищо не е забравено, нищо не е безсмислено и нищо няма значение“ — изпя някой някъде и млъкна. След това соло се обадиха други гласове, далечни и неясни, които питаха: „Какво? Моля? Там ли си? Сънувам ли?“ Те ме задърпаха като просяци — ръкавите на минувачите, и изведнъж усетих, че ако не избягам, могат да ме разнищят като парче плат. Запремигвах и отново се затворих в себе си. Поех си дъх.

Не бе изтекло много време. Един дъх, едно премигване. Кетрикен ме гледаше подозително. Вдигнах ръка и се почесах по носа. Размърдах се.

Оставих да изминат още няколко минути, после въздъхнах и извинително свих рамене.

— Боя се, че не разбирам тази игра.

Успях да я ядосам.

— Това не е игра. Няма нужда да я разбиращ. Просто преставаш да правиш каквото и да било и съществуваш.

Престорих се, че отново се опитвам. Поседях неподвижно, после разсеяно започнах да си играя с маншета си. Тя ме наблюдаваше. Накрая съвдох очи, сякаш засрамен и казах:

— Свещта ухае много приятно.

Кетрикен въздъхна и се отказа.

— Момичето, което ги прави, има отличен усет за аромати. Почти ме връща в градините ми и ме заобикаля с техните благоухания. Славен ми донесе една от нейните свещи с аромат на орлови нокти и после сама разгледах стоката ѝ. Тя е прислужница тук и няма нито

време, нито средства да прави много свещи. Затова се радвам, когато ги носи на мен.

— Славен — повторих аз. Славен разговаряше с Моли. Славен я познаваше достатъчно добре, за да му е известно, че прави свещи. Сърцето ми се сви от ужасно предчувствие.

— Милейди, струва ми се, че ви разсейвам от онова, което искате да правите. Нямах такова желание. Може ли да ви оставя сега и да се върна, когато компанията ми ще ви е приятна?

— Това упражнение не изисква уединение, Фицицарин. — Тя ме погледна тъжно. — Няма ли пак да се опиташ да се отпуснеш? За миг ми се стори... Не? Е, добре тогава, свободен си. — Долових съжаление и самота в гласа ѝ. Отново усетих съзнанието ѝ да се мята в паяжината. Тя притежаваше Осезание. Не силно, но го притежаваше.

Тихо излязох от стаята ѝ. Зачудих се какво ще си помисли Бърич, ако научи, и това ме развесели. Много по-мрачен беше споменът за промяната, настъпила в Кетрикен, когато се пресегнах с Осезанието. Замислих се за нощните си ловувания с вълка. Дали кралицата скоро щеше да започне да се оплаква от странни сънища?

Изпълни ме ледена увереност. Щяха да ме разкрият. Твърде дълго бях проявявал безразсъдство. Знаех, че Бърич усеща кога използвам Осезанието. Ами ако имаше и други? Можеха да ме обвинят в използване на Дивата магия. Трябваше да изпълня решението си. Утре, казах си аз.

11

САМОТНИ ВЪЛЦИ

Шутът завинаги ще остане една от големите бъкипски загадки. Може да се каже, че за него не се знае почти нищо определено. Произходът, възрастта, полът и расата му са обект на догадки. Най-удивителното е как такава публична личност е могла да запази тайните си. Въпросите за шута винаги ще са повече от отговорите. Дали наистина притежаваше мистични способности, някаква пророческа дарба, каквато и да е магия, или просто бързият му ум и острият му език заблуждаваха всички? Дори да не е познавал бъдещето, така изглеждаше, и това караше мнозина от нас да му помогнат да извайва бъдещето така, както смяташе за добре.

Бяло на бял фон. Помръдна ухо и в този момент движението го издаде.

„Виждаш ли?“ — подканих го аз.

„Надушвам.“

„Аз го виждам.“ Посочих с очи жертвата. Без повече движения. Това бе достатъчно.

„Виждам!“ Той скочи, заекът се сепна и Вълчо се втурна подире му. Заекът тичаше леко по неотъпкания сняг, докато Вълчо трябваше да полага огромни усилия. Малкото животинче подскачаше ту насам, ту натам, заобиколи едно дърво и се шмугна в къбинака. Дали беше останало там? Вълчо с надежда подуши, но гъстите тръни накараха чувствителния му нос да се отдръпне.

„Избяга“ — казах му аз.

„Сигурен ли си? Защо не ми помогна?“

„Аз не мога да гоня дивеч в мек сняг. Трябва да го дебна и да се нахвърлям само тогава, когато е достатъчен един скок.“

„Аха. — Просветление. Размисъл. — Ние сме двама. Трябва да ловуваме като двойка. Аз мога да подплашвам дивеча и да го насоча към теб. Ти ще чакаш, ще му се нахвърляш и ще му прегризеш шията.“

Бавно поклатих глава. „Трябва да се научиш да ловуваш сам, Вълчо. Няма винаги да съм с теб, с мисъл или тяло.“

„Вълците не са създадени, за да ловуват сами.“

„Може би. Но много от тях го правят. Както ще го правиш ти. Но нямах намерение да започнеш със зайци. Хайде.“

Той ме последва. Бяхме излезли от замъка още преди зимната светлина да обагри небето. Сега то беше синьо и ясно. Пътеката, по която вървяхме, бе само тясна пролука в дълбокия сняг. Затъвах до прасците с всяка крачка. В гората наоколо цареше зимна тишина, сегиз-тогиз нарушенавана от полета на някоя птичка или далечен грак на гарван. Дърветата растяха нарядко и повечето бяха млади, само тук-там се възправяше могъщ гигант, оцелял от пожара, опустошил този склон. Лете тук водеха да пасат козите. Тъкмо техните остри копитца бяха отъпкали пътеката, която следвахме. Тя водеше до каменна къща и порутена кошара. Използваха ги само през лятото.

Когато сутринта бях отишъл при него, Вълчо ме беше посрещнал с радост. И ми бе показал тайнния път, по който се промъкваше покрай стражниците. През стара, отдавна зазидана порта за добитъка. Някакъв земетръс бе разместили камъните и хоросаната и в стената имаше цепнатина, достатъчно широка за него. Отъпканият сняг ми показва, че я използва често. Излязохме извън крепостните стени и бързо се отдалечихме от замъка. Когато стигнахме на достатъчно разстояние, Вълчо превърна разходката ни в упражнение по дебнене. Изтичаваше напред и лягаше в засада, за да изскочи и да ме задърпа с лапи или зъби, после описваше широк кръг и ме нападаше в гръб. Бях го оставил да играе и с радост бях посрещнал физическото усилие, както и радостта от невинното му лудуване. — Но не преставах да вървя напред и когато слънцето и светлината ни откриха, вече бяхме на километри от Бъкип, в район, рядко посещаван през зимата. Съвсем случайно бях забелязал белия заек на белия фон на снега. За първия му самостоятелен лов бях намислил още по-скромен дивеч.

„Зашо идваме тук?“ — попита Вълчо щом зърна къщата.

„За да ловуваме — отвърнах. Спрях на известно разстояние. Вълчо клекна до мен и зачака. — Е, върви — подканих го аз. — Върви да потърсиш следи от дивеч.“

„О, страхотен лов. Да душа в някаква човешка бърлога за останки.“ Презрително.

„Не за останки. Иди да провериш.“

Вълчо скочи и затича към къщата. Проследих го с поглед.

Ловуванията ни наसън го бяха научили на много неща, но сега исках да е напълно независим от мен. Не се съмнявах, че е способен на това. Укорих се, че искам това доказателство само за да си намеря още един повод за отсрочка.

Той се промъкна през заснежените храсталаци и предпазливо се приближи до къщата. Ушите му бяха наострени, но сът му не преставаше да души. „Стари миризми. Човеци. Кози. Студени.“ Вълчо замръзна за миг, после внимателно продължи напред. С насочени напред уши, изпъната опашка, напълно съсредоточен. „МИШКА!“ Той скочи и я захапа. Разтърси глава и подхвърли животинчето във въздуха. После отново я захапа. „Мишка!“ — весело съобщи Вълчо. Пак подхвърли плячката си и се изправи на задните си крака след нея. Изльчих гордост и одобрение. Когато свърши да си играе с жертвата си, мишката приличаше на мокро парче козина. Накрая той я лапна на една хапка и заподскача към мен.

„Мишки! Тук гъмжи от мишки. Пълно е с тяхната миризма и следи.“

„И аз така си мислех. Пастирите се оплакваха от тях.“

„Беше изненадващо тълста за това време на годината“ — заяви Вълчо. Известно време въодушевено ловува, ала само докато утоли глада си. Сега бе мой ред да се приближа до къщата. Снегът беше затрупал паянтовата дървена врата, но аз я отворих с рамо. Пред мен се разкри мрачна гледка. Замръзнал пръстен под, тук-там сняг, проникнал през сламения покрив. Грубо огнище с комин и кука за котел. Единствените мебели бяха столче и дървена пейка. До огнището имаше съчки и аз запалих огън върху осаждените камъни. Слаб, само колкото да се стопля и да стопля хляба и месото, които носех. Вълчо дойде да ги опита — по-скоро за да сподели обяда ми, отколкото от глад. После лениво разгледа вътрешността на колибата. „Много мишки!“

„Зная. — Поколебах се, после се насилих да прибавя: — Тук няма да умреш от глад.“

Той рязко вдигна нос от ъгъла, който душеше — направи няколко крачки към мен, спря и застана неподвижно. Очите му срещнаха моите. В мрака им се криеха диви дълбини. „Изоставяш ме тук.“

„Да. Има достатъчно храна. След известно време ще се върна, за да се уверя, че си добре. Мисля, че ще се оправиш. Ще се научиш да ловуваш. Отначало мишки, после по-едър дивеч...“

„Ти ме предаваш. Предаваш глутницата.“

„Не. Ние не сме глутница. Пускам те на свобода, Вълчо. Прекалено се сближаваме. Това не е хубаво и за двама ни. Още отдавна те предупредих, че няма да се обвържа. Моят живот не може да има нищо общо с твоя. За теб е по-добре да си тръгнеш, да станеш такъв, за какъвто си създаден.“

„Създаден съм да живея в глутница. — Той не откъсваше поглед от мен. — Нима ще ми кажеш, че наблизо има вълци, които са готови да приемат натрапник на своя територия и да го допуснат в глутницата си?“

Бях принуден да се извърна. „Не. Тук няма вълци. Трябва да пътуваш много дни, за да стигнеш до достатъчно диво място, където може да има вълци.“

„Тогава какво ме очаква тук?“

„Храна. Свобода. Собствен живот, независим от моя.“

„Самота. — Той оголи зъби и изведнъж обръна глава настрани. Заобиколи ме отдалеч и се запъти към вратата. — Човеци — презрително изсумтя Вълчо. — Вие наистина не сте глутница, а човеци. — Спра на прага и ме погледна. — Човеците си мислят, че могат да управяват живота на другите, без да се обвързват с тях. Да не мислиш, че само от теб зависи дали да се обвържеш? Сърцето ми си е мое. Давам го на когото поискам. Няма да го дам на някой, който го отхвърля. Нито ще се подчинявам на някой, който отрича глутницата и обвързването. Да не мислиш, че ще остана тук да подсмърчам в тая човешка бърлога и да гоня мишки, дошли за останките от хората, за да стана като мишките, същества, които живеят от човешките боклуци? Не. Щом не сме глутница, не сме близки. Не ти дължа нищо и най-малко подчинение. Няма да остана тук. Ще си тръгна, когато поискам.“

Лукавство в мислите му. Криеше нещо, ала аз се досещах. „Прави каквото желаеш, Вълчо, освен едно. Няма да ме последваш в Бъкип. Забранявам ти.“

„Ти ли ми забраняваш? Ти ли ми забраняваш? Забрани на вятъра да духа покрай твоята каменна бърлога или на тревата да расте около нея. Нямаш никакво право.“

Той изсумтя и се извърна. Насилих се и за последен път го повиках:

— Вълчо! — С човешки глас. Сепнат, той отново ме погледна. Ушите му щръкнаха. Почти ми се озъби. Ала преди да скочи, аз го отблъснах. Винаги бях знал как да го правя, също както човек инстинктивно се пази от огъня. Съвсем рядко бях използвал тази си способност, защото веднъж Бърич я беше насочил срещу мен и не винаги можех да разчитам на нея. Това не бе натиск, какъвто му бях приложил някога в клетката. Вложих сила в него и когато Вълчо отскочи, мисленото действие придоби почти физическо измерение. Той застана разкрачен на снега, готов за бой. Очите му показваха, че е смаян.

— Бягай! — извиках му аз — човешка дума, с човешки глас, и в същото време отново го отблъснах с цялото Осезание, което притежавах. Той избяга, не грациозно, а със скокове и дращене. Насилих се да остана в себе си и отказах да го последвам с ума си, за да се уверя, че няма да спре. Не. Бях свършил с това. Отблъскването бе нарушаване на връзката, не само оттегляне от него, но и прекъсване на всичко, което ни свързваше. Отсичане. И все пак докато стоях и се взирах в храсталациите, в които се бе скрил, изпитвах празнота, много напомняща на студ, парещо сърбене от нещо изгубено, нещо липсващо. Бях чувал хора да говорят така за отрязан крайник. Физическо търсене на нещо завинаги изчезнало.

Тръгнах към замъка. Колкото повече вървях, толкова повече ме болеше. Не физически, но няма с какво друго да го сравня. Като оголена плът. По-лошо, отколкото когато Бърич ми бе взел Ноство, защото сам си го причинявах. Отиващият си ден ми се струваше по-мразовит от мрака призори. Опитвах се да се убедя, че не се срамувам. Бях постъпил правилно. Както бях постъпил с Мъжество. Прогоних тази мисъл. Не. Вълчо щеше да се оправи. Щеше да му е по-добре, отколкото с мен. Какъв живот щеше да води това диво същество, вечно

заплашено от опасността да го открият бъкипските кучета или ловци? Можеше да е сам, можеше да е самотен, но щеше да е жив. Нашата връзка беше прекъсната. Изпитвах настойчиво изкушение да се пресегна, да видя дали все още мога да го усетя, да опипам и да проверя дали умът му продължава да докосва моя. Упорито се съпротивлявах и затварях мислите си за неговите. Край. Той нямаше да ме последва. Не и след като го бях *отблъснал* така. Продължавах към замъка, без да поглеждам назад.

Ако не бях потънал толкова дълбоко в размисъл, ако не се бях затворил в себе си толкова съсредоточено, може би щях да предусетя нещо. Ала се съмнявам. Осезанието никога не ми е помагало срещу Претопени. Не зная дали ме бяха издебнали, или просто бях минал покрай скривалището им. Изневиделица нещо тежко ме блъсна в гърба и аз се проснах по очи. В първия момент си помислих, че Вълчо се е върнал, за да оспори решението ми. Претърколих се и почти бях успял да се изправя, когато някой ме сграбчи за рамото. Умът ми светкавично регистрира обстановката и я определи с абсолютна точност, сякаш това бе някое от упражненията на Сенч. Един едър с нож, другите с тояги. Дрипави и мръсни дрехи. Почервенели, лющещи се от студа лица, мръсни бради, чорлава коса. Натъртени и разранени. Дали се биеха помежду си, или преди мен бяха нападнали някой друг?

Отскубнах се и отскочих. На колана си носех нож. Не беше дълъг, но нямах друго оръжие. Бях си мислил, че този ден няма да ми трябва — бях си мислил, че близо до Бъкип не са останали претопени. Те ме обкръжиха. Позволиха ми да извадя ножа си. Той като че ли не ги разтревожи.

— Какво искате? Плаща ми ли? — Разкопчах го и го оставил да падне. Погледнаха го, но никой не се хвърли да го грабне, както се бях надявал. Мъчех се да държа под око и тримата, да не съм с гръб към никого. Не бе лесно. — Ръкавиците? — Свалих ги от ръцете си и ги подхвърлих на онзи, който ми се стори най-млад. Той ги оставил да паднат в краката му. Тримата сумтяха и се олюоляваха. Никой не искаше да ме нападне пръв. Знаеха, че имам нож и ще пробода първия. Направих една-две крачки към един от отворите в кръга. Претопените препречиха пътя ми за бягство.

— Какво искате? — изревах им аз и за миг срещнах погледа на единия. В очите му видях по-малко, отколкото в тези на Вълчо. Не

дива чистота, само физически нужди. Той премигна.

— Месо. — Мъжът изсумтя, сякаш бях изтръгнал думата от устата му с пръсти.

— Нямам месо, нямам никаква храна. Няма да получите нищо от мен, само болка!

— Ти — с нещо подобно на смях рече друг. Мрачен, безсърден.

— Месо!

Твърде дълго бях останал на едно място, твърде дълго ги бях гледал, защото третият ненадейно ми се нахвърли изотзад, стисна ръцете ми и зъбите му се забиха в плътта ми там, където шията ми срещаше рамото. Месо. Аз.

Обзе ме абсолютен ужас. Напрегнах всичките си сили. Също като първия път, когато се бях сражавал с претопени — с безмозъчна жестокост, съперничеща на тяхната. Природните стихии бяха единственият ми съюзник, защото враговете ми бяха измъчени от студа и лишенията. Ръцете им бяха замръзнали и макар че всички бяхме тласкани от инстинкт за самосъхранение, моят поне бе силен, докато техните бяха изчерпани от бруталността на сегашното им съществуване. Успях да се освободя от нападателя си. Само това си спомням. Останалото ми е малко мъгливо. Не мога да подредя събитията. Изтеглих ножа си от ребрата на младия. Помня палец, който се мъчеше да извади окото ми, и изхрущяването, с което го изкълчих или счупих. Третият ме удряше с тояга по рамото, докато успях да обърна другаря му към него като щит. Не си спомням да съм изпитвал болка от тези удари и раната на шията ми — само топлина от бликащата кръв. Не можех да ги победя. Бяха прекалено много. Младият лежеше на снега и храчеше червена пяна, но вторият ме душеше, докато третият замахваше с меча си. Ритах и удрях с ръце в напразен опит да се защитя. Светът постепенно потъваше в мрак и небето започваше да се върти.

„Братко!“

Той се появи от нищото и се бълсна в нас като таран. Всички паднахме на земята и най-сетне успях да си поема гълтка въздух. Главата ми се проясни и изведнъж отново имах смелост да се боря, без да обръщам внимание на болката! Кълна се, че можех да се видя, с лице, поморавяло от душенето, полуудял от миризмата на кръвта. Оголих зъби. Вълчо събори единия и го повлече настрадни. Нападна го

с бързина, която не бе по силите на никой човек, отскочи преди онзи да успее да го хване, после отново му се нахвърли.

Усетих, когато зъбите на Вълчо се затвориха около гърлото на претопения. Усетих смъртта в собствената си уста, шурналата кръв по муцуната ми. Разтърсих глава и зъбите ми откъснаха плът.

Последва миг на пустота.

Седях на земята, опрял гръб на едно дърво. Вълчо лежеше наблизо в снега. Предните му лапи бяха окървавени. Той ги близеше ибавно, грижливо ги почистваше.

Вдигнах ръкав към устата си и избърсах кръвта. Не беше моя. Рязко се наведох напред и изплюх косми от брада, после повърнах, но дори киселият вкус на повърнатото не успя да премахне плътта и кръвта на убития от устата ми. Погледнах към трупа му и отново се извърнах. Гръклянът му бе изтръгнат. За миг си спомних как го захапвам, усетих жилите на гърлото му със зъбите си. Стиснах очи и застинах абсолютно неподвижно.

Студен нос, опрян в бузата ми. Отворих очи. Той седеше до мен и ме гледаше. „Вълчо.“

„Нощни очи — поправи ме вълкът. — Майка ми ме нарече Нощни очи. Бях последният от братята и сестрите си, който отвори очи.“ Той подсмръкна и кихна. Погледна към проснатите мъже. Неволно проследих очите му. Бях убил с ножа си младия, ала той не беше умрял веднага. Другите двама...

„Аз убивах по-бързо — тихо отбеляза Нощни очи. — Но нямам зъби на крава. Ти се справи добре за такъв като теб.“ Той се изправи и разтърси козината си. Кръв, и студена, и топла, опръска лицето ми. Ахнах и я избърсах, после разбрах какво означава това.

„Тече ти кръв.“

„И на теб. Той издърпа меча от теб, за да го забие в мен.“

„Дай да погледна.“

„Зашо?“

Въпросът увисна помежду ни в студения въздух. Нощта щеше да ни свари тук. Клоните на дърветата чернееха на фона на привечерното небе. Нямах нужда от светлина, за да го виждам. Всъщност нямаше нужда да го виждам. Трябва ли да видиш ухото си, за да знаеш, че е част от теб? Бе също толкова безполезно да отричам, че някоя част от тялото ми е моя, колкото и да твърдя, че Нощни очи не е част от мен.

„Ние сме братя. Ние сме глутница“ — признах аз.

„Наистина ли?“

Усетих пресягане, опипване, привличане на вниманието ми. Позволих си да си спомня, че и преди го бях усетил и го бях отрекъл. Сега не го направих. Отдадох му мислите си. Нощни очи. Козина и зъби, мускули и нокти, и аз не го избегнах. Разбрах, че мечът се е забил в рамото му и върхът му се е плъзнал между два големи мускула. Той държеше лапата си повдигната към гърдите. Поколебах се и усетих болката му, че съм се поколебал. Затова, без да се дърпам повече, се пресегнах към него, както беше направил той. „Доверието не е доверие, докато не е пълно.“ Бяхме толкова близо, че не знаех на кого от нас е тази мисъл. За миг имах двойно усещане за света, докато възприятията на Нощни очи се застъпваха с моите, усетих с неговото обоняние миризмата на труповете, чух с неговия слух лисиците, които вече се приближаваха към мършата, виждах с неговите очи. После тази двойственост изчезна и неговите сетива бяха мои, а моите — негови. Бяхме обвързани.

Студът се усилваше — и на земята, и в костите ми. Намерихме плаща ми, целият заскрежен, но аз го изтупах и се увих в него. Не се опитах да го закопчая, за да не се допира до мястото, където бях ухапан. След това си нахлузих ръкавиците.

„По-добре да тръгваме — тихо казах аз. — Когато се приберем, ще се погрижа да почистим и превържем раните си. Но първо трябва да се приберем и да се стоплим.“

Усетих съгласието му. Той закрачи до мен, не зад мен. Веднъж вдигна нос и подуши свежия въздух. Брулеше ни леден вятър. Заваля сняг. Това бе всичко. Обонянието му ми съобщи, че е излишно да се боя от претопени. Въздухът беше чист, освен вонята на онези зад нас, ала дори тя отслабваше, превръщаща се в миризма на леш и се смесваше с тази на лисиците, които се приближаваха към тях.

„Ти не беше прав — отбеляза Нощни очи. — Нито един от двама ни не ловува добре сам. — Лукава насмешка. — Освен ако не смяташ, че се справяше добре, преди да дойда.“

„Вълкът не е създаден да ловува сам“ — опитах се да запазя достойнството си аз.

Той ми се изплези.

„Не се бой, малки братко. Ще бъда до теб.“

Продължихме да вървим в снега между черните дървета. „Още малко“ — успокои ме той. Усетих силата му да се слива с моята, докато куцукахме към дома.

Когато отидох в кабинета на Искрен, наближаваше пладне. Ръката ми бе грижливо бинтована и превръзката не се забелязваше под широкия ръкав. Самата рана не беше толкова тежка, колкото болезнена. Ухапаното обаче не можеше да се скрие толкова лесно. Бях изгубил парче плът и много кръв. Когато предната нощ го бях видял в огледалото, едва не ми призля. Когато го почистих, кръвоточението се усили — бях изгубил част от себе си. Е, ако Нощни очи не се беше намесил, нямаше да ми се размине само с това. Нямам думи да изразя колко противна ми се струваше тази мисъл. Бях успял да се превържа, ала не много добре. Ризата ми болезнено се търкаше в раната, но поне я скриваше. Изпълнен с опасения, почуках на вратата и тъкмо се прокашлях, когато тя се отвори.

Чарим ми каза, че Искрен го нямало. В очите му видях дълбока тревога. Опитах се да не я споделя.

— Не може да остави корабостроителите да си гледат работата, така ли?

Той поклати глава.

— Не. Горе в кулата е — отвърна старият слуга. Обърнах се и той бавно затвори вратата.

Е, Кетрикен ми го беше казала. Бях се опитал да забравя тази част от нашия разговор. Обзе ме ужас, докато се качвах по стълбището. Искрен нямаше причина да е там. Тази кула бе мястото, откъдето лете той използваше Умението срещу пиратите, стига времето да позволяваше. През зимата нямаше защо да е там, особено в тази виелица. Никаква причина — освен ужасната привлекателност на самото Умение.

Бях изпитвал тази съблазън, напомних си, докато стисках зъби. Известно време бях усещал шеметната жизненост на Умението. Като съсирен спомен от отдавнашна болка, до мен достигнаха думите на Гален: „Ако сте слаби — беше ни заплашил той, — ако не ви достигат съсредоточеност и дисциплина, ако сте снизходителни и склонни към удоволствия, няма да овладеете Умението. По-скоро Умението ще

овладеет вас. Упражнявайте лишаването от всякакви удоволствия, не си позволявайте слабости, които ви изкушават. Когато станете твърди като стомана, може би ще сте готови да посрещнете съблазната на Умението и да ѝ устоите. Ако ѝ се отدادете, ще станете като големи бебета, безмозъчни и безволеви.“ А после бе започнал да ни учи с лишения и наказания, които надхвърляха всякакъв здрав разум. Ала когато се бях сблъскал с радостта от Умението, аз не го възприех като глупаво удоволствие, както намекваше Гален. То по-скоро предизвикваше същия приток на кръв и бясно туптене на сърцето, каквото понякога ми носеха музиката, внезапният полет на пъстър фазан в есенна гора или дори съвършено изпълненият скок с кон. Онзи миг, в който всички неща застават в равновесие и се движат заедно като птици, понесли се в полет. Същото бе и с Умението, ала не само за миг. Продължаваше толкова, колкото можеше да го задържи човек, и ставаше все по-силно и чисто с усъвършенстването на умелия. Или поне така си мислех. Моето Умение завинаги беше осакатено в една битка на воля с Гален. Мислените защитни стени, които бях издигнал, бяха толкова здрави, че дори Искрен не винаги можеше да ме достигне. Собствената ми способност да излизам от себе си бе станала непостоянна и капризна като плашлив кон.

Спрях пред вратата на престолонаследника. Дълбоко си поех дъх и бавно го изпуснах. Отказвах да позволя да ме обземе униние. Онова време беше отминало. Нямаше смисъл да се тормозя заради него. Според стария си навик влязох, без да чукам, за да не наруша концентрацията на Искрен.

Не биваше да използва Умението. Но го правеше. Капациите на прозореца бяха отворени и той се бе навел навън. Вятър и сняг бушуваха из стаята, снежинки се сипеха по тъмната му коса, тъмносинята му риза и елека му. Дишаше дълбоко и малко учестено. Изглежда, не ме забелязваше.

— Принц Искрен? — тихо го повиках.

Той се обърна към мен и погледът му беше като топлина, като светлина, като вятър в лицето ми. Изльчи Умението в мен с такава сила, че се почувствах изхвърлен от себе си. Умът му ме обсеби толкова цялостно, че за мен не остана място. За миг започнах да се давя в него. Сетне ме остави — оттегли се толкова бързо, че залитнах задъхано като риба, изхвърлена във въздуха от висока вълна. Искрен

само с една крачка стигна до мен, хвана ме за лакътя и ме задържа да не падна.

— Извинявай — каза той. — Не те очаквах. Стресна ме.

— Трябаше да почукам, милорд — отвърнах аз и му кимнах, за да му дам знак, че вече съм добре. — Какво има там, че толкова напрегнато го наблюдавате?

Искрен се извърна от мен.

— Не много. Някакви момчета на скалите гледат няколко кита.

Два от нашите кораби ловят камбала, въпреки лошото време.

— Значи не търсите островитяни с Умението...

— По това време на годината няма пирати. Но аз съм нащрек. — Той погледна ръката ми, която току-що беше пуснал, и смени темата.

— Какво ти се е случило?

— Тъкмо затова идвам при вас. Нападнаха ме претопени. На склона. Близо до пастирската колиба.

Искрен отсечено кимна и свъсси тъмните си вежди.

— Познавам района. Колко бяха? Опиши ги.

Бързо му разказах случилото се. Той като че ли не се изненада.

— Преди четири дни ми докладваха за тях. Не биваше толкова скоро да стигнат дотук — освен ако всеки ден не са се движили насам. Справи ли се с тях?

— Да. Значи сте го очаквали? — ужасих се аз. — Мислех, че сме ги изтребили.

— Изтребихме онези, които бяха тук тогава. Има други, които се приближават насам. Следя ги по докладите, но не ги очаквах толкова скоро.

Наложих си да овладея гласа си.

— Милорд, защо само ги следим? Защо не... се погрижим за този проблем?

Искрен изсумтя и се обърна към прозореца.

— Понякога човек трябва да прояви търпение и да остави врага да завърши хода си, за да открие цялостната му стратегия. Разбиращ ли ме?

— Да не смятате, че претопените имат стратегия? Аз съм на друго мнение, милорд. Те бяха...

— Докладвай ми всичко — без да ме поглежда, заповяда Искрен. За миг се поколебах, после започнах. Към края на битката разказът ми

изгуби последователността си. Оставил думите да загълхнат на устните ми.

— Но успях да се отскубна от него. Загинаха и тримата.

Той не откъсваше очи от морето.

— Не бива да влизаш във физически битки, Фицриарин. Изглежда, винаги пострадваш.

— Зная, милорд — смилено признах аз. — Ход направи каквото можеше...

— Но ти не си обучен за воин. Имаш други способности. И би трябвало да използваш тъкмо тях, за да се защитаваш. О, ти можеш да въртиш меч, но нямаш мускулите и телесната маса на боец. Поне засега. И очевидно в битките това се обръща срещу теб.

— Нямах възможност да избирам оръжието — малко сприхаво отвърнах аз.

— Да. — Сякаш говореше някъде от много далеч. Известно напрежение във въздуха ми показва, че точно в този момент използва Умението. — И все пак се боя, че трябва отново да те пратя със задача. Струва ми се, че си добре. Достатъчно дълго наблюдавам какво става. Претопените се насочват към Бъкип. Нямам представа защо, но това може би не е толкова важно, колкото да им попречим да постигнат целта си. Заеми се с този проблем, Фиц. Може би този път ще успея да попреча на жена си да се намеси. Научих, че ако й се прище да излезе на езда, вече ще разполага със своя стражка.

— Както ви е било докладвано, милорд — отвърнах аз и се проклех, че не съм дошъл по-рано да му съобщя за стражата на кралицата.

Той се обръна и ме погледна.

— Чух слух, че ти си наредил да бъде създадена такава стражка. Не искам да си присвоявам заслугите ти, но когато този слух стигна до мен, дадох да се разбере, че аз съм ти наредил да го направиш. Което си е самата истина. Макар и доста индиректно.

— Да, милорд — отвърнах аз и имах благоразумието да премълча.

— Е, щом Кетрикен трябва да язди, поне вече я охраняват. Въпреки че предпочитам да няма повече срещи с претопени. Само да можех да измисля с какво да запълня времето ѝ! — уморено прибави Искрен.

— С Градината на кралицата — предложих аз, като си спомних разказа на Търпение.

Искрен рязко вдигна глава.

— Старата, на покрива на кулата — поясних аз. — От години не е използвана. Видях какво е останало от нея преди Гален да ни нареди да я разчистим, за да освободим място за уроците ни. Навремето трябва да е било очарователно място. Бъчви с пръст и растения, статуи, пълзяща зеленина.

Искрен се усмихна.

— И басейнчета с водни лилии, рибки и дори жабчета. Лете птиците често идваха там да пият и да се плискат във водата. С Рицарин обичахме да си играем в градината. Тя имаше талисманчета от стъкло и лъскав метал, завързани на конци. И когато вятърът ги разлюляваше, те се блъскаха едно в друго и блестяха като скъпоценни камъни на слънцето. — Споменът за онова място и време го стопли. — Майка ми имаше котка и тя се излежаваше на топлите камъни. С петниста козина и кичурчета косми на ушите. Ние я дразнехме с конци и пера и тя ни дебнеше между саксиите с цветя. Докато в това време трябваше да учим билките. Така и не успях да ги науча. Там имаше страшно много други занимания. Освен бабината душица. Знаех всеки вид бабина душица в градината ѝ. Майка ми отглеждаше много бабина душица. И коча билка. — Искрен се усмиваше.

— Кетрикен ще се влюби в това място — казах му аз. — В Планините тя много се е занимавала с градинарство.

— Наистина ли? — изненада се той. — Мислех си, че се е занимавала с повече... физически дейности.

Изпитах мимолетно раздразнение. Не, нещо повече от раздразнение. Как можеше да знам повече за жена му от него?

— Имаше градина — тихо отвърнах аз. — С много билки, и знае за какво се използват. лично съм ви разказал за тях.

— Сигурно. — Престолонаследникът въздъхна. — Имаш право, Фиц. Иди при нея и ѝ разкажи за Градината на кралицата. Сега е зима и сигурно не може да се направи много, но напролет ще е чудесно да бъде възстановена...

— Може би е по-добре сам да ѝ кажете, милорд — осмелих се да предложа, ала той поклати глава.

— Нямам време. Но съм убеден, че ще се справиш. А сега да слизаме долу. При картите. Искам да обсъдим някои неща.

Мигновено се обърнах към изхода. Престолонаследникът ме последва по-бавно. Задържах вратата пред него. На прага той спря и погледна през рамо към отворения прозорец.

— Зове ме — спокойно и простишко призна Искрен, сякаш ми съобщаваше, че обича сливи. — Зове ме винаги, когато не съм зает. И затова трябва да съм зает, Фиц. Много зает.

— Разбирам — бавно отвърнах аз, макар изобщо да не бях убеден.

— Не. Не разбираш — уверено рече той. — Това е нещо като невъобразима самота, момко. Мога да се пресегна и да докосна други. Някои — съвсем лесно. Но никой не се пресяга към мен. Когато Рицарин беше жив... Все още ми липсва. Понякога съм страшно самoten без него — все едно съм останал последният от своя вид на света. Като последния вълк, който ловува сам.

Побиха ме тръпки.

— Ами крал Умен?

Искрен поклати глава.

— Той вече рядко използва Умението. Силата му вече не е като някога, а това изтощава колкото ума, толкова и тялото. — Спуснахме се няколко стъпала надолу. — Сега двамата с теб сме единствените, които го знаем — промълви престолонаследникът.

Кимнах.

Бавно продължихме надолу.

— Лечителят прегледа ли ръката ти? — попита той.

Поклатих глава.

— Нито Бърич.

Заяви го като факт, убеден във верността му.

Отново поклатих глава. Следите от зъбите на Нощни очи по кожата ми бяха прекалено явни, въпреки че ме беше захапвал на шега. Не можех да покажа на Бърич раните от претопените, без да му издам своя вълк.

Искрен въздъхна.

— Добре. Пази раната чиста. Предполагам, че знаеш как. И следващия път не излизай неподгответен. Никога. Не винаги ще ти се притичат на помощ.

Забавих крачка. Искрен продължи надолу. Дълбоко си поех дъх и прошепна:

— Принце... Какво знаете за... това?

— По-малко от теб — весело отвърна той. — Но повече, отколкото си мислиш.

— Говорите като шута — горчиво отбелязах аз.

— Да. Понякога. Той също отлично разбира самотата и към какво тласка човек тя. — Престолонаследникът си пое дъх и бях готов да се закълна, че ще каже, че знае какъв съм и не ме осъжда. Вместо това Искрен продължи: — Преди няколко дни щутът е говорил с теб.

Безмълвно го последвах, като се чудех какво знае за много неща. Умението, разбира се. Стигнахме до кабинета му и аз влязох след него. Както винаги, Чарим вече ни очакваше. Както и храна и греяно вино. Искрен започна да яде с огромен апетит. Седнах срещу него. Като го гледах как погълъща простата, здрава храна, и аз огладнях. В това отношение той все още беше воин. Обичаше това малко удоволствие — вкусната, добре поднесена храна, и й се наслаждаваше, когато може. Зачудих се как ще е следващото лято, когато всеки ден часове наред щеше да му се налага да използва Умението, за да пази крайбрежието ни и да прилага мисловните си трикове, за да отблъсква пиратите. Спомних си какъв го бях виждал миналото лято по жътва: изтощен до изпосталяване, с набръкано лице, без желание да се храни, издържащ единствено благодарение на стимулантите, които Сенч слагаше в чая му. Жivotът му се бе превърнал в часовете, които прекарваше с Умението. През лятото гладът му за Умението щеше да замени всяко друго удоволствие в живота му. Как щеше да го приеме Кетрикен?

След като се нахранихме, се наведохме над картите. Вече не можеше да има съмнение. Независимо от всички препятствия, гори, реки или ледени равнини, претопените се приближаваха към Бъкип. Изглеждаше ми абсурдно. Онези, с които се бях сблъскал, ми се бяха сторили лишени от всякакви сетива. Не можех да повярвам, че някой от тях ще преодолее всички тези трудности просто за да дойде в Бъкип.

— Данните обаче показват, че е точно така. Изглежда, че всички претопени се приближават насам.

— Но все пак ти е трудно да го възприемеш като координиран план, така ли? — тихо попита Искрен.

— Не разбирам как изобщо е възможно да имат план. Как са се свързали? Пък и действията им не ми изглеждат координирани. Те не се събират на банди. Просто като че ли всеки от тях си върви по пътя и някои тръгват заедно.

— Като пеперуди, привличани от пламък на свещ — отбеляза Искрен.

— Или като муhi на леш — кисело прибавих аз.

— Едните са омаяни, другите са гладни — замислено рече престолонаследникът. — Ще ми се да знаех точно какво привлича претопените към мен. Може да е нещо съвсем друго.

— Защо смятате, че трябва да знаете причината, която ги води тук? Мислите ли, че вие сте тяхната цел?

— Не зная. Но ако открия, може да разбера врага си. Струва ми се, не е случайно, че всички претопени идват към Бъкип. Смяtam, че се движат срещу мен, Фиц. Може би не по собствена воля, но въпреки това срещу мен. Трябва да разбера защо.

— За да ги разберете, трябва да застанете на тяхно място.

— О. — Не изглеждаше много весел. — Сега кой говори като шута?

Въпросът ме смути и аз го оставил без отговор.

— Милорд, когато онзи ден шутът ме подиграваше... — Поколебах се. Продължавах да се чувствам оскърен. Винаги бях смятал, че шутът ми е приятел. Опитах се да овладея чувствата си. — Той ми подхвърля разни идеи. Ако правилно съм разбрал гатанките му, той искаше да каже, че трябало да потърся други умели. Мъже и жени от поколението на баща ви, обучени от Молба преди Гален да стане учител. И също, че трябало да науча повече за Праотците. Как да ги повикаме, какво можели да правят. И какви са.

Искрен се отпусна на стола си и подпря брадичка на ръката си.

— Човек може цял живот да търси отговора дори само на един от тези въпроси. Да, сред нас би трябало да има умели, още повъзрастни от баща ми, обучени за старите войни срещу островитяните. Едва ли много хора са знаели кои са обучените. Самото обучение е било тайно и даже членовете на една котерия може да не са познавали другите. И все пак би трябало да са останали някакви документи. Сигурен съм, че навремето е имало. Но никой не може да каже какво се е случило с тях. Предполагам, че Молба ги е завещала на Гален.

Обаче не бяха открити в стаята му, нито сред вещите му след... смъртта му.

Беше ред на Искрен да замълчи. И двамата знаехме как бе умрял Гален, в известен смисъл бяхме присъствали, макар че никога не говорехме за това. Гален бе загинал като предател, докато се беше опитвал да източи силата на Умението на Искрен и да го убие. Ала престолонаследникът бе използвал моята сила и се беше справил с Гален. Не обичахме да си спомняме за случая. Но като се опитвах да не давам израз на чувствата си, аз дръзко заговорих:

— Смятате ли, че Славен знае къде са тези документи?

— Дори да знае, не ми е споменавал нищо. — Гласът му бе също толкова безизразен, колкото моя и поставяше точка на въпроса. — Но аз постигнах известен успех в издирването на неколцина умели. Поне имената им. Те или вече са покойници, или не мога да ги открия.

— Хм. — Преди известно време бях чул от Сенч нещо за това. — Как успяхте да ги издирите?

— Едни си спомни баща ми. Членовете на последната котерия, която служила на крал Щедър. Други бегло познавах, когато бях съвсем малък. Освен това разговарях с някои много стари хора в замъка. Помолих ги да си спомнят слуховете за умелите. Разбира се, не можех да бъда многословен. Не желаех и продължавам да не желая да се разчува за търсенето ми.

— Може ли да попитам защо?

Той се намръщи и кимна към картите си.

— Не съм толкова способен, колкото беше баща ти, момко. Рицарин можеше да прави интуитивни скокове, които напомняха на истинска магия. Аз откривам системи. Изглежда ли ти естествено всички умели, които успях да издиря, или да са умрели, или да са неоткривани? На мен ми се струва, че за самите умели не е много здравословно да ги намеря.

Известно време седяхме в мълчание. Той ме оставил да стигна до собствени изводи. Проявих достатъчно здрав разум, за да не ги изрека на глас.

— Ами Праотците? — попитах накрая.

— Това е друг вид гатанка. По времето, когато са писали за тях, всички са знаели какво представляват. Поне така предполагам. Все едно да откриеш свитък, в който се обяснява точно какво е кон. Ще

намериш много споменавания за тях и съвсем малко, свързани конкретно с подковаването или произхода на някой жребец. Но на кого от нас ще му хрумне да посвети труда и времето си, за да опише точно какво е кон?

— Разбирам.

— Затова пак повтарям — всичко опира до пресяване на подробности. Аз нямам необходимото време за тази задача. — За миг Искрен замълча и се вгледа в мен. После отвори каменната кутийка на бюрото си и извади малък ключ. — Това е за един шкаф в спалнята ми — бавно рече той. — Там съм събрали свитъците, които успях да намеря, със споменавания за Праотците. И някои за Умението. Възлагам ти да ги прегледаш. Поискай качествена хартия от Федрен и си води бележки. Търси системите. И ми докладвай всеки месец.

Взех пиринченото ключе. Стори ми се странно тежко, като че ли бе свързано с предложената от шута и потвърдена от Искрен задача. „Търси системите“, беше казал престолонаследникът. Внезапно открих една от тях, мрежа, изплетена от мен до шута и Искрен и обратно. Също като другите системи на Искрен, тя не изглеждаше случайна. Зачудих се кой я е изплел. Погледнах Искрен, ала мислите му бяха далеч. Тихо се изправих и понечих да си тръгна.

— Ела при мен — каза той, когато стиснах бравата. — Утре съвсем рано сутринта. В кулата ми.

— Милорд?

— Може би ще успеем да открием сред нас още един умел, за когото не подозирате.

12

ЗАДАЧИ

Може би най-опустошителната част от нашата война с алените кораби беше чувството за безпомощност, което ни обземаше. Сякаш земята и нейните владетели бяха обхванати от ужасна парализа. Тактиката на пиратите изглеждаше толкова непонятна, че през първата година ние бяхме като замаяни. На втората година от нашествието се опитахме да се защитим. Ала уменията ни бяха ръждясали — твърде дълго бяха използвани само срещу случайни пирати. Срещу организираните армии, които проучваха нашите брегове, позициите на стражевите ни кули, приливите и теченията ни, ние бяхме като деца. Единствено Умението на принц Искрен ни осигуряваше известна закрила. Никога няма да узнаем колко кораба е отблъснал, колко капитани е заблудил, колко заговора е объркал. Защото народът му не можеше да осъзнае какво прави за него престолонаследникът. Струващо им се, че Пророците стоят със скръстени ръце. Хората виждаха само набезите, а не корабите, които се разбиваха в скалите или се отдалечаваха прекалено на юг по време на буря. Народът се обезверяваше. Вътрешните херцогства протестираха срещу данъците, събиращи за защитата на крайбрежие, което не бе тяхно. Данъците на Крайбрежните херцогства като че ли с нищо не променяха положението им. Ето защо не можем да виним народа за непостоянното въодушевление от бойните кораби на Искрен, което зависеше от моментното настроение на хората. Това ми се стори най-дългата зима в живота ми.

От кабинета на Искрен отидох в покоите на кралица Кетрикен. Почуках и бях поканен от малката прислужница. С веселото си лице и къдравата си тъмна коса, Розмари ми напомняше за фея. Вътре атмосферата изглеждаше мрачна. Тук бяха няколко от придворните дами на Кетрикен. Всички седяха на столчета около рамка, на която беше опънат бял ленен плат, и бродираха краищата му. Бях виждал подобни събирания в стаите на госпожа Чевръстка. Обикновено те бяха весели и жените живо бъбреха помежду си. Ала сега мълчаха и работеха със сведени глави — усърдно, умело, ала унило. Във всички ъгли горяха ароматични свещи. Приятното им ухание се смесваше над рамката.

Кетрикен ръководеше работата. Очевидно тя бе причината за тишината. Лицето ѝ беше спокойно, дори ведро. Сдържаността ѝ бе толкова явна, че почти виждах стените около нея. Изражението ѝ беше любезно, очите — мили, но имах чувството, че е някъде много далеч. Напомняше ми на съд с неподвижна студена вода. Носеше дълга семпла зелена рокля, по-скоро в планински, отколкото в бъкипски стил. Без накити. Престолонаследницата ме погледна и въпросително се усмихна. Почувствах се като натрапник, който прекъсва занятията на ученици и тяхната учителка. Затова вместо просто да я поздравя, се опитах да оправдая идването си. Говорех официално заради другите жени.

— Милейди, принцът престолонаследник Искрен ме помоли да ви предам едно съобщение.

Дълбоко в очите ѝ сякаш трепна нещо и отново изчезна.

— Да — безизразно отвърна тя. Нито една от иглите не спря скоклиния си танц, ала бях сигурен, че всички уши очакват да чуят вестта, която нося.

— На покрива на една от кулите някога е имало градина. Наричали я „Градината на кралицата“. Според принц Искрен преди там имало саксии с растения и езерца с рибки. Тази градина била на майка му. Той би искал да я възстановите, милейди.

В стаята се възцари пълна тишина. Кетрикен се ококори.

— Сигурен ли си, че ми предаваш правилно съобщението? — предпазливо попита тя.

— Разбира се, милейди. — Реакцията ѝ ме озадачи. — Той каза, че ще му доставите огромно удоволствие, ако я възстановите.

Говореше за нея с нежност, особено за лехите цъфтяща бабина душица.

Радостта, която се изписа на лицето ѝ, разцъфна като нежни цветия. Кетрикен вдигна длан пред устата си и треперливо си пое дъх. Бледото ѝ лице поруменя. Очите ѝ блеснаха.

— Трябва да я видя — възклика тя. — Веднага! — Престолонаследницата рязко се изправи. — Розмари! Плаща и ръкавиците ми. — После със сияещо лице се обърна към придворните си дами. — Ще се облечете ли, за да ме придружите?

— Милейди, навън бушува страшна буря... — колебливо започна една от тях.

Ала друга, по-възрастна жена с майчинско излъчване, лейди Скромност, бавно стана от стола си.

— Аз ще дойда с вас на покрива на кулата. Плък! — Момчето, което дремеше в ъгъла, скочи. — Изтичай да ми донесеш плаща и ръкавиците. — Тя отново се обърна към Кетрикен. — Добре си спомням тази градина от времето на кралица Постоянство. Там прекарвахме заедно много приятни часове. С радост ще участвам във възстановяването ѝ.

Последва съвсем кратка пауза, сегне и другите придворни дами започнаха да стават. Когато се върнах със собствения си плащ, всички бяха готови да тръгнем. Чувствах се странно, докато водех тази женска процесия по коридорите на замъка и после по дългото стълбище до Градината на кралицата. Като се броят пажовете и любопитните, след нас с Кетрикен вече вървяха двадесетина души. Кралицата ме следваше по петите, другите се точеха в безкрайна опашка след нас. Докато натисках с рамо вратата, престолонаследницата тихо попита:

— Значи ми е простил, нали?

Спрях да си поема дъх. От бутането на тежката врата раната на шията ме заболя.

— Милейди?

— Милорд Искрен ми е простил. И по този начин го показва. О, ще направя прелестна градина за двама ни. Никога повече няма да го опозоря. — Докато зяпах унесената ѝ усмивка, тя излезе на площадката в дълбокия до прасците сняг, без изобщо да му обръща внимание. Огледах се и се зачудих дали не съм си изгубил ума. Тук нямаше нищо, само преспи сняг под оловно небе. Преместените до

едната стена статуи и саксии бяха затрупани. Приготвих се за разочарованието на кралицата. Вместо това, докато вятърът вихреше падащите снежинки около нея, тя разпери ръце, завъртя се, засмя се като щастливо дете и възкликна:

— Страшно е красиво!

Излязох след нея. Последваха ни и другите. След миг престолонаследницата се озова при купчините статуи, вази и басейнчета. Изчисти снега от бузата на едно херувимче толкова нежно, като че ли му беше майка. После изчисти една каменна пейка, вдигна херувимчето и го сложи на нея. Запретна ръкави и продължи с още няколко статуи, като настоя и другите жени да дойдат и да ги видят.

Застанах на известно разстояние от тях. Студеният вятър брулеши лицето ми, събуждаше болежките от раните ми и ми носеше тежки спомени. Веднъж бях стоял тук почти гол на студа, докато Гален се бе опитвал да ми набие Умението в главата. Бях стоял точно на това място, докато той ме беше бил като псе. Тук се бях борил с него и в тази борба завинаги бях осакатил Умението си. Споменът все още ме изпъльваше с горчивина. Зачудих се дали някоя градина, колкото и зелена и спокойна да е, може да ме очарова. Ниската стена ме мамеше. Знаех, че ако се приближа и погледна надолу, ще видя скалите. Не се приближих. Бързият край, който някога ми бе обещавало това падане, никога повече нямаше да ме съблазни. Пропъдих някогашното предложение на Гален и се обърнах към кралицата.

На белия фон на снега и камъка бледият ѝ силует направо оживяваше. Има едно цвете, кокиче, което цъфти още преди снеговете да се стопят. Кетрикен ми напомняше за кокиче. Светлата ѝ коса изведнъж стана златиста на фона на зеления ѝ плащ, устните ѝ бяха червени, страните ѝ — като розите, които отново щяха да разцъфнат тук. Очите ѝ бяха сини мъниста, докато разравяше снега и възклицаваше при всяко новооткрито съкровище. И обратното. Облечените в тъмно придворни дами с черни или кафяви очи бяха дебело увити срещу зимния студ. Те стояха тихо, съгласяваха се с принцесата и се радваха на очевидното ѝ щастие, но в същото време търкаха замръзналите си пръсти и трепереха, свити във вълнените си плащове. Ето как трябваше да я види Искрен, помислих си — грейнала от въодушевление и енергия. Тогава нямаше да може да не я обича.

Нейната жизненост пламтеше — точно като него, когато бе на лов или езда. Поне някога.

— Много е красиво, разбира се — осмели се да каже лейди Надежда. — Но е и ужасно студено. А и не може да се направи нищо, докато снегът не се стопи и вятърът не отслабне.

— О, грешите! — възрази кралица Кетрикен и се засмя. — Градината започва в сърцето. Утре трябва да изметем снега и леда. И после трябва да се подредят всички тези пейки, статуи и саксии. Но как? Като спици на колело ли? Като лабиринт? По височина? Има хиляди начини и трябва да видим как точно ще стане. Освен ако милорд не си спомни точно как е било някога. Тогава ще възстановя градината от детството му!

— Утре, кралице Кетрикен. Защото вече мръква и става студено — посъветва я лейди Скромност. Виждах какво струва на възрастната жена изкачването, последвано от стоенето на студа. Ала тя мило се усмихна. — Довечера мога да ви разкажа спомените си от градината.

— Наистина ли? — възклика Кетрикен и хвана двете ѝ ръце в своите. Усмивката, с която дари лейди Скромност, бе като благословия.

— С удоволствие.

Бавно тръгнахме надолу. Аз напуснах покрива последен. Затворих вратата и за миг спрях, та очите ми да се приспособят към сумрака на кулата. Под мен подскачаха пламъчета на свещи. Благослових пажа, който се беше сетил да изтича и да ги донесе. Цялата ми ръка, от ухапаното до раната от меча, пулсираше отвратително. Мислех за възхитата на Кетрикен и се радвах за нея, макар с угрizение да си казвах, че съм я издигнал върху фалшиви основи. Искрен бе изпитал облекчение от предложението ми, да подари Градината на кралицата, ала за него това не означаваше същото, каквото за нея. Тя щеше да се нахвърли на идеята така, сякаш е светилище на нейната любов. Съмнявах се, че на сутринта Искрен изобщо ще си спомня, че ѝ я е подарил.

Отидох на вечеря с мисълта, че ми се иска да съм сам. Затова не влязох в залата, а отидох в стаята на стражниците до кухнята. Там бяха Бърич и Хендс. Поканиха ме да им правя компания и не можех да им откажа. Ала щом седнах, все едно ме нямаше. Не ме изключваха от разговора си. Но приказваха за живот, който вече не беше мой. Безкрайните подробности за събитията в конюшнята ми убягваха.

Усещах, че само мълчаливо кимам на думите им. Те се разбираха добре. Бърич не се отнасяше снизходително с Хендс. Но Хендс не криеше уважението си към человека, когото очевидно смяташе за свой началник. За кратко време той бе научил от Бърич много неща. Миналата есен беше напуснал Бъкип като обикновен коняр. Сега компетентно говореше за соколи и кучета и задаваше сериозни въпроси относно избора на Бърич на коне за разплод. Все още не се бях нахранил, когато двамата станаха да си ходят. Хендс се притесняваше за някакво куче, което било ритнато от кон. Пожелаха ми приятна вечер и излязоха.

Останах на мястото си. Наоколо имаше други стражници и ратници — ядяха, пиеха и приказваха. Приятните звуци на разговорите, тракането на лъжиците, глухото тупване на отрязаните резени сирене от питата бяха като музика. Миришеше на храна и хора, на огън, пиво и вкусна яхния. Трябваше да се чувствам доволен, а не неспокоен. Нито тъжен. Нито самoten.

„Братко?“

„Идвам. Чакай ме при старата кочина.“

Нощни очи бе ловувал надалеч. Стигнах там пръв и спрях в тъмнината да го почакам. В кесията ми имаше гърненце с мехлем, носех чувалче с кокали. Снегът се вихреше около мене — безкраен танц от зимни искри. Очите ми се взираха в мрака. Усещах го, усещах го наблизо, ала въпреки това успя да ме стресне. Този път прояви снизходжение и съвсем лекичко ме захапа и разтърси китката на здравата ми ръка. Влязохме в свинарника. Запалих свещ и прегледах рамото му. Предната вечер бях уморен и затова сега с радост установих, че съм се справил добре. Бях остригал гъстата козина около раната и я бях промил с чист сняг. Струпята беше дебел и тъмен. Видях, че днес е текло мъничко кръв. Но не много. Намазах раната с дебел пласт мехлем. Нощни очи леко потръпна, ала ме изтърпя. После обърна глава и подуши мястото.

„Гъша мас“ — отбелаяза той и започна да я ближе. Оставил го. Нищо в лекарството нямаше да му навреди, а с помощта на езика му то по-добре щеше да проникне в раната.

„Гладен ли си?“ — попитах го.

„Не много. Покрай старата стена има много мишки. — После подуши чувала. — Но малко телешко или еленско ще ми дойде добре.“

Изсипах кокалите на купчина и той ги подуши, после избра един.
„Скоро ще ходим ли на лов?“ Представи си претопените.

„След ден-два. Искам другия път да мога да въртя меч.“

„Не те обвинявам. Кравешките зъби не са сериозно оръжие. Но не чакай прекалено дълго.“

„Зашо?“

„Зашото днес видях неколцина. От безчувствените. Бяха намерили един замръзнал елен на брега на потока и го ядяха. Отвратително вонящо мясо, а те го ядяха. Но няма да им стигне за дълго. Утре ще продължат насам.“

„Тогава ще ловуваме утре. Покажи ми къде си ги видял. — Затворих очи и познах речния бряг, който си спомни той. — Не знаех, че се отдалечаваш толкова много! Днес ли измина целия път, с ранен крак?“

„Не е чак толкова далеч. — В отговора му усетих известно самохвалство. — Пък и знаех, че ще ги търсим. Сам мога да тичам много по-бързо. Така ми е по-лесно да ги открия и после да те заведа при тях за лова.“

„Това не е лов, Нощни очи.“

„Не. Но е нещо, което правим за глутницата.“

Мълчах и гледах как гризе кокалите. Беше пораснал много. От добрата храна бе натрупал плът и мускули. Снегът можеше да вали колкото си иска по козината му, но по-гъстите черни предпазни косми, пръснати сред сивите, не позволяваха на влагата да достигне до кожата му. И миришеше на здрав вълк — не на прекалено обилно хранено куче, държано на закрито без достатъчно движение, а на диво чисто животно.

„Вчера ти ми спаси живота.“

„Ти ме спаси от смърт в клетка.“

„Мисля, че твърде дълго съм бил сам. Забравил съм какво е да имаш приятел.“

Той спря да дъвче кокала и ме погледна весело. „Приятел ли? Тази дума не е достатъчно силна, братко. И е в погрешна посока. Не ме възприемай така. За теб аз ще съм онова, което си ти за мен. Брат и част от глутницата. Но не съм всичко, от което имаш нужда.“ Нощни очи се върна към храната си. Замислих се над думите му.

„Приятен сън, братко“ — му пожелах на тръгване.

Той изсумтя.

„Сън ли? Едва ли. Луната може да се покаже през облаците и да хвърли светлина за лов. Но иначе може да поспя.“

Кимнах и го оставих при кокалите. На връщане в замъка не се чувствах толкова самотен като преди. Ала изпитвах и известно угрizение, че Нощни очи толкова лесно приспособява живота и волята си към моите. Това надушване на претопени не ми се струваше честно.

„За глутницата. Това е за благото на глутницата. Безчувствените се опитват да навлязат в нашата територия. Не можем да го допуснем.“ Тази мисъл не го смущаваше и той наистина бе изненадан от чувствата ми. Кимнах в мрака, влязох през кухненската врата и отново се озовах на светло и топло.

Качих се в стаята си, като си мислех за случилото се през последните няколко дни. Бях решил да пусна вълчето на свобода. Вместо това бяхме станали братя. Не съжалявах. Бях отишъл да предупредя Искрен за нови претопени край Бъкип. Вместо това установих, че той вече знае за тях, и си бях тръгнал със задачата да проучва въпроса за Праотците и да потърся други умели. Бях го помолил да даде градината на Кетрикен, та тя да си има занимавка. Вместо това я бях заблудил и още повече бях разпалил любовта ѝ към Искрен. Спрях да си поема дъх на една площадка. Може би всички танцувахме под мелодията на шута. Нима самият той не ми беше предложил някои от тези неща?

Докоснах пиринченото ключе в джоба си. Защо не сега?

Искрен не бе в спалнята си, но Чарим ме пусна да вляза. Взех колкото можех да нося от свитъците — бяха повече, отколкото очаквах. Върнах се в стаята си и ги оставих на скрина. Запалих огън, после подръпнах превръзката на шията си — грозно парче плат, напоено с кръв. Знаех, че трябва да я сменя, но мисълта да я съмъкна от раната ме ужасяваше. Хвърлих още дърва в огъня. Започнах да подреждам свитъците. Ситен почерк, избелели илюстрации. Вдигнах очи и се огледах.

Легло. Скрин. Нощно шкафче до леглото. Кана и леген за миене. Страшно грозен гоблен, на който крал Мъдрост беседва с жълтеникав Праотец. Връзка свещи на огнището. Почти нищо не се бе променило през годините, откакто живеех тук. Пуста, мрачна стая, лишена от всякакво въображение. И аз бях пуст и мрачен човек, лишен от

всякакво въображение. Нанасях удари, ловувах и убивах. Изпълнявах заповеди. По-скоро куче, отколкото човешко същество. При това дори не домашно куче, скъп любимец. Едно от работните животни. Кога за последен път бях виждал Умен? Или Сенч? Дори шутът ми се подиграваше. Какво бях за другите, освен оръдие в ръцете им? Дали някого го беше грижа за мен? Изведнъж вече не можех да търпя собствената си компания. Оставил свитъка, който бях взел, и излязох от стаята.

Почуках на вратата на лейди Търпение. Тишина.

— Кой е? — чу се наокрая гласът на Лейси.

— Фицизарин.

— Фицизарин! — Известна изненада. Бе късно за моите посещения. Обикновено идвах денем. С наслада чух звука от вдигането на резето и завъртането на ключа. Беше обърнала внимание на предупреждението ми. Вратата бавно се отвори и колебливо усмихната, Лейси отстъпи назад, за да ме пусне вътре.

Влязох, топло я поздравих и потърсих с поглед лейди Търпение. Навярно бе в другата стая. Но в ъгъла, свела очи над ръкоделието си, седеше Моли. Не вдигна глава, сякаш изобщо не забелязваше присъствието ми. Косата ѝ беше завързана на кок под дантелено боне. На друга жена синята рокля щеше да е семпла и скромна. На Моли изглеждаше безцветна. Лейси спокойно ме наблюдаваше. Отново погледнах Моли и нещо в мен поддаде. Направих четири крачки към нея, коленичих до стола ѝ и докато тя се отдръпваше, хванах ръката ѝ и я поднесох към устните си.

— Фицизарин! — разнесе се зад мен гневният глас на Търпение. Обърнах се и я видях да стои на вратата. Със стиснати устни. Пак се обърнах към Моли.

Тя бе завъртяла лице настрани.

— Повече не мога да продължавам така — тихо казах аз. — Колкото и да е глупаво, колкото и да е опасно, каквото и да си мислят другите. Не мога вечно да стоя далеч от теб.

Тя дръпна ръката си и я пуснах, за да не ѝ причиня болка. Но се вкопчих в полата ѝ като упорито дете.

— Поне поговори с мен — помолих я аз, ала получих отговор от Търпение.

— Държиш се непристойно, Фицизарин. Веднага престани.

— Не е било пристойно, нито разумно да те ухажва и баща ми. Но той не се е поколебал. Предполагам, че се е чувстввал като мен. — Не откъсвах очи от Моли.

Това ми спечели миг на сепнато мълчание от страна на лейди Търпение. Но Моли остави ръкоделието си и се изправи. Отстъпи и когато стана ясно, че трябва да я пусна, ако не искам полата ѝ да се скъса, го направих.

— Лейди Търпение, би ли ме извинила за тази вечер?

— Разбира се — отвърна лейди Търпение. Ала изобщо не изглеждаше уверена.

— Ако си идеш, за мен няма да остане нищо. — Знаех, че говоря прекалено драматично. Продължавах да стоя на колене до стола ѝ.

— Ако остана, пак няма да има нищо за вас — безизразно отвърна Моли, свали престилката си и я окачи на стената. — Аз съм слугиня. Вие сте млад благородник от кралското семейство. Между нас не може да има нищо. През последните няколко седмици се убедих.

— Не. — Станах и се приближих към нея, но се въздържах да я докосна. — Ти си Моли, а аз съм Новия.

— Може би. Някога — отвърна тя. И въздъхна. — Но вече не. Не ме затруднявайте повече, господине. Оставете ме на мира. Няма къде другаде да отида — трябва да остана тук и да работя, поне докато спечеля достатъчно... — Моли ненадейно поклати глава. — Приятна вечер, милейди. И на теб, Лейси. На вас също, господине. — Тя ми обърна гръб и излезе. Вратата решително се затвори зад нея. В стаята се възцари ужасно мълчание.

— Е — въздъхна накрая Търпение. — Радвам се да видя, че поне един от двама ви има здрав разум. Какво искаше да ни покажеш, Фицрицарин, като нахлуваш тук и само дето не нападаш камериерката ми?

— Че я обичам — искрено отвърнах аз. Безсилно се отпуснах на един от столовете и скрих лицето си в ръце. — Че не мога повече да живея сам.

— Затова ли дойде? — почти оскърбено попита лейди Търпение.

— Не. Дойдох при теб. Не знаех, че тя е при теб. Но когато я видях, просто не се сдържах. Вярно е, Търпение. Повече не мога така.

— Ще се наложи. — Думите ѝ бяха сурови, ала тя въздъхна.

— Моли говори ли... за мен? Трябва да зная. Моля те.

Двете с Лейси мълчаливо се спогледаха. — Тя наистина ли иска да я оставя на мира? Толкова ли съм й станал омразен? Не направих ли всичко, което ти поиска от мен? Чаках, Търпение. Избягвах я, внимавах да не я заговарям. Но кога ще дойде краят на това? Или планът ти е точно такъв? Да ни държиш разделени, докато се забравим? Няма да стане. Аз не съм бебе и това не ти е играчка, че да я криеш от мен, да ме разсейваш със залъгалки. Това е Моли. Сърцето ми е нейно и няма да се откажа от нея.

— Боя се, че трябва — отвърна Търпение.

— Защо? Друг ли е избрала?

Търпение махна с ръка, сякаш думите ми бяха нахални мухи.

— Не. Тя не е непостоянна. Моли е умна, усърдна, духовита и храбра. Виждам, че си си изгубил ума по нея. Но и тя има гордост. Започна да осъзнава какво си отказваши. Двамата идвate от толкова далечни места, че не може да се срещнете по средата. Дори Умен да се съгласи на брак, в което много се съмнявам, как ще живеете? Ти не можеш да напуснеш замъка, да отидеш в града и да работиш в свещарницата. Знаеш го. А какво положение ще заеме тя, ако я задържиш тук? Въпреки добротата ѝ, хората, които не я познават, ще забелязват единствено разликите в произхода ви. „А, копелето отдавна беше хвърлил око на прислужницата на мащехата си. Сигурно всяка вечер я е причаквал и сега е дошло време да си плати за удоволствието.“ Знаеш как говорят хората.

Знаех.

— Не ме интересува какво ще кажат хората.

— Ти може и до го изтърпиш. Ами Моли? Ами децата ви?

Мълчах. Търпение сведе очи към неподвижно отпуснатите си в ската ръце.

— Ти си млад, Фициариин — тихо и успокоително продължи тя. — Знам, че сега не вярваш. Но може да срещнеш друга. Поподходяща за теб. Същото се отнася за Моли. Може би тя заслужава да получи шанс да е щастлива. Може би трябва да се отдръпнеш и да я оставиш. Дайте си една-две години. Ако дотогава чувствата ви не са се променили...

— Моите чувства няма да се променят.

— Нито пък нейните, опасявам се — откровено отвърна Търпение. — Тя те обича, Фиц. Дала ти е сърцето си, без да знае кой

си всъщност. Каза ми го. Не искам да я издавам, но ако постъпиш както те помоли и я оставиш на мира, Моли никога няма да има възможност да ти го каже. Затова ще говоря аз и се надявам, че няма да ме обвиниш за болката, която трябва да ти причиня. Тя знае, че това не е възможно. Не иска да е слугиня, омъжена за благородник. Не иска децата ѝ да са дъщери и синове на бъкипска слугиня. Затова пести малкото, което съм в състояние да ѝ плащам. Купува воська и благоуханията си и доколкото може, продължава да упражнява занаята си. Иска да спести достатъчно, за да започне наново, да отвори своя свещарница. Това няма да е скоро. Но е нейната цел. — Търпение замълча за миг. — Моли не вижда място за теб в своя живот.

Дълго седях и мислих над думите ѝ. Лейси и Търпение мълчаха. Лейси направи чай и ми подаде димящата чаша. Вдигнах очи и се опитах да ѝ се усмихна. Внимателно оставил чая настрани и попитах:

— Още отначало ли знаеше, че ще се стигне до това?

— Боях се — простичко отвърна Търпение. — Но знаех и че не мога да направя нищо. Нито пък ти.

Седях неподвижно, без да мисля. Опрял нос в един кокал, Нощни очи дремеше в издълбаната под старата колиба бърлога. Леко го докоснах, без да го будя. Спокойното му дишане бе като котва. Хванах се за него.

— Фиц? Какво ще правиш?

Сълзи запариха в очите ми. Запремигвах.

— Каквото ми е наредено — казах. — Кога съм правил нещо друго?

Търпение мълчеше. Бавно се изправих. Раната на шията ми пулсираше. Внезапно ми се прииска просто да заспя. Извиних се и тя ми кимна. На вратата спрях.

— А защо дойдох тази вечер. Освен за да те видя. Кралица Кетрикен възстановява Градината на кралицата. Онази на покрива на кулата. Спомена, че иска да знае как е била подредена едно време. По времето на кралица Постоянство. Реших, че може би си спомняш.

Търпение се поколеба.

— Наистина си спомням. Отлично. — Тя помълча малко, после лицето ѝ грейна. — Ще ти я скицирам и ще ти обясня всичко. После ще можеш да отидеш при кралицата.

Срещнах очите ѝ.

— Струва ми се, че сама би трябвало да идеш при нея. Много ще се зарадва.

— Никога не съм можела да се оправям с хора, Фиц. — Търпение се запъна. — Сигурна съм, че ѝ се сторя странна. Досадна. Не мога... — Тя мълкна.

— Кралица Кетрикен е много самотна — тихо казах аз. — Около нея има придворни дами, но не са ѝ истински приятелки. Някога и ти си била престолонаследница. Не си ли спомняш как си се чувствала?

— За нея е съвсем различно. За мен беше друго.

— Сигурно — съгласих се аз. Обърнах се да си вървя. — Защото си имала внимателен и любящ съпруг. — Търпение изненадано възклика. — И принц Славен едва ли е бил толкова... умен, колкото е сега. И си имала Лейси да те подкрепя. Да, лейди Търпение. Сигурен съм, че за нея е съвсем различно. Много по-тежко.

— Фицицарин!

Спрях на вратата.

— Да, милейди?

— Обърни се, когато ти говоря!

Бавно се подчиних и тя тропна с крак.

— Това не ти прилича! Опитваш се да ме оскъбиш! Смяташ, че не изпълнявам дълга си ли? Че не зная какъв е дългът ми?

— Милейди?

— Утре ще отида при нея. И тя ще ме намери за странна, несръчна и непостоянна. Ще ѝ доскучае с мен и ще ѝ се прииска да не съм ходила. И тогава ще ми се извиниш, че си ме накарал да го направя.

— Сигурен съм, че сте права, милейди.

— Махай се! Непоносимо момче. — Търпение отново тропна с крак и изтича в спалнята си. Лейси ми отвори вратата. Устните ѝ бяха стиснати, лицето ѝ беше свъсено.

— Е? — попитах на тръгване, защото знаех, че има какво да ми каже.

— Мисля си, че много приличаш на баща си — язвително отбеляза тя. — Само че не си толкова упорит. Той не се отказваше толкова лесно.

После решително хлопна вратата зад мен.

Известно време продължих да зяпам затворената врата, после се запътих към стаята си. Знаех, че трябва да сменя превръзката на раната си. Докато се качвах по стълбището, ръката ми пулсираше с всяка крачка. Спрях на площадката и се загледах в свещите, които горяха в свещниците. Заизкачвах се нагоре.

Няколко минути чуках на вратата. Отдолу се процеждаше жълта светлина от свещ, но скоро угасна. Извадих ножа си и експериментирах с ключалката. Беше я сменила. Изглежда, имаше и резе, достатъчно тежко, за да не мога да го повдигна с острието на ножа. Отказах се и си тръгнах.

Спускането винаги е по-лесно от изкачването. Всъщност е много по-лесно, особено когато едната ти ръка е ранена. Погледнах към вълните, които се разбиваха като бяла дантела в далечните скали. Нощни очи имаше право. Луната беше успяла да се покаже между облаците. Въжето се хълзна в дланта ми и аз изпъшках от болка, когато ранената ми ръка трябваше да поеме тежестта. „Още съвсем мъничко“ — обещах си. Спуснах се още две стъпала.

Первазът на прозореца на Моли бе по-тесен, отколкото се бях надявал. Увих въжето около ръката си. Острието на ножа ми потъна в цепнатината между зле затворените капаци. И тъкмо бях вдигнал горната кукичка и работех върху долната, когато чух гласа ѝ отвътре.

— Ако влезеш, ще викам. Стражниците ще дойдат.

— Тогава по-добре им направи чай — отвърнах сърдито и продължих да се мъча с долната кукичка.

След миг Моли рязко отвори капациите и се изправи на прозореца. Беше по нощница, ала още не си бе сплела косите. Беше наметната с шал.

— Върви си — свирепо ми каза тя. — Махай се оттук.

— Не мога — отвърнах задъхано. — Нямам сили да се покатеря до горе, а въжето не стига до земята.

— Не може да влезеш — упорито заяви тя.

— Добре тогава. — Седнах на перваза с единия крак в стаята и с другия — увиснал навън. Вятърът развяваше нощницата ѝ и раздухваше огъня. Мълчах.

— Какво искаш? — гневно попита тя. Трепереше.

— Теб. Исках да ти кажа, че утре ще отида при краля да поискам разрешение да се оженя за теб. — Думите се изплъзнаха от устата ми,

без да съм ги обмислял. Изведнъж шеметно осъзнах, че съм в състояние да кажа и направя всичко. Абсолютно всичко.

Моли ме зяпна, после каза:

— Аз не искам да се омъжа за теб.

— Нямах намерение да му споменавам за това. — Усмихнах ѝ се.

— Ти си непоносим!

— Да. И замръзвам. Моля те, поне ме пусни да се стопля.

Моли не ми позволи. Но отстъпи назад. Леко скочих вътре, без да обръщам внимание на болката в ръката си. Затворих капаците. Пресякох стаята. Приклекнах до огнището и разпалих огъня, за да прогоня студа. После се изправих и протегнах ръце към пламъците. Тя не каза нито дума. Стоеше със скръстени на гърдите ръце. Погледнах я и се усмихнах.

Тя не отговори на усмивката ми.

— Върви си.

Помръкнах.

— Моля те, нека само си поговорим. Мислех, че предния път сме се разбрали. Сега не искаш да разговаряш с мен... не зная какво се е променило, не разбирам какво става помежду ни.

— Нищо. — Изведнъж ми се стори ужасно крехка. — Нищо не става помежду ни. Нищо не може да стане помежду ни. Имах време да помисля, Фицицарин. — Името прозвуча странно в устата ѝ. — Ако беше дошъл така преди седмица, преди месец, дързък и усмихнат, щеше да ме спечелиш, убедена съм. — Тя си позволи тъжно да се усмихне. Сякаш си спомняше как някога отдавна мъртво дете е лудувало в летен ден. — Но ти не дойде. Беше благопристоен и практичен. И колкото и глупаво да ти звучи, това ме нарани. Казах си, че ако ме обичаш толкова силно, колкото твърдиш, нищо, нито стените, нито маниерите, нито репутацията и протоколът, няма да ти попречат да се виждаш с мен. Онази нощ, когато дойде, когато... но това не промени нищо. Ти не се върна.

— Но аз го направих заради теб, заради твоята репутация... — отчаяно започнах аз.

— Шшт. Казах ти, че беше глупаво. Но чувствата не винаги са разумни. Те са си просто чувства. Твоята любов към мен не е разумна. Нито моята. Накрая го осъзнах. Осъзнах също, че разумът трябва да заповядва на чувствата. — Тя въздъхна. — Страшно се разгневих,

когато чичо ти разговаря с мен. Побеснях. Той ме предизвика, накара ме да взема твърдо решение да остана, въпреки всичко, което ни разделяше. Но аз не съм от камък. Пък и дори камък ще се изтърка от постоянната ледена хватка на благоразумието.

— Кой чично? Принц Славен ли? — Не можех да повярвам на такова предателство.

Тя бавно кимна.

— Той искаше да запазя в тайна разговора ни. Нямало да е от полза за никого, ако научиш, така ми каза. Той трябало да се грижи за интересите на семейството. Трябвало да го разбера. Разбрах го, но се ядосах. Едва по-късно чичо ти ме накара да проумея, че това е и в мой интерес. — Моли замълча и за миг вдигна ръка към лицето си. Плачеше. Безмълвно. Сълзите просто се стичаха по бузите ѝ.

Приближих се до нея. Колебливо я взех в прегръдките си. Тя не се съпротиви и това ме изненада. Внимателно я притиснах към себе си, сякаш е пеперуда и мога да я смачкам. Моли наведе глава и отпусна чело на рамото ми.

— След още няколко месеца ще спестя достатъчно, за да започна наново. Ще наема стая и ще си намеря работа, за да се издържам. И ще започна да пестя за дюкян. Лейди Търпение е мила и наистина се сприятелих с Лейси. Но не ми харесва да съм слугиня. И няма да остана тук повече, отколкото е необходимо. — Тя пак се разтрепери. Като че ли думите ѝ се бяха изчерпали.

— Какво ти каза чичо ми? — предпазливо попитах аз.

— О. — Моли тежко прегълътна и като че ли избърса сълзите си в ризата ми. — Само каквото трябваше да очаквам от него. Когато дойде за пръв път, се държа студено. Смяташе ме за... уличница. Строго ме предупреди, че кралят няма да търпи повече скандали. Попита дали съм бременно. Ядосах се, разбира се. Казах му, че това не е възможно. Че с теб никога не сме... — Тя замълча и усетих срама ѝ, че някой изобщо може да ѝ зададе такъв въпрос. — После ме попита какво според мен заслужавам като обезщетение за твоите измами.

Думата се заби в корема ми като кама. Кипях, ала се насилих да запазя мълчание, за да я оставя да продължи.

— Отговорих му, че не очаквам нищо. Че съм се мамила сама. И тогава той ми предложи пари. За да си ида. И никога да не говоря за теб. Нито за случилото се помежду ни.

Гласът ѝ ставаше все по-висок. Мъчеше се да запази спокойствие.

— Предложи ми достатъчно, за да отворя дюкян. Ядосах се. Казах му, че никой не може да ми плати, за да престана да обичам. Че ако парите могат да променят чувствата ми, значи наистина съм уличница. Той много се ядоса, но си тръгна. — Моли изведнъж изхлипа, сетне се вцепени. Леко плъзнах ръце по раменете ѝ и усетих напрежението ѝ. Погалих я по косата — по-мека от конска грива и полъскава. Тя мълчеше.

— Славен е измамник — чух се да казвам. — Опитва се да ме нарани, като те прогони. Да ме опозори, като нарани теб. — Поклатих глава, като се удивлявах на глупостта си. — Трябваше да го предвидя. Мислех само, че може да пуска клюки за теб. Или да ти навреди физически. Но Бърич е прав. Славен няма морал, не спазва никакви правила.

— Отначало се държеше студено. Но никога грубо. Идвал като пратеник на краля, за да предотврати скандала, така каза. Опитваше се да избегне приказките, не да ги предизвика. По-късно, след като няколко пъти бяхме разговаряли, каза, че съжалявал за неприятностите ми и че щял да съобщи на краля, че вината не била моя. Дори купи свещи от мен и разгласи на други, че продавам. Струва ми се, че се опитваше да помогне, Фицицарин. Поне по свой начин.

Фактът, че тя защитаваше Славен, ме прониза по-дълбоко от всяка обида или укор, които можеше да ми отправи. Пръстите ми се оплетоха в меката ѝ коса и аз внимателно ги освободих. Славен. През седмиците, през които я бях избягвал и не бях разговарял с нея, за да не предизвикам скандал. Бях я оставил сама, за да може Славен да ме замести. Не да я ухажва, не, но я беше спечелил с отработения си чар и заучени думи. Малко по малко ме бе очернял пред нея, докато аз не бях присъствал, за да се защитя. Беше се преструвал на неин съюзник, а мен бе представил за незрял младеж и безразсъден негодник. Прехапах си езика, за да не кажа нещо повече за него. Само щях да заприличам на глупаво ядосано момче.

— Някога споменавала ли си за посещенията на Славен пред Търпение или Лейси? Те какво ти казаха за него?

Моли поклати глава и движението разнесе уханието на косата ѝ.

— Принцът ме предупреди да не казвам на никого. „Жените лесно си развързват езиците“, рече ми той, и е прав. Не биваше да го признавам дори на теб. Славен каза, че Търпение и Лейси повече щели да ме уважават, ако изглеждало, че сама съм стигнала до това решение. Каза ми също... че ти няма да искаш да ме оставиш... ако смяташ, че решението идвало от него. Трябвало да си мислиш, че сама съм те напуснала.

— Добре ме познава — признах аз.

— Не биваше да ти казвам — промълви Моли и ме погледна в очите. — Не зная защо го направих.

Очите и косата ѝ имаха цвят на гора.

— Може би защото не искаш да те оставя?

— Трябва — отвърна Моли. — И двамата знаем, че за нас няма бъдеще.

За миг се възцари мълчание. Огънят тихо пращеше. Не помръдвахме. Ала аз никак си се прехвърлих на друго място, където мъчително съзnavах всяко нейно ухание и докосване. Очите ѝ, ароматът на билки, който се носеше от кожата ѝ, и косата ѝ бяха едно с топлината и гъвкавостта на тялото ѝ под меката нощница. Усетих я така, сякаш неочеквано пред очите ми бе разцъфнал цвят. Забравих всички, грижи, всички мисли. Зная, че се разтреперих, защото Моли постави ръце на раменете ми и ги стисна, за да ме успокои. От дланите ѝ по тялото ми се разля топлина. Вгледах се в очите ѝ и се удивих на онова, което видях в тях.

Тя ме целуна.

Това просто действие, приближаването на устните ѝ към моите, подейства като отваряне на шлюз. Последвалото бе плавно продължение на целувката. Не се замислихме за благоразумието или моралността, изобщо не се поколебахме. Разрешението, което си дадохме един на друг, беше абсолютно. Навлязохме в това ново пространство и не мога да си представя по-дълбоко сливане от онова, което ни донесе взаимното ни удивление. До тази нощ и двамата бяхме останали девствени, неограничавани от очаквания или спомени за други. Аз нямах повече право над нея, колкото тя над мен. Ала давах и взимах, и се кълна, че никога не съм съжалявал за това. Споменът за сладката несръчност от онази нощ е най-истинското нещо, което притежава душата ми. Треперещите ми пръсти заплетоха панделката

на деколтето на нощницата й в безнадежден възел. Докато ме докосваше, Моли изглеждаше спокойна и уверена, само за да издаде изненадата си с рязко ахване, когато реагирах. Нямаше значение. Невежеството ни отстъпи пред познание, по-старо от двама ни. Опитвах се да съм едновременно нежен и силен, ала се смяях от нейната сила и нежност.

Бях чувал да го наричат танц. Бях чувал да го наричат битка. Някои мъже говореха за това с многозначителен смях, други с презрение. Бях чувал яките търговки на пазара да кудкудякат като кокошки, докато си разказваха преживяванията си. Бяха ме спирали сводници и дръзко ми бяха предлагали стоката си като амбулантни търговци, хвалещи прясната си риба. Самият аз смятам, че тези неща не подлежат на описание. Синият цвят може само да се преживее, като ухание на жасмин или звуци на флейта. Овалът на топлото голо рамо, невъобразимата женствена мекота на гърдите, възклицинето, което издава човек при внезапното падане на всички прегради, ароматът на шията й, вкусът на кожата й, всичко това са само части и колкото и да са прекрасни, не могат да въплътят цялото. Дори хиляди такива подробности не са в състояние да го опишат.

Дървата в огнището догоряха до тъмночервени въглени. Свещите отдавна бяха угаснали. Сякаш се намирахме на място, в което бяхме влезли като странници, и се бяхме озовали у дома. Мисля, че бях готов да се откажа от целия свят, само за да съм в това сънливо гнездо от смачкани чаршафи и пухени юргани и да вдишвам нейната топла неподвижност.

„Чудесно е, братко.“

Подскочих като закачена на кукичка риба и откъснах Моли от унеса й.

— Какво има?

— Схвана ми се прасецът — изльгах аз и тя се засмя. Толкова приста лъжа, но изведенъж се засрамих от нея, от всички лъжи, които бях изричал, от всички истини, които бях превърнал в лъжи, като ги бях оставил неизречени. Отворих уста, за да й разкрия всичко. Че съм кралски убиец, смъртоносното оръдие на краля. Че познанието, което тази нощ ми е дала, е споделено от брат ми, вълка. Че с такава готовност се е отдала на човек, който убива други хора и споделя живота си със звяр.

Невъобразимо. Ако ѝ признаех всички тези неща, щях да я нараня и унижа. Завинаги щеше да се чувства омърсена от докосването ми. Казах си, че мога да понеса да ме презира, ала не и да презира себе си. Казах си, че съм стиснал зъби, защото така е по-благородно, че е по-добре да запазя тези тайни, отколкото да допусна истината да я погуби. Дали лъжех себе си?

Нима с всички ни не е така?

Лежах в обятията ѝ и си обещавах, че ще се променя. Щях да престана да съм такъв и нямаше да се наложи да ѝ го казвам. Утре, казах си аз, щях да съобщя на Сенч и Умен, че повече няма да убивам за тях. Утре щях да накарам Нощни очи да разбере защо трябва да прекъсна връзката си с него. Утре.

Ала днес, в този ден, който вече започваше да изгрява, трябваше да изляза заедно с вълка, да открия претопените и да ги убия. Защото исках да ида при Умен с този нов триумф, да използвам настроението му, за да изпълни молбата ми. Вечерта, когато свърших с убийствата, щях да го помоля да ми позволи да се оженя за Моли. Обещах си, че неговото разрешение ще положи началото на новия ми живот като мъж, който няма тайни от любимата си. Целунах я по челото и внимателно се измъкнах от прегръдките ѝ.

— Трябва да те оставя — прошепнах, когато тя се размърда. — Но се надявам да не е за дълго. Днес ще ида при Умен и ще поискам разрешение да се оженя за теб.

Моли отвори очи и сякаш в почуда ме проследи с поглед, докато ставах от леглото. Хвърлих още дърва в огъня и като избягвах очите ѝ, събрах пръснатите си по пода дрехи и се облякох. Тя не бе толкова срамежлива. Когато вдигнах глава, видях, че ме наблюдава усмихнато. Изчервих се.

— Вече се чувствам така, като че ли сме женени — промълви Моли. — Не виждам с какво изричането на някаква клетва може да ни обвърже повече.

— Аз също. — Седнах на леглото и хванах ръцете ѝ. — Но ще ми достави огромно удоволствие да го покажа на всички. А за това, милейди, е нужна сватба. И публично изричане на онова, което сърцето ми вече ти е обещало. Но сега трябва да вървя.

— Не още. Постой още малко. Сигурна съм, че имаме време преди другите да започнат да се събуждат.

Наведох се и я целунах.

— Трябва да прибера едно въже, което виси от бойниците до прозореца на милейди. Иначе може да плъзнат клюки.

— Остани поне колкото да сменя превръзките на ръката и шията ти. Как пострада? Исках да те попитам, но...

Усмихнах ѝ се.

— Зная. Имахме по-интересни неща за вършене. Не, скъпа. Обещавам ти, че сутринта сам ще се погрижа за раните в стаята си. — Фактът, че мога да я нарека „скъпа“, ме накара да се почувствам мъж, като никоя друга дума досега. Целунах я, като си обещавах, че ще си тръгна веднага след това, но докосването ѝ до шията ми ме караше да се бавя. Въздъхнах. — Наистина трябва да вървя.

— Зная. Но не ми каза как си пострадал.

Гласът ѝ показваше, че не смята раните ми за сериозни и просто се опитва да ме задържи при себе си още малко. Ала въпреки това се срамувах и се опитах да направя тази лъжа колкото може по-безобидна.

— Ухапа ме куче. Една току-що окучила се кучка в конюшнята. Вдигнах едно от кутретата и тя се нахвърли върху мен.

— Бедното момче. Добре. Сигурен ли си, че си почистил раните добре? Животинските ухапвания лесно се инфектират.

— Когато ги превързвам, пак ще ги почистя. Наистина трябва да тръгвам. — Завих я с пухения юрган, но не без съжаление, че оставям тази топлина. — Поспи малко до изгрев-слънце.

— Фицицарин!

Спрях на вратата и се обърнах към нея.

— Да?

— Довечера ела. Каквото и да ти отговори кралят.

Отворих уста да възразя.

— Обещай ми! Иначе няма да издържа до утре. Обещай ми, че ще се върнеш при мен. Защото каквото и да ти каже кралят, знай, че вече съм твоя жена. И ще остана твоя жена завинаги. Завинаги.

Сърцето ми спря за миг от този дар и не успях да направя друго, освен тъпо да кимна. Изражението ми трябва да е било достатъчно, защото усмивката, която тя ми прати, бе ярка и златиста като лятно слънце. Вдигнах резето и отключих вратата. Леко я открехнах и надзърнах в сумрачния коридор.

— Непременно заключи след мен — прошепнах аз и се измъкнах навън.

13

ЛОВ

Също като всяка друга дисциплина, Умението може да се преподава по няколко начина. Гален, учителят от времето на крал Умен, използваше метода на лишенията и трудностите, за да събarya вътрешните стени на учениците си. Останал единствено с инстинкта си за самосъхранение, ученикът се поддаваше на мисловното влияние на Гален и принудителното налагане на методите му. Макар че учениците, които оцеляваха и влизаха в неговата котерия, можеха да използват Умението, нито един от тях нямаше особено големи способности. Според някои Гален се гордеел с това, че е способен да развие и скромните им заложби. Възможно е. А може и да е търсил ученици с голям потенциал и да ги е превръщал в послушни инструменти.

Галеновите методи могат да се сравнят с тези на Молба, неговата предшественичка. Тя била първата учителка на тогава младите принцове Искрен и Рицарин. Разказите на Искрен за обучението му показват, че нейната нежност и доброта карали учениците ѝ сами да спускат вътрешните си прегради. И двамата принцове станали способни и силни умели. За нещастие тя починала преди да завърши обучението им и Гален да стане пълноправен учител. Човек може само да се пита какви знания за Умението е отнесла в гроба със себе си и какви възможности на тази кралска магия може никога да не бъдат преоткрити.

Отидох в стаята си. Огънят беше угаснал, ала студът, който изпитвах, бе различен от онзи в неотоплена стая. Тя бе празна обивка

от живот, който скоро щях да оставя зад себе си. Струваше ми се попуста от всяко. Съблякох се гол до пояс и разтреперан се измих с ледена вода. После със закъснение смених превръзките на ръката и шията си. Заслугата за бързото им заздравяване очевидно не беше моя.

Облякох си топли дрехи, подплатена риза и дебел кожен елек. Обух тежък кожен панталон и здраво стегнах крачолите с кожени ремъци. Взех меча си и допълнително се въоръжих с къс кинжал. От работния си комплект избрах гърненце смяло на прах смъртно калпаче. Въпреки всичко това, когато излязох от стаята си, се чувствах незащитен и глупав.

Отидох право в кулата на Искрен. Знаех, че ме очаква, за да работим заедно върху Умението. Някак си трябваше да го убедя, че се налага веднага да тръгна срещу претопените. Бързо изкачих стълбището. Искаше ми се денят вече да е свършил. Целият ми живот бе съсредоточен в момента, в който щях да почукам на вратата на крал Умен, за да го помоля за разрешение да се оженя за Моли. Самата мисъл за нея ме изпълни с толкова странно съчетание от непознати чувства, че забавих крачка.

— Моли — прошепнах аз. Като вълшебна дума името й ми възвърна решителността и ме подтикна да продължа. Спрях пред вратата и силно почухах.

По-скоро усетих, отколкото чух поканата на Искрен. Отворих вратата и влязох.

Физически в стаята цареше неподвижност. През отворения прозорец нахлуваше студен въздух. Престолонаследникът седеше пред него на стария си стол. Ръцете му бяха отпуснати на перваза, очите му бяха вперени в далечния хоризонт. Бузите му бяха румени, вяtrът рошеше с пръсти тъмната му коса.

И все пак ми се стори, че съм се озовал във вихрушка. Съзнанието на Искрен ме обля и аз потънах в ума му, мислите и Умението му ме отнесоха далеч в морето. Той ме взе със себе си на шеметна обиколка по всички кораби в мисловния му обсег. Докоснахме се до мислите на търговски капитан — „... ако цената е достатъчно добра, на връщане ще натоварим масло...“ — сетне на жена, която припряно кърпеше рибарска мрежа и си мърмореше под нос, докато капитанът я ругаеше да побърза. Един лоцман се беспокоеше за бременната си съпруга, три семейства събраха миди

преди приливът отново да залее скалите. Докоснахме се до тях и до десетки други преди Искрен внезапно да ни върне в собствените ни тела. Зави ми се свят като на момченце, вдигнато на бащините си рамене, за да види отвисоко хаоса на панаира, преди да бъде върнато на собствените му крака към изпълненото му с колене детско полезрение.

Приближих се до прозореца и застанах до Искрен. Той продължаваше да се взира в хоризонта. Ала изведнъж разбрах картите му и защо ги прави. Докосвайки ме за миг до тази мрежа от човешки животи, престолонаследникът сякаш беше разтворил ръката си, за да ми покаже шепа скъпоценни камъни. Народ. Неговият народ. Той не бдеше над някакъв скалист бряг или тучно пасище. А над тези хора, над техния живот, неизживян от него, но въпреки това безценен. Това бе кралството на Искрен. За момент споделих смайването му, че някой иска да навреди на народа му, споделих и свирепата му решимост алените кораби да не погубят повече нито един живот.

Светът около мен възстанови равновесието си и аз отново се озовах в кулата.

— Е, значи днес отиваш на лов — без да ме поглежда, каза той.

Кимнах, макар да знаех, че не ме гледа. Нямаше значение.

— Да. Претопените са още по-близо, отколкото подозирахме.

— Мислиш ли, че ще влезеш в бой с тях?

— Вие ми казахте да съм готов. Първо ще се опитам да ги отровя. Но може да не се изльжат толкова лесно. Или въпреки това да ме нападнат. За всеки случай взех меча си.

— Така и предположих. Но вместо своя вземи този. — Искрен вдигна опрения на стола му меч и ми го подаде. Зяпнах го. Кожената ножница беше великолепно обработена, дръжката притежаваше семплата красота, присъща на оръжиета, изработени от майстор. Той ми кимна и аз изтеглих меча. Металът лъщеше и искреще, светлината се вълнуваше като водна повърхност по острието. Това оръжие бе много по-фино, отколкото заслужаваха воинските ми способности. — Би трябвало да ти го връча със съответната церемониална помпозност, разбира се. Но ти го давам сега, защото ако тръгнеш без него, може и да не се върнеш. По време на Зимното празненство може да ти го поискам обратно, за да ти го поднеса както трябва.

Прибрах меча в ножницата, после отново го изтеглих, бързо, както се поема дъх. Никога не бях имал толкова добро оръжие.

— Чувствам се така, сякаш трябва да ти се закълна в нещо — казах неловко.

Искрен си позволи да се усмихне.

— Славен несъмнено щеше да поискава клетва. Що се отнася до мен, няма нужда да ми заклеваш меча си, щом вече си ми посветил живота си.

Обзеха ме угризения. Събрах целия си кураж.

— Милорд Искрен, днес отивам да ви служа като убиец.

Изненада се дори той.

— Откровени думи — предгазливо рече престолонаследникът.

— Мисля, че е настъпил моментът за откровени думи. Ето как ви служа днес. Но сърцето ми се умори. Посветил съм ви живота си, както казвате, и ако ми заповядате, трябва да продължа. Но ви моля да ми потърсите друг начин да ви служа.

Стори ми се, че Искрен мълчи цяла вечност. Накрая въздъхна и каза:

— Ако клетвата ти беше само пред мен, може би щях да ти отговоря още сега. Но аз съм само престолонаследник. Трябва да отправиш тази молба към краля. Както и молбата си да се ожениш.

Тишината в стаята стана толкова широка и дълбока, че сякаш се отдалечих на огромно разстояние от него. Накрая Искрен продължи:

— Аз те научих да пазиш сънищата си, Фицицарин. Ако сам не затваряш ума си, не можеш да обвиняваш другите, че са влезли в мислите ти.

Овладях гнева си, прегълтнах го и попитах студено:

— Какво знаете?

— Колкото може по-малко, уверявам те. Свикнал съм да пазя собствените си мисли, както и да се пазя от мислите на другите. Особено на човек с толкова силно, макар и непостоянно Умение като теб. Не съм искал да шпионирам твоята... среща.

Той замълча. Знаех, че не мога да се доверя на гласа си. Не бях изложил само личния си живот. Бях изложил и Моли! Нямах представа как мога да й го обясня. И в същото време не можех да понеса мисълта за още едно мълчание, скриващо неизречена лъжа помежду ни. Както винаги, Искрен имаше право. Аз бях проявил безразсъдство.

— Честно казано, завиждам ти, момко — тихо каза престолонаследникът. — Ако зависеше от мен, още днес щеше да се ожениш. Ако довечера Умен не ти даде разрешение, запази тези думи в сърцето си и ги предай на госпожата с червените фусти: щом стана крал, ти ще си свободен да се ожениш, когато пожелаеш. Няма да ти направя същото, каквото направиха с мен.

Струва ми се, че тогава проумях какво са му отнели. Едно е да съчувствуваш на мъж, чиято съпруга е избрана от друг. Съвсем друго е да идваш от леглото на любимата си и неочеквано да осъзнаеш, че човек, когото обичаш, никога няма да познае щастие, каквото бях преживял с Моли. За него сигурно беше било мъчително да зърне онова, което двамата с нея бяхме споделили и от което той завинаги щеше да е лишен.

— Благодаря, Искрен — казах му аз.

Престолонаследникът за миг срещуна погледа ми и печално ми се усмихна.

— Хм... — Той се поколеба. — Това не е обещание, така че не го приемай като такова. Може би ще успея да направя нещо и по другия въпрос. Възможно е да нямаш време да изпълняваш... дипломатически функции, ако бъдеш натоварен с други задължения. Задължения, които са по-ценни за нас.

— Какви например? — предпазливо попита аз.

— Моите кораби растат, ден след ден придобиват форма под ръцете на майсторите. И пак съм лишен от онова, което най-силно желая. Няма да ми позволят да плавам на тях. Изиска го благоразумието. Тук мога да бдя над тях и да ги командвам. Тук животът ми не е изложен на опасност от пиратите. Тук мога да координирам действията едновременно на няколко кораба и да пращам помощ там, където е най-необходима. — Той се прокашля. — От друга страна, няма да усещам вятъра, нито да чувам плющенето на платната и никога няма да ми позволят да се сражавам с пиратите, както копнея, с меч в ръка, да ги посичам бързо и чисто, да взимам кръв за кръвта, която са пролели. — На лицето му се изписа ледена ярост. След кратка пауза той продължи по-спокойно: — Така. За да използваме най-пълноценно корабите, на борда на всеки от тях трябва да има някой, който поне да е в състояние да приема моята информация. В идеалния случай той също ще може да ми предава подробни съобщения какво

става на кораба. Днес ти сам се убеди колко много са моите ограничения. Мога да чета мислите на някои хора, да, но не съм в състояние да ги манипулирам. Понякога откривам някой по-податлив на Умението и му влияя. Но това не може да се сравнява с бързия отговор на директен въпрос... Някога мислил ли си да плаваш, Фицрицарин?

Малко е да се каже, че бях смаян.

— Аз... току-що ми напомнихте, че моето Умение е непостоянно, милорд. А вчера ми посочихте, че въпреки уроците при Ход не съм особено блестящ воин...

— А сега ти напомням, че е средата на зимата. Пролетта наближава. Излагам ти просто една възможност, нищо повече. Аз почти няма да мога да ти помогна да усвоиш каквото ти е нужно. Всичко зависи от теб, Фицрицарин. До пролетта ще успееш ли да се научиш да контролираш и Умението си, и меча?

— Както казахте, милорд, не мога да обещая, но ще направя всичко възможно.

— Чудесно. — Искрен ме изгледа. — Днес ли ще започнеш?

— Днес ли? Днес отивам на лов. Не смея да пренебрегна това си задължение.

— Не е задължително двете да се изключват. Вземи ме с теб.

За миг го зяпнах, после кимнах. Помислих си, че ще отиде да си облече зимни дрехи и да вземе меч. Вместо това той се пресегна и ме хвана за ръката.

Когато присъствието му започна да се влива в мен, инстинктивно оказах съпротива. Не беше като предишните пъти, когато бе подреждал мислите ми така, както човек подрежда документи на бюрото си. Сега Искрен изцяло изпълни ума ми. Единствено Гален беше прониквал така в мен. Опитах се да се отスクубна от пръстите му, ала те бяха здраво вкопчени в китката ми. Всичко замръзна. „Ще ми се довериш ли?“ Изпотих се и се разтреперих като кон, който е видял змия в яслата си.

„Не зная.“

„Помисли си“ — помоли ме той и мъничко се оттегли.

Все още го усещах, но знаех, че стои настрани от мислите ми. Умът ми отчаяно се напрегна. Имаше да смели прекалено много неща. Трябваше да го направя, ако исках да се освободя от живота на убиец. Имах възможност да оставя всичките си тайни в миналото, вместо да

продължавам да ги крия от Моли. Трябаше да се възползвам от тази възможност. Ала как да го направя и да запазя в тайна от него Нощни очи и всичко, което споделях с него? Пресегнах се към вълка.

„Връзката ни е тайна. И трябва да остане такава. Затова днес се налага да ловувам сам. Разбиращ ли?“

„Не. Това е глупаво и опасно. Ще бъда там, но никой няма да ме усети.“

— Какво направи преди малко? — Беше Искрен. Говореше на глас. Дланта му продължаваше да е върху китката ми. Вгледах се в очите му. Въпросът му не беше груб. Стоях като замръзнал. Копнеех да сваля бремето от плещите си, да разкрия поне на един човек всичко, което съм.

„Вече го направи“ — възрази Нощни очи.

Имаше право. И не можех да го изложа на опасност.

— И вие трябва да ми се доверите — чух се да отвръщам на престолонаследника. И след като той продължи замислено да ме гледа, попитах: — Ще ми се доверите ли, милорд?

— Да.

Той ми даде доверието си само с една дума и заедно с него своята увереност, че каквото и да съм правил, няма да му причиня зло. Звучи просто, но е извънредно необичайно един престолонаследник да позволи на своя убиец да има тайни от него. Преди години баща му беше купил верността ми с обещание за храна, подслон, образование и една сребърна игла, забодена на ризата ми. Самият факт, че получавах доверието на Искрен, внезапно ми се стори много повече от всичко това. Обичта, която винаги бях изпитвал към него, изведнъж не знаеше граници. Как можех да не му вярвам?

Той плахо се усмихна.

— Ти можеш да използваш Умението, когато имаш кураж да го правиш. — После отново влезе в ума ми. Докато дланта му бе на китката ми, сливането на мислите ни не изискваше никакво усилие. Усетих любопитство и печал, докато гледаше собственото си лице с моите очи. „Огледалото е по-милостиво. Остарял съм.“

Нямаше смисъл да отричам истината. „Необходима жертва“ — съгласих се аз.

Той пусна ръката ми. За миг останах с двойно зрение, от което ми се зави свят. Едновременно виждах и себе си, и него. После всичко

си дойде на мястото. Искрен се обърна, отново отправи очите си към хоризонта и блокира образите от мен. Без физически контакт това сплитане на умове бе нещо съвсем друго. Бавно излязох и заслизах по стълбището, сякаш балансирах с чаша вино, пълна до ръба. „Точно така. И в двата случая е по-лесно да го направиш, ако не мислиш единствено за това. Просто я носиш.“

Слязох в кухнята и закусих. Опитвах се да се държа нормално. Искрен имаше право. Беше по-лесно да поддържаме връзка, ако не насочвах вниманието си само към нея. Докато всички бяха заети с други задачи, успях да открадна чиния бисквити.

— На лов ли отиваш? — попита готовачката.

Кимнах.

— Е, пази се. Какво ще ловуваш?

— Глигани — казах аз. — Искам само да видя къде са. Мисля, че ще е приятно развлечение за Зимното празненство.

— За кого? За принц Искрен ли? Няма да успееш да го изкараш от замъка, малкия. Напоследък прекарва твърде много време затворен в стаите си, така си е, а бедният стар крал Умен от седмици не е слизал да се храни с нас. Не знам защо продължавам да готвя любимите му гозби, след като връщат храната му почти непокътната. Виж, принц Славен може да отиде на лов, стига да не си разроши къдиците. — Слугините в кухнята се разкипотиха. Бузите ми пламнаха от дързостта на готовачката. „Спокойно. Те не знаят, че съм тук, момко. И няма да използвам срещу тях нищо, което са казали на теб. Не ни издавай.“ Усетих весели нотки, примесени със загриженост. Позволих си да се усмихна, благодарих на готовачката за сладкиша, който настоя да взема, и излязох от кухнята.

Сажда бе по-нетърпелива от всяко да излезе на разходка. Докато я оседлавах, Бърич ме видя и се приближи. Тъмните му очи се плъзнаха по кожените ми дрехи, кинжала и фината дръжка на меча ми. Той се прокашля, но не каза нищо. Никога не бях знаел точно какво му е известно за работата ми. По едно време в Планините му бях разкрил подготовката си на убиец. Ала това бе преди да го ударят по главата, докато се опитваше да ме защити. Когато се възстанови, Бърич беше заявил, че е изгубил спомените си от деня преди този случай. Но понякога се съмнявах. Може би това бе неговият мъдър начин да запази тайната.

— Внимавай — навъсено рече той накрая. — Не позволявай кобилата да пострада.

— Ще внимаваме — обещах му и изведох Сажда.

Все още беше ранна утрин и зимната светлина едва сега започваше да е достатъчна, за да препуснем в галоп. Оставил животното само да избере хода си и да се стопли, без да се изпотява. Облаците бяха разпокъсани и слънцето се показваше през тях, за да погали дърветата и преспите със сияйните си пръсти. Щяхме да минем по обиколен път, за да стигнем до коритото на потока — не исках да се отдалечавам от отъпканите пътеки, ако не се налагаше.

Искрен беше с мен всеки миг. Не разговаряхме, но той беше в ума ми. Наслаждаваше се на свежия утринен въздух, на покорството на Сажда, на младостта на моето тяло. Като че ли се държахме за ръце. Зачудих се дали ще мога да поддържам контакта. „Не мисли за това. Просто го прави. Дори дишането се превръща в задача, ако обръща внимание на всеки дъх.“ Премигнах, внезапно осъзнал, че в момента той е в кабинета си и изпълнява обичайните си утринни задължения. Като далечно бръмчене на пчелиолових присъствието на Чарим, който се съветваше с господаря си за нещо.

Не усещах нито следа от Нощни очи. Опитвах се да не мисля и да не се оглеждам за него, упорито мислено отричане, което беше не по-малко изтощително от връзката с Искрен. Толкова бързо бях свикнал да се пресягам за своя вълк и да откривам, че очаква докосването ми, че се чувствах самoten и неспокоен, сякаш любимият ми нож не е на колана ми. Само един образ напълно можеше да го измести от ума ми, този на Моли, който също не желаех да призовавам. Искрен не ме беше укорил за поведението ми през нощта, но знаех, че не го смята за достойно. Изпитвах неприятното усещане, че ако си позволя да обмисля всичко случило се, ще се съглася с него. Затова страхливо се пазех и от този въпрос.

Осъзнах, че отделям повечето си психически усилия, за да не мисля. Разтърсих глава и отворих възприятията си за деня. Пътят, по който яздех, не бе оживен. Виеше се между ниските хълмове зад Бъкип и по него минаваха много повече овце и кози, отколкото хора. Преди няколко десетилетия горите бяха прочистени от пожар, запален от мълния. Първите нови дръвчета бяха предимно брези и тополи, сега голи и засипани със сняг. Този хълмист район не беше подходящ за

земеделие и служеше главно за летни пасища, но от време на време усещах мириз на дим и виждах отъпкани пътеки, водещи към колиби на секачи или ловци. Имаше и малки усамотени чифлици, обитавани от хора със скромни разбирания.

Навлязох в по-старата част на гората и пътят се стесни и дръвчетата се смениха с тъмни вечнозелени дървета с дебели дънери и могъщи клони. Почти нямаше храсти. По земята нямаше много сняг и Сажда с лекота се отклони от пътеката. Денят сякаш притихна в сумрака на горските гиганти.

„Търсиш точно определено място. Имаш ли точна информация къде се намират претопените?“

„Видели са ги на брега на един поток да ядат мършата на умрял от студ елен. Вчера. Реших, че можем да ги проследим оттам.“

„Кой ги е видял?“

Поколебах се. „Един мой приятел. Той избягва хората. Но съм спечелил доверието му и понякога, когато вижда странни неща, идва и ми ги съобщава.“

„Хм.“ — Усетих съмненията на Искрен, докато обмисляше сдържаността ми. — „Е, няма да те разпитвам повече. Някои тайни все пак са необходими. Спомням си едно малоумно момиченце, което идваше и сядаше в краката на майка ми. Кралицата го обличаше, хранеше го и му даваше дрънкулки и сладки. Никой друг не му обръщаше внимание. Но веднъж, без да искам, го чух да разправя на майка ми за някакъв мъж в една кръчма, който продавал хубави огърлици и гривни. След няколко дни кралската стража арестува разбойника Райф в същата кръчма. Тихите хора често знайт много неща.“

„Така е.“

Продължихме да яздим в дружеско мълчание. Сегиз-тогиз трябваше да си напомням, че Искрен не е с мен физически. „Но започва да ми се иска наистина да съм с теб. Много отдавна не съм яздил по тези хълмове просто за удоволствие, момко. Жivotът ми стана прекалено целенасочен. Не си спомням кога за последен път съм направил нещо просто защото ми се е приискало.“

Кимах на мисълта му — и изведнъж вик разкъса горската тишина. Безсловесен вик, секнал по средата. Преди да успея да се овладея, се пресегнах. Осезанието ми усети паника, смъртен страх и

внезапен ужас от Нощни очи. Затворих ума си за него, но обърнах главата на Сажда натам и я пришпорих през лабиринт от преспи и паднали клони. Изкачих се по склона, като си давах вид, че не бързам. Стигнах до билото и погледнах надолу — и видях сцена, която няма да забравя никога.

Бяха трима — дрипави, брадяси и вонящи. Зъбеха се и се ругаеха, без да спират да се бият. Осезанието ми не ги усещаше, ала ги разпознах като претопените, които предната вечер ми бе показал Нощни очи. Тя беше малка, може би на три годинки, с жълта вълнена туника, грижливо ушита от нежни майчински ръце. Претопените се биеха за нея, като че ли беше хванат в капан заек, дърпаха ръчичките и крачетата ѝ, без да мислят за пламъчето на живота, все още мъждукащо в детето. Яростно изревах и изтеглих меча си точно в мига, в който един от претопените прехапа гръклена на детето. Викът ми накара друг от мъжете да вдигне поглед. Брадата му червенееше от кръв. Не бе дочакал смъртта на момиченцето, за да започне да се тъпче.

Пришпорих Сажда и се понесох срещу тях като въплъщение на отмъщението. Нощни очи изскочи от гората вляво от мен, пръв стигна до тях, хвърли се върху раменете на единия и заби зъби във врата му. Вторият се обърна към мен и напразно вдигна ръка, за да се защити от меча ми. Ударът ми беше толкова силен, че новото ми оръжие отсече главата му. Извадих кинжала си и скочих от гърба на кобилата върху онзи, който се мъчеше да забие ножа си в Нощни очи. Третият претопен грабна трупчето на момиченцето и побягна в гората.

Мъжът се биеше като обезумяла мечка, хапеше и се опитваше да ни достигне с ножа си дори след като разпорих корема му. Вътрешностите му увиснаха над колана му, но въпреки това той продължаваше да се клатушка след нас. Нямах време да обърна внимание на ужаса, който изпитвах. Знаех, че ще умре, затова го оставих и се затичах след третия. Нощни очи бе сиво космато петно на склона. Тичах след него и ругаех бавните си крака. Претопеният оставяше ясна следа от отъпкан сняг, кръв и воня. Кълна се, че докато тичах по хълма, кой знае защо, си мислех, че ще успея да спася детето.

Той изскочи иззад един голям пън и ни нападна, като замахна с тялото на момиченцето към Нощни очи, после се хвърли върху мен. Беше едър и мускулест. За разлика от другите претопени, с които се

бях сблъсквал, ръстът и силата му ми бяха помогнали да се храни и да се облича добре. В него гореше страшният гняв на преследван звяр. Той ме сграбчи, вдигна ме от земята и се стовари отгоре ми. Възлестата му ръка стисна гърлото ми. Затисна ме и прикова гърдите и едната ми ръка към земята. Пресегнах се назад и два пъти забих ножа си в бедрото ми. Претопеният изрева и притисна лицето ми към замръзналата пръст. Пред очите ми заплуваха черни петна. Изведнъж Нощни очи скочи отгоре ми. Помислих, че гръбначният ми стълб ще се счупи. Вълкът го захапа за гърба, ала мъжът само сви брадичка към гърдите си, за да се защити от атаката. Искаше да ме удуши. След това щеше да има достатъчно време, за да се справи с вълка.

От напрежението раната на шията ми се отвори и усетих как бликва топла кръв. Бясно разтърсих глава и успях да се извъртя. Отчаяно си поех гълтка въздух преди здравенякът да ме стисне по-здраво и отново да започне да натиска лицето ми надолу. Ако не ме удушише, просто щеше да ми строши врата. Бе достатъчно силен.

Нощни очи промени тактиката си. Не можеше да раззине челюсти толкова широко, че да захапе цялата глава на противника ни, но зъбите му успяха да я раздерат. Шурна кръв. Мъжът изрева и ме пусна с едната си ръка, за да замахне към вълка. Извих се и забих коляно в слабините му, после успях да го намушкам с ножа в хълбока. Болката сигурно беше невероятна, ала той не охлаби хватката си. Вместо това бълсна главата си в моята, обгърна ме с огромните си ръце и се опита да смачка гърдите ми.

Оттук нататък спомените ми са разбъркани. Не зная какво ме обзе — може би гибелната ярост, за която се говори в легендите. Борих се с него със зъби, нокти и нож, мушки, дращех и хапех. И все пак това нямаше да е достатъчно, ако и Нощни очи не го бе нападнал със същия бяс. Накрая изпълзях изпод трупа на претопения. В устата си усещах отвратителен вкус и изплюх мръсни косми и кръв. Избръсах длани в панталона си, после ги изтърках със сняг, ала нищо нямаше да може да ги пречисти.

„Добре ли си?“ Нощни очи лежеше задъхан на снега на метър два от мен. Челюстите му бяха окървавени. Пред очите ми напълни устата си със сняг и продължи да диша тежко. Изправих се и пристъпих към вълка. После видях тялото на момиченцето и се

свлякох до него. Мисля, че тъкмо тогава осъзнах безнадеждността. Бях закъснял. Беше късно още когато го бях забелязал.

Детето бе съвсем мъничко, с лъскава черна коса и тъмни очи. Телцето му все още беше топло. Взех го в скута си и отметнах кичурите от лицето му. Почти бебешки зъби. Кръгли бузки. Смъртта още не бе замъглила погледа му — очите, които се взираха в моите, изглеждаха непонятно озадачени. Мъничките му ръце бяха пълнички, меки и целите в струйки кръв от ухапвания. Седях на снега с мъртвото дете в скута си. Значи така се чувстваше човек с дете на ръце. Толкова мъничко и доскоро толкова топло. Толкова неподвижно. Сведох глава над гладката му косица и заплаках. Разтърсиха ме ридания. Нощни очи ме докосна по бузата и нададе вой. После грубо ме удари с лата по рамото и внезапно осъзнах, че съм го изолирал от себе си. Опитах се да го погаля и да го успокоя, но не успях да отворя ума си за него. Нито за нищо друго. Той отново зави и най-после чух тропот на конски копита. Вълкът извинително ме облиза по бузата и изчезна в гората.

Все още с детето на ръце, аз с олюляване се изправих. Конниците прехвърлиха билото на хълма над мен. Водеше ги Искрен на черния си жребец, след него бяха Бърич, Меча и още десетина души. Ужас — с тях имаше жена, грубо облечена, седнала зад Меча. Когато ме зърна, тя извика, скочи от гърба на коня и се затича, протегнала ръце към детето си. Не можах да понеса страшната светлина на надеждата и радостта на лицето ѝ. За миг очите ѝ срещнаха моите и видях как всичко в нея умира. Тя грабна момиченцето от мен, притисна към себе си изстиващото му лице, сетне запища. Отчаянието ѝ ме връхлетя като вълна, отнесе стените ми и ме повлече със себе си. Писъците не спряха.

И продължавах да ги чувам след няколко часа, докато седях в кабинета на Искрен. Бях гол до кръста и седях на столче пред огнището. Лечителят разпалваше огъня, а безмълвният Бърич водеше борови иглички и пръст от раната на шията ми.

— Тези две рани не са нови — по някое време отбеляза той и посочи ръката ми. Не му отговорих. Бяха ме напуснали всички думи. В легена с гореща вода до него плаваха суhi перуники и блатна мирта. Бърич навлажни една кърпа във водата и попи охлуванията по гърлото ми. — Ковачът имаше яки ръце — рече той.

— Познаваше ли го? — попита лечителят и се обърна да го погледне.

— Никога не сме разговаряли. Един-два пъти съм го виждал на Пролетното празненство, когато в града караха стока от по-далечни краища. Продаваше много хубави сребърни украшения за конска сбруя.

Двамата отново се умълчаха. Повечето кръв, която правеше топлата вода розова, не бе моя. Освен многобройните натъртвания и схванатите ми мускули, се бях разминал само с драскотини и една голяма цицина на челото. Кой знае защо, ме беше срам, че не съм ранен. Момиченцето бе мъртво — поне трябваше да пострадам по-сериозно. Не зная защо откривах логика в тази мисъл. Гледах как Бърич грижливо бинтова ръката ми. Лечителят ми донесе чаша чай. Бърич я взе от него, замислено я помириса, даде ми я и каза:

— Аз щях да сложа по-малко валериан.

Лечителят отстъпи назад и седна до огнището.

Чарим влезе с поднос храна, разчисти една масичка и започна да нарежда съдовете. След малко се появи и Искрен, съблече си плаща и го преметна на облегалката на стола си.

— Намерих мъжа й на пазара — каза той. — Вече е при нея. Оставила детето да си играе на прага и отишла на потока за вода. Когато се върнала, момиченцето го нямало. — Искрен ме погледна, но аз не можех да срещна очите му. — Срещнахме я да вика дъщеричката си в гората. Знаех... — Принцът рязко се обърна към лечителя. — Благодаря ти, Дем. Ако си свършил с Фицицарин, можеш да си вървиш.

— Дори не съм видял...

— Той е добре. — Бърич прокара бинта през гърдите ми, за да притисне превръзката на шията ми. Безполезно. Опитах се да открия нещо забавно в ядосания поглед, с който лечителят стрелна Бърич, преди да си тръгне. Бърич изобщо не го забеляза.

Искрен седна срещу мен. Вдигнах чашата чай към устните си, но Бърич небрежно се пресегна и я взе от ръката ми.

— След като поговорим. В чая има толкова много валериан, че ще заспиш на място. — Той изля половината чай в огнището и разреди остатъка с гореща вода. После скръсти ръце на гърдите си.

Срещнах очите на Искрен и зачаках да заговори.

Той въздъхна.

— Видях детето с теб. Видях ги да се бият за него. После ти изведнъж изчезна. Връзката ни прекъсна и не успях да те открия, макар да напрегнах всички сили. Знаех, че си в беда, и тръгнах по дирите ти веднага щом можах. Съжалявам, че закъснях.

Копнеех да му разкажа всичко. Но можеше да е прекалено уличаващо. Фактът, че знаеш тайните на един принц, не ти дава право да ги разкриваш. Погледнах Бърич. Той зяпаше стената. Започнах официално.

— Благодаря, милорд. Не можехте да дойдете по-бързо. И дори да бяхте, пак щяхте да закъснете. Тя умря почти в мига, в който я видях.

Искрен сведе очи към дланите си.

— Знаех го. Безпокоях се за теб. — Той ме погледна и се опита да се усмихне. — Най-характерният елемент на бойния ти стил е невероятният ти инстинкт за самосъхранение.

С периферното си зрение забелязах, че Бърич се размърдва, отваря уста да проговори, после пак я затваря. Обзе ме леден страх. Той бе видял труповете на претопените, беше разгледал следите. Аз не се бях сражавал сам срещу тях. Това беше единственото, което можеше да направи този ден още по-ужасен. Сърцето ми сякаш спря. Фактът, че Бърич още не бе споменал за това и че пазеше обвиненията си за покъсно, още повече влошаваше нещата.

— Фициариин? — откъсна ме от размислите ми Искрен.

Сепнах се.

— Простете, милорд.

Той се засмя. Или почти. Кратко изсумтяване.

— Стига с това „милорд“. Точно сега не го очаквам от теб, от Бърич също. Двамата с него се познаваме достатъчно добре. В такива моменти той не се обръща към брат ми с „милорд“. Спомни си, че Бърич беше кралски човек на брат ми. Рицарин използваше силата му, при това често доста грубо. Убеден съм, Бърич знае, че и аз съм те използвал така. Знае също, че днес съм яздил с твоите очи, поне до онзи хълм.

Погледнах Бърич. Той бавно кимна. Нито един от двама ни не бе сигурен за причината на неговото присъствие.

— Изгубих връзка с теб, когато изпадна в бойна ярост. Ако ще те използвам, както искам, това не бива да се повтаря. — Искрен леко забарабани с пръсти по бедрата си и се замисли. — Единственият начин, по който според мен можеш да се научиш, е с упражнения. Бърич. Веднъж Рицарин ми каза, че в тясно пространство си бил по-добър с брадва, отколкото с меч.

Бърич се сепна. Очевидно не беше очаквал Искрен да знае това. После отново бавно кимна.

— Брат ви ми се подиграваше. Казваше, че брадвата била оръжие на разбойник, а не на благородник.

Искрен си позволи напрегнато да се усмихне.

— Точно като за стила на Фиц. Научи го да се бие с брадва. Ход едва ли преподава това оръжие в общия си курс. Макар да не се съмнявам, че ще може, ако я помоля. Но предпочитам да го направиш ти. Защото искам Фиц да се упражнява да поддържа връзка с мен, докато се учи. Ако успеем да свържем двете неща, може би ще успее и да ги усъвършенства. А ако го учиш ти, няма да му е много трудно да пази моето присъствие в тайна. Съгласен ли си?

Бърич не успя да скрие стъпването си.

— Да, милорд.

— Тогава го направи. Започваме утре. По-удобно ми е колкото може по-рано. Зная, че имаш и други задължения и нямаш много време за себе си. Не се колебай да прехвърлиш част от работата си на Хендс, докато си зает с това. Той изглежда много способен.

— Така е — потвърди Бърич. Предпазливо. Още нещо, кой знае откъде известно на Искрен.

— Добре тогава. — Престолонаследникът се отпусна на стола си и внимателно впери очи в нас, сякаш говореше пред цяла зала хора. — Някой да има възражения?

Приех въпроса за любезно закриване на срещата.

— Милорд? — обади се Бърич. Дълбокият му глас бе тих и неуверен. — Ако може... аз имам... Нямам намерение да оспорвам преценката на милорд, но...

Затаих дъх. Започващо се. Осезанието.

— Изплюй камъчето, Бърич. Мислех, че сме наясно и сме забравили това „милорд“. Какво те беспокои?

Бърич се изправи и срещна погледа на престолонаследника.

— Дали е... подходящо? Макар и незаконороден, той е син на Рицарин. Онова, което видях там горе... — Думите се заизливаха от устата му. Той се мъчеше да овладее гнева си. — Пратили сте го... Съвсем сам... Срещу зверове. Почти всяко друго момче на неговата възраст вече щеше да е мъртво. Аз... Опитвам се да не си завирам носа, където не ми е работа. Знам, че има много начини да служиш на своя крал и някои не са представителни като други. Но горе в Планините... и после онова, което видях днес. Не може ли да намерите някой друг за тази работа, освен сина на брат си?

Обърнах се към Искрен. За пръв път в живота си виждах лицето му наистина разгневено. Не намръщено, нито с оголени зъби, просто две горещи искри дълбоко в очите му. Стиснати устни. Гласът му обаче беше безизразен.

— Я го погледни пак, Бърич. Той не е дете. И си помисли. Аз не съм го пратил сам. Отидох с него. И това трябваше да е само дебнене и лов, не пряк сблъсък. Не стана така. Но той е жив. Както е оставал жив много пъти досега. — Искрен неочаквано се изправи. Въздухът тегнеше от кипящи емоции. Дори Бърич като че ли го усещаше, защото ме стрелна с поглед, после се насили да остане неподвижен, като воин, застанал мирно, докато престолонаследникът крачеше из стаята.

— Не. Не бих му изbral такава съдба. Нито пък на себе си. Ех, ако се беше родил в по-добри времена! Ако се беше родил в брачно легло и брат ми все още бе жив! Но аз нямам този шанс, нито пък той. Нито пък ти! Затова той служи, също като мен. Проклет да съм, но Кетрикен през цялото време е била права. Кралят е жертвата, принесена от народа. Както и неговият племенник. Онова там горе беше клане. Зная за какво говориш, видях Меча да повръща, след като зърна трупа, видях го да се отдръпва от Фиц. Нямам представа как момчето... как този мъж се е спасил. Като е направил каквото е трябало, предполагам. Какво да направя? Имам нужда от него. Имам нужда от него за тази грозна тайна борба, която единствено той е способен и обучен да води. Точно както баща ми ме праща в тази кула и ме моли да си опустошавам ума с мръсни убийства. Каквото и да трябва да прави Фиц, каквото и умения да трябва да прилага...

(Сърцето ми сякаш спря, дъхът ми се превърна на лед в дробовете ми.)

— ... нека го прави. Защото това е целта ни в момента. Да оцелеем. Защото...

— Те са от моя народ. — Не осъзнах, че изричам тези думи, докато двамата не се обрнаха да ме погледнат. Внезапна тишина. Поех си дъх. — Много отдавна един старец ми каза, че някой ден ще разбера нещо. Каза ми, че Шестте херцогства са моят народ, че в кръвта ми е да се грижа за тях, да чувствам болките им като свои. — Запремигвах, за да пропъдя от очите си образа на Сенч и онзи ден във Фордж. — Той беше прав — успях да продължа след малко. — Днес те убиха моето дете, Бърич. И моя ковач, и още двама мъже. Не претопени. Пиратите с алените кораби. И в замяна аз трябва да взема тяхната кръв, трябва да ги прогоня от своя бряг. Това е също толкова просто, колкото яденето и дишането. Просто трябва да го направя.

Погледите им се срещнаха над главата ми.

— Кръвта ще проговори — промълви Искрен. Ала в гласа му звучеше ярост и гордост, които успокоиха треперенето ми. Обзе ме дълбоко спокойствие. Днес бях постъпил правилно. Изведнъж го разбрах. Грозна, унизителна работа, но беше моя, и аз я бях свършил добре. За моя народ. Обърнах се към Бърич. Той ме гледаше със замисления си поглед, обикновено запазен за най-дребното новородено животинче в конюшнята, което неочеквано проявява неподозирани качества.

— Ще го науча — каза той на Искрен. — Ще го науча на малкото номера с брадва, които знам. И на още някои неща. Започваме утре преди зори, става ли?

— Чудесно — преди да успея да възразя се съгласи престолонаследникът. — А сега да вечеряме.

Изведнъж усетих, че умирам от глад. Изправих се, за да се запътя към масата, но Бърич ненадейно се озова до мен и тихо каза:

— Измий си лицето и ръцете, Фиц.

Когато свърших, ароматизираната вода в легена на Искрен тъмнееше от кръвта на ковача.

14

ЗИМНОТО ПРАЗНЕНСТВО

Зимното празненство е честване колкото на най-мрачната част от годината, толкова и на завръщащата се светлина. През първите три дни от него отдаваме почит на мрака. Приказките и куклените представления разказват за времена на мир и щастие. Яде се солена риба и пушено месо, грудки и плодове от лятото. После, в средата на празника, се излиза на лов. Пролива се нова кръв, която отбелязва повратната точка от годината и на масата се поднася прясно месо, за да бъде изядено със зърно от предишната реколта. Следващите три дни са обрнати към идващото лято. В становете прокарват по-весели нишки и тъкачките се настаниват в единния край на Голямата зала, за да се състезават за най-пъстрите мотиви и най-леките тъкани. Разказват се приказки за началото и установяването на нещата.

Следобед се опитах да се срещна с краля. Въпреки всичко случило се не бях забравил обещанието, което си бях дал. Уолас ме отпрати с думите, че крал Умен се чувствал зле и не приемал никого. Копнеех да заудрям по вратата и да извикам шута, за да накара Уолас да ме пусне. Ала не го направих. Вече не бях толкова сигурен в приятелството на шута. Не бяхме се срещали от последната му подигравателна песен. Мисълта за него ми напомни за думите му и когато се прибрах в стаята си, отново се заех с ръкописите на Искрен.

От четенето ми се доспа. Дори разреденият валериан бе достатъчно силен. Крайниците ми омекнаха. Отместих свитъците настани и се замислих. Може би по Зимното празненство трябваше да разгласим, че се търсят обучените в Умението, независимо колко са

стари? Това щеше ли да превърне в мищени онези, които отговореха? Кои бяха очевидните кандидати? Онези, които бяха обучавани заедно с мен. Нито един от тях не изпитваше приятелски чувства към мен, но това не означаваше, че не са верни на Искрен. Може би бяха заразени от мирогледа на Гален, но не можеха ли да бъдат излекувани? Незабавно изключих Август. Последното му преживяване с Умението в Джаампе го беше лишило от способностите му. Той се бе оттеглил в някакво градче на река Вин, преждевременно състарен, както твърдяха. Ала имаше и други. Бяхме оцелели осмина. Седем се бяхме върнали от изпитанието. Аз се бях провалил, Август беше вън от играта. Оставаха петима.

Прекалено малко за котерия. Зачудих се дали всички ме мразят толкова силно, колкото Ведра. Тя ме обвиняваща за смъртта на Гален и не го криеше. Дали и другите знаеха какво се е случило? Опитах се да си ги спомня. Джъстин. Много egoцентричен и твърде горд с Умението. Карод. Някога бе сънливо, симпатично момче. Бях го виждал няколко пъти и очите му ми се бяха стрували почти пусти. Сякаш от предишната личност не бе останало нищо. Бърл беше оставил физическата му сила да се превърне в сланини, след като можеше да използва Умението, вместо да си изкарва прехраната като дърводелец. Уил бе безличен. Умението не го беше променило. И все пак се бе окказало, че всички те притежават способности за Умението. Дали Искрен не можеше да ги обучи отново? Може би. Но кога? Кога имаше време за такова начинание?

„Някой идва.“

Събудих се. Лежах по корем на леглото си, целият заринат в свитъци. Не бях искал да спя и рядко бях заспивал толкова дълбоко. Ако Нощни очи не използваше собствените ми сетива, за да ме предупреди, щяха да ме сварят напълно неподгответен. Видях как вратата на стаята ми се открева. Огънят догаряше и в стаята нямаше друга светлина. Не бях заключил — не бях очаквал да заспя. Лежах неподвижно и се чудех кой идва толкова тихо с надеждата да ме изненада. Или някой се надяваше да завари стаята ми празна, може би някой, който търсеше свитъците? Пльзнах ръка към ножа на колана си и напрегнах мускулите си за скок. В стаята се вмъкна нечия фигура и тихо затвори вратата. Измъкнах ножа от канията.

„Женска е.“ Някъде Нощни очи се прозя и се протегна. Лениво размаха опашка. Дълбоко си поех дъх през носа. „Моли.“ Доволно потвърдих предположението си, когато усетих сладкото ѝ ухание. Лежах неподвижно със затворени очи и я оставих да се приближи до леглото. Чух тихото ѝ укоризнено възклицание, после шумоленето, докато събираще пръснатите свитъци и ги оставяше на масата. Колебливо ме докосна по бузата.

— Новия?

Не успях да устоя на изкушението да се престоря на заспал. Моли седна до мен и леглото леко поддаде под топлата ѝ тежест. Тя се наведе към мен и докато лежах съвършено неподвижен, доближи меките си устни до моите. Протегнах ръце и я притеглих към себе си. Удивен. До вчера бях мъж, когото рядко някой докосваше: приятелско потупване по рамото, небрежното ръгане на тълпата или напоследък прекалено често, пръсти, опитващи се да ме удушат. С това се изчерпваха личните ми контакти. После снощи, а сега — това. Тя се отпусна до мен. Дълбоко вдишвах аромата ѝ и останах неподвижен, наслаждавайки се на местата, където тялото ѝ се допираше до моето и ме топлеше. Усещането бе като сапунен мехур, плаващ на вятъра — дори се боях да дишам, за да не изчезне.

„Хубаво — съгласи се Нощни очи. — Тук не е толкова самотно. Повече като в глутница.“

Сковах се и леко се отдръпнах от Моли.

— Какво има?

„Мое. Това е мое и няма да го споделям с теб. Разбиращ ли?“

„Егоист. Това не е мясо, че да го споделяме.“

— Един момент, Моли. Схвана ми се мускул.

„Кой?“ Присмех.

„Не, не е като мясо. Винаги ще споделям месото с теб, както и подслона, и винаги ще идвам да се бия заедно с теб, ако се нуждаеш от помощта ми. Винаги ще ти позволявам да идваш с мен на лов, винаги ще ти помагам да ловуваш. Но това, с моята... женска... Това трябва да остане само за мен. Само.“

Нощни очи изсумтя и се опита да захапе една бълха. „Винаги определяш граници, които не съществуват. Месото, ловът, защитата на територията и женските... всичко това е на глутницата. Когато тя

ражда, нима аз няма да ловувам, за да храним малките? Нима няма да ги защитавам?“

„Нощни очи... Не мога да ти го обясня точно сега. Трябаше да поговорим по-рано. Би ли се оттеглил? Обещавам ти, че ще го обсъдим. По-късно.“

Зачаках. Нищо. Абсолютно никакво усещане за него. Бях сам.

— Добре ли си?

— Да. Просто... ми трябаше малко време. — Мисля, че това беше най-трудното, което съм правил. Моли бе до мен, внезапно несигурна, готова да се отдръпне. Трябаше да се съсредоточа върху границите си, да върна ума си в себе си и точно да установя мислите си. Няколко пъти равномерно си поех дъх. Нагласяване на хамут. Винаги ми беше напомняло на това. Не толкова хлабав, че да се изхлузи, нито прекалено стегнат. Затворих се в собственото си тяло, за да не събудя Искрен.

— Чух слухове — започна Моли, после замълча. — Съжалявам. Не биваше да идвам. Помислих си, че може да имаш нужда... но може би имаш нужда да останеш сам.

— Не, Моли, моля те, стой при мен. — Хвърлих се след нея и успях да я хвана за полата.

Тя неуверено се обръна.

— Винаги съм имал нужда само от теб. Винаги.

На устните ѝ плъзна усмивка и Моли седна на ръба на леглото.

— Изглеждаше толкова далечен.

— Да. Понякога просто трябва да проясня ума си. — Замълчах. Не бях сигурен какво още да ѝ кажа, без да я излъжа. Бях решен да не го правя повече. Хванах ръката ѝ.

— О — след малко рече тя. Не ѝ дадох повече обяснения. Настипи неловко мълчание. — Добре ли си? — предпазливо попита Моли.

— Да. Днес не успях да вляза при краля. Опитах, но не се чувстваше добре и...

— Лицето ти е охлузено. И изподрано. Носеха се слухове...

Тихо си поех дъх.

— Какви слухове? — Искрен бе заповядал на стражниците да мълчат. Бърич нямаше да се разприказва, нито Меча. Може би нито

един от тях не беше казал нищо на човек, който не е присъствал. Ала хората винаги си говорят и някой лесно може да ги чуе.

— Не ме лъжи.

— Престолонаследникът ни помоли да мълчим. Не че не искам да ти разкажа.

Моли се замисли за миг.

— Не бива да слушам клюки, зная. Но слуховете бяха ужасно странни... и върнаха трупове в замъка, за да ги изгорят на клада. И онази жена, дето плачеше в кухнята. Каза, че претопените отвлекли и убили дъщеричката ѝ. Някой каза, че си се бил с тях, за да се опита да спасиш детето, друг възрази, че си се натъкнал на претопените точно когато ги нападала мечка. Или друг звяр. Слуховете бяха адски объркани. Някой каза, че си ги убил всичките, друг, дето беше помогнал за кладата, твърдеше, че поне двама били разкъсани от някакво животно. — Тя замълча и ме погледна. Не исках да мисля за това. Не исках да я лъжа, нито да ѝ кажа истината. Не можех да кажа цялата истина на никого. Затова просто вперих очи в нейните. Искаше ми се нещата да са по-прости.

— Фицицарин?

Никога нямаше да свикна да чувам името си от нея. Въздъхнах.

— Кралят ме помоли да не говоря за това. Но... да, претопените убиха едно дете. И наистина бях там, но закъснях. Това беше най-грозното, най-тъжното нещо, което съм виждал.

— Съжалявам. Не исках да се натрапвам. Просто беше мъчително да не зная нищо.

— Да. — Протегнах ръка и докоснах косата ѝ. Тя сведе глава. — Веднъж ти казах, че съм те сънувал в Силтбей. През целия път от Планинското кралство до Бъкип не знаех дали си се спасила. Понякога ми се струваше, че горящата къща се е срутила върху избата, друг път, че жената с меча те е убила...

Моли ме погледна.

— Когато къщата се срути, към нас се понесе вихър от искри и дим. Той я заслепи, но аз бях обърната с гръб към него. Аз... Убих я с брадвата. — Тя неочаквано се разтрепери. — На никого не съм казвала. На никого. Откъде знаеш?

— Сънувах го. — Нежно я притеглих за ръката и тя се отпусна на леглото до мен. Прегърнах я и я успокоих. — Понякога сънувам

истински сънища. Не често — тихо прибавих аз.

Моли се поотдръпна и ме погледна изпитателно.

— Нали не ме лъжеш?

Въпросът ме нарани, но си го заслужавах.

— Не. Това не е лъжа. Обещавам ти никога да не те лъжа...

Тя затисна устата ми с пръсти.

— Надявам се да прекарам остатъка от живота си с теб. Не ми давай обещания, които не можеш да изпълниш.

Целунах пръстите ѝ. Сетне устните ѝ. По някое време Моли стана и заключи вратата. Спомням си, че страстно се помолих Сенч да не се върне точно тази нощ от пътуването си. Не се върна. Вместо това аз заминах надалеч, на място, което ми ставаше все по-познато, ала не по-малко прекрасно.

Тя ме остави посред нощ — събуди ме, за да настои да заключа след нея. Исках да се облека и да я изпратя до стаята ѝ, но Моли възмутено отказа с думите, че и сама можела да изкачи няколко стъпала и че колкото по-малко ни виждали заедно, толкова по-добре. Неохотно се съгласих с логиката ѝ. После заспах по-дълбоко, отколкото от валериана.

Събудих се от гръм и вик. Скочих, замаян и объркан. След миг гърмът се повтори — беше тропане по вратата, — а викът бе на Бърич.

— Един момент! — успях да отвърна аз. Навсякъде ме болеше. Навлякох някакви дрехи и със залитане се запътих към вратата. Трябваше ми доста време, за да отключя. — Какво става?

Бърич беше измит и облечен, със сресана коса и брада. Носеше две брадви.

— Отиваме в кулата на Искрен. Побързай, вече закъсняваме. Но първо се измий. Каква е тази миризма?

— Ароматични свещи — излъгах аз. — Те носят спокойни сънища.

Бърич изсумтя.

— Такива аромати ми носят други сънища. Това е парфюм, момко. Цялата ти стая вони. Чакам те в кулата.

И решително тръгна по коридора. Затътрих се обратно в стаята си, осъзнал, че това е неговата представа за ранна утрин. Измих се със студена вода, не защото обичах, а тъй като нямах време да я топля.

Намерих чисти дрехи и тъкмо ги обличах, когато тропането по вратата се повтори.

— Почти съм готов — извиках аз. Блъскането продължи. Това означаваше, че Бърич е ядосан. Е, аз също бях ядосан. Той разбираще колко зле се чувствам тази сутрин. Рязко отворих вратата и шутът се вмъкна вътре като валмо дим. Носеше нов черно-бял костюм. Целите ръкави на ризата му бяха изvezани с черни лози. Над черната му яка лицето му бледнееше като зимна луна. „Зимното празненство“ — тъпоси помислих. Тази вечер бе първата нощ от Зимното празненство. Зимата вече се проточваше колкото пет досегашни. Ала тази вечер щяхме да отбележим средата й.

— Какво искаш? — попитах го. Не бях в настроение за глупостите му.

Той подуши въздуха.

— Малко от онова, което си имал ти, ако обичаш. — После видя изражението ми и грациозно затанцува назад. Ядосах се. Шутът леко скочи в средата на разхвърляното ми легло, после от отсрещната страна. Хвърлих се към него. — Но не от теб — кокетно възклика той и размаха ръце към мен като момиче.

— Нямам време за теб — отвратено му казах аз. — Искрен ме чака и не искам да се бавя. — Претърколих се от леглото и се изправих. — Вън от стаята ми.

— О, какъв тон! Имаше време, когато Фиц по-добре приемаше шагите, отколкото сега. — Шутът направи пирует в средата на стаята ми, после рязко се закова на място. — Наистина ли ми се сърдиш?

Зяпнах от изненада и се замислих над въпроса.

— Бях ти сърдит, да — предпазливо отвърнах аз, като се питах дали ме бави нарочно. — Онзи ден ме направи на шут с песента си пред всички.

Той поклати глава.

— Само аз съм шутът. И аз съм само шут. Особено онзи ден с онази песен пред всички.

— Накара ме да се усъмня в приятелството ни.

— А, чудесно. Защото не се съмнявай, че другите винаги трябва да се съмняват в нашето приятелство, ако искаме да останем верни приятели.

— Ясно. Значи си се опитвал да пуснеш слух за неприязън помежду ни. Разбирам. Но все пак трябва да вървя.

— Сбогом тогава. Забавлявай се, докато играеш на брадва с Бърич. Опитай се да не те цапне, докато те учи. — Шутът хвърли две цепеници в угасналия огън и подчертано се зае да го разпалва.

— Шуте — неловко започнах аз. — Ти си ми приятел, зная. Но в мое отсъствие не искам да те оставям тук, в моята стая.

— И аз не обичам други да влизат в стаята ми в мое отсъствие — дяволито отвърна той.

Изчерьвих се.

— Това беше отдавна. И ти се извиних за любопитството. Уверявам те, че никога повече не съм го правил.

— Нито пък ще го направя аз. И когато се върнеш, ще ти се извиня. Става ли?

Закъснявах. Бърич щеше да се разсърди. Не можех да го избегна. Седнах на ръба на разхвърляното легло. Тук бяхме лежали с Моли. Изведнъж го почувствах като лична територия. Опитах се небрежно да опъна юргана.

— Защо искаш да останеш в стаята ми? Опасност ли те заплашва?

— Аз живея в опасност, Фицчо. Също като теб. Нас винаги ни заплашва опасност. Искам да остана тук известно време и да се опитам да намеря изход от тази опасност. Или поне начин да я огранича. — Той многозначително посочи свитъците.

— Искрен ми ги довери — неловко казах аз.

— Явно защото те смята за човек, на чието мнение има вяра. Е, навярно ще прецениш, че спокойно можеш да ги довериш на мен, нали?

Едно е да довериш на приятел собствените си вещи. Съвсем друго е да му дадеш онова, което са доверили на теб. Не се съмнявах в доверието си към шута. Но...

— Навярно ще е по-разумно първо да попитам Искрен — казах аз.

— Колкото по-малко връзки между нас с Искрен, толкова по-добре за двама ни — безизразно отвърна той.

— Не обичаш ли Искрен? — изненадах се аз.

— Аз съм шутът на краля. Той е престолонаследник. Нека почака. Когато стане крал, ще съм негов. Ако дотогава заради него не погинем всички.

— Не искам да слушам нищо против принц Искрен — тихо заявих аз.

— Нима? Тогава трябва здраво да си запушваш ушите.

Отидох до вратата и хванах бравата.

— Трябва да вървим, шуте. Закъснявам. — Забележката му за Искрен ме бе наранила толкова дълбоко, колкото и ако беше насочена към мен.

— Не бъди глупав, Фиц. Това е моята роля. Помисли. Човек може да служи само на един господар. Каквото и да казват устните ти, твоят крал е Искрен. Не те виня за това. Ти обвиняваш ли ме, че моят крал е Умен?

— Не. Но и не му се подигравам пред теб. Вчера отидох да го видя. Отпратиха ме. Казаха, че не бил добре.

— А ако това се случи пред вратата на Искрен, пак ли ще го приемеш толкова спокойно?

Това ме накара да спра и да се замисля.

— Не. Предполагам, че няма.

— Защо толкова лесно се отказваш от него? — тихо и тъжно попита шутът. — Защо Искрен не се загрижи за баща си, вместо да примамва хората на Умен на своя страна?

— Никой не ме е примамвал. По-скоро Умен не намира за нужно да ме вижда. Колкото до Искрен... е, не мога да говоря от негово име. Но знам, че Умен е по-благоразположен към Славен, отколкото към него.

— Всички ли смятат така? А знаят ли къде всъщност лежи сърцето на Славен?

— Някои знаят — отвърнах аз. Разговорът започваше да става опасен.

— Помисли за това. И двамата служим на краля, когото повече обичаме. И все пак има друг, когото обичаме по-малко. Хайде. Признай ми, че почти не си имал време да прегледаш свитъците, и аз ще ти напомня, че времето, което не си имал, твърде бързо ни е избягало. Това не е задача, която може да чака.

Колебаех се. Шутът се приближи до мен. Винаги бе трудно да срещнеш очите му и още повече — да прочетеш нещо в тях. Ала стиснатите му устни ми показаха отчаянието му.

— Да се спазарим. Предлагам ти сделка, каквато няма да намериш другаде. Една моя тайна, която обещавам да ти разкрия, след като ми позволиш да потърся в свитъците тайна, която може да не е там.

— Каква тайна? — неохотно попита аз.

— Моята тайна. — Той се извърна и се зазяпа в стената. — Загадката на шута. Откъде идва той и защо. — Шутът ме стрелна с поглед и замълча.

В мен се обади старото ми любопитство.

— И ще ми я разкриеш ей така?

— Не. Казах ти, предлагам ти сделка.

Замислих се. После казах:

— Ще се видим по-късно. Заключи вратата. — И излязох.

Коридорите вече бяха оживени. Ужасно закъснявах. Насилих се да се затичам. Продължих със същата скорост по стълбището в кулата на Искрен, почуках и влязох.

Бърич намръщено се обърна към мен. Спартанските мебели вече бяха отместени до едната стена, освен стола до прозореца, на който седеше Искрен. Той бавно се обърна към мен. Очите му все още се взираха някъде надалеч. Лицето му имаше изражение на човек, взел опият, отпуснатост, още по-мъчителна за мен, защото знаех какво означава. Гризеше го гладът за Умението. Боях се, че онова, на което иска да ме научи, само още повече ще изостри глада. Ала как можеше някой от нас да откаже? Предния ден бях научил нещо. Урокът не беше приятен, но веднъж усвоен, не можеше да бъде забравен. Вече знаех, че ще направя каквото трябва, за да прогоня алените кораби от моя бряг. Аз не бях крал, никога нямаше да съм крал, ала народът на Шестте херцогства бе мой народ, също колкото и на Сенч. Сега разбирах защо Искрен се раздава толкова безразсъдно.

— Моля да ме извините за закъснението. Задържаха ме. Но вече съм готов да започнем.

— Как си? — попита Бърич. С искрено любопитство. Обърнах се и видях, че ме наблюдава също толкова строго, но и с известно озадачение.

— Малко скован. Тичането по стълбището ме загря. Тук-там ме наболява от вчера. Но иначе съм добре.

По лицето му плъзна едва забележима усмивка.

— Не трепериш ли, Фицицарин? Зрението ти не се ли замъглива, не получаваш ли пристъпи на виене на свят?

Замислих се за миг.

— Не.

— Проклет да съм — доволно изсумтя Бърич. — Явно цярът е бил да ти го избият със сила. Ще го имам предвид другия път, когато се нуждаеш от лечител.

През следващия час той съсредоточено прилагаше новата си теория за лечение. Брадвите бяха тъпи и за първия урок Бърич ги уви в парцали, ала това не предотвратяваше охлуванията. Честно казано, сам си заслужих повечето с несръчността си. Този ден той не се опитваше да ми нанася удари, а само да ме научи да използвам оръжието. Не се затруднявах да поддържам връзка с Искрен, защото беше в същата стая. Престолонаследникът мълчеше, не ми даваше съвети и предупреждения, просто наблюдаваше с очите ми. Бърич ми каза, че брадвата била просто оръжие, но напълно достатъчно, стига да се използвала правилно. На края на урока отбеляза, че е внимавал и е мислил за раните ми. Искрен ни освободи и двамата слязохме по стълбището по-бавно, отколкото се бях качил.

— Утре ела навреме — напомни ми Бърич, когато се разделихме на кухненската врата: той, за да се върне в конюшнята, аз, за да закуся. Ядох така, като че ли съм гладувал дни, с вълчи апетит, и се зачудих каква е причината за внезапната ми жизненост. За разлика от Бърич, аз не я отдалох на насилието, с което се бях сблъскал. Моли ме беше изцелила с милувка и бе постигнала онова, което нямаше да е по силите на всички билки на света, съчетани с целогодишна почивка. Изведнъж денят ми се стори безкраен, пълен с непоносими минути и нетърпими часове, докато падането на нощта ни позволеше отново да сме заедно.

Категорично я пропъдих от мислите си и се заех да запълня деня си със задачи. Веднага ми дойдоха наум десетки несвършени неща. Напоследък пренебрегвах лейди Търпение. Бях обещал на Кетрикен да й помогна с градината. И дължах обяснение на Нощни очи. Трябваше

да отида и при крал Умен. Опитах се да подредя нещата по важност. Моли постоянно изскачаше на първо място в списъка.

Твърдо я поставих на последно. Крал Умен, реших аз. Събрах съдовете от масата и ги занесох в кухнята. Там цареше оглушителна връва. Това ме озадачи за момент, но после си спомних, че предстои първата нощ на Зимното празненство. Старата готвачка Сара вдигна поглед от хляба, който месеше, и ми даде знак да се приближа. Отидох при нея, както често бях правил като малък, възхищавайки се на сръчността, с която откъсваше парчета тесто, придаваше им форма на кифлички и ги оставяше да бухнат. Тя беше потънала в брашно до лактите. На бузата също имаше малко. Суетнятата в кухнята ни осигуряваше странно уединение. Сара тихо заговори и сред цялото това дрънчене и тракане трябваше да напрегна слух, за да я чувам.

— Само исках да ти кажа — изсумтя тя, докато замесваше нова порция тесто — че съм наясно кога един слух е празна работа. И го заявявам на всеки, който се опита да го разправя тук в кухнята. В перачницата да дрънкат врели-некипели колкото щат, но няма да го допусна в моята кухня. — Сара ме изгледа с ядосаните си черни очи. Сърцето ми се сви от ужас. Слухове? За нас с Моли ли?

— Като беше малък, ти често стоеше до мен и бъркаше в някое гърне, докато си бъбрехме. Мисля, че те познавам по-добре от много други. И онези, дето разправят, че се биеш като звяр, щото си наполовина животно, говорят глупости. Онези тела целите бяха разкъсани, обаче съм виждала и по-страшни неща, направени от разярени хора. Когато изнасилиха щерката на Сал Калкан, тя накълца оня звяр с ножа си за риба, клъц, клъц, клъц, пред очите на всички на пазара, все едно реже примамка за въдиците. Твоето не е по-ужасно.

За миг ми се зави свят от ужас. Наполовина звяр... До не чак толкова отдавна и не чак толкова далеч хората с Осезание бяха изгаряни живи.

— Благодаря ти — като се мъчех да запазя спокойствие, отвърнах аз. И прибавих малко истина: — Не всичко беше мое дело. Те се биеха за... плячката си, когато се натъкнах на тях.

— Щерката на Джина. Няма нужда да криеш думите от мен, Фиц. И аз имам деца, вече са големи, но ако някой им поsegне, ще се моля наблизо да има някой като теб и да ги победи, без значение как. Или да отмъсти, ако не може да направи нищо повече.

— Наистина не можех. — Тръпките, които ме побиха, не бяха престорени. Отново видях струйките кръв по малкото юмруче. Запремигвах, ала не успях да пропъдя спомена. — Трябва да вървя. Искам да видя краля.

— Виж, това е добре. Ами щом и без това ще се качваш горе, занеси това. — Тя отиде при един от шкафовете и извади поднос с дребни сладки с меко сирене и стафиди. До тях постави гърне горещ чай и чиста чаша. После грижливо подреди сладките. — И се погрижи да ги изяде, Фиц. Той много ги обича и знам, че ако опита една, ще ги излапа всичките. И ще му е от полза.

„И за мен.“

Подскочих като убоден с игла. Опитах се да се престоря, че кашлям, сякаш изведнъж съм се задавил, но готвачката ме изгледа странно. Пак се закашлях и й кимнах.

— Сигурен съм, че ще ги хареса — със задавен глас казах аз и изнесох таблата от кухнята. Проследиха ме НЯКОЛКО чифта очи. Любезно се усмихнах и се престорих, че не зная защо.

„Не знаех, че още си с мен“ — казах на Искрен. В същото време си повтарях всяка своя мисъл, откакто бях напуснал кулата, и благославях Еда, че не съм решил първо да потърся Нощни очи.

„Зная. Не исках да те шпионирам. Исках само да ти покажа, че можеш да го правиш, стига да не се съсредоточаваш прекалено върху това.“

Пресегнах се към неговото Умение. „Ти полагаш много повече усилия от мен.“

„Ядоса се. Прощавай. Вече винаги ще те предупреждавам, когато съм с теб. Да те оставя ли на мира?“

Засрамих се от киселото си настроение. „Не. Не още. Ела с мен при крал Умен. Да видим колко време ще издържим.“

Усетих съгласието му. Спрях пред вратата на Умен и хванах таблата с една ръка. Бързо пригладих косата си и поизпънах елека си. Напоследък косата ми започваше да става проблем. По време на един от пристъпите ми на треска в Планините Джоунки я беше подстригала късо. Сега не знаех дали да я връзвам на опашка като Бърич и стражниците, или да я оставя да пада върху раменете ми като на паж.

„Връзвай я на плитка, момко. Заслужил си правото да я носиш като воин и стражник. Само да не е на напомадени къдици като на

Славен.“

Устоях на изкушението да се подсмихна и почуках на вратата.

Почаках, после пак почуках, този път по-силно.

„Представи се и отвори сам“ — предложи Искрен.

— Аз съм Фицицарин, милорд. Нося ви нещо от готвачката. — Протегнах ръка към вратата. Беше заключена.

„Странно. Баша ми никога не се заключва. Поставя стража на вратата, да, обаче не се заключва и винаги приема всеки, който почука. Можеш ли да отключиш?“

„Сигурно. Но първо пак ще почукам.“ Само дето не заудрях с юмруци по вратата.

— Един момент! Един момент! — прошепна някой отвътре. Ала мина доста повече време преди да бъдат отключени няколкото ключалки и вратата да се откряхне няколко пръста. Уолас надзърна като плъх от дупка и попита сърдито: — Какво искаш?

— Искам да видя краля.

— Той спи. Или поне спеше, преди да се разтропаш и да вдигнеш врява. Махай се.

— След малко. — Пъхнах ботуша си в пролуката на затварящата се врата и обърнах яката на елека си, за да покажа сребърната игла с червен камък, без която рядко излизах. Вратата притискаше крака ми. Подпрях я с рамо, като внимавах да не изпусна подноса. — Преди много години ми я даде крал Умен. И заедно с нея ми даде обещание, че винаги, когато я покажа, ще ме допускат при него.

— Даже да спи ли? — презрително попита Уолас.

— Той не поставил никакви ограничения. А ти? — Гневно го погледнах през цепнатината. Прислужникът се замисли за миг, после се отдръпна.

— Тогава заповядай. Влез и виж как твоят крал спи, защото в това състояние ужасно се нуждае от почивка. Но ако го обезпокоиш, аз като негов личен лекар ще му кажа да ти вземе тая хубава игла и ще се погрижа никога повече да не го беспокоиш.

— Може да го съветваш каквото искаш. И ако кралят пожелае, аз няма да оспоря решението му.

Той се отдръпна от пътя ми с поклон. Страшно ми се прииска да му избия презрителната усмивчица от лицето, ала се сдържах.

— Прекрасно — изсумтя Уолас, докато минавах покрай него. — Сладки, които ще му разстроят стомаха. Ти си много грижовен момък, Фиц?

Овладях гнева си. Умен го нямаше в дневната. В спалнята ли беше?

— Наистина ли ще го обезпокоиш? Ами хайде, защо не? Досега не проявяваш никакво възпитание, така че защо изобщо да очаквам никаква загриженост от теб? — снизходително рече Уолас.

Не се поддадох.

„Не го оставяй безнаказано. Обърни се и му дай да разбере.“ Искрен не ме съветваше, а ми заповядваше. Внимателно оставил подноса на една масичка, поех си дъх, обърнах се към Уолас и попитах:

— Неприязън ли изпитваш към мен?

Той отстъпи една крачка, но презрителното изражение не слезе от лицето му.

— Неприязън ли? Защо аз, един лекител, ще имам нещо против човека, дошъл да смути болния, когато най-после си почива?

— Тук вони на димче. Защо?

„Какво е димче?“

„Една билка, която се използва в Планините. Рядко като лекарство, освен за болки, които не може да облекчи нищо друго. Най-често дишат дима й за удоволствие. Горе-долу както ние използваме семената от карис на Пролетното празненство. Брат ти много я обича.“

„Както и майка навремето. Ако е същата билка. Тя я наричаше «листа на насладата».“

„Почти същото растение, само че в Планините е по-високо и с по-големи листа. И дава по-гъст дим.“

Разговорът ми с Искрен продължи по-кратко от мигване на око. Човек може да разменя информация чрез Умението със скоростта на мисълта. Уолас все още хапеше устни и очевидно се чудеше как да отговори на въпроса ми.

— Да не би да твърдиш, че си лекител? — попита той.

— Не. Но зная за какво се използват билките и съм сигурен, че димчето не е подходящо за стаята на болен човек.

— Е, не е работа на лекителя да оспорва кралските удоволствия.

— Може би тогава е моя работа — отвърнах аз, обърнах се, вдигнах подноса и отворих вратата на сумрачната кралска спалня.

Тук още по-силно вонеше на димче. Пламтеше прекалено буен огън и почти не можеше да се диша. Въздухът беше спарен, сякаш от седмици не бе проветрявано. Усетих тежест в гърдите. Кралят лежеше неподвижно и хрипливо дишаше под планина от пухени юргани. Огледах се къде да оставя подноса. Нощното шкафче беше заето от кадилница за димчето, чаша изстиваща червено вино и паница с някаква отвратителна сива каша. Сложих съдовете на пода, изчистих шкафчето с ръкав и оставил подноса отгоре му. Когато се приближих до леглото, усетих спарено зловоние.

„Това изобщо не прилича на Умен.“

Искрен сподели смайването ми. „Напоследък не ме вика често. А аз съм прекалено зает, за да го посещавам. За последен път го видях една вечер в дневната му. Оплака се от главоболие, но това...“

Мисълта се проточи помежду ни. Вдигнах поглед от краля и видях, че Уолас ни наблюдава от прага. На лицето му имаше нещо — не зная дали да го нарека самодоволство, или самоувереност, ала направо побеснях. На две крачки стигнах до вратата, затръшнах я и имах удоволствието да чуя изпъшкването му, докато отдръпваше прищипаните си пръсти. После спуснах старото резе, което навярно не бе използвана поне от раждането ми.

Отидох при високите прозорци, дръпнах завесите и широко разтворих дървените капаци. Отвън нахлу слънчева светлина и свеж студен въздух.

„Прибързваш, Фиц.“

Не отговорих. Вместо това започнах да обикалям стаята и да изхвърлям пепелта и билките от многобройните кадилници. Събрах пет-шест лепкави чаши вино и няколко паници и чинии с недокосната или недоядена храна. Натрупах ги до вратата. Уолас чукаше и яростно виеше. Облегнах се на касата и любезното му казах:

— Шшт! Ще събудиш краля.

„Прати някой да донесе кани топла вода. И кажи на госпожа Чевръстка, че чаршафите на краля трябва да се сменят“ — помолих Искрен.

„Аз не мога да дам такива наредждания. — Мълчание. — Не си губи времето с гняв. Помисли и ще разбереш защо.“

Разбирах, но също знаех, че няма да зарежа Умен в тази мръсна и зловонна стая, както нямаше да го оставя и в тъмница. Открих половин канта вода, застояла, но чиста. Сложих я до огнището да се постопли. Отново избърсах нощното шкафче от пепелта и наредих чая и сладките. Дръзко затършувах в скрина на краля, намерих чиста нощница и билките за миене, несъмнено останали от времето на Чефърс. Никога не бях смятал, че един камериер ще ми липсва толкова много.

Трапането на Уолас престана. Не ми липсваше. Взех ароматизираната с билките затоплена вода и чиста кърпа и ги оставил до леглото.

— Крал Умен — внимателно го повиках аз. Той леко помръдна. Очите му бяха зачервени, миглите — залепени от гурели. Кралят запремигва от силната светлина.

— Момко? — Примижа и се огледа. — Къде е Уолас?

— Няма го. Донесох ви топла вода за миене и пресни сладки от кухнята. И горещ чай.

— Аз... Не зная. Прозорецът е отворен. Защо е отворен прозорецът? Уолас ме предупреди да не настина.

— Отворих го, за да проветря. Но ако желаете, ще го затворя.

— Усещам дъха на морето. Денят е ясен, нали? Чуй крясъците на чайките... иде буря... Затвори прозореца, момко. Страх ме е да не настина. И без това съм болен.

Бавно отидох да затворя дървените капаци.

— Ваше величество отдавна ли е болен? Из двореца не се говори много за това.

— Доста отдавна. О, струва ми се цяла вечност. Не толкова, че точно съм болен, просто не съм добре. Зле ми е, после ми става малко по-добре, но щом се опитам да направя нещо, пак ми става зле. Омръзна ми да съм зле, момко. Писна ми да съм уморен.

— Ей сега ще се почувстввате по-добре. — Намокрих кърпата и внимателно избърсах лицето му. Той се възстанови достатъчно, за да ми даде знак да се отдръпна, сам изми ръцете си, после пак избърса лицето си, по-енергично. Ужасих се, когато видях жълтеникавия цвят на водата.

— Намерих ви чиста нощница, милорд. Да ви помогна ли да я облечете? Или предпочитате да поръчам да донесат вана с топла вода?

Докато се къпете, ще ви донеса чисти чаршафи.

— Аз... нямам достатъчно енергия, момко. Къде е тоя Уолас? Той знае, че не мога да се оправям сам. Какво му е скимнало, че ме е зарязал?

— Топлата баня ще ви помогне — опитах се да го убедя. Отблизо старецът миришеше. Умен винаги бе бил чист човек — струва ми се, че мръсният му вид ме потресе повече от всичко останало.

— Но банята може да доведе до настинка. Така казва Уолас. Влажна кожа, студен вятер и хоп, няма ме. Поне така твърди той. — Наистина ли Умен се беше превърнал в толкова плашлив старец? Не вярвях на ушите си.

— Е, тогава може би поне чаша горещ чай. И една сладка. Готовачката Сара каза, че били любимите ви. — Налих димящия чай в чашата и видях, че сбърчва нос. Отпи една-две глътки, после се надигна и погледна грижливо подредените сладки. Покани ме да си взема и аз изядох една и облизах обилния пълнеж от пръстите си. Разбирах защо са му любими. Той вече омиташе втората, когато на вратата силно се почука.

— Вдигни резето, копелдако. Иначе хората ми ще разбият вратата. И ако си направил нещо на баща ми, ще умреш на място. — Присъствието ми тук, изглежда, изобщо не радваше Славен.

— Какво има, момко? Защо е спуснато резето? Какво става тук? Славен, какво става тук? — Сърцето ми се сви, когато чух свадливиия му глас.

Отидох при вратата и вдигнах резето. Вратата се отвори и двама от мускулестите стражници на Славен ме сграбчиха. Не им оказах съпротива, за да нямат повод да ме бълснат в стената, ала те го направиха. Това разбуди всичките ми болки от предния ден. Уолас влятя в стаята и се затюшка колко било студено и какво било това, сладки, леле, ами че те били чиста отрова за човек в такова състояние. Славен стоеше с ръце на кръста, сякаш той командваше тук, и ме наблюдаваше с присвирти очи.

„Прибърза, момко. Много се боя, че преиграхме.“

— Е, копелдако? Какво ще кажеш за свое оправдание? Какви точно бяха намеренията ти? — попита Славен, когато Уолас престана да дудне. Той хвърли още една цепеница в огъня и взе полуизядената сладка от ръката на Умен.

— Дойдох да докладвам. И тъй като установих, че за краля се грижат зле, се опитах да поправя това положение. — Потях се, повече от болка, отколкото от нервност. Славен се усмихваше подигравателно.

— Какво значи това, че за краля се грижели зле?

Поех си дъх и събрах смелост. Истината.

— Стаята му — разхвърляна и спарена. Наоколо лежаха мръсни чинии. Чаршафите на леглото му не са сменяни...

— Как смееш да говориш такива неща? — изсъска Славен.

— Смея. Казвам истината на своя крал, както винаги. Нека се огледа и със собствените си очи се увери дали не е така.

Нешо в сблъсъка бе разбудило в Умен сянка от предишната му личност. Той се надигна на леглото и се огледа.

— Шутът се оплакващ от същото, по неговия си кисел начин...

— започна кралят.

Уолас се осмели да го прекъсне.

— Милорд, здравето ви е изключително крехко. По-важно е да ви оставим да си почивате на спокойствие, отколкото да ви вдигаме от леглото, за да сменяме чаршафите или одеялата ви. И една-две мръсни чинии не могат да се сравняват с тракането и бъбренето на някой паж, дошъл да разтреби.

Крал Умен внезапно се разколеба. Сърцето ми се сви. Ето какво бе искал да видя шутът, ето защо толкова често беше настоявал да посетя краля. Защо не ми го бе казал направо? Но кога шутът казваше нещо направо? Засрамих се. Това беше мойт крал, кралят, пред когото бях положил клетва. Обичах Искрен и верността ми към него бе непоколебима. Но бях изоставил краля си точно когато най-много се нуждаеше от мен. Сенч отсъстваше. Нямах представа кога ще се върне. Бях оставил крал Умен единствено под закрилата на шута. Ала кога крал Умен беше имал нужда някой да го защитава? Укорих се, че е трябвало да съм по-настоятелен пред Сенч, когато след завръщането си му описвах какви промени съм забелязал. Трябваше да обръщам повече внимание на своя владетел.

— Как изобщо е влязъл тук? — ненадейно попита Славен и свирепо ме изгледа.

— Милорд, той имаше знак от самия крал. Каза, че кралят му обещал винаги да го приема, ако покажел онай игла...

— Що за глупости! И ти повярва на тези небивалици...

— Знаете, че е вярно, принц Славен. Вие присъствахте, когато крал Умен ми даде иглата. — Говорех тихо, но ясно. Искрен мълчеше в мен, чакаше, наблюдаваше и научаваше много. „За моя сметка“ — горчиво си казах аз, после се опитах да скрия мисълта си.

Като се движех спокойно и незаплашително, освободих едната си китка от ръцете на стражниците. Обърнах яката на елека си и извадих иглата. Вдигнах я високо, за да я видят всички.

— Не си спомням такова нещо — изсумтя Славен, ала Умен се приповдигна и каза:

— Приближи се, момко. — Отскубнах се от здравенящите на Славен и оправих дрехите си. После му подадох иглата. Кралят я взе. Сърцето ми отново се сви.

— Татко, това е... — ядосано започна Славен, но Умен го прекъсна.

— Славен. Ти беше там. И си спомняш или поне би трябало. — Тъмните очи на краля бяха будни и блестящи, каквито ги помнех, но около тях личаха бръчки от силна болка. Умен вдигна иглата и се обърна към сина си със сянка на някогашния си пресметлив поглед. — Наистина дадох на момчето тази игла. И заедно с нея — думата си, в замяна на неговата.

— Тогава ви предлагам да си ги върнете — и иглата, и думата. Никога няма да оздравеете, ако непрекъснато ви смущават. — Отново заповеднически нотки в гласа на Славен. Мълчаливо чаках.

Кралят повдигна треперещата си ръка и разтърка лицето и очите си.

— Веднъж дадена, мъжката дума не може да се вземе обратно — твърдо заяви той. Ала силата напускаше гласа му. — Прав ли съм, Фицрицарин? Съгласен ли си, че щом мъжът даде дума, не може да си я вземе? — В този въпрос се криеше старото изпитание.

— Съгласен съм с вас, милорд, както винаги. Щом мъжът даде дума, не може да си я вземе обратно. Трябва да изпълни обещанието си.

— Добре, тогава въпросът е приключен. Всичко е уредено. — Той ми подаде иглата. Аз я взех и от облекчение почти ми се зави свят. Кралят се отпусна на възглавниците си. Още един шеметен момент. Познавах тези възглавници, това легло. Бях лежал на него и заедно с

шута бях наблюдавал плячкосването на Силтбей. Бях си изгорил пръстите в това огнище...

Кралят въздъхна тежко. Изтощено. След малко щеше да заспи.

— Забранете му да идва и да ви смущава, освен ако не го повикате — нареди Славен.

Крал Умен с мъка отвори очи.

— Фиц, ела тук, момко.

Подчиних се като куче. Коленичих до леглото. Той вдигна измършавялата си ръка и несръчно ме погали.

— Двамата с теб, момко. Имаме уговорка, нали? — Искрен въпрос. Кимнах. — Добро момче. Добре. Аз спазих думата си. Сега ти се погрижи да спазиш своята. Но... — той погледна към Славен и това прободе сърцето ми като с кинжал — по-добре да идваш следобед. Тогава имам повече сили. — Кралят отново започна да се унася.

— Да дойда ли пак следобед, сир? — бързо попита аз.

Умен вдигна ръка и немощно направи отрицателен знак.

— Утре. Или вдругиден. — Очите му се затвориха и той тежко въздъхна, сякаш никога повече нямаше да си поеме дъх.

— Както заповядате, милорд. — Дълбоко се поклоних. Когато се изправих, внимателно забих иглата на ревера на елека си. Така че всички да ме видят. После се обърнах към Славен: — Моля да ме извините, милорд.

— Махай се оттук — изръмжа той.

Поклоних му се възможно най-небрежно, обърнах се и си тръгнах. Стражниците ме проследиха с погледи. И чак когато излязох, си спомних, че не съм повдигнал въпроса за сватбата си с Моли. Сега поне за известно време едва ли щях да имам такава възможност. Знаех, че следобед винаги ще заварвам при краля Славен, Уолас или някой тухен шпионин. Нямах желание да говоря за това пред никой друг, освен пред своя крал.

„Фиц?“

„Искам да остана за малко сам, милорд. Ако не възразявате.“

Той изчезна от ума ми като спукан сапунен мехур. Бавно заслизах по стълбището.

15

ТАЙНИ

Принц Искрен реши да обяви създаването на бойния си флот в средата на Зимното празненство. Според традицията той трябваше да изчака настъпването на похубаво време и да пусне корабите на вода в първия ден от Пролетното празненство. Това се смята за по-благоприятен момент за пускане на нов кораб. Ала Искрен беше накарал корабостроителите си да бързат, за да са готови с четирите кораба до зимата. Изборът на самото празненство му осигуряваше голяма публика. По традиция в този ден се провежда лов и се смята, че броят на убитите животни предвещава какво ще е бъдещето. Когато нареди корабите да бъдат спуснати, той съобщи на множеството, че това ще са неговите ловци и че единствената им плячка ще са алените кораби. Хората посрещаха думите му с мълчание. Според мен те искаха да пропъдят от главите си всички мисли за пиратите, да се скрият в зимата и да се престорят, че пролетта никога няма да дойде. Ала Искрен не им го позволи. Корабите бяха спуснати и започна обучението на екипажите им.

С Нощни очи прекарахме ранния следобед в лов. Той мърмореше, твърдеше, че било смешно да се ловува по това време, че съм губел часовете призори във въргаляне с женската си. Отговорих му, че просто така трябва да бъде и че това ще продължи няколко дни, дори повече. Вълкът не остана доволен. Но това се отнасяше и за мен. Сериозно ме смущаваше фактът, че той е наясно как прекарвам часовете си, въпреки че не усещах съзнателно да съм във връзка с него. Дали Искрен го усещаше?

Той ми се присмя. „И без това понякога трудно ме чуваш. Трябва ли да викам, за да привлеча вниманието и на двама ви?“

Ловът ни не се увенча с особен резултат. Два заека, и двата доста мършави. Обещах на другата сутрин да му донеса нещо от кухнята. Още по-малък успех постигнах с опита си да го убедя в определени моменти да ме оставя сам. Не можеше да проумее защо разграничавам съвкупяването от другите дейности на глутницата като ловуване или виене. Съвкупяването предполагало потомство в близко бъдеще, а потомството било грижа на глутницата. Думите не са в състояние да предадат трудностите на този спор. Разговаряхме с образи, със споделени мисли, а те не позволяват голяма дискретност. Неговата искреност ме ужаси. Нощни очи ме увери, че споделял насладата ми от моята женска и съвкупяването. Помолих го да престане. Смут. Накрая го оставил да яде зайците си. Той, изглежда, се ядоса, че не съм приел да си поделим месото. Единственото, което успях да изкопча от него, бе съгласие с нежеланието ми да зная, че споделя усещането ми за Моли. Това не ме задоволи много, но не успях да постигна повече. Мисълта, че искам от време на време да прекъсваме връзката си, му беше непонятна. Била абсурдна, заяви той. В глутницата не било така. Тръгнах си, като се чудех дали някога отново ще мога да остана съвсем сам.

Върнах се в замъка и тръгнах към стаята си. Дори само за миг исках да съм някъде, където да затворя вратата зад себе си и да зная, че до мен няма никой. Поне физически. Сякаш за да изострят копнежа ми за тишина, коридорите и стълбищата бяха пълни с бързащи хора. Слугите метяха старата слама и разстилаха нова, поставяха в свещниците нови свещи, закачаха навсякъде гирлянди от вчнозелени клонки. Зимното празненство. Тъкмо сега не бях в настроение за празнуване.

Накрая стигнах до стаята си, вмъкнах се вътре и бързо затворих вратата.

— Толкова скоро ли се връщаш? — Шутът вдигна поглед от плочите пред огнището, където бе приклекнал сред полукръг от свитъци. Като че ли ги разделяше на групи.

Стъписано го зяпнах. Изненадата ми прерасна в гняв.

— Защо не ми каза за състоянието на краля?

Той се загледа в един свитък и след малко го остави в купчинката от дясната си страна.

— Разбира се, че ти казах. Въпрос в замяна на твоя: защо не знаеше за него?

Това ме отрезви.

— Признавам, че напоследък не се отбивам често в покоите му. Но...

— Моите думи нямаше да ти окажат същото въздействие като личното впечатление. Нито пък се замисляш какво щеше да е, ако не го посещавах всеки ден, за да изхвърлям нощи гърнета, да мета, да изтупвам, да изнасям съдове, да вчесвам косата и брадата му...

За пореден път нямаше какво да кажа. Седнах върху скрина.

— Това не е кралят, когото помня — казах откровено. Страх ме е като си помисля, че толкова бързо е потънал толкова надълбоко.

— Страх ли? Аз съм направо ужасен. Ти поне ще имаш друг крал, когато този си отиде. — Шутът сложи още един свитък върху купчината.

— Всички ще имаме — предпазливо отбелязах аз.

— Някои повече от другите — заяви той.

Неволно вдигнах ръка, за да забия още по-здраво иглата на ревера си. Днес една не я бях изгубил. Това ме накара да се замисля за всичко, което символизираше тя. Кралската закрила за един незаконороден внук, когото някой по-безмилостен владетел тихичко щеше да очисти. А когато самият владетел се нуждаеше от закрила? Какво символизираше сега за мен тази игла?

— Е, какво ще правим?

— Ние с теб ли? Нищо. Аз съм само шут, а ти си копеле.

Неохотно кимнах.

— Ще ми се Сенч да беше тук. Ще ми се да знаех кога ще се върне. — Погледнах шута и се зачудих какво знае.

— Сенч ли? Чух, че щял да се върне със слънцето. — Уклончив, както винаги. — Твърде късно за краля, предполагам — по-тихо прибави той.

— Значи сме безсилни, така ли?

— Ние с теб ли? Глупости. Просто сме прекалено силни, за да действаме тук, това е. В тези неща безсилните винаги са най-силни. Може би си прав — трябва да се посъветваме с тях. А сега... — Шутът

се изправи и показно разклати всичките си стави, като че ли бе марионетка с оплетени конци. Всичките му камбанки зазвъняха. Не успях да се сдържа и се усмихнах.

— Моят крал навлиза в най-активния си период от деня. И аз ще съм там, за да направя малкото, което е по силите ми.

Той внимателно излезе от кръга на подредените свитъци и плочки и се прозя.

— Сбогом, Фиц.

— Сбогом.

Озадачен, шутът спря на вратата.

— Не възразяваш ли, че си тръгвам?

— Мисля, че първо възразих да останеш.

— Никога не си играй на думи с шута. Но нима си забравил?

Предложих ти сделка. Тайна за тайна.

Не бях забравил. Ала вече не бях сигурен, че искам да науча.

— Откъде идва шутът и защо?

— Аха. — Той замълча, после сериозно попита: — Убеден ли си, че искаш да знаеш отговорите на тези въпроси?

— Откъде идва шутът и защо? — бавно повторих аз.

За миг той се вцепени. И тогава го видях. Видях го както никога от години, не като шут, словоохотлив, духовит и язвителен, а като дребен мършав човек, невъобразимо крехък, с бледа плът, тънки кости, дори косата му не изглеждаше толкова материална, колкото на другите смъртни. Шутовският му черно-бял костюм бе украсен със сребърни звънчета, смешният му миши скрипър беше единствената броня и меч, с които разполагаше в този двор на интриги и коварство. И със своето нещастие. С невидимия плащ на своето нещастие. Прииска ми се да не ми бе предлагал сделката и собственото ми любопитство да не е толкова непреодолимо.

Той въздъхна. Огледа се, после отиде до гоблена със срещата на крал Мъдрост с Праотеца. Вдигна очи към него и кисело се усмихна, открил нещо смешно там, където аз не виждах нищо. Зае поза на поет, който се кани да рецитира. После се отказал и отново ме погледна.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш, Фицчо?

Повторих въпроса като на литургия.

— Откъде идва шутът и защо?

— Откъде? А, откъде? — За момент той допря нос до муциуната на Плъхчо и се замисли над отговора на собствения си въпрос. И най-после срещна очите ми. — Тръгни на юг, Фиц. Към земи извън всички карти, които е виждал Искрен. И извън картите, които се правят в тези страни. Върви на юг, след това на изток през море, чието име не ти е известно. Накрая ще стигнеш до дълъг полуостров и там ще откриеш селото, в което е роден шутът. Дори все още може да откриеш майка, която си спомня своето бяло като червейче бебе и как ме е гушкала и ми е пяла. — Той вдигна поглед към невярващото ми, унесено лице и кратко се засмя. — Не можеш дори да си го представиш, нали? Още повече ще те затрудня. Косата й беше дълга, тъмна и къдрава, очите й бяха зелени. Представи си! От такива богати багри се получава безцветността. Ами бащите на безцветното дете? Двама братовчеди, защото такъв е обичаят на онази страна. Единият широкоплещест, смуглъл и весел, с червени устни и кафяви очи, земеделец, ухаещ на плодородна почва и чист въздух. Другият — слаб, със златист тен, поет и певец, синеок. О, и колко много ме обичаха и ми се радваха! И тримата, наред с цялото село. Много ме обичаха. — Шутът говореше все по-тихо, после замълча. Бях убеден, че чувам нещо, което не е казвал на никой друг. Спомних си как бях влязъл в стаята му и бях намерил изящната кукла в люлката. Обичана както някога самият шут. Зачаках.

— Когато станах... достатъчно голям, се сбогувах с всички. И се отправих да търся своето място в историята. Избрах това място — времето бе предопределено от часа на раждането ми. Дойдох тук и станах човек на Умен. Стисках нишките, които орисниците слагаха в ръцете ми, и ги усуквах и оцветявах както мога с надеждата да повлияя на онова, което ми е изтъкано.

Поклатих глава.

— Не разбирам нито дума.

— О. — Камбанките му иззвъняха. — Предложих ти да ти разкрия своята тайна. Не съм ти обещавал да я разбереш.

— Едно съобщение не е доставено по предназначение, докато не бъде разбрано — възразих с точен цитат от Сенч.

Шутът се поколеба дали да се съгласи, после отстъпи.

— Ти ме разбра. Просто не си съгласен. Никога не съм ти говорил толкова ясно. Може би тъкмо това те смущава.

Беше съвсем сериозен. Отново поклатих глава.

— Това е абсурдно! Отишъл си някъде да откриеш мястото си в историята! Как е възможно? Историята е стореното, онова, което остава след нас.

— Историята е онова, което правим през живота си. Създаваме я ние. — Той се усмихна загадъчно. — Бъдещето е друг вид история.

— Никой не знае бъдещето — съгласих се аз.

Шутът се усмихна още по-широко.

— Нима? — прошепна той. — Може би някъде е написано цялото бъдеще. Не е написано от един човек, но ако се запишат знаменията, виденията, предчувствията и предвижданията на цяла една раса и се сравнят с тези на друга, нима такъв народ не може да създаде стан, който да държи тъканта на бъдещето?

— Това е нелепо — възразих аз. — Как ще сме сигурни дали е вярно?

— Ако бъде създаден такъв стан, ако бъде изтъкан такъв килим от предсказания, не за няколко години, а за стотици, след време може да се докаже, че той се състои от изненадващо точни предвиждания. Имай предвид, че онези, които пазят документите, са друга раса, изключително древна. Светла прелестна раса, която от време на време е смесвала кръвта си с човешката. И когато! — Внезапно развеселен, той се завъртя в кръг, невъобразимо доволен от себе си. — И когато се раждат някои, белязани толкова ясно, че историята трябва да ги запомни, те са призвани да открият своето място в бъдещата история. И те могат да бъдат убедени да проучат това място, този възел на стотици нишки, и да кажат: тези нишки тук, тези ще усуча и с това усукване ще променя килима, ще изкривя тъканта, ще направя други багрите на предстоящото. Ще променя съдбата на света.

Подиграваше ми се. Вече бях сигурен.

— Веднъж на хиляда години може да се появи човек, способен да направи такава огромна промяна в света. Могъщ крал или философ, насочващ мислите на хиляди хора. Но ние с теб, шуте? Ние сме пионки. Нули.

Шутът съчувствоно поклати глава.

— Тъкмо това никога не съм разбирал във вашия народ. Хвърляте заровете и знаете, че цялата игра зависи от едно търкуване на зара. Раздавате картите и казвате, че късметът на човек за тази нощ

може да е заложен на една ръка. Но ако става въпрос за целия живот на човек, презрително изсумтявате и отвръщате: пфу, той не е никой, този рибар, този дърводелец, този крадец, този готвач, какво може да направи той в големия свят? И затова си пропилявате живота.

— Не всички хора са предопределени за величие — напомних му аз.

— Сигурен ли си, Фиц? Сигурен ли си? Има ли смисъл от живот, изживян така, сякаш няма абсолютно никакво значение за света? Не мога да си представя по-тъжно нещо. Защо майките не си казват: „Ако отгледам това момиче както трябва, ако го обичам и се грижа за него, то ще води живот, който ще носи радост на хората и следователно аз съм променила света“? Защо земеделецът, който хвърля семето, не казва на съседа си: „Със семето, което посях днес, ще нахраня някого, и така днес променям света“?

— Това е философия, шуте. Никога не съм имал време да се занимавам с такива неща.

— Не, Фиц, това е животът. И никой няма време да мисли за такива неща. Всяка твар на света трябва да мисли за това нещо всеки миг, докато бие сърцето й. Иначе какъв е смисълът да се събуждаме всеки ден?

— Не ги разбирам тези неща — неловко заявих аз. Никога не го бях виждал толкова развълнуван, никога не го бях чувал да говори толкова ясно. Сякаш бях разровил покрита със сива пепел жар и изведенъж бях открил вишневочервените въглени, които светят отдолу. Той гореше със същия плам.

— Не, Фиц. Разбираш ги. — Той протегна ръка и леко ме потупа с Плъхчо. — Ключов камък. Порта. Кръстопът. Катализатор. Ти беше и продължаваш да си всички тези неща. Винаги, когато стигам на кръстопът, винаги, когато миризмата ми е непозната, когато доближа нос до земята и започна да душа, откривам една миризма. Твоята. Ти създаваш възможности. Докато съществуваш, бъдещето може да се промени. Аз дойдох тук за теб, Фиц. Ти си нишката, която усуквам. Поне една от нишките.

Обзе ме вледеняващо предчувствие. Каквото и още да имаше да ми каже, не исках да го чуя. Някъде много надалеч се надигна слаб вой. Вълк виеше посред бял ден. Побиха ме тръпки, всички косъмчета по тялото ми настръхнаха.

— Шегуваш се — нервно се засмях аз. — Не биваше да очаквам, че ще ми разкриеш истинска тайна.

— Ти. Или не ти. Ос, котва, възел на въже. Виждал съм края на света, Фиц. Виждал съм го изтъкан толкова ясно, колкото видях собственото си раждане. О, не през твоя живот, нито дори през моя. Но нима ще сме щастливи, ако кажем, че живеем в здрач, а не в истинска нощ? Ще се възрадваме ли, че ние само ще страдаме, докато твоите потомци ще са единствените, познали мъките на обречените? Нима ще допуснем това да стане причина за бездействието ни?

— Не искам да те слушам, шуте.

— Имаше възможност да ми откажеш. Но ти трижди го пожела и сега ще го изслушаш докрай. — Шутът вдигна скриптьра си, сякаш даваше заповед за атака, и заговори като пред общия съвет на Шестте херцогства. — Падането на Шестте херцогства беше камъчето, което предизвика свличането на скалите. Бездушните плъзнаха като кърваво петно по най-хубавата риза на света. Мракът погълща всичко и никога не се насища, дорде не започне да се храни със себе си. И само защото родът на Пророците се провали. Това е изтъканото бъдеще. Но почакайте! Пророк? — Той вирна брадичка и се втренчи в мен като врана. — Защо те наричат тъй, Фиц? Какво са предрекли дедите ти, че да си спечелят такова име? Да ти кажа ли как се е случило? Самото име на рода ти е бъдещето, пресягащо се назад във времето към теб и назоваващо те с името, което някой ден родът ти ще заслужи. Пророците. Това беше истината, която взех присърце. Че бъдещето се е пресегнало назад към теб, към твоя род, там, където родът ви се пресича с моя живот, и ви е нарекло така. Дойдох тук и какво открих? Един Пророк без име. Неназован в никакя история, минала или бъдеща. Но аз те видях да си избираш име, Фицрицарин Пророк. И ще се погрижа да го заслужиш. — Шутът се приближи до мен и ме хвана за раменете. — Ние сме тук, Фиц, двамата с теб, за да променим бъдещето на света. Да протегнем ръце и да задържим на място камъчето, което може да предизвика свличането на всички скали.

— Не. — Изпъльваше ме ужасен студ. Разтреперих се. Зъбите ми затракаха и пред очите ми притъмня. Пристъп. Получавах нов пристъп. Тук, пред шута. — Върви си! — неспособен да понеса тази мисъл, извиках аз. — Махай се. Веднага! Бързо. Бързо!

Никога не бях виждал шута по-удивен. Той зяпна с отворена уста и видях ситните му бели зъби и бледия му език. Продължи да стиска раменете ми още няколко секунди, после ме пусна. Не се замислих какви чувства изпитва от внезапното ми избухване. Рязко отворих вратата, посочих навън и той си отиде. Затворих я зад гърба му, заключих и се строполих на леглото. Обливаха ме вълни на пълен мрак. Лежах по очи на завивките.

— Моли! — извиках аз. — Моли, спаси ме! — Ала знаех, че не може да ме чуе, и потънах сам в своята тъмнина.

Светлината от стотици свещи, гирляндите от вечнозелени клонки и чимшир, голите черни зимни клони, целите обкичени с лъскави бонбони за радост на окото и езика. Тропотът на дървените мечове на марионетките и въздоржените възклициания на децата, когато главата на Шарения принц изхвърча над тълпата. Широко отворената в неприлична песен уста на Меден и танцуващите му по струните на арфата пръсти. Студеното течение, когато огромните врати рязко се отвориха и в Голямата зала нахлу нова група веселбари. Постепенно осъзнах, че това не е сън, че това е Зимното празненство и аз обикалям сред навалицата, любезно се усмихвам на всички и не виждам никого. Бавно премигнах. Не можех да правя нищо бързо. Бях увит в мека вълна, носех се по вълните като призрачен кораб в безветрен ден. Изпъльваше ме приятна сънливост. Някой ме докосна по ръката. Обърнах се. Бърич се мръщеше и ме питаше нещо.

— Всичко е наред — спокойно му казах аз. — Не се беспокой, всичко е наред. — И продължих сред тълпата.

Крал Умен седеше на трона си, но вече знаех, че е направен от хартия. Шутът седеше на стъпалото в краката му и стискаше мишия си скиптър така, както бебетата стискат дрънкалките си. Езикът му беше меч и когато кралските врагове се приближаваха до трона, той ги убиваше, насичаше ги на парчета и ги отблъскваше от хартиения човек на престола.

На други подиуми бяха Искрен и Кетрикен, красиви като куклата на шута, и двамата. Вгледах се и видях, че са направени от желания, като съдове, направени от празнота. Славен отиде да поговори с тях и той бе голяма черна птица, не врана, не, нито толкова весел като врана,

нито гарван, липсващо му бодрата интелигентност на гарвана, не, нещастен лешояд, все кръжащ наоколо и мечтаещ за тях като за мърша. И вонеше на мърша. Запуших устата и носа си с ръка и се отдалечих.

Седнах пред едно огнище до кикотещо се момиче, щастливо в сините си фусти. То цвъртеше като катерица и аз му се усмихнах. Момичето се облегна на мен и запя веселата песничка за трите млекарки. Около огнището седяха и стояха други, които се присъединиха към песента. Накрая всички избухнахме в смях, но не бях сигурен защо. И дланта й беше топла и съвсем небрежно отпусната на бедрото ми.

„Побърка ли се, братко? Да не си ял рибешки кости или гориш в треска?“

— А?

„Умът ти е замъглен. Мислите ти са безкървни и болни. Движиш се като жертва.“

— Добре съм.

— Наистина ли? Тогава и аз съм добре. — Тя ми се усмихна. Пълничко личице, тъмни очи, къдрава коса, подаваща се изпод бонето й. Искрен щеше да я хареса. Тя дружелюбно ме потупа по крака. Малко по-високо от предишния път.

— Фицицарин!

Бавно вдигнах поглед. До мен стоеше лейди Търпение, придружена от Лейси. Усмихнах се. Тя ужасно рядко напускаше стаите си, за да общува с хората. Особено през зимата. Зимата бе тежко време за нея.

— Много ще се радвам, когато се върне лятото, за да можем заедно да се разхождаме в градината — казах й аз.

Известно време тя мъчаливо ме гледаше.

— Имам нужда от помощ, за да пренеса нещо тежко в стаята си.

— Разбира се. — Предпазливо се изправих. — Трябва да вървя — казах на слугинчето. — Майка ми има нужда от мен. Песента ти ми хареса.

— Довиждане, милорд! — изчурулика тя и Лейси гневно я измери с поглед. Бузите на Търпение бяха много румени. Последвах я през навалицата. Стигнахме до стълбището.

— Не си спомням как да го направя — казах ѝ аз. — И къде е тежкото нещо, което искаш да занеса в стаята ти?

— Това беше повод да те отведа преди съвсем да се опозориш! — изъска тя. — Какво ти става? Как може да се държиш толкова отвратително? Да не си пиян?

Замислих се.

— Нощни очи казва, че съм се отровил с рибешки кости. Но се чувствам добре.

Лейси и Търпение ме погледнаха. После ме хванаха за ръцете и ме поведоха нагоре. Търпение направи чай. Поговорих с Лейси. Казах ѝ, че страшно обичам Моли и ще се оженя за нея веднага щом ми позволи крал Умен. Тя ме потупа по ръката, докосна челото ми и попита какво и къде съм ял днес. Не си спомнях. Търпение ми даде чай. Малко след това повърнах. Лейси ми донесе студена вода. Търпение ми даде още чай. Пак повърнах. Казах, че не искам повече чай. Търпение и Лейси възразиха. Лейси рече, че съм щял да се оправя, след като се наспя, и ме заведе обратно в стаята ми.

Събудих се, без да имам ясна представа кое е било сън и кое — действителност. Спомнях си събитията от вечерта по същия начин, по който и неща, случили се преди години. Всичко това се усложняваше от отвореното стълбище с мамещата си жълта светлина и носещото се от него течение, което охлаждаше стаята ми. Изпълзях от леглото, олюлях се за миг, обзет от внезапен шемет, и бавно се заизкачвах нагоре, като с една ръка постоянно се опирах на студената каменна стена, за да се уверя, че не сънувам. По средата на стълбището Сенч слезе да ме посрещне.

— Хвани се за ръката ми.

Подчиних се.

Той ме прегърна през кръста и продължихме нагоре.

— Липсваше ми — казах му аз. Поех си дъх и прибавих: — Крал Умен е в опасност.

— Зная. Крал Умен винаги е в опасност.

Стигнахме в стаята му. В огнището бутеше огън, до него имаше поднос с храна. Сенч ме поведе натам.

— Струва ми се, че съм отровен. — Изведнъж ме побиха тръпки. Когато пристъпът премина, се почувствах по-бодър. — Като че ли се

събуждам постепенно. Все ми се струва, че съм буден, после внезапно всичко става по-ясно.

Сенч кимна и каза навъсено:

— Сигурно е от пепелта на димчето. Много безразсъдно разтреби стаята на крал Умен. Често изгорените останки от билките усилват силата им. Ръцете ти целите бяха в пепел, после седна да ядеш сладки. Нищо не можех да направя. Реших, че ще се разминеш с един сън. Как така ти хрумна да слезеш долу?

— Не зная. — После попитах свадливо: — Защо винаги знаеш толкова много?

— Имам си начини да откривам разни неща. — Той се ухили. — Какво си спомняш от Зимното празненство?

Потръпнах.

— Достатъчно, за да зная, че утре ще е тежък ден. — Слугинчето изневиделица изскочи в паметта ми. Облегнато на рамото ми, с ръка на бедрото ми. Моли. Тази нощ трябваше да ида при Моли и някак си да ѝ обясня всичко. Ако дойдеше в стаята ми и не бях там, за да отговоря на почукването ѝ... понечих да се изправя, но отново ме побиха тръпки. Чувствах се така, като че ли ми отлепваха кожата.

— Хапни нещо. Не беше най-подходящо да си избълваш червата, но съм сигурен, че лейди Търпение е имала добри намерения. И при други обстоятелства това щеше да ти спаси живота. Не, идиот такъв, първо си измий ръцете. Не чу ли какво ти казах?

Чак тогава забелязах легена до храната. Старателно си измих ръцете, за да сваля всичко полепнало по тях, после лицето. Изведнъж се почувствах много по-бодър.

— Беше като дълъг сън, целият ден... същото ли изпитва Умен?

— Нямам представа. Възможно е не всички горящи билки долу да са такива, каквито си мисля. Това е едно от нещата, които исках да обсъдим с теб. Как е Умен? Внезапно ли го повали тази болест? Откога Уолос се нарича „лечител“?

— Не зная. — Засрамено сведох глава. Насилих се да му докладвам колко бездеен съм бил в негово отсъствие. И колко глупав. Когато свърших, той не възрази.

— Е — тежко каза Сенч. — Не можем да върнем миналото, можем само да го поправим. Тук стават прекалено много неща, за да ги решим на един път. — Той замислено ме погледна. — Много от онова,

което ми разправи, изобщо не ме изненадва. Претопените продължават да се придвижват към Бъкип, болестта на краля се проточва. Но здравето на крал Умен се е влошило много по-бързо, отколкото мога да си обясня, и мръсотията в покоите му ми се струва абсурдна. Освен ако... — Сенч не довърши мисълта си. — Може би смятат, че лейди Дайми е била единствената му закрила. Може би са убедени, че вече не ни интересува. Може би го виждат като самотен старец, пречка, която трябва да бъде отстранена. Твоето безразсъдство ги е убедило. — Той въздъхна. — Мислех, че ще мога да използвам Уолас като оръдие, да го водя с помощта на съветите на други. Уолас не познава добре билките, той е дилетант. Но може би сега друг използва оръдието, което аз толкова нехайно зарязах тук. Трябва да проверим. Има начини да му попречим.

Прехапах си езика, преди да успея да изрека името на Славен.

— Как? — попитах вместо това.

Сенч се усмихна.

— Как те обезвредиха като убиец в Планинското кралство?

Споменът ме накара да потръпна.

— Славен разкри целта ми на Кетрикен.

— Точно така. Ще хвърлим малко светлина върху онова, което става в кралските покои. Хапни сега.

Започнах да ям, без да спирам да го слушам. Обърнах внимание на храната. Преобладаваше миризът на чесън. Знаех, че Сенч вярва в неговите пречистващи свойства. Зачудих се какво съм погълнал и до каква степен опиатът обагря спомените ми за разговора с шута. Побиха ме тръпки, когато се замислих за грубостта си накрая. Утре трябаше да поговоря и с него. Сенч забеляза, че съм разсеян, и каза:

— Хората разбират, че не си съвършен.

Кимнах, прозях се и измърморих:

— Извинявай. — Клепачите ми внезапно толкова натежаха, че едва можех да си държа главата изправена. — Какво каза?

— Да си лягаш. Почини си. Сънят е истинският лекител.

— Но аз още не съм те попитал къде беше. И какво си правил.

Като че ли си се подмладил поне с десет години.

Сенч сви устни.

— Това комплимент ли е? Няма значение. Такива въпроси и без това са безполезни, така че ще трябва да ги оставиш за някой друг път,

и тогава да се ядосаш, след като не получиш отговор. Що се отнася до състоянието ми... е, колкото повече напрягаш тялото си, толкова поиздръжливо става. Пътуването не беше лесно. И все пак мисля, че си струваше. — Отворих уста, но той вдигна десницата си. — И повече нищо няма да ти кажа. Върви да спиш, Фиц. Върви да спиш.

Изправих се с прозявка и се протегнах. Ставите ми изпукаха.

— Още си пораснал — възхитено каза Сенч. — С това темпо ще надхвърлиш дори ръста на баща си.

— Липсваше ми — измърморих аз, докато се обръщах към стълбището.

— И ти на мен. Но утре вечер ще наваксаме. А сега — бягай в леглото.

Слязох по стълбището с искреното намерение да послушам съвета му. Както винаги, тайната врата се затвори секунди след моето излизане, от механизъм, който не бях успял да открия. Хвърлих още три цепеници в изтляващия огън и тръгнах към леглото си. Седнах, за да си съблека ризата. Бях изтощен. Ала не толкова, че да не усетя далечното ухание на Моли по кожата си. Поседях още няколко секунди, хванал ризата в ръце. После отново я нахлузих, станах и се измъкнах в коридора.

Беше късно. И все пак бе първата нощ от Зимното празненство. Долу имаше много хора, които до зори нямаше да помислят за сън. Други тази нощ изобщо нямаше да намерят леглата си. Внезапно се усмихнах, защото разбрах, че възнамерявам да се присъединя към последната група.

Коридорите и стълбищата бяха оживени. Повечето веселбари бяха прекалено пияни, за да ме забележат. Що се отнасяше до други, реших да използвам Зимното празненство за отговор на всички въпроси, които щяха да ми задават на другия ден. Въпреки това проявих достатъчно дискретност, за да съм сам в коридора, когато чукам на вратата. Не чух отговор. Ала когато вдигнах ръка да почукам отново, вратата безшумно се отвори. Вътре цареше мрак.

Това ме ужаси. За миг бях сигурен, че й се е случило нещо лошо, че някой е идвал тук, наранил я е и я е оставил на тъмно. Хвърлих се в стаята и я извиках. Вратата се захлопна зад мен.

— Шшт! — изшътка ми тя.

Обърнах се към нея. Трябваха ми няколко секунди, докато очите ми се приспособят към мрака. Нямаше друга светлина, освен от огнището, което бе зад гърба ми. Когато най-сетне я видях, дъхът ми секна.

— Очакваше ли ме? — попитах.

— Само от няколко часа — измърка Моли.

— Мислех, че се веселиш в Голямата зала. — После се сетих, че не я бях видял там.

— Знаех, че няма да липсвам на никого. Освен на един. И реших, че той може да ме потърси тук.

Стоях неподвижно и я гледах. Носеше чимширов венец. И нищо друго. И явно искаше да я гледам. Как мога да обясня пресечената граница? Преди заедно бяхме навлезли в тази нова територия. Ала сега беше друго. Това бе откровена покана. Може ли да има нещо по-непреодолимо от сигурността, че една жена те желае? Тя ме покори и благослови и никак си изкупи всички глупости, които бях правил.

Зимното празненство.

Сърцето на нощната тайна. Да.

Моли ме събуди призори и ме отпрати от стаята си. Целувката, която ми даде на прощаване, преди да ме изпъди, бе такава, че стоях в коридора и се мъчех да се убедя, че утрото изобщо не е толкова близо. След малко си спомних, че трябва да съм дискретен, и изтрих глуповатата усмивка от лицето си, поизпънах измачканата си риза и се запътих към стълбището.

Щом се озовах в стаята си, ме обзе почти шеметна умора. Откога не бях спал? Седнах на леглото и си съблякох ризата. Пуснах я на пода. Отпуснах се назад и затворих очи.

Сепна ме тихо почукване. Бързо станах, като се усмихнах под мустак. И все още се усмихвах, когато широко отворих вратата.

— А, браво, вече си буден! И почти си облечен. Когато те видях снощи, наистина се уплаших, че ще трябва да те измъркам от леглото.

Беше Бърич, измит и спретнат. Бръчките на челото му бяха единствените видими следи от снощното пиршество. От дългогодишния си съвместен живот с него знаех, че колкото и тежък махмурлук да има, винаги става, за да се заеме със задълженията си.

Въздъхнах. Нямаше смисъл да го моля за милост, защото нямаше да получа милост. Отидох при скрина си и извадих чиста риза. Облякох я в движение, докато го следвах до кулата на Искрен.

Има един странен праг, и физически, и психически. Само на няколко пъти през живота си са ме бълскали през него, но всеки път се случва нещо необичайно. Тази сутрин бе един от тези моменти. След около час стоях гол до пояс и потен в стаята на престолонаследника. Прозорците бяха отворени за зимния вятър, ала не ми беше студено. Брадвата, която ми бе дал Бърич, беше съвсем малко по-лека от самия свят и тежестта на Искреновото присъствие в ума ми сякаш натискаше мозъка ми. Повече не можех да вдигна оръжието, за да се защитя. Бърич ме нападна и аз съвсем символично го блокирах. Той с лекота отблъсна брадвата ми настрани и бързо ми нанесе не един, а два удара, не силни, но не и леки.

— Мъртъв си — каза ми той, отдръпна се и се подпра на брадвата си. Аз изпуснах моята.

Искрен не помръдваше в ума ми. Погледнах го. Седеше до прозореца, зареял поглед в морето. Утринната светлина бе сурова към бръчките по лицето му и сивите кичури в косата му. Раменете му бяха прегърбени. Позата му отразяваше чувствата ми. Затворих очи за миг, прекалено изтощен, за да направя каквото и да било. Изведнъж се сляхме. Видях хоризонтите на нашето бъдеще. Ние бяхме страна, обсадена от хищни врагове, които идваха да убиват и осакатяват. Нямаха друга цел. Те нямаха ниви, които да засяват, нямаха деца, които да защитават, нямаха добитък, който да ги разсеява от набезите им. Но ние се опитвахме да водим ежедневния си живот и в същото време да се защитаваме от техните опустошения. За пиратите с алените кораби нямаше друг ежедневен живот, освен опустошенията. Те не се нуждаеха от друго, освен от единствената си цел — да ни унищожат. Ние не бяхме воини от поколения наред. Не разсъждавахме като воини. Дори онези от нас, които бяха ратници, бяха обучени да се сражават срещу рационален враг. Как можехме да се изправим срещу яростните атаки на безумци? Какви оръжия имахме? Огледах се и видях. Себе си. Себе си в тялото на Искрен.

Един човек. Един човек, който се състаряваше в усилието си да балансира по линията между защитата на народа си и потъването в екстаза на Умението. Един човек, който се опитваше да ни разбуди, да

ни възплами, за да се защитим. Един човек, отправил взор надалеч, докато ние се карахме помежду си, заговорничехме и се дърлехме в стаите под него. Нямаше полза. Бяхме обречени.

Приливът на отчаяние ме помете, заплашваше да ме удави. Внезапно насреща въртопа открих място, където да застана. Място, където беше странна самата безнадеждност. Ужасно странна. Четири малки бойни кораба, не съвсем готови, с необучени екипажи. Стражеви кули и сигнални огньове, които да призовават неопитните защитници на бой. Бърич със своята брадва и аз, застанали на студа. Искрен гледаше през прозореца, докато долу Славен тъпчеше родния си баща с опиати. С надеждата да го лиши от ум и да наследи цялата тази каша, не се съмнявах. Нямаше абсолютно никаква полза. И в същото време беше немислимо да се предадем. В мен се надигна смях и не успях да го сдържа. Стоях и се смеех така, като че светът бе най-забавното нещо, което бях виждал. Бърич и Искрен ме зяпаха. Едва забележима усмивка изви ъгълчетата на устата на престолонаследника — смехът в очите му споделяше моята лудост.

— Добре ли си, момко? — попита ме Бърич.

— Нищо ми няма. Абсолютно нищо — казах, когато престанах да се смея.

Изправих се. Поклатих глава и кълна се, че почти усетих как мозъкът ми се намества.

— Искрен — казах аз и прегърнах съзнанието му. Беше лесно — винаги бе било лесно, ала преди бях смятал, че мога да изгубя нещо, ако го направя. Не се сляхме в един човек, а се вместихме като паници, наредени в шкаф. Поех си дъх, вдигнах брадвата и се обърнах към Бърич:

— Пак?

Когато се приближи към мен, не му позволих да е Бърич. Това бе човек с брадва, дошъл да убие Искрен, и преди да успея да се спра, вече го бях повалил на пода. Той се изправи, като клатеше глава, и видях на лицето му гняв. Отново се сблъскахме, със същия резултат.

— Трети път — рече той и бойната му усмивка озари обветреното му лице. Сблъскахме се с радостта на битката и аз го победих.

Нправихме го още два пъти преди Бърич изведнъж да отстъпи пред един от ударите ми. Отпусна брадвата си до пода и леко

приклекна, докато възстанови равномерното си дишане. После се изправи и погледна Искрен.

— Готов е — дрезгаво каза Бърич. — Хванал му е цаката. Не че майсторски е овладял брадвата. Тренировките ще го направят още по-добър, но ти взе правилен избор. Брадвата е неговото оръжие.

Искрен бавно кимна и каза:

— А той е моето.

16

ИСКРЕНОВИТЕ КОРАБИ

На третото лято от Войната с алените кораби бойният флот на Шестте херцогства за пръв път влезе в сражение. Макар че се състоеше само от четири кораба, това бе важна промяна в нашата отбранителна тактика. Сблъсъците с алените кораби през пролетта скоро ни показваха, че сме забравили много от воинските си умения. Пиратите бяха прости — бяхме се превърнали в земеделски народ. Ала ние бяхме земеделци, решени да се сражават. Бързо установихме, че враговете ни са находчиви и свирепи воини. До такава степен, че никога не се преддаваха, нито попадаха живи в плен. Може би това трябваше да е първата ни податка за характера на претопяването и за това с какво всъщност воюваме, но тогава никой не го забеляза, а и бяхме твърде заети да се борим за оцеляването си, за да мислим за такива неща.

Остатъкът от зимата измина толкова бързо, колкото се влачеше първата половина. Отделните части от моя живот бяха като мъниста и аз бях връвта, която минаваше през всичките. Струва ми се, че ако се бях замислил върху сложността на всичко, което правех, за да запазя тези части отделени едни от други, щях да го сметна за невъзможно. Ала тогава бях млад, много по-млад, отколкото предполагах, и никак си намирах енергия и време, за да го правя.

Денят ми започваше призори със сеанс с Искрен. Поне два пъти седмично участвах Бърич и неговите брадви. Но обикновено бяхме само двамата. Престолонаследникът работеше върху моето Умение, но не като Гален. Той ми измисляше конкретни задачи и ме обучаваше на тях. Научих се да гледам с неговите очи и да му давам да използва

моите. Упражнявах се да усещам финия начин, по който манипулираше вниманието ми, и постоянно мислено да коментирам, за да го държа в течение на всичко около нас. Налагаше се да напускам кулата и да нося присъствието му със себе си като сокол на китката си, докато изпълнявах ежедневните си задължения. Отначало можех да поддърjam връзката ни само по няколко часа, но постепенно започнах да споделям ума си с него дни наред. С времето обаче връзката отслабваше. Това не беше истинско предаване от мен към него, а установена чрез физически контакт връзка, която трябваше да се подновява. Въпреки това го възприемах като успех.

Прекарвах доста време в Градината на кралицата, местех пейки, статуи и саксии, докато накрая Кетрикен остана доволна. Винаги внимавах Искрен да е с мен през тези часове. Надявах се, че за него ще е от полза да види своята кралица така, както я виждат другите, особено във въодушевлението й от нейната Снежна градина. Румена и златокоса, целувана от вятъра и жизнерадостна — ето как му я показвах. Той я чу свободно да говори за удоволствието, което се надявала да му достави тази градина. Дали по този начин предавах доверието, което Кетрикен изпитваше към мен? Решително пропъждах тези неспокойни мисли. Взимах го със себе си и когато посещавах Търпение и Лейси.

Освен това се опитвах повече да го водя сред обикновените хора. Откакто бяха започнали тежките му задължения с Умението, той рядко можеше да си го позволи. Водех го в кухнята и стаята на стражниците, в конюшнята и в градските кръчми. От своя страна той ме насочваше към корабостроителниците, където наблюдавах довършването на неговите кораби. По-късно често посещавах кейовете, за да разговарям с екипажите. Накарах го да изслуша мърморенето на хората, които смятаха, че е предателство да се допускат бегълци от островите на нашите бойни кораби. За всеки беше ясно, че те имат опит в корабното дело. Мнозина от нашите негодуваха и не вярваха на пришълците. Не бях сигурен дали решението на Искрен да ги използва е разумно. Без да му кажа нищо за собствените си съмнения, аз само му разкрих мнението на хората.

Той бе с мен и когато се отбивах при Умен. Научих се да го посещавам късно сутрин или рано следобед. Уолас рядко ме пускаше лесно и в стаята като че ли винаги имаше други — слугини, които не

познавах, или работници, които поправяха нещо. Нетърпеливо очаквах да получа възможност за разговор насаме, за да помоля краля за разрешение да се оженя. Шутът също винаги беше там и спази думата си да не показва приятелството ни пред чужди очи. Подигравките му бяха остри и язвителни и макар да знаех целта им, все пак успяваше да ме засрами или ядоса. Единственото ми удовлетворение бяха промените, които забелязах в кралските покой. Някой бе издрънкал на госпожа Чевръстка за състоянието им.

Насред Зимното празненство там беше пратена толкова голяма група прислужници, че те направо пренесоха веселието при него. Застанала с юмруци на кръста насред стаята, госпожа Чевръстка следеше всичко и гълчеше Уолас, че е допуснал нещата да стигнат до това положение. Очевидно той я бе уверявал, че лично се грижи за разтребването и прането, за да се опита да спести беспокойствата на краля. Аз прекарах един весел следобед там, защото гълчката събуди Умен и скоро той почти дойде на себе си. Кралят накара госпожа Чевръстка да мълкне, когато тя започна да укорява собствените си хора в немарливост, и поговори с тях, докато търкаха подовете, постилаха нови рогозки и мажеха мебелите с благоуханно масло. Госпожа Чевръстка натрупа истинска планина от юргани върху краля и нареди да отворят прозорците, за да проветрят стаята. Тя също усети миризмата на пепелта и кадилниците. Тихо предложих за почистването им да се погрижи Уолас, тъй като беше най-запознат с качествата на кадените билки. Когато се върна, той бе много по-кротък и разбран. Зачудих се дали знае точно какво въздействие оказва димът върху Умен. Но ако цялото това кадене не беше негово дело, тогава чие? С шута скришом разменихме не един многозначителен поглед.

Не само изтъркаха стаята, но и я осветиха с празнични свещи и гирлянди, чимшир и позлатени голи клони, обкичени с нашарени орехи. Това върна цвета на лицето на краля. Усетих тихото одобрение на Искрен. Когато същата вечер Умен слезе от стаята си при всички в Голямата зала и поискава да чуе любимите си музиканти и песни, приех това като лична победа.

Някои мигове бяха единствено мои — и не само нощите ми с Моли. Колкото можех по-често се измъквах от замъка, за да потичам и да половувам с моя вълк. Тъй като умовете ни бяха обвързани, никога не бях напълно откъснат от него, но простата мисловна връзка не може

да се сравнява с дълбокото удоволствие от споделянето на лов. Трудно ми е да обясня единението на две същества, движещи се като едно и с една цел. Тези моменти бяха истинско удовлетворение за нашата връзка. Ала дори когато дни наред не го виждах физически, той беше с мен. Присъствието му бе като парфюм, който човек отначало усеща остро, но после просто го забравя като въздуха наоколо. Познавах, че е при мен, по наглед незначителни признания. Обонянието ми се изостряше и аз го отдавах на способността му да разбира какво ми носи въздухът. По-ясно усещах другите около мен, сякаш съзнанието му защитаваше гърба ми и ме предупреждаваше за неща, които иначе можеше да не забележа. Храната бе по-вкусна, парфюмите — по-осезаеми. Опитвах се да не разпростирам тази логика върху апетита си за компанията на Моли. Знаех, че Нощни очи е с мен, ала той спазваше обещанието си и не правеше нищо, за да го усетя в такива моменти.

Месец след Зимното празненство получих нова задача. Искрен ми беше казал, че иска да ме прати на някой от корабите си. Един ден ме повикаха на „Рурик“ и ми определиха място на едно от греблата. Капитанът открито изрази учудването си, че са му пратили вейка, когато е поискал дънер. Не можех да възразя. Повечето от мъжете около мен бяха жилави здравеняци и опитни моряци. Единствената ми възможност да се докажа бе да се заема със задачата си с цялата енергия, която притежавах. Поне имах задоволството да узная, че не съм единственият неопитен. Макар че другите на борда бяха служили на различни съдове, никой, освен островитяните не познаваше този вид кораби.

Беше се наложило Искрен да издири нашите най-стари корабостроители и да ги повика заедно с хора, които разбираха от строителство на бойни кораби. „Рурик“ бе най-големият от флота ни. Очертанията му бяха плавни и правилни, плиткият му корпус му позволяваше да се носи по спокойна морска повърхност като насекомо в езеро или да яха гребените на вълните като чайка. Дъските на два от другите кораби бяха вклинени в ребрата, но тези на „Рурик“ и по-малкия „Постоянство“ се застъпваха. „Рурик“ беше построен от Мачторез и снајдането бе съвършено, така че се налагаше само минимално изолиране с накатранено въже. Мачтата му беше от боров дънер и носеше платно от лен, подсилено с въже. На платното танцуващо Искреновият елен.

Новите кораби миришеха на стърготини и накатранено въже. По палубите все още почти нямаше драскотини и греблата бяха чисти по цялата си дължина. Скоро „Рурик“ щеше да придобие собствен характер — няколко бразди, за да стане по-удобно за хващане греблото, снадено въже, всички белези и резки на истинския кораб. Ала засега „Рурик“ бе също толкова нов, колкото и ние. Когато излязохме в морето, корабът ми напомняше за неопитен ездач на млад кон. Движеше се тромаво между вълните, но после, когато установихме ритъма му, започна да пори водата като смазан нож.

Желанието на Искрен беше да се потопя в тези нови умения. Определиха ми койка при останалите моряци. Научих се да не се натрапвам, но енергично да изпълнявам заповедите. Капитанът бе истински жител на Шестте херцогства, ала първият помощник беше островитянин и именно той ни учеше да управляваме „Рурик“. На борда имаше още двама бегълци и през свободното си време те се събираха и тихо разговаряха. Чудех се, че не виждат мърморенето сред другите, което предизвикваше това. Моята койка бе близо до техните и често докато лежах и се опитвах да заспя, усещах, че Искрен ме подтиква да се заслушам в думите им, изречени на непознат ми език. Подчинявах се, като знаех, че той повече разбира странните звуци. След известно време установих, че тяхната реч не е чак толкова по-различна от нашата и че самият аз разбирам част от разговорите им. Нямаше приказки за предателство или бунт. Само тихи, тъжни думи за техни роднини, претопени от собствените им сънародници, и сурови клетви за отмъщение. Те не се различаваха особено от народа на Шестте херцогства. Претопяването беше засегнало семействата на почти всички на борда. Разкяно се чудех колко от тези изгубени души съм пратил в забравата на смъртта. Това издигаше известна преграда между мен и останалите членове на екипажа.

Въпреки свирепите зимни бури почти всеки ден излизахме в морето. Водехме тренировъчни битки, упражнявахме методи за взимане на абордаж или таран на друг кораб, учехме се да скачаме, за да не се озовем във водата между двата съда. Нашият капитан се мъчеше да ни обясни всичките ни преимущества. Враговете, с които щяхме да се сблъскаме, щяха да са далеч от дома си и изтощени от седмици плаване в морето. Те живееха на корабите си, натъпкани в тясно пространство и измъчвани от капризите на времето, докато ние

всеки ден щяхме да сме свежи и сити. Суровото им пътуване щеше да изиска всеки гребец да е и пират, докато ние можехме да качваме на борда още воини, които да стрелят с лъкове или да взимат на абордаж противника. Често виждах първия помощник да клати глава над тези думи. Той тайно сподели с приятелите си, че тъкмо суровото пътуване на пиратите правело екипажите им непреклонни и свирепи. Как можеха кротките, сити земеделци да се надяват, че ще победят калените в моретата пирати?

На всеки десет дни ми се падаше по един свободен и тогава отивах в замъка. Докладвах на крал Умен, подробно му описвах преживяванията си на борда на „Рурик“ и се радвах на интереса, който събуждах в очите му. Той изглеждаше по-добре, ала все още не беше здравият крал, когото помнех от детството си. Търпение и Лейси също настояваха да ги посещавам. Надлежно се отбивах и при Кетри肯. Един-два часа с Нощни очи, тайна среща с Моли, после бързо обратно в собствената ми стая за остатъка от нощта, за да съм там, когато Сенч ме повика. Призори на другата сутрин кратък доклад при Искрен и подновяване на връзката ни в Умението. Често с облекчение се връщах на пристанището при другарите си, за да мога най-после да се наспя.

Накрая, когато зимата вече свършваше, имах възможност да поговоря насаме с Умен. Бях отишъл в покоите му през един от свободните си дни, за да му докладвам за напредъка на обучението ни. Кралят бе в по-добро здраве от обикновено и седеше на стола си край огъня. Уолас го нямаше. Заместваше го млада жена, която привидно разтребваше стаята, но почти със сигурност беше шпионка на Славен. Шутът също присъстваше, както винаги, и се забавляваше като я караше да се чувства неловко. Аз бях израснал с него и приемах бялата му кожа и безцветните му очи за даденост. Жената обаче очевидно се притесняваше. Зяпаше го винаги, когато си мислеше, че той не ѝ обръща внимание, но шутът започна да отвръща на погледите ѝ, при това всеки път все по-похотливо. Тя ставаше все по-нервна и когато накрая трябваше да мине покрай нас с ведрото си и шутът прати Плъхcho да надникне под фустите ѝ, жената с писък отскочи и заля себе си и току-що изтъркания под с мръсна вода. Умен сгълча шута, който многословно и без да изпитва никакви угрizения се извини, после

освободи прислужницата да се преоблече. Незабавно използвах възможността.

Тя едва бе излязла от стаята, когато заговорих.

— Милорд, от известно време искам да ви помоля за нещо.

Някаква нотка в гласа ми сигурно предупреди и шута, и краля, защото мигновено получих цялото им внимание. Многозначително погледнах шута и той ясно разбра, че искам да ни остави, но вместо това се приближи, отпусна глава на коляното на Умен и ми се ухили нахално. Отказах да му позволя да ме изкара от равновесие. Умолително погледнах краля.

— Можеш да говориш, Фицрицарин — официално заяви той.

Поех си дъх.

— Милорд, искам разрешение да се оженя.

Шутът се опули от изненада. Но кралят снизходително се усмихна, сякаш бях дете, което моли за сладкиш.

— Най-после. Но първо трябва да я ухажваш, естествено.

Сърцето ми се бълскаше в гърдите. Кралят изглеждаше прекалено осведомен. Но доволен, много доволен, смеех да се надявам.

— Моля ваше величество да ми прости, но се боя, че вече започнах да я ухажвам. Но знайте, че не възнамерявах да го направя толкова дръзко. Просто... така се случи.

Той добродушно се засмя.

— Да. Така е с някои неща. Макар че когато не го спомена по-рано, започнах да се чудя какви са намеренията ти и дали дамата не се е заблудила.

Устата ми пресъхна. Не можех да дишам. Какво знаеше? Той се усмихна на ужаса ми.

— Нямам възражения. Всъщност дори се радвам на избора ти...

Усмивката, която грейна на лицето ми, удивително бе имитирана от шута. Поех си дъх. Умен продължи:

— Но баща ѝ има резерви. Той ми каза, че би желал да отложи сватбата поне докато се сгодят по-големите ѝ сестри.

— Какво? — едва успях да промълвя. Обзе ме смут. Умен великодушно се усмихна.

— Изглежда, че твоята дама е точно толкова бърза, колкото показва името ѝ. Мигновена помолила баща си за разрешение да те

ухажва още в деня, в който си заминал за Бъкип. Мисля, че си ѝ спечелил сърцето като толкова открито си разговарял с Мъжество. Но Жилав ѝ отказал, поради причината, която вече посочих. Научих, че дамата вдигнала истинска буря, но Жилав е твърд човек. Той обаче ни прати вест, за да не се обидим. Иска да знаем, че не възразява против самия теб, просто не желае тя да се омъжи преди сестрите си. Съгласих се с него. Тя, струва ми се, е още на четиринайсет, нали?

Бях онемял.

— Не бързай толкова, момко. И двамата сте млади и имате много време. Въпреки че Жилав не ѝ е дал официално разрешение за ухажване, съм убеден, че той не възнамерява да ви забрани да се срещате. — Крал Умен мило ме погледна. Шутът гледаше ту него, ту мен. Не можех да прочета мислите му.

Треперех, както не ми се беше случвало от месеци. Не биваше да позволя това да продължи, за да не влоша положението още повече. Насилих се да отворя залепналите си устни.

— Милорд, нямах предвид тази дама.

Възцари се тишина. Срещнах очите на краля и видях, че изражението му се променя. Ако не бях толкова отчаян, щях да сведа очи пред неговото неудоволствие. Вместо това умолително го гледах с надеждата да ме разбере. Тъй като не ми отговори, аз продължих:

— Милорд, жената, за която говоря, в момента е прислужница на една дама, но това е само временно. Тя е...

— Замълчи.

Все едно ме удари. Вцепених се.

Умен внимателно ме измери отгоре до долу и величествено заговори. Стори ми се, че дори усещам натиска на Умението в гласа му.

— Можеш да си напълно уверен в това, което ще ти кажа, Фицрицарин. Жилав е мой приятел и херцог. Нито той, нито дъщеря му ще се почувстват оскъrbени от теб. Засега няма да ухажваш никого. Никого. Съветвам те добре да обмислиш предложението, след като Жилав те смята за подходящ за Мигновена. Той не повдига въпроса за произхода ти. Малцина други биха си го спестили. Мигновена ще получи земя и титла. Както и ти от мен, ако имаш благоразумието да помислиш и да я приемеш. Ще разбереш, че това е правилното решение. Ще ти кажа кога можеш да започнеш да я ухажваш.

Събрах остатъка от смелостта си.

— Милорд, моля ви...

— Стига, Рицарин! Чу думата ми по този въпрос. Повече нямам какво да ти кажа!

Малко по-късно той ме освободи и аз разтреперан излязох от покоите му. Не зная дали треперех от гняв, или защото сърцето ми бе разбито. Спомних си как ме беше нарекъл с бащиното ми име. Може би защото в душата си знаеше, че ще постъпя като баща си. Дори да се наложеше да чакам, докато крал Умен отиде в гроба. Върнах се в стаята си. Щях да изпитам облекчение, ако можех да заплача. Дори нямах сълзи. Не можех да си представя как ще кажа на Моли за случилото се. Убедих се, че премълчаването също ще е измама, и реших да намеря начин да ѝ го съобщя. Но не веднага. Щеше да настъпи момент, обещах си аз, когато щях да съм в състояние да ѝ обясня и тя щеше да ме разбере. Щях да почакам. Дотогава нямаше да мисля за това. Нито щях да отида при краля, освен ако не ме повикаше.

С наблизаването на пролетта Искрен подреди корабите и хората си толкова грижливо, все едно бяха фигури на игрална дъска. В стражевите кули по крайбрежието постоянно имаше постове, сигналните им огньове винаги бяха готови за запалване. Те трябваше да предупреждават жителите за появата на алените кораби. Той събра останалите членове от котерията на Гален и ги разпрати по кулите и корабите. Ведра, моята вечна съперница, остана в Бъкип. Тайно се чудех защо Искрен я използва там като център на котерията, вместо всеки член да се свързва пряко с него. След оттеглянето на Август Ведра бе заета поста на Гален и изглежда се смяташе за учителка. В известен смисъл тя наистина стана такава. Не само че обикаляше замъка в строго мълчание и лицето ѝ постоянно беше неодобрително намръщено, но като че ли бе придобила сприхавостта и черния хумор на Гален. Слугите вече говореха за нея със същия ужас и отвращение като някога за него. Научих, че се е настанила в неговите лични покой. Когато си бях у дома, усърдно я избягвах. Щях да съм по-облекчен, ако Искрен я беше пратил някъде другаде. Но не бе моя работа да оспорвам решениета на престолонаследника.

Джъстин, висок и мършав младеж, две години по-голям от мен, пристигна като член на котерията на „Руриск“. Той ме презираше, откакто заедно бяхме учили Умението и аз се бях провалил, и при всяка възможност изразяваше отношението си. Прехапваш си езика и

правех всичко възможно, за да не се сблъсквам с него. Ограничено пространство на кораба ме затрудняваше. Положението не бе много приятно.

След продължително обмисляне и обсъждане с мен Искрен прати Карод на „Постоянство“, Бърл — в Нитбейската кула, а Уил — на север, в Червената кула в Беърнс. И чак когато подреди картите си, осъзна слабата ни защита.

— Напомня ми за старата приказка за просяка, който имал само шапка, за да прикрива голотата си — казах му. Той се усмихна криво и каза:

— Ще ми се да можех да mestя корабите си толкова бързо, колкото той — шапката.

Искрен прати два от корабите да патрулират по крайбрежието. Други два държеше в резерва, като единия, „Руриск“, беше базиран в Бъкип, а „Елен“ — в Южното заливче. Този флот бе смешно малък, за да защитава Шестте херцогства. Строеше се втора група кораби, ала завършването им не се очакваше скоро. Най-качественото дърво беше използвано за първите четири и корабостроителите предупреждаваха, че е по-разумно да почакат, вместо да използват мокър материал. Това дразнеше Искрен, но той ги послуша.

В ранната пролет започнахме да правим учения. Членовете на котерията, довери ми Искрен, се справяли с предаването на прости съобщения почти толкова добре, колкото пощенските гъльби. Положението с мен беше по-досадно. Поради собствени съображения той бе решил да не разкрива на никого, че ме е обучавал в Умението. Струва ми се, че се радваше на преимуществата от това да може да е с мен и незабелязано да наблюдава ежедневния живот в града. Научих, че капитанът на „Руриск“ получил заповед да ме слуша, ако наредя неочеквана промяна на курса или съобщя, че спешно сме необходими на конкретно място. Боя се, че той го възприемаше по-скоро като слизходъжение на престолонаследника към своя незаконороден племенник, но изпълняваше заповедта.

Една ранна пролетна утрин се явихме на кораба за поредното учение. Вече бяхме доста опитни в маневрирането. Този път трябваше да упражним среща с „Постоянство“ на неопределено място. Това беше упражнение в Умението, което до този момент не бяхме успявали да изпълним. Бяхме се примирили с поредния досаден ден — освен

Джъстин, който бе убеден в успеха ни. Със скръстени на гърдите ръце, облечен от глава до пети в тъмносиньо (според него синьото му придаваше по-достолепен вид), той стоеше на кея и се взираше в гъстата мъгла над океана. Бях принуден да мина покрай него, за да кача на борда буренце вода.

— За теб, копелдако, това е пътна покривка. За мен е ясна като огледало.

— Колко жалко за теб — учтиво отвърнах аз, без да обръщам внимание на обръщението. Съвсем бях забравил колко много жълч може да се вложи в една дума. — Предпочитам да гледам мъглата, отколкото лицето ти. — Дребнаво, но право в целта. Изпитах още по-голямо удоволствие, когато видях, че докато се качва на кораба, кафтанът му се усуква около краката му. Аз бях облечен с тесен панталон, долна риза от мек памук и кожен елек. Бях мислил дали да не нося и никаква ризница, но Бърич беше поклатил глава и бе казал:

— По-добре веднага да умреш от рана, нанесена от оръжие, отколкото да паднеш през борда и да се удавиш.

Искрен се бе подсмихнал и беше добавил:

— Хайде да не го обременяваме с твърде много самоувереност.

Дори Бърич се усмихна. След малко.

Затова се бях отказал от идеята за ризница или броня. Във всеки случай днес щеше да е ден за гребане и облеклото ми беше по-удобно за тази цел. Бях изключително горд от гърдите и плещите си. Дори Моли бе изразила смаяно одобрение. Седнах на мястото си, разкърших рамене и се усмихнах при мисълта за нея. Напоследък почти нямах време да я виждам — нали лятото водеше пиратите. Когато настъпеха дългите дни на панаира, щях да съм още по-зает. Есента нямаше да настъпи скоро.

Всички гребци и воини бяха на местата си. Когато кормчията зае поста си и греблата установиха постоянния си ритъм, ние се превърнахме в едно същество. Отдавна бях забелязал това явление. Може би бях по-чувствителен за него заради споделянето с Искрен. А може би просто всички мъже и жени на борда споделяха една обща цел, отмъщението. Каквато и да бе причината, никога не бях усещал такова единение в група хора. Навярно това донякъде напомняше на участието в котерия. Прободе ме съжаление за пропуснатата възможност.

„Ти си моята котерия.“ Беше Искрен, като шепот зад мен. И някъде от далечните хълмове дойде нещо по-тихо от въздишка: „Нима не сме една глутница?“

„Да“ — отговорих и на двамата. После насочих вниманието си към задълженията си. Гребла и гърбове едновременно се спускаха и изправяха и „Рурик“ смело се носеше напред в мъглата. Платното висеше неподвижно. След малко се превърнахме в отделен свят. Плисък на вода, ритмично дишане. Неколцина воини тихо си приказваха. Мъглата приглушаваше думите и мислите им. Джъстин стоеше на носа до капитана и се взираше напред. Челото му бе смръщено, очите му блуждаеха и знаех, че се пресяга към Карод на борда на „Постоянство“. Почти нехайно и аз се пресегнах да проверя дали ще усетя какво изльчва.

„Престани! — заповяда ми Искрен и аз отдръпнах чувствата си, сякаш ме бе плеснал по ръката. — Още не съм готов някой да започне да те подозира.“

Това предупреждение беше много по-сериозно, отколкото изглеждаше на пръв поглед, ала в момента не можех да си позволя да мисля за него. Чудех се от какво се бои, но се съсредоточих върху постоянния ритъм на гребането и оставих очите си да се вперят в безкрайната сивота. По-голямата част от утрото мина в мъгла. Джъстин на няколко пъти помоли капитана да нареди на кормчията да промени курса. Не забелязвах никаква промяна, освен в ритъма на гребането. От еднообразното физическо усилие и липсата на нещо, което да привлече погледа ми, започна да ме унася.

Сепнаха ме виковете на младия стражник.

— Предателство! — изрева той. — Нападат ни!

Скочих от пейката и бясно се заоглеждах. Мъгла. Само греблото ми висеше и се плъзгаше по водната повърхност. Другите гребци ядосано ме зяпаха, защото бях нарушил ритъма.

— Фиц! Какво ти става? — попита капитанът. Джъстин самодоволно стоеше до него.

— Аз... гърбът ми се схвана. Съжалявам. — Отново седнах и хванах греблото.

— Келпи, смени го. Поразкърши се и се пораздвижи, момко, после пак си седни на мястото — нареди първият помощник.

— Слушам — казах аз и отстъпих греблото си на Келпи. Наистина бе добре да си отдъхна. Раменете ми изпускаха, когато ги разкърших. Но и се срамувах да почивам, докато другите продължаваха да гребат. Разтърках очи и разтърсих глава, като се чудех какъв кошмар ме бе сграбчил в ноктите си. Какъв стражник? Къде?

„На Острова на еленовия рог. Дойдоха под прикритието на мъглата. Там няма град, само сигналната кула. Мисля, че възнамеряват да убият стражниците и да унищожат кулите. Блестяща стратегия. Островът на еленовия рог е една от пъrvите ни отбранителни линии. Външната кула следи морето, вътрешната предава сигналите и на Бъкип, и на Нитбей. — Мисли на Искрен, почти спокойни и със същото хладнокръвие, което обзема човек преди бой. След малко: — Онзи дебелоглавец толкова съсредоточено се опитва да се свърже с Карод, че не ме пуска в себе си. Иди при капитана, Фиц. Кажи му да промени курса към Острова на еленовия рог. Ако влезете в пролива, течението за нула време ще ви отнесе до островчето, където е кулата. Пиратите вече са там, но няма да успеят да преодолеят течението, за да излязат в океана. Вървете, може да ги сварите на брега. ДЕЙСТВАЙ!“

„По-лесно е да се дават заповеди, отколкото да се изпълняват“ — помислих си и побързах да отида на носа.

— Господин капитан? — повиках го аз и цяла вечност трябваше да го чакам да се обърне към мен. Първият помощник гневно ме изгледа, защото не бях отишъл при него.

— Гребец? — най-после отвърна капитанът.

— Към Острова на еленовия рог. Ако веднага се насочим натам и хванем течението в пролива, за нула време ще стигнем до островчето, където е кулата.

— Вярно е. Разбиращ ли от теченията, момко? Това е полезно умение. Мислех, че съм единственият човек на борда, който има представа къде се намираме.

— Не, господин капитан. — Дълбоко си поех дъх. Беше ми заповядал Искрен. — Трябва да отидем там, господин капитан. Веднага.

Последната дума го накара да се намръщи.

— Какви са тези глупости? — гневно попита Джъстин. — Да не се опитваш да ме направиш на глупак? Усетил си, че наблизаваме,

нали? Защо искаш да се проваля? За да не се чувствуваш толкова самотен ли?

Искаше ми се да го убия. Вместо това изправих рамене и му казах истината.

— Тайна заповед от престолонаследника, господине. Която трябваше да ви предам в този момент. — Обръщах се само към капитана. Той ме освободи с кимване и аз се върнах на пейката си и поех греблото от Келпи. Капитанът безизразно се вгледа в мъглата.

— Джхарк. Предай на кормчията да завърти кораба по течението. Навлизаме в пролива.

Първият помощник сковано кимна и след миг променихме курса си. Платното леко се изду и всичко стана така, както ми беше казал Искрен. Течението и греблата ни понесоха в пролива. Времето тече странно в мъгла. Тя обърква всички сетива. Не зная колко време съм гребал, но скоро Нощни очи ми прошепна, че във въздуха миришело на дим и почти незабавно чухме виковете на сражаващи се мъже. Видях първия помощник Джхарк да се споглежда с капитана.

— Напред! — внезапно извика той. — Ален кораб напада наша кула!

Още миг и ясно усетих дима. Изпълни ме изненадваща сила и видях около себе си същото — стиснатите зъби, изпъкналите мускули, усетих дори различния мириз на пот. Ако допреди малко бяхме едно същество, сега бяхме част от разярен звяр. Усетих как приливът на гняв се възпламенява и се разпространява. Това бе нещо подобно на Осезанието и ни заля с омраза.

„Руриск“ се понесе напред и навлезе в плитчините на заливчето. Наскачахме навън и изтеглихме кораба на брега, точно както се бяхме упражнявали. Мъглата бе коварен съюзник и ни скриваше от нападателите, които на свой ред щяхме да нападнем, но също скриваше терена и самата битка. Стиснахме оръжията си и се хвърлихме напред. Джъстин остана на борда, вперил очи в мъглата към Бъкип, сякаш това щеше да му помогне да съобщи вестта на Искрен.

Аленият кораб беше изтеглен на пясъка точно като „Руриск“. Недалеч от него имаше две лодки, които бяха осъществявали връзката с континента. И двете бяха разбити. Когато пиратите бяха пристигнали, на брега бе имало хора от Шестте херцогства. Някои от тях все още бяха там. Изклани. Тичахме покрай обезобразени трупове,

чиято кръв попиваше в пяська. Всички, изглежда, бяха от нашия народ. Изведенъж пред нас се извиси сивата вътрешна кула на Острова на еленовия рог. Сигналният огън на върха ѝ пламтеше в мъглата с призрачно-жълта светлина. Самата кула беше обсадена. Пиратите бяха смуглите мускулести мъже, по-скоро жилести, отколкото еди. Повечето бяха с гъсти бради и черните им коси се спускаха в безпорядък по раменете им. Носеха кожени брони, тежки мечове и брадви. Някои имаха метални шлемове. Голите им ръце бяха покрити с алени спирали, ала не можех да кажа дали са татуировки, или боя. Те бяха самоуверени, смееха се и разговаряха като работници, изпълняващи нормалните си задачи. Стражниците на кулата бяха попаднали в капан — сградата не бе построена за отбранително укрепление. Беше въпрос само на време всички защитници да бъдат убити. Приближавахме се по скалистия склон. Островитяните изобщо не поглеждаха към нас. Бяха убедени, че няма от какво да се боят. Едното крило на портата на кулата висеше на пантите си и шепа мъже се бяха барикадирали вътре зад стена от трупове и стреляха с лъковете си срещу нападателите. Никой не улучваше.

Нададох рев, нещо средно между вик и вой, и в него се слъжа страх и отмъстителна радост. В мен намираха отдушник чувствата на онези, заедно с които тичах, и ме тласкаха напред. Пиратите се обърнаха и най-сетне ни видяха.

Приклещихме ги помежду си. Екипажът на кораба ни бе по-многоброен от тях и когато ни зърнаха, защитниците на кулата събраха кураж да се хвърлят в атака. Труповете около портата свидетелстваха за няколкото им предишни опита. Младият стражник все още лежеше там, където го бях видял да пада в съня си. От устата му беше бликнала кръв и бе попила във везаната му риза. Беше го убил хвърлен кинжал — странна подробност, която забелязах, докато тичах напред.

Битката нямаше стратегия, боен строй или план. Просто група мъже и жени, ненадейно получили възможност за отмъщение. Това бе повече от достатъчно.

Ако допреди малко бях смятал, че съм едно с членовете на екипажа, сега бях погълнат от тях. В гърдите ми бушуваха бурни чувства и ме носеха напред. Нямам представа нито колко, нито точно кои бяха мои. Те ме заляха и Фицрицарин се изгуби в тях. Превърнах се в чувствата на екипажа. Размахал брадва, с мощн рев ги поведох в

атака. Не бях искал да заема мястото на водач. Ала ме тласна напред непреодолимото желание на другите да следват някого. Исках да се метна през вълна от осъдени души, да стъпвам по телата на паднали пирати. И го направих.

Бях чувал легенди за берсерки. Бях ги смятал за кръвожадни зверове, безчувствени за причиняваните от тях страдания. А може би всъщност те бяха свръхчувствителни, неспособни да защитят ума си от обзелите ги емоции, неспособни да чуят сигналите за болка в собствените си тела. Не зная.

Чувал съм разкази за себе си в онзи ден. Дори една песен. Не си спомням, докато съм се сражавал, от устата ми да е излизала пяна и да съм надавал рев. Но не си спомням и обратното. Някъде в мен бяха Искрен и Нощни очи, ала и те бяха потънали в страстите на заобикалящите ме воини. Зная, че убих първия пират, който се изпречи на пътя на дивата ни атака. Зная също, че довърших последния останал на крака в бой с брадви. В песента се казва, че той бил капитанът на аления кораб. Възможно е. Кожената му туника беше отлично ушита, цялата в кръвта на други мъже. Не помня нищо друго, освен как брадвата ми се заби в шлема му и потъна дълбоко в черепа му, сетне кръвта бликна изпод метала и той се свлече на колене.

Така свърши битката и защитниците се втурнаха напред, за да ни прегърнат, като надаваха победни викове и се тупаха по гърбовете. Промяната ми дойде прекалено. Стоях опрян на брадвата си и се чудех къде е изчезнала силата ми. Гневът ме беше напуснал ненадейно, като въздействието на семена от карис. Чувствах се изчерпан и объркан, сякаш се бях събудил от един сън и се бях озовал в друг. Можех да се строполя на земята и да заспя сред труповете, толкова бях изтощен. Нонге, един от островитяните в екипажа, ми донесе вода и ме заведе настани от мъртвците, за да седна и да утоля жаждата си. После се върна да се включи в събирането на плячката. Когато малко по-късно отново дойде при мен, ми подаде окървавен медальон. Беше от ковано злато на сребърна верижка. Полумесец. След като не се пресегнах да го взема от него, той го закачи на кървавата дръжка на брадвата ми.

— Беше на Харек — бавно каза той на езика на Шестте херцогства. — Ти се би с него добре. Той умря добре. Би искал да го вземеш. Той беше добър мъж преди кориките да вземат сърцето му. —

Дори не го попитах кой точно е Харек. Не исках някой от тях да притежава име.

След известно време започнах да идвам на себе си. Помогнах да разчистят труповете от портата на кулата, а сетне и от бойното поле. Изгорихме телата на пиратите, нашите воини изнесохме навън и ги покрихме, за да ги вземат близките им. Спомням си странини неща от онзи дълъг следобед. Как петите на мъртъвците оставят виеща се дирия по пясъка, докато ги влачиш. Как младият стражник със забития в тялото му кинжал не беше съвсем мъртъв. Не че остана жив още дълго. Скоро той бе просто поредният труп във вече безкрайната редица.

Оставихме нашите ратници при оцелелите защитници на кулата, за да заемат местата на загиналите, докато им пратим заместници. Възхищавахме се на кораба, който бяхме пленили. Искрен щеше да е много доволен. Още един кораб. Отлично построен. Знаех всички тези неща, ала те не събуждаха в мен никакви чувства. Върнахме се на „Руриск“, където ни чакаше пребледнелият Джъстин. Сред вцепенено мълчание заехме местата си на греблата и поехме към Бъкип.

Преди да преполовим пътя срещнахме други кораби — набързо организирана флотилия от рибарски съдове, натоварени с ратници. Пращаще ги престолонаследникът по настойчивата молба на Джъстин. Те почти сякаш се разочароваха, когато научиха, че сражението е свършило, но нашият капитан ги увери, че в кулата ще ги посрещнат с радост. Тъкмо тогава, струва ми се, осъзнах, че вече не усещам Искрен. Не го бях усещал от доста време. Незабавно се пресегнах за Нощни очи, както човек бърза да провери дали кесията му не е изчезнала. Там беше. Но далеч. Уморен и изпълнен с благоговение. „Никога не съм надушвал толкова много кръв“ — рече ми той. Съгласих се. Дрехите ми смърдяха.

Искрен имаше много работа. Едва бяхме слезли от „Руриск“, когато на борда се качи нов екипаж, за да отплava пак за Острова на еленовия рог. Корпусът тежко потъна във водата от големия брой ратници и гребци. Искреновият трофеj щеше да пристигне през нощта. Последваха ги други кораби, за да докарат нашите жертви. Капитанът, първият помощник и Джъстин яхнаха очакващите ги коне и отидоха да докладват на престолонаследника. Изпитах само облекчение, че не е повикал и мен. Присъединих се към другарите си

от екипажа. Вестта за битката и нашия трофей се разпространи из града по-бързо, отколкото можехме да си представим. Нямаше кръчма, в която да не изгаряха от желание да ни наливат халбите с пиво и да слушат разказите за подвигите ни. Беше почти като второ бойно безумие, защото където и да отивахме, хората се възпламеняваха от свирепа радост. Почувствах се пиян от прииждащите емоции на тълпата много преди пивото да ми подейства. Не че не го желаех. Почти не разказвах за онова, което бяхме направили, ала го компенсирах с пиене. Два пъти повръщах, първо зад една къща, покъсно на улицата. Пих още, за да убия вкуса на повръщано. Някъде в далечината Нощни очи отчаяно протестираше. „Отрова. Тази вода е отровна.“ Не успях да съставя мисъл, за да го успокоя.

По някое време преди изгрев-слънце Бърич ме измъкна от поредната кръчма. Беше абсолютно трезвен и ме гледаше загрижено.

— По лицето ти още има кръв — каза ми на улицата пред кръчмата Бърич. Стояхме до един гаснещ уличен факел. Той извади носната си кърпичка, потопи я в бъчвата с дъждовна вода на ъгъла и ми избърса лицето така, както не бе правил от детството ми. Олюлях се в ръцете му. Вгледах се в очите му и се насилих да се фокусирам.

— И преди съм убивал — безпомощно казах аз. — Защо е толкова различно? Защо се чувствам толкова зле?

— Защото е така — тихо отвърна Бърич, прегърна ме през рамо и с изненада установих, че сме еднакви на ръст. Пътят до Бъкип беше стръмен. Много дълъг. Много тих. Той ме прати в банята и ми каза после веднага да си легна.

Трябаше да остана в леглото си, ала бях изгубил здравия си разум. За щастие замъкът се веселеше и никой не обръщаше внимание на поредния пияница, който се клатушкаше по стълбището. Отидох в стаята на Моли. Тя ме пусна, но когато се опитах да я докосна, се отдръпна.

— Ти си пиян! Казах ти, заклела съм се никога да не целувам пиян мъж. Нито да позволя да ме целуне.

— Но аз не съм пиян по онзи начин — възразих аз.

— Има само един начин да се напиеш — отвърна тя. И ме отпрати.

На другия ден осъзнах колко много съм я наранил, като не съм отишъл право при нея, за да потърся утеша. Разбирах чувствата ѝ. Но

също знаех, че не е трябвало да се прибирам вкъщи при любимите си с онова, което бях носил в себе си. Исках да ѝ го обясня, ала при мен дотича едно момче от прислугата и ми съобщи, че веднага трябвало да се явя на борда на „Рурик“. Дадох му един петак за услугата и го видях радостно да отпращва с монетата. Помислих си, че някога и аз съм копнеел дори само за едно петаче. Помислих си за Кери. Опитах се да си го спомня като хлапето с петака в шепата, което тичаше до мен, но той завинаги се беше превърнал в претопения, проснат на масата. „Но вчера — казах си — никой не бе взет за претопяване.“

После се запътих към пристанището. По пътя се отбих в конюшнята и дадох полумесеца на Бърич.

— Пази ми го — помолих го. — Ще има и още, моят дял от плячката. Искам да ми пазиш... онова, което спечеля. За Моли е. За да съм сигурен, че ще го получи, ако не се върна. Не ѝ харесва да е служия.

Отдавна не бях говорил толкова открито за нея пред Бърич. В челото му се вряза дълбока бръчка, но той взе полумесеца и промълви:

— Какво ли щеше да ми каже баща ти?

— Не зная — безцеремонно отвърнах аз. — Не го познавам. Познавам само теб.

— Фицицарин.

Погледнах го в очите.

— Не зная какво щеше да ми каже. Но зная, че аз мога да ти кажа следното вместо него. Гордея се с теб. Човек не се гордее с работата, която върши, а с начина, по който я върши. Можеш да се гордееш със себе си.

— Ще опитам — тихо казах аз и тръгнах към пристанището.

Следващият ни сблъсък с ален кораб не ни донесе толкова категорична победа. Срещнахме ги в морето и те не се изненадаха, защото ни видяха да се приближаваме. Нашият капитан не промени курса и мисля, че ги удивихме, като започнахме битката с таран. Строшихме доста от греблата им, но не улучихме кормилното гребло, в което се целехме. Самият кораб не понесе много щети — алените кораби бяха гъвкави като риби. Абордажните ни куки полетяха във въздуха. Бяхме повече от тях и капитанът възnamеряваше да използва това преимущество. Нашите воини скочиха на техния кораб, последвани от половината ни гребци. Хаосът бързо обхвана и

собствената ни палуба. Трябаше да призова на помощ цялата си воля, за да устоя на въртопа от чувства, който ни погълъщаше, ала здраво стисках греблото, както ми бе заповядано. Нонге странно ме наблюдаваше от мястото си. Седях, вкопчен в греблото, и стисках зъби, докато не успях да се овладея. Изругах — отново бях изгубил Искрен.

Мисля, че нашите воини се поотпуснаха, когато разбраха, че сме направили вражеския кораб неуправляем. Това беше грешка. Един от пиратите запали платното им, втори се опита да пробие корпуса с брадва. Предполагам, че се надяваха огънят да се разпростира и да отнесат в гроба със себе си и нас. Накрая определено се сражаваха, без да мислят за пораженията, които понасяха. Нашите воини ги довършиха и угасихме пламъците, ала трофеят, който взехме на буксир до Бъкип, пушеше и бе пострадал. Освен това бяхме изгубили повече хора, отколкото бяха пиратите. И все пак бяхме победили, убеждавахме се ние. Този път, когато другите отидаха да пият, имах здравия разум да потърся Моли. И рано на другата сутрин намерих час-два за Нощни очи. Отидохме на лов, добър чист лов, и той се опита да ме убеди да избягам с него. Допуснах грешката да му кажа, че ако иска, може да си отиде. Мислех му само доброто, но нараних чувствата му. Трябаше ми още час, за да му обясня какво съм искал да кажа. Върнах се на кораба, като се чудех дали връзките ми си струват усилието, необходимо, за да ги поддържам невредими. Нощни очи ме увери, че си струват.

Това бе последната убедителна победа на „Рурик“. Но съвсем не беше последното лятно сражение. Ясното време ужасно се проточи и всеки хубав ден бе време, в което можех да убия някого. Мъчех се да не броя дните по този начин. Влизахме в много схватки, многократно преследвахме врага и като че ли в района, в който патрулирахме, наистина имаше по-малко нападения. Кой знае защо, това само правеше положението още по-отчайващо. А алените кораби жънеха и успехи. Често се случваше да пристигнем в някой град само час след тяхното отплаване и тогава не можехме да направим нищо, освен да съберем труповете или да угасим пожарите. Тогава Искрен крещеше и проклинаше в ума ми, че не е в състояние по-бързо да предава съобщенията си, че няма достатъчно кораби и кули, за да е навсякъде. Предпочитах яростта на сраженията, отколкото ужасната мъка на Искрен в мозъка ми. Краят не се виждаше, освен благословения отдих,

който можеше да ни донесе лошото време. Дори не успяхме да установим точния брой на алените кораби, които опустошаваха крайбрежието ни, защото бяха боядисани еднакво и приличаха на грахчета в шушулка. Или на капки кръв по пясък.

Докато онова лято бях гребец на „Рурик“, имахме още един странен сблъсък с пиратите, който си струва да бъде разказан. В една ясна лятна нощ ни вдигнаха от леглата по тревога. Искрен бе усетил ален кораб да дебне край Еленовия нос. Искаше да го превземем в тъмнината.

Джъстин стоеше на носа, свързан с Ведра в кулата на Искрен. Самият престолонаследник беше безмълвен шепот в ума ми и ни водеше в мрака към кораба, който бе усетил. И още нещо — той се пресегна зад аления кораб като човек, който опипва пътя си с ръце. Безпокойство. Когато се приближихме, капитанът ни забрани да разговаряме. Нощни очи ми прошепна, че ги е надушил и скоро ги забелязахме. Дълъг, нисък и тъмен, аленият кораб пореше водата пред нас. От палубата им внезапно се разнесе вик — бяха ни видели. Нашият капитан ни нареди да наблегнем на греблата, ала в този момент ме обзе вледеняващ страх. Сърцето ми бясно се разтуптя, ръцете ми се разтрепериха. Изпълнилият ме ужас беше като безименния страх на дете от неща, дебнещи в мрака. Вкопчих се в греблото, но не намерих сила да го натисна.

— Корикска — чух да изпъшква някой на островитянски. Мисля, че бе Нонге. Разбрах, че не само аз се страхувам. Греблата ни изгубиха ритъма си. Някои седяха на пейките със сведени над веслата глава, други отчаяно гребяха. Пльзгахме се по повърхността като осакатен воден бръмбар, докато аlenessият кораб решително се носеше към нас. Погледнах и видях смъртта си да се приближава. Кръвта толкова силно кънтеше в ушите ми, че не чуха виковете на изпадналите в паника хора около мен. Дори не можех да си поема дъх. Вдигнах очи към небето.

В черната вода на известно разстояние зад първия кораб сияеше друг — бял. Не беше пиратски. Бе поне три пъти по-голям от аlenessия, двете му платна бяха вдигнати и той се поклаща, закотвен в спокойната вода. По палубата му крачеха призраци или претопени. Не усещах живот в тях и все пак те се движеха решително и се готвеха да

спуснат лодка. На кърмата стоеше мъж. В мига, в който го видях, не можах да откъсна очи от него.

Носеше сив плащ, ала аз ясно го виждах очертан на тъмния фон на небето, сякаш го осветяваше фенер. Кълна се, че виждах очите му, очертанията на носа му, тъмната му къдрава брада. Той се засмя.

— Ето един, който идва при нас! — извика мъжът на някого и вдигна ръка. Посочи право към мен, отново се засмя и усетих, че сърцето ми се свива в гърдите. Ужасният му поглед се впиваше в мен така, сякаш бях единствената му плячка от целия екипаж. Виждах го, ала не можех да го усетя. „Там! Там!“ — изкрещях аз, а може би Умението, което никога не бях можел да контролирам, беше пратило думата в главата ми. Не получих отговор. Нито от Искрен, нито от Нощни очи, от никого. Бях сам. Целият свят се бе смълчал. Другарите ми от екипажа викаха ужасено, но аз не ги чувах. Тях вече ги нямаше. Нямаше никого. Нито чайки, нито риба в морето, абсолютно никакъв живот, докъдето стигаха сетивата ми. Човекът с плаща се наведе напред, обвинително насочил показалец към мен. Смееше се. Бях сам. Самотата ми бе непоносимо пълна. Обгръщаше ме, увиваше се около мен и започваше да ме задушава.

Отблъснах я.

С инстинкт, който не знаех, че притежавам, използвах Осезанието, за да я отблъсна колкото можех по-силно. Физически аз бях онзи, който политна назад в краката на другите гребци. Видях фигурата на другия кораб да се олюява и да се прекатурва през перилата. Плисъкът не беше силен, но друг не последва. Дори мъжът да бе изплувал на повърхността, аз не го забелязах.

Нито пък имах време. Аленият кораб се блъсна в средата на корпуса ни, строши греблата и събори гребците. Островитяните надаваха самоуверени викове, подиграваха ни се и се смееха, докато скачаха на нашата палуба. Припряно се изправих и грабнах брадвата. Наоколо другите също идваха на себе си. Не бяхме готови за битка, но вече не бяхме и вцепенени от страх. Посрещнахме нападателите със стомана и сражението започна.

На света няма толкова тъмно място, колкото откритото море през нощта. В мрака не можех да отлича другар от враг. Някой се нахвърли върху мен. Сграбчих го за кожените ремъци на бронята, съборих го и го удуших. След вцепенението, което ме беше обзело за кратко,

изпитвах свирепо облекчение от ужаса му, докато се мташе в ръцете ми. Мисля, че свърши бързо. Когато се изправих, другият кораб се отдалечаваше от нас само с половината от гребците си. Боят на нашата палуба продължаваше, но пиратите изоставиха хората си. Капитанът ни извика да ги довършим и да се отправим след кораба. Излишна заповед. Когато ги избихме и ги изхвърлихме в морето, другият кораб беше изчезнал в мрака. Джъстин лежеше на палубата, полуудушен, пребит, жив, ала неспособен да се свърже с Искрен. А и греблата ни от едната страна бяха строшени. Докато разпределяхме и потапяхме здравите във водата, капитанът ругаеше и ни подканяше да бързаме, но вече бе късно. Той ни извика да запазим тишина, ала не се чуваше и виждаше нищо. Изправих се и се огледах. Черна вода. Нито следа от другия кораб. Но още по-страни бяха думите ми:

— Белият кораб беше закотвен. Но и него го няма!

Другарите ми се обърнаха да ме погледнат.

— Какъв бял кораб?

— Какво ти става, Фиц?

— Ален кораб, момко, бихме се с ален кораб.

— Не говори за бял кораб — прошепна ми Нонге. — Да видиш бял кораб е все едно да видиш собствената си смърт. Носи нещастие.

Отворих уста да възразя, че наистина съм видял кораб, а не гибелно видение. Той поклати глава, извърна се и впери очи в тъмната вода. Затворих уста и бавно седнах. Никой друг не го беше видял. Нито някой от другите споменаваше за ужасния страх, който ни бе вцепенил и беше превърнал бойните ни планове в паника. Когато се върнахме в града, в кръчмите се разказваше, че сме се натъкнали на врага, влезли сме в битка и аленият кораб е избягал. Нямаше никакви други свидетелства за този сблъсък, освен строшените гребла, няколкото рани и островитянската кръв по палубата ни.

Когато се посъветвах с Искрен и Нощни очи, установих, че нито един от двамата не е видял нищо. Престолонаследникът ми каза, че съм го изключил още щом сме забелязали другия кораб. Нощни очи обидено призна, че напълно съм се затворил и за него. Нонге не искаше да ми разкаже нищо за белите кораби — той и без това не бе много разговорлив. По-късно открих свитък със стари легенди, в който се споменаваше бял кораб. В древния текст той беше представен като прокълнат съд, на който недостойните за морето души на удавени

моряци вечно щели да се трудят под командинето на безмилостен капитан. Бях принуден да прекратя всякакви разговори за това, иначе щях да ме помислят за луд.

До края на лятото алените кораби избягваха „Рурик“. От време на време ги зървахме и ги преследвахме, ала не успявахме да ги настигнем. Веднъж имахме късмета да се натъкнем на един, който се връщаше от набег. Пиратите хвърлиха пленниците през борда, за да олекотят товара си, и ни избягаха. Спасихме деветима от дванадесетте нещастници и ги върнахме непретопени в селото им. Беше жалко за тримата, които се удавиха, преди да стигнем до тях, но всички бяхме единодушни, че това е по-милостива съдба от претопяването.

С другите кораби бе почти същото. „Постоянство“ свари пиратите, докато нападат едно село. Нашите воини не постигнаха бърза победа, но имаха предвидливостта да повредят изтегления на брега ален кораб, за да не може да избяга нито един от враговете. Трябваха им дни, за да изловят всички, защото след като видяха какво се е случило с кораба им, те се пръснаха из горите. Другите имаха подобни преживявания и за разлика от нас, които преследвахме и отблъсквахме пиратите, дори успяха да потопят няколко техни кораба, ала това лято не пленихме повече невредими съдове.

Претопяванията намаляха и всеки път, когато потопяхме кораби, ние си казвахме, че са останали с един по-малко. Но това като че ли не променяше нищо. От една страна, ние носехме надежда на народа на Шестте херцогства. От друга, изпълвахме го с отчаяние, защото въпреки всичките си усилия не успяхме да премахнем опасността от пирати по крайбрежието.

За мен това дълго лято бе време на ужасна самота и невероятна близост. Искрен често идваше с мен, но винаги щом започнеше боят, връзката прекъсваше. Той усещаше урагана от емоции, който заплашваше да ме погълне всеки път, когато екипажът ни влезеше в сражение. Искрен предполагаше, че като се опитвам да се защитя от мислите и чувствата на другите, аз налагам границите си толкова твърдо, че дори той не е в състояние да проникне през тях. Според него това означаваше, че по всяка вероятност притежавам изключително силно Умение, по-силно от неговото, но е толкова чувствително, че ако не спусна стените си по време на битка, ще се удавя в съзнанието на онези около мен. Това беше интересна теория,

но не предлагаше практическо решение на проблема. И все пак в дните, когато носех Искрен със себе си, аз започнах да изпитвам към него нещо, каквото не чувствах към никой друг, освен може би към Бърич. С вледеняващо разбиране знаех как го гризе жаждата за Умението.

Като малки двамата с Кери един ден се качихме на висока скала, надвиснала над океана. Когато стигнахме на върха, той ми призна, че изпитва почти непреодолимо желание да скочи във водата. Мисля, че това е много близко до усещането на Искрен. Удоволствието от Умението го изкушаваше и той копнееше да напусне тялото си, всяка частица от своето същество, да се изтрягне от собствената си мрежа. Тясната му връзка с мен само подхранваше това желание. И все пак ние бяхме прекалено полезни за Шестте херцогства, за да се откаже, въпреки че Умението го разяждаше отвътре. По неволя споделях с него много от часовете му на самотния му прозорец в кулата, твърдия стол, на който седеше, умората, която го лишаваше от апетит, дори физическата болка от бездействието. Той чезнеше пред очите ми.

Не зная дали е полезно толкова добре да познаваш някого. Нощи очи ревнуващие и ясно ми го заявяваше. Той поне открито се гневеше. С Моли беше по-трудно.

Тя не виждаше истинската причина, поради която трябваше толкова често да отсъствам. Защо тъкмо аз трябваше да съм на бойните кораби? Обясних ѝ, че такава е волята на Искрен. Кратките ни срещи започнаха да стават предвидими. Сливахме се в буря от страсти, за миг намирахме мир един в друг, после започвахме да се караме. Моли бе самотна, негодуваше, че е слугиня, малкото пари, които успяваше да скътва настани, се увеличаваха ужасно бавно, аз ѝ липсвах, защо трябало толкова много да отсъствам, след като съм единствената радост в живота ѝ? Веднъж ѝ предложих всички пари, които бях спечелил на кораба, ала тя се вцепени така, като че ли съм я нарекъл уличница. Не искала да приеме нищо от мен, докато не се свържем в брак. А аз не можех да ѝ дам реална надежда. Все още не бях изbral подходящ момент да ѝ разкрия плановете на Умен за нас с Мигновена. Ние изгубихме нишките на ежедневния живот на другия и когато се срещахме, винаги предъвквахме горчивите корички на едни и същи спорове.

Една вечер я заварих със завързана на тила коса, цялата в червени панделки и с изящни сребърни обеци с формата на върбови листа, увиснали до голата ѝ шия. Видът ѝ ме накара да ахна. По-късно, когато дишането ни се успокои достатъчно, за да можем да разговаряме, ѝ направих комплимент за обеците. Тя простодушно ми отвърна, че когато последния път дошъл да купи свещи от нея, принц Славен ѝ ги подарил, защото според собствените му думи бил извънредно доволен от възхитително ароматизираните ѝ свещи. Докато ми го разказваше, се усмихваше гордо и пръстите ѝ си играеха с воинската ми опашка. Собствената ѝ коса и панделките бяха хаотично пръснати по възглавниците. Не зная какво е забелязала на лицето ми, ала очите ѝ се ококориха и Моли се отдръпна.

— Значи приемаш подаръци от Славен, така ли? — студено я попитах аз. — От мен не приемаш парите, които честно съм спечелил, но взимаш накити от този...

Олюлях се на ръба на измяната, ала не успях да намеря дума, с която да изразя мнението си за него.

Тя присви очи и бе мой ред да се отдръпна.

— Какво трябваше да му кажа? „Не, господине, не мога да приема вашия дар, докато не се омъжите за мен“ ли? Отношенията ми със Славен не са такива, каквито са с теб. Това е подарък от клиент, каквито често получават добрите занаятчии. Защо смяташ, че ми ги подари? В замяна на услугите ми ли?

Продължихме да се гледаме и след малко успях да ѝ се извиня. Тя прие извинението ми. Но сетне допуснах грешката да предположа, че ѝ ги е подарил само защото е знаел, че така ще ме ядоса. И тогава Моли попита откъде Славен може да знае за връзката ни и дали имам толкова лошо мнение за работата ѝ, че да не е достойна за такъв подарък. Достатъчно е да кажа, че през малкото време, което ни бе останало, се сдобрахме. Но после се върнах на кораба толкова самотен, все едно изобщо не бях се виждал с нея.

През часовете, когато гребях и се опитвах да не мисля за абсолютно нищо, често усещах, че ми липсват Търпение и Лейси, Сенч, Кетри肯 и дори Бърич. В малкото случаи през това лято, когато успях да се отбия при нашата престолонаследница, винаги я заварвах в градината на покрива на кулата. Мястото беше красиво, ала въпреки всичките ѝ усилия нямаше нищо общо с другите бъкипски градини. Тя

бе прекалено планинка, за да стане като нас. В подредбата на растенията ѝ имаше подчертана простота. Беше поставила обикновени камъни и клони, изхвърлени от морето, които се откряваха на фона на саксиите със строга красота. Там можех спокойно да размишлявам, но това не бе място да се наслаждаваш на топлия летен вятър, а подозирах, че Искрен си го спомня точно така. Кетри肯 се занимаваше с градината и ѝ се радваше, ала тя не я обвърза с мъжа ѝ, както се бе надявала. Самата престолонаследница беше красива, както винаги, но сините ѝ очи винаги бяха замъглени от сивите облаци на тревогата. Веждите ѝ често бяха свъсени и когато лицето ѝ се отпускаше, човек виждаше светлите линии, останали недокоснати от слънцето. През часовете, които прекарвах там с нея, тя обикновено освобождаваше повечето си придворни дами и ме разпитваше за „Рурик“ също толкова подробно, колкото и самият Искрен. Когато свършвах разказите си, Кетри肯 стискаше устни и отправяше поглед към хоризонта. Веднъж в края на лятото се осмелих да се приближа до нея в такъв момент и да я помоля да ме извини, защото трябва да се върна на кораба. Кетриken сякаш не ме чу.

— Трябва да има решение — рече тя. — Не може вечно да продължава така. Трябва да има начин.

— Скоро ще започнат есенните бури, милейди. Сланата вече попари някои от увивните ви растения. Бурите никога не закъсняват много след първите студове и с тях идва мирът.

— Мирът ли? Ха! — презрително изсумтя Кетриken. — Какъв мир, когато лежиш буден и се чудиш коя ще е следващата жертва, къде ще нападнат днодина? Това не е мир. Това е изтезание. Трябва да има начин да сложим край на алените кораби. И аз възнамерявам да го открия.

Думите ѝ прозвучаха почти като заплаха.

17

ИНТЕРЛЮДИИ

От камък бяха костите им, от лъскавия планински камък. Плътта им беше от искряща земна сол. Ала сърцата им бяха направени от сърца на мъдри люде.

Идеха отдалеч, тези хора, бяха изминали дълъг и тежък път. Не се поколебаха да се откажат от живот, който се бе превърнал в бреме за тях. Свършиха дните си и започнаха вечността, оставиха плътта и облякоха камък, захвърлиха оръжиета си и се извисиха на нови криле. Праотците.

Кралят най-сетне ме повика. Верен на обещанието си, от онзи следобед не бях ходил при него. Все още ме глождеше горчивината от уговорката му с херцог Жилав за нас с Мигновена. Но не можех да не се подчиня на заповедта му, въпреки гнева, който продължаваше да кипи в мен.

Прати да ме повикат в една есенна утрин. Бяха изтекли поне два месеца, откакто за последен път се бях изправил пред него. Не бях обръщал внимание на наскърбените погледи, с които ме беше стрелкал шутът при срещите ни, и бях отклонявал случайните въпроси на Искрен защо не посещавам кралските покои. Не беше трудно. Уолос все още вардеше вратата му като змия и лошото здраве на краля не беше тайна за никого. Вече не допускаха никого при него преди пладне. Затова си казах, че това утринно повикване предвещава нещо важно.

Бях си мислил, че тази сутрин ще съм свободен. От два дни навън бушуваше странно ранна есенна буря. Вятърът беше безпощаден, а проливният дъжд обещаваше на всеки, дръзнал да излезе в морето, изнурително изгребване на вода. Бях прекарал

предната вечер в кръчмата заедно с останалите от екипажа на „Руриск“ в наздравици за бурята и пожелания алените кораби да изпитат цялата й мощ. Бях се приbral в замъка и се бях строполил мокър до кости на леглото си, убеден, че ще мога да спя доколкото си искам. Но един решителен паж дълго тропа на вратата ми и ми предаде официалното повикване при краля.

Измих се, избръснах се, завързах косата си на опашка и си облякох чисти дрехи. Приготвих се да не издам тлеещото си негодувание. Когато се уверих, че се владея, излязох от стаята си. Очаквах Уолас да се опита да ме отпрати, но тази сутрин той ми отвори веднага щом почуках. Изглеждаше сърдит, но въпреки това незабавно ме въведе при краля.

Умен седеше на мекия си стол пред огнището. Сърцето ми се сви, като видях колко е изпосталял. Кожата му бе съсухrena и прозрачна като пергамент, пръстите му бяха станали костеливи. Тъмните му очи бяха хълтнали. Държеше ръцете си в ската си — поза, която добре познавах. По същия начин сплитах пръсти и аз, за да скрия треперенето, което от време на време ме обземаше. На масичката до него имаше кадилница, в която гореше димче. Димът се стелеше като синкова мъгла под гредите на тавана. Шутът се беше проснал в краката ми.

— Фицрицарин, ваше величество — съобщи Уолас.

Кралят се сепна като убден с игла и ме погледна. Приближих се и се изправих пред него.

— Здравей, Фицрицарин — поздрави ме той.

В гласа му нямаше сила, нямаше абсолютно нищо. Горчивината ми продължаваше да ме гризе, ала не можеше да пресуши болката от вида му. Умен все още бе мой крал.

— Явявам се по ваша заповед, милорд — отвърнах официално.

Той предпазливо ме погледна, после завъртя глава и се изкашля.

— А, добре. — Пак се взря в мен и дълбоко и хрипливо си пое дъх. — Снощи пристигна вестоносец от херцог Жилав Беърнски. Донесе сведения за реколтата, информация, която засяга главно Славен. Но дъщерята на Жилав, Мигновена, също праща свитък. За теб.

Кралят ми го подаде. Малък свитък, завързан с жълта панделка и запечатан със зелен восък. Неохотно пристъпих напред и го взех.

— Вестоносецът на Жилав заминава за Беърн следобед. Сигурен съм, че дотогава ще си готов с подходящ отговор. — Гласът му показваше, че това не е молба. Умен отново се изкашля. Бурята от противоречиви чувства, които изпитвах към него, свиха стомаха ми на топка.

— Ако позволите — казах аз и след като кралят не възрази, счупих печата и развързах панделката. Развих свитъка и открих вътре втори. Първо прочетох по-големия. Мигновена пишеше с ясен решителен почерк. Развих втория и набързо го прегледах. Вдигнах очи и видях, че Умен ме наблюдава. — Тя ме поздравява и ми праща препис от един свитък, който открила в рипълкипската библиотека — казах хладнокръвно. — Или по-точно препис на онова, което все още се разбира. По обвивката съди, че се отнася за Праотците. Забелязала интереса ми към тях по време на пребиваването ми в Рипълкип. Струва ми се, че текстът всъщност е философски или може би поетичен.

Подадох свитъците на Умен. Той разви първия и го отдалечи на една ръка разстояние от очите си, смръщи чело, за миг го погледна, сетне го остави в ската си.

— Понякога сутрин очите ми са замъглени — каза кралят и внимателно нави свитъците, като че ли това бе много трудна задача. — Напиши й благодарствено писмо.

— Слушам, милорд. — Умен ми подаде свитъците. След като мълчанието се проточи, попитах: — Свободен ли съм, ваше величество?

— Не. — Кралят се изкашля, този път по-тежко. И пак с мъка си пое дъх. — Не си свободен. Ако исках да те освободя, щях да го направя още преди години. Щях да те оставя да израснеш в някое затънто село. Или да се погрижа изобщо да не пораснеш. Не, Фицрицарин, не съм те освободил. — Гласът му възвърна нещо от някогашната си сила. — Преди години двамата с теб сключихме сделка. Ти спази своята част. Знам как ми служиш дори когато не смяташ за нужно лично да ми докладваш. Знам как ми служиш, дори когато кипиш от гняв към мен. Не мога да искам нищо повече от онова, което ми даваш. — Той отново се задави: внезапна суха, мъчителна кашлица. После се обърна към шута.

— Шуте, бокал греяно вино, моля те. И поискай от Уолас... ароматните билки. — Шутът незабавно се изправи, но не забелязах на лицето му готовност. Вместо това, докато заобикаляше зад стола на Умен, той ме стрелна със смразяващ поглед. Кралят ми даде знак да почакам, разтърка очи, сплете пръсти в ската си и продължи: — И аз искам да изпълня своята част от сделката. Обещах ти да се грижа за нуждите ти. Ще направя нещо повече. Ще се погрижа да се ожениш за истинска дама. Ще се погрижа... аха. Благодаря ти.

Шутът се бе върнал с виното. Забелязах, че пълни бокала само до половината и че кралят го взема с две ръце. Усетих мириз на непознати билки. Ръбът на чашата два пъти изтрака в зъбите на Умен преди той да го спре с устни. Кралят жадно отпи, прегълтна и за миг остана неподвижен със затворени очи, сякаш се вслушваше в нещо. Когато отново ме погледна, като че ли се озадачи. После каза:

— Ще се погрижа да получиш титла и земя, която да управляваш. — Вдигна бокала и отново отпи. Известно време просто топлеше ръцете си с него и замислено ме гледаше. — Искам да ти напомня, че Жилав те смята за подходяща партия за дъщеря си, което изобщо не е за пренебрегване. Той няма колебания относно произхода ти. Мигновена ще дойде при теб със собствена титла и имения. Това ми дава възможност да се погрижа ти също да получиш такива. Желая ти само доброто. Толкова ли е трудно да го проумееш?

Въпросът ми позволи да говоря свободно. Поех си дъх и се опитах да му обясня.

— Зная, че ми желаете доброто, милорд. И съм наясно с честта, която ми оказва херцог Жилав. Лейди Мигновена е изключително красива дама. Но не ми е по сърце.

Лицето му помръкна.

— Ето че пак говориш като Искрен — сърдито ме укори той. — Или като баща си. Струва ми се, че са закърмени с инат от майчината си гръд. — Кралят вдигна бокала и го пресуши. После се отпусна на стола си и поклати глава. — Шуте, още вино, моля те.

— Чувам слухове — продължи той, след като шутът взе чашата му. — Славен ми ги носи и ми ги шепне като някоя готвачка. Все едно кокошче кудкудякане. Или кучешки лай. — Шутът покорно напълни бокала, ала неохотата му личеше във всеки мускул на мършавото му тяло. Уолас се появи, сякаш призован с вълшебство, досипа димче в

кадилницата, раздуха въгленчето с внимателно свити устни, докато от билките се вдигне дим, и се оттегли. Умен се наведе към дима, вдиша го, леко се закашля, после пак вдиша и се отпусна на стола си. Шутът мълчаливо стоеше и чакаше с виното му.

— Славен твърди, че въртиш любов с някаква слугиня. Че дръзко я преследваш. Е, всички мъже са били млади. И всички слугини. — Той взе бокала и отпи. Стоях пред него и се мъчех да запазя спокойствие. Предателските ми длани обаче трепереха. Копнеех да скръстя ръце на гърдите си, за да ги спра, но продължих да стоя неподвижно. Опитвах се да не смачкам малкия свитък, който държах.

Крал Умен оставил бокала на масичката до стола и тежко въздъхна.

— Фицицарин.

Вцепенено стоях пред него и чаках. Клепачите му натежаваха. Накрая се затвориха. После леко се повдигнаха. Главата му се клатушкаше.

— Ти имаш гневния език на Постоянство — измърмори той. — Клепачите му пак натежаха. — Искам да ти направя добро. — След малко от отпуснатите му устни се разнесе хъркане. Продължавах да стоя пред него и да го гледам. Моят крал.

Когато най-после откъснах очи от него, видях единственото нещо, което можеше да ме хвърли в още по-голям смут. Притиснал колене към гърдите си, шутът мрачно се свиваше в нозете на краля. И яростно ме наблюдаваше. В безцветните му очи напираха сълзи.

Избягах.

Когато се върнах в стаята си, нервно закрачих пред огнището. Чувствата ми ме плашеха. Насилих се да се успокоя, седнах и извадих перо и хартия. Написах кратко официално благодарствено писмо на дъщерята на херцог Жилав, внимателно го навих и го запечатах. Станах, пооправих си ризата, пригладих косата си, после хвърлих свитъка в пламъците.

Отново седнах. Написах писмо на Мигновена, плахото момиче, което бе флиртувало с мен на масата и беше стояло с мен на скалите в напразно очакване на моята реакция. Благодарих ѝ за свитъка. И ѝ разказах за лятото си. За това как греба на кораба, ден след ден. За несръчността ми с меча, която бе направила брадвата мое оръжие. С безмилостни подробности ѝ разказах за първата ни битка и за

ужасното си състояние след нея. За това как бях седял вцепенен от ужас на греблото, докато аленият кораб ни атакуваше. Пропуснах да спомена за белия кораб, който бях видял. Свърших с признание, че от време на време все още ме измъчват пристъпи на треперене в резултат от продължителната ми болест в Планините. Внимателно прочетох писмото и доволен, че съм се представил като обикновен гребец, неудачник, страхливец и инвалид, го навих и го завързах с нейната жълта панделка. Не го запечатах. Не ме интересуваше кой ще го прочете. Тайно се надявах херцог Жилав да му хвърли един поглед и да й забрани изобщо да споменава името ми.

Когато повторно почуках на кралската врата, Уолас отвори с обичайното си мрачно неудоволствие, взе свитъка така, като че ли се е омърсил с нещо, и рязко затвори вратата. По обратния път обмислях кои три отрови да му дам, ако имам такава възможност. Това беше по-лесно, отколкото да мисля за краля.

Прибрах се в стаята си и се хвърлих на леглото. Искаше ми се да е нощ и да мога спокойно да ида при Моли. После си спомних за тайните си и ми бе отнето дори това приятно очакване. Скочих и широко отворих капаците на прозореца. Ала дори бурята ме измами.

Облаците се бяха разкъсали и през тях се процеждаше водниста слънчева светлина. Чернотата, която се кълбеше над морето, обещаваше, че тази отсрочка няма да трае дълго. Но засега вятърът и дъждът бяха спрели. Въздухът дори беше започнал да се затопля.

Нощни очи незабавно дойде в ума ми.

„Прекалено мокро е за ловуване. Водата покрива всеки стрък трева. Освен това е светло. Само хората са толкова глупави, че да ловуват денем.“

„Мързеливо псе“ — укорих го аз. Знаех, че се е свил на кълбо в бърлогата си. Усещах топлината в сития му корем.

„Може би довечера“ — предложи той и отново се унесе в сън.

Отдръпнах се от него и взех плаща си. Не ми се стоеше между четири стени. Излязох от замъка и се запътих към града. Гневът от решението на Умен за мен се сблъскваше със стъписването ми от ужасното му състояние. Вървях енергично, опитвах се да избягам от треперещите ръце на краля, от наркотичния му сън. Проклетият Уолас! Той ми бе откраднал моя крал. Моят крал ми беше откраднал моя живот. От дърветата капеше вода и се ронеха пожълтели листа.

Птичките весело пееха, зарадвани от неочекваното прекъсване на пороя. Слънцето грееше по-ярко и караше всичко да искри. От земята се вдигаха уханни изпарения. Въпреки смута в душата ми красотата на деня ме развлнува.

Дъждът бе измил града. Озовах се сред оживените тълпи на пазара. Хората бързаха да направят покупките си и да се приберат преди бурята да връхлети отново. Любезните търговци и клиенти и добродушните разговори контрастираха на киселото ми настроение. Оглеждах се наоколо и изведнъж един ален плащ и качулка привлякоха вниманието ми. Дъхът ми секна. Моли можеше да носи слугинско синьо в замъка, но когато идваше на пазар, все още обличаше стария си червен плащ. Лейди Търпение несъмнено беше използвала заташието на бурята, за да я прати по задачи. Незабелязано я наблюдавах, докато упорито се пазареше за няколко пакета ароматизиран чай от Халкида. Обожавах предизвикателно вирнатата ѝ брадичка. Видът ѝ внезапно ме обнадежди.

Имах пари — платата ми от кораба. Купих четири ябълки, две кифлички със стафиди, бутилка вино и пущено месо. А също плетена чанта за покупките и дебело вълнено одеяло. Червено. Трябваше да приложа всички умения, които бях научил от Сенч, та Моли да не ме забележи. Още по-трудно бе да я проследя до шапкарката, откъдето тя купи копринени панделки, и да продължа след нея към Бъкип.

Настигнах я на един завой на пътя, скрит под сянката на дърветата. Моли ахна, когато изневиделица я грабнах на ръце. После я пуснах на земята и я целунах. Нямам представа защо целувката на открито под яркото слънце ми се стори съвсем различна. Зная само, че изведнъж забравих за всичките си грижи.

Изискано ѝ се поклоних.

— Милейди ще ми направи ли честта да се присъедини към мен за малка гощавка?

— О, не мога — отвърна тя, ала очите ѝ блеснаха. — Ще ни видят.

Престорено се заоглеждах, после я хванах за ръка и я задърпах настрами от пътя. Прескочихме един паднал дънер, заобиколихме никакви тръни и стигнахме до ръба на скалата, която се извисяваше над океана. Бързо се спуснахме долу на малкия пясъчен бряг.

Под надвисналите скали открихме почти сух пясък. Слънцето грееше с изненадваща топлина. Моли взе храната и одеялото и ми каза да наклада огън. Ала накрая именно тя успя да запали мокрите дърва. От солта те горяха със зелени и сини пламъци. Свалихме плащовете си. Беше невероятно хубаво да седя с нея и да я гледам под открито небе, докато слънцето хвърляше отблясъци по косата ѝ и вятърът караше бузите ѝ да руменеят. Беше чудесно да се смеем на глас, да сливаме гласовете си с крясъците на чайките, без страх, че ще събудим някого. Пихме виното от бутилката и ядохме с пръсти, после отидохме да измием лепкавите си ръце в морето.

Известно време се катерихме по скалите в търсене на съкровища, изхвърлени от бурята. Откакто се бях завърнал от Планините, не се бях чувствал толкова жив. Моли се бе превърнала в някогашното диво момиче от детството ми. Плитките ѝ се разплетоха и косата ѝпадаше по лицето ѝ. Когато я подгоних, тя се подхълзна и падна в една останала от прилива локва. Върнахме се до огъня, Моли си събу обувките и чорапите, за да ги изсуши, отпусна се на одеялото и се протегна.

Изведнъж ми хрумна блестящата идея да се съблечем.

Тя бе на друго мнение.

— Под одеялото има колкото пясък, толкова и камъни. Не искам да се върна със синини по гърба!

Наведох се към нея, целунах я и попитах:

— Нима не го заслужавам?

— Ти ли? Не, разбира се! — Моли неочеквано ме бълсна и аз се проснах по гръб. После дръзко се хвърли върху мен. — Но аз заслужавам!

Дивите искрици в очите ѝ ме накараха да се задъхам. Скоро установих, че има право — и за камъните, и за това, че любенето си заслужава няколкото синини по гърба ми. Никога не бях виждал нещо по-възхитително от синьото небе, зърнато през водопада на косите ѝ.

После тя остана отгоре ми и задрямахме на сладкия студен въздух. По някое време Моли разтреперано се надигна и се облече. Неохотно я наблюдавах как завързва блузата си. Мракът и светлината на свещите винаги бяха скривали страшно много неща от мен. Тя забеляза смутеното ми изражение и ми се изплези, после спря.

Опашката ми се беше развързала. Моли я пръсна около лицето ми, допря червения си плащ до челото ми и поклати глава.

— От теб щеше да излезе адски грозно момиче.

Изсумтях...

— И като мъж не съм първа хубост.

Моли се нацупи.

— Не си грозен. — После замислено прокара показалец по мускулите на гърдите ми. — Онзи ден в перачницата някои разправяха, че си бил най-хубавото нещо, излязло от конюшните след Бърич. Мисля, че е заради космите ти. Не са груби като на повечето бъкипски мъже.

— Бърич! — презрително заяви аз. — Да не искаш да кажеш, че жените го харесват?

Моли ме погледна дяволито.

— А защо не? Той е много добре сложен мъж, чист и с добри обноски. Има хубави зъби и какви очи само! Когато е сърдит, е страшен и малцина биха се опитали да му се изпречат на пътя в такива моменти. Перачките бяха единодушни, че ако се озове в постелите им, няма да бързат да го изгонят.

— Но няма такава вероятност — отбелязах аз.

— Няма — съгласи се тя. — И за това бяха единодушни. Само една твърдеше, че го е имала, и призна, че тогава бил много пиян. Било на пролетното празненство. — Моли ме погледна и се засмя на смаяното ми изражение. — Точните ѝ думи бяха — закачливо продължи тя, — „Добре е използвал времето, прекарано сред жребците, за да се научи на техните обичаи. Цяла седмица имах следи от зъбите му по раменете си.“

— Невъзможно — заяви аз. Ушите ми пламнаха заради Бърич.

— Той никога не би се отнесъл зле с жена, колкото и да е пиян.

— Глупачето ми! — Моли поклати глава и гъвкавите ѝ пръсти отново се заеха да сплитат косата ѝ. — Никой не казва, че се е отнесъл зле с нея. — Тя ме погледна престорено свенливо. — И никой не е недоволен.

— Все пак не вярвам — упорствах аз. Бърич? И на жената ѝ беше харесало?

— Наистина ли има белег с формата на полумесец тук? — Моли постави ръка високо на хълбока ми и ме изгледа изпод мигли.

Зяпнах.

— Не мога да повярвам, че онази жена е говорила за такива неща — казах накрая.

— В перачницата не се говори за почти нищо друго — спокойно каза Моли.

Прехапах си езика, после любопитството ми надделя и попитах:

— А какво разправят за Хендс? — Когато работехме заедно в конюшнята, хвалбите му винаги ме бяха удивлявали.

— Че има много красиви очи и мигли, но всичко останало има нужда от къпане. И много търкане.

Весело се засмях. Знаех какво ще му кажа следващия път, когато започне да ми се хвали.

— Ами за Славен?

— Славен. Хм. — Тя замечтано ми се усмихна, после се засмя на намръщеното ми лице. — Не обсъждаме принцовете, мили. Спазваме известно благоприличие.

Отново я притеглих към себе си и я целунах. Тя притисна тялото си към моето и се отпуснахме под синьото небе. Изпълни ме спокойствие, каквото отдавна не бях изпитвал. Знаех, че нищо никога няма да е в състояние да ни раздели — нито плановете на краля, нито капризите на съдбата. Най-сетне изглеждаше, че е настъпил подходящият момент да й разкажа за проблемите си с Умен и Мигновена. Моли мълчаливо ме изслуша, докато й описвах глупостта на кралския план и неловкото положение, в което ме поставяше той. Не ми хрумна, че съм пълен идиот, докато не усетих топла сълза да капва и да се плъзва по шията ми.

— Моли? — изненадано казах аз и се надигнах, за да я погледна.

— Какво има?

— Какво има ли? — изхлипа тя. — Лежиш до мен и ми разказваш, че си вречен на друга. И после ме питаш какво има?!

— Единствената, на която съм вречен, си ти — твърдо отвърнах аз.

— Не е толкова просто, Фицицарин. — Очите й бяха сериозни.

— Какво ще направиш, когато кралят ти каже, че трябва да я ухажваш?

— Може би ще престана да се къпя.

Надявах се, че ще я разсмее. Вместо това тя се отдръпна от мен и ме погледна. Цялата скръб на света се беше събрала в очите й.

— Нямаме никакъв шанс. Никаква надежда.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, небето над нас внезапно помръкна и се надигна вихър. Моли скочи, грабна плаща си и го изтупа от пясъка.

— Ще ни навали. Отдавна трябваше да съм се прибрала в Бъкип.

— Говореше безизразно, като че ли тези две неща бяха единствените ѝ грижи.

— Моли, ще трябва да ме убият, за да ми попречат да съм с теб

— гневно казах аз.

Тя събра покупките си.

— Говориш като дете, Фиц. Глупаво упорито дете. — Първите дъждовни капки закапаха с трополене като падащи камъчета. Бях онемял. Не можех да се сетя за нещо по-лошо, което можеше да ми каже.

Вдигнах червеното одеяло и го изтупах. Тя се уви в плаща си.

— По-добре да не се връщаме заедно — каза Моли и се повдигна на пръсти, за да ме целуне по бузата. Не можех да реша на кого повече се сърдя: на крал Умен за цялата тази бъркотия или на Моли, че ѝ вярва. Не отвърнах на целувката ѝ. Тя не каза нищо и бързо си тръгна.

Цялата ми радост от следобеда помръкна. Съвършените лъскави мидени черупки се превърнаха в строшени парченца под краката ми. Прибрах се вкъщи, без да обръщам внимание на вятъра и дъжда. Не бях завързал косата си и кичурите лепнеха по лицето ми. Мокрото одеяло смърдеше на вълна и пускаше червена боя по дланита ми. Качих се в стаята си и се изсуших, после се позабавлявах, като приготвих идеалната отрова за Уолас. Отрова, която щеше да му разкъса червата, преди да го убие. Когато прахът бе готов, го увих в хартия, седнах и вперих очи в него. Известно време си мислех дали сам да не го изпия. После взех игла и конец и уших джобче под маншета си, където да нося отровата. Зачудих се дали някога ще я използвам. Съмненията ми ме накараха повече от всякога да се почувствам страхливец.

Не слязах на вечеря. Не се качих при Моли. Отворих капаците на прозореца и оставил бурята да плиска дъжд по пода. Огънят угасна. Не запалих свещите. Когато Сенч отвори тайната врата, не му обърнах внимание. Седях на пода до леглото и гледах дъжда.

След известно време чух колебливи стъпки по стълбището. Сенч се появи като призрак в тъмната ми стая. Изгледа ме, после отиде да затвори капациите и докато закачаше кукичките, ядосано ме попита:

— Имаш ли представа какво течение става горе в стаята ми? — След като не отговорих, той вдигна глава и подуши въздуха точно като вълк. — С листа от банел ли си работил? Нали не си направил нещо глупаво, Фиц?

— Глупаво ли? Аз? — Засмях се.

Сенч се наведе и се вгледа в лицето ми, после каза:

— Ела горе в стаята ми.

Хвана ме за ръка и тръгнах с него.

Веселата стая, пращащият огън, плодовете на масата — всичко това бе в такова противоречие с чувствата ми, че ми се прииска да започна да троша наред. Вместо това го попитах:

— Има ли нещо по-лошо от това да се сърдиш на хората, които обичаш?

Той помълча, после отвърна:

— Да видиш как любимата ти умира. И да изпитваш гняв, но да не знаеш накъде да го насочиш. Мисля, че това е по-лошо.

Строполих се на един стол.

— Умен възприема навиците на Славен. Димче. Блатна мирта. Само Ел знае още какво има във виното му. Тази сутрин без опиати започна да трепери, после ги изпи смесени във виното си, напълни си дробовете с димче и заспа пред очите ми. След като пак ми каза, че за свое добро трябвало да ухажвам Мигновена и да се оженя за нея. — Не се съмнявах, че Сенч вече знае всичко, което му казвах.

Погледнах го в очите.

— Обичам Моли. Казах на Умен, че обичам друга. И той въпреки това настоява да се оженя за Мигновена. Попита ме как не мога да проумея, че ми мисли доброто. Как не може да разбере, че искам да се оженя за жената, която обичам?

Сенч се замисли.

— Обсъждал ли си въпроса с Искрен?

— Каква полза? Той не успя да спаси дори себе си от брака с жена, която не желае. — Почувствах, че предавам Кетрикен с тези думи. Но знаех, че това е самата истина.

— Какво ще кажеш за чаша вино? — меко попита Сенч. — Може да те успокои.

— Не.

Той вдигна вежди.

— Не. Благодаря. След като сутринта видях как Умен се „успокоява“ с вино... Никога ли не е бил млад този човек?

— Никога беше много млад. — Сенч си позволи за миг да се усмихне. — Може би си спомня, че родителите му избраха за негова жена Постоянство. Той не я ухажва доброволно, нито с радост се ожени за нея. Едва след смъртта ѝ осъзна колко дълбоко я е заобичал. От друга страна, сам избра Желана и изпитваше трескава страст към нея. — Сенч замълча. — Не искам да говоря лошо за мъртвите.

— Това е друго — отвърнах аз.

— Защо?

— Аз няма да стана крал. За никого няма значение за коя ще се оженя.

— Де да беше толкова просто — тихо рече той. — Мислиш ли, че можеш да отхвърлиш ухажването на Мигновена, без да оскърбиш Жилав? В момент, когато Шестте херцогства се нуждаят от пълно единство?

— Убеден съм, че мога да я накарам да реши, че не ме иска.

— Как? Като се представяш за глупак ли? И посрамваш Умен?

Почувствах се като в клетка. Опитах се да измисля изход, но знаех единствения отговор.

— Няма да се оженя за друга, освен за Моли. — Стана ми по-добре, след като го изрекох на глас. Срецнах погледа на Сенч.

Той поклати глава.

— Тогава няма да се ожениш за никоя.

— Може би — съгласих се аз. — Може би никога няма да се оженим официално. Но ще живеем заедно...

— И ще имаш свои копелдачета.

Скочих и стиснах юмруци.

— Никога повече не го казвай.

Извърнах се и вперих очи в огъня.

— Добре, аз няма. Ами другите? — въздъхна той. — Фиц, Фиц, Фиц. — Приближи се и сложи ръце на раменете ми. После нежно каза: — Може би е най-добре да я оставиш.

Докосването и нежността му ме разоръжиха. Скрих лицето си в шепи.

— Не мога — отвърнах през пръстите си. — Имам нужда от нея.
— А от какво има нужда Моли?

От дюкянче за свещи с кошери в задния двор. От деца. От законен съпруг.

— Правиш го за Умен. За да ме накараш да постъпя според неговото желание — обвиних го аз.

Сенч свали ръце от раменете ми. Чух го да се отдалечава, после да налива вино само в една чаша. После седна пред огъня.

— Съжалявам.

Той ме погледна.

— Някой ден, Фицицарин, тези думи няма да са достатъчни. Понякога е по-лесно да излекуваш дълбока рана, отколкото да забравиш думите, които си казал. Дори думи, изречени от гняв.

— Съжалявам — повторих аз.

— И аз — кратко отвърна той.

След малко смиreno попита:

— Защо искаше да ме видиш тази вечер?

Сенч въздъхна.

— Има претопени. На югозапад от Бъкип.

Призля ми.

— Мислех, че вече няма да се налага да правя това. Когато ме прати на кораба, Искрен каза, че може би...

— Заповедта не е на Искрен. Докладвали са на Умен и той иска да се погрижи за този проблем. Искрен вече е... пренатоварен. Точно сега не бива да го беспокоим с нищо друго.

— Никой друг ли не може да го направи?

— Обучени сме само ние с теб.

— Нямах предвид теб — уморено отвърнах аз. — Не очаквам вече да се занимаваш с такива неща.

— Нима? — Вдигнах поглед и видях гнева в очите му. — Нахално пале! Кой мислиш, че цяло лято ги отблъскваше от Бъкип, Фиц, докато ти беше на „Рурист“? Да не смяташ, че само защото искаш да избегнеш една задача, отпада необходимостта от такава работа?

Никога не бях изпитвал такъв срам. Извърнах очи.

— Съжалявам.

— Съжаляваш, че си я избегнал ли? Или че си ме смятал за неспособен да я върша?

— И за двете. За всичко — внезапно отстъпих аз. — Моля те, Сенч, ако ми се разсърди още един човек, когото обичам, няма да мога да го понеса. — Вдигнах глава и го гледах, докато не го принудих да срещне очите ми.

Той се почеса по брадата.

— Лятото беше много дълго и за двама ни. Моли Ел за бури, за да отблъсне алените кораби завинаги.

Известно време поседяхме в мълчание.

— Понякога — каза накрая Сенч — е много по-лесно да умреш за краля си, отколкото да му отدادеш живота си.

Кимнах. Прекарахме остатъка от нощта в приготвяне на отровите, които щяха да ми трябват, за да убивам отново за своя крал.

18

ПРАОТЦИТЕ

Есента на третата година от Войната с алените кораби беше тежка за принца престолонаследник Искрен. Бойните му кораби бяха неговата мечта. Той бе заложил на тях всичките си надежди. Беше смятал, че може да избави крайбрежието от пиратите и да праща кораби срещу враждебните островитяни дори в най-суворите зимни бури. Въпреки първите победи обаче флотът не успя да защити крайбрежието. Ранната зима завари престолонаследника с пет кораба, два от които бяха понесли тежки повреди. Единият невредим беше плененият ален кораб, преоборудван и пратен с екипаж да помага на патрулите и да охранява търговските съдове. Когато най-после задухаха есенните вихри, само един от неговите капитани изрази достатъчно увереност в уменията на екипажа си и в кораба си, за да атакува островитяните. Другите поискаха поне една зима за учения и още едно лято за тактически тренировки, преди да си поставят толкова амбициозна цел.

Искрен не желаеше да праща в морето неподгответни хора, ала и не скри разочарованието си. Показа го, като грижливо подготви „Възмездие“, както бе преименуван другият кораб. Лично избраният от капитана екипаж също бе снаряжен според индивидуалните си предпочитания и получи нови оръжия от най-високо качество. На официалната церемония по изпращането им присъстваше дори крал Умен, въпреки влошеното си здраве. Престолонаследницата закачи на мачтата пера от чайка, за които се твърди, че помагали на кораба да се завърне невредим в родното пристанище. „Възмездие“ отплава под бурните овации на тълпите и вечерта бяха вдигнати много наздравици за капитана и екипажа.

За огромно огорчение на Искрен след месец получихме вест, че кораб, отговарящ на описанietо на „Възмездие“, пиратствал в по-спокойните води на юг от Шестте херцогства и разорявал търговците от Бинград и Халкида. Това беше единствената информация и за капитана, и за моряците, която стигна до Бъкип. Някои обвиняваха за това островитянските членове на екипажа, но на борда имаше също толкова жители на Шестте херцогства, а капитанът бе израснал в Бъкип. Този случай нанесе съкрушителен удар на Искреновата гордост. Някои смятат, че тъкмо тогава е решил да се жертва с надеждата да намери окончателно решение.

Мисля, че я подтикна шутът. Той определено прекарваше много часове на покрива на кулата и възхищението му от градината на Кетрикен беше неподправено. Искреният комплимент може да спечели много добра воля. До края на лятото Престолонаследницата не само се смееше на шагите му, когато шутът идваше да забавлява нея и придворните ѝ дами, но той я убеди често да се отбива в кралските покои. Като престолонаследница, тя не зависеше от настроенията на Уолас. Кетрикен лично се зае да приготвя подсилващите настойки на Умен и за известно време кралят като че ли наистина се посъвзе под нейните грижи и внимание. Струва ми се, че шутът бе решил да постигне чрез нея онова, което не успя да накара да направим ние с Искрен.

Една ветровита есенна вечер тя за пръв път повдигна въпроса пред мен. Бях на покрива и ѝ помагах да овързвва слама около стъблата на по-деликатните растения, за да издържат на зимните студове. Кетрикен го правеше по съвет на лейди Търпение. Двете с Лейси изпълняваха същата задача в цветната леха зад мен. Търпение бе станала редовна съветница на Кетрикен по въпросите на градинарството, макар и много плаха. Малката Розмари беше до лакътя ми и ми подаваше връв. Бяха останали една-две придворни дами, но те стояха в другия край на градината и тихо си приказваша. Кетрикен бе освободила останалите, когато беше забелязала, че треперят и си духат на пръстите. Голите ми ръце бяха почти вкочанени, както и ушите ми,

ала Кетрикен като че ли не обръщаше внимание на студа. Искрен също, скрит някъде в главата ми. След като бе открил, че отново ходя сам на лов за претопени, той пак беше настоял да започна да го нося със себе си. Вече почти не забелязвах присъствието му в ума си. И все пак, струва ми се, че го усетих да се сепва, когато Кетрикен ме попита какво знам за Праотците.

— Почти нищо, милейди — откровено признах аз и отново си обещах да прегледам отдавна зарязаните ръкописи и свитъци.

— Защо? — попита тя.

— Ами, за тях е написано съвсем малко. Едно време сигурно всички са знаели за тях и е нямало нужда да пишат нищо. Отделните споменавания за Праотците са пръснати тук-там, а не са събрани на едно място. Трябва някой учен да издири всичко...

— Учен като шута ли? — язвително попита тя. — Той, изглежда, знае повече за тях, отколкото всички, които питах.

— Той обича да чете, нали знаете, и...

— Стига за шута. Искам да поговоря с теб за Праотците — рязко ме прекъсна тя.

Тонът ѝ ме стресна, но забелязах, че сивите ѝ очи отново са зарияни в морето. Не беше искала да ме укори или да ме нагруби. Просто преследваше целта си. Помислих си, че през месеците на отсъствието ми е станала по-самоуверена. По-царствена.

— Знам нещичко — колебливо отвърнах аз.

— И аз. Хайде да видим дали информацията ни съвпада. Аз ще съм първа.

— Както желаете, милейди.

Кетрикен се прокашля.

— Много отдавна крал Мъдрост жестоко бил обсаден от морски нашественици. Когато всички останали го предали и се страхувал, че следващото лято ще донесе край на Шестте херцогства и на рода на Пророците, той решил да прекара зимата в търсене на един легендарен народ. Праотците. Всичко ли съвпада?

— Почти. В легендите, с които съм запознат, те не се наричат народ, а полубогове. А народът на Шестте херцогства винаги бил смятал Мъдрост за нещо като религиозен фанатик, почти безумец в това отношение.

— Пламенните и мъдрите хора често са смятани за луди — спокойно отбеляза тя. — Ще продължа. Една есен той напуснал замъка си, като знаел само това, че Praotците живеят в Дъждовните земи отвъд най-високата планина в Планинското кралство. Някак си успял да ги открие и ги спечелил за съюзници. Върнал се в Бъкип и заедно с тях отблъснал нашествениците от бреговете на Шестте херцогства. Мирът и търговията били възстановени. И Praotците му се заклели, че ако някога пак има нужда от тях, ще се завърнат. Все още ли всичко съвпада?

— Както преди, почти. Чувал съм много менестрели да казват, че краят на приказките за герои и подвизи бил стандартен. Те винаги обещават, че ако има нужда от тях, ще се завърнат. Някои дори се заклеват да се върнат от гроба, ако трябва.

— Всъщност самият Мъдрост изобщо не се завърнал в Бъкип — внезапно отбеляза Търпение. — Praotците дошли при неговата дъщеря принцеса Будна и тъкмо на нея предложили съюза си.

— Откъде знаете? — попита Кетрикен.

Търпение сви рамене.

— Един стар менестрел на баща ми винаги пееше така. — Тя безразлично се върна към работата си.

Кетрикен се замисли за миг. Вятърът развяваше един дълъг кичур пред лицето ѝ. Тя ме погледна през него като през паяжина.

— Няма значение какво казват приказките за тяхното завръщане. Щом един крал е успял да ги открие и са му помогнали, не смяташ ли, че могат пак да го направят, ако ги помоли крал? Или кралица?

— Възможно е — неохотно признах аз. Зачудих се дали кралицата копнее за родината си и иска да си намери повод да замине за там. Хората започваха да приказват за това, че не забременявала. Макар че вече имаше много придворни дами, тя не си бе намерила истински приятелки. И беше самотна. — Мисля, че... — внимателно започнах аз и замълчах, за да измисля обезсърчителен отговор.

„Кажи ѝ, че трябва да дойде при мен и да си поговорим. Ще ми се да науча повече за информацията, която е събрала.“ Мисълта на Искрен трепереше от възбуда. Това ме обезпокои.

— Мисля, че би трябало да обсъдите идеята си с принца престолонаследник — послушно я посъветвах аз.

Кетрикен дълго мълча. Когато заговори, гласът ѝ бе съвсем тих, пред назначен само за моите уши.

— Едва ли. Той ще го сметне за поредното ми глупаво увлечение. Ще ме послуша известно време, после ще започне да гледа картите на стената или да мести разни неща по масата, докато ме чака да свърша, за да може да се усмихне, да кимне и да ме отпрати. За пореден път. — Гласът ѝ предрезгавя. Тя отметна косата от лицето си и избърса очи с юмруци. Извърна се от мен и отново се загледа в морето, далечна като Искрен, когато използваше Умението.

„Плаче ли?“

Не можех да скрия от Искрен раздразнението си, че това го изненадва.

„Доведи я при мен. Още сега. Веднага!“

— Милейди?

— Един момент. — Кетрикен се престори, че се почесва по носа. Знаех, че бърше сълзите си.

— Кетрикен? — осмелих се да кажа. Не го бях правил от месеци.

— Хайде още сега да идем да му кажем. Веднага. Ще дойда с теб.

Тя заговори колебливо, без да ме погледне.

— Не мислиш ли, че е глупаво?

Не биваше да я лъжа.

— Мисля, че при това положение трябва да имаме предвид всички възможни източници на помощ. — Докато изричах тези думи, установих, че им вярвам. Нима и Сенч, и шутът не бяха загатнали, не, предложили същата идея? Може би само ние двамата с Искрен бяхме късогледи.

— Тогава да отидем. Но... Трябва да ме почакаш пред стаята ми. Искам да му покажа няколко свитъка. Няма да се бавя много. — Тя се обърна към Търпение. — Лейди Търпение, може ли да ви помоля да довършите тук вместо мен? Трябва да се погрижа за нещо друго.

— Разбира се, милейди. С удоволствие.

Придружих я до покоите ѝ. Наложи се да чакам дълго. Когато излезе, след нея вървеше малката Розмари и носеше свитъците. Кетрикен бе измила пръстта от ръцете си, беше се преоблякла, беше се напарфюмировала, беше си направила прическа и носеше накитите, които ѝ бе пратил Искрен за годежа им. Тя предпазливо ми се усмихна.

— Заслепен съм, милейди — осмелих се да ѝ направя комплимент аз.

— Ласкаеш ме също толкова безумно, колкото и Славен — отвърна тя и забърза по коридора, ала по бузите ѝ се разля руменина.

„Облякла се е така само за да дойде да поговори с мен?!”

„Облякла се е така, за да ви... се хареса.“ Как можеше един толкова проницателен човек да е толкова невеж за жените?

„Може би няма много време да ги опознае.“

Скрих мислите си и побързах да настигна престолонаследницата. Стигнахме при кабинета на Искрен тъкмо навреме, за да видим, че Чарим си тръгва. Носеше куп мръсно бельо. Това ми се стори странно, докато не влязохме вътре. Искрен бе облечен в мека риза от бледо син лен и във въздуха ухаеше на лавандула и кедър. Това ми напомни за скрин за дрехи. Косата и брадата му бяха току-що сресани — отлично знаех, че косата му никога не остава в това състояние повече от няколко минути. Докато Кетри肯 плахо се приближаваше, за да направи реверанс на съпруга си, видях Искрен такъв, какъвто не го бях забелязвал от месеци. Постоянното използване на Умението отново го беше източило. Фината риза висеше на раменете му и пригладената му коса вече бе почти съвсем сива. Около очите и устата му имаше много нови бръчки.

„Толкова ли зле изглеждам?“

„Не на нея“ — напомних му аз.

Докато Искрен настаняваше Кетри肯 до себе си на пейката край огнището, тя го гледаше с жажда, дълбока колкото неговия копнеж за Умение. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката му и аз се извърнах, когато той вдигна нейната, за да я целуне. Може би беше прав за чувствителността на Умението. Онова, което изпитваше Кетри肯, ме връхлятя също толкова грубо, колкото яростта на другарите ми от екипажа по време на битка.

Усетих трепет на удивление от страна на Искрен. После: „Зашити се“ — нареди ми той и изведнъж останах сам в главата си. За миг останах неподвижен, замаян от ненадейността на оттеглянето му. „Той наистина няма представа“ — помислих си и се зарадвах, че мисълта ми е останала само моя.

— Милорд, дойдох да ви помоля да mi отделите малко от времето си за... една моя идея — тихо каза Кетри肯. Очите ѝ не се

откъсваха от лицето му.

— Разбира се — съгласи се Искрен и погледна към мен. — Ще седнеш ли при нас, Фицрицарин?

— Щом желаете, милорд. — Седнах на столчето от другата страна на огнището. Розмари се приближи и застана до мен със свитъците си. Навярно шутът ги бе отмъкнал от моята стая. Докато обясняваше на Искрен, Кетрикен ги взимаше един по един, за да илюстрира думите си. Те без изключение не се отнасяха за Праотците, а за Планинското кралство.

— Крал Мъдрост, както може би си спомняте, е първият благородник от Шестте херцогства, посетил нашите земи... земите на Планинското кралство, за нещо друго, освен за да воюва срещу нас. Затова в нашите истории е писано много за него. Тези свитъци са преписи на други, направени по негово време, и описват делата и пътуванията му в Планинското кралство. А оттук непряко и Праотците. — Тя разви последния свитък. Двамата с Искрен смяяно се наведохме напред. Карта. Избеляла от времето, навярно неточно прерисувана, но карта. Карта на Планинското кралство, с проходите и пътеките. И няколко линии, които водеха до земите отвъд кралството.

— Един от отбелязаните тук пътища трябва да води при Праотците. Защото аз познавам пътеките в Планините и това не са търговски маршрути, нито водят към някое известно ми село. Това са по-стари пътища и пътеки. И иначе защо трябва да са отбелязани тук, освен ако не посочват пътя на крал Мъдрост?

— Може ли да е чак толкова просто? — Искрен бързо се изправи и запали няколко свещи, за да освети картата по-добре. После приглади пергамента и се наведе към него.

— Няколко пътя водят до Дъждовните земи. Ако правилно разчитам този зелен цвят. И нито един не стига до някакво конкретно място. Откъде да разберем кой е? — възразих аз.

— Навярно всички водят при Праотците — предположи Кетрикен. — Защо трябва да живеят на едно място?

— Не! — каза Искрен. — Поне два завършват с нещо. Или поне са завършвали. Това проклето мастило е избеляло. Но определено има нещо. И възнамерявам да открия какво.

Дори Кетрикен, изглежда, се удиви от въодушевлението му.

Смаях се. Бях очаквал любезно да я изслуша, а не с цялото си сърце да приеме плана й.

Той рязко се изправи и бързо закрачи из стаята. Енергията на Умението се излъчваше от него като от огнище.

— Зимните бури вече брулят крайбрежието. Или поне ще започнат всеки момент. Ако тръгна до няколко дни, мога да стигна в Планинското кралство, преди да бъдат затворени проходите. Мога да се добера до... до каквото има там. И да се върна до пролетта. Може би с помощта, от която се нуждаем.

Онемях. Кетрикен още повече влоши положението.

— Намерението ми беше друго, милорд. Вие трябва да останете тук. Аз ще замина. Познавам Планините, родена съм там. Вие може и да загинете. Аз трябва да съм Жертвата.

С облекчение видях, че Искрен е също толкова поразен, колкото бях аз. Навярно след като го бе чул от устата й, най-после щеше да осъзнае, че това просто не е възможно. Той бавно поклати глава, хвана ръцете й и я погледна.

— Кралице моя. — Искрен въздъхна. — Трябва да го направя аз. В страшно много други отношения не оправдах очакванията на Шестте херцогства. И вашите. Когато дойдохте тук, нямах търпение да слушам вашите приказки за Жертвата. Мислех, че това са идеалистични момичешки глупости. Но не са. Тук не го казваме на глас, но го вярваме. Научих го от родителите си. Да поставям Шестте херцогства над себе си. Опитах да го направя. Но сега разбирам, че винаги съм пращал други да ме заместват. Седях тук и използвах Умението, вярно е, и вие имате представа какво ми струва това. Но пращах моряци и ратници да дават живота си за Шестте херцогства. Дори собственият ми племенник върши мръсната работа вместо мен. И въпреки онези, които жертвах, нашите брегове все още не са безопасни. Това е последният ми шанс. Нима ще пратя своята кралица, вместо да ида сам?

— Навярно... — Гласът на Кетрикен прегракна от неувереност. Тя сведе очи към огъня. — Навярно можем да отидем заедно.

Искрен се замисли. Наистина се замисли и Кетрикен разбра, че той сериозно е приел молбата й. На устните й плъзна усмивка, ала угасна веднага щом той бавно поклати глава.

— Не смея — тихо отвърна Искрен. — Някой трябва да остане тук. Някой, на когото имам доверие. Крал Умен е... баща ми не е добре. Страх ме е за него. За здравето му. Докато аз отсъствам и баща ми е зле, някой трябва да заеме моето място.

— Предпочитам да дойда с вас — настойчиво заяви Кетрикен.

Погледнах насторани, когато Искрен хвана брадичката й и я повдигна, за да се вгледа в очите ѝ.

— Зная — спокойно отвърна той. — Това е саможертвата, която трябва да ви помоля да направите. Да останете тук, когато предпочитате да дойдете с мен. Да сте сама. Отново. Заради Шестте херцогства.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя преклони глава пред волята му. Когато Искрен я притегли към себе си, аз тихо се изправих, взех Розмари и ги оставихме сами.

Бях в стаята си и преглеждах свитъците и плочките, когато на вратата ми почука един паж.

— Един час след вечеря ви викат в покоите на краля. — Това бе единственото му съобщение. Смаях се. От предишното ми посещение бяха изтекли две седмици. Не исках отново да споря с Умен. Ако ме викаше, за да ми съобщи, че очаква да започна да ухажвам Мигновена, не знаех какво щях да направя. Боях се, че може да изгубя самообладание. Решително развих един от свитъците за Праотците и се опитах да го прочета. Безполезно. Виждах единствено Моли.

През кратките нощи, които бяхме споделили след деня на плажа, Моли отказваше да разговаряме за Мигновена. В известен смисъл това ме облекчаваше. Но тя също престана да ме дразни със заканите си за всичко онова, което щяла да поиска от мен, когато наистина съм ѝ станел съпруг, и за многото деца, които сме щели да имаме. Просто беше изгубила надежда, че някога ще се оженим. Не ме укоряваше, тъй като знаеше, че не е по мое желание. Дори не питаше какво ще стане с нас. Също като Нощни очи, тя, изглежда, живееше само в настоящето. Приемаше всяка наша нощ на близост като нещо окончателно и не се чудеше дали ще има друга. Не усещах в нея отчаяние, а яростна решимост да не губим онова, което имаме сега, заради онова, което не можем да имаме утре. Не заслужавах всеотдайнността на такова вярно сърце.

Когато дремех до нея в леглото ѝ на топло сред уханията на тялото ѝ и нейните билки, ни закриляше именно нейната сила. Тя не използваше Умението, не притежаваше Осезание. Магията ѝ беше по-силна и Моли я правеше единствено с помощта на волята си. Когато късно нощем затваряше и заключваше вратата, тя създаваше в стаята си свят и време, които ни принадлежаха. Ако сляпо поставяше живота и щастието си в ръцете ми, щеше да е непоносимо. Ала сега бе още по-лошо. Тя вярваше, че накрая ще плати ужасна цена за любовта си към мен. И все пак отказваше да ме напусне. И аз не бях достатъчно мъж, за да се отвърна от нея и да я помоля да потърси по-щастлив живот. В най-самотните си часове, когато язден по пътеките около Бъкип и разхвърлях отровен хляб, аз разбирах, че съм страхливец и по-лош от крадец. Веднъж бях казал на Искрен, че не мога да взема чужда сила, за да подхраня своята, че никога няма да го направя. И все пак всеки ден правех с Моли тъкмо това. Свийкът за Праотците се изпълзна от отпуснатите ми пръсти. Стаята изведнъж започна да ме задушава. Отблъснах настрами плочките и свитъците, които се бях опитвал да чета. Един час преди вечеря отидох в покоите на Търпение.

От доста време не се бях отбивал при нея. Но дневната ѝ като че ли никога не се променяше, освен най-горния пласт боклуци, които отразяваха моментното ѝ увлечение. Този ден не правеше изключение. Навсякъде бяха окачени билки, събрани през есента и вързани за сущене. Докато се навеждах, за да не съборя нещо, се чувствах така, сякаш крача по обърната наопаки ливада.

— Малко ниско си ги навързала — оплаках се, когато лейди Търпение влезе.

— Не. Просто ти си станал прекалено висок. Я се изправи да те погледна.

Подчиних се, въпреки че главата ми опря в китка коча билка.

— Браво. Поне си заякнал от гребането през лятото. Сега изглеждаш много по-добре от онова болnavo момче, което се прибра вкъщи миналата зима. Казах ти, че настойките ще подействат. Е, щом си пораснал толкова висок, спокойно можеш да ми помогнеш да закача и тези билки.

И без повече приказки ме накара да опъвам въжета от стенните свещници до стълбовете на леглото и всичко друго, за което можеше да се завърже канап, и после да закачвам по тях китки билки. Тъкмо ме

беше накарала да се кача на един стол и да завързвам китки балсам, когато попита:

— Защо вече не ми хленчиш, че ти липсва Моли?

— Каква полза? — след кратко колебание тихо я попитах аз. Положих всички усилия да изглеждам примирен.

— Не. — Търпение спря за момент замислена, после ми подаде нова китка и каза: — Това е петнист лист. Много е горчив.

Някои казват, че предотвратявали зачеването. Не е вярно. Поне не винаги. Но ако жената го яде дълго, се разболява. — Лейди Търпение отново замълча за миг. — Може би, ако е болна, жената не зачева толкова лесно. Но не бих го препоръчала на никого, поне не на близките си.

— Тогава защо го сушиш?

— Инхалацията и гаргарата с петнист лист помагат срещу болно гърло. Така ми каза Моли, когато я видях да го бере в женската градина.

— Ясно. — Завързах китката за въжето като тяло, увиснало на клуп. Дори миришеше горчиво. Бях се чудил как може Искрен да не забелязва какво има точно под носа му. Защо никога не ми беше хрумнало за това? Как ли се бе чувствала — да се бои от онова, за което копнене всяка законно омъжена жена? За което напразно беше копняла Търпение?

— Водорасли, Фицрицарин?

Сепнах се.

— Моля?

— Попитах кога ще имаш свободен следобед, за да ми събереш водорасли? От черните, набръканите? По това време на годината са най-ароматни.

— Ще събера — разсеяно отвърнах аз. Още колко години щеше да се страхува Моли? Още колко горчивина трябваше да преглътне?

— Какво гледаш? — попита Търпение.

— Нищо. Защо?

— Защото два пъти те помолих да слезеш, за да преместим стола. Трябва да завържем всички китки.

— Извинявай. Не можах да се наспя и съм малко разсеян.

— Забелязах. Трябва да спиш повече. — Каза го прекалено сериозно. — Сега слез и премести стола, за да завържем китките

мента.

На вечеря не ядох много. Славен седеше сам на високия подиум и изглеждаше намусен. Обичайните му кръг блюдолизци бе на масата точно под него. Не разбрах защо вечеря сам. Определено имаше право на това, но защо бе решил да се изолира? Той повика един от менестрелите, които неотдавна беше довел в Бъкип. Повечето идваха от Фароу и те се отличаваха с носовата интонация, присъща на това херцогство, и обичаха дългите епоси. Този запя за никакво приключение на дядото на Славен по майчина линия — дядото бе уморил до смърт коня си, за да убие огромен елен, убягвал на цяло поколение ловци. Песента възвхаваше благородния жребец, дал живота си по заповед на своя господар. Не се споменаваше нищо за глупостта на господаря да погуби такова животно заради малко жилаво мясо и купчина рога.

— Изглеждаш зле — отбелаязя Бърич над рамото ми. Станах и тръгнах с него през залата.

— Имам много грижи. Трябва да мисля едновременно за много неща. Понякога имам чувството, че ако разполагам с време да се съсредоточа само върху един проблем, ще го решавам. И после ще продължа с другите.

— Всички мислят така. Обаче не е вярно. С времето свикваш с проблемите, за които не можеш да направиш нищо.

— Като например?

Той сви рамене и посочи надолу.

— Като например да си куц. Или да си незаконороден. Всички свикваме с неща, които някога сме се клели, че никога няма да преживеем. Какво те човърка този път?

— Нищо, за което мога да ти разкажа. Поне не и тук.

— Аха. Пак ония, а? — Бърич поклати глава. — Не ти завиждам, Фиц. Понякога човек има нужда просто да изплаче проблемите си пред друг. Ти си лишен дори от тази възможност. Но не се отчайвай. Убеден съм, че ще се справиш.

Той ме потупа по рамото и излезе на студа. Искрен имаше право. Ако можеше да се съди по вятъра, зимните бури започваха. Бях стигнал до средата на стълбището, когато осъзнах, че Бърич вече разговаря с мен открыто. Най-после ме смяташе за пораснал. Е, може

би щеше да е по-добре, ако самият аз се смятах за такъв. Изправих гръб и се качих в стаята си.

Вложих повече старание в тоалета си, отколкото от много време. В същото време си помислих за Искрен, който бе побързал да се преоблече заради Кетрикен. Как бе могъл да е толкова сляп за нея? Ами аз за Моли? Още какво правеше тя заради нас? Отново се почувствах нещастен, по-остро от всяко. Довечера. Довечера, след като Умен свършеше с мен. Не можех да й позволя да продължава със саможертвите си. Засега не можех да направя нищо, освен да престана да мисля за това. Завързах косата си на воинска опашка, която вече смятах за напълно заслужена, и изпънах предницата на синия си елек. Беше ми малко тесен в раменете, но напоследък същото се отнасяше за всичките ми дрехи. После излязох от стаята.

В коридора пред покоите на крал Умен срещнах Искрен — водеше Кетрикен под ръка. Никога не ги бях виждал така — принцът престолонаследник със своята съпруга. Искрен носеше дълъг официален тъмнозелен кафтан. По ръкавите и долния му ръб имаше везани ивици — стилизиранi елени. На главата му блестеше сребърна корона със синия скъпоценен камък на принца престолонаследник. Отдавна не го бях виждал да си я слага. Кетрикен беше облечена в лилаво и бяло. Роклята й бе sempла, ръкавите й бяха къси и широки и от тях се подаваха по-тесни и по-дълги бели ръкави. Носеше накитите, които й беше подарил Искрен, и дългата й златиста коса бе фризирана и прихваната със сребърна мрежа, обсипана с аметисти. Заковах се на място. Лицата им бяха сериозни. Не можеха да отиват никъде другаде, освен при краля.

Поклоних се и предпазливо дадох на Искрен да разбере, че баща му ме е повикал.

— Не — отвърна той. — Аз те повиках да се явиш при крал Умен. Заедно с нас с Кетрикен. Искам да присъстваш на това.

Изпълни ме облекчение. Значи не се отнасяше за Мигновена.

— На какво да присъствам, милорд?

Той ме погледна така, сякаш съм се побъркал.

— Искам от краля разрешение да замина на поход. Да потърся Праотците и да доведа помощта, от която толкова отчаяно се нуждаем.

— О. — Чак сега забелязах мълчаливия паж, целият в черно, който носеше наръч свитъци и плочки. Лицето му бе бледо и сковано.

Бях готов да се обзаложа, че никога не е правил нещо по-официално за Искрен от това да му лъска ботушите. Току-що измита и облечена в цветовете на Кетрикен, Розмари ми напомняше за хубаво изтъркана лилаво-бяла ряпа. Усмихнах се на пълничкото момиченце, но то ми отвърна със сериозен поглед.

Искрен почука на вратата.

— Един момент! — извика Уолас, открехна вратата, гневно надзърна навън, после видя, че бави престолонаследника, поколеба се за миг и широко отвори вратата.

— Милорд — с разтреперан глас каза той. — Не ви очаквах. Не знаех, че кралят ще...

— Не си ни необходим. Можеш да си вървиш. — Искрен обикновено не освобождаваше толкова студено дори паж.

— Но... кралят може да има нужда от мен... — Очите му диво заскачаха. Страхуваше се от нещо.

Искрен присви очи.

— Ако се наложи, ще се погрижа да те повикат. Всъщност можеш да почакаш. Пред вратата. Ако трябва, ще те повикам.

Уолас излезе в коридора. Влязохме в кралските покой и Искрен затвори вратата.

— Този човек не ми харесва — отбеляза той достатъчно високо, за да се чуе навън. — Прекалено е работелен и мазен. Отвратително съчетание.

Краля го нямаше в дневната, но на прага на спалнята се появи шутът. Опули се, ухили се във внезапен пристъп на радост и ни се поклони до пода.

— Сир! Събудете се! Менестрелите дойдоха, както ви предупредих!

— Стига глупости, шуте — изсумтя Искрен, но не се ядоса — само отблъсна престорените опити на шута да целуне полите на кафтана му. Кетрикен вдигна ръка да скрие усмивката си и последва мъжа си. Шутът за малко да успее да ме препъне с ненадейно подложения си крак. Прескох го, но влязох тромаво и едва не се блъснах в Кетрикен. Шутът се ухили, после заподскача към леглото на Умен, хвана ръката на стареца и нежно я потупа.

— Ваше величество? Ваше величество? Имате гости.

Умен се размърда и внезапно дълбоко си пое дъх.

— Какво става? Кой е тук? Искрен? Фиц! — Гласът му не бе силен и в него се долавяха сприхави нотки, но въпреки това беше по-добре, отколкото очаквах. Докато шутът отмяташе завесите на балдахина и повдигаше краля на възглавници, видях, че Умен изглежда по-стар от Сенч. Приликата им като че ли ставаше все по-силна. Кожата на лицето на Умен бе увиснала и разкриваше същия силует като на незаконородения му брат. Очите му бяха будни, но уморени. Изглеждаше по-добре от предния път. — Е, какво има? — попита той.

Искрен дълбоко и официално се поклони, Кетри肯 направи реверанс. Аз направих каквото изискваше етикетът: прилекнах на едно коляно и останах в тази поза със сведена глава. Все пак крадешком вдигнах поглед.

— Кралю — започна престолонаследникът. — Татко. Дойдох да поискам вашето разрешение за едно начинание.

— Какво начинание? — сприхаво попита кралят.

Искрен срещна погледа на баща си.

— Искам да напусна Бъкип с избрана група мъже и да се опитам да мина по древния път на крал Мъдрост. Намерението ми е тази зима да замина за Дъждовните земи отвъд Планинското кралство, да открия Праотците и да ги помоля да изпълнят обещанието, което са дали на нашия предшественик.

За миг на лицето на Умен се изписа смаяно изражение. Той се надигна и спусна мършавите си нозе на пода.

— Шуте, донеси вино. Фиц, стани и му помогни. Кетри肯, скъпа, ще ми подадеш ли ръката си, за да ми помогнеш да се домъкна до оня стол пред огнището? Искрен, донеси масичката до прозореца. Моля те.

С тези думи той спука мехура от официалност. Кетри肯 му помогна с нежност, която ми показа, че изпитва искрена общ към стареца. Шутът заподскача към шкафа в дневната за чаши и ме оставил да избера бутилка вино от малкия склад, който кралят пазеше в покоите си. Шишетата бяха прашни — явно отдавна не ги беше опитвал. Подозрително се зачудих от какъв източник го снабдява с вино Уолас. Поне останалата част от стаята беше в ред. За разлика отпреди Зимното празненство. Кадилниците с димче, които страшно ме бяха обезпокоили, сега бяха събрани в тъгъла. Тази вечер кралят, изглежда, беше на себе си.

Шутът помогна на Умен да си облече дебел вълнен халат и коленичи, за да му обуе пантофите. Кралят седна на стола си пред огъня и остави чашата си на масичката. По-стар. Много по-стар. Но кралят, на когото толкова често бях докладвал в детството си, отново провеждаше съвет в мое присъствие. Изведнъж ми се прииска да съм онзи, който тази вечер ще разговаря с него. Този старец с прозорливи очи може би щеше да се вслуша в основанията за желанието ми да се оженя за Моли. В мен отново се надигна гняв към Уолас, заради новите навици на моя крал.

Но този миг не беше мой. Въпреки неофициалността на Умен Искрен и Кетри肯 бяха изключително напрегнати. Ние с шута им донесохме столове, за да седнат от двете страни на краля. Застанах зад Искрен и зачаках.

— Говори просто — помоли сина си Умен и Искрен го направи. Свityците на Кетри肯 бяха развити един по един и престолонаследникът прочете на глас най-важните откъси. Дълго разглеждаха старата карта. Отначало кралят само задаваше въпроси, без да прави коментари или заключения, докато не се увери, че е получил от тях цялата информация. Шутът стоеше до него и ту ми се усмихваше, ту правеше физиономии на Искреновия паж в опит да накара вцепенилото се момче да се засмее. Мисля, че по-скоро го уплаши. Розмари съвсем забрави къде се намира и се заигра с пискюолите на балдахина.

Когато Искрен свърши и Кетри肯 прибави своите забележки, кралят се отпусна на стола си, допи малкото останало в чашата му вино и я вдигна към шута, за да му я напълни. Отпи пак, въздъхна и поклати глава.

— Не. В това начинание има прекалено много от детските приказки, за да се захващащ с него точно сега, Искрен. Ти ми показва достатъчно, за да ме убедиш, че си струва да пратим някого там. Човек по твой избор, с подходяща свита, подаръци и писма от теб и мен, потвърждаващи, че е упълномощен от нас. Но самият ти, принцът престолонаследник? Не. В момента нямаме достатъчно възможности. По-рано днес при мен беше Славен, прегледахме разходите за строежа на новите кораби и укрепването на кулите на Острова на еленовия рог. Парите намаляват. И хората едва ли ще се почувствува по-спокойни, ако напуснеш града.

— Няма да избягам, ще отида на поход. За тяхно добро. И ще оставя тук престолонаследницата, която ще ме представлява по време на отсъствието ми. Нямах предвид керван с менестрели, готвачи и везани шатри, милорд. Ще пътуваме по заснежени пътища, в сърцето на самата зима. Ще взема бойна част и ще пътуваме като воини. Както винаги съм пътувал.

— И смяташ, че това ще впечатли Праотците, така ли? Ако ги откриеш? Ако изобщо съществуват?

— Според легендата крал Мъдрост отишъл сам. Аз съм убеден, че Праотците съществуват и че той ги е открил. Ако не успея, ще се върна и пак ще се заема с Умението и своите кораби. Какво имаме да губим? Ако успея, ще доведа могъщ съюзник.

— Ами ако загинеш, докато ги търсиш? — тежко попита Умен.

Искрен отвори уста да отговори. Но преди да успее да каже нещо, вратата на дневната рязко се отвори и в стаята влетя Славен. Лицето му беше зачервено.

— Какво става тук? Защо не ми е съобщено за този съвет? — Той ме стрелна с отровен поглед. Зад него в спалнята надникна Уолас.

Искрен си позволи да се усмихне.

— Ако не ти е било съобщено от твоите шпиони, защо сега си тук? Обвинявай тях, че не си научил по-рано, не мен. — Главата на Уолас рязко се отдръпна и се скри в дневната.

— Татко, искам да знам какво става тук! — Славен още малко и щеше да тропне с крак. Зад Умен шутът имитира изражението на принца. Пажът на Искрен най-сетне се усмихна, ала после очите му се ококориха.

Крал Умен се обърна към Искрен.

— Има ли причина да изключиш принц Славен от това обсъждане?

— Не смятах, че го засяга. — Искрен замълча за миг. — И исках да съм сигурен, че сте взели решението си съвсем сам. — Винаги верен на името си.

Славен кипеше, ноздрите му бяха побледнели. Умен вдигна ръка, за да го успокои. И отново заговори на големия си син.

— Наистина ли не го засяга? А на кого ще се падне мантията на властта, докато те няма?

Очите на Искрен станаха ледени.

— Ще ме представлява престолонаследницата, разбира се. А мантията на властта все още носите вие, милорд.

— Ако не се завърнеш?

— Сигурен съм, че брат ми мигновено ще се приспособи към това положение. — Искрен не си направи труда да скрие неприязънта в гласа си. Тогава разбрах колко дълбоко го е засегнала отровата на коварствата на Славен. Тя бе разяла и слабите им връзки като братя. Сега те бяха само съперници. Умен също гоолови, не се съмнявам. Зачудих се дали това изобщо го изненадва.

Колкото до Славен, при споменаването за заминаването на Искрен той наостри уши и застана нащрек, като куче, което проси до масата. И заговори прекалено бързо, за да симулира каквато и да е искреност.

— Ако някой ми обясни къде отива Искрен, навярно ще мога сам да кажа с какво съм готов да се нагърбя.

Искрен мълчеше. После погледна баща си.

— Брат ти — каза Умен — иска да му позволя да се отправи на поход за Дъждовните земи отвъд Планинското кралство. За да потърси Праотците и да получи от тях помощта, която някога са ни обещали.

Славен се опули. Не зная дали не вярваше в идеята за Праотците или в късмета, който толкова внезапно го беше сполетял. Той облиза устни.

— Аз, разбира се, му забраних. — Умен внимателно наблюдаваше Славен.

— Но защо? — попита принцът. — Непременно трябва да се обмислят всички възможности...

— Цената е непосилна. Самият ти съвсем насъкло ми докладва, че строежът и снабдяването на новите кораби са изчерпали всичките ни резерви.

Очите на Славен премигнаха светкавично — като трепване на змийски език.

— Но оттогава получих останалите доклади за реколтата, татко. Не знаех, че ще са толкова добри. Могат да се намерят средства. Ако той се съгласи да пътува скромно.

Искрен изсумтя.

— Благодаря ти за загрижеността, Славен. Не знаех, че тези решения са в твоите компетенции.

— Аз само съветвам краля, точно като теб — припряно отвърна брат му.

— Не смяташ ли, че е по-разумно да пратим друг? — попита Умен. — Какво ще си помислят хората, ако престолонаследникът напусне Бъкип в такъв момент?

— Да пратим друг ли? — Славен се престори, че се замисля. — Не, струва ми се. Не и за онова, за което ще молим. Нали легендите разказват, че крал Мъдрост отишъл сам? Какво ни е известно за Праотците? Можем ли да се осмелим да рискуваме да пратим някой по-нископоставен и да ги обидим? Мисля, че е нужен поне кралски син. Що се отнася до напускането му на Бъкип... е, вие сте кралят и все още сте тук. Както и жена му.

— Престолонаследницата — изсумтя Искрен, ала Славен продължи:

— И аз. Бъкип няма да е изоставен. А самата задача? Тя може да вдъхнови хората. Или, ако предпочитате, можем да запазим в тайна причината за заминаването му. Можем да го представим просто като посещение при нашите съюзници от Планинското кралство. Особено ако с него замине и жена му.

— Престолонаследницата ще остане тук — отново наблегна на титлата ѝ Искрен. — За да ме представлява. И да брани интересите ми.

— Нямаш ли доверие на баща ни? — любезно го попита Славен.

Искрен не отговори и погледна стареца, отпуснат на стола пред огъня. Безмълвният му въпрос бе ясен за всеки с очи да вижда. „Мога ли да ти имам доверие?“ Но верен на името си, Умен отговори с друг въпрос.

— Ти чу съображенията на принц Славен за това начинание.

И моите. Знаеш своите. Като имаш предвид тези съвети, как искаш да постъпиш?

Благослових Искрен, защото той се обрна и погледна единствено Кетрикен. Двамата не си размениха нито кимване, нито шепот. Ала когато отново впери очи в баща си, принцът му даде отговора и на двамата.

— Искам да замина за Дъждовните земи отвъд Планинското кралство. При това колкото може по-скоро.

Крал Умен бавно кимна и сърцето ми се сви. Но шутът се отдалечи от краля, направи циганско колело и отново се изпъна зад

стола му, сякаш изобщо не е помръдвал. Това нервира Славен. Ала когато Искрен коленичи, за да целуне ръката на баща си и да му благодари за разрешението, усмивката, плъзнала на лицето на младия принц, бе достатъчно широка, за да погълне и акула.

С това съдържанието на съвета почти се изчерпа. Искрен искаше да замине след седем дни. Умен се съгласи, както и с желанието му сам да избере свитата си, макар че Славен се позамисли. Когато накрая кралят ни освободи, с неудоволствие забелязах, че Славен остава да поговори с Уолас в дневната. Зачудих се дали Сенч ще mi позволи да убия Уолас. Вече mi беше забранил да отстраня Славен по този начин, а впоследствие бях обещал и на краля. Но Уолас нямаше такава неприкосновеност.

В коридора Искрен mi благодари. Осмелих се да го попитам защо mu е било нужно моето присъствие.

— За да участвуваш — отвърна той. — Да участвуваш е нещо много повече от това по-късно да научиш. Да запомниш всички изречени думи... за да не бъдат забравени.

Тогава разбрах, че същата нощ ще ме повика Сенч.

Но не успях да устоя на изкушението да отида при Моли. След като бях видял краля отново като крал, изтляващите mi надежди се бяха разгорели. Обещах си да се отбия при нея за кратко, само за да поговорим, да й кажа, че оценявам всичко, което прави. Щях да съм в стаята си преди малките часове, които Сенч предпочиташе за срещите ни.

Плахо почуках на вратата й и тя бързо ме пусна да вляза. Сигурно видя колко съм възбуден, защото мигновено се озова в обятията mi, без никакви въпроси. Погалих лъскавите й коси и се вгледах в очите й. Страстта, която внезапно ме обзе, напомняше на придошли пролетни води, помитащи всичко по пътя si. Забравих за намерението mi просто спокойно да си поговорим. Моли ахна, когато яростно я притиснах към себе си, и mi се отдаде.

Струваше mi се, че са изтекли месеци, а не дни, откакто за последен път бяхме били заедно. Когато жадно ме целуна, изведнъж се почувствах неловко — не бях сигурен защо me желае. Тя беше млада и красива. Щях да съм сушен, ако si въобразявах, че може да иска някой толкова изчерпан, колкото мен. Моли не mi позволи да се замисля над съмненията mi и без колебание ме притегли върху себе си. Насред

споделения миг аз най-сетне видях истинността на любовта ѝ в сините ѝ очи. По-късно щях да си спомням пръснатата ѝ по възглавницата коса, ухаещата ѝ кожа, дори начина, по който отмяташе глава и тихо даваше с глас израз на страстта си.

Накрая Моли удивено ми прошепна, че страстта ми ме превръщала в съвсем друг човек. Главата ѝ бе отпусната на гърдите ми. Мълчах и галех тъмната коса, която винаги ухаеше на нейните билки. Бабина душица и лавандула. Затворих очи. Знаех, че добре съм защитил мислите си. Това отдавна ми бе станало навик, когато бях с Моли.

Значи не го беше направил Искрен.

Не бях искал да се случи така. Съмнявах се, че е станало по нечие желание. Може би — поне така се надявах — никой, освен мен не го бе усетил напълно. Тогава никой нямаше да пострада, стига да го запазех в тайна. Стига завинаги да изтриех от ума си сладостта на устните на Кетрикен и нежността на нейната невероятно бяла кожа.

19

СЪОБЩЕНИЯ

Принцът престолонаследник Искрен напусна Бъкип в началото на третата зима от Войната с алените кораби. Взе със себе си малка група лично избрани спътници, които щяха да го придружат в похода му като негова лична стражса, да пътуват с него до Планинското кралство и да изчакат завръщането му там. Аргументите му бяха, че по-малката група се нуждае от по-малко багаж, а зимното пътуване през Планините налагало да носи със себе си всичката си храна. Освен това той реши отиването му при Праотците да не изглежда като военен поход. Малцина освен спътниците му знаеха за истинската му цел. Официално той заминаваше за Планинското кралство, за да преговаря с тъст си крал Ейод за евентуална военна подкрепа срещу алените кораби.

Струва си да бъдат посочени неколцина от онези, които Искрен взе да го придружат. Ход, учителката по бойно майсторство, бе една от първите, които престолонаследникът избра. Никой в кралството не можеше да се мери с нея по тактически умения и въпреки годините си тя продължаваше възхитително да борави с оръжия. Чарим, камериерът на Искрен, който бе с него толкова отдавна, и го беше следвал в толкова много походи, че и двамата не можеха да си представят оставането му в замъка. Кестен, с цвят, съответстващ на името му, повече от десетилетие бе в личната му стражса. Липсваше му едното око и по-голямата част от едното му ухо, ала въпреки това изглеждаше два пъти по-бедителен от всеки друг. Киф и Кеф, близнаци и също като Кестен, от дълги години членове на почетната стражса на Искрен. Бърич, управителят на бъкипската конюшня, се присъедини към

группата по свое желание. Когато възразиха срещу заминаването му, той отбеляза, че оставял способен човек да се грижи за конюшнята и че по време на пътуването щяло да има нужда от човек, който да познава животните, за да не умрат по време на зимния преход през Планините. В допълнение Бърич посочи лекителските умения и опита си на човек на принц Рицарин — последното беше известно на малцина.

Вечерта преди заминаването си Искрен ме повика в кабинета си.

— Ти не одобряваш това пътуване, нали? Смяташ го за глупаво — вместо поздрав рече той.

Трябващ да се усмихна. Престолонаследникът неволно бе изразил мислите ми.

— Прав сте. Имам сериозни съмнения — предпазливо се съгласих аз.

— Аз също. Но какво друго ми остава? Това поне е възможност наистина да направя нещо. Нещо друго, освен да седя в оная проклета кула и да се самоубивам с Умението.

През последните няколко дни Искрен старательно бе прерисувал картата на Кетрикен. Сега внимателно я нави и я пъхна в кожен кальф. Промяната, настъпила в него през последната седмица, ме удиви. Косата му продължаваше да е сива, тялото му беше изтощено и отпуснато от прекалено многото месеци седене. Ала се движеше енергично и откакто бе взето решението, двамата с Кетрикен всяка вечер почитаха Голямата зала. Беше удоволствие да ги гледаш как се хранят с апетит и остават на чаша вино, докато Меден или друг менестрел забавлява всички. Топлотата към Кетрикен бе друга страсть, която престолонаследникът си възвърна. Когато бяха на масата, очите й рядко се откъсваха от лицето му. Докато менестрелите пееха, пръстите й винаги почиваха върху ръката му. Тя сияеше в негово присъствие като пламтяща свещ. Колкото и стени да вдигах в ума си, нямаше как да не усещам взаимната им наслада от споделените им нощи. Бях се опитал да се скрия от страстта им, като се потопя в Моли. Накрая изпитвах угрizения, че Моли е много доволна от отново

разгорялата се пламенност. Как щеше да се почувства, ако узнаеше, че желанието ми не е само мое?

Умението. Бяха ме предупреждавали за неговите преимущества и капани, за това, че може да изсмуче от човек всичко, освен жаждата за неговото използване. Ала никой не ми бе споменавал за това. В известен смисъл с нетърпение чаках Искрен да замине, за да мога пак да съм сигурен, че душата ми е единствено моя.

— Работата ви в онази кула не е по-маловажна. Ако хората можеха да разберат как се погубвате заради тях...

— Както го разбираш ти. Това лято с теб се сближихме, момко. Станахме по-близки, отколкото смятах, че е възможно. Не съм бил толкова близък с някого от смъртта на баща ти.

„По-близки, отколкото предполагате, милорд.“ Но не произнесох тези думи на глас.

— Така е.

— Искам да те помоля за една услуга. Въщност за две.

— Знаете, че няма да ви откажа.

— Никога не го заявявай толкова лесно. Първата е да се грижиш за жена ми. Тя е помъдряла по отношение на живота в Бъкип, но все още е прекалено доверчива. Пази я.

— Винаги съм го правил и без да ме молите, милорд.

— И втората. — Той си пое дъх и въздъхна. — Искам да се опитам да остана и тук. В твоя ум. Докогато мога.

— Милорд... — Поколебах се. Искрен имаше право. Това не бе нещо, което с готовност щях да сторя. Ала вече се бях съгласил. Знаех, че е за доброто на кралството. Но за мен? И без това усещах, че силното присъствие на Искрен размива границите на същността ми. Не ставаше въпрос за връзка, която да продължи няколко часа или дни, а седмици и най-вероятно месеци. Зачудих се дали и при членовете на котерията е така, дали постепенно престават да имат личен живот. — Ами вашата котерия? — тихо попитах аз.

— Какво? — отвърна престолонаследникът. — Засега ги оставям в стражевите кули и на корабите. Могат да пращат съобщенията си на Ведра. Тя ще ги предава на Умен. Ако сметнат, че трябва да научат нещо, могат да се свържат с мен. — Той замълча за миг. — Чрез теб ще търся друга информация. Неща, които предпочитам да пазя в тайна.

„Вестите за престолонаследницата“ — помислих си. За това как Славен ще използва силите си в отсъствието на брат си. Клюки и интриги. От друга страна, незначителни неща. От друга — подробностите, които осигуряваха положението на Искрен. За хиляден път ми се прииска да мога винаги да използвам Умението си. Ако притежавах тази способност, нямаше да има нужда Искрен да ме моли за това. Щях да съм в състояние по всяко време да се пресягам към него. Но сега единствената ни възможност беше установената чрез физически контакт връзка, каквато бяхме използвали през лятото. С нейна помощ, когато пожелаеше, той можеше да научава какво става в Бъкип и да ми праща напътствията си. Колебаех се, ала вече знаех, че ще приема. От вярност към него и към Шестте херцогства. Не от жажда за Умението. Погледнах го.

— Съгласен съм.

— Отлично знаеш как започва — рече той. Това не бе въпрос. Просто вече се разбирахме от една дума. Искрен не изчака отговора ми. — Ще се опитам да не ти се натрапвам — обеща престолонаследникът. Приближих се до него. Той вдигна ръка и ме докосна по рамото. И отново беше с мен — съзнателно не го беше правил от онзи ден в кабинета си, когато ме бе помолил да крия мислите си.

Денят на заминаването беше хубав, освежаващо студен, небесата бяха ясно сини. Верен на думата си, Искрен бе ограничил свитата си до минимум. На сутринта след съвета бяха пратени конни вестоносци. Те щяха да се движат пред него и да уреждат снабдяването с провизии и подслон в градовете, през които щеше да мине. Това щеше да му позволи бързо и лесно да прекоси Шестте херцогства.

Аз единствен не се сбогувах с Искрен. Той остана в ума ми, малък и тих като семе, очакващо пролетта. Почти също толкова незабележим, колкото Ношни очи. Кетрикен бе решила да го изпрати от мразовитите стени на Градината на кралицата. Беше се простила с него по-рано и бе избрала това място, за да не привлече вниманието, ако се разплаче. Стоях до нея и понасях вибрациите на онова, което през последната седмица бяха споделили двамата с Искрен. Едновременно се радвах за нея и ми се свиваше сърцето, защото така бързо ѝ отнемаха онова, което съвсем скоро беше намерила. Коне и мъже, товарни животни и знамена, най-сетне се скриха от поглед зад

хълмовете. И тогава усетих нещо, от което ме побиха тръпки. Тя се пресегна към него с Осезанието. Съвсем слабо, да, ала достатъчно, та някъде в сърцето ми Нощни очи да се сепне и с пламнали очи да попита: „Какво става?“

„Нищо. Нищо, свързано с нас — казах му аз. — Скоро ще отидем на лов, братко. Отдавна не сме го правили.“

Няколко дни след заминаването им почти отново заживях собствен живот. Бях се ужасявал от мига на раздялата с Бърич. Разбирах какво го кара да последва престолонаследника, но без него се чувствах незащитен. Това ми говореше много неща за самия мен, неща, които не желаех да узnamам. Ала в същото време с Нощни очи най-сетне бяхме свободни открито да използваме Осезанието. Посрещах почти всеки изгрев с него на километри от замъка. В дните, когато търсехме претопени, яздел Сажда, но тя не се чувстваше съвсем спокойно близо до вълка. След време претопените като че ли намаляха и не се насочваха към района на Бъкип. Вече можехме да ловуваме за удоволствие. Тогава ходех пеш, защото можехме повече да се наслаждаваме на компанията си. Нощни очи одобри физическото ми укрепване през лятото. Тази зима за пръв път, откакто Славен ме беше отровил, усетих, че отново използвам цялото си тяло и сила. Енергичните утрини на лов и нощите с Моли щяха да са достатъчен живот за всеки мъж. В тези прости неща има нещо, което носи абсолютно удовлетворение.

Предполагам, че ми се е искало животът ми винаги да е толкова прост и пълноценен. Опитвах се да не обръщам внимание на неща, които знаех, че са опасни. Задържалото се хубаво време, казвах си аз, щеше да осигури на Искрен добро начало на пътуването. Изхвърлих от ума си въпроси като този дали алените кораби ще ни нападнат, докато сме толкова незащитени. Избягвах и Славен, както и внезапните безкрайни празненства, които напълниха Бъкип с негови привърженици и караха факлите в Голямата зала да пламтят до късно всяка нощ. В замъка все по-често се усещаше присъствието на Ведра и Джъстин. Не можех да вляза в някоя стая, в която бяха и те, и да не ме пронижат стрелите на неприязната им. Започнах да избягвам вечер общите помещения, където трябваше да се сблъскам или с тях, или с гостите на Славен.

Едва бяха изтекли два дни от заминаването на Искрен, когато чух слухове, че истинската цел на пътуването му била да търси Праотците. Не можех да обвиня за тях Славен. Избраниците на престолонаследника знаеха каква е действителната им задача. Бърич сам я бе открил. Щом беше успял той, защо да не можеше и друг? Оттук и мълвата. Ала когато чух две момчета да се смеят на „глупостта на крал Мъдрост и лековерието на Искрен“, предположих, че осмиването му е дело на Славен. Използването на Умението бе изисквало от престолонаследника пълно усамотяване. Хората се питаха какво прави толкова дълго сам в кулата си. Естествено, знаеха, че използва Умението, ала това беше прекалено безинтересна тема за клюките. Разсеяният му поглед, странните часове, в които се хранеше и почиваше, призрачното му присъствие в замъка, докато другите спяха — всичко това подхранваше слуховете. Дали си бе изгубил ума и се беше отправил на безумно пътуване? Разпространяваха се най-различни догадки и Славен им осигуряваше плодородна почва. Той намираше поводи за всевъзможни гощавки и събирания на благородниците. Крал Умен рядко се чувстваше достатъчно добре, за да присъства, а Кетрикен не обичаше компанията на остроумните негодници на Славен. Аз стоях настани. Можех да мърморя само пред себе си и пред Сенч за разходите по тези празненства, след като Славен беше заявил, че почти нямало средства за експедицията на Искрен. Сенч само поклати глава.

Напоследък старецът беше станал по-мълчалив. Изпитвах неспокойното чувство, че крие нещо. Сами по себе си тайните не бяха нищо ново. Старият убиец бе пълен с тайни. Просто не можех да се избавя от усещането, че тази тайна някак си пряко е свързана с мен. Не можех да го попитам направо, но го наблюдавах. На работната му маса забелязвах признания от активно използване в мое отсъствие. Още по-странно бе, че винаги, когато ме викаше, свързаният с работата му безпорядък беше грижливо разтребен. Години наред аз бях почиствал стаята му.

Фактът, че сега сам се грижеше за това, или трябваше да е укор към мен, или означаваше, че крие какво върши.

Неспособен да устоя на изкушението, аз го наблюдавах винаги щом можех. Не научих нищо за тайната му, ала видях много от онова, което преди бях пропускал. Сенч оstarяваше. Студеното време

сковаваше ставите му. Той бе по-голям от Умен, незаконороден като мен, и въпреки болежките си все пак изглеждаше по-млад от краля. Но когато четеше, вече държеше свитъците все по-далеч от очите си и избягваше да се пресяга за нещо, намиращо се по-високо от главата му. Беше ми също толкова мъчително да наблюдавам тези промени, колкото и да зная, че има тайни от мен.

Двадесет и три дни след заминаването на Искрен се върнах от утринен лов с Нощни очи и заварих замъка на крак. Човек оставаше с впечатление за разровен мравуняк, ала липсваше целеустремеността на мравките. Отидох право при готвачката Сара и я попитах какво се е случило. Кухнята на всеки замък е сърцето на всички слухове и отстъпва само на стаята на стражниците. В Бъкип кухненските клюки обикновено бяха по-точни.

— Пристигна един конник, конят му почти издъхваше. Каза, че пиратите нападнали Брод. Опожарили целия град. Претопили седемдесет души. Още не се знаело колко са мъртвите. И щяло да има още жертви, останали бездомни в тоя студ. Три кораба пирати, каза момчето. Отиде право при принц Славен да му докладва. Принц Славен го прати тук да го нахраним. Сега е в стаята на стражниците, спи. — Тя сниши глас. — Момчето само изминало целия той път. Сменяло конете във всеки град, минало по крайречния път, но не позволило никой друг да предаде съобщението вместо него. Каза, че всеки момент очаквало да научи, че идва помощ, да чуе от някого, че вече знаят и са пратили кораби. Обаче нямало нищо.

— От Брод ли? Значи се е случило поне преди пет дни. Защо сигналните кули не са запалили огньовете? — попитах аз. — Защо не са пратили гъльби в Чайка или Залива на тюлените? Принц Искрен оставил патрулен кораб в този район. Моряците трябва да са можели да видят светлината от Чайка или Брод. Освен това в Червената кула има член на котерията — Уил. Той би трябвало да види сигналните огньове и да прати съобщение на Ведра. Как може никой тук да не е научил, как може да не знаем нищо?

Готвачката още повече сниши глас и многозначително бълсна в масата тестото, което месеше.

— Момчето каза, че сигналните огньове били запалени — и в Брод, и в Ледоград. Пратили и гъльби в Чайка. Корабът не пристигнал.

— Тогава защо не знаем нищо? — Овладях гнева си. Усетих слабо пърхане на загриженост от страна на Искрен. — Е, сигурно точно сега няма смисъл да задавам тези въпроси. Как реагира Славен? „Рурист“ ли прати? Щеше ми се да бях тук, за да отплавам с него.

Готвачката изсумтя и за миг престана да бълска тестото.

— Върви тогава, защото няма да закъснееш. Не съм чула нещо да е направено или да е пратен някой. Никой не е пратен, никой. Никой.

— Знаеш, че не си падам по клюките, Фиц, обаче се шушука, че принц Славен е знал — продължи тя. — Когато дойде момчето, принцът беше страшно мил, даже му даде кесийка монети. Но му каза, че вече било късно. Пиратите отдавна си били тръгнали. Нямало смисъл да праща нито кораб, нито ратници.

— Късно за бой с пиратите, да. Ами бездомните в Брод? Група работници, за да помогнат за възстановяването на къщите, няколко каруци с храна...

— Каза, че нямал пари за такова нещо — презрително изсумтя готвачката, после започна да разделя тестото, за да бухне. — Съкровищницата била изпразнена от строежа на кораби и поддръжката им. Искрен бил взел и малкото, което останало, за похода си при Праотците. — Тя избърса ръце в престиilkата си. — После каза, че много съжалявал. Искрено съжалявал.

Обзе ме ледена ярост. Потупах готвачката по рамото и я уверих, че всичко ще е наред. Като замаян излязох от кухнята и отидох в кабинета на Искрен. Пред вратата спрях и се пресегнах. Ясно зърнах намерението му. В едно задно чекмедже щях да открия стара златна огърлица със смарагди. Останала от баба му. Щеше да стигне да наема хора, да купя зърно и да го пратя по тях. Отворих вратата и спрях.

Искрен бе разхвърлян човек и набързо беше съbral багажа си. Чарим бе заминал с него и не беше успял да разтреби. Но това тук бе нещо друго. Друг навярно нямаше да забележи нищо нередно. Ала аз видях стаята и със своите очи, и с тези на Искрен. Всичко беше преровано. Онзи, който го бе направил, или не се беше страхувал, че ще го разкрият, или не познаваше добре престолонаследника. Всички чекмеджета и шкафове бяха затворени. Столът бе пълно до масата. Беше прекалено подредено. Без да храня голяма надежда, отидох при чекмеджето, издърпах го и надникнах в задния ъгъл. Може би я бе спасила тъкмо небрежността на Искрен. Никога нямаше да търся

смарагдова огърлица, скрита под тази бъркотия — стара шпора, счупена тока от колан, парче еленов рог, полуиздялано като дръжка на нож. Но тя беше там, увита в парче груб плат. От стаята трябаше да се вземат още някои ценни дреболии. Докато ги събирах, се озадачих. Щом не липсваха, каква бе целта на търсенето?

Методично подредих десетки пергаментови карти, после започнах да свалям други от стената. Докато грижливо навивах една, в стаята тихо влезе Кетрикен. Осезанието ми съобщи за нея още преди да е докоснала вратата, затова срещнах погледа ѝ без изненада. Застанах твърдо пред прилива на чувства от Искрен, които бликнаха в мен. Видът ѝ сякаш ми даде вътрешна сила. Тя бе прелестна, светлокожа и стройна, с рокля от мека синя вълна. Поех си дъх. Кетрикен ме погледна въпросително.

— Искрен искаше да сложа в ред картите. Влагата може да ги повреди, а когато отсъства, стаята му не се топли — казах аз.

Тя кимна.

— Тук изглежда толкова пусто и студено без него. Не само студеното огнище. Няма я неговата миризма, неговия безпорядък...

— Значи вие сте разтребвали тук? — попитах небрежно.

— Не! — Кетрикен се засмя. — Моето разтребване разваля и малкото ред, който той поддържа тук. Не, ще го оставя както си е до завръщането му. Искам, когато се прибере, да завари вещите си по местата им. — Лицето ѝ помръкна. — Но тази стая е най-малкото. Сутринта пратих един паж да те търси, но те нямаше. Научи ли новината за Брод?

— Само клюки — отвърнах аз.

— Тогава си чул колкото и аз. Никой не ме повика — студено каза Кетрикен. В очите ѝ имаше болка. — Повечето чух от лейди Скромност, която от своя страна чула камериерът на Славен да разговаря с прислужницата ѝ. Стражниците отишли при Славен да му съобщят за пристигането на вестоносеца. Не трябаше ли да дойдат при мен?

— Милейди, съобщението е трябвало да бъде предадено направо на крал Умен — напомних ѝ аз. — Предполагам, че точно така и се е случило, след което хората на Славен, които охраняват вратата на краля, са съобщили на него вместо на вас.

Тя вдигна глава.

— В такъв случай трябва да се направи нещо. И двама могат да играят тази глупава игра.

— Чудя се дали вече са се изгубвали и други съобщения — замислено казах аз.

Сините ѝ очи станаха ледено сиви.

— Какво искаш да кажеш?

— Пощенските гълъби, сигналните огньове. Съобщение до Ведра от Уил в Червената кула. Поне по един от тези начини трябваше да получим вест за опустошаването на Брод. Едно съобщение може да се изгуби, но три?

Направила връзката, Кетри肯 пребледня.

— Херцог Беърнс ще помисли, че не сме обърнали внимание на молбата му за помощ. — Тя вдигна ръка към устата си и прошепна: — Това е коварен заговор за опозоряване на Искрен! После изсъска: — Това положение е непоносимо!

Обърна се и се втурна към вратата. Всяко нейно движение издаваше гнева ѝ. Едва успях да скоча пред нея и опрях гръб на вратата.

— Умолявам ви, милейди, почакайте! Почакайте и помислете!

— Какво да помисля? Как най-добре да разкрия дълбочината на вероломството му ли?

— В този случай не сме в най-изгодно положение. Моля ви, почакайте. Хайде да помислим заедно. И двамата смятаме, че Славен е знал нещо за това и го е премълчал. Но нямаме доказателство. Абсолютно никакво. И е възможно да грешим. Трябва да действаме постепенно, за да не всеем раздори, когато най-малко ги искаеме. Първият човек, с когото трябва да поговорим, е крал Умен. Да проверим дали всичко това му е известно и дали е упълномощил Славен да говори от негово име.

— Той не би го направил! — гневно заяви Кетри肯.

— Кралят често не е на себе си — напомних ѝ аз. — Но именно той, а не вие, трябва публично да обвини Славен, ако изобщо е необходима някаква публичност. Ако се обявите срещу него и кралят по-късно го подкрепи, благородниците ще видят, че династията на Пророците е разделена. И без това сред тях вече са посети прекалено много съмнения и негодувания. Сега не е време да настройваме Вътрешните херцогства срещу Крайбрежните.

Тя се замисли. Виждах, че все още трепери от ярост, ала поне ме слушаше. Пое си дъх. Усетих, че се успокоява.

— Ето защо той те остави тук, Фиц. За да ми посочваш тези неща.

— Какво? — Беше мой ред да се смая.

— Мислех, че знаеш. Сигурно си се питал защо той не те помоли да го придружиш. Защото аз го попитах на кого да се доверя като съветник. И той ми каза да разчитам на теб.

Нима Искрен бе забравил за съществуването на Сенч? После осъзнах, че Кетрикен сигурно не знае нищо за него. Искрен сигурно беше разбирал, че ще играя ролята на посредник. Усетих в себе си неговото съгласие. Сенч. Зад кулисите, както винаги.

— Хайде пак да помислим заедно — помоли ме тя. — Какво ще стане сега?

Имаше право. Това не бе изолиран случай.

— Ще имаме гости. Херцог Беърнс и неговите благородници. Херцог Жилав не е човек, който ще прати вестоносци с такова поръчение. Ще дойде лично и ще поиска отговори. И всички крайбрежни херцози ще слушат какво му се отговаря. Неговото крайбрежие е най-уязвимо.

— Тогава трябва да имаме нужните отговори — заяви Кетрикен и стисна очи. За миг притисна ръце към челото си, сетне към бузите си. Осъзнах колко ѝ е трудно да се владее. „Достойнство — казваше си престолонаследницата, — спокойствие и рационалност.“ Тя дълбоко си пое дъх и отново ме погледна. — Отивам при крал Умен. Ще го разпитам за всичко. Ще го попитам какво възнамерява да прави. Той е крал. Трябва да утвърди положението си.

— Разумно решение — съгласих се аз.

— Трябва да отида сама. Ако дойдеш с мен, ако винаги си до мен, ще изглеждам слаба. Това може да даде хляб на слухове за разцепление на властта. Разбираш ли ме?

— Да. — Макар че копнеех лично да чуя какво ще ѝ отговори Умен.

Кетрикен посочи картите и вещите, които бях подредил на масата.

— Имаш ли къде да ги прибереш на сигурно място?

В стаята на Сенч.

— Да.

— Добре. — Тя ми даде знак с ръка и осъзнах, че ѝ препречвам пътя. Отдръпнах се настани. Докато минаваше покрай мен, благоуханието ѝ за миг ме обгърна. Коленете ми омекнаха и аз изругах съдбата, която праща смарагдите за възстановяването на къщи, вместо да украсяват тази изящна шия.

Ала в същото време с яростна гордост знаех, че ако в този момент ги поставя в ръцете ѝ, Кетрикен ще настои да бъдат използвани за Брод. Пъхнах ги в джоба си. Навярно щеше да успее да възпламени гнева на крал Умен и той щеше да изтръска парите от джоба на Славен. Навярно когато се завърнеш, тези смарагди все пак щяха да обгърнат топлата ѝ кожа.

Ако се бе обърнала, Кетрикен щеше да види, че Фиц се изчервява от мислите на съпруга ѝ.

Слязох в конюшнята. Винаги се бях успокоявал там и в отсъствието на Бърич до известна степен се чувствах задължен да се отбивам от време на време. Не че Хендс проявяваше някакви признания да се нуждае от помощта ми. Ала когато този път наближих вратата на конюшнята, отпред имаше група мъже, които викаха гневно. Младо конярче се бе вкопчило в оглавника на огромен товарен кон. По-голямо момче го теглеше за юздата. Един мъж в цветовете на Тилт наблюдаваше борбата. Иначе спокойното животно бе настръхнало. Съвсем скоро някой щеше да пострада.

Незабавно се намесих, грабнах юздите от ръката на сепнатото момче и мислено се пресегнах към коня. Той не ме познаваше, но докосването ми го успокoi.

— Какво става? — попита конярчето.

— Дойдоха и изведоха Канара от яслата. Без изобщо да питат. Аз се грижа за него. Но те изобщо не ми обясниха какво правят.

— Имам заповед... — започна един мъж.

— В момента разговарям с друг — казах му и отново се обърнах към момчето. — Хендс оставил ли ти е нареддания за този кон?

— Само обичайните. — Конярчето прегълътна сълзите си. Сега вече имаше могъщ съюзник и говореше по-уверено.

— Тогава няма нищо по-просто. Ще приберем коня, докато не получим други нареддания от Хендс. Никой кон не напуска

бъкипската конюшня без знанието на управителя. — Момчето все още държеше оглавника на Канара. Подадох му юздите.

— Благодаря, господине — весело отвърна хлапето. Благодаря. Хайде, Канара. — После тръгна и конят спокойно го последва.

— Имам заповед да взема този кон. Херцог Таран Тилтски иска незабавно да бъде пратен по реката — сърдито изсумтя мъжът в тилтската униформа.

— Нима? А разбрали ли се е с управителя на конюшнята? — Бях сигурен, че не е.

— Какво става тук? — викна Хендс. Тичаше към нас. Ушите и бузите му бяха почервенели. Друг мъж щеше да изглежда смешно, но аз знаех, че при него това означава гняв.

Мъжът от Тилт изправи рамене и надменно заяви:

— Този човек и един от конярите ви ни попречиха да изведем конете си от конюшнята!

— Канара не е тилтски кон. Роден е в Бъкип. Преди шест години. Лично присъствах на раждането му — отбелязах аз.

Мъжът ме погледна снизходително.

— Не говоря на теб. Говоря с него. — И посочи с палец Хендс.

— Аз си имам име, *господине* — студено отвърна старият ми приятел. — Казвам се Хендс. Докато Бърич е с принца престолонаследник Искрен, аз го замествам като управител на конюшнята. И той си има име. Фицрицарин. От време на време ми помага. Той е от моята конюшня. Както и конярчето и конят. Що се отнася до вас, ако имате име, никой не ми го е съобщил. Не ми е известна причина за присъствието ви в моята конюшня.

Бърич добре бе обучил Хендс. Спогледахме се, после едновременно обърнахме гръб на мъжа и тръгнахме към конюшнята.

— Аз съм Ланс, коняр на херцог Таран. Този кон е продаден на моя херцог. И не само той, а още две кобили и един кон. Нося документите.

Бавно се обърнахме към него. Тилтският коняр извади някакъв свитък. Сърцето ми се сви при вида на червения воськ с отпечатания на него елен. Изглеждаше истински. Хендс го взе, погледна ме и аз се приближих до него. Той имаше известна представа от четмо, ала беше доста муден. Бърич полагаше доста усилия да го научи, но четмото просто не му се удаваше. Надзърнах над рамото му.

— Всичко е съвсем ясно — каза мъжът и се пресегна за свитъка.
— Да ви го прочета ли?

— Не си прави труда — отвърнах аз, докато Хендс навиваше пергамента. — Наистина е написано ясно. Подпечатал го е принц Славен. Но Канара не е негов кон. Кобилите и другият също са бъкипски коне. Може да ги продава единствено кралят.

— Принцът престолонаследник Искрен отсъства. Принц Славен го замества.

Поставих ръка на рамото на Хендс.

— Принцът престолонаследник Искрен наистина отсъства. Но не и крал Умен. Нито престолонаследницата Кетрикен.

Някой от тях трябва да подпечата документа за продажбата на кон от бъкипската конюшня.

Ланс грабна свитъка си, погледна печата и каза:

— В отсъствието на Искрен печатът на принц Славен би трябвало да ви е достатъчен. В края на краищата всеки знае, че през повечето време старият крал не е на себе си. А Кетрикен е, хм... не е от семейството. Та след като Искрен го няма, Славен е...

— Принц — казах отсечен. — Да се каже нещо друго за него е държавна измяна. Например че е крал. Или престолонаследник.

Оставил го да осъзнае загатнатата заплаха. Не го обвинявах пряко в измяна, защото тогава трябваше да умре. Дори надут задник като Ланс не заслужаваше да умре само защото повтаря онова, което несъмнено е казал господарят му. Той се опули.

— Не исках да...

— Нищо лошо не се е случило — уверих го аз. — Стига да не забравяш, че не можеш да купиш кон от човек, който не притежава кон! А това са бъкипски коне, собственост на краля.

— Разбира се — с треперещ глас потвърди Ланс. — Може би документът не е в ред. Сигурен съм, че има някаква грешка. Ще се върна при господаря си.

— Разумно решение — отново поел правомощията си, тихо го похвали Хендс.

— Да вървим тогава — изсумтя Ланс на конярчето си и го бълсна. Момчето ни изгледа гневно и тръгна след него. Не го обвинявах. Ланс бе от хората, които трябваше някъде да си излеят яда.

— Дали ще се върнат, как смяташ? — тихо попита Хендс.

— Иначе Славен трябва да върне парите на Таран.

Мълчаливо обмислихме тази вероятност.

— Така. Какво да правя, когато се върнат?

— Ако печатът е на Славен, нищо. Ако е на краля или престолонаследницата, трябва да му дадеш конете.

— Една от кобилите е жребна! — възрази Хендс. — Бърич има големи планове за жребчето. Какво ще ми каже, ако се върне и конете ги няма?

— Никога не бива да забравяме, че тези коне са на краля. Той няма да те обвини, че си изпълнил заповедта.

— Това не ми харесва. — Той тревожно ме погледна. — Струва ми се, че нямаше да се случи, ако Бърич беше тук.

— Грешиш, Хендс. Не се самообвинявай. Съмнявам се, че това е най-лошото, което ще се случи до края на зимата. Но ме извести, ако се върнат.

Хендс навъсено кимна и аз го оставих. Посещението ми в конюшнята беше провалено. Не исках да минавам между яслите и да се чудя колко коня ще останат до края на зимата.

Бавно прекосих двора, влязох в замъка и тръгнах към стаята си. На площадката спрях. „Искрен?“ Нищо. Усещах присъствието му, той можеше да ми съобщава волята си и понякога дори да ми предава мислите си. Но въпреки това всичките ми опити да се пресегна към него бяха неуспешни. Ако владеех Умението както трябва, това нямаше да се случи. Проклемах Гален и всичко, което ми беше причинил. Бях притежавал Умението и той бе осакатил способностите ми.

Ами Ведра? Или Джъстин? Или който и да е от котерията? Защо Искрен не ги използваше, за да е в течение на събитията и да съобщава волята си?

Обзе ме вледеняващ ужас. Пощенските гълъби от Беърнс. Сигналните огньове, умелите в кулите. Всички начини за установяване на връзка в кралството като че ли не функционираха. Те трябваше да свързват Шестте херцогства в едно и да ни обединяват в кралство, а не в съюз на херцози. В тези тревожни времена повече от всяка имахме нужда от тях. Защо не действаха?

Запазих въпроса за Сенч и се помолих скоро да ме повика. Напоследък го правеше все по-рядко и ми се струваше, че не ми се доверява като някога. Е, нима аз също не го бях изолирал от своя

живот? Навярно чувствата ми бяха само отражение на всички тайни, които бях скрил от него. Навярно това беше естествената сдържаност между убийци.

Стигнах до стаята си и видях Розмари.

— Трябвам ли ти? — попитах я.

Тя сериозно ми направи реверанс.

— Господарката престолонаследница Кетрикен иска да я посетите, когато ви е удобно.

— С други думи веднага, нали? — Опитах се да я накарам да се усмихне.

— Не. — Розмари ми се намръщи. — Казах „когато ви е удобно“. Не е ли правилно?

— Абсолютно. Кой те кара толкова усърдно да упражняваш обноските си?

Тя тежко въздъхна.

— Федрен.

— Значи вече се е върнал от лятното си пътуване, така ли?

— Преди две седмици, господине!

— Виж ти колко малко зная! Когато го видя, непременно ще му кажа колко правилно говориш.

— Благодаря ви, господине. — Забравила старателното си благоприлиchie, тя се пързулна по перилото, после чух леките ѝ стъпки надолу като порой от изсипани камъчета. Обещаващо дете. Не се съмнявах, че Федрен ще я обучи за вестоноска. Това бе едно от задълженията му като писар. Отбих се в стаята си да си облека чиста риза, после слязох в покоите на Кетрикен. Почуках на вратата и Розмари ми отвори.

— Сега вече ми е удобно — казах ѝ аз и този път бях възнаграден със сладката ѝ усмивка.

— Влезте, господине. Ще съобщя на господарката, че сте тук. — Тя ми посочи един стол и се скри във вътрешната стая. Отвътре чух шепота на гласовете на придворните дами. През отворената врата ги зърнах да бродират и да си бъбрят. Кетрикен изслуша Розмари, после се извини на дамите и дойде при мен.

Погледнах я. Синята ѝ рокля подчертаваше цвета на очите ѝ. Есенната светлина се процеждаше през стъклото на прозорците и

хвърляше отблъсъци по златистата ѝ коса. Бях я зяпнал, осъзнах аз, сведох очи и се поклоних.

— Ходил ли си наскоро при краля? — попита Кетрикен.

— От няколко дни не съм, милейди.

— Тогава те съветвам довечера да отидеш. Загрижена съм за него.

— Както желаете, милейди. — Зачаках. Не можеше да ме е повикала, за да ми каже само това.

След малко тя въздъхна.

— Фиц, самотна съм, както никога. Не може ли за малко да ме наричаш Кетрикен и да се отнасяш с мен като с човек?

Неочакваната промяна в тона ѝ ме смути.

— Разбира се — отвърнах аз, ала гласът ми беше прекалено официален. „Опасност“ — прошепна Нощни очи.

„Опасност ли? Къде?“

„Това не е твоята женска. Това е женската на водача.“

Бе все едно да напипаш болен зъб с език. Тази мисъл ме потресе. Наистина имаше опасност, от която трябваше да се пазя. Това беше моята кралица, но аз не бях Искрен и тя не бе моя любима, колкото и учестено да биеше при вида ѝ сърцето ми.

Но тя беше моя приятелка. Бе го доказала в Планинското кралство. Дължах ѝ утехата, която си дават приятелите.

— Отидох при краля — каза Кетрикен, даде ми знак да седна и се настани от другата страна на камината. Розмари донесе столчето си и зае мястото си в краката на престолонаследницата. Въпреки че бяхме сами в стаята, Кетрикен сниши глас и се наведе към мен. — Направо го попитах защо не са ме повикали веднага след пристигането на вестоносеща. Въпросът ми като че ли го озадачи. Но преди да успее да отговори, влезе Славен. Бързаше, ясно се виждаше. Сякаш някой беше изтичал да му съобщи, че съм там, и той веднага е зарязал всичко друго, за да дойде.

Кимнах.

— Славен направи всичко възможно, за да не ми позволи да разговарям с краля. Вместо това настоя сам да ми обясни всичко. Каза, че довели вестоносеща направо в кралските покой и че той се натъкнал на него, когато дошъл да види баща си. Пратил момчето да си почине, докато той поговори с Умен. Двамата решили, че вече не може да се

направи нищо. После кралят го пратил да го съобщи на момчето и съbralите се благородници и да им обясни състоянието на хазната. Според Славен сме почти на ръба и трябало да пазим всяко петаче. Беърнс сам ще трябва да се грижи за себе си, така ми каза. А когато го попитах дали жителите на Беърнс не са от народа на Шестте херцогства, ми отговори, че те винаги повече или по-малко се били отличавали. Било глупаво да очакваме, че Бък може да пази толкова дълго крайбрежие, при това толкова далеч на север от нас. Фиц, знаеш ли, че Вътрешните острови вече са отстъпени на пиратите?

Скочих и викнах.

— Това не е вярно!

— Така твърди Славен — неумолимо продължи Кетри肯. — Според него, преди да замине Искрен решил, че няма надежда да ги спасим от алените кораби. И затова отзовал „Постоянство“. Пак по думите на Славен, Искрен се свързал чрез Умението с Карод на кораба и му заповядал да се върнат в Бъкип за ремонт.

— Този кораб беше ремонтиран точно след жътва. После Искрен го прати да пази брега между Тюленовия залив и Чайка и да е в готовност в случай, че Вътрешните острови го повикат на помощ. Тъкмо за това помоли капитанът — повече време за учения в зимни води. Искрен не би оставил неохраняван толкова голям участък от крайбрежието. Ако пиратите се установят на Вътрешните острови, никога няма да се избавим от тях. Оттам ще могат да ни нападат и зиме, и лете.

— Славен твърди, че и без това вече го правели. Единствената ни надежда била да сключим договор с тях. — Сините ѝ очи се взряха в лицето ми.

Бях почти зашеметен. Не вярвах на ушите си. Нима Искрен можеше да го е пазил в тайна от мен? Усещането ми за него в ума ми отразяваше объркването ми. И той не знаеше нищо за това.

— Мисля, че принцът престолонаследник никога не би сключил договор с пиратите. Освен с острието на меча си.

— Значи това не е тайна, която Искрен ми е спестил, за да не ме беспокой? Така намекна Славен. — Гласът ѝ трепереше. Не от гняв, че Вътрешните острови могат да бъдат оставени на пиратите, а от мъка, че съпругът ѝ може би я е сметнал за недостойна да ѝ се довери. Ужасно копнеех да я грабна в обятията си и да я утеша.

— Милейди — дрезгаво отвърнах аз. — Приемете тази истина от мен, все едно идва от устата на Искрен. Всичко това не е вярно. Аз ще открия дъното на тази мрежа от лъжи и ще я разсека. Ще видим каква риба ще изпадне отвътре.

— Мога ли да ти се доверя, че ще действаш дискретно, Фиц?

— Милейди, вие сте една от малкото, които знаят, че съм обучен винаги да действам дискретно.

Тя кимна.

— Нали разбираш, кралят не отрече нищо. Но като че ли не следеше обясненията на Славен. Умен беше... като дете, което слуша разговорите на възрастните, кима, но не разбира почти нищо... — Кетрикен нежно погледна Розмари.

— Ще отида да го видя. Обещавам, че ще получите някои отговори, при това скоро.

— Преди пристигането на херцог Беърнс — предупреди ме тя. — Дотогава трябва да знам истината. Дължа му поне това.

— Ще му дадем нещо повече от голата истина, милейди — обещах й аз. Смарагдите тежаха в кесията ми. Знаех, че няма да съжалява за тях.

20

ЗЛОПОЛУКИ

През годините на набезите на алените кораби Шестте херцогства сериозно пострадаха от техните жестокости. Народът позна по-голяма ненавист от островитяните, отколкото от когото и да е дотогава.

Във времената на дядовците и бащите си островитяните били и търговци, и пирати. Нападенията били извършвани от единични кораби. „Война“ с пиратите не бе имало от дните на крал Мъдрост. Макар че атаките не били редки, все пак много повече били островитянските кораби, които идвали по нашите брегове да търгуват. Кръвните връзки на знатните родове с островитяните открито се признаваха и много семейства имаха „братовчеди“ на Външните острови.

Ала след първото свирепо нападение и жестокостите във Фордж вече никой не изпитваше добри чувства към островитяните. Техните кораби винаги повече бяха посещавали нашите брегове, отколкото нашите търговци — техните ледени пристанища и опасни проливи. Търговията напълно замръя и жителите на Шестте херцогства не знаеха нищо за островитянските си роднини. Думата „островитянин“ се превърна в синоним на „пират“ и във въображението ни всички островитянски кораби бяха с алени корпуси.

Ала един човек, Сенч Звездопад, личен съветник на крал Умен, се нагърби да замине за Външните острови. От неговите дневници разполагаме със следното:

Кебал Роубред дори не беше име, известно в Шестте херцогства. Това бе име, което не се произнасяше на Външните острови. Независимият народ на уединените села по Външните острови никога не беше дължал вярност на

кral. И там не смятаха Кебал Роубред за такъв. Той по-скоро беше зла сила, като леден вятър, който така покрива тякалајса с лед, че след час корабът се преобръща и потъва.

Според малцината, които срещнах и които не се бояха да говорят, Кебал обединил всички пирати под своя власт. С тях той „привличал“ най-добрите навигатори, най-способните капитани и най-умелите воини от изолираните села. Семействата на онези, които отхвърляли предложението му, били претопявани. А тях оставяли живи да събират пръснатите останки от живота си. Повечето били принуждавани да убиват семействата си със собствените си ръце — островитянските обичаи изискват главата на семейството да поддържа ред сред близките си. Колкото повече се разпространявала вестта за тези случаи, толкова по-малко не приемали предложението на Кебал Роубред. Някои бягали, ала семействата им така или иначе били претопявани. Други предпочитали да се самоубият, но роднините им въпреки това не били пощадявани. Малцина дръзвали да предизвикат Роубред или неговите кораби.

Претопявани били дори онези, които смеели да говорят против него. Колкото и да е оскъдна информацията, с която се сдобих по време на това пътуване, успях да я получа с огромни трудности. Събирах и слухове, макар че те бяха редки като черни агнета в бяло стадо. Посочвам ги тук. Говори се за „бял кораб“, който идва да отделя душите. Не да ги взима или погубва: да ги отделя. Шушука се също за бледа жена, от която се страхува и която почита дори Кебал Роубред. Мнозина свързват страданията на земите си с безprecedентното спускане на „ледените китове“ или ледниците. Винаги съществували във високите части на тесните долини, сега глетчерите се спускали по-бързо от всяка, бързо покрили и малкото обработваема земя, която островитяните притежавали, и по начин, който никой не можа или не пожела да ми обясни, предизвикали „промяна на водата“.

Същата вечер не без боязън отидох да видя краля. Той едва ли беше забравил последния ни разговор за Мигновена. Твърдо си напомних, че това посещение не е по лични причини, а заради Кетрикен и Искрен. Почуках и Уолас неохотно ме пусна да вляза. Кралят седеше на стола си пред камината. Шутът бе в краката му и замислено се взираше в огъня. Крал Умен вдигна очи към мен. Представих се и той топло ме поздрави, после ме покани да седна и да му разкажа как е минал денят ми. Стрелнах шута с озадачен поглед. Той ми отвърна с горчива усмивка. Настаних се на столчето срещу шута и зачаках.

Крал Умен добродушно ме погледна и каза:

— Е, момко? Добре ли мина денят ти? Разважи ми.

— Имах... тревожен ден, милорд.

— Наистина ли? Е, изпий чаша чай. Чаят успокоява нервите. Шуте, налей на момчето чай.

— С удоволствие, милорд. Ще го направя с по-голямо удоволствие по ваша заповед, отколкото бих го сторил заради вас. — Шутът с изненадваща веселост скочи на крака. До огъня се топлеше пръстено гърне с чай. Той ми наля голяма чаша и ми я подаде със следното пожелание: — Пий жадно като краля и сподели неговата ведрина.

Поех чашата от ръката му и я вдигнах към устните си. Вдишах парата, после леко докоснах течността с език. Миришеше приятно. Не отпих, а усмихнато попитах:

— Приятна настойка, но веселата пъпка не е ли наркотик?

Кралят ми се усмихна.

— Не и в толкова малко количество. Уолас ме увери, че е полезна за нервите и апетита ми.

— Да, веселата пъпка прави чудеса за апетита — потвърди шутът. — Защото колкото повече пиете, толкова повече ви се пие. Бързо изпий своята, Фиц, защото несъмнено скоро ще имаш компания. Колкото повече пиеш, толкова по-малко ще имаш да споделяш. — После посочи вратата и в следващия миг в стаята влезе Славен.

— А, още гости — любезно се усмихна крал Умен. — Наистина весела вечер. Седни, момчето ми, седни. Фиц току-що ни разказваше, че имал досаден ден. Затова му предложих чаша от моя чай, за да се успокои.

— Несъмнено ще му е от полза. — Добродушно се съгласи Славен. — Досаден ден, така ли, Фиц?

— Ужасен. Първо долу в конюшнята имаше един малък проблем. Пристигна конярят на херцог Таран и заяви, че херцогът бил купил четири коня. Сред които Канара, който използваме за разплод. Убедих го, че сигурно има някаква грешка, защото документите не бяха подпечатани от краля.

— А, онези ли! — отново се усмихна Умен. — Славен трябваше пак да ми ги донесе — бях забравил да ги подпечатам. Но вече се погрижихме за това и съм сигурен, че до утре конете ще заминат за Тилт. Хубави коне, херцог Таран ще ги одобри. Направи разумна сделка.

— Никога не съм смятал, че ще продаваме най-добрите си животни — тихо казах аз.

— Аз също. Но хазната е изчерпана и трябваше да предприемем сувори мерки. — Той студено ме измери с очи. — Ще продадем също овце и крави. И без това нямаме достатъчно зърно да ги храним през зимата. По-добре да ги продадем, отколкото да гладуват.

Ядосах се.

— Защо досега не се е споменавало за такъв недостиг? Не съм чувал нищо за слаба реколта. Времената са тежки, да, но...

— Не си чувал нищо, защото не си слушал. Докато двамата с брат ми обирахте лаврите от войната, аз трябваше да плащам всички разходи. И хазната е почти празна. Утре ще трябва да съобщя на хората, които строят новите кораби, че се налага или да работят безплатно, или да напуснат. Вече нямаме пари да им плащаме, нито да купуваме материалите, които им трябват за довършването на корабите.

Искрен се размърда в главата ми. Обърнах се към крал Умен и попитах:

— Вярно ли е това, милорд?

Той се сепна, погледна ме и запремигва.

— Подпечатах документи, нали? — Изглеждаше озадачен и ми се струва, че мислите му се бяха върнали върху предишната тема. Изобщо не следеше разговора ни. Шутът бе необичайно мълчалив в краката му. — Мисля, че ги подпечатах. Е, ако не съм, пак ми ги донесете. Да свършим с това и да продължим да се забавляваме.

— Какво се прави за положението в Беърнс? Вярно ли е, че пиратите са завладели части от Вътрешните острови?

— Положението в Беърнс — повтори той и замислено отпи от чая си.

— Нищо не може да се направи за Беърнс — тъжно отвърна Славен. И спокойно прибави: — Време е Беърнс сам да се погрижи за себе си. Не можем да докараме Шестте херцогства до просияшка тояга, за да пазим един гол бряг. Пиратите са превзели няколко замръзнали скали. Да им е сладко. Ние трябва да се грижим за собствения си народ, имаме да възстановяваме много села.

Напразно чаках Умен да се събуди, да каже нещо в защита на Беърнс. След като той продължи да мълчи, тихо попитах:

— Град Брод едва ли може да се нарече замръзнала скала. Поне не беше такъв, докато не се появиха алените кораби. А кога Беърнс е престанал да е част от Шестте херцогства? — Погледнах Умен и се опитах да го накарам да срещне очите ми. — Милорд, умолявам ви, повикайте Ведра. Накарате я да се свърже с Искрен, за да се посъветвате с него.

На Славен изведнъж му омръзна тази игра на котка и мишка.

— Откога кучкарчето започна да се интересува от политика? — свирепо попита той. — Как не можеш да проумееш, че кралят е в състояние сам да взима решения, без да иска позволение от престолонаследника? Да не би да оспорваш решенията на своя крал, Фиц? Чак толкова ли си се самозабравил? Знаем, че Искрен те е направил свой любимец и може би упражненията ти с брадвата са ти вдъхнали прекалено голямо самочувствие. Но принц Искрен сметна за подходящо да се запиле след една химера и аз останах да се грижа за доброто на Шестте херцогства, доколкото мога.

— Аз присъствах, когато подкрепихте предложението на принца престолонаследник Искрен да потърси Праотците — отбелязах аз. Крал Умен, изглежда, беше потънал в поредния си унес. Очите му невиждащо се взираха в огъня.

— Присъствието ти така и си остана загадка за мен — спокойно отвърна Славен. — Както казах, самочувствието ти доста е пораснало. Ядеш на високата маса, обличаш се за сметка на краля и кой знае защо, си решил, че това ти дава повече права, отколкото задължения. Ще ти

кажа кой си всъщност, Фиц. — Той замълча. Стори ми се, че поглежда към краля, за да се увери, че спокойно може да говори.

— Ти — продължи Славен. Тихият му глас бе меден като на менестрел. — Ти си копеле на принц, на когото дори не му стискаше да остане престолонаследник. Ти си внук на една мъртва кралица, чийто прост произход си пролича в простата жена, с която легна най-големият ѝ син, за да те зачене. Ти, който си присвои името Фицрицарин Пророк, няма нужда да правиш друго, освен да се почешеш, за да станеш отново безименното кучкарче. Благодари се, че не те върнах в конюшнята, а те търпя да живееш в замъка.

Не зная какво съм чувствал. Нощни очи ръмжеше на отровата в думите на Славен, докато в този момент Искрен бе способен на братоубийство. Хвърлих поглед към крал Умен. Той държеше чашата си с чая в двете си ръце и зяпаше в огъня. С периферното си зрение зърнах шута. В безцветните му очи имаше страх, страх, какъвто никога не бях виждал там. И не гледаше Славен, а мен.

Внезапно осъзнах, че съм се изправил пред Славен. Той гледаше нагоре към мен. Чакаше. И в неговите очи блестеше страх, но и триумф. Само трябваше да го ударя и можеше да повика стражниците. Това щеше да е измяна. Щеше да ме обеси. Усещах, че раменете и гърдите ми опъват ризата, толкова се бяха напрегнали от ярост мускулите ми. Опитах се да издишам, наложих си да отпусна свитите си юмруци. Не стана толкова бързо. „Шшт — казах им аз. — Шшт, иначе ще ме убият.“

— Най-сетне ми станаха ясни много неща — тихо отвърнах, когато овладях гласа си. Погледнах крал Умен. — Милорд, желая ви приятна вечер и ви моля да ме извините.

— А? Значи... си имал досаден ден, момко?

— Така е, милорд — потвърдих аз. Дълбоките му очи се взираха в моите, докато стоях пред него и чаках да ме освободи. Вгледах се в дълбините им. Той не беше там. Поне не като някога. На лицето му се изписа озадачено изражение и кралят запремигва.

— Е, тогава ще е по-добре да си починеш. Както и аз. Шуте? Шуте, готово ли е леглото ми? Затопли го с грейката. Тия дни нощем ми става страшно студено. Ха! Тия дни нощем! Голяма глупост, нали, шуте. Как ще го кажеш така, че да е правилно?

Шутът скочи и дълбоко се поклони на краля.

— Ще кажа, че тия нощи от дните повява студът на смъртта, ваше величество. Студ до мозъка на костите. Човек може да умре от него. По-топло ми е да се крия във вашата сянка, отколкото да стоя пред топлината на вашето сълнце.

Крал Умен се подсмихна.

— Пак дрънкаш глупости, шуте. Но пък ти винаги дрънкаш глупости. Лека нощ на всички ви и си лягайте, момчета, и двамата. Лека нощ, лека нощ.

Измъкнах се навън, докато Славен още официално пожелаваше лека нощ на баща си. Едва успях да мина покрай нахално ухиления Уолас, без да му избия усмивката от лицето. Бързо се качих в стаята си. Щях да послушам съвета на шута и да се скрия зад Сенч, вместо да стоя пред топлината на кралския син.

Прекарах остатъка от вечерта сам в стаята си. Знаех, че Моли ще се чуди, след като не почукам на вратата ѝ. Ала тази вечер нямах настроение за това. Не можех да събера достатъчно сили, за да изляза от стаята си и да се промъкна горе, вечно загрижен някой да не излезе и да ме завари там, където нямам право да ходя. Преди време щях да потърся топлината и нежността на Моли и да открия в нея малко покой. Вече не бе така. Сега се ужасявах от прикритостта и страхът на срещите ни, и от бдителността, която не свършваше дори след като вратата се затвореше зад мен. Защото в мен беше Искрен и трябваше да крия чувствата и мислите си.

Оставил свитъка, който се бях опитвал да чета. Имаше ли смисъл да търся информация за Праотците? Искрен щеше да открие каквото можеше да се открие. Отпуснах се на леглото и се загледах в тавана. Макар да бях неподвижен, в мен нямаше покой. Връзката ми с Искрен бе като кука в плътта ми — сигурно така се чувстваха уловените риби, когато се мятаха на въдицата. Връзките ми с Нощни очи бяха на по-дълбоко, по-фино равнище, но той също постоянно присъстваше в мен — зелени очи, пламтящи в някое мое тъмно кътче. Тези мои части никога не спяха, никога не почиваха. И това постоянно напрежение започваше да си казва думата.

Часове по-късно свещите и огънят догаряха. Промяната във въздуха ми показва, че Сенч е отворил безшумната си врата. Станах и се качих при него. Гневът ми растеше с всяка стъпка по ветровитото

стълбище. Не онзи гняв, който води до размяна на удари между мъже. Този гняв караше човек да се откаже от всичко, просто да заяви:

— Повече не мога така.

— Как не можеш? — попита ме Сенч и вдигна поглед от сместа, която счукваше на лекъосаната каменна маса. В гласа му се долавяше искрена загриженост. Това ме накара да спра и да погледна човека, към когото се бях обърнал. Висок, мършав стар убиец. Със сипаничаво лице. И почти съвсем бяла коса. Облечен в познатия ми сив вълнен кафтан, винаги с лекета или дупчици от изгаряния. Зачудих се колко души е убил за своя крал само след една изречена дума или кимване на Умен. Бе убивал, без да възразява, верен на клетвата си. И въпреки всичко това той беше добър човек. Изведнъж ми се прииска да задам един въпрос, по-неотложен от отговора на неговия.

— Сенч, някога убивал ли си човек заради себе си? — попитах го.

Той се сепна.

— Заради себе си ли?

— Да.

— За да защитя живота си ли?

— Да. Нямам предвид по кралска работа. Убивал ли си човек, за да... за да облекчиш живота си?

Сенч изсумтя.

— Не, разбира се. — Изгледа ме странно.

— Защо — не се отказвах аз.

Той сякаш не вярваше на ушите си.

— Човек не убива просто за облекчение. Това се нарича убийство, момко.

— Освен ако не го правиш за своя крал.

— Освен ако не го правиш за своя крал — съгласи се Сенч.

— Има ли никаква разлика? Ако го направиш за себе си или за Умен?

Той въздъхна и остави сместа, която правеше. Заобиколи масата и седна на високото столче.

— Спомням си, че и аз съм задавал тези въпроси. Но на себе си, защото когато бях на твоята възраст, моят наставник вече си беше отишъл. — Сенч твърдо срецна погледа ми. — Всичко се свежда до вяра, момко. Вярва ли в своя крал? Той трябва да е за теб нещо

повече от брат ти или дядо ти. Трябва да е нещо повече от добрия стар Умен или прекрасния честен Искрен. Трябва да е „Кралят“. Сърцето на кралството, главината на колелото. Ако е такъв и ако вярваш, че Шестте херцогства си струват да бъдат запазени, че кралското правосъдие спомага за добруването на народа, тогава добре.

— Значи можеш да убиваш за него.

— Точно така.

— Някога убивал ли си против волята си?

— Тази вечер имаш много въпроси — тихо каза той.

— Може би твърде дълго си ме оставил сам, за да ги измисля.

Когато се срещахме почти всяка нощ, разговаряхме и постоянно бях зает, не мислех толкова много. Но сега мисля.

Сенч бавно кимна.

— Мисленето не винаги... успокоява. Винаги е полезно, но не винаги успокоява. Да. Убивал съм против волята си. Въпросът пак се свежда до вяра. Трябваше да повярвам, че хората, които ми заповядват, знайт повече от мен и са по-мъдри в мащабните неща.

Дълго мълчах. Сенч започна да се отпуска.

— Влез. Не стой на течението. Хайде да изпием заедно по чаша вино, а после трябва да поговорим за...

— Някога убивал ли си само въз основа на собственото си решение? За благото на кралството?

Известно време той ме гледаше навъсено. Накрая сведе очи към ръцете си и потърка восьчнобелите си длани.

— Аз не взимам тези решения. — Сенч рязко вдигна поглед. — Никога не съм приемал това бреме, нито съм го желал. Това не е наша работа, момко. Тези решения взима кралят.

— Не ми викай „момко“. — Сам се изненадах от думите си. — Аз съм Фицрицарин.

— С ударение върху първата част от името — сурво отбеляза Сенч. — Ти си незаконен син на човек, който се отказа да стане крал. Абдикира. И с тази абдикация се спаси от взимането на решения. Ти не си крал, Фиц, нито син на истински крал. Ние сме убийци.

— Защо стоим безучастно, докато отравят краля? — директно го попитах аз. — И двамата го виждаме. Съблазняват го да взима билки, които го лишават от ума му, и докато не е в състояние да разсъждава, го съблазняват да взима други, които го правят още по-глупав.

Известен ни е непосредственият източник, а подозирам кой е и истинският. И все пак със скръстени ръце гледаме как чезне и става все по-слаб. Защо? Къде е вярата?

Думите му ме пронизаха като ножове.

— Не зная къде е твоята вяра. Мислех, че вярваш в мен. Че знай повече от теб и че съм верен на своя крал.

Беше мой ред да сведа очи. След малко бавно прекосих стаята до шкафа, в който Сенч държеше виното и чашите, свалих една табла и внимателно напълних две чаши. Занесох таблата на масичката до огнището. И се настаних на плочите пред огъня, както правех от дълги години. Скоро учителят ми зае мястото си на мекия стол, взе чашата си и отпи.

— Миналата година не беше лека и за двама ни.

— Ти почти не ме викаше. И когато се срещахме, беше пълен с тайни. — Опитах се да не говоря обвинително, ала не успях.

Сенч мрачно се засмя.

— И това те дразни, понеже си страшно открит и спонтанен, а?

— Той отново се засмя, без да обръща внимание на обиденото ми изражение. После отпи от виното и ме погледна. Смехът продължаваше да танцува в тъмните му очи.

— Не ми се зъби, момко. Не съм очаквал от теб нищо, което да не ми поискаш в двоен размер. Че и в повече. Защото знам, че учителят има известно право да очаква доверие от ученика си.

— Аз имам доверие в теб — след кратък размисъл отвърнах аз.

— И си прав. Аз също пазя своите тайни и очаквах да ми се довериш, че няма да те изложа. Но моите тайни не те ограничават, както твоите — мен. Всеки път щом посещавам покоите на краля, виждам какво му причиняват отровите на Уолас. Искам да убия Уолас и да върна ума на краля. И после искам да... да довърша задачата. Искам да премахна източника на отровите.

— Значи искаш да ме убиеш, така ли?

Все едно ме заляха със студена вода.

— Ти ли си източникът на отровите, които Уолас дава на краля?

— Бях убеден, че нещо не съм разбрал.

Сенч бавно кимна.

— На някои. Навярно онези, срещу които най-силно възразяваш.

Сърцето ми се сви.

— Но защо, Сенч?

Той ме погледна и стисна устни. След миг отвори уста и тихо отвърна:

— Тайните на един крал принадлежат единствено на краля. Те не са мои, за да ти ги издам, независимо дали смятам, че мога да ти се доверя. Но ако използваш ума си, както съм те учили, ще узнаеш моите тайни. Защото аз не ги крия от теб. А от моята тайна можеш да изведеш много неща.

Обърнах се да разпаля огъня.

— Страшно съм уморен, Сенч. Прекалено съм уморен, за да играя игрички. Не може ли просто да ми кажеш?

— Мога, разбира се. Но така ще изложа на опасност обещанието, което съм дал на своя крал. Дори това, което правя, е достатъчно опасно.

— Ти цепиш косъма на две! — гневно възкликнах аз.

— Може би. Но космите са си мои и ще ги цепя — отвърна Сенч.

Вбеси ме самото му хладнокръвие. Яростно поклатих глава и за малко оставих настрани тази загадка. После попитах:

— Защо ме повика тази нощ?

Зад спокойствието в очите му пробяга сянка на обида.

— Може би просто за да те видя. Може би, за да ти попречи да направиш нещо глупаво и със сериозни последици. Зная, че това, което става в момента, безкрайно те измъчва. Уверявам те, споделям твоите опасения. Но засега трябва да продължим по установените си пътища. С вяра. Естествено, ти вярваш, че Искрен ще се завърне до пролетта и ще сложи всичко в ред.

— Не зная — неохотно признах аз. — Смаях се, когато тръгна на този смешен поход. Трябваше да остане тук и да продължи с първоначалния си план. Както е започнал Славен, докато Искрен се върне, половината му кралство ще е доведено до просяшка тояга.

Сенч ме погледна в очите.

— „Неговото“ кралство е все още кралството на Умен. Забравили? Може би той вярва, че баща му ще го опази непокътнато.

— Струва ми се, че крал Умен не може да опази и себе си, Сенч. Виждал ли си го напоследък?

Сенч отново стисна устни.

— Да — отсечено отвърна той. — Виждам го, когато не го вижда никой друг. Казвам ти, че той не е безсилният идиот, за какъвто, изглежда, го смяташ.

Бавно поклатих глава.

— Ако го беше видял тази вечер, щеше да споделиш беспокойството ми.

— А защо смяташ, че не съм? — най-после се ядоса той. Нямах желание да разгневявам стареца. Ала сякаш всичко се получаваше наопаки, каквото и да кажех. Насилих се да замълча и отпих от виното си. И вперих очи в огъня.

— Верни ли са слуховете за Вътрешните острови? — попитах накрая. Отново владеех гласа си.

Сенч въздъхна и разтърка очи с костеливите си пръсти.

— Както във всички слухове, и в този има зрянце истина. Може би е вярно, че пиратите са установили база там. Не сме сигурни. Определено не сме им отстъпвали Вътрешните острови. Както сам отбеляза, щом завладеят Вътрешните острови, те ще опустошават крайбрежието ни и зиме, и лете.

— Принц Славен, изглежда, смята, че могат да бъдат купени. Че истинското им желание са онези острови и част от беърнския бряг. — Макар и с усилие, успях да произнеса името на принца.

— Мнозина се надяват, че като кажат нещо, то ще се събудне — отвърна Сенч. — Дори когато би трябвало да знаят обратното.

— Какво според теб искат пиратите?

Сенч се загледа в огъня.

— Виж, това е загадка. Какво искат пиратите ли? Проблемът е в начина ни на мислене, Фиц. Ние смятаме, че ни нападат, защото искат нещо от нас. Но ако искаха нещо, със сигурност вече щяха да са ни го казали. Те знаят какви щети ни нанасят. Трябва да са наясно, че най-малкото ще обмислим исканията им. Но те не искат нищо. Просто продължават да ни нападат.

— Това е абсурдно — довършил мисълта му вместо него.

— Не така, както го схващаме ние — поправи ме Сенч. — Ами ако е грешно изходното ни предположение?

Просто го зяпнах.

— Ами ако не искат нищо, освен онова, което вече имат? Държава от жертвии. Градове, които да опустошават, села, които да

палят, хора, които да измъчват. Ами ако нямат друга цел?

— Това е безумно — бавно отвърнах аз.

— Может би. Но ако е така?

— Тогава нищо няма да ги спре. Просто трябва да ги унищожим.
Той кимна.

— Развий тази мисъл.

— Ние нямаме достатъчно кораби дори за да ги забавим. —
Замислих се за момент. — Най-добре да се надяваме митовете за
Праотците да са верни. Защото ми се струва, че те или нещо като тях
са единствената ни надежда.

Сенч бавно кимна.

— Точно така. Виждаш ли защо одобрявам постъпката на
Искрен?

— Защото е единствената ни надежда за спасение.

Дълго седяхме и мълчаливо се взирахме в огъня. Когато накрая
се прибрах в стаята си, сънувах кошмири, че Искрен е нападнат и се
сражава за живота си, докато аз стоя отстрани и гледам. Не можех да
убия нито един от враговете му, защото моят крал не ми бе заповядал.

След дванадесет дни пристигна херцог Жилав Беърнски. Дойде
по крайбрежния път начело на достатъчно голяма свита, за да е
внушителна, без да представлява открита заплаха. До него яздеха
дъщерите му, освен най-голямата, която бе останала да направи
всичко, каквото може, за Брод. Прекарах по-голямата част от ранния
следобед в конюшнята и после в стаята на стражниците, заслушан в
разговорите на по-нископоставените членове на свитата му. Хендс се
погрижи да има място за животните им и както винаги, нашите кухни
и казарми се проявиха с гостоприемството си. И все пак хората от
Беърнс говореха открыто за видяното в Брод и че молбите им за помощ
са останали без отговор. Нашите ратници се срамуваха, защото
нямаше какво да им отговорят, за да защитят крал Умен. А когато не е
в състояние да защити стореното от командира си, воинът или трябва
да се съгласи с критиката, или да намери друга област, в която да
прояви несъгласието си. Така че постоянно имаше юмручни схватки
между беърнските и бъкипските ратници, изолирани случаи с
триивални поводи. Бъкипската дисциплина обикновено не допускаше

такива неща, затова те бяха още по-обезпокоителни. Това ми подсказваше за смута, обзел собствената ни войска.

Грижливо се облякох за вечеря. Не бях сигурен с кого може да се сблъскам и какво може да очакват от мен. През деня на два пъти бях зърнал Мигновена и винаги успявах да се измъкна, преди да ме забележи. Сега не беше моментът да осърбявам никого от Беърнс, но не желаех и да я окуражавам. Можех да си спестя беспокойството. Озовах се седнал в края на масата сред дребните благородници, при това по-младите. Прекарах неловка вечер. Няколко от момичетата на масата се опитаха да флиртуват. Това бе ново преживяване за мен и не ми допадна. Накара ме да осъзная точно колко голям е станал бъкипският двор тази зима. Повечето новодошли бяха от Вътрешните херцогства и чакаха за огризи от чинията на Славен, но както можеше да се съди по тези млади жени, те се стремяха и към политическо влияние. Опитите да следя несполучливите им духовитости и учтиво да им отвръщам не ми позволяваха да внимавам какво става на високата маса. Там беше крал Умен, седнал между престолонаследницата Кетрикен и принц Славен. Най-близо до тях бяха херцог Жилав и неговите дъщери Мигновена и Вяра. На останалите места бяха настанени фаворитите на Славен. Сред най-видните бяха херцог Таран Тилтски, неговата лейди Спокойствие и техните двама синове. Присъстваше и братовчедът на Славен, лорд Ясен — младият наследник на херцог Фароу беше нов в двора.

От мястото си не виждах почти нищо и чухащ още по-малко. Усетих, че Искрен е ядосан от това положение, но не можех да направя нищо. Тази вечер кралят изглеждаше повече уморен, отколкото замаян. Приех го като добър знак. Седналата до него Кетрикен бе почти безцветна, освен двете розови петна на бузите ѝ. Като че ли не ядеше много и изглеждаше по-мълчалива от обикновено. За разлика от нея, принц Славен беше общителен и весел и се шегуваше с херцог Таран, лейди Спокойствие и техните момчета. Не че не обръщаше внимание на Жилав и дъщерите му, но веселието му явно бе в противоречие на настроението на гостите.

Херцог Жилав бе едър мъж, мускулест, въпреки възрастта си. Кичурите бяла коса в черната му воинска опашка свидетелстваха за стари бойни рани, както и липсващите два пръста на едната му ръка. Дъщерите му седяха до него — девойки с тъмносини очи и високи

скули, които говореха за произхода на покойната херцогиня от Вътрешните острови. Вяра и Мигновена имаха къси коси като всички севернячки. С бързите движения на главите си, докато наблюдаваха всички на масата, те ми напомняха за соколи, кацали на човешка китка. Това не бяха фините благороднички от Вътрешните херцогства, с които бе свикнал да общува Славен. Народът на Беърнс най-много беше запазил воинските си качества.

Славен си играеше с огъня. Знаех, че те не очакват да обсъждат на масата проблема за пиратите, ала неговото весело поведение наистина противоречеше на причината за идването им в Бъкип. Зачудих се дали той разбира колко жестоко ги е обидил, Кетрикен очевидно разбираше — неведнъж я видях да стиска зъби или да свежда очи при остроумията му. Освен това принцът пиеше много, което скоро пролича в енергичното му ръкомахане и високия му смях. Отчаяно ми се искаше да чуя какво толкова смешно намира в собствените си думи.

Вечерята ми се стори безкрайна. Мигновена скоро ме забеляза. Оттук насетне ми бе трудно да избягвам оценявящите ѝ погледи. Любезно ѝ кимнах, когато очите ни се срещнаха за пръв път — видях, че е озадачена от мястото ми на масата. Не смеех да се извръщам. Славен се държеше достатъчно оскърбително и без аз да отблъсна дъщерята на Беърнс. Имах чувството, че ходя по въже. Бях благодарен на крал Умен, когато се изправи и Кетрикен настоя да му помогне да се качи в стаята си. Славен малко пиянски се намръщи, когато видя, че празникът свършва толкова скоро, но не се опита да убеди херцог Жилав и дъщерите му да останат на масата. Те доста сковано се извиниха веднага щом Умен излезе. Аз също се извиних с главоболие и смених своите кикотещи се сътрапезници с уединението на стаята си. Щом отворих вратата и влязох, се почувствах най-безпомощният човек в замъка. Безименното кучкарче.

— Виждам, че вечерята безумно ти е харесала — отбеляза шутът. Въздъхнах. Не го попитах как е влязъл. Нямаше смисъл да задавам въпроси, на които нямаше да получа отговор. Той седеше пред огнището и силуетът му се очертаваше на фона на танцуващите пламъци на слабия огън, който бе запалил. От него се изльзваше странна тишина — нямаше подрънкване на звънчета, нямаше ги обичайните подигравателни думи.

— Вечерята беше непоносима — отвърнах аз. Не си направих труда да паля свещи. Главоболието ми не бе съвсем измислено. Седнах, после с въздишка се отпуснах по гръб на леглото. — Не зная в какво се превръща Бъкип, нито какво мога да направя аз.

— Може би е достатъчно онова, което вече си направил? — рече той.

— Напоследък не съм правил нищо сериозно. Е, поне зная кога да престана да отговарям на Славен.

— Аха. Всички усвояваме това умение — мрачно се съгласи шутът, сви колене към брадичката си и отпусна ръцете си върху тях. После си поглеждаше дълго. — Нямаш ли някакви вести, които да споделиш с един шут? С един много дискретен шут?

— Нямам никакви новини, които да не знаеш. При това сигурно си ги научил по-рано от мен. — В стаята цареше спокоен сумрак. Главоболието ми започна да отслабва.

— Аха. — Той деликатно замълча. — Може би ще ми позволиш да ти задам един въпрос. Сам прецени дали е подходящо да ми отговаряш.

— Спести си думите и просто го задай. Знаеш, че ще го направиш, независимо дали ти разреша.

— Прав си. Добре тогава. Въпросът. О, сам се изненадвам, изчервявам се, наистина. Фицициарин, направил ли си си свое копеленце?

Бавно се надигнах и го зяпнах. Той нито помръдна, нито мигна.

— Какво ме попита? — промълвих аз.

Той заговори тихо, почти извинително.

— Трябва да зная, Моли носи ли твоето дете?

Скочих от леглото, сграбчих го за гърлото и го изправих. Замахнах с юмрук, после спрях, смаян от онова, което светлината на огъня разкриваше на лицето му.

— Удряй — тихо каза шутът. — Новите синини няма да си личат много върху старите. Мога незабелязано да обикалям още няколко дни.

Отдръпнах ръка. Странно, онова, което щях да извърша, сега ми се струваше невъобразимо чудовищно, след като установих, че го е направил някой друг. Веднага щом го пуснах, той се извърна от мен, сякаш се срамуваше от насиненото си и подуто лице. Може би бледността на кожата и крехката му костна структура правеха всичко

това още по-ужасяващо. Като че ли някой го направил с дете. Прилекнах до огъня и се заех да го разпаля.

— Не успя достатъчно добре да го разгледаш, а? — кисело попита шутът. — Предупреждавам те, на по-светло няма да стане по-красиво.

— Седни на скрина ми и си съблечи ризата — наредих му аз. Той не помръдна. Не му обърнах внимание. Имах малко котле за чай. Сложих го на огъня. Запалих свещи и ги поставих на масата, после извадих малкото си скътани билки. Не пазех чак толкова много в стаята си — сега ми се искаше да разполагах с целия запас на Бърич, ала бях убеден, че ако изляза, за да сляза в конюшнята, когато се върна, шутът ще е изчезнал. Все пак тези, които имах, бяха главно за натъртвания и наранявания, каквито най-често получавах поради харектера на другата си професия. Щяха да свършат работа.

Когато водата се стопли, напълних легена за миене и смачках вътре щедра доза билки. Намерих в скрина една омаляла ми риза и я разкъсах на ивици.

— Ела на светло. — Казах го като молба. Той се подчини, ала се движеше колебливо и плахо. За миг го погледнах, после го хванах за раменете и го накарах да седне на скрина. — Как се случи — ужасен от синините по лицето му, попитах аз. Устните му бяха нацепени и подути, едното му око бе почти затворено.

— Обикалях из Бъкип и разпитвах разни злонравни личности дали напоследък са правили копеленца. — Здравото му око предизвикателно ме погледна. На белия фон изпъкваше мрежа от гъсти червени жилки. Осъзнах, че нито мога да му се ядосам, нито да се засмея.

— Би трябвало да разбиращ достатъчно от медицина, за да се погрижиш за нещо такова. Стой неподвижно. — Напоих една от ивиците плат и внимателно, но твърдо я притиснах към лицето му. Той постепенно се отпусна. По плата остана размито кърваво петно. Нямаше много кръв — изглежда, след побоя се бе измил, но някои от раните продължаваха да кървят. Леко прокарах пръсти по брадичката му и около очните му кухини. Поне като че ли нямаше счупени кости. — Кой беше — попитах аз.

— Влязох през много врати. Или няколко пъти през една и съща. Зависи за коя врата питаш. — Говореше прекалено словоохотливо за

човек с толкова нацепени устни.

— Питам те сериозно.

— И аз ти отговорих сериозно.

Отново го изгледах гневно и шутът сведе очи. Известно време мълчахме, докато търсех гърненцето с мехлем от Бърич.

— Наистина искам да знам отговора — казах, докато отварях гърненцето. Познатата пареща миризма нахлу в ноздрите ми и изведнъж усетих, че Бърич ужасно ми липсва.

— Аз също. — Той леко потръпна, докато го мажех с мехлема. Знаех, че пари. Знаех и как действа.

— Защо ми зададе такъв въпрос? — попитах накрая.

Той се замисли за миг.

— Защото ми е по-лесно да го задам на теб, отколкото да попитам Кетрикен дали носи детето на Искрен. Доколкото мога да преценя, напоследък Славен е споделял благоволението си само със себе си, така че той отпада. Бащата си или ти, или Искрен.

Погледнах го в очите. Шутът тъжно поклати глава.

— Не го ли усещаш — почти шепнешком ме попита той и драматично зарея поглед в далечината. — Силите се променят. Сенките се раздвижват. Изведнъж възможностите започват да се вълнуват. Бъдещето се пренарежда, съдбите се умножават. Всички пътища се разклоняват до безкрайност. — Шутът отново се обърна към мен. Усмихнах му се, като си мислех, че се шегува, ала устата му беше сериозна. — Има наследник на рода Пророчески — тихо рече той. — Сигурен съм.

Някога пропускали ли сте стъпало на тъмно? Изпитвали ли сте внезапно усещане за олюяване на ръба, без да знаете колко надолу ще паднете?

— Аз не съм баща на детето — чух се да заявявам прекалено твърдо.

Шутът ме изгледа скептично и каза:

— Ясно. Тогава трябва да е бременна Кетрикен.

— Сигурно — съгласих се аз, но сърцето ми се сви. Ако бе бременна, Кетрикен нямаше да има причина да го крие. Докато Моли щеше. А аз не я бях виждал от няколко нощи. Може да имаше новина за мен. Изведнъж ми се зави свят, но се насилих дълбоко да си поема

дъх. — Съблечи си ризата — казах на шута. — Дай да ти видим гърдите.

— Вече ги видях, благодаря, и те уверявам, че са добре. Предполагам, че ми нахлузиха чуvala на главата, за да имат мишена. Много внимаваха да не удрят никъде другаде.

Призля ми от жестокостта на онова, което бяха направили с него.

— Кой беше?

— С чуval на главата? Я стига. Ти можеш ли да виждаш през чуval?

— Не. Но не може да нямаш подозрения.

Той ме погледна смаяно.

— Ако вече не знаеш какви са тези подозрения, значи ти си човекът с чуval на главата. Дай да пробия една дупка в него. „Ние знаем, че се преструваш пред краля, че си шпионин на самозванеца Искрен. Не му пращай повече съобщения, защото иначе ще научим.“

— Той се извърна, впери очи в огъня и потропа с пети в скрина.

— Самозванеца Искрен ли — яростно попитах аз.

— Това не са мои думи, а техни — отбеляза шутът.

Насилих се да се овладея и се опитах да се замисля.

— Защо те подозират, че шпионираш за Искрен? Пращал ли си му съобщения?

— Аз си имам крал — тихо отвърна шутът. — Макар той не винаги да си спомня, че е мой крал. Трябва да внимаваш за своя крал.

— Какво ще правиш?

— Каквото съм правил винаги. Какво друго мога? Не мога да спра да върша онова, което ми заповядаха да спра, защото изобщо не съм започвал.

Обзе ме ужасяваща увереност, от която ме побиха тръпки.

— Ами ако го направят пак?

Той безжизнено се засмя.

— Няма смисъл да се беспокоя, защото не съм в състояние да го предотвратя. Не искам да кажа, че с нетърпение го очаквам. Раните — небрежно посочи лицето си шутът — ще зараснат. Но не и онова, което направиха със стаята ми. Седмици наред ще подреждам хаоса вътре.

Изпълни ме ужасяващо кухо усещане. Веднъж бях влязъл в стаята на шута. След дълго катерене по изоставено стълбище, покрито с прах и боклуци, бях стигнал до помещение, в което видях чудна

градина. Спомних си за пъстрите рибки, които плуваха в дебели аквариуми, за мъха в саксиите, за керамичното дете в люлката. Затворих очи, докато той разпалваше огъня.

— Не пропуснаха нищо. Какъв глупак съм бил да си мисля, че на света има сигурно място.

Не можех да го погледна. Ако не се броеше езикът му, той беше беззащитен човек, чието единствено желание бе да служи на своя крал. И да спаси света. И все пак някой беше разбил неговия свят. Нещо повече, подозирах, че побоят е отмъщение за нещо, което съм направил аз.

— Мога да ти помогна да подредим — тихо му предложих.

Шутът поклати глава.

— Едва ли. — После с по-нормален глас прибави: — Не исках да те обидя.

— Не си.

Увих билките, гърненцето с мехлем и останалите парциали от ризата ми. Той скочи от скрина и когато му ги подадох, ги взе. Отиде до вратата сковано, въпреки твърденията му, че е пострадало само лицето му. После се обърна.

— Когато се убедиш, ще ми кажеш ли? — Шутът многозначително замълча. — В края на краищата, ако това е всичко, което могат да направят на един кралски шут, какво могат да направят на жена, която носи детето на престолонаследника?

— Няма да посмеят — яростно отвърнах аз.

Той презрително изсумтя.

— Нима? Вече не зная на какво са способни, Фицицарин. Нито пък ти. Ако бях на твое място, щях да намеря по-сигурен начин да си заключвам вратата. Освен ако не искаш и твоята глава да се озове в чувал. — На лицето му се изписа усмивка, която дори не бе сянка на обичайното му подигравателно хилене, после той се измъкна навън. Отидох до вратата, спуснах резето и въздъхнах.

— За останалите всичко е отлично, Искрен — казах на тихата стая. — Но ми се струва, че трябва веднага да се прибереш. Не става въпрос само за алените кораби. А и не зная защо, но се съмнявам, че Праотците ще ни помогнат много срещу другата опасност, с която се сблъскваме.

Зачаках с надеждата да усетя някакво потвърждение или съгласие от него. Нищо. Обзе ме раздразнение. Рядко бях сигурен кога Искрен осъзнава присъствието ми и никога — дали усеща мислите, които искам да му предам. Отново се зачудих защо не съобщи на Ведра мерките, които иска да вземем. През цялото лято се свързваше с нея за алените кораби. Защо мълчеше сега? Дали вече се бе свързал и тя го криеше? Или го беше съобщила само на Славен? Замислих се. Може би синините по лицето на шута отразяваха гнева на Славен, след като бе научил, че Искрен знае какво става в негово отсъствие. Нямах представа защо Славен е решил да накаже шута. Може би просто го беше избрали за отдушник на яростта си. Шутът никога не пропускаше да го оскърби. Нито пък когото и да било другого.

По-късно същата вечер отидох при Моли. Когато почуках, тя попита:

— Кой е?

— Аз. — Не вярвах на ушите си. Преди никога не бе питала.

— О — отвърна Моли и ми отвори. Вмъкнах се вътре и спуснах резето. Тя отиде до камината, приклекна и хвърли в огъня няколко цепеници, без да ме гледа. Носеше синята си слугинска рокля и косата ѝ все още беше на плитки. Всяко нейно движение ме предупреждаваше. Отново бях в беда.

— Съжалявам, че напоследък не идвах при теб.

— И аз — лаконично отвърна Моли.

Не ми оставяше много възможности.

— Стават много неща и съм доста зает.

— С какво?

Въздъхнах. Вече знаех накъде води този разговор.

— С неща, за които не мога да ти кажа.

— Разбира се. — Въпреки цялото ѝ спокойствие знаех, че яростта ѝ бушува точно под повърхността. И най-малката грешка щеше да я възпламени. Мълчанието също.

— Моли, причината да дойда тази вечер...

— А, знаех си, че трябва да има специална причина, та най-сетне да се отбиеш. Единственото нещо, което наистина ме изненадва, съм самата аз. Защо съм тук? Защо след като изпълних задълженията си за деня дойдох направо тук, в случай че случайно се появиш? Можех да правя други неща. Напоследък има достатъчно менестрели и куклени

представления. Принц Славен се грижи за това. Можех да съм с другите слуги и да се радвам на тяхната компания. Вместо това съм тук сама. Или можех да свърша нещо. Когато няма много работа, готвачката ми позволява да използвам кухнята. Имам фитили, билки и воськ, би трябвало да направя свещите, докато билките не са известрели. Но не, аз съм тук горе, в случай че си спомниш за мен и поискаш да прекараме малко време заедно.

Стоях като скала под могъщите вълни на думите ѝ. Нищо не можех да направя. Всичко, което казваше Моли, бе вярно. Забих поглед в пода, докато тя си поемаше дъх. Когато отново заговори, гневът напускаше гласа ѝ, за да бъде заменен от нещо по-лошо. Мъка и обезсърчение.

— Просто е много трудно, Фиц. Всеки път щом решава, че съм го приела, завивам зад ъгъла и се хващам, че пак се надявам. Но за нас никога нищо няма да се промени, нали? Никога няма да дойде време, което да принадлежи единствено на нас, никога няма да има място, което да е само наше. — Тя замълча и прехапа устни. После с разтреперан глас продължи: — Видях Мигновена. Красива е. Дори си намерих повод да я заговоря... Попитах я дали ѝ трябват още свещи за стаята... Тя ми отвърна, плахо, но любезно. Даже ми благодари за загрижеността. Малцина благодарят на слугите. Тя... тя е мила. Истинска дама. О, никога няма да ти дадат разрешение да се ожениш за мен. Защо искаш да се ожениш за слугиня?

— За мен ти не си слугиня — тихо отвърнах аз. — Никога не мисля за теб така.

— Тогава каква съм? Не съм ти съпруга — отбеляза Моли.

— В сърцето ми си моя жена — тъжно казах аз. Това бе малка утеша. Обзе ме срам, когато тя я прие и опря чело на рамото ми. Нежно я прегърнах, после я притиснах към себе си по-силно. И докато се гушеше в мен, прошепнах в косата ѝ: — Искам да те попитам нещо.

— Какво?

— Бременна ли си?

— Какво? — Тя се отдръпна и ме погледна.

— Носиш ли мое дете?

— Аз... Не. Не, не съм бременна. — Мълчание. — Какво те прихвана така изведнъж?

— Просто ми хрумна. Нищо повече. Искам да кажа...

— Зная какво искаше да кажеш. Че ако бяхме женени и вече не бях забременяла, съседите щяха да започнат да клатят глави.

— Наистина ли? — Дотогава не ми бе идвало наум такова нещо. Знаех, че някои се чудят дали Кетрикен не е безплодна, тъй като не беше заченала за повече от година брак, ала нейното безплодие беше обществен проблем. Никога не бях смятал, че съседите с очакване наблюдават новобрачните.

— Разбира се. Някой вече щеше да ми е предложил майчината си рецепта за настойка. Или смлени на прах глигански бивни, за да ти ги сипя в пивото.

— Нима? — Ухилих се глупаво и я притиснах към себе си.

— Хм. — Моли ми се усмихна, после лицето ѝ бавно помръкна.

— Сега обаче взимам други билки — тихо рече тя. — За да съм сигурна, че няма да зачена.

Съвсем бях забравил разговора си с лейди Търпение.

— Чувал съм, че от някои такива билки жените заболявали, ако ги взимат прекалено дълго.

— Зная какво правя — безизразно отвърна Моли. — Освен това какъв друг избор имам?

— Трагедия — признах аз.

Моли кимна.

— Фиц, ако ти бях отговорила с „да“. Ако бях бременна... какво щеше да направиш?

— Не зная. Не съм мислил за това.

— Помисли сега — помоли ме тя.

Бавно заговорих.

— Предполагам, че щях да... ти намеря някое място, някъде. — (Щях да ида при Сенч, щях да ида при Бърич и да ги помоля за помощ. Вътрешно пребледнях от тази мисъл.) — Сигурно място. Далеч от Бъкип. Може би някъде край реката. Щях да идвам да те виждам, когато мога. Някак си щях да се погрижа за теб.

— Искаш да кажеш, че щеше да ни отстраниш. Мен и нашето... моето дете.

— Не! Щях да те защитя, да те скрия някъде, където никой да не те сочи с пръст и да ти се подиграва, че си самотна майка. И когато можех, щях да идвам при теб и нашето дете.

— Някога хрумвало ли ти е, че можеш да дойдеш с нас? Че можем да напуснем Бъкип, двамата с теб, и още сега да заминем по реката?

— Не мога да напусна Бъкип. Обясних ти го.

— Зная. Опитах се да разбера. Но не виждам защо.

— Работата ми при краля е такава, че...

— Престани да я вършиш. Нека я поеме някой друг. Ела с мен и ще имаме свой живот.

— Не мога. Не е толкова просто. Няма да ми разрешат просто така да си тръгна. — Неусетно се бяхме отдръпнали един от друг. Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Искрен замина. Почти никой не вярва, че ще се върне. Крал Умен от ден на ден все повече слабее и Славен се готови да го наследи. Ако половината от чувствата на Славен към теб са такива, каквите твърдиш, защо настояваш да останеш тук? И нима той ще те задържи? Фиц, не виждаш ли, че всичко се разпада? Вътрешните острови и Брод са само началото. Пиратите няма да спрат дотук.

— Още една причина да остана. За да работя и ако се наложи да се сражавам за нашия народ.

— Сам човек не може да ги спре — отбеляза Моли. — Даже да е толкова упорит като теб. Защо не насочиш цялата си упоритост за нас? Защо не избягаме навътре в страната, далеч от пиратите? Защо трябва да се отказваме от всичко заради една безнадеждна кауза?

Не можех да повярвам на ушите си. Ако го бях казал аз, щеше да е държавна измяна. Ала тя го назваше така, като че ли е възможно най-естественото решение. Като че ли ние с нея и едно все още несъществуващо дете бяхме по-важни от краля и Шестте херцогства, взети заедно. Казах ѝ го.

— Е, така е — като ме гледаше в очите, отвърна Моли. — Поне за мен. Ако ти беше мой съпруг и аз носех нашето дете, щеше да е точно толкова важно за мен. По-важно от останалия свят.

И какво можех да й отговоря? Потърсих истината, макар да знаех, че тя няма да я задоволи.

— Ти ще си толкова важна за мен. Ти си толкова важна за мен. Но тъкмо затова трябва да остана тук. Защото човек не може да избяга с нещо толкова важно. Трябва да остане и да го защити.

— Да го защити ли — леко повиши глас Моли. — Кога ще проумееш, че не сме достатъчно силни, за да се защитим? Знам го. Била съм между пиратите и децата от собствения ми род и едва се спасих. Ти кога си го правил, че да ми приказваш за защита?

Замълчах. Не само защото думите ѝ ме нараниха. А те ме нараниха, и то дълбоко. Но тя ми припомни как бях държал в ръцете си едно дете, вперил очи в стичащите се по изстиващата му кожа струйки кръв. Не можех да понеса мисълта да го направя отново. Ала не можех и да избягам.

— От това няма бягство, Моли. Или ще останем и ще се сражаваме тук, или ще ни изколят, когато битката ни настигне.

— Нима — студено попита тя. — Или просто поставяш верността си към краля над всичко останало? — Не можах да срещна очите ѝ. Моли изсумтя. — Ти си същият като Бърич. Дори не знаеш колко много приличаш на него!

— Като Бърич ли? — Онемях. Бях удивен, че изобщо го казва, още повече че го изтъкваше като порок.

— Да — решително отвърна тя.

— Защото съм верен на своя крал ли? — Продължавах да се хващам за сламки.

— Не! Защото поставяш своя крал над жена си... или над своята любов... или над собствения си живот.

— Не разбирам какво искаш да кажеш!

— Ето! Сам виждаш! Наистина не разбиращ. А се държиш така, като че ли знаеш всички важни неща и тайни. Ами тогава отговори ми на този въпрос. Защо Търпение мрази Бърич?

Съвсем се смяях. Нямах представа какво общо има това с мен. Ала никак си знаех, че Моли ще направи връзката. Предпазливо опитах:

— Тя го обвинява за мен. Смята, че Бърич е научил Рицарин на лоши навици... и така ме е заченал.

— Ето. Виждаш ли? Наистина си много глупав. Няма нищо подобно. Една вечер Лейси ми разказа. Малко повечко бъзово вино и аз се разприказвах за теб, а тя — за Бърич и Търпение. Търпение първо е била влюбена в Бърич, идиот такъв. Но той не я искал. Казвал, че я обича, но не може да се ожени за нея, въпреки че баща ѝ щял да ѝ позволи да се венчае за мъж под нейното положение. Защото вече бил

заклел живота и меча си на своя господар. И смятал, че няма да може да изпълни обетите си пред двамата. О, твърдял, че му се искало да е свободен, за да се ожени за нея, че му се искало да са се запознали, преди да се е заклел. Но въпреки това не бил свободен да се венчае за нея. Казал ѝ нещо глупаво — че колкото и да иска, конят не можел да носи две седла. И тя му отговорила, ами добре тогава, върви при своя господар, щом е по-важен за теб. И той отишъл. Също както щеше да сториш и ти, ако те бях накарала да избираш. — Бузите ѝ се бяха зачервили. Моли отметна глава и ми обърна гръб.

Ето къде беше връзката с мен. Мислите ми бяха в хаос, докато различни откъси от разговори и забележки неочеквано заставаха на местата си. Разказът на Бърич за първата му среща с Търпение. Тя стояла до една ябълка и го попитала дали може да извади треската от крака ѝ. Нещо, което никоя жена няма да поиска от прислужник на своя господар. Но и нещо, което една пряма млада прислужница може да поиска от мъжа, привлякъл вниманието ѝ. И неговата реакция, когато му бях разказал за Моли и Търпение и му бях повторил думите на Търпение за конете и седлата.

— Рицарин знаел ли е за това? — попитах аз.

Моли се обърна и ме погледна. Очевидно не беше очаквала да ѝ задам този въпрос. Но не успя да устои на изкушението да довърши разказа си.

— Не. Поне отначало. Когато се запознала с него, Търпение нямала представа, че той е господарят на Бърич. Бърич така и не ѝ казал на кой господар се е заклел. Отначало Търпение не искала да има нищо общо с Рицарин. Нали разбираш, сърцето ѝ все още принадлежало на Бърич. Но Рицарин бил упорит. Според Лейси, той я обичал до полуда. Спечелил я. Едва когато се съгласила да се омъжи за него, тя открила, че е господарят на Бърич. И то само защото Рицарин пратил Бърич да ѝ заведе някакъв великолепен кон.

Внезапно си спомних как Бърич се бе загледал в коня на Търпение и беше казал: „Аз обучих този кон“. Зачудих се дали е знаел, че ще бъде подарен на любимата му от человека, за когото тя е щяла да се омъжи. Сигурен съм, че е било така. Винаги съм смятал, че презрението на Търпение към Бърич е проява на нещо като ревност заради огромната привързаност на Рицарин към него. Сега

триъгълникът ставаше още по-странен. И безкрайно по-мъчителен. Затворих очи и си помислих колко е несправедлив светът.

— Нищо не е винаги просто и хубаво — казах аз. — Все ще се намери горчива кора и кисела семка.

— Да. — Гневът на Моли като че ли ненадейно се бе стопил. Тя седна на леглото и когато отидох при нея, не ме отблъсна. Хванах ръката ѝ и я стиснах. Хиляди мисли препускаха в главата ми. Че Търпение мразеше пиянството на Бърич. Че Бърич си спомняше нейното кученце и че винаги го носела в кошница. Грижите, които той винаги полагаше за вида и поведението си. „Това, че не виждаш една жена, не значи, че тя не те вижда.“ О, Бърич! Колко внимание отделяше на коня, който тя вече почти не яздеше. Търпение поне се бе омъжила за човек, когото обича, и се беше радвала на няколко години щастие, макар и усложнени от политически интриги. Ала все пак няколко години щастие. Какво щяхме да имаме ние с Моли? Каквото имаше сега Бърич ли?

Дълго останахме прегърнати. Нищо повече. Но някак си в тази тъжна прегръдка бяхме по-близки, отколкото от много, много отдавна.

21

ЧЕРНИ ДНИ

През годините на алените кораби крал Ейод седеше на престола. Смъртта на големия му син Руриск беше оставила за единствена наследница на кралството дъщеря му Кетрикен. Според техните обичаи след бащината си смърт тя щеше да стане кралица на Планините или „Жертвa“, както го нарича народът им. Ето защо бракът ѝ с Искрен ни гарантираше не само, съюзник в тези нестабилни години, но и обещаваше евентуално присъединяване на „седмо херцогство“ към кралството на Шестте херцогства. Фактът, че Планинското кралство граничи само с двете вътрешни херцогства Тилт и Фароу, правеше перспективата за гражданска война, която да разцепи Шестте херцогства, особено обезпокоителна за Кетрикен. Тя бе възпитана да е „Жертвa“. Нейният дълг към народа ѝ беше най-важното нещо в живота ѝ. Когато се омъжи за Искрен, народът на Шестте херцогства стана неин. Ала тя не можеше да забрави, че след смъртта на баща ѝ планинският народ отново ще я нарича и „Жертвa“. Как щеше да изпълни това задължение, ако Фароу и Тилт я разделяха от народа ѝ не като част от Шестте херцогства, а като враждебна държава?

На другия ден се разрази силна буря. Това си имаше и положителните, и отрицателните страни. В такъв ден пиратите нямаше да се появят никъде по крайбрежието, но и две различни групи ратници по принуда трябваше да останат заедно. Славен сякаш бе изчезнал. От друга страна, винаги щом влизах в Голямата зала, виждах херцог Жилав нервно да крачи или студено да се взира в някое от

пламтящите огнища. Дъщерите му бяха от двете му страни като снажни котки пазачи. Мигновена и Вяра още бяха млади и нетърпението и гневът им си личаха по-ясно. Жилав беше поискал официална аудиенция при краля. Колкото повече го караха да чака, толкова по-голяма обида му нанасяха. А проточилото се присъствие на херцога в Голямата зала ясно показваше на хората му, че кралят още не се е съгласил да го приеме. Наблюдавах как този котел постепенно завира и се чудех кой най-зле ще бъде попарен, когато кипне.

Правех четвъртата си предпазлива обиколка на залата, когато се появи Кетрикен. Беше облечена семпло с дълга права лилава рокля, обточена с бяло и с много широки ръкави, които скриваха ръцете й. Косата ѝ свободно падаше върху раменете. Тя дойде с обичайната си неофициалност, предшествана единствено от Розмари и придружена само от лейди Скромност и лейди Надежда. Дори след като бе спечелила уважението на повечето придворни дами, Кетрикен не забравяше, че тези две жени първи са я почели, и често изразяваше привързаността си към тях, като ги водеше със себе си. Не вярвам, че херцог Жилав разпозна престолонаследницата в просто облечената жена, която се приближи към него.

Тя се усмихна и стисна ръката му за поздрав. Това бе планинският обичай при среща на приятели. Съмнявам се, че е съзнавала каква чест му оказва, нито че този прост жест компенсира дългите часове на чакане. Единствено аз забелязах умората, изписана на лицето ѝ, сигурен съм, както и тъмните кръгове под очите ѝ. Вяра и Мигновена останаха очаровани от това внимание към баща им. Ясният глас на Кетрикен се носеше в цялата Голяма зала и можеха да я чуват всички. Каквото беше и нейното намерение.

— Тази сутрин на два пъти се отбих при краля. Със съжаление трябва да кажа, че и двата пъти беше... зле. Надявам се да не се сърдите заради това чакане. Зная, че искате да разговаряте лично с краля за вашата трагедия и за всичко, което трябва да се направи, за да се помогне на нашия народ. Но докато негово величество почива, може би ще се присъедините към мен да похапнем нещо?

— С удоволствие, милейди — предпазливо отвърна Беърнс. Тя вече бе направила много, за да приглади разрошените му пера. Ала Жилав не се поддаваше толкова лесно на ничий чар.

— Радвам се — каза Кетрикен, обърна се и се наведе да прошепне нещо в ухото на Розмари. Малката прислужница бързо кимна и като зайче с подскоци изтича от залата. Всички забелязаха излизането ѝ. Тя се върна само след няколко секунди, този път начело на дълга процесия от прислужници. Преместиха една от масите пред голямата камина, разгънаха снежнобяла покривка и в средата ѝ поставиха една от саксиите на Кетрикен. Последва върволица от подноси, чаши за вино, сладкиши и късни есенни ябълки в дървени кути. Всичко бе организирано толкова великолепно, че напомняше на вълшебство. Скоро гостите насядаха и се появи Меден със своята лютня — запя още от вратата. Кетрикен покани придворните си дами да се присъединят, после забеляза и мен, и с кимване ме повика. Покани и други, не според знатността или богатството им, а хора, които знае, че смяташе за интересни. Сред тях бяха Флеч с неговите ловджийски истории и Шелс, добродушно момиче на възрастта на дъщерите на Жилав. Самата Кетрикен седна от дясната страна на херцога и аз пак си помислих, че не съзнава каква чест му оказва.

След като хапнаха и поговориха, тя даде знак на Меден да мълкне, обърна се към Жилав и просто каза:

— Чухме вашата история само в общи черти. Ще споделите ли с нас какво е сполетяло Брод?

Той се поколеба за миг. Жалбата му бе насочена към краля. Но как можеше да откаже на престолонаследницата, която се отнасяше към него толкова добре? Херцогът сведе очи, после заговори с предрезгавял от непресторено вълнение глас.

— Сърцата ни скърбят, милейди. — Всички разговори около масата незабавно стихнаха. Всички погледи се насочиха към него. Усетих, че всички избрани от Кетрикен внимателно го слушат. От момента, в който започна разказа си, наоколо не се чуваше нито звук, освен тихи съчувствени възклициания или гневен шепот от жестокостите на пиратите. Жилав прекъсна историята си, после очевидно взе решение и продължи с това как пратили молбите си за помощ и напразно чакали отговор. Престолонаследницата го изслуша, без да възразява или отрича. Когато херцогът свърши, бремето му видимо бе облекчено от самия разказ. Тишината се проточи.

— Много от това, което разказахте, е ново за мен — тихо рече Кетрикен. — И е ужасно. Не знае какво ще ви отговори кралят. Ще

трябва да почакате, за да ви изслуша. Но от свое име ще ви кажа, че сърцето ми е изпълнено със скръб за моя народ. И с гняв. Лично ви обещавам, че тези злини няма да останат неотмъстени. Нито ще оставя народа си без подслон в зимните студове.

Херцог Жилав Беърнски се втренчи в чинията си и се заигра с ръба на покривката. После вдигна поглед. В очите му гореше огън, ала и съжаление.

— Думи — твърдо заяви той. — Това са само думи, милейди. Народът на Брод не може да се нахрани с думи, нито нощем да се подслони с тях.

Кетрикен уверено срещна погледа му. Нещо в нея сякаш се сви.

— Напълно съзнавам истината, която изричате. Но в момента мога да ви предложа единствено думи. Когато кралят се възстанови достатъчно, за да ви приеме, ще видим какво може да се направи за Брод.

Жилав се наведе към нея.

— Аз имам въпроси, милейди. И се нуждая от техните отговори почти също толкова много, колкото от пари и хора. Защо молбите ни за помощ останаха без внимание? Защо корабът, който трябваше да ни защити, отплава?

Гласът на Кетрикен едва забележимо трепереше.

— Не мога да ви отговоря на тези въпроси. И ме е срам да го призная. Нито дума за вашето положение не стигна до мен, преди да пристигне вестоносецът ви.

Докато говореше, ме обзеха съмнения. Трябваше ли престолонаследницата да признава тези неща на Жилав? Може би не, от политическа целесъобразност. Ала Кетрикен, знаех го, поставяше истината над политиката. Херцогът дълго се вглежда в лицето й и бръчките около устата му станаха по-дълбоки.

— Нима не сте престолонаследница — дръзко, макар и тихо попита той.

Кетрикен срещна погледа му. Очите й бяха сиви като меч.

— Да. Питате ме дали ви лъжа ли?

Беше ред на Жилав да сведе очи.

— Не. Не, милейди, такава мисъл никога не ми е минавала през ума.

Мълчанието се проточи. Не зная дали Кетрикен даде някакъв незабележим знак, или Меден просто инстинктивно прокара пръсти по струните. След миг гласът му се извиси в песен.

Изтекоха повече от три дни преди Жилав най-сетне да бъде повикан в кралските покои. Кетрикен се опитваше да го развлече, но ѝ бе трудно да забавлява човек, чиито мисли са заети от уязвимостта на херцогството му. Вяра, втората му дъщеря, бързо се сприятели с Шелс и като че ли позабрави скръбта си. Мигновена обаче не се отделяше от баща си и когато тъмносините ѝ очи срещаха моите, ми напомняха за рани. Този поглед ме изпълваше със странични чувства. Бях облекчен, че не ми обръща специално внимание. В същото време знаех, че студенината ѝ към мен е отражение на бащиното ѝ отношение към Бъкип като цяло. С радост посрещнах пренебрежението ѝ и в същото време това ме гризеше, тъй като смятах, че не го заслужавам. Когато най-после го повикаха и Жилав побърза да се яви при краля, се надявах, че ще се избавя от неловкото положение.

Сигурен съм, че не бях единственият, който забеляза, че Кетрикен не е поканена на съвета. Не присъствах и аз. Ала рядко се случва една престолонаследница да бъде приравнена с незаконородения племенник. Кетрикен запази хладнокръвие и се зае да покаже на дъщерите на Жилав и Шелс един планински начин за втъкване на мъниста във везба. Навъртах се около масата им, ала се съмнявах, че мислите им са насочени към това занимание повече от моите.

Не се наложи да чакаме дълго. След по-малко от час херцог Жилав дойде в Голямата зала, изпълнен с ледената ярост на зимна виелица.

— Събери си нещата — нареди той на Вяра, после се обърна към Мигновена. — Кажи на стражата ни след час да е готова за тръгване.
— Херцогът сковано се поклони на Кетрикен. — Извинете ме, милейди, трябва да си заминем. След като родът на Пророците няма да ни окаже помощ, Беърнс сам ще се погрижи за себе си.

— Разбирам, че се налага да побързате — отвърна Кетрикен. — Но ви моля още веднъж да бъдете мои сътрапезници. Не бива да се отправяте на пътуване на гладен стомах. Кажете ми, обичате ли градини? Въпросът ѝ беше насочен колкото към Беърнс, толкова и към дъщерите му. Те погледнаха баща си. След миг той отсечено кимна.

И двете момичета предпазливо признаха на Кетрикен, че обичат. Ала очевидно бяха озадачени. Градина ли? През зимата, в разгара на виелицата? Споделях смущението им, особено след като Кетрикен ми даде знак.

— Фицицарин, погрижи се да изпълнят желанието ми. Розмари, иди с лорд Фицицарин в кухнята. Вземи храната, която той ти нареди, и я донеси в Градината на кралицата. Аз ще заведа гостите ни там.

Отчаяно погледнах Кетрикен. Не. Не там. Дори само изкачването в кулата бе обременително за мнозина, още повече чаят на бруления от бурята покрив. Нямах представа какво е намислила. Усмивката, с която отвърна на тревожния ми поглед, беше открита и ведра. Тя хвана херцог Жилав под ръка и го изведе от залата. Дъщерите му ги последваха заедно с придворните дами. Обърнах се към Розмари и промених наредждането.

— Иди да им потърсиш топли наметки и им ги занеси. Аз ще се погрижа за храната.

Детето весело хукна да изпълни заповедта ми, а аз забързах към кухнята. Напрегнато уведомих Сара за спешната поръчка и тя бързо подреди поднос със затоплени сладки и греено вино.

— Сега им занеси това, а аз след малко ще пратя още по някого.

— Усмихнах се, взех таблата и забързах към Градината на кралицата. Самата кралица можеше да ме нарича „лорд Фицицарин“, но готвачката Сара, без да й мигне окото, ми наредише да занеса поднос с храна. Това ми подейства странно успокоятелно.

Колкото можех по-бързо се качих по стълбището и спрях да си поема дъх на площадката. Приготвих се за дъжд и вятъра и отворих вратата. Опасенията ми се оправдаха. Придворните дами, дъщерите на Жилав и Шелс се бяха сгущили под осъкъдния подслон на парче брезент, опънато през лятото като сенник в ъгъла между две от стените. Там имаше масичка, на която оставил подноса. Дебело увитата Розмари самодоволно се усмихна и грабна една сладка. Лейди Скромност се зае да разпределя храната.

Колкото по-бързо можех, поднесох чаши греено вино на кралицата и херцог Жилав и използвах претекста, за да се присъединя към тях. Те стояха точно до парапета и гледаха между бойниците към морето. Вятърът разбиваше водата на бяла пяна и запращаше чайките към вълните, без да обръща внимание на опитите им да размахват

криле. Когато се приближих, видях, че двамата тихо разговарят, ала ревът на бурята осути опита ми да ги подслушам. Съжалих, че не съм се сетил да взема плащ и за себе си. Почти незабавно целият подгизнах, а вятърът отнасяше и малкото топлина, която тялото ми произвеждаше с треперене. Насилих се да се усмихна въпреки тракащите си зъби и им поднесох виното.

— Познавате ли лорд Фициарин? — попита Кетрикен, докато взимаха чашите си.

— Да, имах удоволствието да го приветствам на собствената си маса — увери я херцогът. Дъждът се стичаше от гъстите му вежди и вятърът разяваше воинската му опашка.

— Тогава няма да възразите, ако го помоля да се включи в нашия разговор, нали? — Въпреки дъжда кралицата говореше спокойно, като че ли се греехме на пролетно слънце.

Зачудих се дали Кетрикен знае, че Жилав ще приеме молбата й като учтива заповед.

— С удоволствие, щом смятате, че може да ни предложи разумен съвет, милейди — съгласи се той.

— Надявах се да приемете. Фициарин, вземи си вино и ела при нас, моля те.

— Както пожелаете. — Поклоних се и побързах да се подчиня. Връзката ми с Искрен от ден на ден ставаше все по-слаба, ала в този момент усетих неговото сръгване, нетърпеливото му любопитство. Върнах се при кралицата.

— Стореното — сторено — казваше Кетрикен. — Искрено скърбя, че не бяхме в състояние да защитим вашия народ. И все пак, ако не мога да поправя нищо от онова, което са направили пиратите, поне могна да подслоним хората от зимните бури. Моля ви да приемете това от ръката и сърцето на тяхната кралица.

Забелязах, че не споменава за очевидния отказ на крал Умен да вземе никакви мерки. Наблюдавах я. Кетрикен се движеше едновременно бавно и решително. Широкият бял ръкав, който повдигна нагоре, вече бе подгизнал от дъжда. Без да обръща внимание на това, тя оголи светлата си ръка и разкри златни гривни с тъмни планински опали. И преди бях виждал тъмния блъсък на такива камъни, но никога и на толкова големи. Кетрикен ме помоли да разкопчая закопчалката и без абсолютно никакво колебание свали

съкровището от ръката си. От другия си ръкав извади кадифена торбичка. Аз я задържах отворена и кралицата прибра гривните вътре. После топло се усмихна на херцог Жилав и му подаде торбичката.

— От вашия престолонаследник Искрен и от мен — тихо рече Кетрикен. Едва устоях на Искреновия импулс в себе си да падна на колене в нозете на тази жена и да заявя, че е твърде царствена за неговата нищожна любов. Жилав смяяно запелтечи от благодарност и ѝ се закле, че нито петаче от стойността на накитите няма да отиде напразно. В Брод отново щели да се издигнат здрави къщи и народът щял да благославя престолонаследницата за нейната добрина и щедрост.

Изведнъж видях причината Кетрикен да избере Градината на кралицата. Това бе дар от нея, който нямаше нищо общо с Умен и Славен. Тя не каза на Жилав да го пази в тайна — нямаше нужда.

Спомних си за смарагдите, скрити в моя скрин, но Искрен мълчеше в мен. Не отидох да ги донеса. Надявах се някой ден да видя как самият Искрен ги поставя на шията на своята кралица. Не исках и да омаловажавам значението на нейния дар за Жилав, като прибавям друг от едно копеле. Защото точно така щеше да се наложи да го поднеса. Не, реших аз. Нека подаръкът на престолонаследницата и начинът на поднасянето му се запечатаха сами в неговата памет.

Жилав ме погледна и каза:

— Милейди, вие, изглежда, много цените този младеж, за да го направите съпричастен към нашите съвети.

— Така е — сериозно заяви Кетрикен. — Той винаги е оправдавал доверието ми.

Херцогът кимна, като че ли потвърждаваше нещо на себе си, и си разреши леко да се усмихне.

— Моята най-малка дъщеря Мигновена беше малко загрижена от писмото, което получи от лорд Фицрицарин. Особено след като по-големите ѝ сестри го отвориха преди нея и започнаха да я дразнят със съдържанието му. Но когато ми съобщи опасенията си, ѝ казах, че рядко някой мъж признава качества, които могат да бъдат сметнати за недостатъци. Само лъжец може да твърди, че без страх влиза в битка. А и не бих желал да дам доверието си на човек, който убива без никакви угрizения. Що се отнася до физическото ти здраве — той внезапно ме потупа по рамото, — изглежда, че едно лято наблягане на

греблата и въртене на брадва ти се е отразило добре. — Ястребовите му очи ме пронизаха. — Не съм променил мнението си за теб, Фицрицарин. Нито Мигновена. Уверявам те в това.

Отговорих с думите, които знаех, че трябва да изрека.

— Благодаря ви.

Жилав се озърна през рамо. Проследих погледа му в проливния дъжд и видях, че Мигновена ни наблюдава. Баща й едва забележимо ѝ кимна и усмивката ѝ грейна като слънце, показало се иззад облак. Вяра ѝ каза нещо и Мигновена се изчерви, после се обърна и сръга сестра си. Стомахът ми се сви, когато херцогът ми рече:

— Можеш да се сбогуваш с дъщеря ми, ако желаеш.

Едва ли имаше нещо, което толкова да не ми се искаше да направя. Но не можех да проваля нещо, което с много усилия беше постигнала Кетри肯. Затова се поклоних, извиних се и се насилих да отида при Мигновена. Вяра и Шелс Незабавно се отдръпнаха, но не много.

Официално ѝ се поклоних.

— Лейди Мигновена, трябва отново да ви благодаря за писмото, което ми пратихте — неловко казах аз. Сърцето ми силно туптеше. Както и нейното, сигурен съм, поради съвсем друга причина.

Тя ми се усмихна в дъжда.

— С радост ви го пратих и още повече се зарадвах на отговора ви. Херцогът ми го обясни. Надявам се, не смятате, че съм постъпила зле, като съм му го показала. Не разбирах защо толкова много се подценявате. Той ми каза: „Мъжът, който се хвали със себе си, знае, че никой друг няма да го направи“. После прибави, че нямало по-добър начин да опознаеш морето, отколкото на корабно гребло. И че през младежките му години брадвата винаги била неговото оръжие. Обеща другото лято със сестрите ми да получим собствена лодка и да излизаме в морето в хубави дни... — Мигновена внезапно се запъна.

— Разбъррих се, нали?

— Ни най-малко, милейди — тихо я уверих аз. Предпочитах да продължи да говори.

— Милейди — тихо повтори тя, сетне се изчерви така, сякаш я бях целунал пред всички.

Обърнах се и видях, че Вяра не откъсва ококорените си очи от нас. Досетих се какво си представя, че съм казал на сестра ѝ, и също се

изчервих.

Стори ми се, че мина цяла вечност, докато напуснем брулената от бурята Градина на кралицата. Гостите ни се разотидоха по стаите си — и за да се преоблекат, и за да се пригответят за пътуване. Аз постъпих по същия начин и припряно се преоблякох, за да не пропусна нещо от заминаването им. Бях във външния двор, за да наблюдавам как Жилав и стражниците му се качват на конете. Присъстваше и Кетрикен с почетната си стража. Престолонаследницата се приближи до коня на Жилав и се сбогува с него, а той застана на едно коляно и й целуна ръка. Казаха си нещо, не зная какво, ала Кетрикен се усмихна. Вятърът разяваше косата ѝ. Херцогът и хората му се отправиха на път в бурята. Гневът все още сковаваше раменете на Жилав, но поведението му ми показва, че не всичко е изгубено.

Дъщерите му се обърнаха назад към мен и Мигновена се осмели да вдигне ръка за сбогом. Отвърнах ѝ. Проследих ги с поглед, вледенен не само от дъжда. Този ден бях подкрепил Искрен и Кетрикен, ала на каква цена? Какво правех с Мигновена? Дали Моли в края на краищата нямаше да се окаже права?

Вечерта отидох да изразя почитта си към краля. Не ме беше повикал. Нямах намерение да разговарям с него за Мигновена. Чудех се дали Искрен ме е подтикнал да посетя баща му, или собственото ми сърце ме предупреждава да не го изоставям. Уолас неохотно ме пусна и строго ме уведоми, че кралят не се чувства добре и не бива да го изтощавам.

Крал Умен седеше пред камината. Въздухът в стаята тегнеше от димче. Шутът, чието лице все още представляваше интересен лилаво-синкав пейзаж, бе в краката му. Той имаше щастието да е под равнището на най-гъстия дим. Аз нямах този късмет, тъй като трябваше да се задоволя с ниското столче без облегалка, което Уолас любезно ми донесе.

След като се представих и седнах, кралят се обърна към мен и известно време ме гледа със замъглени очи. Главата му сякаш всеки момент щеше да клонне.

— А, Фиц — със закъснение ме поздрави той. — Как минаха уроците ти? Учителят Федрен доволен ли е от напредъка ти?

Стрелнах с поглед шута, който мрачно се взираше в огъня.

— Да — тихо отвърнах аз. — Каза, че имам хубав почерк.

— Чудесно. Четливият почерк е нещо, с което може да се гордее всеки мъж. Ами сделката ни? Спазвам ли обещанието си към теб?

Това беше старият ни ритуал. Отново си припомних условията, които ми бе предложил. Да ме храни, облича и образова и в замяна да има абсолютната ми вярност. Усмихнах се на познатите думи, но гърлото ми се сви при мисълта колко е изпосталял Умен и какво ми струват напоследък те.

— Да, милорд. Спазвате го — промълвих аз.

— Добре. Тогава гледай и ти да спазваш своето обещание. — Той тежко се отпусна на стола си.

— Непременно, ваше величество — обещах аз и шутът, който отново присъстваше на клетвата, най-после срещна погледа ми.

За известно време в стаята се възцари тишина. Чуваше се само прашенето на огъня. После кралят се понадигна, сякаш сепнат от някакъв шум и смутено се огледа.

— Искрен? Къде е Искрен?

— Замина на поход, милорд. Да потърси помощта на Праотците, за да прогони пиратите от нашите брегове.

— А, да. Разбира се. Но за миг си помислих... — Умен отново се отпусна назад. И изведнъж целият настръхна. Смътно го усетих да използва Умението, някак нефокусирано и неловко. Умът му докосна моя като старчески ръце, търсещи да се хванат за нещо. Бях смятал, че отдавна е изгубил Умението си. Веднъж Искрен ми беше казал, че Умен вече рядко прибягва до Умението. Бях си обяснил тези думи с верността му към баща му. Но призрачното Умение задърпа мислите ми като неопитни пръсти — струни на арфа. Усетих, че Нощни очи се дразни от това натрапване. „Тихо“ — предупредих го аз.

Изведнъж ми хрумна нещо и дъхът ми секна. Искрен ли ми внушаваше тази идея? Свалих всички защитни стени, като си напомних, че тъкмо това бях обещал на този човек. Вярност при всякакви обстоятелства.

— Милорд? — поисках разрешение аз, приближих столчето си към него и хванах съсухрената му ръка.

Беше все едно да се хвърлиш в придошла река.

— А, Искрен, момчето ми, ето те! — Само за миг зърнах Искрен такъв, какъвто все още го виждаше крал Умен. Пълничко осемгодишно момче, по-скоро добродушно, отколкото умно, не толкова високо,

колкото по-големия си брат Рицарин. Но здрав и симпатичен принц, отличен втори син, не особено амбициозен. Сетне, все едно падал от речен бряг, полетях в черния оглушителен рев на Умението и изведенъж започнах да виждам през очите на Умен. Периферното ми зрение беше замъглено. За миг ми се мерна Искрен, който уморено крачеше в снега. „Какво е това? Фиц?“ После отлетях надалеч, отнесен в сърцето на болката на крал Умен. Погълнат дълбоко в него, отвъд границата, до която проникваше гибелното действие на билките и димчето, аз бях изпепелен от болката му. Тя бавно пълзеше по гръбнака и проникваше в черепа му. Решенията му бяха изсмуквани от страданието, което не му позволяваше да мисли, ала дълбоко в замъгленията му ум все още живееше крал, който се бунтуваше срещу заточението си. Духът му продължаваше да е там и се бореше с тялото, което вече не му се подчиняваше, и с болката, погубваща последните години от живота му. Кълна се, че го видях като младеж, може би година-две по-възрастен от мен. Косата му беше гъста и рошава като на Искрен, очите му бяха големи и живи, единствените бръчки по лицето му бяха от широката му усмивка. Ето какъв бе в душата си — младеж, затворен и отчаян. Той се вкопчи в мен и диво ме попита: „Има ли изход?“ Усетих, че потъвам в него.

Сетне, като две сливащи се реки, в мен се бълсна друга сила и течението ѝ ме понесе. „Момко! Овладей се!“ Сякаш ме хванаха силни ръце и ме отделиха като самостоятелна нишка в усуканото въже, което образувахме.

„Татко. Тук съм. В беда ли си?“

„Не. Не. Все съм си така. Но, Искрен...“

„Да. Тук съм.“

„Беърнс вече не ни е верен. Жилав приема алени кораби в пристанищата си в замяна на закрила за собствените му села. Той ни е предал. Когато се върнеш, трябва да...“

Мисълта заблужда, изгуби сила.

„Татко. Откъде идва тази вест?“ Усетих внезапното отчаяние на Искрен. Ако думите на Умен бяха истина, Бъкип нямаше надежда да издържи зимата.

„Славен има шпиони. Те го информират и той ми докладва.“

„Известно време това трябва да остане тайна, докато не съберем сили да ударим Жилав. Или докато не решим да го оставим на

неговите пиратски приятели. Да. Такъв е планът на Славен. Да задържи алените кораби далеч от Бък и тогава те ще се обърнат срещу Жилав и ще му отмъстят вместо нас. Жилав даже прати фалшива молба за помощ с надеждата да примами бойните ни кораби в ръцете на пиратите.“

„Възможно ли е?“

„Потвърждават го всички шпиони на Славен. И се боя, че вече не можем да имаме доверие на чужденката, която ти е жена. Докато Жилав беше тук, Славен забеляза, че тя е все при него и постоянно си намира поводи да разговаря с херцога насаме. Брат ти се опасява, че жена ти заговорничи с нашите врагове, за да завладее трона.“

„НЕ Е ВЯРНО! — Силата на тези думи ме прониза като острие на меч. Изгубен и забравил кой съм, за миг отново започнах да потъвам в преминаващия през мен поток на Умението. Искрен го усети и ме задържа. — Трябва да внимаваме с момчето. Той няма достатъчно сила, за да го използваме така. Татко, моля те, довери се на съпругата ми. Знам, че не се преструва. И не вярвай на онова, което ти съобщават шпионите на Славен. Пращай шпиони да следят шпионите, преди да взимаш решения въз основа на техните доклади. Съветвай се със Сенч. Обещай ми.“

„Не съм глупак, Искрен. Мога да пазя трона си.“

„Добре. Добре тогава. Погрижи се за момчето. Фицрицарин не е обучен за това.“

Някой дръпна ръката ми и сякаш я извади от горяща пещ. Превих се с глава между коленете. Целият свят се въртеше около мен. Чух крал Умен тежко да диша, като че ли беше тичал. Шутът пъхна в ръката ми чаша и се върна при краля, за да го накара на малки гълтки да изпие бокал вино. В този момент ненадейно се разнесе гласть на Уолас.

— Какво си направил с краля?

— И двамата са зле! — уплашено отвърна шутът. — Съвсем спокойно си приказваха, после изведнъж... Махни тези проклети кадилници! Боя се, че уби и двамата!

— Тихо, шуте! Да не би да оспорваш способностите ми на лечител? — Но чух припрените стъпки на Уолас, докато обикаляше стаята и гасеше кадилниците, като ги захлупваше с пиринчени капаци. След малко отвори прозорците и вътре нахлу ледената зимна нощ. Студеният въздух ме ободри. Успях да се надигна и да отпия гълтка

вино. Постепенно възвърнах сетивата си. Въпреки това все още седях там, когато в стаята нахлу Славен и поиска да знае какво се е случило. Обърна се към мен, докато шутът помагаше на Уолас да преместят краля в леглото.

Тъпо поклатих глава. Замайването ми не бе престорено.

— Как е кралят? Ще се възстанови ли? — извика принцът на Уолас.

Прислужникът мигновено се приближи.

— Изглежда, че състоянието му се стабилизира, принц Славен. Не зная какво му е станало. Нямаше следи от борба, но е изтощен така, сякаш е тичал. Здравето му няма да издържи такова вълнение, милорд.

Славен се обърна, изгледа ме и изсумтя:

— Какво си направил на баща ми?

— Аз ли? Нищо. — Поне това беше вярно. Каквото и да се бе случило, бяха го направили кралят и Искрен. — Спокойно си приказвахме. Изведнъж ми се зави свят. Призля ми. Сякаш губех съзнание. — Стрелнах Уолас с очи. — Може ли да е от димчето?

— Възможно е — неохотно призна той и нервно погледна Славен, чието изражение напомняше на буреносен облак. — Изглежда, че с всеки следващ ден трябва да увеличавам дозата, за да има въздействие. И той пак се оплаква, че...

— Тихо! — изрева принцът и ме посочи, като че ли бях мърша.

— Махни го оттук. После се върни да се погрижиш за краля.

В този момент Умен изпъшка насын и усетих лекото докосване на Умението. Настръхнах.

— Не. Веднага иди при краля, Уолас. Шуте, ти изведи копелдака оттук. И се погрижи да не плъзнат слухове сред слугите. Ще разбера, ако нарушиш заповедта ми. Побързай. Баща ми не е добре.

Мислех, че ще мога и сам да си тръгна, но открих, че имам нужда от помощта на шута, поне за да се изправя. Олюлях се. Чувствах се така, все едно холя на кокили. Стените се накланяха към мен, подът се надигаше под краката ми като корабна палуба.

— Сам ще се оправя — уверих шута, след като излязохме в коридора. Той поклати глава.

— Прекалено си уязвим, за да те оставя точно сега — тихо отвърна шутът, хвана ме под ръка и поведе някакъв глупав разговор.

Когато стигнахме до вратата на стаята ми, той изчака да отключи и ме последва вътре.

— Казах ти, добре съм — малко раздразнено заявих аз. Единственото ми желание бе да си легна.

— Наистина ли? А как е кралят? Какво му направи?

— Нищо не съм му направил — сопнах се, докато сядах на леглото си. Главата ми започваше да кънти. Чай от самодивско биле. От това се нуждаех в момента. Но нямах.

— Направи му! Поиска разрешението му и го хвана за ръката. И в следващия миг двамата започнахте да дишате като риба на сухо.

— Само миг ли? — Чувствах се така, като че ли са изтекли часове. Мислех си, че е късно през нощта.

— Не повече от три удара на сърцето.

— Оох. — Притиснах слепоочията си с ръце и се опитах да не позволя на черепа си да се пръсне. Защо Бърич го нямаше точно сега? Знаех, че той има самодивско биле. Болката ме принуди да рискувам.

— Случайно да имаш самодивско биле? За чай?

— В себе си ли? Не. Но мога да поискам от Лейси. Тя има най-различни билки.

— Ще го направиш ли?

— Какво направи на краля? — Сделката, която ми предлагаше, беше ясна.

— Нищо — изпъшках аз. — Той сам ще ти каже какво ми направи. Ако реши. Това стига ли ти?

Мълчание.

— Может би. Наистина ли толкова много те боли?

Бавно се отпуснах по гръб на леглото. Дори допирът на главата ми до възглавницата ми причиняваше болка.

— Веднага се връщам — каза шутът. Чух вратата да се отваря, после се захлопна. Останах със затворени очи. Постепенно в ума ми се оформи усещането за онова, което бях подслушал. Въпреки болката подредих информацията. Славен имаше шпиони. Или поне така твърдеше. Жилав беше предател. Или поне така твърдеше Славен, че му докладвали предполагаемите му шпиони. Подозирах, че Жилав е толкова предател, колкото и Кетрикен. О, пълзящата отрова. И болката. Внезапно си спомних болката. Нима Сенч не ми беше казал просто да наблюдавам, както ме е учил, за да открия отговора на своя въпрос?

Той през цялото време бе стоял под носа ми, само да не ме бяха заслепявали страхове от предатели, заговори и отрови.

Жестока болест разяждаше крал Умен. Той взимаше опиати, за да се спаси от болката. В опит да запази някакво кътче от ума си за себе си, място, където болката да не може да влезе и да го ограби. Ако преди няколко часа някой ми го казал, щях да му се присмея. Сега, докато лежах и се мъчех да дишам спокойно, защото и най-малкото движение пращаше по тялото ми нови вълни от страдание, аз най-после разбирах. Болка. Бях я изпитвал броени минути и вече бях пратил шута да тича за самодивско биле. В ума ми неканена се промъкна и друга мисъл. Очаквах тази болка да премине и на другата сутрин да се събудя без нея. Ами ако трябваше да я изпитвам всеки миг през остатъка от живота си, при това със сигурност, която поглъщаше и малкото останали ми часове? Нищо чудно, че Умен взимаше наркотики.

Вратата се отвори и тихо се затвори. След като не чух шута да започне да прави чай, се насилих да вдигна клепачи. На прага видях Джъстин и Ведра. Стояха като вцепенени, сякаш попаднали в бърлога на свиреп звяр. Когато леко помръднах глава, за да ги погледна, Ведра оголи зъби. В мен Нощни очи изръмжа. Сърцето ми рязко ускори ритъма си. Опасност. Опитах се да отпусна мускули, да се пригответя за някакво действие. Ала болката, която кънтеше в главата ми, ме караше да лежа неподвижно.

— Не ви чух да чукате — успях да кажа. Всеки звук бе забулен в червено, гласът ми отекваше в черепа ми.

— Не съм почукала — дрезгаво отвърна Ведра. Ясно изречените й думи бяха болезнени като удари с тояга. Молех се тя да не знае каква власт притежава над мен в този момент. Молех се да се върне шутът. Опитах се да си придам безгрижен вид, сякаш не ставам от леглото само защото не смяtam посещението на Ведра за важно.

— Искате ли нещо от мен? — безцеремонно попитах. Говоренето ми струваше твърде много усилия, за да съм многословен.

— Да искаам ли? Не — подигравателно каза Ведра.

Сръга ме Умение. Тромаво. Джъстин. Побутваше ме. Не успях да скрия побилите ме тръпки. След случилото се в кралските покой умът ми бе чувствителен като кървяща рана. Имах чувството, че с неловкото

си използване на Умението Джъстин дере мозъка ми като с котешки нокти.

„Зашити се.“ Шепот. Искрен. Направих усилие да спусна стените си, но не успях да събера достатъчно сили. Ведра се усмихваше.

Джъстин се вмъкваше в ума ми като ръка, която рови в пудинг. Сетивата ми внезапно изпаднаха в хаос. Той отвратително смърдеше в главата ми, беше нещо ужасно разложено и зеленикаво жълто, звучеше като подрънквачи шпори. „Зашити се — умоляваше ме Искрен. Гласът му бе отчаян, слаб, и разбрах, че полага сетни усилия да задържи разпадащите се късчета от личността ми. — Той ще те убие от глупост. Дори не знае какво прави.“

„Помогни ми!“

Нищо. Връзката с Искрен отслабваше като аромат, отнесен от вятъра.

„НИЕ СМЕ ГЛУТНИЦА!“

Джъстин се бълсна с гръб във вратата толкова силно, че главата му изкънтя. Това беше нещо повече от отблъскване. Нямах дума за нещото, което Нощни очи направи в ума на самия Джъстин. Това бе хибридна магия. Моят вълк използваше Осезанието чрез моста, създаден от Умението. Той беше нападнал тялото на Джъстин от самия му ум. Ръцете на Джъстин се стрелнаха към гърлото му, за да го спасят от челюсти, които не можеше да хване. Деряха го нокти и оставяха червени следи по кожата под финия му кафтан. Ведра изпища, звук като меч, който ме прониза, и се хвърли към Джъстин в опит да го спаси.

„Не убивай. Не убивай! НЕ УБИВАЙ!“

Нощни очи най-сетне ме чу, пусна Джъстин и го захвърли настрами като парцал. Дойде и застана разкрачен над мен. Пазеше ме. Почти чувах задъханото му дишане, усещах топлината му. Нямах сили да го попитам какво се е случило. Свих се на кълбо като кутре под него. Знаех, че никой не може да ми направи нищо, докато съм под неговата закрила.

— Какво беше това? Какво беше това? Какво беше това? — истерично крещеше Ведра. Бе хванала Джъстин за яката и го държеше да не падне. По гърлото и гърдите му имаше синкави белези, но виждах, че бързо изчезват. Скоро от нападението на Нощни очи нямаше да са останали никакви други следи, освен мокрото петно,

което се разширяваше на панталона на Джъстин. Той затвори очи. Ведра го разтърси като кукла. — Джъстин! Отвори очи! Джъстин!

— Какво правите? — Сценичният глас на шута, изразяващ гняв и изненада. Вратата зад него бе широко отворена. Една случайно минаваща прислужница с изпрани ризи в ръце надникна вътре, сепна се и спря да погледне. Момиченцето, което носеше кошница зад нея, побърза да се приближи и застана до вратата. Шутът остави таблата, която носеше в стаята ми. — Какво значи това?

— Той нападна Джъстин? — изхлипа Ведра.

На лицето на шута се изписа скептично изражение.

— Той ли? Като го гледам, не може да нападне и възглавница. Теб видях да тормозиш това момче.

Ведра пусна яката на Джъстин и го остави да падне като парцал в краката си. Шутът съчувствено сведе очи към него.

— Клетникът! Тя се опитваше да те изнасили, нали?

— Не бъди смешен! — яростно отвърна Ведра. — Той беше! — Тя посочи към мен.

Шутът ме погледна замислено.

— Това е тежко обвинение. Отговори ми честно, копелдако. Тя наистина ли се опитваше да те изнасили?

— Не. — Гласът ми точно отразяваше състоянието ми. Измъчен, изтощен, замаян. — Аз спях. Те тихо са се вмъкнали в стаята ми. После... — Свъсих вежди и не довърших изречението. — Мисля, че тази вечер съм поел прекалено много димче.

— Съгласен съм! — В гласа на шута се долавяше презрение. — Рядко съм виждал толкова непристойна проява на похот! — Той ненадейно се обърна към зяпналите слугини. — Това е позор за цял Бъкип! Да открием, че собствените ни умели, се държат така! Заповядвам ви да не разказвате за това на никого. Не бива да плъзнат клюки. — Шутът рязко се обърна към Ведра и Джъстин. Лицето на Ведра бе тъмночервено, устата ѝ гневно зееше. Джъстин се понадигна, седна в краката ѝ и се хвана за фустите ѝ също като бебе, което се опитва да се изправи.

— Не изпитвам похот към този човек — студено и ясно каза Ведра. — Нито съм го нападнала.

— Е, каквото и да правиш, по-добре го прави в собствената си стая — строго отвърна шутът. И без повече да я погледне, се обърна,

вдигна таблата си и се отдалечи по коридора. При вида на отиващия си чай от самодивско биле не успях да се сдържа и отчаяно изпъшках. Ведра се завъртя към мен, оголи зъби и изръмжа:

— Ще се добера до истината!

Поех си дъх.

— Но в собствената си стая, моля. — Успях да вдигна ръка и да посоча вратата. Тя изфуча навън, последвана от олюоляващия се Джъстин. Прислужниците отвратено се отдръпнаха от пътя им. Вратата на стаята ми остана открехната. Положих огромни усилия да стана и да я затворя. Чувствах се така, като че ли главата ми е тежест, която се опитвам да задържа върху раменете си. Дори не успях да се върна на леглото. Просто се свлякох по стената и седнах, облегнал гръб на вратата. Всичко ме болеше.

„Братко. Умираш ли?“

„Не. Но ме боли.“

„Почини си. Аз ще остана да пазя.“

Не мога да обясня какво се случи после. Пуснах нещо, нещо, което цял живот, без да зная, бях стискал. Потънах в мек топъл мрак, на сигурно място, докато вълкът стоеше на пост.

22

БЪРИЧ

Лейди Търпение, съпруга на принца престолонаследник Рицарин, произхожда от Вътрешните херцогства. Нейните родители лорд Дъбовдол и лейди Аверия били съвсем дребни благородници. Омъжването на дъщеря им за принц сигурно е било истински шок за тях, особено като се има предвид своеvolutionият ѝ характер. Желанието на Рицарин да се ожени за лейди Търпение станало причина за първото му скарване с баща му крал Умен. С този брак той не спечелил ценни съюзници или политически преимущества, а само една извънредно странна жена, чиято огромна любов към съпруга ѝ не й пречела открито да заявява непопулярните си мнения, нито да продължава упорито да се занимава с поредното си мимолетно увлечение. Родителите ѝ починали през годината на Кървавата чума и тя била бездетна и вероятно безплодна, когато съпругът ѝ Рицарин паднал от коня си и умрял.

Събудих се. Или поне дойдох на себе си. Бях в леглото си, заобиколен от топлина и нежност. Не помръднах, само предпазливо проверих дали ме боли. Главата ми вече не се пръскаше, ала се чувствах уморен и отпаднал, скован, както понякога след преминаване на някаква болка. Побиха ме тръпки.

Моли лежеше гола до мен и с рамото си усещах лекото ѝ дишане. Огънят догаряше. Заслушах се. Беше или много късно, или много рано. Замъкът тънеше в почти пълна тишина.

Не си спомнях как съм се озовал тук.

Отново потръпнах. Моли се размърда, притисна се към мен и сънено се усмихна.

— Понякога си много странен — въздъхна тя. — Но те обичам.

— И отново затвори очи.

„Нощни очи!“

„Тук съм.“ Винаги бе в мен.

Изведнъж усетих, че не мога да го попитам, че не искам да зная. Просто неподвижно лежах и се чувствах зле. Бях тъжен и се самосъжалявах.

„Опитах се да те събудя, но ти не беше готов да се върнеш. Онзи другият те беше изсмукал.“

„Този «друг» е нашият крал.“

„Твоят крал. Вълците нямат краle.“

„Какво... — Не довърших мисълта. — Благодаря ти, че ме пази.“

Той усети сдържаността ми. „Какво трябваше да направя? Да я отпратя ли? Тя скърбеше.“

„Не зная. Хайде да не приказваме за това.“ Моли бе тъжна и той я беше утешил? Дори не знаех защо е тъжна. „Е била тъжна“, поправих се аз, загледан в нежната усмивка на лицето ѝ. Въздъхнах. По-добре да го приема по-рано, отколкото по-късно. Освен това трябваше да я пратя в стаята ѝ. Не биваше да е тук, когато замъкът се събудеше.

— Моли — внимателно я повиках аз.

Тя се размърда и отвори очи.

— Фиц?

— Вече трябва да се прибереш в стаята си.

— Зная. Изобщо не биваше да идвам. — Тя замълча. — Всички онези неща, които ти наговорих преди няколко дни. Не...

Допрях показалец до устните ѝ. Моли се усмихна.

— Правиш тези нови мълчания... много интересни. — Тя ме целуна, после се измъкна от леглото ми и бързо започна да се облича. Станах. Движех се по-бавно. Моли нежно ме погледна. — Ще се прибера сама. По-безопасно е. Не бива да ни виждат заедно.

— Някой ден това ще... — започнах аз, но този път тя ме накара да замълча с малката си длан на устните ми.

— Сега няма да говорим за такива неща. Нека изживеем нощта такава, каквато е. Съвършена. — Отново ме целуна, по-бързо, освободи се от прегръдките ми и ме остави сам, като безшумно затвори вратата след себе си. Съвършена ли?

Облякох се и разпалих огъня. Седнах на стола пред огнището и зачаках. Скоро вратата към стаята на Сенч се отвори. Качих се по стълбището колкото можех по-бързо. Сенч седеше пред огнището си.

— Трябва да ме изслушаши — казах му. Когато чу напрегнатия ми глас, той тревожно повдигна вежди и посочи стола срещу себе си. Седнах и отворих уста да започна, но от онова, което направи Сенч, настръхнах — той се огледа, сякаш стояхме насред огромна тълпа и вдигна показалец пред устните си. После се наведе напред и почти допря чело до моето.

— Тихо, тихо. Какво има?

Сърцето ми се бълскаше в гърдите. От всички места в Бъкип никога не бях очаквал да се наложи да внимавам какво говоря точно тук.

— Добре — въздъхна Сенч. — Докладвай.

Поех си дъх и започнах. Не пропуснах нищо и му разкрих връзката си с Искрен, за да може да разбере цялата история. Изложих всички подробности: побоя над шута, предложението на Кетрикен към Беърнс, собствената си служба на краля, Ведра и Джъстин в стаята ми. Когато прошепнах за шпионите на Славен, той сви устни, но не изглеждаше изненадан. Накрая свърших. Сенч ме гледаше спокойно.

Отново шепот.

— И до какво заключение стигаш от всичко това — попита ме той, сякаш беше загадка, която ми бе поставил за урок.

— Може ли честно да говоря за подозренията си?

Кимване.

Въздъхнах облекчено. Докато описвах картината, която се беше очертала в главата ми през последните седмици, усещах как от плещите ми пада тежко бреме. Сенч трябваше да знае какво да правим. И затова говорех, бързо и напрегнато. Славен знаеше, че кралят умира от болест. Уолас бе неговото оръдие да държи баща си упоен и открит за внушенията си. Щеше да дискредитира Искрен и да изсмуче цялото богатство на Бъкип. Щеше да остави Беърнс на алените кораби, за да са заети, докато изпълнява собствените си цели. Беше обрисувал Кетрикен като чужденка с амбиции за престола. Нечестна невярна жена. Укрепваше влиянието си. Крайната му цел, както винаги, бе тронът. Или поне да заграби колкото може по-голяма част от Шестте

херцогства. Оттук и щедростта му към вътрешните херцози и техните благородници.

Докато говорех, Сенч неохотно кимаше. Когато замълчах за миг, той тихо отбеляза:

— В тази мрежа, която казваш, че плете Славен, има много дупки.

— Мога да запълня няколко — прошепнах аз. — Ами ако създадената от Гален котерия е вярна на Славен? Ами ако всички вести първо минават през принца и само одобрените от него стигат до предназначението си?

Лицето на Сенч ставаше все по-мрачно.

— Ами ако съобщенията се забавят точно колкото да направят безполезни усилията ни да се защитим? — още по-отчаяно продължих аз. — Той прави Искрен на глупак, подрива доверието в него.

— Искрен не може ли да го разбере?

Поклатих глава.

— Той притежава могъщо Умение. Но не е в състояние едновременно да слуша навсякъде. Силата на дарбата му е неговата способност да я фокусира. За да шпионира собствената си котерия, трябва да престане да наблюдава крайбрежните води за пирати.

— Той... Искрен следи ли разговора ни?

Засрамено свих рамене.

— Не зная. Това е моето проклятие. Връзката ми с него е непостоянна. Понякога съвсем ясно усещам ума му, все едно стои до мен и говори на глас. Друг път едва го долавям. Снощи, когато разговаряха чрез мен, чуха всяка дума. А сега... — Потърсих в себе си, сякаш опипвах с мисълта си. — Не усещам нищо повече от това, че все още сме свързани. — Наведох се напред и обхванах главата си с длани. Чувствах се изчерпан.

— Чай? — нежно ме попита Сенч.

— Да, моля. И ако може просто още малко да поседя тук. Много ме боли глава.

Той сложи котлето на огъня. С отвращение наблюдавах как смесва билките. Самодивско било, но далеч не толкова, колкото щеше да ми трябва по-рано. Мента и листа от коча билка. Късче безценен корен от джинджифил. Познах голяма част от нещата, които даваше на Искрен за неговото изтощение. После отново седна до мен.

— Не е възможно. Ако предположението ти е вярно, Славен разполага с котерия, която му е сляпо предана.

— Тя може да се създаде от много силен умел. Моят недостатък е резултат от онова, което ми причини Гален. Спомняш ли си фанатичното възхищение на Гален от Рицарин? Това беше изкуствена преданост. Гален може да го е направил с тях, когато е завършвал обучението им.

Сенч бавно поклати глава.

— Славен не е глупав. Едва ли си мисли, че алените кораби ще се задоволят с Беърнс. Все някога ще поискат Бък, Рипон и Шоукс. И той къде ще отиде?

— Във Вътрешните херцогства. Единствените, за които го е грижа, единствените, с които има взаимна вярност. Това ще му осигури много земя като буферна зона срещу алените кораби. И той като теб може би смята, че целта им не е да заграбят територии, а само да ги опустошават. Те са морски народ. Няма да навлязат толкова навътре в сушата, че да го обезпокоят. А Крайбрежните херцогства ще са прекалено заети да се сражават срещу пиратите, за да се вдигнат срещу Славен.

— Ако Шестте херцогства изгубят крайбрежието, губят търговията и мореплаването. Как ще реагират на това вътрешните херцози?

Свих рамене.

— Не зная. Не съм готов с всички отговори, Сенч. Но това е единствената теория, почти всички елементи от която си съвпадат.

Той се изправи, внимателно изплакна едно кафяво гърне с кипналата вода, после заля билките. Вдигна се аромат на градина. Запечатах образа на старец, който затваряше капака на гърнето, запомних милия миг, когато поставяше гърнето върху табла с няколко чаши, и грижливо го съхраних в сърцето си. Сенч старееше също толкова сигурно, колкото болестта разяждаше Умен. Сръчните му движения вече не бяха толкова сигурни, птичата му енергичност губеше бързината си. Сърцето ми внезапно се сви, когато видях неизбежното. Докато ми подаваше топлата чаша чай, той се намръщи на изражението ми.

— Какво има? Искаш ли мед в чая?

Поклатих глава на въпросите му, отпих и едва не си опарих езика. Приятен вкус омекотяващо самодивското биле. Скоро усетих, че умът ми се прояснява, и никаква болка, която почти не бях усещал, отново заспа.

— Така е много по-добре — въздъхнах аз.

Сенч отново се наведе към мен.

— Въпреки това теорията ти е слаба. Може би просто имаме разточителен принц, който удовлетворява ласкателите си в отсъствието на престолонаследника. Пренебрегва защитата на крайбрежието, защото е късоглед и защото очаква брат му да се върне и да оправи кашата, която е забъркал. Източва хазната и разпродава коне и добитък, за да натрупа богатство за себе си, докато няма кой да го спре.

— Тогава защо представя Беърнс като предател? И Кетри肯 — като чужденка. Защо разпространява слухове, за да осмее Искрен, и неговия поход?

— От завист. Славен винаги е бил разгледеният любимец на баща си. Едва ли ще се обърне срещу Искрен. — Нешто в гласа на Сенч ме накара да осъзная, че отчаяно иска да вярва в това. — Аз доставям билките, които Уолас дава на Умен за болките му.

— Не се съмнявам в твоите билки. Но мисля, че други прибавят и още.

— Има ли смисъл? Дори Умен да умре, Искрен си остава престолонаследник.

— Освен ако първо не умре Искрен. — Когато Сенч отвори уста да възрази, вдигнах ръка. — Не е задължително да е истина. Ако контролира котерията, Славен може просто да съобщи за смъртта на Искрен. И става престолонаследник. Тогава... — Оставил изречението недовършено.

Сенч тежко въздъхна.

— Стига. Даде ми достатъчно материал за размисъл. Ще поразцепкам тези идеи със собствените си източници. Засега трябва да се пазиш. И да бдиш над Кетри肯. И над шута. Ако в теориите ти има дори само капчица истина, всички ще станете пречки за целта на Славен.

— Ами ти? — тихо попита аз. — Каква е тази неочеквана предпазливост?

— До моята стая има друга. Преди винаги е била празна. Но сега в нея се настани един от гостите на Славен. Ясен. Братовчед на Славен и наследник на херцогство Фароу. Той спи съвсем леко. Оплака се на слугите, че в стените писукат плъхове. Снощи Слинк обърна едно котле и вдигна голям шум. Събуди го. Освен всичко друго Ясен се оказа страшно любопитен. Сега разпитва слугите дали е известно в Бъкип някога да са бродили призраци. Чух го да почуква по стените. Мисля, че подозира за тази стая. Излишно е прекалено да се беспокоим — той скоро си тръгва. Сигурен съм. Но малко предпазливост няма да ни навреди.

Усещах, че има още нещо, но щом не искаше да ми го каже, нямаше смисъл да го разпитвам. Зададох му обаче още един въпрос.

— Сенч, все още ли виждаш краля веднъж дневно?

Той сведе очи към ръцете си и бавно поклати глава.

— Изглежда, Славен подозира за съществуването ми. Признавам го. Поне подозира нещо и като че ли наоколо винаги дебнат негови хора. Това прави живота труден. Но стига за нашите тревоги. Хайде да помислим как нещата могат да се оправят.

И после поведохме дълъг разговор за Праотците въз основа на малкото, което знаехме за тях. Поразмишлявахме за това какво ще е, ако Искрен успее, и в каква форма може да дойде помощта на Праотците. Сенч говореше с голяма надежда и искреност, дори въодушевление. Опитах се да го споделя, ала смятах, че спасението на Шестте херцогства зависи от премахването на усойницата сред самите нас. Скоро той ме прати в собствената ми стая. Легнах си с намерението да си почина поне няколко минути преди да посрещна новия ден, но вместо това потънах в дълбок сън.

Известно време бяхме благословени с бури. Радвах се на всеки ден, в който се събуждах и чувах дъжд да плиска в капаците на прозорците ми. Опитвах се незабелязано да се движа из замъка, избягвах Славен, макар че това означаваше да се храня в стаята на стражниците, изнасях се от всяка стая, в която влизаха Джъстин и Ведра. Уил също се беше завърнал от поста си в Червената кула в Беърнс. От време на време го виждах в компанията на Ведра и Джъстин. По-често обаче седеше сам и очите му сякаш всеки момент щяха да се затворят. Неприязната му към мен не бе онази концентрирана ненавист, която споделяха Джъстин и Ведра, но

въпреки това избягвах и него. Казвах си, че проявявам здрав разум, но се страхувах до смърт. Посещавах краля винаги, когато ме пускаха при него. Не беше много често.

Една сутрин ме събуди чукане по вратата. Някой викаше името ми. Скочих от леглото и отворих. Едно пребледняло конярче трепереше пред стаята ми.

— Хендс ви вика в конюшнята! Бързо!

Момчето не ми даде време да отговоря на съобщението му и отпраши така, сякаш го гонеха седем вида демони.

Навлякох си дрехите от предишния ден. Помислих си да наплискам лицето си с вода или да пригладя косата си и наново да си завържа опашката, ала вече тичах по стълбището. Докато прекосявах двора, вече чуха повишени гласове от конюшнята. Знаех, че Хендс няма да ме извика заради някоя обикновена вътрешна свада. Не можех да си представя какъв е проблемът. Отворих вратата и си проправих път между струпалите се коняри.

Там беше Бърич. Вече не викаше. Изтощен от път и уморен, той неподвижно стоеше. До него бе Хендс, с пребледняло лице, но твърд.

— Нямах избор — тихо каза той. — И ти щеше да си принуден да постъпиш така.

Лицето на Бърич изглеждаше опустошено. Очите му бяха пусти.

— Зная — след малко отвърна той. — Зная. — Обърна се и ме погледна. — Фиц. Конете ми ги няма. — Бърич леко се олюя на краката си.

— Хендс не е виновен — потвърдих аз. Сетне попитах: — Къде е принц Искрен?

Той свъси вежди и ме погледна странно.

— Не ме ли очаквахте? — Замълча, после попита по-високо: — Не получихте ли съобщенията?

— Нищо не сме чули. Какво се е случило? Защо се връщаш?

Той плъзна поглед по зяпналите коняри и в очите му се върна нещо от предишния Бърич.

— Щом още нищо не сте чули, значи не е за клюки и приказки. Трябва да отида при краля. — Той изправи рамене и гласът му придоби някогашната му рязкост. — Нямале ли си работа? Щом се върна от замъка, ще проверя как сте се грижили за конюшнята в мое отсъствие.

Работниците се пръснаха като мъгла на слънчева светлина. Бърич се обърна към Хендс.

— Ще се погрижиш ли за коня ми? През последните дни бедният Дорест много изстрада. Вече си е вкъщи, обърни му внимание.

Хендс кимна.

— Разбира се. Да повикам ли лечителя? Може да те чака тук, когато се върнеш.

Бърич поклати глава.

— Сам ще направя каквото мога. Ела, Фиц. Дай ми ръка.

Смаяно му подадох ръка и Бърич тежко се облегна на мен. За пръв път го погледнах внимателно. Онова, което преди бях взел за дебел зимен панталон, всъщност беше превързка на куция му крак. Той го щадеше и прехвърляше тежестта си на мен. Усещах как изтощението пулсира в него. Отблизо миришеше на пот от болка. Дрехите му бяха лекъосани и окъсани, ръцете и лицето му бяха мръсни. Не приличаше на човека, когото познавах.

— Моля те — тихо казах аз, докато вървяхме към замъка. — Добре ли е Искрен?

Той мрачно ми се усмихна.

— Мислиш, че принцът ни може да е мъртъв, а аз още да съм жив, така ли? Оскърбяваш ме. Освен това си напрегни мозъка. Щеше да разбереш, ако беше мъртъв. Или ранен. — Той спря и ме погледна. — Нали?

Беше ясно за какво говори. Засрамено признах:

— Връзката ни не е много сигурна. Някои неща са ясни. Други не са. Какво се е случило?

Бърич се замисли.

— Искрен каза, че ще се опита да прати вест чрез теб. Щом ти не си предал нищо на Умен, тази информация първо трябва да стигне до краля.

Повече не го разпитвах.

Бях забравил от колко отдавна Бърич не е виждал крал Умен. Сутрините не бяха най-доброто време на краля, но когато го споменах на Бърич, той отвърна, че предпочитал незабавно да докладва в лош момент, отколкото да забави съобщението си. Почукахме и за моя изненада ни пуснаха. Когато влязохме, разбрах, че причината е отсъствието на Уолас.

— За още димче ли се връща? — любезно ме попита шутът. После видя Бърич и подигравателната усмивка изчезна от лицето му. Погледите ни се срещнаха. — Принцът?

— Бърич идва да докладва на краля.

— Ще се опитам да го събудя. Макар че както е напоследък, човек спокойно може да му докладва и докато спи. Така или иначе няма да забележи.

Колкото и да бях свикнал с иронията на шута, това ме потресе. В гласа му се долавяше примирение. Бърич ме погледна разтревожено.

— Какво му е на краля? — прошепна ми той.

Поклатих глава и се опитах да го накарам да седне.

— Ще остана прав, докато той не ме покани — сковано отвърна Бърич.

— Ти си ранен. Кралят ще те разбере.

— Той е мой крал. Това разбирам аз.

Отказах се. Чакахме дълго. Накрая шутът излезе от спалнята на краля и каза:

— Не е добре. Трябваше ми доста време, докато му обясня кой е тук. Но каза, че ще изслуша доклада ти. В стаята си.

Бърич се подпрая на мен и влязохме в сумрачната одимена спалня. Видях, че Бърич отвратено събръчва нос. Във въздуха се стелеха тежки пари от димче, горяха няколко кадилници. Шутът отметна завесите на леглото и изчакахме, докато той повдигне краля на възглавници. Умен му даде знак да се отдръпне.

Погледнах нашия владетел и се зачудих как преди не съм забелязвал признаците на болестта му. Общото отслабване, киселият мирис на потта му, пожълтелите му очи: това поне бяха нещата, които можех да видя. Смаяното лице на Бърич ясно ми показваше, че промяната след Искреновото заминаване е огромна. Ала той успешно скри изненадата си и поизправи рамене.

— Дойдох да ви докладвам, милорд — официално каза Бърич.

Умен бавно премигна и каза:

— Докладвай.

Бърич бе подробен и точен, какъвто винаги беше настоявал да съм аз. Стоях до него и той се подпираше на рамото ми, докато разказваше за пътуването с принц Искрен през зимните снегове към Планинското кралство. Говореше ясно. Пътят бил изпълнен с

трудности. Въпреки пратените вестоносци не срещали гостоприемство и подкрепа. Благородниците, които посещавали, заявявали, че не знаят нищо за идването на Искрен. В много случаи ги посрещали само слуги. Провизиите и конете, които трябвало да ги чакат на определени места, липсвали. Конете страдали по-тежко от хората. Времето било ужасно.

Докато Бърич говореше, усетих, че от време на време го побиват тръпки. Намираше се на ръба на пълното изтощение. Ала всеки път щом потръпнеше, дълбоко си поемаше дъх и продължаваше.

Гласът му се запъна само за миг, когато разказа, че във фароуските равнини попаднали на засада. Без да прави заключения, той само отбеляза, че разбойниците се биели като ратници. Макар че не носели цветове на никой херцог, били прекалено добре облечени и въоръжени за обикновени бандити. И очевидната им цел бил Искрен. Когато две от товарните животни се освободили и избягали, нито един от нападателите не тръгнал след тях. Бандитите обикновено предпочитали да преследват натоварени с багаж коне, отколкото да се сражават с хора. Спътниците на Искрен накрая намерили удобно място, заели позиции и оказали успешен отпор на противниците си. Нападателите се отказали, след като се убедили, че стражниците на принца предпочитат да умрат, отколкото да се предадат, и избягали, като оставили мъртвите си на снега.

— Не ни победиха, но и ние не бяхме невредими. Изгубихме голяма част от провизиите си. Бяха убити седем души и девет коня. Двама от нас имаха тежки рани, други трима — по-леки. Принц Искрен реши да върнем ранените в Бъкип. С нас прати и двама здрави. Планът му беше да продължи похода си, да отведе стражата си до Планинското кралство и да ги остави да го чакат там, докато се върне. Остър командаше нашата група. Искрен му повери писмена информация. Не зная какво е съдържала тя. Остър и другите бяха убити преди пет дни. Причакаха ни точно на границата с Бък, докато пътувахме покрай река Бък. Стрелци. Случи се много... бързо. Четирима от нас паднаха веднага. Конят ми беше улучен в хълбока. Дорест е младо животно. Изпадна в паника и скочи в реката с мен. Там водата е дълбока и течението е силно. Вкопчих се в него, но течението ни повлече. Чух Остър да вика на другите да бягат, защото някой трябвало да стигне до Бъкип. Но никой от тях не оцеля. Аз успях да

изляза на брега и се върнах на мястото на битката. Документите, които носеше Остър, ги нямаше.

Докато докладваше, Бърич стоеше изправен и гласът му бе ясен. Просто описваше какво се е случило. Не споменаваше нищо за чувствата си, нито че е единственият оцелял от групата. Тази нощ щеше да се напие. Зачудих се дали ще иска да му правя компания. Но засега стоеше и чакаше въпросите на краля. Мълчанието се проточи.

— Милорд? — осмели да каже той.

Крал Умен помръдна в леглото си.

— Това ми напомня за младостта ми — дрезгаво каза той. — Някога можех да язда кон и да държа меч. Когато човек изгуби това... е, всъщност изгубва много повече. Добре ли е конят ти?

Бърич се намръщи.

— Направих каквото можах за него, милорд. Няма да получи трайно увреждане.

— Добре. Поне някаква утеша. Поне някаква. — Крал Умен замълча. За миг се заслушахме в дишането му. Изглежда, се напрягаше. — Върви да си починеш — накрая хрипливо рече той. — Изглеждаш ужасно. Може... — Кралят замълча и два пъти си пое дъх. — По-късно ще те повикам. Когато си починеш. Сигурен съм, че има какво да те питам... — Умен отново си пое дъх. Дълбокото дишане на човек, когато болката е почти непоносима. Спомних си какво бях изпитал онази нощ. Опитах се да си представя как слушам доклада на Бърич и изпитвам такава болка. И се мъча да не го показвам. Шутът се наведе към краля и се вгледа в лицето му. После се обърна към нас и леко поклати глава.

— Ела — тихо казах на Бърич. — Кралят ти даде заповед.

На излизане от кралската спалня той като че ли по-тежко се облягаше на рамото ми.

— Сякаш не го беше грижа — предпазливо промълви Бърич, докато бавно вървяхме по коридора.

— Не е така. Появявай ми. Тъкмо напротив. — Стигнахме до стълбището. Поколебах се кой път да избера. — Ще те заведа в стаята си.

— Не. Искам да си отида в моята стая. — Гласът му прозвучава сприхаво като на болно дете.

— После. След като си починеш — твърдо заявих аз. Той не възрази. Мисля, че нямаше сили. Облегна се на стената, докато отключвах. Отворих вратата и му помогнах да влезе. Опитах се да го накарам да легне на леглото ми, но Бърич настоя да седне на стола до огнището и затвори очи. Сега на лицето му проличаха всички лишения на пътуването му. Костите прекалено ясно изпъквали под плътта, а цветът на кожата му беше ужасен.

Бърич отвори очи и се огледа, сякаш никога не бе виждал тази стая.

— Фиц? Имаш ли нещо за пие?

Знаех, че не пита за чай.

— Брэнди?

— Онай евтина къпинова гадост, която пиеш ли? По-скоро ще пия конски мехлем.

Усмихнато се обърнах към него.

— Може и да имам малко.

Той не реагира. Сякаш не ме беше чул.

Разпалих огъня и бързо прегледах малкия си запас. Нямаше голям избор. Бях дал повечето на шута.

— Бърич, отивам да донеса храна и още някои неща.

Не получих отговор. Той вече дълбоко спеше. Приближих се до него. Дори нямаше нужда да докосвам челото му, за да усетя треската. Зачудих се какво се е случило този път с крака му. Нова рана и после продължително пътуване. Скоро нямаше да зарасне, това ми беше ясно. Бързо излязох от стаята.

В кухнята прекъснах Сара, която правеше пудинг, за да й кажа, че Бърич е ранен и болен в стаята ми. Изльгах я, че умира от глад и ако обича да прати храна и няколко ведра чиста гореща вода. Тя незабавно намери кой да бърка пудинга и започна да трака с табли, гърнета и прибори. Скоро щях да разполагам с достатъчно храна, за да вдигна малък банкет.

Изтичах до конюшнята, за да кажа на Хендс, че Бърич е в моята стая и ще остане там. После се качих в стаята на Бърич. Исках да взема билките и корените, които щяха да ми трябват. Отворих вратата. Лъхна ме хлад. Миришеше на влага и мухъл. Отбелязах си да пратя някого да запали огън и да донесе дърва, вода и свещи. Бърич беше очаквал да отсъства цяла зима и типично в своя стил бе разтреприл

стаята си идеално. Открих няколко гърненца с билков мехлем, ала не и запаси от билки. Или ги беше взел със себе си, или преди да тръгне ги бе дал на някого.

Застанах в средата на стаята и се огледах. От няколко месеца не бях влизал тук. Детските ми спомени нахлуха в главата ми. Часове, прекарани пред това огнище в поправяне или смазване на хамути. Често бях спал на рогозка пред огъня. Но съльо, първото куче, с което се бях обвързал. Бърич ми го бе взел, за да се опита да ме откаже от използването на Осезанието. Поклатих глава от противоречивите чувства, които ме бяха обзели, и бързо ИЗЛЯЗОХ.

Следващата врата, на която почуках, беше тази на Търпение. Отвори ми Лейси и когато видя лицето ми, незабавно попита:

— Какво се е случило?

— Бърич се върна. В стаята ми е. Тежко е ранен. Нямам билки...

— Прати ли да повикат лекителя?

Поколебах се.

— Бърич винаги е обичал да се справя сам.

— Така е. — Каза го влязлата в дневната Търпение. — Какво си е докарал сега този побъркан? Принц Искрен добре ли е?

— Принцът и стражата му били нападнати. Принцът не бил пострадал и продължил за Планините. Пратил ранените обратно с двама здрави мъже за придружители. Спасил се единствено Бърич.

— Толкова тежко ли е било обратното пътуване? — попита Търпение. Лейси вече обикаляше из стаята и събираще билки, корени и превръзки.

— Било студено и коварно. По пътя не им оказвали гостоприемство. И точно на границата ги нападнали от засада стрелци. Спасил се само Бърич. Конят му се хвърлил в реката. Течението ги отнесло.

— Тежко ли е ранен? — Търпение отвори едно шкафче и започна да вади мехлеми и тинкутури.

— Кракът му. Същият. Не зная точно, още не съм го прегледал. Но не издържа тежестта му — не може да ходи сам. И има треска.

Търпение взе една малка кошница и я напълни с лекарства.

— Е, какво чакаш — изсумтя тя. — Върви в стаята си и виж какво можеш да направиш за него. Ние ще дойдем след малко.

— Мисля, че той няма да ви позволи да му помогнете — отвърнах аз.

— Ще видим — спокойно рече Търпение. — И се погрижи да има гореща вода.

Бедрата, за които бях помолил, чакаха пред вратата ми. Докато водата в котлето кипне, в стаята заприиждаха хора. Готовчаката прати два подноса с храна, топло мляко и горещ чай. Дойде Търпение и започна да вади билките си върху скрина ми, после прати Лейси бързо да донесе масичка и още два стола. Бърич дълбоко спеше пред огнището, въпреки че от време на време го разтърсваха тръпки.

С опитност, която ме удиви, Търпение докосна челото му, после опира под брадичката му за подутини. Леко приклекна, за да се вгледа в лицето му.

— Бър? — тихо попита тя. Той дори не трепна. Търпение нежно го погали по бузата. — Толкова си slab, толкова си изтощен — тъжно промълви тя. Навлажни кърпа в топла вода и внимателно изми челото и ръцете му, като че ли беше дете. След това взе одеялото от леглото ми и го наметна на раменете му. Забеляза, че я зяпам, и ядосано изсумтя: — Трябва ми леген с топла вода. После спокойно извади сребърните си ножици и отряза превръзката на крака му. Мръсните бинтове, изглежда, не бяха сменяни от падането му в реката. Когато Лейси взе легена и приклекна до нея, Търпение разтвори бинта, сякаш бе мида.

Бърич се събуди със стон. Погледна ме, после забеляза двете жени и попита:

— Как е?

— Зле — отвърна Търпение и го погледна, сякаш беше оставил мръсни стъпки по пода. — Защо поне не си я почиствал?

Бърич сведе очи към крака си. Подутата рана бе покрита с кървави струпни и речна тина. Той потръпна. Гласът му беше нисък и прегракнал.

— Когато Дорест се хвърли във водата, изгубихме всичко. Нямах чисти превръзки, храна, нищо. Можех да я отворя и да я измия. После обаче щеше да замръзне. Мислиш ли, че така щеше да е по-добре?

— Ето храна — обадих се аз. Единственият начин да предотвратя скарването им бе да не им позволя да разговарят. Преместих до него масичката с един от подносите на готовчаката. Търпение се отдръпна.

Налях му чаша топло мляко и я пъхнах в ръцете му. Докато я повдигаше към устата си, те се разтрепериха. Не бях имал представа колко е гладен.

— Не я пий наведнъж! — възрази Търпение. С Лейси едновременно я стрелнахме с предупредителни погледи. Ала храната като че ли напълно привлече вниманието на Бърич. Той оставил чашата и си взе топла кифличка, която бях намазал с масло. Докато му напълни чашата пак, вече я бе изял. Беше ми странно да го гледам как се разтреперва, когато държи храна. Зачудих се колко ли е гладувал.

— Какво се случи с крака ти? — попита го Лейси и сложи топла влажна кърпа на коляното му. Бърич потръпна и пребледня, но не издаде нито звук. След малко отново отпи от млякото.

— Стрела — отвърна той накрая. — Каква случайност, че ме улучи точно там, където преди много години ме рани онзи глиган. И се заби в костта. Искрен я извади. — Бърич внезапно се отпусна на стола, сякаш от спомена му бе прилошало. — Точно върху стария белег — немощно каза той. — И всеки път щом си свивах коляното, раната се отваряше и започваше да кърви.

— Не е трябвало да си движиш крака — отбелаяз Търпение. И тримата я зяпнахме. — Да де, не си имал друга възможност — поправи се тя.

Бърич махна с ръка.

— Остави. Като се нахраня, сам ще се погрижа за раната.

— Като се нахраниш, ще си починеш — заяви твърдо Търпение.

— Лейси, моля те, отдръпни се.

За мое удивление Бърич не каза нищо повече. Лейди Търпение приклекна пред него. Той я наблюдаваше със странно изражение. Тя намокри крайчето на кърпата в чиста вода, изстиска го и сръчно почисти раната. Не изглеждаше толкова зле, колкото отначало. Ала беше тежка и трудностите, които беше изтърпял Бърич, щяха да усложнят зарастването ѝ. Имаше червенина, подутина и инфекция в единия край, но нямаше разложение, нямаше потъмняване на пътта. Търпение внимателно я разгледа.

— Какво мислиш, Лейси? Корен от дяволска тояга? Гореща лапа? Имаме ли?

— Да, милейди. — Лейси се обърна към кошницата, която бяха донесли, и започна да рови в нея.

Бърич ме погледна и попита:

— Тези гърненца от моята стая ли са?

Отговорих утвърдително и той кимна.

— Така си и мислех. Дай ми онова кафявото.

Взе го от ръцете ми и свали капачето.

— Имах малко от него, когато заминахме от Бъкип, но го изгубих с товарните животни при първата засада.

— Какво е това? — попита Търпение и любопитно погледна съдържанието на гърненцето.

— Звездица и листа от живовляк. Кипнати в олио и смесени с пчелен восьък.

— Би трябвало да подейства добре — призна Търпение. — След лапата.

Приготвих се за спор, но Бърич само кимна. Изведнъж ми се стори страшно уморен. Той се отпусна назад и се уви в одеялото. Очите му се затвориха.

На вратата се почука. Отидох да отворя. На прага стояха Кетрикен и Розмари.

— Една от придворните дами ми каза, че Бърич се бил върнал — започна престолонаследницата. После надникна в стаята. — Значи е вярно. И е ранен, така ли? Ами съпругът ми? — Тя внезапно стана побледа, отколкото си мислех, че е възможно.

— Добре е — уверих я аз. — Влезте. — Изругах се за недосетливостта си. Трябваше да ѝ съобщя веднага след завръщането на Бърич. Трябваше да предвидя, че никой няма да ѝ каже.

Когато Кетрикен влезе, Търпение и Лейси прекъснаха работата си, за да ѝ се поклонят.

— Какво му се е случило? — попита Кетрикен. Повторих ѝ всичко, което Бърич беше разказал на крал Умен, защото реших, че тя има също толкова право да научи за съпруга си, колкото и Умен — за сина си. Престолонаследницата отново пребледня при споменаването за нападението срещу Искрен, но запази мълчание, докато не свърших. — Слава на всички богове, че се приближава към моите Планини. Там ще е в безопасност, поне от хора. — Тя се приближи до Търпение и Лейси. Коренът бе омекнал достатъчно и те го бяха смачкали на каша. Сега чакаха да изстине, преди да намажат инфицираната рана.

— От семето на планински ясен става отлична отвара за промиване на такава рана — отбеляза Кетрикен.

Търпение плахо я погледна.

— Чувала съм за това. Но този корен ще изсмуче инфекцията от раната. Също добра отвара за инфекции като тази е малинови листа и кора от бряст. Или като лапа.

— Нямаме малинови листа — напомни Лейси на господарката си. — Мухлясаха.

— Аз имам малинови листа, ако ви трябват — тихо рече Кетрикен. — Изсуших ги за чай. На този лек ме научи леля ми. — Тя сведе очи и странно се усмихна.

— О — внезапно заинтригувана, рече Лейси.

— О, скъпа! — възклика Търпение и с неочеквана фамилиарност се пресегна да хване ръката на Кетрикен. — Сигурна ли сте?

— Да. Отначало си помислих, че просто... Но после се появиха и другите признания. Понякога сутрин от мириса на море ми призлява. И единственото ми желание е да спя.

— Точно така трябва — засмя се Лейси. — Що се отнася до призляването, ще мине след първите няколко месеца.

Стоях неподвижно, чужд, изолиран, забравен. Трите жени се смееха.

— Нищо чудно, че нямате търпение да получите вест от него. Той знаеше ли преди да замине?

— Тогава изобщо не подозирах. Толкова копнея да му го съобщя, да видя лицето му.

— Вие сте бременна — глупаво казах аз. Те се обърнаха към мен и отново избухнаха в смях.

— Още е тайна — предупреди ме Кетрикен. — Не искам да пълзнат слухове. Искам първа да му го кажа.

— Разбира се — уверих я аз. Не споменах, че шутът вече знае. От няколко дни. Детето на Искрен! Изведнъж ме побиха страни тръпки. Разклоняването на пътя, което беше видял шутът, внезапното умножаване на възможностите. Един фактор изплуваше над всички останали: ненадейното елиминиране на Славен, отдалечен с още едно стъпало от трона. Още един мъничък живот заставаше между него и властта, за която той копнееше. Това нямаше да му хареса.

— Разбира се — повторих вече по-весело. — Най-добре е тази новина да остане в пълна тайна. — Защото щом се разчуеше, не се съмнявах, че Кетрикен ще е изложена на също толкова голяма опасност като съпруга си.

23

ЗАПЛАХИ

През онази зима Беърнс бавно беше поглъщан, като скала, разяждана от вълните на бурята. Отначало херцог Жилав редовно пращаше вести на Кетрикен. Съобщенията ѝ донасяха униформени вестоносци, които идваха направо от херцога. Първите няколко бяха оптимистични. Нейните опали възстановили Брод. Народът ѝ пращал не само своята благодарност, но и ковчеже с миниатюрните бисери, извънредно високо ценени там. Странно. Онова, което смятаха за прекалено скъпо, за да го жертвват за възстановяването на собствения си град, те поднасяха в знак на признателност на престолонаследницата, отказала се от своите накити, за да им осигури подслон. Съмнявам се, че жертвата им би означавала повече за когото и да било другого. Кетрикен плака над ковчежето.

Следващите вести бяха лоши. Между бурите алените кораби не преставали набезите си. Вестоносците съобщиха на Кетрикен, че херцог Жилав се чуди защо членът на котерията е напуснал Червената кула. Когато престолонаследницата дръзко попита Ведра, тя ѝ отговори, че там станало прекалено опасно за Уил, защото Умението му било твърде ценно, за да го рискуват. С всеки следващ вестоносец новините ставаха все по-отчайващи. Островитяните се установиха на Острова на куката и остров Бешам. Херцог Жилав събра рибарски съдове и ратници и смело ги нападна, ала установи, че алените кораби са заети прекалено добри позиции. Беърнс изгуби кораби и хора и съобщи, че не разполага със средства за нова експедиция. В този момент Искреновите смарагди бяха предадени на Кетрикен. Тя ги прати без никакви колебания. Дори да е имало някаква полза от тях, ние така и не

научихме. Дори не бяхме сигурни, че са получени. Вестите от Беърнс бяха все по-непостоянни и скоро стана очевидно, че някои не пристигат. Връзките с херцогството окончателно прекъснаха. След като двама бъкински вестоносци не се завърнаха, Кетрикен се закле да не рискува живота на повече хора. Пиратите от Острова на куката и Бешам вече бяха започнали да опустошават крайбрежието на юг, като избягваха близостта на Бъкин, но нанасяха удари и от двете ни страни. Славен остана напълно безразличен към всички тези атаки. Твърдеше, че пазел средствата си, докато Искрен не се завърне с Праотците, за да отблъсне веднъж завинаги пиратите. Ала веселията и забавленията в Бъкин ставаха все по-пищни и чести и подаръците му към неговите вътрешни херцози и благородници бяха все по-щедри.

Следобед Бърич се върна в стаята си. Исках да го задържа при себе си, за да мога да се грижа за него, но той ми се присмя. Лейси лично се зае да приготви стаята му и Бърич достатъчно мърмори за това. Тя сама запали огън, нареди да донесат вода, да проветрят и изтупат завивките, да изметат пода и да нахвърлят чиста слама. На масата гореше една от свещите на Моли и изльчваше в усайната стая аромат на борове. Но Бърич изсумтя, че все едно не си бил у дома. Оставил го на леглото, повдигнат на възглавници и с бутилка бренди подръка.

Отлично разбирах нуждата му от бутилката. Докато му бях помогал да мине през конюшнята, видяхме много празни ясли. Не липсваха само коне, но и първокласни ловджийски кучета. Сърце не ми даваше да надникна в кафезите — бях сигурен, че и те са опустошени. Хендс вървеше до нас и нещастно мълчеше. Усилията му бяха очевидни. В самата конюшня цареше идеален ред, останалите коне бяха изтъркани до блъсък. Дори празните ясли бяха почистени и варосани. Но колкото и да е чист, празният шкаф не е утеша за гладния. Разбирах, че конюшните са съкровището и домът на Бърич. Той се бе върнал, за да открие, че са го ограбили.

След като го оставих, обиколих оборите и кошарите. Тук зимуваше най-добрият ни добитък. Заварих същото положение като в конюшнята. Биковете за разплод липсваха. От ваклите овце, които преди бяха цяла кошара, сега бяха останали само шест женски и един недорасъл коч. Не знаех точно колко добитък е имало там, но прекалено много кошари и ясли бяха празни по време на годината, когато обикновено бяха пълни.

Запътих се към складовете и стопанските сгради. Пред една от тях неколцина мъже товареха чуvalи със зърно на каруца. Наблизо чакаха още две, вече пълни. Погледах ги и им предложих да им помогна. Те с радост приеха и докато работехме, се заговорихме. След като свършихме им махнах за сбогом и бавно се отдалечих към замъка, като се чудех защо товарят цял склад със зърно на гемия и го пращат по реката в Турлейк.

Реших да се отбия при Бърич, преди да се прибера в стаята си. Качих се по стълбището и с беспокойство видях, че вратата е откърхната. Като се боях от някакво коварство, рязко влязох вътре и сепнах Моли, която подреждаше съдове на масичката. Зяпнах я. После се обърнах към Бърич и видях, че ме наблюдава.

— Мислех, че си сам — казах неубедително.

Бърич ме изгледа с изцъклени очи. Беше поработил върху брендито.

— И аз мислех, че ще ме оставят на мира — сърдито отвърна той. Ала не можеше да заблуди Моли. Устните й бяха стиснати. Тя продължи да си върши работата, без да ми обръща внимание, и ми каза:

— Няма да ви беспокоя дълго. Лейди Търпение ме прати да ви донеса топла храна, защото сутринта сте яли малко. Тръгвам си веднага.

— Много ви благодаря — каза той. После премести поглед от мен към Моли и усети неловката ситуация и раздразнението й. — Връщам се от тежко пътуване, госпожо, и раната ми ме боли. Надявам се да не съм ви обидил.

— Не ми е работа са се обиждам от желанията ви, господине. — Моли се изправи. — Мога ли да направя нещо друго за вас, за да се почувстввате по-добре? — Говореше любезно, но нищо повече. И изобщо не поглеждаше към мен.

— Можете да приемете признателността ми. Не само за храната, но и за свещите, които освежиха стаята ми. Разбрах, че са ваша работа.

Видях, че това я поумилостиви.

— Лейди Търпение ме помоли да ви ги донеса. С удоволствие ѝ се подчиних.

— Разбирам. — Следващите думи, които изрече, му струваха много. — Тогава, моля ви, предайте благодарността ми и на нея. Както и на Лейси.

— Непременно. Наистина ли не се нуждаете от друго? Трябва да изпълня някои поръчки на лейди Търпение в града. Тя ми каза, че ако искате нещо оттам, мога да ви го донеса.

— Нищо. Но от нейна страна е било много любезно да се сети за мен. Благодаря ви.

— Моля, господине. — И с празна кошница в ръка, Моли мина покрай мен, като че ли изобщо не бях там.

С Бърич се спогледахме. Опитах се да пропъдя Моли от мислите си.

— Не е само конюшнята — съобщих му аз и накратко му описах видяното в плевниците и складовете.

— Това и аз можех да ти го кажа — навъсено отвърна той. Погледна храната, която бе донесла Моли, после си наля още бренди.

— На връщане покрай река Бък чухахме слухове. Някои твърдяха, че Славен разпродавал животните и зърното, за да събере средства за отбрана на крайбрежието. Други — че пращал добитъка за разплод на по-безопасните пасища в Тилт. — Бърич пресуши чашата си. — Няма ги най-добрите коне. Веднага го забелязах. За десет години мога да възстановя досегашното ни равнище. Обаче се съмнявам. — Той отново си наля. — Цял живот съм се трудил за нищо, Фиц. Човек обича да си мисли, че оставя нещо след себе си. Конете, които събрах, породите, които създадох — всичко е пръснато из Шестте херцогства. О, не че няма да подобрят местните породи. Но аз никога няма да мога да видя какво е щяло да се получи, ако ми бяха позволили да продължа. Устойчив ще опложда мършавите тилтски кобили. А когато Жар роди следващото си жребче, който го види, ще го помисли за обикновен кон. От шест поколения чакам тъкмо това жребче. А сега собствениците му ще получат най-добраия ездител кон, който се е раждал някога, и ще го впрегнат да оре.

Нямаше какво, да му отговоря. Боях се, че е прав.

— Хапни нещо — предложих му. — Как ти е кракът ти?

Той вдигна одеялото и небрежно разгледа раната.

— Поне още е тук. Сигурно и за това трябва да съм признателен. И е по-добре от сутринта. Дяволската тояга наистина изсмука инфекцията. Въпреки че има пилешки мозък, тази жена още си разбира от билките.

Нямаше нужда да питам за кого говори.

— Ще хапнеш ли — настоях аз.

Бърич оставил чашата и взе лъжицата. Опита супата, която му бе донесла Моли, и неохотно кимна.

— Е, значи това е момичето. Моли — отбеляза той.

Кимнах.

— Днес изглеждаше малко студена с теб.

— Малко — сухо отвърнах аз.

Бърич се ухили.

— Сприхав си също като нея. Търпение сигурно не ѝ говори добри неща за мен.

— Тя не обича пияниците — откровено му казах аз. — Баща ѝ умря от пиеене. Но преди това успя да ѝ вгорчи живота за години напред. Биеше я, когато беше малка. Караже ѝ се, когато стана прекалено голяма, за да я бие.

— О. — Бърич пак напълни чашата си. — Съжалявам.

— Тя съжаляваше още повече.

Той ме погледна в очите.

— Аз не съм виновен за това, Фиц. Нито съм бил груб с нея, когато беше тук. Дори не съм пиян. Поне все още. Така че прегълътни неодобрението си и ми разкажи какво става в Бъкип.

Изправих се и му докладвах, като че ли все още имаше право да ми нареджа. В известен смисъл си беше точно така. Докато говорех, той ядеше. Когато свърших, си наля още бренди и се отпусна на стола си с чаша в ръка. Разклати чашата, втренчи се в нея, сетне вдигна поглед.

— И Кетрикен е бременна, но още не знае нито кралят, нито Славен.

— Мислех, че спиш.

— Спях. Почти си мислех, че този разговор ми се е присънил. Добре. — Той пресуши чашата си, понадигна се и отметна одеялото от крака си. После бавно сви коляно, докато раната му започна да се разтваря. Видът й ме накара да потръпна, ала Бърич само изглеждаше замислен. Наля си още бренди и го изпи. Бутилката бе празна до половината. — Е, ако искам раната да се затвори, ще се наложи да си шинирам крака. — Той вдигна очи към мен. — Знаеш какво ми трябва. Ще ми го донесеш ли?

— Мисля, че трябва да останеш тук за ден-два. Да си починеш. Ако си на легло, няма нужда да го шинираш.

Бърич ме изгледа и попита:

— Кой пази вратата на Кетрикен?

— Мисля, че... Е, в предната стая сигурно спят слугини.

— Знаеш, че щом научи, той ще се опита да я убие заедно с нероденото ѝ дете.

— Още е тайна. Ако започнеш да пазиш вратата ѝ, всички ще разберат.

— Според моите изчисления знаем петима души. Това не е тайна, Фиц.

— Шестима — казах. — Шутът се досети още преди дни.

— О! — Имах удоволствието да видя Бърич смаян. — Е, поне той няма да се разприказва. И все пак, както сам виждаш, това няма дълго да остане тайна. Още днес ще плъзнат слухове, помни ми думата. Довечера ще застана пред вратата ѝ.

— Непременно ли трябва да си ти? Не можеш ли да си починеш, а аз ще...

— Веднъж ти казах, че битката не е свършила, докато не си победил. Това — той отвратено посочи крака си — няма да е повод да се откажа. Достатъчно е, че моят принц продължи без мен. Няма да го предам тук. Освен това... — Бърич кисело се засмя. — Освен това в конюшнята няма достатъчно работа за двама ни с Хендс. Пък и изгубих желание. Сега ще ми донесеш ли каквото ми трябва за шина?

Подчиних се и му помогнах да намаже раната с мехлем, преди да я бинтова и шинира. Той разряза чифт стари панталони, така че да ги обуе върху шината, и с моя помощ слезе по стълбището. После въпреки думите си отиде в яслата на Дорест, за да види дали раната му е почистена. Оставил го там и се върнах в замъка. Исках да поговоря с

Кетрикен, да ѝ съобщя, че довечера пред вратата ѝ ще има стража, и да ѝ обясня защо.

Почуках и Розмари ми отвори. Престолонаследницата бе в покоите си заедно с няколко придворни дами. Повечето бродираха и си приказваха. Самата Кетрикен бе отворила прозореца в мекия зимен ден и намръщено се взираше в спокойното море. Напомни ми за Искрен, когато използваше Умението, и си помислих, че я измъчват почти същите тревоги. Проследих погледа ѝ и също като нея се зачудих къде ще ударят днес алени кораби и какво става в Беърнс. Нямаше смисъл да се питам. Официално от херцогството не бяха получени никакви вести. Според слуховете бреговете били почервенели от кръв.

— Розмари, искам да поговоря насаме с нейно височество.

Момиченцето сериозно кимна и направи реверанс на господарката си. След малко Кетрикен вдигна очи, кимна ми и ми даде знак да се приближа. Тихо я поздравих и усмихнато посочих водата, сякаш си приказвахме за хубавото време. Ала прошепнах:

— Бърич иска да пази вратата ви. Бои се, че когато други научат за бременността ви, животът ви ще е изложен на опасност.

Друга жена може би щеше да пребледнее или поне да се изненада. Кетрикен леко докосна ножа, който винаги носеше до ключовете си.

— Почти ще се радвам на толкова директна атака. — Тя се замисли. Няма да ни навреди да им покажем, че ги подозирате. Не че знаем обаче. Защо да съм внимателна и тактична? Бърич вече е получил техните поздрави под формата на стрела в крака. — Горчивината в гласа ѝ и гневът, който се криеше под нея, ме поразиха. — Бърич може да застане на стража. Ще съм му искрено признателна. Бих могла да избера по-здрав мъж, но няма да му имам такова доверие, каквото на Бърич. Раната ще му позволи ли да изпълни тази задача?

— Мисля, че гордостта му няма да допусне да я остави на някой друг.

— Добре тогава. — Тя замълча за миг. — Ще наредя да му пригответят стол.

— Съмнявам се, че ще го използва.

Кетрикен въздъхна.

— Всички по свой начин правим саможертва. Въпреки това столът ще е там.

Сведох глава и тя ме освободи. Върнах се в стаята си с намерението да разчистя всичко, което бе донесено заради Бърич. Ала докато крачех по коридора, сепнато видях, че вратата ми бавно се отваря. Отдръпнах се от съседната врата и се прилепих към касата. След миг от стаята ми излязоха Джъстин и Ведра. Излязох на пътя им и попитах язвително:

— Още ли търсите място за срещите си?

Те се вцепениха. Джъстин отстъпи назад и почти се скри зад Ведра. Тя гневно го изгледа, после решително застана пред мен.

— Не сме длъжни да ти отговаряме за нищо.

— Даже за това, че сте влизали в стаята ми ли? Намерихте ли нещо интересно?

Джъстин дишаше така, сякаш току-що бе тичал. Нарочно срещнах погледа му. Той беше онемял. Усмихнах му се.

— Изобщо не сме длъжни да разговаряме с теб — заяви Ведра.

— Знаем какъв си. Хайде, Джъстин.

— Знаете какъв съм ли? Интересно. Уверявам ви, че и аз зная какви сте. И че не съм единственият, който знае.

— Човек звяр! — изсъска Джъстин. — Ти се наслаждаваш на най-мерзката магия. Да не си мислеше, че можеш да останеш незабелязан сред нас? Нищо чудно, че Гален те намери за негоден за Умението!

Стрелата му ме улучи и затрептя в моя най-таен страх. Опитах се да не го проявявам външно.

— Аз съм предан на крал Умен. — Погледнах ги спокойно. Не казах нищо повече. Не с думи. Но ги измерих отгоре до долу. По почти незабележимото им пристъпване от крак на крак и бързото им споглеждане реших, че знаят, че са предатели. Те докладваха на Славен — а знаеха, че трябва да докладват на краля. Не се самозаблуждаваха за собствената си същност. Може би Гален беше прогорил вярност към Славен в умовете им, може би не бяха в състояние да помислят да се обърнат срещу него. Ала в същото време знаеха, че Умен е крал и че предават краля, пред когото са положили клетва. Добре запомних това — може би някой ден щеше да ми е от полза.

Пристигах напред и за мое удоволствие Ведра се отдръпна, а Джъстин се скри зад нея. Не ги нападнах. Обърнах им гръб и отворих вратата на стаята си. Когато влязох вътре, усетих, че в периферията на

ума ми се промъкva тъничко пипалo на Умението. Без да се замисляm, гo блокирах такa, както ме беше учил Искрен.

— Пазете си мислите за себе си — предупредих ги аз, без да ги удостоя с поглед. Затворих вратата.

За миг задъханo спрях. Спокойно. Спокойно. Не вдигнах мисловните си стени. После тихо и предпазливо заключих. Обиколих стаята. Веднъж Сенч ми бе казал, че убийците винаги трябвало да смятат другите за по-способни от себе си. Това бил единственият начин да останеш жив. Затова не докоснах нищо в случай, че е намазано с отрова. Застанах в средата на стаята, затворих очи и се опитах да си спомня точно как бе изглеждала преди да изляза. После вдигнах клепачи и потърсих промените.

Малкият поднос с билки беше върху скрина. Бях го оставил в единия край, така че Бърич лесно да може да го достигне. Значи бяха ровили в скрина. Гобленът с крал Мъдрост, който месеци наред бе висял малко накриво, сега беше изправен. Не забелязах нищо друго. Озадачих се. Нямах представа какво са търсили. Фактът, че са тършували в скрина ми, предполагаше, че предметът е достатъчно малък, за да се побере там. Но защо бяха вдигали гоблена, за да надзърнат зад него? Замислих се. Това не беше случайно претърсване. Не бях сигурен какво са се надявали да открият. Ала подозирах, че са им казали да търсят таен проход от стаята ми. С други думи, Славен беше стигнал до заключението, че не е било достатъчно да убие лейди Дайми. Подозренията му бяха по-сериозни, отколкото ме бе накарал да повярвам Сенч. Почти бях благодарен, че така и не бях успял да разбера как се отваря входът за стаята му. Това ми вдъхваше увереност в надеждността му.

Внимателно разгледах всички предмети, преди да ги докосна. Погрижих се цялата останала от подносите на Бърич храна да бъде изхвърлена на място, където никой да не я вкуси. Излях водата от ведрата и каната. Проверих запаса си от дърва и свещи за прахове или смоли, чаршафите — за прах и неохотно изхвърлих всичките си билки. Не исках да рискувам. Не открих нещо да липсва, нито да е в повече. Накрая седнах на леглото. Чувствах се изтощен и унил. Щеше да ми се наложи да съм по-бдителен. Спомних си преживяното от шута и се замислих за него. Не желаех при следващото ми влизане в стаята да ми нахлузят чувал на главата и да ме пребият.

Стаята изведнъж ми се стори задушаваща, капан, в който всеки ден трябваше да се връщам. Излязох, без да си направя труда да заключа. Ключалките бяха безполезни. Нека видеха, че не се страхувам от тях. Въпреки че се страхувах.

Навън бе мек и ясен късен следобед. Нетипично топлото за сезона време ме измъчваше, макар да ми беше приятно да се разхождам на двора. Реших да сляза до града, да посетя „Рурик“ и другарите си и после може би да изпием по бира в някоя кръчма. Отдавна не бях ходил там, отдавна не бях слушал градските клюки. С облекчение поне за малко щях да се откъсна от бъкипските интриги.

Докато излизах през портата, един млад стражник ми препречи пътя и викна:

— Стой!

Спрях и попитах:

— Какво има?

Той се прокашля, после почервя — беше ме познал. Пое си дъх, ала продължи да мълчи.

— Искаш ли нещо от мен? — попитах аз.

— Моля ви да почакате, господине — каза той.

Влезе в сградата и след миг оттам се появи по-възрастен офицер. Жена. Тя сериозно ме погледна, пое си дъх, за да си даде смелост, и тихо каза:

— Нямате право да напускате замъка.

— Какво? — Не вярвах на ушите си.

Жената изправи рамене и каза по-твърдо:

— Нямате право да напускате замъка.

Обзе ме гняв. Овладях го.

— По чия заповед?

Тя не се поколеба.

— Нареди ми капитанът на стражата, господине. Не зная нищо повече.

— Искам да разговарям с капитана — казах аз.

— В момента го няма.

— Разбирам. — Но всъщност не разбирах. Усещах, че примката се стяга около врата ми, но не бях сигурен защо точно сега. Другият очевиден въпрос беше: „Защо не?“ С отпадането на Умен мой закрилник бе станал Искрен. Но него го нямаше. Можех да се обърна

към Кетрикен, но само ако бях готов да предизвикам открит сблъсък между нея и Славен. Не исках. Както винаги, Сенч стоеше зад кулисите. Всичко това бързо мина през ума. Тъкмо се извръщах от портата, когато чух да ме викат. Обърнах се.

По склона откъм града се изкачваше Моли. Тичаше и синята ѝ слугинска рокля се увиваше около прасците ѝ. Тичаше тежко, неравномерно, за разлика от обичайната си грациозна походка. Беше изтощена.

— Фиц! — отново извика тя. В гласа ѝ звучеше страх.

Тръгнах към нея, но жената се изпречи на пътя ми. На лицето ѝ бе изписан страх, ала ѝ решителност.

— Не мога да ви пусна навън. Имам заповед.

Прииска ми се да я бълсна настани. Насилих се да се успокоя. Ако се сбиех с нея, нямаше да помогна на Моли.

— Тогава ти иди при нея, по дяволите! Не виждаш ли, че е в беда?

Тя продължи да ме гледа, без да помръдне.

— Майлс! — извика жената и отвътре изскочи момчето. — Върви да видиш какво ѝ е на онази жена. Бързо!

Младият стражник отпраши като стрела. Стоях пред жената и безпомощно надничах над рамото ѝ, докато Майлс тичаше към Моли. Когато стигна до нея, той я прегърна и взе кошницата от ръката ѝ. Тежко облегната на него, задъхана и почти разплакана, Моли продължи нагоре към портата. Мина цяла вечност, докато се озове в ръцете ми.

— Фиц, о, Фиц! — изхлипа тя.

— Ела — казах ѝ аз и я поведох. Знаех, че съм постъпил разумно и хладнокръвно, но въпреки това се срамувах от себе си.

— Защо не... дойде да ме посрещнеш? — задъхано попита Моли.

— Стражниците не ми позволиха. Имали заповед да не напускам Бъкип — тихо отвърнах аз. Усещах, че трепери. Заведох я зад ъгъла на сградата на стражниците, където не можеха да ни видят, и я прегърнах. Отметнах кичурите коса от лицето ѝ. След малко тя утихна в ръцете ми. Дишането ѝ се успокои, ала тя продължи да трепери.

— Слязох в града. Лейди Търпение ме освободи за целия следобед. И трябваше да намеря някои неща... за свещите.

Повдигнах брадичката ѝ и я погледнах в очите.

— И после?

— Вече се... прибирах. Бях на стръмната отсечка, точно извън града. Където растат елшите?

Кимнах. Знаех мястото.

— Чух тропот на конски копита. Бързаха. Затова се отдръпнах от пътя. Моли отново се разтрепери. — Продължих да вървя, като си мислех, че ще ме подминат. Но изведнъж ме настигнаха и когато се озърнах, препускаха право към мен. Не по пътя, а право към мен. Хвърлих се в храстите и конниците ме последваха. Обърнах се и се затичах, но те се приближаваха... — Гласът ѝ ставаше все по-висок.

— Успокой се. Помисли. Колко бяха? Познаваше ли ги?

Тя бясно тръсна глава.

— Двама. Не видях лицата им. Тичах, а те носеха от онези шлемове, които се спускат над очите и носа. Гонеха ме. Там е стръмно, нали знаеш, и има много храсталаци. Опитах се да им избягам, но те продължиха да яздят след мен. Насочваха ме като кучета — стадо овце. Тичах ли тичах, но те не изоставаха. После паднах, спънах се в един дънер. И те скочиха от конете. Единият ме натисна на земята, а другият ми взе кошницата. Изсила я, като че ли търсеше нещо, и двамата се смееха... Помислих си, че...

Сърцето ми биеше също толкова силно, колкото нейното.

— Нараниха ли те — яростно попитах аз.

Моли мълчеше, после поклати глава.

— Не. Той само... ме държеше. И се смееше. Другият каза... каза, че съм била страшно глупава да се оставя да ме използва някакво копеле. Казаха...

Отново замълча. Каквото и да ѝ бяха казали, както и да я бяха нарекли, думите им очевидно бяха достатъчно грозни, за да не иска да ги повтори пред мен. Бяха успели да я наранят толкова тежко, че дори не искаше да сподели болката си. Това ме прониза като с меч.

— После ме предупредиха — продължи Моли. — Казаха да стоя надалеч от копелето. Да не му върша мръсната работа. Казаха... неща, които не разбрах: за съобщения, шпиони и измяна. Казаха, че иначе всички щели да узнаят, че... че съм уличницата на копелдака. — Опита се просто да изрече думата, ала тя с мъка се изтръгна от устата ѝ. — После казаха, че... ще ме обесят... ако не ги послушам. Че било

предателство да изпълнявам поръчки на предател. — Гласът ѝ странно се успокои. — После ме заплюха. И ме оставиха. Чух ги да си отиват, но дълго ме беше страх да стана. Никога не съм била толкова уплашена. — Моли ме погледна. Очите ѝ бяха като отворени рани. — Дори баща ми не ме е плашил така.

Притиснах я към себе си.

— Аз съм виновен за всичко. — Дори не разбрах, че съм го изрекъл на глас, докато тя озадачено не се отдръпна.

— За какво си виновен? Направил ли си нещо лошо?

— Не. Не съм предател. Но съм копеле. И позволих това да засегне и теб. Всичко, за което ме предупреждаваше Търпение, всичко, за което ме предупреждаваше се... за което ме предупреждаваха другите, всичко се събъдва. И аз те забърках в него.

— Какво става — тихо попита тя, после ахна. — Ти каза, че... стражниците не са те пуснали да излезеш през портата. Че не можеш да напускаш Бъкип? Защо?

— Не зная. Не разбирам много неща. Но зная едно: не бива да те излагам на опасност. Това значи известно време да стоя настани от теб. И ти от мен. Разбираш ли?

Очите ѝ гневно проблеснаха.

— Разбирам, че ме оставяш сама в това положение!

— Не. Не е така. Трябва да ги накараме да повярват, че са те уплашили, че им се подчиняваш. Тогава ще си в безопасност. Няма да имат причина пак да те нападнат.

— Те наистина ме уплашиха, идиот такъв — изсъска Моли. — Зная обаче едно. Щом някой разбере, че те е страх от него, никога няма да си в безопасност. Ако сега им се подчиня, пак ще ме нападнат. Ще ми кажат да направя други неща, за да видят дали ще им се подчиня от страх.

Това бяха белезите, които бе оставил върху живота ѝ баща ѝ. Белези, които бяха сила, ала и уязвимост.

— Сега не е време да им се противопоставяме — прошепнах аз. Очаквах всеки момент да се появи стражата, за да види къде сме изчезнали. — Ела — казах ѝ и я поведох сред лабиринта от складове и стопански сгради. Тя безмълвно тръгна до мен, после рязко дръпна ръката си от моята и заяви:

— Време е да им се противопоставим. Защото щом започнеш да отлагаш, никога не го правиш. Защо сега да не е моментът?

— Защото не искам да се забъркваш в това. Не искам да пострадаш. Не искам хората да те наричат „уличницата на копелдака“.

— Едва се насилих да произнеса думите.

Моли вдигна глава и каза съвсем спокойно:

— Не съм направила нищо, от което да се срамувам. А ти?

— Не. Но...

— „Но“. Любимата ти дума — горчиво рече Моли и ми обърна гръб.

— Моли! — Хвърлих се след нея и я хванах за раменете. Тя се завъртя и ме удари. Не ме зашлели. Силен юмрук в устата ми, който ме накара да се олюлея. Усетих вкус на кръв. Моли гневно ме гледаше и ме предизвикваше отново да я докосна. Не го направих. — Не съм казал, че няма да се боря с тях. А само, че не искам ти да се забъркваш. Дай ми възможност да го направя както си знам. — Усетих, че по брадичката ми се стича кръв. Оставих Моли да я види. — Появярай ми, ако имам време, ще ги открия и ще ги накарам да си платят. По моя си начин. А сега ми разкажи за мъжете. Как бяха облечени, как яздеха. Какви бяха конете им? Като тукашни ли говореха, или като островитяни? Брадати ли бяха? Можеш ли да ми кажеш цвета на косата и очите им?

Виждах, че се опитва да си спомни, виждах, че умът ѝ бяга от тези мисли.

— Кафяви — накрая отвърна Моли. — Кафяви коне с черни гриви и опашки. И мъжете говореха най-обикновено. Единият имаше тъмна брада. Поне така ми се струва. Трудно е да гледаш с лице, притиснато към пръстта.

— Добре. И това не е малко — отвърнах аз, макар че не ми бе казала абсолютно нищо. — Моли — казах по-тихо. — Няма да идвам... в стаята ти. За известно време. Защото...

— Те е страх.

— Да — изсъсках аз. — Да, страх ме е. Страх ме е, че ще те наранят, страх ме е, че ще те убият. За да наранят мен. Няма да те изложа на опасност като идвам при теб.

Моли стоеше неподвижно. Не знаех дали ме слуша.

— Прекалено много те обичам, за да го допусна. — Думите ми прозвучаха неубедително дори за мен.

Моли се обърна и си тръгна. Изглеждаше самотна в мръсната си синя рокля, свела гордата си глава.

— Моли Червената фуста — прошепнах аз, ала вече не виждах онази Моли. А само жената, в която я бях превърнал.

24

НИТБЕЙ

В легендите на Шестте херцогства Пърчики е предвестник на нещастия. Ако го видите да крачи по пътя, нещастието скоро ще ви сполети. Ако го сънувате, някой ще умре. В приказките той често се явява на онези, които заслужават наказание, но понякога, особено в куклените представления, го използват като обща поличба за нещастие. Провесената над декорите марионетка на Пърчики е предупреждение за зрителите, че скоро ще станат свидетели на трагедия.

Дните на зимата се влачеха мъчително бавно. С всеки изтекъл час се приготвях да се случи нещо. Никога не влизах в стая, без първо да я проуча, не ядях храна, която не съм видял да приготвят, пиех само вода, която сам вадех от кладенеца. Спях зле. Постоянното бодърстване ми се отразяваше по стотици начини. Дразнех се от хората, които небрежно разговаряха с мен, бях мрачен, когато се отбивах при Бърич, държах се сдържано с престолонаследницата. Сенч, единственият, пред когото можех да изплача болката си, не ме викаше. Чувствах се мъчително самотен. Не смеех да отида при Моли. Колкото можех по-малко се заседявах при Бърич от страх да не му докарам някоя от своите грижи. Не можех открито да напускам Бъкип, за да прекарвам известно време с Нощни очи, и се боях да излизам по тайнния ни път, защото имаше вероятност да ме следят. Чаках и наблюдавах, ала фактът, че нищо не ми се случва, скоро започна да ме мъчи още повече.

Ежедневно посещавах крал Умен. Виждах как чезне пред очите ми, виждах, че шутът от ден на ден става все по-мрачен, а шагите му — все по-язвителни. Копнеех свирепите зимни бури да са в хармония с

настроението ми, но небето продължаваше да е синьо и ветровете — тихи. Вечерите в Бъкип бяха оживени от веселби, пироре и балове с маски. Вътрешните херцози и благородници се тъпчеха на масата на Славен и се напиваха с него до късно през нощта.

— Като кърлежи по умиращо куче — яростно заявих един ден пред Бърич, докато сменях превръзката на крака му. Той току-що бе отбелязал, че изобщо не е трудно да стои буден на нощната си стража пред вратата на Кетрикен, защото и без това няма да може да заспи от шума на гуляите.

— Кой умира? — попита той.

— Всички ние. Ден след ден. Никой ли не ти го е казал? Но раната ти зараства, при това изненадващо добре след всичко, което си преживял.

Бърич погледна голия си крак и предпазливо го сви. Тъканта неравномерно се разтегна, но издържа.

— Раната може да се е затворила, но отвътре не я чувствам зараснала — отвърна той. Това не беше оплакване. Бърич вдигна чашата си с бренди и я пресуши. Изгледах я с присвити очи. Напоследък дните му бяха едни и същи. Щом сутрин напуснеше вратата на Кетрикен, той отиваше в кухнята да закуси. После се връщаше в стаята си и започваше да пие. След като дойдех да му помогна да смени превръзката, продължаваше да пие, докато не станеше време да спи. Вечер се събуждаше тъкмо навреме, за да се нахрани и да застане на пост пред вратата на Кетрикен. Вече не вършеше нищо в конюшнята. Изцяло я бе предал на Хендс, който приемаше работата като незаслужено наказание.

Търпение през ден пращаše Моли да разтреби стаята му. Бях изненадан, че той не се оплаква. Чувствата ми бяха смесени. Колкото и да пиеше, Бърич винаги се отнасяше към жените с уважение и все пак празните бутилки не можеха да не напомнят на Моли за баща ѝ. И в същото време ми се искаше двамата да се опознаят. Един ден казах на Бърич, че са заплашили Моли заради връзката ѝ с мен.

— Каква връзка — остро попита той.

— Почти никой не знае, че я обичам — предпазливо признах аз.

— Мъжът не натоварва с проблемите си жената, която обича — строго каза Бърич.

Нямаше какво да му отговоря. Вместо това му изложих малкото подробности, които Моли си спомняше за нападателите си, ала това не му говореше нищо. Известно време погледът му блуждаеше. После той вдигна чашата си, изпи я до дъно и изсумтя:

— Ще ѝ кажа, че се беспокоиш за нея. Ще ѝ кажа, че ако се бои от опасност, трябва да дойде при мен. Аз съм в по-добро положение да се справя с проблема. — Погледна ме в очите. — Ще ѝ кажа, че постъпваш разумно, като стоиш далеч от нея, за нейно добро. — И докато пак наливаше чашата си, добави: — Търпение беше права. Добре, че ми я прати.

Пребледнях, когато разбрах какво означава това. За пръв път бях проявил здрав разум. Той изпи брендито си, погледна бутилката и бавно я плъзна по масата към мен. — Сложи я на лавицата, моля те.

Животните и зимните запаси на Бъкип продължаваха да изчезват. Някои евтино се разпродаваха на Вътрешните херцогства. Най-хубавите ловни и ездитни коне се превозеха с гемии по река Бък до район близо до Турлейк. Славен го представяше като план за спасяване на най-добрите ни разплодни животни далеч от опустошенията на алените кораби. Според Хендс в града се питали каква надежда има за тях, щом кралят не може да защити собствения си замък? Когато по реката потегли гемия, натоварена с фини стари гоблени и мебели, плъзнаха слухове, че Пророците скоро съвсем щели да изоставят Бъкип, без бой, дори без да чакат да ги нападнат. Имах подозрението, че слуховете са верни.

Тъй като бях затворен в крепостта, нямах прям достъп до приказките на обикновените хора. В стаята на стражниците вече ме посрещаше мълчание. Ограничението върху придвижването ми беше станало повод за клюки и догадки. Отново започнаха приказките, плъзнали в деня, в който не бях успял да спася момиченцето от претопените. Малцина от стражниците разговаряха с мен за друго, освен за времето. Макар че не ме отриваха напълно, те ме изключваха от нормалните си разговори и спорове. Аз носех нещастие. Не исках да излагам на опасност хора, които обичах.

Все още ме посрещаха с радост в конюшнята, ала се опитвах да не изглеждам много близък и с животните. Напоследък конярите бяха

много мрачни. Нямаха достатъчно работа и често избухваха свади. Те бяха основният ми източник на новини и слухове. Нямаше нищо обнадеждаващо. Разказваха за пиратски набези срещу беърнски градове, за скандали в кръчмите и на пристанището, за хора, бягащи на юг или навътре в сушата в зависимост от възможностите им. За Искрен и неговия поход се говорело презрително. Надеждата гаснела. Също като мен, жителите на Бъкип очакваха нещастието да почука на вратите им.

Цял месец бушувала бури и облекчението и радостта в Бъкип бяха по-пагубни от предишния период на напрежение. Една крайбрежна кръчма се подпали по време на особено див гуляй. Пожарът се разпростира и единствено проливният дъжд спаси пристанищните складове. Това щеше да е огромна трагедия, защото след като Славен изпразваше складовете в крепостта, гражданите не виждаха причина да пазят останалото. Дори пиратите никога да не дойдеха в Бъкип, аз се бях примирил с въвеждането на дажби още преди края на зимата.

Една нощ се събудих в абсолютна тишина. Нямаше го воя на бурята, нито тропота на дъжда. Сърцето ми се сви. Обзе ме страшно предчувствие и когато на сутринта видях ясното синьо небе, ужасът ми се усили още повече. Въпреки слънчевия ден атмосферата в замъка бе потискаща. На няколко пъти усетих гъделичкането на Умението. Това почти ме побъркваше, защото не знаех дали Искрен се опитва да установи по-добра връзка, или в ума ми надничат Джъстин и Ведра. Още повече ме обезсърчи посещението ми при крал Умен и шута в късния следобед. Останал само кожа и кости, кралят седеше и разсеяно се усмихваше. Когато влязох, той немощно насочи Умението си към мен и ме поздрави с думите:

— А, Искрен, момчето ми. Как мина урокът ти по бой с меч? — Останалата част от разговора беше още по-объркана. Почти незабавно след пристигането ми се появи Славен, седна, скръсти ръце на гърдите си и впери очи в мен. Не си казахме нито дума. Не можех да реша дали мълчанието ми е страхливост, или сдържаност. Избягах колкото можех по-скоро въпреки укоризнения поглед на шута.

Самият шут не изглеждаше много по-добре от Умен. На толкова безцветно същество като него тъмните кръгове под очите му изпърквали като нарисувани. Езикът му беше замъркал също като звънчетата му.

Когато крал Умен умреше, между шута и Славен нямаше да стои нищо. Зачудих се дали мога по някакъв начин да му помогна.

„Като че ли мога да помогна на себе си“ — кисело си помислих.

В усамотението на стаята ми същата вечер изпих повече, отколкото трябваше, от евтиното къпиново бренди, което Бърич не можеше да понася. Знаех, че на другия ден ще имам махмурлук. Не ме интересуваше. После легнах на леглото и се заслушах в далечните звуци на веселбата в Голямата зала. Прииска ми се Моли да е пред мен, за да ме сгълчи, че съм пиян. Леглото беше прекалено голямо, чаршафите бяха снежнобели и студени. Затворих очи и потърсих утеша в компанията на един вълк. Откакто ме бяха затворили в крепостта, бях започнал всяка нощ да го посещавам насын, просто за да имам илюзията за свобода.

Събудих се точно преди Сенч да ме хване и да ме разтърси. Добре че веднага го познах, защото иначе, сигурен съм, щях да се опитам да го убия.

— Ставай! — дрезгаво прошепна той. — Ставай, пиян глупако, идиот такъв! Нитбей е обсаден. Ако се забавим, няма да пощадят никого. Ставай, проклет да си!

С олюоляване се изправих. Опияннието започна да отстъпва пред смайването от думите му.

— Какво можем да направим — глупаво попитах аз.

— Кажи на краля. Кажи на Кетрикен, кажи на Славен. Славен в никакъв случай не може да го пренебрегне, те са едва ли не на прага ни. Ако се установят в Нитбей, алените кораби окончателно ще ни приклещят. Нито един кораб няма да може да напусне пристанището на Бък. Дори Славен ще го проумее. Хайде! Тръгвай!

Нахлузих панталоните и кафтана си и се затичах към вратата с разрошена коса. На прага спрях.

— Как съм научил? Откъде да кажа, че идва предупреждението? Сенч направо заподскача от яд.

— Проклятие! Нищо не им казвай! Кажи на Умен, че си сънувал Пъпчивия да го вижда в един вир! Той поне би трябвало да го разбере! Кажи им, че ти е съобщил Праотец. Кажи каквото и да е, но ги накарай да се размърдат!

— Ясно! — Затичах се по коридора, спуснах се по стълбището и стигнах до покоите на крал Умен. Забълсках по вратата.

В дъното на коридора Бърич стоеше до стола пред вратата на Кетрикен. Той ме погледна, изтегли късия си меч и застана нащрек. — Пирати! — извиках му аз, без да ме е грижа кой ни чува. — Пет алени кораба в Нитбей! Събуди нейно величество, кажи й, че спешно се нуждаят от нашата помощ!

Бърич се обрна, почука и незабавно го пуснаха вътре. С мен не стана толкова лесно. Уолас най-после неохотно открехна вратата, но не отстъпи, докато не му предложих да изтича долу и да предаде новината на Славен. Мисля, че го накара да вземе решение перспективата да се появи като на сцена и да съобщи новината на принца пред всички гуляйджии. Той оставил вратата неохранявана и бързо влезе в малкото си преддверие, за да се облече.

Кралската спалня тънеше в пълен мрак. Вонеше на димче. Взех една свещ от дневната, запалих я от гаснещия огън и влязох. В тъмнината едва не се спънах в шута, който се беше свил като коте до леглото на Умен. Смаяно зяпнах. Той нямаше нито одеяло, нито възглавница — спеше върху гола рогозка.

— Какво има — уплашено попита той.

— Пирати в Нитбей. Пет алени кораба. Трябва да събудя краля. Защо спиш тук? Да не би вече да те е страх да се върнеш в стаята си?

Шутът горчиво се засмя.

— По-скоро ме е страх да не изляза от тази, защото може да не ме пуснат обратно. Предния път, когато Уолас ме заключи навън, трябваше цял час да бълскам по вратата, докато кралят не усети, че ме няма и не попита къде съм. По-предния се вмъкнах със закуската. Още по-предния път...

— Опитват се да те откъснат от краля, така ли?

Той кимна.

— С мед или бич. Тази вечер Славен ми предложи кесия с пет жълтици, ако се облека както трябва и сляза долу да ги забавлявам. О, след като ти си тръгна, той започна да каканиже, че ужасно съм бил липсал на двора и колко жалко било да погубвам младостта си затворен тук горе. И когато му отговорих, че намирам компанията на крал Умен по-приятна от тази на другите глупци, ме замери с гърнето с чай. Уолас страшно се ядоса, защото тъкмо беше сварил тази отвратителната отвара, която може да накара човек да копнее за миризмата на пръдня.

Докато говореше, шутът палеше свещи и хвърляше цепеници в огнището. После дръпна тежката завеса на леглото и каза нежно, сякаш будеше спящо дете:

— Милорд? Фицрицарин ви носи важни вести. Ще се събудите ли да го изслушате?

Кралят не реагира.

— Ваше величество — отново го повика шутът, намокри една кърпа и изми лицето на Умен. — Крал Умен?

— Милорд, народът ви има нужда от вас — отчаяно възкликнах аз. — Нитбей е обсаден от алени кораби. Пет. Трябва бързо да пратим помощ, иначе всичко е изгубено. Щом се укрепят там...

— Могат да затворят бълското пристанище. — Кралят отвори очи. Не помръдна, но силно стисна клепачи, сякаш от страшна болка.
— Шуте. Малко червено вино. Моля те. — Гласът му бе тих, почти шепот, но беше гласът на моя крал. Сърцето ми се разтуптя, като че ли бях старо куче, чуло гласа на своя завърнал се господар.

— Какво да правим? — умолително попита аз.

— Пратете там всичките ни кораби. Не само бойните. Съберете риболовния флот. Сега се сражаваме за собствения си живот. Как смеят толкова да се приближат, как си позволяват такава дързост! Пратете коне по суша. Да потеглят след час, заповядвам. Може и да не стигнат там до вдругиден, но въпреки това ги пратете. Да ги води Остър.

Сърцето ми се блъскаше в гърдите.

— Ваше величество — внимателно отвърнах аз, — Остър е мъртъв. Загина на връщане от Планините. Нападнали ги разбойници.

Шутът ме изгледа гневно и аз съжалех за прекъсването. Гласът на крал Умен изгуби властността си. Той неуверено попита:

— Наистина ли е мъртъв?

Поех си дъх.

— Да, ваше величество. Но тук е Румен. На Кърф също може да се разчита.

Кралят взе чашата, която му поднесе шутът, отпи от виното и изглежда, се ободри.

— Кърф. Тогава нека ги води Кърф. — Увереността му се възвърна. Прехапах си езика и не отбелязах, че останалите ни коне не си струват да ги пращаме. Жителите на Нитбей несъмнено с радост щяха да посрещнат всеки, който им се притечеше на помощ.

Крал Умен се замисли.

— Какви са вестите от Южното заливче?

— Оттам все още няма вести, ваше величество. — Това не беше лъжа.

— Какво става тук — викна Славен още преди да е влязъл в спалнята, запъхтян от алкохол и бяс. — Уолас! — Принцът обвинително ме посочи. — Разкарай го оттук. Повикай помощ, ако се налага.

Нямаше нужда Уолас да търси надалеч. Двама яки стражници бяха последвали Славен от гуляя и ме сграбчиха. Озърнах се за шута, за който и да било съюзник, но шутът беше изчезнал. Зърнах една бледа ръка да се скрива под леглото и се извърнах. Не го обвинявах. Нямаше с какво да ми помогне — само щяха да го изхвърлят заедно с мен.

— Татко, този простак сигурно смути почивката ти с побърканите си дрънканици! А ти си болен. — Славен загрижено се наведе над леглото.

Почти ме бяха довлекли до вратата, когато кралят проговори. Гласът му не беше висок, ала излъчваше властност.

— Спрете — заповяда той на стражниците и без да помръдва погледна Славен. — Нитбей е обсаден. Трябва да пратим помощ.

Славен тъжно поклати глава.

— Това просто е поредният заговор на копелдака, за да те разстрои. Не сме получавали молба за помощ, няма абсолютно никаква вест.

Единият стражник ме стискаше така, сякаш искаше да ми счупи ребрата. Другият, изглежда, се опитваше да ми изкълчи рамото, въпреки че отказвах да се съпротивлявам. Внимателно запомних лицето му, като се мъчех да не давам израз на болката си.

— Нямаше нужда да си правиш труда, Славен. Аз ще открия истината или лъжата. — Кетрикен се беше облякла. Късо бяло кожено палто, лилав панталон и ботуши. Дългият ѝ меч висеше на хълбока ѝ, а на вратата стоеше Бърич с дебел плащ с качулка и ръкавици в ръце. Тя говореше като на разгледено дете. — Върни се при гостите си. Аз ще замина за Нитбей.

— Забранявам ти — пискливо извика Славен. В стаята внезапно се въз颤и тишина. Кетрикен тихо отбеляза онова, което всички вече

знаеха:

— Един принц не може да забранява на престолонаследницата. Заминаям още тази нощ.

Лицето на принц Славен поморавя.

— Това е измама! Това е заговор на копелдака да хвърли Бъкип в хаос и да всее страх сред народа. Няма никаква вест за нападение срещу Нитбей.

— Тишина — викна кралят и всички се вцепениха. — Фицицарин? По дяволите, пуснете го. Фицицарин, застани пред мен. Докладвай. Откъде получи вестта?

Пооправих елека си и пригладих косата си. Поех си дъх и въздъхнах.

— Имах видение, сир. Яви ми се Пъпчивия, който виждаше бъдещето в един вир. Показа ми алените кораби в Нитбей.

Не посмях да кажа повече. Един от стражниците презрително изсумтя. Бърич зяпна и се ококори, Кетрикен се смути. Крал Умен затвори очи и въздъхна.

— Той е пиян — заяви Славен. — Махнете го оттук. — Никога не го бях виждал толкова доволен. Стражниците пак ме хванаха.

— Както... — Кралят дълбоко си пое дъх. Очевидно се бореше с болката. — Както заповядах. — Той събра сили. — Вървете.

Отскубнах се от ръцете на смяяните стражници и казах:

— Слушам, ваше величество. — Трябваше да повторя, за да чуят всички: — Кралят заповядда всички бойни кораби да бъдат пратени в Нитбей, наред с колкото може повече риболовни кораби. И Кърф да откара всички коне по суша.

— Да — шепнешком потвърди кралят и тежко проглътна, после си пое дъх и отвори очи. — Да, такава е заповедта ми. Вървете.

— Малко вино, милорд? — Шутът се бе материализирал от едната страна на леглото. Аз бях единственият, който се сепна. Шутът се усмихна, наведе се над краля и му помогна да повдигне глава, за да отпие глътка вино. Дълбоко се поклоних на Умен, изправих се и се обърнах, за да изляза.

— Можеш да пътуваш с моята стража, ако искаш — предложи ми Кетрикен.

Лицето на Славен почервя и той викна:

— Кралят не ти каза да тръгваш!

— Но и не ми забрани — спокойно му отвърна тя.

— Милейди! — Един от нейните стражници се появи на вратата.

— Готови сме за тръгване.

Смаяно я погледнах. Тя само кимна, после се обърна към мен.

— По-добре да побързаш, Фиц. Освен ако не искаш да тръгнеш така.

Бърич ѝ подаде плаща.

— Конят ми готов ли е — попита тя стражника си.

— Хендс обеща, когато слезете, да чака на вратата.

— Ще ми трябват само минута-две, за да се пригответя — тихо рече Бърич.

— Вървете тогава. Настигнете ме колкото може по-бързо.

Бърич кимна, последва ме до стаята ми и извади зимни дрехи от скрина ми, докато се обличах. После ми каза:

— Среши се и си измий лицето. Воините имат повече вяра на човек, който изглежда така, все едно е очаквал да е буден в този час.

Послушах го и после двамата бързо слязохме по стълбището. Тази нощ той като че ли беше забравил за ранения си крак. Щом излязохме на двора, Бърич изрева на конярите да доведат Сажда и Дорест, после прати едно момче да намери Кърф и да му предаде заповедта, а друго — да пригответ всички коне в конюшнята. Прати четирима мъже в града: единия при бойните кораби, а другите трима — да обиколят кръчмите и да съберат флота. Завидях му за ефикасните действия. Той не осъзна, че е поел командинето от мен, докато не яхнахме конете. Изведнъж на лицето му се изписа неловко изражение. Усмихнах му се и казах:

— Опитът си казва своето.

Насочихме се към портата.

— Би трябвало да настигнем престолонаследницата, преди да стигне до крайбрежния път — каза Бърич.

Изведнъж на пътя ни се изпречи един стражник и викна:

— Стой!

Конете ни уплашено се изправиха на задните си крака.

— Какво има? — попита Бърич.

Мъжът твърдо стоеше пред нас.

— Вие можете да минете, господине — почтително каза на Бърич той. — Но имам заповед копелдакът да не напуска Бъкип.

— Копелдакът ли? — Никога не бях чувал Бърич да говори толкова гневно. — Кажи Фицицарин, син на принц Рицарин.

Мъжът го зяпна удивено.

— Кажи го веднага! — Изрева Бърич и изтегли меча си. Изведнъж ми се стори два пъти по-едър, отколкото беше. Усещах яростта му да приижда към мен на талази.

— Фицицарин, син на принц Рицарин — запелтечи стражникът, пое си дъх и прегълътна. — Но както и да го наричам, имам заповед. Той няма право да излиза навън.

— Преди малко престолонаследницата ни заповяда да заминем с нея или да я настигнем колкото може по-бързо. Да не би да твърдиш, че твоята заповед отменя нейната?

Мъжът се смути.

— Един момент, господине. — Той се върна в сградата.

Бърич изсумтя.

— Онзи, който го е обучил, трябва да се срамува. Той разчита само на нашата чест да не минем през портата.

— А може би просто те познава — предположих аз.

Бърич ме изгледа гневно. След малко навън излезе капитанът на стражата и широко ни се усмихна.

— Приятно пътуване и успех в Нитбей.

Бърич му махна с ръка и пришпорихме конете. Беше тъмно, но долу пътят ставаше прав и равен. Скоро се показва луната. Никога не бях виждал Бърич толкова безразсъден. Той препускаше в галоп и не намали скоростта, докато не видяхме стражата на престолонаследницата пред нас. Няколко души се обърнаха и ни познаха. Един от ратниците вдигна ръка за поздрав.

— В началото на бременността кобилата трябва да се упражнява — каза Бърич и хвърли поглед към мен в мрака. — За жените обаче не зная — колебливо прибави той.

Ухилих му се.

— Да не мислиш, че аз зная? — Поклатих глава. — Не зная. Когато са бременни, някои жени изобщо не яздят. Според мен Кетрикен не би изложила на риск детето на Искрен. Освен това с нас е в по-голяма безопасност, отколкото ако я бяхме оставили при Славен.

Бърич не отговори, но усетих, че е съгласен. Усетих още нещо.

„Най-после ще ловуваме заедно!“

„Тихо! — Предупредих го аз и крадешком погледнах Бърич. Внимавах да не издам мислите си. — Отиваме надалеч. Ще можеш ли да следваш конете ни?“

„На малко разстояние те са по-бързи. Но нищо не е способно да изпревари тичащ вълк.“

Бърич леко се скова на седлото. Знаех, че Нощни очи е далеч и се крие в сенките. Наистина ми бе приятно отново да съм навън и да съм с него. И да върша нещо. Не се радвах, че са нападнали Нитбей, просто най-после имах възможност да действам, дори да бе само за да поправя нечие зло. Отново погледнах Бърич. От него се изльчваше гняв.

— Бърич — осмелих се да го повикам.

— Вълк е, нали — неохотно попита в мрака той. Гледаше право пред себе си. Знаех, че е стиснал зъби.

„Знаеш, че съм вълк.“ Весел отговор с изплезен език.

Бърич потръпна като убоден с игла.

— Нощни очи — тихо признах аз, изразявайки образа на името му с човешки думи. Обзе ме ужас. Бърич го беше усетил. Знаеше. Повече нямаше смисъл да отричам. Но изпитвах и известно облекчение. Бях съмъртно уморен от всички лъжи, с които живеех. Бърич мълчаливо яздеше, без да ме гледа. — Не исках да се случи. Просто нямах избор. — Обяснение. Не извинение.

„Аз не му оставих друг избор.“ Нощни очи прекалено весело възприемаше мълчанието на Бърич.

Поставих длан върху шията на Сажда и потърсих утеша в нейната топлина и живот. Зачаках. Бърич продължаваше да мълчи.

— Зная, че никога няма да го одобриш — тихо казах аз. — Но не зависи от моето решение. Просто съм такъв.

„Всички сме такива — подсмихна се Нощни очи. — Хайде, Сърце на глутницата, говори ми. Няма ли да ловуваме добре заедно?“

„Сърце на глутницата ли?“ — зачудих се аз.

„Той знае, че се казва така. Така го наричаха, всички ония кучета, които го боготворяха. «Сърце на глутницата, тук, дивечът е тук, и аз го открих за теб, за теб!» Всички лаеха и се опитваха да са първи. Но сега ги няма, всички са надалеч. Не им хареса, когато ги отвеждаха. Знаеха, че той ги чува, въпреки че не им отговаряше. Никога ли не си ги чувал?“

„Предполагам, че съм се опитвал да не ги чувам.“

„Напразно. Защо да избираш да си глух? Или ням?“

— Трябва ли да го правиш в мое присъствие — сковано попита Бърич.

— Извинявай — отвърнах аз, осъзнал, че наистина е обиден. Нощи очи отново се подхили. Не му обърнах внимание. Бърич не ме поглеждаше. След малко пришпори Дорест и препусна, за да настигне стражата на Кетрикен. Поколебах се, сетне го последвах. Той официално докладва на престолонаследницата за всичко, което бе направил, преди да напусне Бъкип, и тя сериозно кимна, сякаш беше свикнала с такива доклади. Почете ни, като ни даде знак да яздим от лявата ѝ страна, докато капитанът на стражата, някоя си Напръстник, яздеше отлясно. Преди зазоряване ни настигнаха останалите конни ратници от Бъкип. За известно време Напръстник забави ход, за да позволи на уморените им коне да си поемат дъх, но след като стигнахме до един поток и оставихме животните да се напият, решително ги пришпорихме. Бърич не ми говореше.

Преди няколко години бях пътувал до Нитбей в свитата на Искрен. Тогава бяхме стигнали за пет дни, но ни бавеха каруците и фургоните, жонгльорите, музикантите и прислугата. Този път яздехме на коне със закалени воини и нямаше нужда да следваме широкия крайречен път. Единственото нещо, което ни затрудняваше, бе времето. Сутринта на първия ден ни връхлетя зимна буря. Не ни притесняваше само физическото неудобство, но и мисълта, че ветровете ще забавят напредването на корабите. Винаги, когато пътят ни минаваше близо до водата, търсех с поглед платна, ала не виждах нищо.

Напръстник наложи бърз ход, но не изтощителен за конете и ездачите. Макар че не спирахме често, тя променяше скоростта и се грижеше животните да не страдат от жажда. Когато си позволявахме да си починем, конете получаваха овес, а ездачите — корав хляб и чирози. Дори да бяха забелязали вълка, който ни следваше в сенките, никой не спомена нищо. След два дни бурята позатихна и призори видяхме обширната речна долина, която водеше към Нитбей.

Бейгардската твърдина пазеше залива Нитбей. И бе дом на херцог Келвар и лейди Грация, сърцето на херцогство Рипон. Стражевата кула се издигаше на пясъчникова скала над града. Самата крепост беше построена на сравнително равен терен, но бе укрепена с

няколко стени и рова. Веднъж ми бяха казали, че никой враг не е успявал да преодолее втората стена. Това вече не беше вярно. Ние спряхме, смяяни от разкрилото се пред нас опустошение.

Петте алени кораба все още бяха изтеглени на брега. От флота на Нитбей, главно малки риболовни съдове, бяха останали само изгорени и пробити корпуси, пръснати по пясъка. Вълните си играеха с тях, след като пиратите ги бяха унищожили. От мястото, където островитяните бяха слезли от корабите си, започваха почернели сгради и димящи развалини и бележеха пътя им като разпространяваща се зараза. Напръстник спря коня си и посочи към Нитбей, като обобщи наблюденията си с онова, което знаеше за града и крепостта.

— Заливът е плитък и песъчлив. По време на отлив брегът се разширява. Те са изтеглили корабите си много нависоко. И ако успеем да ги накараме да отстъпят, трябва да използваме отлива, така че да не могат да спуснат корабите си на вода. Прорязали са града като горещ нож — масло: съмнявам се, че са срещнали сериозна съпротива. Сигурно още щом са видели ален корпус, всички са избягали в крепостта. Струва ми се, че островитяните са преодолели и третия пръстен. Но Келвар би трябало да е в състояние да ги задържи. Четвъртата стена е от дялан камък. Строена е години. Бейгардската твърдина има кладенец и складовете навсярно са пълни с жито. Така че няма да падне, освен ако не я превземат с коварство. — Напръстник престана да сочи и отново се отпусна на седлото. — Това нападение е абсурдно — по-тихо продължи тя. — Как може пиратите да очакват да задържат обсадата? Особено ако ги нападнат наши сили?

— Може би не очакват никой да помогне на Бейгард — отвърна Кетри肯. — Ще плячкосат провизии от града, а е възможно и да очакват още кораби. — Тя се обърна към Кърф и му даде знак да отиде до Напръстник. — Аз нямам боен опит — простишко заяви престолонаследницата. — Вие двамата трябва да планирате действията ни. Ще ви се подчинявам като обикновен ратник. Как трябва да продължим?

Видях, че Бърич потръпва. Такава честност заслужава възхищение, ала не винаги е полезна за бойния дух. Напръстник и Кърф се спогледаха.

— Милейди, Кърф има по-голям боен опит от мен. Приемам неговото командване — тихо предложи Напръстник.

Кърф засрамено сведе очи.

— Бърич беше човек на Рицарин. Участвал е в много повече битки от мен — смутено каза той. После рязко вдигна поглед. — Препоръчвам ви го, милейди.

Лицето на Бърич разкриваше сблъсък на противоречиви чувства. За миг очите му граниха. После се разколеба.

„Сърце на глутницата, те ще ловуват добре за теб“ — подкани го Нощни очи.

— Поеми командването, Бърич. Те ще се бият със сърце за теб.

Целият настръхнах, когато чух Кетрикен да повторя мисълта на моя вълк. Видях, че Бърич потреперва. Той изправи гръб на седлото.

— Не можем да ги изненадаме в тази равнина. И ще се защитават зад трите пръстена. Бroat ни не е голям. Най-голямата ни сила, милейди, е времето. Можем да ги обсадим. Те нямат достъп до прясна вода. Ако Бейгард издържи, а ние затворим изхода на островитяните, просто можем да изчакаме пристигането на нашите кораби. И тогава ще преценим дали да ги нападнем, или просто да ги уморим от глад.

— Струва ми се разумно — одобри престолонаследницата.

— Те са глупци, ако не са оставили поне малък отряд при корабите си. Ще се наложи незабавно да се справим с тях. После трябва да поставим наша стража със заповед да разрушим съдовете, ако се появи вероятност островитяните да се опитат да избягат. Иначе флотът на принца престолонаследник Искрен ще се увеличи с пет кораба.

— И това ми се струва разумно. — Идеята очевидно зарадва Кетрикен.

— И трябва да действаме бързо. Скоро ще забележат появата ни, ако вече не са ни видели. Със сигурност ще разберат в какво положение се намират. Трябва да ги приклещим там, да задържим онези, които обсаждат крепостта, и да убием другите при корабите.

Кърф и Напръстник кимаха. Бърич ги погледна.

— Искам вашите стрелци за обсадата на крепостта. Трябва да задържим пиратите вътре, не да влизаме в близък бой. Просто да ги накараме да останат на мястото си. Те ще се опитат да се измъкнат оттам, откъдето са влезли. На това място ще съредоточим повечето си

сили, но ще пазим цялата външна стена. И засега изобщо не се опитвайте да прониквате вътре. Нека драпат като раци в гърне.

Напрегнати кимвания от двамата капитани. Бърич продължи:

— Искам мечове за корабите. Очаквам боят да е тежък. Те ще защитават единствения си път за бягство. Ще пратим няколко стрелци с огнени стрели. Ако всичко друго се провали, изгорете корабите. Но първо се опитайте да ги превземете.

— „Руриск“! — извика някой от задните редици. Всички глави се обърнаха към водата. „Руриск“ заобикаляше северния нос на Нитбей. След малко се появи второ платно. Конниците зад нас надигнаха вик. Но по-нататък от нашия флот, закотвен в дълбоки води, бял като корем на мъртвец и с надути платна, се поклащаше белият кораб. В мига, в който го зърнах, ме прониза леден ужас.

— Белият кораб — задавено изрекох аз. Побиха ме тръпки от страх, който бе почти като физическа болка.

— Какво — сепна се Бърич. Това беше първата дума, която ми казваше този ден.

— Белият кораб — повторих и посочих с ръка.

— Какво? Къде? Онова там ли? Просто мъгла. Нашите кораби влизат в пристанището.

Погледнах. Имаше право. Мъгла, която се топеше под утринното слънце. Ужасът ми заглъхна като подигравателен призрачен смях. Ала денят изведнъж ми се стори по-студен и слънцето, което за малко се бе подало между буреносните облаци, беше слабо и бледо. Обзе ме лошо предчувствие.

— Разделете силите си и ги разгърнете — тихо заповяда Бърич.

— Когато стигнат до брега, корабите ни не бива да срещнат никаква съпротива. Бързо. Фиц, ти тръгни с ратниците, които ще нападнат алените кораби. Трябва да си на брега, когато пристигне „Руриск“. Обясни им какво сме решили. Елате при нас веднага щом се справите с островитяните. Ще ми се да можех да се свържа с херцог Келвар и да му съобщя намеренията ни. Но предполагам, че съвсем скоро сам ще се досети. Е, да започваме.

Последва раздвижване. Кърф и Напръстник се събраха на съвещание, но след изненадващо кратко време вече язех зад Напръстник заедно с другите воини. Бях въоръжен с меча си, но ми липсваше брадвата, с която през лятото толкова много бях свикнал.

Нищо не стана така лесно, както го бяхме планирали. Сблъскахме се с островитяните сред развалините на града много преди да стигнем до морския бряг. Те се връщаха към корабите си и влачеха със себе си пленници, които ги забавяха. Нападнахме ги. Някои оказаха съпротива, други изоставиха пленниците си и се опитаха да ни избягат. Скоро се пръснахме сред все още димящите сгради и опустошените улици на Нитбей. Неколцина от нас останаха да прережат въжетата на пленниците и да им помогнат с каквото могат. Напръстник проклинаше забавянето, защото бегълците щяха да предупредят другарите си при корабите. Миризмата на трупове и дъждът, който валеше по овъглените греди, ми напомниха за Фордж. Там навсякъде се бяха въргаляли тела, много повече, отколкото бяхме очаквали. Усетих, че някъде сред развалините броди вълк, и потърсих утеша от него.

Напръстник ни ругаеше с изненадващо умение, после ни поведе под формата на клин. Връхлетяхме алените кораби тъкмо навреме, за да видим, че единият вече е на вода. Нямаше какво да направим, ала успяхме да попречим на втория да избяга. С удивителна бързина избихме пиратите, които се опитваха да го изтеглят в морето. Не бяха много, само неколцина от екипажа. Дори успяхме да ги очистим, преди да изколят повечето си пленници, които лежаха завързани на пейките. Предположихме, че отплавалият кораб носи подобен товар. И следователно нямаше намерение да влезе в бой с „Руриск“.

Аленият кораб бе потеглил, натоварен с пленници. Закъде? Дали целта му беше призрачният бял съд, който бях зърнал единствено аз? Дори от самата мисъл за него ме побиха тръпки и слепоочията ми запулсираха. Може би бяха възnamерявали да удавят пленниците или да ги претопят. В този момент не бях в състояние да мисля, но си отбелязах по-късно да разкажа за това на Сенч. Всеки от трите останали кораба бе охраняван от група пирати, които се биеха точно толкова отчаяно, колкото бе предвидил Бърич. Един от съдовете гореше, улучен от прекалено усърден стрелец, ала другите бяха невредими.

Когато „Руриск“ стигна до брега, вече бяхме превзели всички кораби. Имах време да вдигна глава и да погледна към залива. Нито следа от белия кораб. Може би наистина бях зърнал мъгла. Зад „Руриск“ се приближаваше „Постоянство“, а след тях — флотилия от

риболовни съдове и дори два търговски. Повечето трябваше да спуснат котва в плиткото пристанище, но пътниците им бързо бяха свалени на брега. Екипажите на бойните кораби изчакаха капитаните им да научат какво става, ала онези от риболовните и търговските минаха покрай нас и се насочиха право към обсадената крепост.

Опитните екипажи скоро ги настигнаха и когато стигнаха до външните стени на крепостта, ако не истинска организация, помежду им поне цареше дух на сътрудничество. Пленниците, които освободихме, бяха изтощени от липсата на храна и вода, но бързо се възстановиха и бяха незаменими с информацията си за вънния настап. Следобед вече бяхме обсадили пиратите. Бърич с усилие убеди всички, че поне един от бойните кораби трябва да остане на вода с пълен екипаж. На другата сутрин предчувствието му се оказа вярно — още два алени кораба заобиколиха северния нос на залива. „Руиск“ ги подгони, ала те избягаха прекалено лесно, за да сме доволни. Всички знаехме, че те просто ще потърсят някое незашитено село по крайбрежието и ще го нападнат. Няколко риболовни съда със закъснение отплаваха след тях, макар че нямаше вероятност да ги настигнат.

На втория ден от чакането започнахме да се отегчаваме. Времето отново се беше развалило. Коравият хляб имаше вкус на мухъл, а чирозите бяха омекнали. За да ни ободри и поздрави, херцог Келвар вдигна до своя флаг над Бейгард еленовото знаме на Шестте херцогства. Също като нас, той бе предпочел да чака. Островитяните бяха в капан. Не се бяха опитали да пробият обсадата ни, нито да напреднат към крепостта. Всички чакахме.

— Ти не слушаш предупреждения. Никога не си слушал — тихо ми каза Бърич.

Бе паднала нощ. За пръв път от пристигането си тук оставахме за по-дълго заедно. Той седеше на един пън, изпружил напред болния си крак. Аз бях приклекнал пред огъня и се опитвах да си стопля ръцете. Бяхме пред временната шатра на престолонаследницата и се мъчехме да поддържаме вдигащия много дим огън. Бърич беше искал Кетрикен да се настани в някоя от малкото невредими сгради в Нитбей, но тя бе настояла да остане при воините си. Нейните стражници свободно влизаха в шатрата ѝ и се грееха на огъня ѝ. Бърич се мръщеше на тази фамилиарност, но в същото време одобряваше верността ѝ.

— И баща ти беше такъв — ненадейно отбеляза той, когато от шатрата излязоха двама стражници и отидоха да сменят часовите.

— И той ли не слушаше предупреждения — изненадано попитах аз.

Той поклати глава.

— Не. Неговите ратници влизаха и излизаха по всяко време. Винаги съм се чудил кога е останал сам, за да те зачене.

Трябва да съм изглеждал смяян, защото Бърич се изчерви.

— Извинявай. Уморен съм и кракът ми... Не исках да кажа това. Неочаквано се усмихнах.

— Няма нищо. — И наистина бе така. Когато беше научил за Нощни очи, се бях страхувал, че отново ще ме прогони. Затова с радост посрещнах шагата, макар и груба. — Говореше за предупрежденията — смиreno му напомних аз.

Той въздъхна.

— Ти го каза. Ние сме такива, каквите сме. И той го каза. Понякога те не ти дават избор. Просто се обвързват.

Някъде в мрака зави куче. Не точно куче. Бърич гневно ме изгледа.

— Не мога да му заповядвам — признах аз.

„Нито пък аз на теб. Защо някой трябва да заповядва на другия?“

— И се намесва в лични разговори — прибавих аз.

— Във всичко лично — безизразно отвърна Бърич. Говореше с глас на човек, който знае тези неща от собствен опит.

— Нали ми каза, че никога не си... го използвал? — Дори тук на открито не исках да произнеса „Осезанието“.

— Не съм. Това не води до нищо добро. Ясно ще ти повторя същото, каквото съм ти казвал и преди. То... те променя. Ако му се поддадеш. Ако не можеш да го изключиш, поне не го търси. Не ставай...

— Бърич?

И двамата се сепнахме. Беше Напръстник, безшумно изплувала от мрака, за да застане от другата страна на огъня. Какво бе чула?

— Да? Какво има?

Тя приклекна, протегна зачервените си ръце към пламъците и въздъхна.

— Не зная. Как да ти задам този въпрос? Знаеш ли, че тя е бременна?

С Бърич се спогледахме.

— Кой — спокойно попитах аз.

— Нали знаете, аз имам две деца. И повечето от стражниците ѝ са жени. Тя повръща всяка сутрин и поема единствено чай от малинови листа. Не може дори да погледне солената риба, без да повърне. Не би трябвало да е тук и да живее така. — Напръстник кимна към шатрата.

„О. Лисицата.“

„Мълкни.“

— Тя не ни поискава съвет — предпазливо отвърна Бърич.

— Положението тук е под контрол. Няма причина да не бъде пратена обратно в Бъкип — спокойно заяви Напръстник.

— Не мога да си представя да я „пратя“ където и да било — отбеляза той. — Мисля, че сама трябва да вземе решение.

— Можеш да й предложиш.

— Ти също — отби удара Бърич. — Ти си капитан на стражата ѝ. Грижата по право се пада на теб.

— Аз не съм пазила на пост пред вратата ѝ всяка нощ — възрази Напръстник.

— Може би трябваше — заяви Бърич.

Тя впери очи в огъня.

— Може би. Въпросът е кой ще я придружи до Бъкип.

— Цялата ѝ лична стража, разбира се. Престолонаследницата не може да пътува сама.

Някъде в мрака внезапно се разнесе вик. Скочих.

— Чакай заповед — изсумтя Бърич. — Не се втурвай, докато не знаеш какво става!

След миг при огъня се появи Свирка от стражата на престолонаследницата и се изправи пред Напръстник.

— Двустранна атака. Опитаха се да ни изненадат при пробива точно под южната кула. И някои успяха да...

Прониза я стрела и завинаги прекъсна онова, което искаше да ни каже. Изведнъж ни връхлетяха островитяни, повече, отколкото предполагах, че сме обсадили — и всички се насочваха към шатрата на Кетрикен.

— Към престолонаследницата — извиках аз и чух, че викът се понася по редицата. Трима стражници изскочиха от шатрата и опряха гръб в стените ѝ, докато ние с Бърич се изправихме пред входа. Изтеглих меча си и с периферното си зрение зърнах червените отблъсъци на огъня по оръжието на Бърич. Внезапно от палатката излезе Кетрикен и каза с укор:

— Не ме пазете! Вървете там, където е боят.

— Той е тук, милейди — изсумтя Бърич и рязко пристъпи напред, за да отсече ръката на един прекалено приближил се пират.

Ясно си спомням тези думи, спомням си и тази крачка на Бърич. Това е последният ми логичен спомен от тази нощ. След това се смесиха викове и кръв, метал и огън. Обляха ме вълни от емоции, докато ратници и пирати бяхме вкопчени в смъртен бой. Още отначало някой подпали шатрата и пламъците ѝ осветиха полесражението като сцена. Видях Кетрикен да се сражава боса по замръзналата земя. Стискаше с две ръце смешно дългия си планински меч. Изяществото ѝ превръщаше битката в гибелен танц, който при други обстоятелства щеше да прикове вниманието ми.

Продължаваха да се появяват островитяни. По някое време бях сигурен, че чувам Искрен да дава заповеди, ала не успях да разбера нито една от тях. Сегиз-тогиз мярках Нощни очи, който се биеше винаги в сенките — неочеквана тежест от козина и зъби, връхлиташа пиратите. Бърич и Напръстник се сражаваха гръб до гръб. Аз бях един от кръга, който пазеше престолонаследницата. Поне така си мислех, докато не осъзнах, че всъщност тя се бие до мен.

Видях на земята паднала пиратска брадва и хвърлих меча, за да я взема. На другия ден прибрах оръжието си, покрито с кал и кръв. Ала в този момент не се поколебах да зарежа подаръка от Искрен. Докато се сражавахме, съществуваше единствено настоящето. Когато вълната на битката се отдръпна, без да се замислям, се втурнах след разбягалите се врагове.

Тук наистина двамата с Нощни очи ловувахме добре заедно. Аз се изправих срещу последната си плячка, брадва срещу брадва, докато моят вълк ръмжеше и се бранеше от меча на един по-дребен пират. Довърши го само секунди преди аз да поваля моя съперник.

Тази последна битка ме изпълни с дива и свирепа радост. Не знаех къде свършва Нощни очи и къде започвам аз, а само, че сме

победили и сме останали живи. После потърсихме вода. Напихме се от ведрото на един кладенец и аз измих кръвта от ръцете и лицето си. Отпуснахме се на земята и опряхме гърбове на тухлената стена, за да погледаме изгрева над гъстата мъгла. Нощни очи ме топлеше и дори нямаше нужда да мислим.

Предполагам, че съм подремнал, защото се сепнах веднага щом той ме оставил. Вдигнах поглед да видя какво го е стреснало и видях едно уплашено нитбайско момиче, което ме зяпаше. Ранното слънце хвърляше отблъсъци по червената й коса. Носеше ведро. Изправих се и се усмихнах, приветствено вдигнах брадва, ала тя се скри като уплашен заек сред разрушените сгради. Протегнах се и се запътих през стелещата се мъгла към шатрата на Кетрикен. По пътя в главата ми се явяваха образи от нощния лов. Спомените бяха прекалено контрастни, прекалено червени и черни, и аз ги пратих дълбоко в ума си. За това ли ме предупреждаваше Бърич?

Дори на дневна светлина ми бе трудно да разбера случилото се. Земята около изгорелите останки от шатрата беше отъпкана и разкаляна. Тук се бяха водили най-тежките боеве. Тук бяха паднали най-много пирати. Някои трупове бяха натрупани на купчина. Други все още лежаха там, където бяха убити. Избягвах да ги гледам. Едно е да убиваш от страх и гняв. Друго е да видиш какво си направил на ледено сивата светлина на утрото.

Разбирах, че островитяните са се опитали да пробият обсадата ни. Навсярно бяха имали шанс да стигнат до корабите си и да си върнат един-два. Не толкова ясен бе обаче фактът, че атаката, изглежда, беше насочена срещу шатрата на престолонаследницата. Щом бяха излезли извън насиците, защо не бяха използвали възможността да се спасят и да се отправят към брега?

— Навсярно изобщо не са се надявали да избягат — отбеляза Бърич и изскърца със зъби, когато опипах подлютената подутина на крака му. — Такива са островитяните: предпочитат да умрат, но да нанесат колкото може повече щети. Затова атакуваха насам с надеждата да убият престолонаследницата ни.

Бях открил Бърич да куцука по бойното поле. Той не каза, че търси трупа ми. Облекчението му при вида ми бе достатъчно доказателство.

— Откъде са знаели, че тя е в тази шатра — попитах аз. — Ние нямахме знамена, не им пратихме предизвикателство. Откъде са знаели, че тя е тук? Така. По-добре ли е? — Проверих колко е стегната превръзката.

— Поне е суха и чиста. А и като че ли облекчава болката. Точно сега едва ли можем да направим повече. Предполагам, че кракът ми винаги ще се подува, когато го пренапрягам. — Говореше безизразно, сякаш ставаше дума за някое куцо куче. — Те наистина се насочиха право към шатрата на престолонаследницата, нали?

— Като пчели на мед — уморено потвърдих аз. — Тя в Бейгард ли е?

— Разбира се. Всички са там. Трябваше да чуеш ликуването, когато ни отвориха портата. Кетрикен влезе вътре, все още запретнала полите си и стиснала голия си меч. Херцог Келвар падна на колене да целуне ръката ѝ. Но лейди Грация я погледна и рече: „О, скъпа, веднага ще наредя да ви пригответят баня“.

— Ето от такива моменти се раждат песните — подметнах аз и двамата се засмяхме. — Но не всички са в крепостта. Преди малко видях едно момиче — идващо за вода сред развалините.

— Е, горе в крепостта се веселят. Някои няма да са толкова възторжени. Напръстник не беше права. Жителите на Нитбей не са се дали лесно на алени кораби. Страшно много са загинали преди оцелелите да отстъпят в Бейгард.

— Нещо не ти ли се струва странно?

— Че хората са се защитили ли? Не. Това е...

— Не ти ли се струва, че тук имаше твърде много островитяни? Повече, отколкото могат да прекарат пет кораба?

Бърич се замисли, после погледна пръснатите трупове.

— Навярно другите кораби са ги оставили и са отишли да патрулират...

— Те не постъпват така. Предполагам, че е имало по-голям кораб с голяма войска.

— Къде?

— Вече го няма. Струва ми се, че го зърнах да потъва в онази мъгла.

Замълчахме. Бърич ми показва къде е завързал Дорест и Сажда и ги яхнахме, за да отидем в Бейгард. Голямата порта на крепостта бе

широко отворена и вътре се смесваха бъкипски ратници и бейгардци. Посрещнаха ни с приветствен вик и още преди да скочим от седлата ни предложиха препълнени чаши медовина. Местни момчета пожелаха да се погрижат за конете ни и за моя изненада Бърич им позволи. В залата цареше искрено веселие, което щеше да посрани всеки от гуляите на Славен. За нас бе отворен целият Бейгард. В Голямата зала бяха оставени кани и легени с топла ароматизирана вода, за да се освежим, масите се огъваха от храна, при това не корав хляб и чирози.

Останахме в Нитбей три дни. През това време погребахме жертвите си и изгорихме труповете на островитяните. Бъкипските ратници и стражниците на престолонаследницата помогнаха на нитбейците да възстановят укрепленията на Бейгард и да спасят останките от Нитбей. Аз тихомълком направих някои проверки. Установих, че огънят на стражевата кула е бил запален веднага щом са забелязали пиратите, но че алените кораби скоро го угасили. „Ами членът на котерията?“ — попитах. Келвар ме погледна изненадано. Още преди седмици отзовали Бърл за някаква важна работа навътре в сушата. Заминал за Трейдфорд, поне така предполагал херцогът.

В деня след битката от Южното заливче пристигна подкрепление. Не бяха видели сигналния оgn, но пратените конни вестоносци минали оттам. В мое присъствие Кетри肯 похвали херцог Келвар за предвидливостта му да приготви коне за такива вестоносци и прати благодарност на херцог Шемшай Шоукски за помощта му. После предложи двамата да си поделят пленените кораби, за да не се налага да чакат помощ, а да се защитават взаимно. Това бе щедър дар и беше посрещнат с благоговейно мълчание. Когато дойде на себе си, херцог Келвар стана и вдигна наздравица за престолонаследницата и неродения наследник на Пророците. Слухът бързо се бе превърнал във всеизвестен факт. Кетри肯 мило се изчерви, ала успя да изрази признателността си.

Тези кратки победни дни бяха целебен балсам за всички ни. Бяхме се сражавали добре. Нитбей щеше да бъде възстановен и островитяните не се бяха установили в Бейгард. За известно време ни се струваше възможно, че можем напълно да се избавим от тях.

Преди да напуснем Нитбей вече се пееха песни за престолонаследницата, която запретнala поли и храбро се изправила срещу алените кораби, и за детето в утробата ѝ, което станало воин,

преди да се роди. На никого не убягна фактът, че тя е рискувала не само себе си, но и наследника на трона за херцогство Рипон. „Първо херцог Жилав Беърнски, а сега и Келвар Рипонски“ — помислих си. Кетрикен успешно печелеше предаността на херцозите.

Аз бях изживял своите мигове в Нитбей, и сгряващи, и вледеняващи. Защото щом ме видя в Голямата зала, лейди Грация ме позна и дойде да ме заговори.

— Е — след като тихо ме поздрави, рече тя. — Във вените на моето кухненско кучкарче текала кралска кръв. Нищо чудно, че ми даде толкова добър съвет. — Грация се бе превърнала в истинска дама и херцогиня. Нейното помиярче продължаваше да е навсякъде с нея, но вече тичаше в краката ѝ и тази промяна ме зарадва почти също толкова, колкото факта, че достойно носи титлата си и очевидно обича съпруга си.

— И двамата много сме се променили, лейди Грация — отвърнах аз и тя прие комплиманта ми. Предния път я бях видял тук по време на посещението си с Искрен. Тогава не се бе чувствала много спокойно в ролята на херцогиня. Бях я срещнал в кухнята, когато кученцето ѝ се беше задушавало от една кост. Бях я убедил, че е по-добре херцогът да дава парите си за стражевите кули, отколкото за нейните накити. По онова време лейди Грация бе херцогиня съвсем от скоро. Сега като че ли никога не беше била друга.

— Вече не си ли кучкарче — с малко кисела усмивка попита тя.

— Кучкарче ли? Той е човекът-вълк — отбеляза някой. Обърнах се да видя кой го е казал, ала в залата гъмжеше от хора и никой не ни наблюдаваше. Свих рамене, сякаш съм чул някаква глупост. Лейди Грация не обрна внимание. Преди да замина, тя ме почете с дар в знак на благоволението си. Все още се усмихвам, когато си спомня за него: малка игла във формата на рибешки кости.

— Наредих да го направят, за да ми напомня... Искам да го вземеш. — Вече рядко носела накити, каза ми тя. Подари ми иглата на един балкон в тъмна вечер, когато светлините на стражевите кули сияеха като диаманти на фона на черното небе.

25

БЪКИП

Замъкът Трейдфорд на река Вин беше една от традиционните резиденции на управляващото семейство на Фароу. Там бе прекарала детството си престолонаследница Желана, там беше прекарвала летата с малкия Славен. Град Трейдфорд е приятно място, център на търговията в сърцето на район, отглеждащ овошки и зърно. Вин е бавна плавателна река, която прави пътуването лесно и приятно. Престолонаследница Желана винаги беше настоявала, че Трейдфорд във всяко отношение превъзхожда Бъкип и ще е много по-подходящо място за седалище на кралското семейство.

Завръщането в Бъкип не се отличаваше с големи събития. Кетрикен беше уморена. Макар че се опитваше да не го показва, изтощението й личеше по тъмните кръгове под очите й и стиснатите й устни. Херцог Келвар й даде носилка за обратния път, но скоро се оказа, че от клатенето само още повече й се гади. Тя я върна със своята благодарност и продължи на кобилата си.

На втората вечер Напръстник дойде при нашия огън и каза на Бърич, че на няколко пъти през деня забелязала вълк. Той безразлично сви рамене и я увери, че животното навсярно просто е любопитно и не представлява заплаха за нас. След като Напръстник си отиде, Бърич се обърна към мен.

— Това започва да се случва прекалено често.

— Кое?

— Вълк близо до теб. Внимавай, Фиц. Когато уби онези претопени, плъзнаха слухове. Навсякъде имаше дири и раните на онези хора не бяха оставени от меч. Някой каза, че видял вълк да броди

из Нитбей в нощта на битката. Дори чух една невероятна история за вълк, който след края на сражението се превърнал в човек. В калта пред шатрата на престолонаследницата имаше следи. Добре че всички бяха уморени и бързаха да се избавят от мъртвите. Сред тях имаше неколцина, които не бяха убити от човешка ръка.

„Неколцина ли? Пфу!“

Лицето на Бърич се разкриви от гняв.

— Това трябва да престане. Още сега.

„Ти си силен, Сърце на глутницата, но...“

Мисълта бе прекъсната и чух внезапно изненадано изквичаване от храсталака. Конете се стреснаха и погледнаха натам. Зяпнах Бърич. Той беше отблъснал Нощни очи, яростно и от разстояние.

„Имаш късмет, че е от разстояние, иначе...“ — понечих да предупредя моя вълк.

Бърич рязко ме погледна.

— Казах да престанете! Веднага! — И отвратено се извърна от мен. — Предпочитам да яздиш с ръка в гащите, отколкото постоянно да правиш това в мое присъствие. Оскърбяваш ме.

Не се сещах какво да му отговоря. Годините на съвместния ни живот ме бяха научили, че не мога да променя отношението му към Осезанието. Бърич знаеше, че съм обвързан с Нощни очи. Фактът, че въпреки това ме търпеше, бе достатъчно изпитание за него. Нямаше нужда постоянно да му напомням, че с вълка споделяме умовете си. Кимнах в знак на съгласие. Тази нощ за пръв път от много време сънищата ми бяха само мои.

Сънувах Моли. Отново носехе червени фусти и бе приклекната на брега, къртеше миди от камъните с ножа си и ги ядеше сувори. Тя вдигна глава, видя ме и се усмихна. Приближих се. Моли скочи и боса се затича по пясъка. Подгоних я, но тя бе по-бърза, както винаги. Косата ѝ се развяваше и Моли само се смееше, когато ѝ виках да ме почака. Когато се събудих, кой знае защо се радвах, че ме е надбягала. Все още усещах уханието на лавандула в ума си.

Очаквахме празнично посрещане в Бъкип. Като се имаше предвид мекото време, корабите трябваше да са се върнали преди нас, за да съобщят вестта за успеха ни. Затова не се изненадахме, когато видяхме да се приближава отряд от стражата на Славен. Странното бе, че след като ни забелязаха, те просто продължиха напред. Никой не

извика, не махна с ръка. Напредваха безмълвни и мрачни като призраци. Мисля, че с Бърич едновременно видяхме жезъла, който носеше водачът им — малка полирана пръчка, която предвещаваше сериозни новини.

Бърич се обърна към мен. На лицето му беше изписан неприкрит ужас.

— Крал Умен е умрял — промълви той.

Не се изненадах, само усетих огромна празнота в душата си. Уплашеното момче в мен ахна, осъзнало, че вече нищо не стои между мен и Славен. В същото време се зачудих какво ли би било, ако го бях наричал „дядо“ вместо „милорд“. Ала тези мои egoистични страни бяха нищожни в сравнение с онова, което означаваше новината за един кралски човек. За добро или зло Умен ме бе създал такъв, какъвто бях. Един ден бе взел живота ми в ръцете си — момче, играещо си под масата в Голямата зала — и беше поставил печата си отгоре му. Бе решил, че трябва да мога да чета и пиша, да въртя меч и да използвам отрова. Струваше ми се, че с неговата смърт трябва сам да поема отговорността за делата си. Странно плашеща мисъл.

Всички бяха видели какво носи стражникът. Спряхме на пътя. Като разтворена завеса стражата на Кетрикен го пусна да се приближи до нея. Възцари се страшна тишина, докато той ѝ подаваше жезъла, сетне и малък свитък. Червеният печат се счупи под ноктите ѝ. Воськът падна в калта. Тя бавно разгъна свитъка и го прочете. Нещо в нея угасна. Кетрикен остави свитъка да последва печата на пътя като нещо, което никога повече не желае да докосне. Не припадна, не заплака. Очите ѝ блуждаеха надалеч и тя леко постави ръка на корема си. И от това движение разбрах, че не е мъртъв Умен, а Искрен.

Пресегнах се към него. Някъде, определено някъде, нещо малко трябваше да се свива в мен, искрица от връзка, невъобразимо тънка нишка... не. Дори не бях усетил кога е изчезнала. Спомних си, че винаги когато бях влизал в сражение, връзката ни беше прекъсвала. Спомних си също нещо, което в нощта на битката само ми се бе сторило странно. Бях чул Искрен да вика, да дава непонятни заповеди. Не си спомнях нито една конкретна дума. Ала сега си помислих, че това са били бойни заповеди, заповеди за разпръскване, за залягане или... но не си спомнях нищо със сигурност. Погледнах Бърич и видях въпроса в очите му. Трябваше да свия рамене.

— Не зная — промълвих аз. Той замислено сбърчи чело.

Престолонаследницата Кетрикен неподвижно седеше на коня си. Никой не понечи да я докосне, никой не изрече нито дума. Пак погледнах Бърич и срещнах очите му. Видях в тях фаталистиично примирение. За втори път в живота му престолонаследникът падаше, преди да се е възкачил на престола. След дълго мълчание Кетрикен огледа стражата си и конните ратници, които я следваха.

— Принц Славен е получил вест, че принцът престолонаследник Искрен е мъртъв. — Кетрикен не повиши глас, но всички чуха ясните й думи. Веселието помръкна и триумфът в очите на хората угасна. Тя изчака малко, после пришпори коня си и ние поехме след нея към Бъкип.

Безпрепятствено стигнахме до портата. Стражниците безучастно ни наблюдаваха. Един от тях небрежно отдаде чест. Кетрикен не забеляза. Бърич още повече се намръщи, ала не каза нищо.

В двора на замъка, изглежда, течеше обикновен ден. Наизлязоха коняри да вземат конете, докато другите слуги спокойно си вършеха работата. Някак си тази позната картина ме ужаси. Искрен бе мъртъв. Не ми се струваше редно животът да продължава по този ежедневен начин.

Бърич помогна на Кетрикен да слезе от коня. Част от мен забеляза изражението на Напръстник, когато престолонаследницата беше отведена от придворни дами, надаващи възклициания колко изтощена изглеждала, добре ли била, придружени от други, изразяващи съчувствие и скръб. На лицето на капитана на стражата за миг се изписа завист. Напръстник бе само воин, положил клетва да защитава своята престолонаследница. Тя не можеше да я последва в замъка, колкото и да я обичаше. Сега Кетрикен се намираше под грижите на придворните си дами. Ала аз знаех, че тази вечер Бърич няма да е сам пред вратата ѝ.

Загриженият шепот на придворните дами беше достатъчен, за да разбера, че слухът за бременността на престолонаследницата се е разпространил. Зачудих се дали Славен вече го е чул. Бях наясно, че някои клюки първо обхождат само жените, преди да станат обществено достояние. Изведнъж ужасно ми се прииска да знай дали Славен е научил, че Кетрикен носи престолонаследника. Подадох на Хендс юздите на Сажда, благодарих му и му обещах по-късно да му

разказа всичко. Но докато тръгвах към замъка, на рамото ми падна ръката на Бърич.

— Само няколко думи. Сега.

Понякога се отнасяше с мен почти като с принц, друг път като с конярче. Това не беше молба. Хендс с кисела усмивка ми връчи юздите и отиде да се погрижи за други животни. Последвах Бърич, който водеше Дорест към яслите. Нямаше проблем да намери свободна яsla за коня си до обичайното място на Сажда. Двамата спокойно се заехме да разседлаваме животните. Работата ми подейства успокоително. В конюшнята бе сравнително тихо, но Бърич изчака докато всички се махнат и чак тогава попита:

— Вярно ли е?

— Не зная точно. Връзката ми с него прекъсна. Когато заминахме за Нитбей, беше съвсем слаба, пък и никога не съм можел да я поддържам по време на сражение. Според него толкова здраво спускам стените си срещу другите около мен, че не му позволявам да влезе.

— Не разбирам нищо от това, но зная за този проблем. Сигурен ли си, че тъкмо тогава си го изгубил?

Разказах му, че съм усетил Искрен по време на битката и че има вероятност в този момент да е бил нападнат. Бърич нетърпеливо кимна.

— Но сега, след като положението се успокои, не можеш да се свържеш с него, така ли? Да подновиш връзката?

Не отговорих веднага и овладях кипящото си раздразнение.

— Не. Не мога. Не мога да използвам Умението така.

Той се намръщи.

— Виж, известно ни е, че напоследък съобщенията се отклоняват. Как да се уверим, че това не е измислено?

— Няма как. Все пак не мога да повярвам, че Славен ще прояви такава дързост.

— Той е способен на всичко — тихо отвърна Бърич.

Изправих се, след като бях изчистил калта от подковите на Сажда. Той се беше подпрял на вратичката на съседната яsla и погледът му се рееше в далечината. Белият кичур в косата му напомняше за безпощадността на Славен. Принцът бе заповядал да убият Бърич също толкова нехайно, колкото друг би замахнал срещу

досадна муха. И изглежда, изобщо не се беше обезпокоил от неуспеха си. Той не се боеше от възмездиято на управителя на конюшнята или копелето.

— Така. А какво ще каже, когато Искрен се върне? — прошепнах аз.

— Щом стане крал, ще се погрижи Искрен никога да не се върне. Човекът, който седи на трона на Шестте херцогства, може да се разправи с неудобните хора. — Бърич не гледаше към мен и аз се опитах да не обърна внимание на ужилването. Беше истина. Щом Славен вземеше властта, не се съмнявах, че ще има убийци, готови да изпълняват заповедите му. Навярно вече имаше. Тази мисъл ме вледени.

— Ако искаме категорично доказателство, че Искрен е жив, единственият начин е да пратим някого да го открие и да донесе вест от него — казах аз.

— Дори да приемем, че вестоносецът оцелее, това пак ще отнеме твърде много време. Щом Славен вземе властта, думата на вестоносеца няма да значи нищо за него. Приносителят на такива вести няма да смее да ги изрече на глас. Трябва ни доказателство, че Искрен е жив, доказателство, което крал Умен ще приеме, и то преди Славен да вземе властта. Той няма да остане дълго престолонаследник.

— Между него и трона все още стоят крал Умен и детето на Кетрикен — възразих аз.

— Това място се оказа нездравословно за възрастни здрави мъже. Съмнявам се, че един болен старец и едно неродено бебе ще имат по-голям късмет. — Бърич поклати глава. — Е, значи не можеш да се свържеш с него. Кой може?

— Всеки от котерията му.

— Пфу! Нямам им вяра.

— Крал Умен може и да успее — колебливо предложих аз. — Ако вземе сила от мен.

— Въпреки че връзката ти с Искрен е прекъсната ли — напрегнато попита Бърич.

Свих рамене и поклатих глава.

— Не зная. Тъкмо затова казах „може и да успее“.

Бърич за последен път прокара длан по вече изтърканата шия на Дорест, после решително заяви:

— Ще трябва да опитаме. При това колкото по-скоро, толкова по-добре. Не бива да оставяме Кетрикен да скърби, ако няма причина за това. Може да изгуби детето. — Бърич въздъхна и ме погледна. — Върви да си починеш. Довечера се приготви да посетиш краля. Щом те видя да влизаш, ще се погрижа да има свидетели на онова, което открие крал Умен.

— Бърич — възразих аз, — има прекалено много неясноти. Дори не знам дали довечера кралят ще е буден, нито дали ще е в състояние да използва Умението. И дали ще го направи, ако го помоля. И ако го направим, Славен и всички останали ще узнаят, че съм кралски човек в смисъла на Умението. И...

— Съжалявам, момко — рязко, почти безцеремонно ме прекъсна Бърич. — Заложено е нещо много по-важно. Не че не ме интересуваш. Но мисля, че за теб ще е по-добре, ако Славен смята, че можеш да използваш Умението, и всички научат, че Искрен е жив, отколкото ако вярват, че е мъртъв, а Славен смята, че е време да се избави от теб. Трябва да опитаме довечера. Може да не успеем. Но трябва да опитаме.

— Надявам се, че ще намериш отнякъде самодивско било — измърморих аз.

— Да не се пристрастваш към него? Внимавай. — После се засмя. — Ще намеря.

Отвърнах на усмивката му и в следващия миг се смяях от себе си. Не вярвах, че Искрен е мъртъв. Ето какво признавах с тази усмивка. Не вярвах, че престолонаследникът е мъртъв, и се готовех да се изправя срещу принц Славен, за да го докажа. Единственият по-задоволителен начин щеше да е, ако брадвата ми бе в ръцете.

— Направи ми една услуга — помолих Бърич.

— Каква — предпазливо попита той.

— Пази се.

— Винаги се пазя. Ти също.

Кимнах, после застанах неподвижно. Чувствах се неловко.

След малко Бърич въздъхна.

— Да свършваме с това. Ако случайно видя Моли, искаш ли да ѝ кажа... какво?

Поклатих глава.

— Само, че ми липсва. Какво друго мога да ѝ кажа? Нямам какво повече да ѝ предложа.

Той ме погледна: странен поглед. Съчувствие, ала без лъжлива утеша.

— Ще ѝ предам — обеща Бърич.

Когато излязох от конюшнята, чувствах, че някак си съм пораснал. Зачудих се дали някога ще престана да се възприемам така, както ме възприема Бърич.

Отидох право в кухнята с намерението да хапна нещо, после да си почина, както ми беше предложил той. В стаята на стражниците гъмжеше от завръщащи се ратници, които разказваха преживяванията си и нагъваха яхния и хляб. Бях го очаквал и се готвех да си занеса нещо за ядене в стаята си. Но навсякъде в кухнята кипяха котли, втасваше хляб, въртяха месо на шишове. Готовчите режеха, бъркаха и се суетяха.

— Празник ли ще има довечера? — глупаво попитах аз.

Готовчката Сара се обърна към мен.

— О, Фиц, за пръв път се връщаш цял и невредим. — Тя ми се усмихна, сякаш ми бе направила комплимент. — Да, разбира се, че ще има празник в чест на победата при Нитбей. Няма да ви пренебрегнем.

— И след като Искрен е мъртъв пак ли ще празнуваме?

Сара ме погледна в очите.

— Ако принц Искрен беше тук, какво щеше да е желанието му?

Въздъхнах.

— Сигурно щеше да каже да отпразнуваме победата. Че хората повече се нуждаят от надежда, отколкото от скръб.

— Точно така ми го обясни сутринта и принц Славен — доволно отвърна тя, обърна ми гръб и започна да втрива подправки в един еленски бут. — Ще скърбим за него, разбира се. Но разбери, Фиц. Той ни напусна. А Славен остана тук. Остана тук, за да се грижи за краля и доколкото може да пази крайбрежието. Искрен го няма, но Славен е тук при нас. И Нитбей не падна в ръцете на пиратите.

Прехапах си езика и зачаках гневът ми да премине.

— Нитбей не е паднал, защото Славен е останал тук да ни защитава. — Исках да се уверя, че готовчката свързва тези две събития, а не само ги споменава едно след друго.

Тя кимна, без да прекъсва работата си. Счукан градински чай, подсказа ми носът ми. И розмарин.

— Тъкмо от това имахме нужда още отначало. От ратници, пратени навреме. Умението е хубаво нещо, но има ли полза да знаеш какво става, щом никой не взима мерки?

— Искрен винаги праща бойните кораби.

— И те винаги закъсняваха. — Сара се обърна към мен и избърса ръце в престилката си. — О, зная, че го боготвореше, момко. Нашият принц Искрен беше добър човек и се изтощаваше до смърт в опитите си да ни защити. Не говоря лошо за мъртвите. Само казвам, че Умението и търсенето на Праотци не са верният начин да се справим с тия пирати. Принц Славен прати ратниците и корабите още щом получи вестта — ето от какво имахме нужда. Може би начало с него ще се спасим.

— Ами крал Умен? — тихо попита аз.

Тя не разбра въпроса ми. И по този начин ми показа истинските си мисли.

— А, той е добре, като се има предвид състоянието му. Дори довечера ще слезе на празника, поне за малко. Клетникът, толкова много страда. Клетият крал.

Мъртвец. Това означаваха думите ѝ. За нея Умен вече не беше крал, а клетник. Славен бе успял.

— Смяташ ли, че и престолонаследницата ще присъства на празника — попита аз. — В края на краищата тя току-що научи за смъртта на своя съпруг.

— О, мисля, че ще присъства — кимна Сара, обърна бута и започна да го шпикова от другата страна. — Както чух, тя твърдяла, че била бременна. — Гласът ѝ прозвучава скептично. — И ще иска довечера да го съобщи.

— Ти съмняващ ли се, че е бременна — попита я рязко. Готовчаката не се обиди.

— О, не се съмнявам, щом тя твърди така. Просто ми се струва малко странно да го заяви след получаването на вестта за смъртта на Искрен, а не преди това.

— Защо?

— Ами някои от нас ще се чудят.

— Какво ще се чудят — студено попита аз.

Сара ме стрелна с поглед. Не исках да я накарам да мълкне. Трябваше да чуя слуховете, всички.

— Ами... — Тя се поколеба, ала не можа да устои на изкушението. — Каквото хората винаги се чудят, когато една жена не зачева, а после, когато мъжа ѝ го няма, изведнъж заявява, че била бременна от него. — Сара се огледа, за да види дали не ни слуша някой. Всички изглеждаха заети с работа, но не се съмнявам, че някои бяха наострили уши. — Защо чак сега? Изневиделица. И ако е знаела, че е бременна, какво си е мислила, че да препусне посрещ нощ на бой? Извънредно странно поведение за жена, която носи престолонаследника.

— Ами... — опитах се да отговоря колкото може по-меко, — предполагам, че когато детето се роди, ще си проличи кога е заченато. Онези, които искат да броят луните на пръсти, ще могат да го направят. Освен това... — заговорнически се наведох към нея — чух, че някои от придворните ѝ дами са знаели още преди да замине. Лейди Търпение например и нейната прислужница Лейси. — Щеше да се наложи да се погрижа Търпение да се похвали, че е узнала по-рано и Лейси да разпространи слуха сред слугите.

— О, тя ли? — Пренебрежението на Сара угаси надеждите ми за лесна победа. — Е, не се обиждай, Фиц, но тя си е малко чалната. Виж, Лейси е стабилна. Но не приказва много и не иска да слуша какво говорят другите.

— Е... — усмихнах се и ѝ намигнах, — тъкмо оттам го чух. И го чух доста преди да тръгнем за Нитбей. — Наведох се още по-близо. — Поразпитай. Ще установиш, сигурен съм, че престолонаследницата е пияла чай от малинови листа против сутрешното гадене. Провери и ще се убедиш, че съм прав. Залагам един сребърник.

— Сребърник ли? Уха! Като че ли ми се намират излишни. Но за питане, Фиц, ще питам. И се засрами, че веднага не си споделил такава клюка с мен. Пък аз всичко ти казвам!

— Е, чуй тогава нещо ново. Не само Кетрикен е бременна.

— О? Кой друг?

Усмихнах се.

— Още не мога да ти кажа. Но доколкото чувам, ти ще си сред първите, които ще научат. — Нямах представа коя жена в замъка може да е бременна, но със сигурност имаше такава или поне щеше да има

навреме, за да потвърди думите ми. Трябаше да се убедя, че готвачката е доволна от мен, за да мога да разчитам на нейната информация. Тя мъдро ми кимна и аз отново ѝ намигнах.

Сара свърши с шпиковането на бута и викна:

— Дод, ела го вземи и го закачи на куките над големия огън. На най-високите куки. Искам да се изпече, не да се опърли. Хайде, върви. Къде е онова мляко, което ти поръчах да донесеш?

Преди да изляза от кухнята, взех малко хляб и ябълки. Проста храна, ала напълно достатъчна за изгладнял човек като мен. Качих се в стаята си, измисих се, нахраних се и си легнах. Вероятността тази вечер да успея да говоря с краля не бе голяма, ала исках по време на празника да съм колкото може по-бодър. Помислих си дали да не ида при Кетрикен, за да ѝ кажа още да не оплаква Искрен. Но знаех, че няма да мога да остана насаме с нея. И ако грешах? Не. Щях да ѝ съобщя, когато можех да докажа, че престолонаследникът е жив.

Събуди ме чукане. За миг останах неподвижен. Не бях сигурен дали съм чул нещо. После станах, отключих и открепих вратата. На прага стоеше шутът. Не зная дали повече ме изненада фактът, че чука, вместо сам да си отключи, или облеклото му. Зяпнах го. Той изискано се поклони, провря се покрай мен и затвори вратата. Заключи, сетне застана в средата на стаята, протегна ръце и бавно се завъртя, за да му се възхитя.

— Е?

— Не приличаш на себе си — признах аз.

— Тъкмо такова е и намерението ми. — Той изпъна кафтана си и разпери ръкавите си, за да ми покаже по-добре не само везбата им, но и цепките, през които се виждаше скъпата тъкан на долните му ръкави. После повдигна украсената си с пера шапка и отново я нагласи върху безцветната си коса. Багрите преливаха от тъмно до съвсем бледосиньо и от тях като белено яйце надничаше бялото лице на шута.

— Шутовете вече не са на мода.

Бавно седнах на леглото.

— Славен те е облякъл така — казах безсилно.

— Нищо подобно. Той ми даде дрехите, разбира се, но сам се облякох. Щом шутовете вече не са на мода, какво остава за слугата на един шут?

— Ами крал Умен? И той ли вече не е на мода — язвително попитах аз.

— Вече не е модерно прекалено да си загрижен за крал Умен — отвърна шутът, направи изящен подскок, после спря, изправи се с достойнство, както подобаваше на новите му дрехи, и започна да обикаля из стаята. — Довечера трябва да седна на масата на принца и да преливам от веселие и духовитост. Смяташ ли, че ще се справя добре?

— Много по-добре от мен — кисело отвърнах аз. — Изобщо ли не те е грижа, че Искрен е мъртъв?

— Изобщо ли не те е грижа, че цветята цъфтят под лятното слънце?

— Навън е зима, шуте.

— Едното е също толкова вярно, колкото другото. Появрай ми.

— Шутът ненадейно се закова на място. — Дойдох да те помоля за една услуга, ако можеш да ми повярваш.

— Второто е също толкова лесно, колкото първото. Казвай.

— Не убивай моя крал със собствените си амбиции.

Ужасено го погледнах.

— За нищо на света не бих убил краля! Как се осмеляваш да говориш така!

— О, напоследък се осмелявам да правя много неща. — Той сключи ръце на гърба си и закрачи назад-напред. С елегантните си дрехи и неприсъщите си пози направо ме плашеше. Като че ли в тялото му се беше вселило друго същество, което изобщо не познавах.

— Дори кралят да е убил майка ти ли? — Попита той внезапно.

Обзе ме ужасно предчувствие.

— Какво искаш да кажеш?

Доловил мъката в гласа ми, шутът рязко се обърна.

— Не. Не! Погрешно ме разбра! — Каза го искрено и за миг отново зърнах своя приятел. — Но ако вярваше, че кралят е убил майка ти — по-тихо, почти плахо продължи той — твоята многообичана, любяща и снизходителна майчица, ако вярваше, че я е убил и завинаги ти я е отнел, мислиш ли, че щеше да си в състояние да го убиеш?

Бях толкова сляп, че ми трябваше известно време, за да го разбера. Славен бе убеден, че майка му е била отровена, знаех го. Знаех и че това е причината да мрази мен и „лейди Дайми“. Той

вярваше, че ние сме извършили убийството. По заповед на краля. Знаех, че всичко това не е вярно. Кралица Желана сама се беше отровила. Майката на Славен прекалено много бе обичала да пие и се беше пристрастила към билките, които носят забрава. След като не бе успяла да вземе властта, на която смяташе, че има право, тя беше потърсила убежище в тези удоволствия. Умен на няколко пъти се бе опитал да я спре, дори се беше обърнал към Сенч за билки и отвари, които да я отучат от тези й навици. Не бе помогнало нищо. Кралица Желана беше умряла от отрова, вярно, ала никой не носеше вина за това. Винаги го бях знаел. И поради тази причина бях омаловажавал омразата, пламтяща в сърцето на един разглезен син, внезапно лишен от майка си.

Можеше ли Славен да убие за такова нещо? Разбира се, че можеше. Щеше ли с лека ръка да прати Шестте херцогства на ръба на гибелта, за да си отмъсти? Защо не? Шестте херцогства никога не го бяха интересували. Сърцето му принадлежеше на Вътрешните херцогства, винаги по-предани на майка му. Ако не се бе омъжил за крал Умен, кралица Желана щеше да остане херцогиня на Фароу. Понякога под въздействието на алкохола и опияняващите си билки тя безмилостно беше заявявала, че ако била останала херцогиня, щяла да има повече власт, достатъчно, за да обедини Фароу и Тилт в едно кралство и да отхвърли зависимостта си от Шестте херцогства. Учителят Гален, незаконороденият син на кралица Желана, бе разпалвал омразата на Славен наред със своята. Дали беше мразил достатъчно силно, за да подчини котерията си на ненавистта на Славен? Това ми се струваше невъобразима измена, ала открих, че не я изключвам. Можеше да го направи. Стотици убити, безчет претопени, изнасилени жени, осиротели деца, цели села, унищожени заради отмъщението на един принц за въображаемо зло. Това ме поразяваше. Но си пасваше. Като капак на ковчег.

— Струва ми се, че сегашният херцог на Фароу трябва да внимава за здравето си — казах аз.

— Той споделя страстта на по-голямата си сестра към хубавото вино и опиатите. Ако продължи да им се отдава и не се грижи за нищо друго, мисля, че не го очаква дълъг живот.

— Навярно същото се отнася и за крал Умен — предпазливо подхвърлих аз.

Лицето на шута се разкриви от мъка.

— Съмнявам се, че му остава още много — тихо отвърна той. — Но и малкото му дни може да са спокойни, а не белязани с кръвопролития и насилие.

— Смяташ ли, че ще се стигне дотам?

— Кой знае какво ще се надигне от дъното на разбъркания казан?

— Шутът неочеквано закрачи към вратата и постави ръка на бравата.

— Ето за какво ще те помоля — прошепна той. — Да се откажеш от своето бъркане, господин Черпако. Да оставиш гозбата на мира.

— Не мога.

Шутът притисна чело към вратата.

— Тогава ти ще си смъртта на кралете. — Скръбни думи, изречени с тих глас. — Ти знаеш... кой съм. Казах ти. Казах ти защо съм тук. Това е единственото, в което съм сигурен. Краят на рода на Пророците беше една от повратните точки. Кетрикен носи престолонаследник. Родът ще продължи. Това е важното. Не може ли един старец да бъде оставен да умре в мир?

— Славен няма да допусне раждането на този престолонаследник — отвърнах аз. Дори шутът се ококори, когато ме чу да говоря така. — Това дете няма да дойде на власт без защитата на крал. Умен или Искрен. Ти не вярваш, че Искрен е мъртъв. Ясно ми го заяви. Можеш ли да оставиш Кетрикен да се измъчва? Можеш ли да оставиш Шестте херцогства да потънат в кръв и разруха? Каква полза от наследник на пророческия престол, ако този престол е само счупен стол в опожарена зала?

Раменете на шута се изгърбиха.

— Има хиляди кръстопътища — тихо рече той. — Едни ясни и разбираме, други — сенки в сенките. Някои са почти сигурни — нужни са могъщи армии или страшни чуми, за да ги променят. Други са обгърнати в мъгла и не зная кои пътища водят от тях, нито докъде. Ти ме объркваш, копелдако. Със самото си съществуване хиляди пъти умножаваш бъдещето. Катализатор. От някои мъгли излизат най-черните усукани нишки на проклятието, а от други — сияйни лъчи от злато. Твоите пътища водят или към дълбините, или към висините. Аз копнея за среден път. Копнея за проста смърт на господар, който беше добър с чудатия си присмехулен слуга.

Това бе единственият му упрек. Шутът отключи вратата и тихо излезе. С тези пищни одежди и предпазлива походка ми изглеждаше уродлив, както никога досега в шутовския си костюм. Затворих вратата след него и се облегнах на нея, сякаш можех да задържа бъдещето навън.

Извънредно грижливо се пригответих за вечерята. Когато най-после облякох най-новите дрехи, които ми беше ушила госпожа Чевръстка, изглеждах почти толкова натруфен, колкото шута. Бях решил още да не оплаквам Искрен, нито да си придавам траурен вид. Докато слизах по стълбището, ми се струваше, че тази вечер почти целият замък се събира в Голямата зала. Очевидно бяха поканени всички, и знатни, и прости.

Настаниха ме на една маса с Бърич, Хендс и другите от конюшнята. Откакто крал Умен ме бе взел под крилото си, никога не ме бяха пращали на толкова скромно място, ала тази компания ми допадаше повече, отколкото по-високите маси. Защото там седяха хора, които почти не познавах, главно херцози и гостуващи благородници от Тилт и Фароу. Имаше и познати лица, разбира се. Мястото на Търпение почти съответстваше на положението й, а Лейси седеше една маса над мен. Никъде не забелязах Моли. Присъстваха неколцина души от града, повечето заможни и настанени по-благосклонно, отколкото очаквах. Доведоха краля. Кетрикен го следваше.

Видът ѝ ме порази. Носеше семпла кафява рокля и се беше подстригала в знак на траур. Косата ѝ бе дълга не повече от педя и стърчеше около главата ѝ като глухарче. Цветът ѝ сякаш беше изчезнал заедно с дълчината и изглеждаше също толкова светъл като на шута. Дотолкова бях свикнал да виждам тежките ѝ златни плитки, че сега главата ѝ ми се струваше странно малка върху широките ѝ рамене. Не приличаше на престолонаследница в траур. По-скоро беше странна, нещо като нов придворен шут. Не забелязвах нищо от Кетрикен в нейната градина, нищо от босоногия воин, танцуващ с меча си — само една чужденка, новодошла и самотна. За разлика от нея, Славен бе натруфен, като че ли щеше да ухажва дама и се движеше самоуверено като ловджийска котка.

Празненството беше хитро организирано и грижливо проведено. Присъстваше старият крал Умен, треперещ и мършав, клюмащ над

вечерята си или усмихнато водещ разсеян разговор със самия себе си. Присъстваше престолонаследницата, мрачна, мълчалива и тъжна. Вечерята ръководеше Славен, добрият син, седнал до изнемощелия си баща, а до него — шутът, величествено облечен и осейващ разговорите на Славен с остроумия, за да направи думите му по-блестящи, отколкото са в действителност. Останалите на високата маса бяха херцог и херцогиня Фароу, херцог и херцогиня Тилт и техните фаворити от по-дребните благородници. Херцогствата Беърнс, Рипон и Шоукс изобщо не бяха представени.

Вечерята беше последвана от два тоста. Първия вдигна херцог Властен Фароуски. Той щедро обсипа принца с възхвали, обяви го за защитник на кралството, отдаде му заслугата за бързо оказаната помощ на Нитбей и подчертка куражата му да вземе нужните мерки за благото на Шестте херцогства. Това ме накара да наостря уши. Ала всичко бе малко мъгливо, без точно да разкрива какво е решил да направи Славен. Ако беше продължило, щеше да се превърне в похвално слово.

В началото на речта Кетрикен се бе поизправила на стола си и смяяно беше погледнала Славен, очевидно неспособна да повярва, че той ще кима и ще се усмихва на хвалби, на които няма право. Дори някой, освен мен, да забеляза изражението й, никой не спомена нищо. Както можеше да се очаква, втори се изправи херцог Таран Тилтски. Той предложи тост в памет на принца престолонаследник Искрен. Това вече бе похвално слово, ала снизходително, и се отнасяше за всичко, което Искрен се беше опитвал да стори и за което бе мечтал. След като неговите успехи бяха отдадени на Славен, не оставаше да се прибави почти нищо. Кетрикен още повече пребледня и стисна зъби.

Когато херцог Таран свърши, тя като че ли понечи да стане и да заговори, но Славен я изпревари и почти припряно вдигна току-що напълнената си чаша. После даде знак на залата да запази тишина и протегна чашата си към престолонаследницата.

— Тази вечер много се каза за мен и нищо за нашата прекрасна престолонаследница Кетрикен. Когато се завърна у дома, тук я посрещна тъжна вест. И все пак не смяtam, че покойният ми брат Искрен би желал скръбта по смъртта му да засенчи всичко, което е заслужила неговата съпруга. Въпреки състоянието си — многозначителната усмивка на Славен опасно приличаше на подигравателно хилене — тя реши, че интересите на кралството

изискват сама да се изправи срещу алените кораби. Под нейния доблестен меч със сигурност са паднали много пирати. Никой не може да се съмнява, че нашите ратници са били въодушевени от вида на престолонаследницата, решена да се сражава за тях, независимо от риска, който поема.

На бузите на Кетрикен избиха розови петна. Славен продължи, като обрисува стореното от нея със снизходжение и ласкателства. Неискреността на изкуствените му фрази някак си омаловажи победата й.

Напразно очаквах някой на високата маса да я защити. Ако станех да надигна глас срещу Славен, щяха да го приемат почти като подигравка. Кетрикен, вечно неуверена за мястото си в двора на своя съпруг, а сега останала и без неговата подкрепа, сякаш още повече се сви на стола си. От устата на Славен нейните подвизи изглеждаха по-скоро съмнителни и безразсъдни, отколкото дръзки и решителни. Знаех, че сега вече тя няма да се осмели да заговори. И наистина — престолонаследницата продължи да прави компания на крал Умен, като мълчаливо посрещаше безпомощните му опити да поведе разговор.

Ала лошото тепърва предстоеше. В края на вечерята Славен още веднъж даде знак за мълчание, обеща на присъстващите, че скоро ще има менестрели и кукловоди, но ги помоли да потърпят, докато съобщи още нещо. След много размисли и задълбочени консултации и с огромна неохота принцът бил разbral онова, което доказало нападението срещу Нитбей. Бъкип вече не бил някогашното безопасно и сигурно място. И определено не бил подходящ за човек с крехко здраве. Ето защо било взето решение крал Умен (при споменаването на името му кралят вдигна глава и запремигва) да замине навътре в сушата и да се настани в Трейдфорд на река Вин във Фароу, докато здравето му се подобри. Тук Славен се отклони и обсипа с щедри благодарности херцог Властен Фаруски за това, че отстъпил замъка Трейдфорд на кралското семейство. Прибави и че това място било лесно достъпно от главните замъци и на Фароу, и на Тилт, защото той искал да остане във връзка с тези извънредно предани херцози, които напоследък толкова често предприемали дълги пътувания, за да му се притекат на помощ в тези сурови и тежки времена. С удоволствие щял да премести живота на кралския двор при онези, които досега

изминавали толкова големи разстояния, за да му се наслаждават. Замълча, за да приеме благодарното кимане на херцозите и измърморените им уверения за бъдеща подкрепа. Те покорно стихнаха, щом принцът отново вдигна ръка.

Славен покани, не, помоли престолонаследницата да последва крал Умен. Там щяла да е в безопасност, а и замъкът Трейдфорд щял да й е по-удобен, тъй като бил построен като дом, а не като крепост. Поданиците ѝ щели да се успокоят, ако знаели, че за неродения им престолонаследник и неговата майка се полагат всички грижи и че те са далеч от опасното крайбрежие. Той обеща да бъдат положени всички усилия, за да може Кетри肯 да се почувства като у дома си. В кралския двор отново щяло да настане веселие. Много от мебелите и съкровищата на Бъкип щели да последват краля, за да приемел по-лесно преместването си. Докато представяше баща си за видиотен старец, а Кетри肯 — за разплодна кобила, принцът през цялото време се усмихваше. Дори посмя да изчака, за да чуе отговора, с който тя щеше да приеме съдбата си.

— Не мога — с огромно достойнство заяви Кетри肯. — Бъкип е мястото, където ме оставил милорд Искрен, и преди да замине го довери на моите грижи. Ще остана тук и тук ще се роди детето ми.

Славен завъртя глава, привидно, за да скрие усмивката си от нея, ала всъщност за да я покаже по-добре на присъстващите.

— Бъкип ще бъде охраняван добре, милейди. Братовчед ми лорд Ясен, наследник на Фароу, изрази желание да се нагърби с от branата му. Тук ще бъде оставено цялото опълчение, защото нямаме нужда от него в Трейдфорд. Съмнявам се, че ще се нуждае от помощта на още една жена, обременявана от фустите си и издутия си корем.

Избухналият смях ме смая. Грубата му духовитост повече приличаше на кръчмарски побойник, отколкото на принц в собствения му замък. Тя ми напомни за кралица Желана в най-лошите й моменти, опиянена от вино и билки. И все пак те се разсмяха — на високата маса и мнозина на по-ниските. Очарованието и забавленията на Славен им допадаха. Тези блудолизци щяха да приемат всичките му обиди и шутовщини заедно с месото и виното, което погълъщаха на масата му. Кетри肯, сякаш бе онемяла. Тя стана и щеше да напусне масата, ако кралят не протегна треперещата си ръка.

— Моля те, скъпа — каза той и пресекливият му глас ясно се разнесе в залата. — Не ме оставяй. Искам да си до мен.

— Виждате ли, такава е волята на вашия крал — побърза да ѝ напомни Славен и се съмнявам, че дори той можеше напълно да осъзнае късмета си, накарал краля да ѝ отправи такава молба в такъв момент. Кетрикен неохотно се отпусна на мястото си. Долната ѝ устна трепереше и лицето ѝ беше зачервено. За миг ми се стори, че ще избухне в сълзи. Това щеше да е окончательният триумф за Славен, доказателство за емоционалната ѝ неустойчивост на разплодна кобила. Ала тя дълбоко си пое дъх, обърна се към краля, хвана ръката му и тихо, но ясно му отговори:

— Вие сте мой крал, пред когото съм положила клетва. Да бъде волята ви, милорд. Няма да ви изоставя.

После сведе глава. Славен приветливо кимна. Съгласието ѝ бе последвано от всеобщо оживление. Когато гълчката утихна, принцът продължи още няколко минути да говори, ала вече беше постигнал целта си. Той се спря главно върху благоразумието на решението си и отбеляза, че било по-добре Бъкип сам да се защитава, без да се бои за своя владетел. Дори има дързостта да намекне, че след като кралят и престолонаследницата се оттеглят от крепостта, Бъкип вече нямало да е мишена на нападения, защото пиратите нямало какво да спечелят, ако го превземат. Скоро след това отведоха краля в покоите му. Кетрикен се извини и го придружи. Настана гълчка. Бяха изнесени бурета с бира и бъчви младо вино. Менестрели от Вътрешните херцогства се разположиха в ъглите на Голямата зала, а принцът и неговата компания избраха да се забавляват с куклено представление, дръзка постановка, озаглавена „Прельстването на гостилиничарския син“. Отблъснах чинията си и се обърнах към Бърич. Погледите ни се срещнаха и двамата едновременно се изправихме.

26

ВРЪЗКАТА

Претопените, изглежда, не можеха да изпитват никакви емоции. Те не бяха зли, не се радваха на престъпленията си. Когато представаха да чувстват каквото и да било към другите хора и твари, те скъсваха всичките си връзки с обществото. Безсърдечният, суров и безчувствен човек все пак знае, че не винаги може да показва отношението си към другите и продължава да е член на семейството си. Претопените бяха изгубили дори способността да се преструват, че изпитват нещо към близките си. Емоциите им не само изчезваха — те ги забравяха и дори не можеха да предвидят поведението на другите хора въз основа на емоционалните им реакции.

Умелите са тяхна пълна противоположност. Те могат да се пресегнат и отдалече да разберат какво мислят и чувстват другите. Ако притежават силно Умение, те са способни да налагат мислите и чувствата си на другите. Поради повишенната си чувствителност към чужди емоции и мисли, те притежават прекалено много от онова, което изцяло липсва на претопените.

Принът престолонаследник Искрен споделяше, че претопените изглеждат неподвластни на неговото Умение. С други думи, че не усеща какво изпитват и не може да чете мислите им. Това обаче не означава, че те са били безчувствени за Умението му. Дали Искреновото Умение може да ги е привличало към Бъкип? Дали неговото пресягане е събуждало в тях жажда, спомен за онова, което са изгубили? Подбудите им трябва да са били изключително силни, тъй като те вървяха през лед и вода,ечно насочващи се към Бъкип. А когато Искрен се отправи на своя поход,

*придвижването на претопени към крепостта като че ли
престана.*

Сенч Звездопад

Стигнахме до вратата на крал Умен и почукахме. Шутът ни отвори. Бях забелязал, че Уолас е сред гуляйджите в Голямата зала и че беше останал, след като отведоха краля.

— Пусни ме — тихо казах на шута, който ме гледаше гневно.

— Няма — безизразно отвърна той. И понечи да затвори вратата.

Натиснах я с рамо. Бърич ми помогна. За пръв и последен път прилагах сила срещу шута. Не ми достави удоволствие да докажа, че съм по-силен от него. Когато го принудих да отстъпи, изражението му бе такова, каквото никой не бива да вижда на приятелско лице.

Кралят седеше пред огнището и си мърмореше под нос. Престолонаследницата му правеше компания. Розмари дремеше в краката ѝ. Кетрикен се изправи и ни погледна изненадано.

— Какво има, Фицрицарин?

Бързо се приближих.

— Имам много за обясняване и малко време за действие. Защото онова, което трябва да направя, не търпи отлагане. — Замълчах в опит да реша как най-добре да ѝ го изложа. — Спомняте ли си как се сгодихте за Искрен?

— Разбира се! — Кетрикен ме изгледа така, като че ли съм се побъркал.

— Тогава той използва Август, член на котерията, който влезе в ума ви, за да ви покаже чувствата му. Помните ли?

Тя се изчерви.

— Разбира се, че помня. Но мислех, че никой друг не знае точно какво се е случило.

— Почти никой. — Огледах се. Бърич и шутът следяха разговора ни с широко отворени очи.

— Искрен се свърза с вас чрез Август. Той има силно Умение. Знаете го, знаете и че бди над бреговете ни с него. Това е наследствена магия, дарба на рода на Пророците. Искрен я е наследил от баща си. И аз съм наследил нещо от своя.

— Защо ми казваш това?

— Защото не вярвам, че Искрен е мъртъв. Казвали са ми, че някога крал Умен е притежавал силно Умение. Вече не е така. Болестта му го е лишила от дарбата му, както и от много други неща. Но ако успеем да го убедим да опита, аз мога да му предложа силата си. Има вероятност да се свърже с Искрен.

— Това ще го убие — безизразно каза шутът. — Чувал съм какви са последиците от използването на Умението. На краля не са му останали толкова сили.

— Няма да се стигне дотам. Ако успеем да се свържем с Искрен, той ще прекъсне връзката преди баща му да е пострадал. Неведнъж го е правил, за да не изчерпи силите ми, за да не ме нарани.

— Дори един шут може да види неубедителността на логиката ти. — Шутът подръпна маншетите на новата си риза. — Ако се свържеш с Искрен, как ще разберем, че е вярно, а не е измама?

Гневно отворих уста да възразя, ала той ме спря с вдигната ръка.

— Разбира се, скъпи ми Фиц, всички ние би трябвало да ти вярваме, тъй като си наш приятел и мислиш за нашите интереси. Но има неколцина други, склонни да се съмняват в твоята дума, и те не те смятат за толкова себеотрицателен. — Сарказмът му ме попари като киселина, ала успях да запазя мълчание. — А ако не се свържеш с Искрен? Ще имаме един изтощен и изчерпан крал, чиято неспособност да демонстрират публично. Една скърбяща престолонаследница, която освен всичките си други грижи ще трябва да се пита дали скърби за мъж, който не е мъртъв. Това е най-страшната скръб. Не. Нищо няма да спечелим, даже да успееш, защото доверието ни в теб няма да е достатъчно, за да спре колелата, които вече се въртят. А ако се провалиш, имаме много за губене. Твърде много.

Погледите им бяха отправени към мен. Дори тъмните очи на Бърич ме гледаха въпросително, сякаш той се съмняваше в благоразумието на онова, което сам беше настоял да направя. Кетри肯 стоеше абсолютно неподвижно и се опитваше да устои на голия кокал на надеждата, който й бях хвърлил в краката. Искаше ми се да бях изчакал, първо да се бях посъветвал със Сенч. Подозирах, че след тази вечер няма да имам друга възможност. Трябаше да го направя сега или никога.

Погледнах единствения, който не ме наблюдаваше. Крал Умен разсеяно зяпаше играта на пламъците в огнището.

— Той все още е кралят — тихо казах аз. — Нека го попитаме и да го оставим да реши.

— Не е честно! Той не е на себе си! — Шутът се хвърли между нас и се опита да ме погледне в очите. — Билките, които взима, го правят послушен като впрегатен кон. Кажи му да си пререже гърлото и той ще те чака да му дадеш ножа.

— Не. — Гласът на краля трепереше. Беше изгубил тембъра и еклиността си. — Не, шути, не съм стигнал чак дотам.

Затаихме дъх и зачакахме, ала крал Умен не каза нищо повече. Накрая бавно прекосих стаята, прилекнах до него и се опитах да привлеча вниманието му.

— Крал Умен — умолително го повиках аз.

Очите му се насочиха към мен, убягнаха ми, после неохотно отново срещнаха моите. Накрая той ме погледна.

— Чухте ли всичко, което казахме? Милорд, вярвате ли, че Искрен е мъртъв?

Устните му се разтвориха. Езикът му бе сивкав. Той дълбоко си пое дъх.

— Славен ми каза, че Искрен бил мъртъв. Получил вест...

— Откъде? — внимателно попитах аз.

Той бавно поклати глава.

— Вестоносец... струва ми се.

Обърнах се към другите.

— Би трябвало да е дошъл вестоносец. От Планините, защото Искрен вече сигурно е там. Почти е бил стигнал до Планините, когато пратил Бърич обратно. Не вярвам, че вестоносец ще измине целия път от Планините и няма да остане, за да съобщи такава вест лично на Кетрикен.

— Вестта може да е била препредавана — неохотно предположи Бърич. — Пътуването е прекалено изтощително за сам човек с един кон. Ездачът трябва да е сменял конете. Или да е предавал вестта на друг ездач, който да продължи. Последното е най-вероятно.

— Може би. Но колко време е нужно, за да получим такава вест чак от Планините? Зная, че Искрен беше жив в деня, в който Бърнс напусна Бъкип. Защото тогава крал Умен ме използва, за да разговаря с него. В онази нощ, когато едва не припаднах пред това огнище. Ти

беше тук, когато това се случи, шуте. — Замълчах за миг. — Струва ми се, че го усетих по време на битката в Нитбей.

Видях, че Бърич брои дните наум. После неохотно сви рамене.

— Все пак е възможно. Ако Искрен е бил убит тогава и незабавно са пратили вестта, и ако ездачите и конете са били добри... възможно е.

— Не вярвам. — Обърнах се към останалите и се опитах да им внуша надеждата си. — Не вярвам, че Искрен е мъртъв. — Отново погледнах краля. — А вие? Вярвате ли, че синът ви може да е умрял и да не сте почувствали нищо?

— Рицарин... си отиде така. Като загълхнал шепот. „Татко — рече той, струва ми се. — Татко.“

В стаята се възцари тишина. Приклекнал на пети, чаках решението на своя крал. Сякаш придобила свой живот, ръката му бавно се повдигна, пресече краткото разстояние до мен и се отпусна на рамото ми. За миг не последва нищо друго. Само тежестта на дланта му на рамото ми. Крал Умен леко се раздвижи на стола си. И си пое дъх през носа.

Затворих очи и отново се хвърлихме в черната река. Отново видях отчаяния младеж, впримчен в умиращото тяло на крал Умен. Запремятахме се във вихреното течение на света.

— Тук няма никой. Никой, освен нас — самотно прозвуча гласът ми.

Не можех да се открия. Нямах тяло, нито език. Той ме държеше под себе си сред рева на водите. Не можех да мисля, камо ли да си спомня малкото от суровите уроците на Гален, които се бяха запечатали в паметта ми. Все едно се мъчех да рецитирам научена наизуст реч, докато някой ме души. Отказах се. Отказах се от всичко. После отнякъде като перце, понесено от вятър, или като прашинка, танцуваща в слънчев лъч, се разнесе гласът на Искрен:

— Да си отворен просто значи да не си затворен.

Целият свят представляваше безгранично пространство, всички неща бяха във всички други неща. Не изрекох името му на глас, нито си помислих за лицето му. Искрен беше там и аз без усилие го намерих. „Ти си жив!“

„Разбира се. Но ти няма да останеш жив, ако се разпиляваш така. На един дъх изливаш всичко от себе си. Регулирай силата си. Бъди

точен.“ Той ми помогна да се върна в себе си и ахна, когато ме позна.

„Татко!“

Искрен грубо ме бълсна. „Върни се! Пусни го, той няма сила за това. Изчерпваш го, идиот такъв! Пусни го!“

Все едно ме *отблъскаше*, но по-силно. Когато открих себе си и отворих очи, бях проснат пред огнището. Лицето ми бе прекалено близо до пламъците. Претърколих се настани, изпъшках и видях краля. Устните му трепкаха, кожата му имаше синкав оттенък. Бърич, Кетрикен и шутът безпомощно стояха около него.

— Направете... нещо — задъхано им казах аз.

— Какво — попита шутът. Явно си мислеше, че аз зная.

Затършувах в ума си и открих единственото средство, което си спомнях.

— Самодивско било — изхриптях аз. Очертанията на стаята продължаваха да тъмнеят. Стиснах клепачи и се заслушах в паническото им суетене. Постепенно осъзнах какво съм направил. Бях използвал Умението.

И за тази цел бях изсмукал силата на краля.

„Ти ще си смъртта на кралете“ — ми бе казал шутът. Пророчество или умно предположение? Предположение на Умен. От очите ми бликнаха сълзи.

Усетих мириз на самодивско било. Чисто силно самодивско било, без примес на джинджифил или мента. Съвсем мъничко отворих очи.

— Горещо е — изсъска шутът.

— В лъжицата бързо изстива — настоя Бърич и я пъхна в устата на краля. Не забелязах да прегъльща. С небрежен опит на годините, прекарани в конюшнята, Бърич леко издърпа долната челюст на Умен и го поглади по гърлото. После пъхна втора лъжица в отпуснатата му уста. Нищо.

Кетрикен се приближи, приклекна до мен, повдигна главата ми на коляното си и доближи горещата чаша до устата ми. Отпих, без да обръщам внимание, че течността е прекалено гореща. Прегълтнах и горчивината ме задави. Мракът започна да отстъпва. Чашата се върна и аз отново отпих. Отварата беше толкова силна, че езикът ми изтръпна. Вдигнах поглед към Кетрикен и потърсих очите й. Успях леко да кимна.

— Жив ли е — тихо попита тя.

— Да.

— Той е жив — радостно извика Кетрикен на другите.

— Баща ми — изкрешя Славен. Олюляваше се на прага с лице, зачервено от алкохол и гняв. Зад него зърнах стражниците му и малката Розмари, която се кокореше иззад ъгъла. Някак си тя успя да се промъкне покрай мъжете, изтича при Кетрикен и се вкопчи в полите й. За миг сцената сякаш замръзна.

После Славен се втурна в стаята и с пяна на уста започна да задава въпроси, ала без да даде на никого възможност да му отговори. Кетрикен продължаваше да държи главата ми в скута си, иначе, кълна се, стражниците на Славен пак щяха да ме хванат. Кралят постепенно възвръщаше цвета си. Бърич отново пъхна лъжица отвара в устата му и с облекчение видях, че Умен я прегъльща.

Славен не спираше да беснее.

— Какво му даваш? Престани! Не позволявам някакъв си коняр да трови баща ми!

— Кралят получи нов пристъп, милорд — внезапно се обади шутът. Гласът му разцепи хаоса в стаята и направи дупка, която се превърна в тишина. — Отварата от самодивско било е обичайно укрепващо средство. Сигурен съм, че Уолас е чувал за него.

Принцът беше пиян. Не бе сигурен дали му се подиграват, или се опитват да го успокоят. Той гневно изгледа шута, който мило му се усмихна в отговор.

— Аха. — Каза го неохотно, без да се съгласява да го умилисвият. — Ами тоя? — И сърдито ме посочи.

— Пиян е. Кетрикен се изправи и с убедително тупване пусна главата ми на пода. Пред очите ми избухнаха звезди. Гласът й изразяваше единствено презрение. — Конярю, изведи го оттук. Трябваше да му попречиш, преди да прекали. Другия път гледай да проявиш благоразумие, след като той не е способен на това.

— Нашият управител на конюшнята е известен със собствената си слабост към чашата, милейди. Подозирам, че са се напили заедно — изсумтя Славен.

— Вестта за смъртта на Искрен го съсира — простичко отвърна Бърич. Верен на себе си, той даваше обяснение, не извинение. Стисна ме за яката и ме вдигна от пода. Без изобщо да се преструвам, се олюлях и Бърич ме хvana по-здраво. Зърнах шута, който припряно

пъхаше в устата на краля нова лъжица самодивско биле. Докато Бърич грубо ме извеждаше от стаята, чух Кетрикен да гълчи Славен. Каза му, че би трябало да е долу при гостите си, и му обеща двамата с шута да сложат краля да си легне. Принцът поведе стражниците си към Голямата зала. Продължаваше да мърмори и да се оплаква, че не бил глупак и можел да различи заговора. Това ме обезпокои, но бях почти сигурен, че няма представа точно какво става.

Когато стигнахме до моята стая, вече бях достатъчно добре, за да отключа. Бърич влезе след мен.

— Ако имах куче, което толкова често да е зле, щях да го убия — любезното отбеляза той. — Искаш ли още самодивско биле?

— Няма да ми навреди. Но в по-малка доза. Имаш ли джинджифил, мента или шипки?

Бърич ме изгледа. Седнах на стола си, докато той разравяше жарта в огнището. Разпали огъня, наля вода в котлето и го закачи на куката. Намери гърне и накъса вътре билката, после взе чаша и я изплакна. Когато свърши, се огледа. На лицето му се бе изписало нещо като отвращение.

— Защо живееш така — попита той.

— Как?

— В толкова гола стая. И без да се грижиш за нея. Виждал съм зимни войнишки шатри, които са по-уютни. Като че ли не очакваш да останеш повече от една-две нощи.

Свих рамене.

— Никога не съм се замислял.

Последва кратко мълчание.

— А трябва — неохотно рече Бърич. — Освен това трябва да се замислиш колко често ти се случва нещо.

— Не можех да предотвратя случилото се тази вечер.

— Ти знаеше, че ще стане така, но въпреки това го направи — отбеляза той.

— Налагаше се. — Наблюдавах го, докато заливащо самодивското биле с гореща вода.

— Нима? Шутът май имаше доста убедителен аргумент за противното. И все пак ти го направи. Направихте го двамата с крал Умен.

— И?

— Известно ми е нещичко за Умението — тихо каза Бърич. — Аз бях кралски човек на Рицарин. Не често и не изпадах в толкова тежко състояние като теб, освен веднъж-дваж. Но съм изпитвал вълнението... — Той потърси точните думи и въздъхна. — Пълнотата. Единението със света. Веднъж Рицарин ми го обясни. Човек можел да се пристрасти, така ми рече. Търсил си поводи да го използва и накрая потъвал в него. — Бърич се замисли и след малко прибави: — В известен смисъл не се различава много от увлечението на битката. Чувството, че времето е спряло, че си по-могъщ от самия живот.

— Тъй като сам не мога да използвам Умението, смея да кажа, че не ме заплашва такава опасност.

— Прекалено често се предлагаш на хора, които могат. — Каза го съвсем пряко. — Също толкова често, колкото доброволно се поставяш в опасни ситуации, предлагачи същото преживяване. По време на сражение те обзема бяс. Така ли е и когато използваш Умението?

Никога не бях разглеждал двете неща в такава светлина. Загриза ме нещо като страх. Прогоних го.

— Мой дълг е да съм кралски човек. Освен това нали случилото се тази вечер беше тъкмо по твоето предложение?

— Така е. Но думите на шута ме разубедиха. Ти не отстъпи. Изобщо не помисли какво ще ти струва това.

— Зная какво правя. — Казах го по-остро, отколкото възнамерявах, и Бърич не отговори. Нали чая и ми подаде чашата с изражение, което ми казваше: „Виждаш ли какво имах предвид?“ Загледах се в огъня. Бърич седна на скрина.

— Искрен е жив — промълвих аз.

— Чух престолонаследницата. Никога не съм вярвал, че е мъртъв. — Приемаше го съвсем спокойно. И със същото спокойствие прибави: — Но нямаме доказателство.

— Доказателство ли? Аз разговарях с него. Кралят разговаря с него. Това не стига ли?

— За мен е предостатъчно. За повечето други, хм...

— Когато се възстанови, кралят ще ме подкрепи. Искрен е жив.

— Съмнявам се, че това ще е достатъчно, за да попречи на Славен да се обяви за престолонаследник. Церемонията е насрочена за

идущата седмица. Мисля, че щеше да го направи още тази вечер, само че трябва да присъстват всички херцози.

Борбата на самодивското биле с изтощението ми или просто безмилостният ход на събитията изведнъж накараха стаята да се наклони. Чувствах се така, като че ли съм се хвърлил пред каруца, за да я спра, а вместо това тя ме е прегазила. Шутът бе имал право. Онова, което бях сторил тази вечер, не променяше нищо, освен че беше донесло покой на Кетрикен. Обзе ме отчаяние. Оставил празната си чаша. Кралството на Шестте херцогства се разпадаше. Моят престолонаследник Искрен щеше да се завърне и да завари сянка на онова, което бе оставил: разделена страна, опустошено крайбрежие, плячкосан и празен замък. Навярно ако вярвах в Праотците, можеше да намеря начин да се убедя, че всичко ще се оправи. Сега обаче виждах само своя провал.

Бърич ме наблюдаваше някак странно. После каза:

— Лягай си. Понякога самодивското биле води до мрачни мисли. Поне така съм чувал.

Кимнах. И се зачудих дали това обяснява честите меланхолии на Искрен.

— Почини си. Утре сутрин нещата може да изглеждат по-добре.
— Бърич се засмя. — А може и да не изглеждат. Но почивката поне ще те приготви да ги приемеш. — Той замълча. Лицето му стана сериозно.
— Днес в стаята ми дойде Моли.

— Добре ли е — попитах аз.

— Донесе ми свещи, от които знаеше, че нямам нужда — продължи Бърич, сякаш не бях казал нищо. — Като че ли си търсеше повод да поговори с мен...

— Какво каза? — Изправих се.

— Не много. Винаги е официална с мен. А аз съм много прям с нея. Просто ѝ казах, че ти липсва.

— А тя?

— Нищо. — Бърич се ухили. — Но много мило се изчерви. — Той въздъхна и отново стана сериозен. — И също толкова прямо я попитах дали някой пак ѝ е дал основание за страх. Тя вирна брадичка, като че ли се опитвам да ѝ пъхна юздичка в устата. Каза, че ми била много признателна за загрижеността, както и по-рано, обаче можела

сама да се грижи за себе си. — Бърич понижи глас. — Ще помоли ли за помощ, ако има нужда?

— Не зная — признах аз. — Моли е много смела жена. И е свикнала да се бори. Винаги открыто отвръща на удара. Аз скришом се промъквам и се опитвам да им прехапя жилите, когато гледат на друга страна. Понякога тя ме кара да се чувствам страхливец.

Бърич се изправи и се протегна. Раменете му пропукаха.

— Не си страхливец, Фиц. Гарантирам за теб. Може би просто по-добре от нея преценяваш шансовете. Ще ми се да можех да те успокоя за Моли. Не мога. Доколкото имам възможност, ще се грижа за нея. И доколкото тя ми позволи. — Той ме стрелна с поглед. — Днес Хендс ме попита коя е красивата дама, която толкова често се отбива при мен.

— Ти какво му каза?

— Нищо. Само го изгледах.

Познавах този поглед. Хендс повече нямаше да разпитва.

Бърич си тръгна. Аз се проснах на леглото и се опитах да си почина. Лежах неподвижно и си мислех, че поне тялото ми ще получи отдих, въпреки че мислите ми продължаваха да са в хаос. Някой подостоен щеше да си мисли за състоянието на своя крал. Боя се, че аз повече мислех за Моли. Когато вече не можех да издържам, станах и се измъкнах от стаята си.

От Голямата зала все още се носеха звуците на загълъхващото пиршество. Безшумно се запътих към стълбището. Казвах си, че ще съм извънредно внимателен, че само ще почукам на вратата ѝ, може би ще вляза за няколко минути, просто за да се уверя, че е добре. Нищо повече. Съвсем за кратко...

„Следят те.“ — Нощни очи се пазеше от Бърич и гласът му прозвуча в главата ми като едва доловим шепот.

Не спрях. Това щеше да покаже на преследвача ми, че подозирам нещо. Почесах се по рамото, завъртях глава и хвърлих поглед назад. Не видях никого.

„Подуши.“

Направих го. Бързо си поех дъх, сетне по-дълбоко. Съвсем слаб мириш във въздуха. Пот и чесън. Леко се пресегнах и кръвта ми се вледени. Там, в другия край на коридора, скрит на прага на една от стаите. Уил. Смуглият строен Уил с вечно полуспуснатите клепачи.

Членът на котерията, отзован от Беърнс. Съвсем предпазливо докоснах щита на Умението, който го скриваше от мен, фина заповед да не го забелязвам, слаб дъх на самоувереност, пратен към мен, за да ме окуражи да изпълня намеренията си. Много коварно. Много изкусно, много по-деликатно докосване от това на Ведра и Джъстин.

Много по-опасен човек.

Отидох до площадката на стълбището, взех няколко свещи от купчината и се запътих към стаята си, като че ли това е била единствената ми цел.

Затворих вратата. Устата ми беше пресъхнала. Треперливо въздъхнах. Насилих се да проверя стените, които пазеха ума ми. Не бе влязъл в мен, поне в това бях сигурен. Не беше душил мислите ми, само ми бе внушавал своите, за да ме следи по-лесно. Ако не беше Нощни очи, щеше да види, че отивам при Моли. Отново си легнах и се опитах да си припомня всичките си действия след завръщането на Уил в Бъкип. Бях го отписал като враг, защото не изльчваше омраза към мен като Ведра и Джъстин. Имаше вид на тих и ненатрапчив младеж. Беше станал незабележителен мъж, който не си струваше вниманието.

Бях глупак.

„Струва ми се, че преди не те е следил. Но не съм сигурен.“

„Нощни очи, братко. Как да ти се отблагодаря?“

„Остани жив. — Мълчание. — И ми донеси джинджифилови сладки.“

„Ще ги имаш“ — с готовност му обещах аз.

Огънят догаряше и аз все още не бях заспал, когато усетих течението от вратата на Сенч в стаята си. Почти с облекчение станах и се качих при него.

Заварих го нетърпеливо да ме чака. Още щом влязох той се нахвърли върху мен и изсъска:

— Убиецът е оръдие. Така и не успях да ти го набия в главата. Ние сме оръдия. Не правим нищо по собствена воля.

Заковах се на място, поразен от гневния му глас.

— Никого не съм убил — отвърнах възмутено.

— Шшт! Говори тихо. Ако бях на твоето място, нямаше да съм толкова сигурен — каза той. — Колко пъти съм си вършил работата, без самият аз да забивам ножа, а просто като давам на някой друг достатъчно основания да го стори вместо мен?

Не отговорих.

Сенч ме погледна и въздъхна. Гневът и силите го напускаха.

— Понякога ставаш само за крайно средство — тихо каза той. —

Трябва да се примирим с това. Ние не сме хората, които привеждат колелото в движение, момко. Поведението ти тази вечер беше необмислено.

— Същото казаха шутът и Бърич. Но мисля, че Кетрикен няма да се съгласи.

— Кетрикен и детето й можеха да преживеят нейната скръб. Както и крал Умен. Виж в какво положение се намираха. Чужденка, вдовица на престолонаследник, майка на неродено дете, което още дълги години няма да е в състояние да вземе властта. Славен смяташе Умен за безпомощен видиотен старец, може би полезен като марионетка, но съвсем безобиден. Славен нямаше непосредствена причина да ги отстрани. О, съгласен съм, че положението на Кетрикен не бе толкова сигурно, но тя не се противопоставяше открито на Славен. За разлика от сега.

— Тя не му каза какво сме открили — неохотно възразих аз.

— Нямаше нужда. Това ще си проличи в поведението й и във волята й да му се съпротивлява. Той я сведе до обикновена вдовица. Ти я възстанови като престолонаследница. Но аз се беспокоя за Умен. Той е човекът, който държи ключа, който може да заяви, макар и шепнешком: „Искрен е жив, Славен няма право да стане престолонаследник“. Той представлява опасност за Славен.

— Видях Умен, Сенч. Наистина го видях. Мисля, че няма да се издаде. В това умиращо тяло, под опияняващите билки и свирепата болка, все още се крие умен човек.

— Може би. Но е много надълбоко. Опиатите и болката довеждат и мъдрия до глупави постъпки. Човекът, умиращ от раните си, се мята на коня в последна атака. Болката може да накара човек да рискува или да се самодоказва по странни начини.

Имаше право.

— Не можеш ли да го посъветваш да не показва на Славен, че знае за Искрен?

— Мога да опитам. Само онзи проклет Уолас да не ми се пречкаше постоянно в краката! Отначало не беше толкова зле, той беше послушен и полезен, лесен за манипулиране отдалеч. Не знаеше,

че аз стоя зад билките, които му носеха амбулантните търговци, изобщо не подозираше за съществуването ми. Но сега се е вкопчил в краля като удавник и дори шутът не може да го разсейва за дълго. Рядко оставам при Умен повече от няколко минути. И имам късмет, ако брат ми е в съзнание през половината от това време.

Долових нещо в гласа му. Засрамено сведох глава.

— Съжалявам — тихо казах аз. — Понякога забравям, че той ти е повече от крал.

— Е, всъщност никога не сме били близки като братя. Но сме двама старци, прекарали заедно всичките си години. Понякога тази близост е по-важна. Можем да си приказваме и да си спомняме за време, което вече не съществува. Мога да ти го опиша, но няма да е същото. Като чужденци, захвърлени далеч от родината, неспособни да се върнат в нея. И единствено помежду си могат да потвърждават реалността на мястото, където са живели някога. Поне някога можехме.

Представих си две деца, които диво тичат по бъкипските плажове, събират миди по скалите и ги ядат сурови. Ние с Моли. Човек можеше да е самoten и да копнее за някой, който носи същите спомени. Кимнах.

— Аха. Е, добре. Тази вечер ще помислим как да спасим положението. Изслушай ме. Трябва да ми дадеш думата си. Няма да предприемаш действия със сериозни последствия, без първо да се посъветваш с мен. Съгласен ли си?

Сведох очи.

— Искам да кажа „да“. Готов съм да се съглася. Но напоследък дори незначителните ми действия като че ли водят до сериозни последствия. И се налага ненадейно да взимам решения, без да имам възможност да се посъветвам с никого. Затова не мога да ти обещая. Но ти обещавам, че ще опитам. Това стига ли ти?

— Предполагам. Катализатор — измърмори той.

— И шутът ме нарича така — оплаках се аз.

— Наистина ли — напрегнато ме попита той.

— При всяка възможност. — Приближих се до огнището и седнах. Топлината ми подейства добре. — Бърич твърди, че прекалено силната доза самодивско било можела да предизвика мрачни мисли.

— На теб така ли ти действа?

— Да. Но може да е от обстоятелствата. И все пак Искрен често изглеждаше потиснат. Обаче пак може да е било от обстоятелствата.

— Възможно е никога да не узнаем.

— Тази нощ говориш съвсем свободно. Назоваваш имена, приписваш подбуди.

— Тази нощ в Голямата зала цари буйна веселба. Славен е убеден, че победата му е в кърпа вързана. Освободи всичките си часови, даде почивка на всичките си шпиони. — Сенч кисело ме погледна. — Сигурен съм, че известно време няма да е същото.

— Значи смяташ, че може да ни подслушват?

— Навсякъде, където подслушвам и надничам аз, могат да подслушват и наблюдават мен. Вероятността е съвсем малка. Но човек не достига такава старост като мен, ако поема рискове.

Един някогашен спомен внезапно придоби логично обяснение.

— Веднъж ми каза, че в Градината на кралицата си сляп.

— Точно така.

— Значи не си знаел...

— Не знаех на какво те подлага Гален. Бяха ми известни само слухове, повечето несигурни. И ги научавах с огромно закъснение. Но в нощта, в която те преби и те остави да умреш... Не. — Той ме погледна странно. — Вярва ли, че може да зная такова нещо и да не взема мерки?

— Ти ми беше обещал да не се намесваш в обучението ми — сковано отвърнах аз.

Сенч седна на стола си и с въздышка се отпусна назад.

— Мисля, че никога няма да имаш пълно доверие на никого. Или да повярваш, че някой те обича.

Не знаех отговора. Първо Бърич, а сега и Сенч ме принуждаваха по неприятен начин да се вгледам в себе си.

— Е, добре — отстъпи той пред мълчанието ми. — Както бях започнал да ти казвам, ще се опитаме да спасим положението.

— Какво да правя?

Сенч издиша през носа си.

— Нищо.

— Но...

— Абсолютно нищо. Запомни следното. Принцът престолонаследник Искрен е мъртъв. Славен има право да заеме

мястото му, има право на всички неща, които върши. Засега го успокой, не му давай повод да се страхува. Трябва да го накараме да повярва, че е победил.

Замислих се за миг. После се изправих и извадих ножа си.

— Какво правиш — попита Сенч.

— Каквото щеше да очаква да направя Славен, ако наистина вярвах, че Искрен е мъртъв. — Пресегнах се зад главата си към кожения ремък на воинската си опашка.

— Имам ножици — раздразнено отбеляза Сенч, отиде да ги донесе и застана зад мен. — Колко?

Замислих се.

— Колкото да съм краен, без да скърбя за него като за коронован крал.

— Сигурен ли си?

— Това ще очаква от мен Славен.

— Прав си, струва ми се. — С едно кълцване Сенч отряза опашката до възела. Изпитах странно усещане, когато косата ми се пръсна напред. Сякаш отново бях паж. Вдигнах ръка и проверих докъде стига. — А ти какво ще правиш?

— Ще се опитам да потърся сигурно място за Кетрикен и краля. Трябва да пригответя всичко за бягството им. Трябва да изчезнат като сенки при силна светлина.

— Сигурен ли си, че се налага?

— Какво друго ни остава? Сега те са заложници. Без силни. Вътрешните херцози преминаха на страната на Славен, крайбрежните изгубиха вяра в крал Умен. Кетрикен обаче си създаде съюзници сред тях. Ще видя какво ще успея да уредя. Поне ще се погрижим двамата да избягат на място, където да не могат да ги използват срещу Искрен, когато се върне, за да предяви претенции за короната, разбира се.

— Ако се върне — мрачно отбелязах аз.

— Когато. Праотците ще са с него. — Сенч ме изгледа кисело. — Помъчи се да вярваш в нещо, момко. Заради мен.

Времето, което бях прекарал при Гален, несъмнено бе най-тежкият период от живота ми в Бъкип. Но седмицата след онази нощ със Сенч се доближаваше до него. Ние бяхме разровен мравуняк. Където и да идех, постоянно нещо ми напомняше, че основите на живота ми са разклатени. Нищо не бе като преди.

Имаше огромен приток на хора от Вътрешните херцогства, дошли да присъстват на обявяването на Славен за престолонаследник. Ако конюшните ни вече не бяха празни, Бърич и Хендс нямаше да има къде да настаняват конете. Навсякъде виждах непознати лица — високи русокоси фароуски мъже и яки тилтски земеделци и скотовъдци. Те коренно се различаваха от мрачните бъкипски ратници с техните траурно подстригани коси. Често избухваха свади. Ропотът от града придоби формата на шеги, които сравняваха нашествието на чужденци с набезите на островитяните.

От друга страна, замъкът безсръмно се плячкосваше. Товареха на шлепове гоблени и килими, мебели и инструменти, всевъзможни провизии, и ги откарваха в Трейдфорд, за да ги „запазят за удобство на краля“. Госпожа Чевръстка изнемогваше да подслонява толкова много гости, когато липсваха половината мебели. Понякога ми се струваше, че Славен се опитва да се погрижи, преди да замине да бъде опустошено всичко, което не може да вземе със себе си.

В същото време той не пестеше нищо, за да е сигурен, че коронясването му за престолонаследник ще е възможно най-пищно и тържествено. Наистина не знаех защо си прави целия този труд. Поне за мен бе ясно, че възнамерява да зареже четири от Шестте херцогства. Ала както веднъж ме беше предупредил шутът, нямаше смисъл да се опитвам да претеглям пшеницата на Славен със своите крини. Стандартите ни се различаваха. Може би фактът, че настоя херцозите на Беърнс, Рипон и Шоукс лично да видят как отнема короната на Искрен, бе някаква фина форма на отмъщение, която не разбирах. Не го интересуваха трудностите, които трябваше да преодолеят те, за да дойдат в Бъкип в момент, в който бреговете им се намираха под постоянни нападения. Не се изненадах, че се забавиха. А когато пристигнаха, те останаха смяни от плячкосването на Бъкип. Вестта за плановете на Славен да се премести заедно с краля и Кетрикен не бяха стигнали до Крайбрежните херцогства, освен като слухове.

Ала много преди да се появят крайбрежните херцози животът ми окончателно започна да се разпада. Ведра и Джъстин започнаха да ме преследват. Усещах ги, често физически зад мен, но също толкова често в периферията на ума си. Бяха като птици, кълвящи всичките ми открити мисли, случайни блянове или каквито и да било незащитени мигове от живота ми. И не беше само това. Сега разбирах, че те само

отвличат вниманието ми, за да ми пречат да усещам по-финото докосване на Уил. Затова обградих ума си със здрави стени, макар да знаех, че спирам и Искрен. Боях се, че това е действителното им намерение, но не смеех да разкрия този страх на никого. Постоянно се озъртавах и използвах всички сетива, които притежавахме с Нощни очи. Заклех се, че ще съм по-предпазлив, и се заех със задачата да установя с какво се занимават другите членове на котерията. Бърл се намираше в Трейдфорд и привидно помагаше да подготвят замъка за удобството на крал Умен. Нямах представа къде е Карод и не можех да попитам никого. Единственото, което успях да открия със сигурност, бе, че вече не е на „Постоянство“. Това ме разтревожи. И тревогата ми почти ме подлуди, след като престанах да усещам Уил. Дали знаеше, че съм го разкрил? Или беше прекалено добър, за да долавям присъствието му? Започнах да живея така, сякаш наблюдават всяко мое движение.

Конете и животните за разплод не бяха единственото, което ограбваха от конюшнята. Една сутрин Бърич ми каза, че Хенкс заминал. Ня мал време да се сбогува с никого.

— Вчера откараха последните животни, които ставаха за нещо. Най-добрите отдавна ги няма, но и тези ги биваше. Откараха ги по суши в Трейдфорд. Просто казали на Хенкс, че трябва да замине. Той дойде при мен да се оплаче, но аз го посъветвах да върви. Поне конете ще са в добри ръце. Освен това тук няма какво да прави. Не остана конюшня, за да има нужда от управител.

Безмълвно го последвах на привичната му сутрешна обиколка. В кафезите имаше само стари или ранени птици. В кучкарника само сегиз-тогиз се чуваше лай и джавкане. Конските ясли отдавна пустееха. Когато стигнах до тази на Сажда, сърцето ми се сви. В гърлото ми заседна буца. Облегнах се на вратата и скрих лице в шепи. Бърич постави ръка на рамото ми. Когато го погледнах, той странно се усмихна и поклати глава.

— Вчера дойдоха за нея и Дорест. Казах им, че са глупци, че са ги взели миналата седмица. И наистина бяха глупци, защото ми повярваха. Обаче ти взеха седлото.

— Къде са? — успях да попитам аз.

— По-добре да не знаеш — мрачно рече Бърич. — Достатъчно е да обесят и единия от нас като конекрадец. — И не пожела да ми каже нищо повече.

Късното следобедно посещение при Търпение и Лейси не ми донесе покоя, на който се надявах. Почуках и ми отвориха с нетипично закъснение. В дневната заварих истински хаос — Лейси унило се опитваше да въведе някакъв ред. На пода бяха пръснати много повече неща от обикновено.

— Ново начинание ли — опитах се да разведря атмосферата.

Тя мрачно ме изгледа.

— Сутринта дойдоха да вземат масата на милейди. И моето легло. Казаха, че им трябвали за гостите. Е, няма защо да се изненадвам, след като толкова много други неща заминават по реката. Но страшно се съмнявам, че някога пак ще си видим мебелите.

— Е, може да ви очакват, когато отидете в Трейдфорд — глупаво предположих аз. Не бях съзнавал докъде се простират волностите, които си позволява Славен.

Последва дълго мълчание.

— Тогава има много да чакат, Фицирицарин — накрая отвърна Лейси. — Ние не сме сред онези, които ще бъдат отведени в Трейдфорд.

— Не. Ние сме сред малцината, които остават тук при ненужните мебели. — Тези думи произнесе внезапно влязлата в стаята Търпение. Очите ѝ бяха зачервени, лицето — бледо, и изведенъж разбрах, че се е скрила, когато съм почукал, докато успее да овладее сълзите си.

— Тогава сигурно ще се върнете във Върбови гори — предположих аз. Мислите ми препускаха. Бях смятал, че Славен премества целия двор в Трейдфорд. Сега се чудех още кого изоставят тук. Поставих се начало на списъка. Прибавих Бърич и Сенч. Шутът? Навярно затова напоследък се движеше със Славен. За да му позволят да придружи краля в Трейдфорд.

Странно, изобщо не бях помислил, че кралят и Кетрикен ще бъдат отведени не само далеч от Сенч, но и от мен. Принцът отново бе издал заповед да не напускам крепостта. Не исках да беспокоя Кетрикен с молба да я отмени. В края на краишата бях обещал на Сенч да не мътя водата.

— Не мога да се върна във Върбови гори. Там е господар Август, племенникът на краля. Онзи, който беше главен член на Галеновата котерия преди злополуката. Той не ме обича и нямам право да искам да живея там. Не. Ще остана тук и ще направя каквото мога за Бъкип.

Потърсих в ума си някаква утеша.

— Аз още имам легло. Ще го пренеса тук за Лейси. Бърич ще ми помогне.

Лейси поклати глава.

— Направих си сламеник и ми е удобно. Остави го където си е. Може би няма да посмеят да ти го вземат. Ако е тук долу, утре със сигурност ще го отнесат.

— Крал Умен не знае ли какво става? — тъжно ме попита Търпение.

— Нямам представа. Напоследък отпращат всички от вратата му. Славен казал, че бил прекалено болен, за да приема когото и да било.

— Мислех, че не иска да вижда само мен. Е, добре. Клетият. Да изгуби двама сина и да види кралството си в това състояние. Как е престолонаследницата Кетри肯? Нямах възможност да я посетя.

— Последния път, когато я видях, беше добре. Скъrbеше за съпруга си, разбира се, но...

— Значи не е пострадала от падането? Боях се да не пометне. — Търпение се извърна настрани и погледна към съвсем голата стена. — Прекалено се страхувах, за да отида при нея. Добре ми е позната болката от загубата на дете, което още не си държала в ръце.

— Какво падане — глупаво попитах аз.

— Не си ли чул? На ония ужасни стъпала, докато слизала от Градината на кралицата. Някой й казал, че изнасяли статуи от градината. Тя отишла да провери и на слизане паднала. Не се претърколила по стълбището, но паднала тежко. По гръб на онези каменни стъпала.

Повече не чух какво ми говори Търпение. Беше нещо за изпразването на библиотеката, което и без това не ме интересуваше. Веднага щом можах, се извиних и обещах, че ще им донеса вести за престолонаследницата.

Отпратиха ме от вратата на Кетри肯. Няколко придворни дами едновременно ми казаха да не се тревожа, тя била добре, само имала нужда от почивка, о, но било ужасно... Изтърпях достатъчно, за да се уверя, че не е пометната, сетне избягах.

Но не се върнах при Търпение. Не веднага. Вместо това бавно изкачих стълбището до Градината на кралицата. Взех със себе си лампа и се движех извънредно предпазливо. На покрива открих онова,

от което се бях опасявал. Липсваха по-малките и по-ценните статуи. Само тежестта бе спасила по-големите, бях сигурен в това. Липсващите фигури нарушаваха грижливо постигнатото равновесие на творението на Кетрикен и допълваха зимната пустота на градината. Внимателно затворих вратата и започнах да се спускам по стълбището. Съвсем бавно. На деветото стъпало го открих. За малко не ме сполетя участта на Кетрикен. Но само изгубих равновесие и прилекнах, за да не падна. Чернило, смесено с мас, за да не лъзи, и намазано на изтърканите стъпала. Достатъчно близо до покрива, така че подхълъзването да бъде отадено на кишата или калта от градината. Докоснах стъпалото и подуших пръста си.

— Първокласна свинска мас — отбеляза шутът. Скочих и едва не се запремятах надолу по стълбището. Единствено бясното размахване на ръце ми помогна да възстановя равновесието си.

— Интересно. Смяташ ли, че можеш да ме научиш на това?

— Няма нищо смешно, шуте. Напоследък ме следят и нервите ми са опънати до крайност. — Втренчих се надолу в мрака. Щом шутът ме бе проследил, защо да не беше успял и Уил? — Как е кралят? — тихо попитах аз. Ако това покушение бе насочено срещу Кетрикен, не вярвах в безопасността на Умен.

— Ти ми кажи. — Шутът излезе от сенките. Нямаше ги разкошните одежди. Отново носехе стария си червено-бял шутовски костюм, който подхождаше на новите синини от едната страна на лицето му. Дясната му буза беше разцепена. Притискаше едната си ръка към гърдите си. Предположих, че рамото му е изкълчено.

— Пак ли — ахнах аз.

— Точно това им казах и аз. Не ми обърнаха внимание. Някои хора просто нямат усет за разговори.

— Какво се случи? Мислех, че вие със Славен...

— Да, дори един шут може да изглежда достатъчно глупав, за да достави удоволствие на Славен. Днес не исках да изоставям крал Умен. Безмилостно го разпитваха какво се е случило в нощта на пира. Може би прекалих с духовитостите, като им предложих други начини да се забавляват. Изхвърлиха ме.

Сърцето ми се сви. Бях сигурен, че зная точно кой стражник му е помогнал да излезе през вратата. Точно както ме бе предупреждавал Бърич. Човек никога не знаеше докъде ще стигне дързостта на Славен.

— Какво им каза кралят?

— О! Не дали кралят е добре, дали кралят оздравява. Не. Само какво им е казал кралят. Да не се страхуваш за безценната си кожа, незаконни принце?

— Не. — Не негодувах срещу въпроса му, нито срещу начина, по който го задаваше. Бях си го заслужил. Напоследък не се грижех много за нашето приятелство. Въпреки това, когато бе имал нужда от помощ, той беше дошъл при мен. — Не. Но докато кралят не говори за Искрен, Славен няма причина да...

— Кралят беше... мълчалив. Всичко започна като мил разговор между баща и син. Славен му обясняваше, че трябвало да се радва, защото той най-после ставал престолонаследник. Крал Умен беше доста мъглияв, както обикновено напоследък. Това ядоса Славен и той започна да го обвинява, че не се радвал, дори, че се противопоставял. Накрая заяви, че имало заговор никога да не го допускат до трона. Няма по-опасен човек от онзи, който не може да реши от какво се страхува. Славен е такъв човек. Даже Уолас пострада от бесуването му. Беше донесъл чая на краля, за да умъртви ума му наред с болката, но когато се приближи, Славен грабна чашата от ръцете му. После обвини клетия Уоласчо, че участвал в заговора. Заяви, че Уолас възнамерявал да уpoi краля, за да му попречи да каже каквото знае. Заповяда да го изхвърлят от стаята с думите, че кралят повече нямало да се нуждае от него, докато не сметнел за нужно да разговаря ясно със сина си. После нареди да изгонят и мен. Двама от яките му фароуски селяни ме избавиха от неохотата ми да си тръгна.

Обзе ме вледеняващ ужас. Спомних си мига, в който бях споделил болката на краля. Славен безмилостно щеше да гледа, докато тази болка се промъкваше покрай опияняващите билки, за да умъртви баща му. Не можех да си представя, че някой е способен на такова нещо. И все пак знаех, че Славен ще го стори.

— Кога се случи това?

— Преди около час. Не е лесно да те открие човек.

Внимателно се вглеждах в него.

— Слез в конюшнята при Бърич. Виж с какво може да ти помогне. — Знаех, че лечителят няма да докосне шута. Също като мнозина в крепостта, той се боеше от странния му вид.

— Какво ще правиш — тихо попита той.

— Не зная — признах аз. Това бе една от онези ситуации, за които бях предупредил Сенч. Знаех, че независимо от мен, последствията ще са сериозни. Трябваше да отвлека вниманието на Славен от онова, което правеше. Бях сигурен, че Сенч знае какво става. Ако за известно време разсеех Славен и всички други... сещах се само за една новина, която можеше да е достатъчно важна за принца, за да остави Умен.

— Ще се оправиш ли?

Шутът бе седнал на студените каменни стъпала и бе опрял глава на стената.

— Да. Върви.

Заслизах по стълбището.

— Чакай! — ненадейно извика шутът. Спрях.

— Когато отвеждаш моя крал, аз ще тръгна с него.

Просто го зяпнах.

— Сериозно. Носех нашийника на Славен, защото ми беше обещал. Сега това не значи нищо за него.

— Не мога да ти обещая — тихо казах аз.

— Аз мога. Обещавам, че ако отведат моя крал и не съм с него, ще издам и последната ти тайна. И последната. — Гласът му трепереше. Той отново отпусна глава на стената.

Побързах да се обърна. Сълзите по бузите му порозовяваха от раните по лицето му. Не можех повече да го гледам. Затичах се надолу по стълбището.

27

ЗАГОВОР

*Пърчиия щом тропне на вратата,
донася мор и чума непозната
и мрат децата, мрат децата.*

*А щом фитилът на свещта припламне в
синьо,
мнозина близки твои ще погинат.*

*Змия щом видиши свита пред огнище,
то значи глад и болест, вкъщи — нищо.*

*Ако тестото ти не втаса,
мякото се вкисва,
ако маслото ти не се избива,
ако се сrezжеш непохватно с нож,
ако кокошка кукурига посред нош,
на лошо всичко, знай, отива.*

— Отнякъде ще ни трябва кръв. — Кетрикен ме беше изслушала и сега го каза съвсем спокойно, все едно искаше чаша вино.

— Ще донеса кокошка — неохотно отвърна Лейси. — Трябва ми чувал, за да не вдигна шум...

— Върви тогава — каза ѝ Търпение. — Побързай. Занеси я в моята стая. Аз ще взема нож и леген и ще го направим там. После ще донесем тук само една чаша кръв. Колкото по-малко направим тук, толкова по-малко ще трябва да крием.

Първо бях отишъл при Търпение и Лейси, защото знаех, че никога няма да мога сам да вляза при престолонаследницата. Докато аз

се отбивах до стаята си, те ме бяха изпреварили при Кетрикен, привидно, за да й занесат специална билкова отвара, а всъщност тихо да я помолят да ми даде частна аудиенция. Тя бе освободила всичките си придворни дами и ги беше уверила, че Търпение и Лейси са ѝ достатъчни, после бе пратила Розмари да ме доведе. Сега момиченцето си играеше край огнището и унесено обличаше куклата си.

Когато Лейси и Търпение излязоха, Кетрикен ме погледна и каза:

— Ще оплискам роклята и леглото си с кръвта и ще пратя да повикат Уолас, за да му кажа, че се опасявам, че съм пометнала от падането. Но повече нищо не мога да направя, Фиц. Няма да позволя този човек да ме докосне, нито ще съм толкова глупава, че да изпия или изям нещо, приготвено от него. Правя го само за да отвлека вниманието му от краля. Няма и да кажа, че съм изгубила детето. А само, че се опасявам. — Говореше яростно. Вледених се. Тя толкова лесно приемаше онова, което правеше Славен, и предложеното от мен противодействие. Отчаяно ми се прииска да съм сигурен, че има защо да ми се довери. Кетрикен не споменаваше за коварство или зло. Просто обсъждаше стратегията като пълководец, който се подготвя за битка.

— Това ще е достатъчно — обещах ѝ аз. — Познавам принц Славен. Уолас ще се втурне при него с новината и той ще последва Уолас тук, колкото и да е непристойно. Няма да е в състояние да устои на изкушението, ще копнене със собствените си очи да види резултата от пъкленото си дело.

— Стига ми и това, че всички жени постоянно ми съчувствуваат за смъртта на Искрен. Ще ми дойде прекалено, ако трябва да ги слушам да говорят и за помятането на детето ми. Но щом се налага, ще го изтърпя. Обаче ако оставят стражата при краля?

— Веднага щом тръгнат насам, ще почукам на вратата и ще им отвлека вниманието. Ще се справя със стражата.

— Но ако отвлечеш вниманието им, как ще постигнеш нещо?

— Има... Ще имам помощник. — Поне така се надявах. Отново изругах, че Сенч никога не ми бе обяснил как да се свързвам с него в такива ситуации. „Довери ми се — винаги беше казвал той. — Аз наблюдавам и слушам където трябва. Викам те винаги, когато, няма опасност. Тайната остава тайна, когато я знае само един човек.“ Вече бях разкрил плана си пред огнището с надеждата Сенч някак си да ме

чуе. Надявах се за краткото време, което успеех да спечеля, той да намери начин да се вмъкне при краля и да му даде отдих от болката, за да издържи тормоза на Славен.

— Това е равносилно на мъчение — сякаш прочела мислите ми, тихо рече Кетрикен. — Да остави един старец на болката му. — Тя ме погледна в очите. — Нямаш ли ми достатъчно доверие, че не ми казваш кой е помощникът ти?

— Това не е моя тайна, а на краля — внимателно отвърнах аз. — Скоро, сигурен съм, ще трябва да ви бъде разкрита. Дотогава...

— Върви — освободи, ме Кетрикен и неловко се размърда на дивана си. — Както съм насищена, поне няма да се наложи да се преструвам. Само ще трябва да търпя човека, който се опитва да убие неродения си племенник и измъчва стария си баща.

— Тръгвам — побързах да кажа аз. Усещах, че гневът ѝ расте, и не исках да го разпалвам още повече. Всичко трябваше да е убедително за този маскарад. Кетрикен не биваше да показва, че знае истинската причина за падането си. На излизане се разминах с Лейси, която носеше табла с гърне. Търпение я следваше по петите. В гърнето нямаше чай. Докато минавах покрай придворните дами в преддверието, много внимавах да изглеждам загрижен. Реакциите им към молбата на Кетрикен да ѝ пратят личния лекител на крал Умен щяха да са съвсем искрени. Надявах се това да е достатъчно, за да измъкне Славен от леговището му.

Вмъкнах се в покоите на Търпение и оставил вратата откърхната. Зачаках. Замислих се за стареца, чиято болка постепенно се събуждаше. Веднъж я бях усетил. Ако тя ме измъчваше и някой безмилостно ме разпитваше, колко време щях да издържа? Накрая по коридора зашумоляха фусти и затрополиха стъпки. Някой отчаяно захлопа на кралската врата. Нямаше нужда да чувам думите, тонът разкриваше всичко. Чух уплашените молби на жените, сетне гневните въпроси на Славен, внезапно превърнали се в престорена загриженост. Чух го да вика Уолас от ъгъла, в който трябваше да се е свржал, долових възбуда в гласа му, докато му наредждаше незабавно да се погрижи за Кетрикен, която помятала.

Придворните дами отново притичаха покрай моята врата. Стоях неподвижно, затаил дъх. Това суетене, това мърморене трябваше да е Уолас, несъмнено натоварен с всевъзможни церове. Опитвах се да

запазя търпение. Опасях се, че замисълът ми се е провалил. После чух по-решителните крачки на Славен. Някой тичешком го настигна.

— Това е хубаво вино, идиот такъв, не го разливай — сгълча го принцът, после се отдалечиха. Отново зачаках. Дълго след като бях сигурен, че е влязъл в покоите на Кетрикен, се насилих да преброя до сто. Накрая се измъкнах навън и отидох при вратата на краля.

Почуках. Не силно. Но настойчиво. След малко някой попита кой е.

— Фицициарин — дръзко отвърнах аз. — Искам да видя краля.

Мълчание. После:

— Никой не може да влиза.

— По чия заповед?

— На принц Славен.

— Нося знак от краля, който ми позволява да го виждам винаги, когато искам.

— Принц Славен специално нареди да не те пускаме.

— Но това е било преди... — И сниших глас, за да прошепна няколко нечленоразделни срички.

— Какво каза?

Пак измърморих.

— Говори по-високо.

— Това не е за ушите на целия замък — взмутено възразих аз.

— Сега не е време да всяваме паника.

Подейства. Вратата се открехна.

— Какво има — изсъска мъжът.

Наведох се към него и се озърнах наоколо. Надникнах над рамото му в стаята и подозрително попитах.

— Сам ли си?

— Да! Казвай какво има. И дано да си е заслужавало!

Вдигнах ръце към устата си, сякаш не исках да чуе никой друг. Стражникът също се наведе към мен. Надух устни и в лицето му лъхна бял прах. Той се олюля и отчаяно затърка очи. Задушаваше се. Нощна мъгла: бърза и ефикасна. Често смъртоносна. Не ме интересуваше. Не че той ми бе изкълчил рамото. Този стражник можеше да не е стоял в преддверието на стаята на Умен и изобщо да не е знаел какво става вътре.

Бях пъхнал ръка в отвора на вратата и се борех с веригите, когато чух познато изсъскване:

— Махай се оттук. Остави вратата. Просто се махни. Не отключвай, глупак такъв! — За миг зърнах сипаничаво лице, после решително захлопнаха вратата под носа ми. Сенч имаше право. Щеше да е най-добре, ако Славен откриеше заключена врата и изгубеше време, докато хората му я разбият.

Оставаше ми по-трудната част. Слязох в кухнята, приятелски си побъбрих с готвачката и я попитах каква е тази суматоха горе. Дали престолонаследницата не е изгубила бебето си? Тя бързо ме заряза, за да потърси някой, който знаеше повече. Отидох в стаята на стражниците, за да изпия една бира и да се насиля да хапна нещо. Храната натежа в стомаха ми като чакъл. Никой не ми обръщаше внимание, но все пак присъствах там. Наоколо чувах клюки за падането на Кетри肯. Наблизо седяха двама стражници от Тилт и Фароу, едри, мудни мъже, които пиеха с бъкипските си другари. Едва се стърпях да остана на мястото си, докато ги слушах да обсъждат какво означава помятането на Кетри肯 за шансовете на Славен да седне на трона. Като че ли залагаха на коне.

Единственият друг слух, който си съперничеше с този, бе, че някакво момче видяло Пъгчивия край кладенеца на двора. Било към полунощ. На никого не му хрумваше да се запита какво е правило там момчето нито на каква светлина е видяло тази лоша поличба. Вместо това всички се кълняха да стоят надалеч от водата, защото това предзнаменование означавало, че кладенецът е опасен. Е, докато пиеха бира, нямаше от какво да се боят. Останах, докато не съобщиха, че Славен искал незабавно да пратят трима яки мъже с брадви в кралските покой. Това възбуди нови приказки и се възползвах от раздвижването, за да изляза и да отида в конюшнята.

Бях възнамерявал да потърся Бърич и да видя дали шутът го е открил. Вместо това се сблъсках с Моли, която слизаше по стръмното стълбище. Тя видя смаяното ми изражение и се засмя. Но смехът ѝ бе горчив и не стигна до очите ѝ.

— Защо си ходила при Бърич? — Попитах я и мигновено осъзнах колко груб е въпросът ми. Боях се, че е търсила помощ.

— Той ми е приятел — отвърна тя. После погледна над рамото ми. Продължавах да стоя на пътя ѝ. — Пусни ме да мина! — свирепо

изъсъска Моли.

Прегърнах я.

— Моли, моля те, Моли — казах, когато тя безсърдечно ме отблъсна. — Хайде да поговорим някъде, макар и само за малко. Не издържам да ме гледаш така. Държиш се, като че ли съм те напуснал, но аз винаги те нося в сърцето си. Не мога да съм с теб, но не защото не го желая.

Тя престана да се съпротивлява.

— Моля те — продължих аз.

Моли се огледа.

— Ще поговорим. За малко. Тук.

— Защо толкова ми се сърдиш?

Моли понечи да ми отговори рязко, после стисна устни.

— Защо смяташ, че чувствата ми към теб са централният стълб на живота ми — каза тя накрая. — Защо смяташ, че нямам други грижи, освен теб?

— Може би защото моите чувства към теб са такива — сериозно отвърнах аз.

— Не е вярно. — Поправи ме, сякаш бях дете, което настоява, че небето е зелено.

— Вярно е — не отстъпвах аз. Опитах се да я притегля към себе си, ала тя се вдърви в ръцете ми.

— Престолонаследникът Искрен беше по-важен за теб. Крал Умен е по-важен. Кетрикен и нейното неродено дете са по-важни. — Моли ги отброяваше на пръсти, като че ли броеше недостатъците ми.

— Знам какъв е дългът ми — тихо отвърнах аз.

— Аз пък знам на кого принадлежи сърцето ти — безизразно заяви тя. — Не на мен.

— Искрен е... вече не е тук, за да пази съпругата си, детето си и баща си — опитах се да я вразумя аз. — Така че засега трябва да ги поставя над собствения си живот. Над всичко, което ми е скъпо. Не защото ги обичам повече, а... — Безполезно потърсих нужните думи.

— Аз съм кралски човек.

— Аз пък не съм ничия. — Това бе най-самотното изречение на света. — И сама ще се грижа за себе си.

— Това няма да е вечно — възразих аз. — Някой ден ще бъдем свободни. Свободни да се оженим, да правим...

— Каквото ти заповядва твойт крал — довърши тя. — Не, Фиц. — Гласът ѝ излъчваше окончателност. Болка. Тя се отскубна от мен и заслиза по стълбището. Когато се отдалечи на две стъпала и сякаш цялата зима бушуваше помежду ни, Моли продължи:

— Трябва да ти кажа нещо — почти нежно рече тя. — Сега в живота ми има друг. Който е за мен онова, каквото е за теб твойт крал. Той е над собствения ми живот, над всичко, което ми е скъпо. Според собствените ти думи, не можеш да ме обвиняваш. — Моли отново ме погледна.

Не зная как съм изглеждал. Зная само, че тя се извърна, сякаш не можеше да понесе вида ми.

— И заради него си отивам. На по-сигурно място.

— Моля те, той не може да те обича колкото мен — промълвих аз...

Моли не ме погледна.

— Нито твойт крал може да те обича колкото мен... преди. Но. Не става въпрос за неговите чувства — бавно каза тя. — А за моите. Той трябва да е на първо място в живота ми. Нуждае се от това. Разбери го. Не че вече не те обичам. Просто не мога да поставя чувствата си над онова, което е най-добре за него. — Моли се спусна още две стъпала надолу. — Сбогом, Новия. — Прошепна тези последни думи съвсем тихо, ала те потънаха в сърцето ми, сякаш отпечатани с нажежено желязо.

Стоях на стъпалата и я гледах как си отива. Изведнъж това чувство и болката станаха прекалено познати. Затичах се след нея, хванах я за ръката и я дръпнах в мрака под стълбището.

— Моли. Моля те.

Тя мълчеше. Дори не се съпротивляваше.

— Какво да ти дам, какво да ти кажа, за да те накарам да разбереш какво представляваш за мен? Не мога просто така да те пусна!

— Но не можеш да ме накараш да остана. — Усетих, че нещо я напуска. Гняв, смелост, воля. Не зная как да го нарека. — Моля те — прошепна тя и думите ме прободоха, защото ме умоляваше. — Просто ме остави да си ида. Не усложнявай нещата. Не ме карай да плача.

Пуснах я, ала Моли не си тръгна.

— Много отдавна ти казах, че си като Бърич — предпазливо рече тя.

Кимнах в мрака, без да ме е грижа, че не може да ме види.

— В известен смисъл е така. И в същото време не си. Аз взимам решението за нас сега, както някога той е взел решение за тях двамата с Търпение. За нас няма бъдеще. Някой вече е спечелил сърцето ти. И пропастта между положението ни е прекалено голяма, за да я преодолее любовта. Зная, че ме обичаш. Но твоята обич е... различна от моята. Исках да споделяме целия си живот. Ти искаш да ме държиш в кутия, отделно от живота си. Не мога да съм жената, при която идваш, ако нямаш по-важна работа. Дори не зная какво правиш, когато не си при мен. Никога не си го споделял.

— Няма да ти хареса — отвърнах аз. — По-добре да не знаеш.

— Не ми говори така — гневно прошепна Моли. — Не разбираш ли, че тъкмо това не мога да приема? Ти дори не ми позволяваш да го решаваш сама. Не можеш да вземеш това решение вместо мен. Нямаш право! Щом не можеш да ми го кажеш, как да ти вярвам, че ме обичаш?

— Аз убивам хора — чух се да изричам. — За краля. Аз съм убиец, Моли.

— Не ти вярвам — промълви тя. Прекалено бързо. Гласът ѝ едновременно излъчваше ужас и презрение. Част от нея знаеше, че съм ѝ казал истината. Най-сетне. Докато ме чакаше да призная, че съм я излъгал, помежду ни плъзна страшна тишина, кратка, ала ледена. — Ти убиец? Онзи ден ти дори не успя да минеш покрай стражниците, за да видиш защо плача! Нямаше смелост да им се противопоставиш заради мен! Но искаш да ти повярвам, че убиваш хора за краля! — Моли задавено изхлипа от гняв и отчаяние. — Защо ми казваш такива неща? Защо точно сега? За да ме впечатлиш ли?

— Ако смятах, че това ще те впечатли, сигурно щях да ти го кажа отдавна — признах аз. И не лъжех. Способността ми да пазя тайни се основаваше на страха ми, че ако кажа на Моли, ще я изгубя. И бях прав.

— Лъжи — повече на себе си, отколкото на мен рече тя. — Лъжи, само лъжи. От самото начало. Бях ужасно глупава. Казват, че ако човек те удари веднъж, ще те удари пак. Същото се отнася за лъжите. Но аз останах, слушах и вярвах. Каква глупачка съм била! —

Последните думи бяха толкова яростни, че се отдръпнах. Моли се отдалечи от мен. — Благодаря ти, Фицициарин — студено и официално каза тя. — Ти ме улесни. — И се обърна да си тръгне.

— Моли — простенах аз. Посегнах да я хвана за ръката, но тя се завъртя и понечи да ме зашлеви.

— Не ме докосвай — тихо ме предупреди Моли. — Никога повече не смей да ме докоснеш!

И си отиде.

След известно време си спомних, че стоя в мрака под стълбището на Бърич. Треперех от студ и още нещо. Оголих зъби. Не бе нито усмивка, нито ръмжене. Винаги се бях страхувал, че лъжите ми ще ми отнемат Моли. Но истината за миг беше разсякла онова, което лъжите ми години наред бяха крепили. Какво заключение трябваше да си направя? Бавно се качих по стълбището и почуках на вратата.

— Кой е — попита Бърич.

— Аз. — Той отключи и ме пусна вътре. — Какво правеше Моли тук — попитах го, без да ме е грижа как може да прозвучи това, без да ме интересува, че превързаният шут е до Бърич. — Помощ ли искаше?

Бърич се прокашля.

— Дойде за билки — неловко отвърна той. — Не можах да ѝ помогна. Нямах каквото ѝ трябваше. После дойде шутът и тя остана да го превържем.

— Търпение и Лейси имат билки. Много — отбелязах аз.

— И аз така ѝ казах. — Бърич се извърна и започна да разтребва нещата, които му бяха трябвали за шута. — Не искала да ходи при тях.

— В гласа му имаше нещо, почти подканда да му задам следващия въпрос.

— Тя си отива — промълвих аз. — Отива си. — Седнах на един стол пред огнището и стиснах ръце между коленете си. Усетих, че се люлея, и се опитах да спра.

— Успя ли — тихо попита шутът.

Спрях да се люлея. Кълна се, че за миг нямах представа какво ме питат.

— Да — отвърнах накрая. — Да, струва ми се, че успях. — Бях успял и да изгубя Моли. Да изчерпя всичките ѝ запаси от вярност и любов, като ги приемам за даденост. Бях успял да съм толкова логичен,

практичен и предан на своя крал, че току-що бях изгубил всянакъв шанс за личен живот. Погледнах Бърич. — Обичаше ли Търпение — попитах го неочеквано. — Кога реши да я изоставиш?

Шутът се сепна, после се опули. Значи имаше тайни, които не знаеше дори той. Лицето на Бърич притъмня като буреносен облак и той скръсти ръце на гърдите си. Можеше да ме убие, помислих. Или просто се опитваше да не излее болката си.

— Моля те — прибавих аз. — Трябва да зная.

Той ме изгледа гневно, после внимателно отвърна:

— Аз не съм непостоянен човек. Ако съм я обичал, значи все още я обичам.

Така. Значи никога нямаше да престане да ме боли.

— Но въпреки това си решил...

— Някой трябваше да реши. Търпение не искаше да проумее неизбежното. Някой трябваше да сложи край на мъките и на двама ни.

Както бе решила за нас Моли. Опитах се да измисля какво да правя. Не ми хрумваше нищо. Погледнах шута и го попитах:

— Добре ли си?

— По-добре от теб — искрено отвърна той.

— Имах предвид рамото ти. Нали беше...

— Изкълчено, не счупено. Много по-добре е от твоето сърце.

Малко духовитости. Не бях знал, че може да се шегува с толкова много съчувствие. Добротата му ме бълсна към ръба на прекършването.

— Не зная какво да правя — покрусено казах аз. — Как да живея сега?

Бутилката с бренди тихо изтрака, когато Бърич я постави в средата на масата. Прибави и три чаши.

— Трябва да пийнем — заяви той. — За Моли — дано си намери щастие някъде. Желаем ѝ от все сърце.

Пихме и Бърич отново напълни чашите.

Шутът разклати течността в своята и попита:

— Разумно ли е точно сега?

— Точно сега ми писна да съм разумен — отвърнах аз. — Предпочитам да съм шут.

— Не знаеш какво говориш — рече шутът. Въпреки това вдигна чаша в наздравица. За всички шутове. И за краля.

Положихме искрени усилия, ала съдбата не ни даде достатъчно време. Прекъсна ни решително чукане на вратата. Okaza се Лейси, с кошница в ръка. Бързо влезе и затвори.

— Изхвърлете това — помоли тя и изтърси закланата кокошка на масата.

— Я, вечеря — въодушевено заяви шутът.

В първия момент тя не го разбра. После побесня.

— Докато ние си залагаме живота и репутацията, вие пиянствате! — Рязко се обърна към Бърич. — За двайсет години не си научил, че това не решава нищо!

Бърич дори не мигна, а философски отбеляза:

— Някои неща не могат да се решат. Пиенето ги прави много по-поносими. — После с лекота се изправи и стабилно застана пред нея. Годините на пиене, изглежда, го бяха научили да го понася добре. — Искаш ли нещо?

Лейси за миг прехапа устни. И реши да приеме предложената от него посока на разговора.

— Да се избавя от тази кокошка. И мехлем за натъртвания.

— Никой ли не ходи при лечителя — без да се обръща конкретно към никого, попита шутът. Лейси не му обърна внимание.

— Това е поводът да дойда тук, така че по-добре да се върна с мехлем, в случай че някой поиска да го види. Истинската ми задача беше да намеря Фиц и да го попитам дали знае, че стражниците разбиват с брадви вратата на крал Умен.

Кимнах. Нямах намерение да опитвам стабилната поза на Бърич. Шутът обаче скочи и извика:

— Какво? — После се обърна към мен. — Нали каза, че си успял! Що за успех е това?

— Най-доброто, на което съм способен за толкова кратко време — отвърнах аз. — Или ще се получи, или няма. Вече сме направили всичко по силите си. Освен това я се замисли. Това е яка дъбова врата. Ще им отнеме доста време да я разбият. И после предполагам, ще установят, че вътрешната врата на кралската спалня също е заключена.

— Как успя? — Тихо попита Бърич.

— Не съм — откровено отвърнах аз и погледнах шута. — Засега ти казах достатъчно. Време е за малко доверие. — Обърнах се към Лейси. — Как са Кетрикен и Търпение? Как мина маскарадът?

— Прилично. Кетрикен е доста натъртена и не съм чак толкова сигурна, че бебето е вън от опасност. Помятането при падане не винаги е незабавно. Но да не мислим за най-лошото. Уолас е загрижен, но не прави нищо. За човек, който се обявява за лечител, той знае удивително малко за билките. Що се отнася до принца... — Лейси изсумтя и замълча.

— Никой ли освен мен не смята, че е опасно да се разпространяват слухове за помятане — безгрижно попита шутът.

— Нямах време да измисля нищо друго — отвърнах аз. — След ден-два тя ще отрече този слух и ще каже, че по всичко личи, че детето е добре.

— Така. Засега закрепихме положението — отбеляза Бърич. — Ами после? Ще позволим ли да отведат краля и Кетрикен в Трейдфорд?

— Довери ми се. Искам само един ден доверие — предпазливо казах аз. Надявах се, че времето ще е достатъчно. — А сега трябва да се разделим и да продължим нормалния си живот.

— Един управител на конюшня без коне и един шут без крал — рече шутът. — С Бърич можем да продължим да пием. Мисля, че при тези обстоятелства това е нормален живот. Що се отнася до теб, Фиц, нямам представа с каква титла се кичиш напоследък, камо ли какво нормално правиш по цял ден. Следователно...

— Никой няма да седи и да пиянства — зловещо заяви Лейси. — Оставете бутилката и бъдете нащрек. И се разделете, както каза Фиц. В тази стая беше казано и направено достатъчно, за да ни обесят за измяна. Освен теб, разбира се, Фицицарин. За теб трябва да е отрова. Забранено е да се бесят хора с кралска кръв.

Думите й имаха вледеняващо въздействие. Бърич взе тапата и запуши бутилката. Лейси първа си тръгна с гърненце мехлем в кошницата. Малко по-късно я последва шутът. Когато оставил Бърич, той скубеше последните най-упорити пера на кокошката. Този човек не хвърляше нищо.

Излязох и посқитах навън. Озъртах се за сенки. Кетрикен си почиваше, а точно сега едва ли щях да изтърпя вечното бърене на Търпение. Ако шутът беше в стаята си, причината бе, че не иска компания. А ако не беше там, нямах представа къде може да е. Бъкип гъмжеше от чужденци като болно куче от бълхи. Минах през кухнята и

откраднах малко джинджифилови сладки. После продължих да обикалям, като се мъчех да не мисля, да си придам безцелен вид, докато крачех към колибата, където някога бях скрил Нощни очи. Сега тя бе празна и студена. Моят вълк отдавна не беше ходил там. Предпочиташе гористите хълмове над Бъкип. Но не чаках дълго преди сянката му да пресече прага.

Може би най-голямата утеха на осезателното обвързване е това, че никога няма нужда от обяснения. Не се налагаше да му описвам събитията от последния ден, нито да търся думи, за да му разкрия чувствата си, след като Моли ме бе напуснала. Той също не задаваше въпроси и не изразяваше съчувствието си. Човешките събития не означаваха нищо за него. Подтикна го силата на емоциите ми, не причините. Просто дойде и клекна до мен на пръстения под. Прегърнах го и притиснах лице към козината му.

„Странни са човешките глутници — отбеляза Нощни очи след малко. — Как може да ловувате заедно, след като не сте в състояние всички да тичате в една и съща посока?“

Не отговорих. Не знаех отговора, а и той не очакваше отговор.

Нощни очи се наведе и почеса със зъби предната си лапа. После повдигна глава, изтръска се и попита: „Къде ще търсиш женска сега?“

„Не всички вълци имат женски.“

„Водачът винаги има. Как иначе ще се размножава глутницата?“

„Моят водач има женска и тя е бременна. Може би вълците са прави и хората трябва да ги последват. Може би само водачът трябва да има женска. Такова решение преди много години е взел Сърцето на глутницата. Че не може едновременно да има женска и водач, когото да следва от все сърце.“

„Той е по вълк, отколкото признава. — Мълчание. — Донесе ли джинджифилови сладки?“

Дадох му ги и той лакомо ги излапа.

„Липсваха ми сънищата ти.“

„Това не са сънища. Това е моят живот. Добре си дошъл в тях, стига Сърцето на глутницата да не ни се сърди. Споделеният живот е по-хубав. — Мълчание. — Ти предпочиташ да споделяш живота на някоя женска.“

„Слабост е да искаш нещо прекалено много.“

Нощни очи запремигва. „Ти обичаш прекалено силно. Моят живот е много по-прост.“

Той обичаше само мен.

„Така е. Единствената трудност е, че никога няма да го повярвам.“

Тежко въздъхнах. Нощни очи внезапно кихна, после се отръска. „Не обичам този миши прах. Но преди да си тръгна ме почеси зад ушите с тези твои толкова сръчни ръце. Не мога да го правя, без да се драскам.“

Почесах го зад ушите, по гушата и по тила, докато не се затъркаля по гръб като кутре.

— Псе — нежно му казах аз.

„Ще си платиш за тази обида!“ Той се претърколи, скочи на крака, силно ме ухапа през ръкава, хукна навън и изчезна.

Повдигнах ръкава си, за да погледна дълбоките бели вдълбнатини. Нямаше кръв. Вълчи хумор.

Краткият зимен ден свършваше. Върнах се в замъка и се насилих да мина през кухнята, за да дам възможност на готвачката да ми разкаже всички клюки. Тя ме натъпка до пръсване със сливов сладкиш и овнешко, докато ми разправяше за вероятното помятане на Кетрикен и за това как разбили външната врата на краля, след като стражникът му ненадейно умрял от удар.

— А после и втората врата, и принц Славен през цялото време се суетял и ги карал да бързат от страх, че нещо е сполетяло и самия крал. Но когато влезли, въпреки ужасната врява, кралят спял като къпан. Толкова дълбоко, че изобщо не успели да го събудят, за да му кажат, че са разбили вратите му.

— Удивително — съгласих се аз и Сара продължи с по-маловажните слухове. Установих, че напоследък те са съсредоточени главно върху това кой е включен в списъка за Трейдфорд. Готвачката заминаваше заради своите прочути сладки с касис. Тя не знаеше кой ще поеме бъкипската кухня, но несъмнено щял да е някой от стражниците. Славен ѝ казал, че можела да вземе най-хубавите си котли и гърнета, за което му била благодарна, но щяло да ѝ липсва западното огнище, защото никога не била готвила на по-добро, тъй като теглело точно колкото трябва и куките за мясо били на нужната височина. Слушах я и се опитвах да мисля само за нейните думи, да

потъна в подробностите от живота ѝ, които тя смяташе за важни. Стражата на престолонаследницата, научих аз, щяла да остане в Бъкип, както и малцината, които все още носеха цветовете на крал Умен. Откакто бяха изгубили привилегията да охраняват покоите му, те унило обикаляха без работа. Ала Славен настоял да останат, за да поддържали кралско присъствие в Бъкип. Розмари щяла да замине заедно с майка си, но това не било изненада, като се имало предвид коя е господарката им. Федрен оставал, както и Меден. Виж, неговият глас щял да ѝ липсва, но навярно след време щяла да свикне с фароуското чуруликане.

Изобщо не ме попита дали заминавам.

Докато се качвах по стълбището в стаята си, се опитвах да си представя Бъкип празен. Щеше да се поднася само простата войнишка храна, която познаваха готвачите на ратниците. Докато стигнеха хранителните запаси. Предполагах, че още преди да е дошла пролетта, менюто ни ще включва много дивеч и водорасли. Повече се беспокоях за Търпение и Лейси, отколкото за себе си. Непретенциозната обстановка и храна не ме плашеха, но те двете не бяха свикнали с такъв живот. Поне щяхме да слушаме Меден, ако след като го изоставеха в Бъкип не го обземеше присъщата му меланхолия. И Федрен. Вече нямаше да има много ученици и двамата с Търпение може би най-сетне щяха да се заемат с производството на хартия. Опитвах се да измисля бъдеще за всички ни.

— Къде си ходил, копелдако?

Беше Ведра. Дебнеше ме. Осезанието ме бе предупредило за нея. Дори не мигнах.

— Навън.

— Смърдиш на псе.

— Поне имам оправданието, че съм бил при псета. При малкото, останали в конюшнята.

Трябваха ѝ няколко секунди, докато усети обидата в любезнния ми отговор.

— Смърдиш на псе, защото си наполовина куче. Див магъосник.

Едва не отговорих с някоя забележка за майка ѝ. Вместо това изведнъж наистина си спомних майка ѝ.

— Помниш ли когато започвахме да се учим да пишем? Майка ти винаги те караше да носиш мръсна риза, защото цялата се

оплискваше с мастило.

Тя се нацупи и отвсякъде обърна забележката в ума си, за да открие някакво оскърбление или унижение.

— И какво от това — накрая попита Ведра, тъй като не можеше да я остави без отговор.

— Нищо. Просто си го спомних. Имаше време, когато ти помагах с уроците.

— Това няма нищо общо със сега — гневно заяви тя.

— Права си, няма. Това е моята врата. Да влезеш с мен ли искаш?

Ведра се изплю на пода в краката ми. Кой знае защо, реших, че нямаше да го направи, ако не напускаше Бъкип със Славен. Това вече не бе неин дом и тя се чувстваше свободна да го мърси. Постъпката ѝ ми говореше много. Тя не очакваше да се завърне тук.

Влязох в стаята си, заключих вратата и спуснах тежкото резе. Отидох да проверя прозореца и установих, че капациите са затворени. Надзърнах под леглото. Накрая седнах на стола пред огнището и задрямах. Чаках да ме повика Сенч.

Събуди ме чукане на вратата.

— Кой е — извиках аз.

— Розмари. Престолонаследницата иска да ви види.

Докато отключах, детето си бе отишло. Припряно пооправих дрехите си и забързах към покоите на Кетрикен. Пътъм отбелязах разбитата врата на Умен. На прага стоеше едър стражник. От Вътрешните херцогства. Непознат.

Кетрикен седеше на дивана край огнището. Няколко групички придворни дами клюкарстваха въглите, ала тя седеше сама. Очите ѝ бяха затворени. Изглеждаше толкова изтощена, че се зачудих дали съобщението на Розмари не е някаква грешка. Но лейди Надежда ме заведе при Кетрикен и ми донесе ниско столче. Предложи ми чаша чай и аз приех. Щом придворната дама се отдалечи, престолонаследницата вдигна клепачи.

— А сега — попита тя толкова тихо, че трябваше да се наведа към нея, за да я чуя.

Въпросително я погледнах.

— Умен спи. Не може вечно да спи. Каквото и да са му дали, действието му ще премине и пак ще сме на изходна позиция.

— Наближава церемонията по коронясането на престолонаследника. Може би принцът ще е зает с нея. Несъмнено трябва да му шият и мерят нови дрехи и така нататък. Това може да отвлече вниманието му от краля.

— А после?

Лейди Надежда се върна с чая и след като ѝ благодари, седна до нас. Кетрикен немощно се усмихна и попита дали и тя може да получи една чаша. Почти се засрамих, когато видях колко бързо скача на крака придворната дама.

— Не зная — в отговор на предишния ѝ въпрос казах аз.

— Аз обаче зная. Кралят ще е на сигурно място в моите Планини. Там ще го уважават и ще го пазят и може би Джоунки ще... а, благодаря ви, Надежда. — Кетрикен взе чашата и отпи, докато лейди Надежда заемаше мястото си.

Усмихнах се на престолонаследницата и грижливо подбрах думите си.

— Но до Планините има много път, милейди, и по това време на годината времето е суворо. Докато вестоносецът стигне, за да поиска цяра, вече ще е почти пролет. Има и други места, които могат да предложат лек за болката ви. Беърнс или Рипон например, ако ги помолим. Нали знаете, достойните херцози на тези провинции не могат да ви откажат нищо.

— Зная — уморено се усмихна Кетрикен. — Но точно сега те имат такива проблеми, че се колебая да искам нещо от тях. Освен това коренчето, което наричаме „вечна билка“, расте само в Планините. Мисля, че ако е достатъчно решителен, вестоносецът може да стигне дотам. — Тя отново отпи от чая си.

— Кого да пратим с такава молба? Това е най-трудният въпрос — отбелязах аз. Престолонаследницата не може да не разбираше трудностите да пратим болния старец на зимно пътуване в Планините. Той не можеше да замине сам. — Пратеникът трябва да е надежден и със силна воля.

— Май говориш за жена — саркастично подметна Кетрикен и Надежда весело се засмя, по-скоро зарадвана, че настроението на престолонаследницата се е подобрило, отколкото развеселена от остроумието ѝ. Кетрикен замръзна с чаша, поднесена към устните си.

— Навярно би трябвало да отида аз, за да се погрижа лично за това — прибави тя и се усмихна, когато я зяпнах. Ала лицето ѝ бе сериозно.

Продължихме да разговаряме за общи неща и Кетрикен ми даде рецепта от несъществуващи билки, които обещах да се опитам да ѝ осигуря. Струваше ми се, че съм разбрал какво иска да ми каже. Когато се извиних и се прибрах в стаята си, се зачудих как ще й попреча да изпревари с действията си Сенч.

Тъкмо бях заключил и спуснал резето, когато усетих течението. Обърнах се и видях, че входът към покоите на Сенч е отворен. Уморено се качих по стълбището. Умирах за сън, но знаех, че ако легна, няма да мога да затворя очи.

Когато влязох в стаята, усетих примамлива миризма на храна и внезапно разбрах, че съм гладен. Сенч вече седеше до масичката.

— Седни и хапни — напрегнато ми каза той. — Трябва да обмислим нещата.

На втората хапка от месния пай Сенч тихо ме попита:

— Колко време според теб можем да държим крал Умен в тази стая?

Сдъвках храната, прегълтнах и казах:

— Никога не съм можел да открия как се влиза тук.

— О, има си начини. И тъй като се налага да се носи храна и други неща, неколцина знаят за тях, без всъщност да знаят точно какво знаят. Бърлогата ми е свързана с няколко стаи, които редовно се снабдяват с провизии за мен. Но животът ми беше много по-прост, когато носеха храна и бельо за лейди Дайми.

— Как ще се справяш, след като Славен замине за Трейдфорд?

— Най-вероятно не толкова лесно, колкото сега. Някои задачи ще се изпълняват по навик, ако останат хората с навиците, несъмнено. Е, когато храната започне да свършва, някой ще се зачуди защо се складират запаси в неизползвана част на замъка. Но ставаше дума за удобството на Умен, не за моето.

— Зависи как ще изчезне кралят. Ако Славен реши, че е напуснал крепостта по обикновения начин, известно време ще можеш да го държиш тук. Но ако знае, че е все още в Бъкип, няма да се спре пред нищо. Подозирам, че първата му заповед ще е да прати мъже с чукове да разбият стените в кралската спалня.

— Грубо, но резултатно — съгласи се Сенч.

— Намери ли му сигурно място в Беърнс или Рипон?

— Толкова бързо ли? Не, разбира се. Ще трябва да го крием тук дни, а може би и седмици преди да пригответ мястото. И после ще трябва тайно да го измъкнем от крепостта. Това означава да подкупим хора и да знаем кога ще пазят на портата. За съжаление хората, които могат да бъдат подкупени да направят нещо, по-късно могат да бъдат подкупени и да го издадат. Освен ако не ги сполети нещастие. — Той ме погледна.

— Не се грижи за това. Има и друг начин да напуснеш Бъкип — отвърнах аз. Имах предвид моя „вълчи“ изход. — По-сериозният ни проблем е Кетрикен. Тя ще действа на своя глава, ако скоро не разбере, че имаме план. Мислите ѝ са я отвели в същата посока като твоите. Предлага довечера да отведе Умен в Планините.

— Бременна жена и болен старец посред зима ли? Смешно. — Той замълча за миг. — Но никой не го очаква. Няма да ги търсят в тази посока. И с керваните, които Славен праща по реката, още една жена и нейният болен баща няма да привлекат вниманието.

— Въпреки това е смешно — възразих аз. Не ми харесаха заинтригуваните искрици, които заблестяха в очите му. — Кой ще тръгне с тях?

— Бърич. Това ще го спаси от алкохолна смърт и освен това той ще се грижи за животните им. Ти ще ги придружиш ли?

— Знаеш, че ще ги придружа — неохотно отвърнах аз. — Но Умен няма да издържи на такова пътуване.

— По-вероятно е да издържи на такова пътуване, отколкото да оцелее при Славен. Болестта ще продължи да разяжда живота му, където и да се намира. — Той се намръщи още повече.

— Но нямам представа защо напоследък го разяжда много по-бързо.

— От студа. И тормоза. Те си казват думата.

— Тук-там по пътя има странноприемници. Мога да им намеря малко пари. Умен почти не прилича на себе си и няма защо да се боим, че ще го познаят. С Кетрикен ще е по-трудно. Малко са жените с нейния цвят на кожата и ръст. И все пак, дебело облечена, можем да я направим по-пълна. Ще скрие косата си под качулка и...

— Не говориш сериозно.

— До утре вечер — отвърна Сенч. — Трябва да направим нещо до утре вечер. Защото тогава сънотворното, което дадох на Умен, ще престане да действа. Навярно повече няма да има покушения срещу Кетрикен, поне докато не замине за Трейдфорд. Но щом попадне във властта на Славен, е, по време на пътуване могат да се случат много злополуки. Подхлъзване от гемия в ледената вода, подплашен кон, развалено месо. Ако е наполовина толкова добър, колкото сме ние, неговият убиец ще успее.

— Убиецът на Славен ли?

Сенч ме погледна съчувствено.

— Ти да не мислиш, че нашият принц сам ще може стъпалата с чернило и мас? Кой мислиш, че е?

— Ведра. — Името само изскочи от устата ми.

— Тогава очевидно не е тя. Не, ще се окаже някой невзрачен човечец с любезно държане и уседнал живот. Ако изобщо успеем да го разкрием. Е, засега да оставим това. Макар че няма по-голямо предизвикателство от преследването на друг убиец.

— Уил — промълвих аз.

И бързо му разказах за Уил. Докато ме слушаше, очите му се разширяваха.

— Блестящо — възхитено каза той. — Умел убиец. Цяло чудо е, че досега никой не се е сетил.

— Умен може да се е сетил — тихо отвърнах аз. — Но неговият убиец може да не е успял да научи...

Сенч се отпусна на стола си и замислено каза:

— Умен е достатъчно сдържан, за да му хрумне такава, идея и да я скрие дори от мен. Но се съмнявам, че Уил е нещо повече от шпионин. Ужасен шпионин, да, няма грешка. Трябва да си особено предпазлив. Но мисля, че засега няма нужда да се боим, че е убиец. — Сенч се прокашля. — Е, добре. Сега е още по-ясно, че трябва да бързаме. Бягството трябва да е от стаята на краля. Намери начин пак да отвлечеш вниманието на стражата.

— По време на коронясването...

— Не. Не можем да чакаме толкова. Утре вечер. Не по-късно.

— Трябва да почакаме! Иначе няма да успеем да изпълним целия план. Искаш до утре вечер да подгответя Кетрикен и Бърич, което значи

да им разкрия твоето съществуване. И Бърич ще трябва да се погрижи за коне и провизии...

— Товарни коне. Не ездитни. Прекалено бързо ще ги забележат. И носилка за краля.

— Товарни коне имаме предостатъчно, защото ни останаха само такива. Но Бърич ще се опъва кралят и Кетрикен да яздят толкова груби животни.

— И муле за него. Ще се преструват на скромни хора. Не бива да привлечем вниманието на разбойници.

Изсумтях, когато си представих Бърич, яхнал муле.

— Невъзможно — тихо заяви аз. — Времето няма да ни стигне. Трябва да стане в нощта на коронясването. Когато започне пиршеството.

— Всичко, което трябва да се направи, може да се направи — въврази Сенч и за миг се замисли. — Навярно имаш право. Славен няма да си позволи да направи нещо на Умен преди церемонията. Ако краля го няма, нито един от крайбрежните херцози няма да даде съгласието си. Славен ще трябва да му даде обезболяващите билки, за да си осигури покорството му, ако не друго. Добре тогава. Вдругиден. През нощта. И ако утре непременно се наложи да се свържеш с мен, хвърли горчива кора в огнището. Не много, нямам желание да ме одимяваш. Една шепа. Аз ще ти отворя.

— Шутът ще иска да тръгне с краля — казах.

— Невъзможно — отсече Сенч. — Няма как да го дегизираме. Само ще увеличи опасността. Освен това оставането му ни е необходимо. Имаме нужда от помощта му, за да подгответим бягството.

— Мисля, че това няма да промени решението му.

— Остави шута на мен. Мога да го накарам да разбере, че животът на краля зависи от това безпрепятствено да напусне Бъкип. Трябва да се създаде „атмосфера“, в която изчезването на краля и престолонаследницата да не се възприеме като... е, добре. Остави тази работа на мен. Аз ще ги накарам да се откажат от разбиването на стените. Ролята на Кетрикен е лесна. Просто трябва рано да се оттегли от церемонията, да заяви, че иска да спи до късно, и да отпрати прислугата си. Да нареди да не я беспокоят, докато не ги повика. Ако всичко мине добре, ще успеем да осигурим на Умен и Кетрикен по-голямата част от нощта, за да се отдалечат. — Той ми се усмихна. — Е,

като че ли няма повече да обмисляме. Не, не. Зная, че нищо не е установено. По-добре. Така сме по-гъвкави. А сега върви да поспиш, момко. Утре те очаква тежък ден. Пък и имам работа. Трябва да пригответя достатъчно лекарства за Умен, че да му стигнат до Планините. И да ги опаковам. Бърич може да чете, нали?

— Отлично — уверих го аз. Замълчах за миг. — Излизал ли си из крепостта снощи, към полунощ? Говори се, че видели Пъпчивия. Според някои това означавало, че водата в кладенеца е отровна. Други смятат, че е лоша поличба за коронясването на Славен.

— Е, може и да съм излизал — подсмихна се Сенч. — Ще имат толкова много поличби и предзнаменования, момко, че изчезването на краля и престолонаследницата ще им се стори съвсем естествено. — Той се ухили като хлапак и в зелените му очи проблеснаха старите дяволити искрици. — Върви да си починеш. И разкрий плановете ни на Бърич и Кетрикен. Аз ще говоря с Умен и шута. Никой друг не бива да знае нищо. Донякъде можем да се доверим на късмета. Но за останалото се довери на мен!

Смехът, който ме следваше, докато слизах по стълбището, не ме успокои.

28

ИЗМЕНИ И ПРЕДАТЕЛИ

Принц Славен беше единственото дете на крал Умен и кралица Желана, оцеляло при раждането си. Някои твърдят, че акушерките не се грижели за кралицата и не полагали усилия да спасят бебетата ѝ. Други смятат, че в желанието си да спестят на кралицата родилните мъки, акушерките ѝ давали твърде много обезболяващи билки. Ала тъй като само две от мъртвородените ѝ деца били носени повече от седем месеца в утробата ѝ, повечето акушерки смятат, че вината е в опиатите, които кралицата използвала, както и в лошия ѝ навик да носи ножа на колана си, след като е всеизвестно, че това носи нещастие на жена в детеродна възраст.

Не успях да заспя. Винаги когато прогонвах тревогите за крал Умен от ума си, мястото им заемаше Моли. Мислите ми бяха в хаос. Обещах си, че веднага щом крал Умен и Кетрикен са в безопасност, ще намеря начин да си върна Моли от онзи, който я беше откраднал от мен. След като взех това решение, се обърнах на другата страна и се загледах в мрака. Все още бе нощ, когато станах от леглото. Промъкнах се покрай празните ясли и спящите животни и безшумно се качих по стълбището на Бърич. Той ме изслуша и внимателно попита:

— Сигурен ли си, че не си сънувал кошмар?
— Ако е било сън, той продължава през целия ми живот — тихо казах аз.
— И аз започвам да се чувствам така. — Разговаряхме на тъмно. Бърич все още лежеше на леглото си, аз седях на пода до него и шепнх. Не исках да пали огън, нито дори свещ — нямах желание някой да се зачуди защо така внезапно е нарушил навиците си.

— За да свършим за два дни всичко, което иска той, трябва още от първия опит идеално да изпълняваме всяка задача. Ще се справиш ли?

Той мълчеше. В мрака не виждах лицето му.

— Три здрави коня, муле, носилка и провизии за трима. И всичко без никой да забележи. — Отново мълчание. — Не мога да натоваря краля и престолонаследницата и да ги изведа през портата на Бъкип.

— Нали знаеш онази елшова горичка, където имаше дупка на лисица? Скрий конете в нея. Кралят и Кетрикен ще дойдат там. — Неохотно прибавих: — Вълкът ще те заведе при тях.

— Трябва ли и аз, и те да знаем какво правиш? — Тази мисъл го отвращаваше.

— Използвам всички средства, с които разполагам. И не го приемам като теб.

— Колко време можеш да споделяш ума на звяр, който се чеше и ближе, който се тъпче с мърша, който полудява, ако женската се е разгонила, който мисли само за следващото си ядене, преди да приемеш неговите дейности като свои? Тогава в какво ще се превърнеш?

— В стражник.

Въпреки волята си Бърич се засмя, после каза:

— Говорех сериозно.

— И аз. За краля и престолонаследницата. Трябва да измислиш как да изпълним задачата. Вече не ме интересува какво ще пожертвам.

Бърич не отговори веднага.

— Значи някак си трябва да изведа четири животни и носилка от Бъкип, без да възбудя ничий интерес, така ли?

Кимнах в мрака, после попитах:

— Възможно ли е?

— Останали са един-двама коняри, на които имам доверие — неохотно отвърна той. — Това не е услуга, която ми се ще да искам. Не желая някой момък да увисне на въжето заради нещо, за което съм го помолил. Но предполагам, че няма да има проблем, ако се престорим, че пращаме поредния керван по реката. Обаче моите момчета не са глупави, аз не взимам глупци в конюшнята. Щом се разчуе, че кралят е изчезнал, бързо ще се досетят.

— Избери някой, който обича краля.

Бърич въздъхна.

— За провизиите. Няма да са охолни дажби. По-скоро войнишки. Трябва ли да осигуря и зимно облекло?

— Не. Само за себе си. Кетрикен ще си вземе каквото ѝ трябва. А Сенч ще се погрижи за нуждите на краля.

— Сенч. Това име ми е почти познато. Май съм го чувал някога.

— Според официалната версия отдавна е умръял. Преди това са го виждали в крепостта.

— Да живее толкова години като сянка — удиви се Бърич.

— И възнамерява да продължи да живее като сянка.

— Не се бой, няма да го издам — обидено рече той.

— Зная. Просто съм толкова...

— Зная. Е, върви тогава. Вече ми каза достатъчно, за да изпълня задачата си. Ще чакам с конете и провизиите. По кое време?

— Някъде през нощта, докато гуляят още тече. Не зная. Все никак ще ти съобщя.

— Веднага щом се стъмни, ще отида там и ще чакам.

— Благодаря ти.

— Той е мой крал. Тя е престолонаследницата. Няма нужда да ми благодариш, че изпълнявам дълга си.

Оставих го и слязох по стълбището. Криех се в сенките и използвах всички сетива, които имах, за да съм сигурен, че никой не ме следи. Щом излязох от конюшнята, се запромъквах между складовете, кочините и кошарите, от сянка на сянка, към старата колиба. Нощни очи задъхано ме посрещна. „Какво има? Защо ме викаш от лова ми?“

„Утре вечер. Може да ми потрябваш. Ще бъдеш ли в крепостта, за да дойдеш бързо, ако те повикам?“

„Разбира се. Но защо ме повика сега? Нямаше нужда да си толкова близо до мен, за да ми поискаш толкова пристрастина.“

Приклекнах в снега. Той се приближи до мен и отпусна глава на рамото ми. Силно го прегърнах.

„Глупост — безцеремонно рече Нощни очи. — Хайде, върви. Ще съм тук, ако ти потрябвам.“

„Благодаря.“

„Братко.“

Като се опитвах да вървя крадешком и в същото време да побързам, се прибрах в стаята си. Заключих вратата и си легнах. Възбудата пулсираше в тялото ми. Нямаше да съм в състояние истински да си почина, докато не свършех всичко.

На сутринта ме приеха в покоите на престолонаследницата. Носех свитъци и билки. Кетрикен седеше на дивана пред огнището и играеше ролята едновременно на скърбяща вдовица и загрижена бъдеща майка. Виждах, че това я изтощава и че падането ѝ е причинило повече болка, отколкото признаваше. Изглеждаше малко по-добре от предната вечер, ала аз топло я поздравих и една по една ѝ показах всичките си билки, като обсъждахме действието на всяка. Успях да отегча повечето придворни дами и тя накрая прати последните три да донесат чай, да ѝ намерят още възглавници и да потърсят някакъв свитък с описание на билки, който според нея бил в кабинета на Искрен. Малката Розмари отдавна дремеше до огнището. Щом шумоленето на фусти загълхна, аз бързо заговорих. Знаех, че нямам много време.

— Тръгвате утре вечер, след коронясването на Славен за престолонаследник — започнах аз и продължих, макар че тя отвори уста да попита нещо. — Облечете се топло и си вземете зимни дрехи. Не много. Оттеглете се сама в спалнята си, колкото може по-рано. Извинете се, че церемонията и скръбта ви са ви уморили. Отпратете придворните дами, кажете им, че трябва да поспите и да не се връщат, докато не ги повикате. Заключете вратата си. Не. Само слушайте. Няма много време. Пригответе се за тръгване, после останете в стаята си. Ще дойде да ви вземе един човек. Доверете се на Пъпчивия. Кралят заминава с вас. Доверете ми се — отчаяно ѝ казах аз, когато чухме стъпки. — Всичко ще бъде наред. Доверете ми се.

Вяра. Не бях вярвал, че ще се стигне дотук. Нарцис се върна с възглавниците и малко по-късно донесоха чая. Приятелски си побъбрихме и една от по-младите придворни дами на Кетрикен дори пофлиртува с мен. Престолонаследницата ме помоли да ѝ оставя свитъците за билките, тъй като гърбът продължавал да я боли. Била решила вечерта да се оттегли рано и свитъците може би щели да са ѝ от полза, докато заспи. Официално се сбогувах и си тръгнах.

Сенч ми бе казал, че ще се справи с шута. Аз бях направил неуспешни опити да подгответя бягството. Сега оставаше само някак да

уредя кралят да е сам след церемонията. Сенч искаше само две-три минути. Зачудих се дали няма да се наложи да дам живота си за тях. Пропъдих тази мисъл. Само две-три минути. Двете разбити врати щяха или да ме затруднят — или да ми помогнат. Не бях сигурен. Обмислих очевидните възможности. Можех да се престоря на пиян и да прильжа стражниците да се сбием. Освен ако нямах брадва, щеше да им отнеме не повече от няколко минути, за да се справят с мен. Никога не се бях отличавал с особени успехи в обикновения юмручен бой. Не. Исках да остана във форма. Обмислих и отхвърлих десетина идеи. Твърде много зависеше от фактори, върху които нямах никаква власт. Колко стражници щеше да има, дали щях да ги познавам, щеше ли да е там Уолас, дали Славен щеше да се отбие при баща си?

По време на влизането си в стаята на Кетрикен бях забелязал, че над разбитите врати на кралските покой са провесени импровизирани завеси. Повечето от останките бяха разчистени, но в коридора все още имаше парчета от дъбовите врати. Не бяха повикали работници да ги поправят. Поредният признак, че Славен няма никакво намерение да се върне в Бъкип.

Опитах се да измисля друг повод да вляза в стаята. Както винаги, нания етаж цареше оживление, тъй като се очакваше да пристигнат херцозите на Беърнс, Рипон и Шоукс заедно със свитите си, за да присъстват на коронясването на Славен за престолонаследник. Щяха да ги настанят в стаите за по-нископоставени гости. Зачудих се как ще реагират на внезапното изчезване на краля и престолонаследницата. Дали щяха да го приемат за предателство, или Славен щеше да успее да го скрие от тях? Какво щеше да предвещава такова начало за неговото царуване? Оставил тези мисли настани — те нямаше да ми помогнат да отвлека вниманието от спалнята на краля.

Излязох от стаята си и започнах да обикалям из Бъкип с надеждата за някакво вдъхновение. Вместо това открих единствено суматоха. Благородници от всякакъв ранг пристигаха за церемонията и притокът на гости и техните свити се движеше в посока, обратна на керваните със стока и хора, които принцът пращаше навътре в страната. Краката ми неволно ме отнесоха при кабинета на Искрен. Вратата беше открайната и аз влязох. Огнището бе студено, в стаята мириеше на мухъл. И на мишки. Надявах се, че останалите тук свитъци не са незаменими. Бях почти сигурен, че съм пренесъл в

стаята на Сенч онези, които Искрен ценеше. Разходих се наоколо, като докосвах отделни вещи. Изведнъж остро почувствах отсъствието на принца. Липсваше ми неговата непоклатима стабилност, спокойствието и силата му — той никога не би допуснал да се стигне до такова положение. Седнах на стола му. По масата имаше резки и рисунки с разноцветно мастило. Отгоре бяха захвърлени две зле подострени пера и една изхабена четка. В една кутия открих няколко гърненца с боя, вече изсъхнала и напукана. Тя ми замириса на Искрен, по същия начин, по който кожата и маслото за хамути винаги ми миришеха на Бърич. Наведох се и скрих лицето си в шепи.

— Имаме нужда от теб, Искрен.

„Не мога да дойда.“

Скочих, препънах се в стола и паднах на рогозката. Отчаяно се изправих и още по-отчаяно потърсих връзката. „Искрен!“

„Чувам те. Какво има, момко? — Пауза. — Сам се свърза с мен, нали? Браво!“

„Спешно трябва да се прибереш!“

„Защо?“

Мислите ми летяха по-бързо от думите — и много по-подробно, отколкото го интересуваше. Усетих, че се натъжава и уморява от информацията. „Ела си вкъщи. Ако си тук, можеш да оправиш всичко. Славен няма да се обяви за престолонаследник, няма да плячкоса Бъкип, няма да отведе краля.“

„Не мога. Успокой се. Помисли. Не мога да си дойда навреме, за да предотвратя това. Освен това вече съм прекалено близо, за да се откажа от целта си. И щом ще ставам баща... — мислите му бяха топли от това ново чувство, — е още по-важно да успея. Целта ми трябва да е да запазя Шестте херцогства непокътнати и да освободя крайбрежието от морските вълци. За да оставя страната си в наследство на детето.“

„Какво да правя?“

„Точно както сте го планирали. Баща ми, жена ми и детето ми са тежко бреме, с което съм те нагърбил.“ Изведнъж ми се стори неуверен.

„Ще направя каквото мога“ — отвърнах аз. Беше ме страх да обещая нещо повече.

„Имам ти доверие. — Той замълча за миг. — Усещаш ли го?“

„Какво?“

„Тук има друг, опитва се да се вмъкне, да ни подслуша. Някоя от Галеновите усойници.“

„Смятах го за невъзможно!“

„Гален измисли начин и обучи своите отровни наследници. Прекъсни връзката.“

Усетих нещо подобно на предишния път, когато бе прекъснал връзката, за да запази силите на Умен, ала много по-грубо. Вълна на Искреновото Умение, която отблъсна някого от нас. Стори ми се, че усетих усилието, което му струва това. Контактът ни прекъсна.

Той изчезна също толкова внезапно, колкото го бях открил. Колебливо заопипвах с ума си, но не намерих нищо. Мисълта, че някой може да ни подслушва, ме потресе. Едновременно изпитвах страх и възторг. Бях използвал Умението. Бяха ни шпионирали. Ала аз бях използвал Умението, сам и без никакя помощ! Но какво бяха чули? Замислих се. Използването на Умението беше лесно. Все още не знаех точно как съм го постигнал, но бе лесно. Чувствах се като дете, което е подредило мозайка, но не си спомня точната последователност на ходовете. Решително овладях изкушението. Имах други задачи, много по-важни.

Бързо излязох от кабинета и едва не се препънах в Джъстин. Той седеше на пода с изпружени крака, опрял гръб на стената. Изглеждаше пиян. Аз обаче знаех истината. Беше полузащемен от удара, който му бе нанесъл Искрен. Наведох се и се втренчих в него. Знаех, че би трябвало да го убия. Отровата, която отдавна бях приготвил за Уолас, все още се намираше в джобчето под маншета ми. Можех насила да я натикам в гърлото му. Но тя нямаше да подейства бързо. Сякаш прочел мислите ми, Джъстин уплашено се присви и запълзя покрай стената.

Продължих да го гледам още няколко секунди, като се опитвах да мисля спокойно. Бях обещал на Сенч да не предприемам повече действия на своя глава, без да се посъветвам с него. Искрен не ми бе наредил да потърся и убия шпионина. Можеше да го стори само за миг. Не можех да взема такова решение. Едно от най-трудните неща, които съм правил в живота си, бе да се насиля да се отдалеча от Джъстин. На пет-шест крачки от него изведнъж чух гласа му.

— Знам какво правеше!

Обърнах се и тихо попитах:

— За какво говориш? — Сърцето ми се разтуптя. Надявах се да ме принуди да го убия. Обзе ми страх, когато осъзнах колко много искам това.

Той пребледня, ала не сведе очи.

— Обикаляш като че ли си самият крал, презрително ме зяпаш и ми се подиграваш зад гърба. Да не смяташ, че не зная! — Джъстин задраши с пръсти по стената и с мъка се изправи. — Но не си чак толкова велик. Веднъж използва Умението и се мислиш за майстор, обаче твоето Умение вони на кучешка магия! Не си въобразявай, че винаги ще крачиш толкова гордо. Ще се препънеш! И то скоро!

Усетих, че вълкът в мен започва да вие за незабавно отмъщение. Обуздах гнева си.

— Значи си посмял да шпионираш връзката ми с принц Искрен, а, Джъстин? Мислех, че няма да ти стигне смелост.

— Знаеш, че го направих, копелдако. Не ме е страх от теб, че да го крия. И ще посмея още много неща! Много повече, отколкото предполагаш. — Позата му показваше, че храбростта му расте с всяка минута.

— Не и ако допуснеш предателство и измяна. Принцът престолонаследник Искрен не беше ли обявен за мъртъв, о, предани Джъстин? И все пак ти шпионираш връзката ми с него и не проявяваш изненада!

За миг той се вцепени, после събра кураж и каза:

— Говори каквото искаш, копелдако. Никой няма да ти повярва, ако ние го отречем.

— Поне имай благоразумието да си мълчиш — заяви Ведра. Приближаваше се по коридора като кораб, опънал платна. Не отстъпих и я принудих да ме заобиколи. Тя хвана Джъстин за ръката и го дръпна.

— Мълчанието просто е друг вид лъжа, Ведра. — Тя вече влачеше Джъстин след себе си. — Вие знаете, че принц Искрен е жив — извиках след тях. — Да не смятате, че никога няма да се върне? Мислите ли, че няма да ви се наложи да отговаряте за лъжата, в която живеете?

Те завиха зад ъгъла и се скриха, оставяйки ме безмълвно да кипя от ярост и да се проклинам, че толкова глупаво съм се развикал за нещо, което трябваше да крием. Но случаят ме беше разярил.

Продължих да обикалям из замъка. В кухните цареше суетня и готвачката нямаше време за мен, освен за да попита дали съм чул, че пред главното огнище са открили змия. Отговорих, че несъмнено е била в дървата, за да се подслони през зимата, и топлината я е събудила. Сара само поклати глава и каза, че никога не била чувала за такова нещо. Това предвещавало нещастие. После ми напомни за Пъпчивия до кладенеца, ала в нейния разказ той пиел от ведрото и когато го спуснал от сипаничавото си лице, от брадичката му се стичала вода, червена като кръв. Затова карала момчетата да носят вода от кладенеца в баните. Не искала никой да умре на нейните маси.

Ободрен от тези клюки, аз напуснах кухнята с две парчета сладкиш. Не успях много да се отдалеча, когато ме спря един паж.

— Фицрицарин, син на Рицарин? — Предпазливо ме попита той.

Широките му скули показваха, че най-вероятно е от Беърнс. И наистина, на елека му бе пришито жълтото цвете, което беше символ на херцогството. За момък с неговия ръст той бе ужасяващо мършав. Сериозно кимнах.

— Моят господар херцог Жилав Беърнски би желал да го посетите колкото ви е удобно по-скоро — внимателно каза той. Едвали беше паж отдавна.

— Веднага ще отида.

— Да ви заведа ли?

— Не, знам пътя. Вземи. Не искам да ги нося със себе си. — Подадох му парчетата сладкиш и той колебливо ги взе.

— Да ви ги запазя ли, господине — сериозно попита пажът и аз се удивих, че едно момче толкова високо цени храната.

— Ако искаш, можеш да ги изядеш и ако ти харесат, иди в кухнята и уведоми готвачката Сара какво мислиш за работата й.

Колкото и работа да имаше там, знаех, че комплимент от мършаво момче ще му спечели поне паница яхния.

— Благодаря, господине! Лицето му грейна и момъкът забързано се отдалечи. Половината парче сладкиш вече бе в устата му.

Стайте за по-нископоставени гости се намираха от отсрещната страна на Голямата зала. Предполагам, че се смятаха за по-лоши, главно защото прозорците им гледаха към планините, а не към морето и затова бяха по-мрачни. Ала самите помещения не бяха по-малки, нито по-грозни.

Само че предния път, когато бях влизал в някоя от тях, стаите бяха прилично мебелирани. Беърнските стражници ме пуснаха в дневна, в която имаше само три стола и една паянта маса в средата. Посрещна ме Вяра, неутрално официална, седне отиде да съобщи на херцог Жилав, че съм дошъл. Нямаше ги гоблените и драпериите, които преди бяха топлили стените и ги бяха украсявали. Сега стаята бе като тъмница, ако не се броеше огънят, който бутеше в огнището. Херцог Жилав излезе от спалнята си, покани ме да седнем и двамата неловко се настанихме пред огнището. В тези стаи трябваше да има хляб и сладкиши, котлета, чаши, билки за чай и бутилки вино за гостите на Бъкип. С болка установих, че няма нищо подобно. Вяра застана на известно разстояние от нас и ни загледа. Не можех да не се зачудя къде е Мигновена.

Разменихме някои любезности и Жилав заора в интересуващата го тема като товарен кон в снежна преспа.

— Разбирам, че крал Умен е болен, прекалено болен, за да приеме някой от своите херцози. Славен, разбира се, е прекалено зает с приготовленията за утре. — Дори не се и опитваше да скрие сарказма си. — Затова поисках да се срещна с нейно височество Кетрикен — замислено каза той. — Защото както ти е известно, в миналото тя прояви изключително великодушие към мен. Но придворните ѝ дами ми съобщиха, че не е добре и не приема гости. Чух слух, че била бременна и че поради скръбта си и глупостта да се притече на помощ на Рипон, пометнала. Вярно ли е?

Поех си дъх и внимателно подбрах думите си.

— Както казахте, кралят е тежко болен. Едва ли ще го видите, освен на церемонията. Престолонаследницата също е неразположена, но съм сигурен, че ако ѝ бяха съобщили за вас, щеше да ви приеме. Не е пометнала. Тя се притече на помощ на Нитбей поради същите причини, поради които ви подари опалите си — от страх, че ако тя не предприеме действия, никой друг не ще го стори. Освен това опасността за детето не се дължеше на пътуването ѝ до Нитбей, а от падането ѝ по стълбището в една бъкипска кула. Нейно височество не е пометнала, но е доста насинена.

— Разбирам. — Жилав се отпусна на стола си и се замисли. Докато чаках, мълчанието пусна корени помежду ни и започна да расте. Накрая той се наведе напред и ми даде знак да последвам

примера му. — Фицициарин — когато челата ни почти се допряха, тихо попита херцогът — имаш ли някакви амбиции?

Това бе моментът. Крал Умен го бе предвидил преди много години, по-късно и Сенч. След като не отговорих веднага, Жилав продължи, сякаш всяка дума беше камък, който извайваше, преди да ми го подаде.

— Наследникът на трона на Пророците е неродено бебе. Щом Славен се обяви за престолонаследник, смяташ ли, че ще чака дълго преди да предяви претенции към трона? Ние не смятаме. Защото макар че тези думи излизат от моите уста, аз говоря и от името на херцогствата Шоукс и Рипон. Умен е стар и безсилен. Крал само по име. Вече успяхме да видим какъв крал ще стане Славен. Какво ще трябва да изтърпим от него, докато детето на Искрен достигне пълнолетие? Не че изобщо очаквам детето да успее да се роди, та камо ли да се качи на престола. — Той замълча за миг, прокашля се и ме погледна сериозно. Вяра стоеше на вратата, сякаш ни вардеше. Продължавах да мълча.

— Ти си човек, когото познаваме, син на човек, когото познавахме. Носиш неговия вид и почти същото име. Имаш също толкова право да се нарича Пророк, колкото и мнозина, носили короната. — Херцогът отново направи пауза. Чакаше.

Мълчах. Това не ме изкушаваше. Просто щях да го доизслушам. И толкова. Засега той не бе намекнал, че мога да предам своя крал.

Жилав потърси нужните думи, сетне вдигна поглед и срещна очите ми.

— Времената са тежки.

— Така е — съгласих се аз.

Той се втренчи в длани си. Загрубели длани, длани, носещи малките белези и мазоли на човек, който работи с ръцете си. Ризата му беше чиста и закърпена, но не бе нова, специално облечена за случая. Времената можеха да са тежки за Бъкип, ала за Беърнс беше още по-тежки.

— Ако смяташ за нужно да се противопоставиш на Славен и да се обявиш за престолонаследник вместо него, Беърнс, Рипон и Шоукс ще те подкрепят — тихо каза Жилав. — Убеден съм, че престолонаследницата Кетрикен също ще застане на твоя страна и че целият Бък ще я последва. — Той отново ме погледна. — Много

разговаряхме за това. Смятаме, че детето на Искрен има по-голям шанс да се качи на престола, ако ти си регент, а не Славен.

Така. Вече бяха отписали Умен.

— Защо да не е Кетрикен? — предпазливо попитах аз.

Жилав впери очи в пламъците.

— Трудно ми е да го кажа, особено след като тя доказа качествата си. Но Кетрикен е родена в чужда страна и в някои отношения е непроверена. Не че се съмняваме в нея, не. Нито я отстраняваме. Тя ще стане кралица и детето ѝ ще царува след нея. Но в тези времена имаме нужда и от престолонаследник, и от престолонаследница.

Хрумна ми нещо и някакъв демон ме накара да попитам:

— Ами ако не пожелая да предам властта, когато детето навърши пълнолетие? — Трябаше сами да са си задали този въпрос, трябаше да са се разбрали за някакъв отговор. За миг останах неподвижен. Почти усещах вероятностните въртопи, които се вихреха наоколо — за това ли винаги дрънкаше щутът, това ли бе един от неговите мъгливи кръстопътища, в средата на които винаги стоях? — Катализатор — измърморих под нос аз.

— Моля? — наведе се към мен Жилав.

— Рицарин. Както споменахте, аз нося неговото име. Почти Херцог Беърнс, зная какво рискувате, като разговаряте с мен, и ще бъда откровен с вас. Аз съм човек с амбиции. Но не желая короната на своя крал. — Поех си дъх и се вгледах в огъня. За пръв път наистина осъзнах какво ще е за Беърнс, Рипон и Шоукс, ако ненадейно изчезнат Умен и Кетрикен. Крайбрежните херцогства щяха да се превърнат в кораби без кормило, със заливани от вълните палуби. Жилав бе намекнал, че няма да подкрепят Славен. И все пак в момента не можех да им кажа нищо. Ако му прошепнеш, че Искрен е жив, на другия ден те щяха да станат и да отрекат правото на Славен да се обяви за престолонаследник. Ако ги предупредя, че Умен и Кетрикен внезапно ще изчезнат, те нямаше да се успокоят. И когато това се случеше, нямаше да се изненадат. Щом кралят и престолонаследницата стигнаха в Планинското кралство, навярно щяхме да можем да разкрием всичко на крайбрежните херцози. Ала дотогава оставаха седмици. Опитах се да измисля какво да му предложа сега, някакво уверение и надежда.

— Като човек, аз съм с вас — внимателно казах аз, като се чудех думите ми не представляват измяна. — Но съм дал клетва на крал Умен. Верен съм на Кетрикен и на наследника, когото носи. Предвиждам черни дни за всички ни и Крайбрежните херцогства трябва да действат заедно срещу пиратите. Нямаме време да мислим какво прави във вътрешността на страната принц Славен. Нека върви в Трейдфорд. Нашият живот е тук. Тук трябва да останем и да се бием.

След тези ми думи в мен настъпи огромна промяна. Усетих, че се измъквам от нещо, все едно бях отхвърлил от себе си плащ, като насекомо, изпълзяло от пашкула си. Славен ме оставяше тук в Бъкип, мислеше си, че ме зарязва на произвола на съдбата заедно с хората, които ми бяха най-скъпи. Нека. След като кралят и Кетрикен стигнаха на сигурно място в Планините, вече нямаше да се боя от Славен. Моли я нямаше. Какво ми бе казал отдавна Бърич? Че аз може да не я виждам, но че тя може да ме вижда. Нека види, помислих си, че съм способен да действам, че макар и сам, мога да променя всичко. Търпение и Лейси щяха да са по-добре при мен, отколкото като заложници на Славен. Мислите ми препускаха. Можех ли да взема властта в Бъкип и да браня крепостта, докато се върне Искрен? Кой щеше да ме подкрепи? Бърич нямаше да го има. Не можех да разчитам на неговото влияние. Но нямаше да ги има и грубите ратници от Фароу и Тилт. Щяха да останат само бъкипски воини, заинтересовани да бранят стария замък. Бях израснал пред очите на някои от тях, други заедно с мен се бяха учили да се бият и да въртят меч. Познавах стражата на Кетрикен и старите ратници, които все още носеха цветовете на крал Умен, ме познаваха. Много преди да стана човек на краля, аз бях станал един от тях. Дали щяха да си го спомнят?

Въпреки топлината на огъня ме побиха тръпки и ако бях вълк, козината ми щеше да настръхне. Искриците в мен припламнаха.

— Аз не съм крал. Не съм принц. Аз съм само едно копеле, но обичам Бък. Не искам кръвопролития със Славен, не искам междуособици. Нямаме време за губене и сърце не ми дава да убивам хора от народа на Шестте херцогства. Нека Славен избяга. Когато той и псетата, които душат след него, заминат, аз съм ваш. Заедно с всички от Бък, които успея да убедя да ме последват.

Думите бяха изречени, обетът бе даден. „Измяна, предател“ — шепнеше нещо в мен. Ала в душата си съзнавах правотата на това,

което правех. Сенч можеше да не го приеме така. Но в този момент усещах, че единственият начин да защитя Умен, Искрен и детето на Кетрикен е да застана на страната на хората, които нямаше да подкрепят Славен. И все пак исках да съм сигурен, че ясно разбират верността ми. Вгледах се дълбоко в уморените очи на Жилав.

— Такава е моята цел, херцог Жилав Беърнски. Ясно я заявявам и няма да подкрепя друга. Ще се боря за единно кралство на Шестте херцогства с крайбрежие, свободно от пирати, ще поставя короната на главата на детето на Кетрикен и Искрен. Искам да чуя от устата ви, че споделяте тази цел.

— Кълна се, че я споделям, Фицициарин, син на Рицарин. — За мой ужас покритият с бойни белези старец пое ръцете ми в своите и ги постави на челото си в древния жест за преданост. Едва успях да се сдържа да не се отдръпна. „Вярност към Искрен“ — казах си. Така го бях започнал и трябваше да се погрижа да продължа по същия начин.

— Ще разговарям с другите — тихо рече Жилав. — Ще им съобщя твоето желание. И аз не искам кръвопролития. Всичко е точно така, както казваш. Нека палето избяга с подвига опашка. Тук е мястото, където вълците ще останат и ще се бият.

Настръхнах от думите му.

— Ще присъстваме на неговата церемония. Дори ще застанем до него и още веднъж ще се закълнем във вярност към крал от рода на Пророците. Но той не е този крал. И никога няма да бъде. Разбрах, че заминава още на другия ден след коронясването. Ще го пуснем, макар че по традиция новият престолонаследник е длъжен да се изправи пред херцозите си и да изслуша техните съвети. Може би ще останем тук ден-два след заминаването на Славен. Поне Бъкип ще е твой, преди да си тръгнем. Ще се погрижим за това. И имаме много да обсъждаме. Разгръщането на корабите ни. Има и други съдове, недовършени в корабостроителницата, нали?

Кимнах и Жилав се усмихна с вълче задоволство.

— Ще се погрижим да бъдат довършени, двамата с теб. Славен е плячкосал Бъкип, всички го знаят. Ще трябва да напълним складовете ви. Бъксите земеделци и скотовъдци ще трябва да разберат, че се налага да намерят още, че се налага да дадат от запасите си, за да могат ратниците им да защитават крайбрежието. Зимата ще е тежка за всички ни, но гладните вълци се бият най-свирепо, поне така твърдят.

„А ние сме гладни, братко, о, как сме гладни!“

Обзе ме ужасно предчувствие. Зачудих се какво съм направил. Налагаше се да намеря начин да поговоря с Кетрикен, преди да замине, за да я уверя, че не съм я предал. Налагаше се и да се свържа с Искрен колкото се може по-скоро. Щеше ли да разбере? Трябваше. Винаги бе можел да прониква до дълбините на душата ми. Щеше да види какви са намеренията ми. Ами крал Умен? Някога, много отдавна, когато бе купил моята преданост, той ми беше казал: „И ако някой, който и да било — мъж или жена, — се опита да те обърне срещу мен, като ти предложи повече, отколкото ще ти давам, ела и ми кажи за това и аз ще ти дам двойно“. „Ще предадеш ли Бъкип в мои ръце, стари кралю?“ — зачудих се аз.

Усетих, че Жилав е мълкнал.

— Не се бой, Фицицарин — тихо продължи той. — Не се съмнявай в правотата на това, което правим, иначе всички ще се обезкуражим. Ако ти не протегнеш десница да вземеш Бъкип, друг ще го стори. Не можем да оставим Бък без кормило. Гордей се със себе си, както се гордеем ние. Славен отива там, където никой от нас не може да го последва, бяга навътре в сушата, за да се скрие под майчиния си одър. Ние трябва да се справим сами. Всички поличби и предзнаменования сочат натам. Пъпчивия е бил видян да пие кръв от един бъкипски кладенец, змия изпълзяла пред главното огнище в Голямата зала и ухапала едно дете. Самият аз, докато яздел насам, видях една млада орлица, нападната от гарвани. Но тъкмо когато си мислех, че трябва да се гмурне в морето, за да им избяга, тя се обърна и сграбчи най-близкия гарван. Заби в него ноктите си и окървавен го хвърли във водата, и всички други гарвани с крясъци отлетяха. Това са поличби, Фицицарин. Ще сме глупци, ако не им обърнем внимание.

Въпреки скептицизма си към такива предзнаменования, усетих, че ме побиват тръпки и настръхвам. Жилав насочи очи към вътрешната врата. Проследих погледа му. Там стоеше Мигновена. Късата ѝ тъмна коса обрамваше гордото ѝ лице и сините ѝ очи блестяха.

— Ти направи добър избор, дъще — рече ѝ старецът. — Някога се чудех какво си видяла в един писар. Боже мой, сега и аз виждам същото.

Той я повика в стаята и Мигновена се приближи, като шумолеше с фустите си. Застана до баща си и дръзко ме погледна. За пръв път зърнах стоманената воля, която се криеше в това плахо дете. Сърцето ми се сви.

— Помолих те да почакаш и ти го направи — каза ми Жилав. — Доказа, че си доблестен мъж. Днес аз ти дадох своята вярност. Ще приемеш ли и клетвата на дъщеря ми да стане твоя жена?

Олюлявах се на ръба на страшна пропаст. Срещунах очите на Мигновена. Тя не изпитваше съмнения. Ако никога не бях познавал Моли, щях да я намеря за красива. Ала когато я погледнах, виждах само, че това не е моята любима. Сърцето ми не ми принадлежеше, за да го дам на която и да било жена, особено в такова време. Обърнах се към баща й, решен да говоря твърдо.

— Оказвате ми по-голяма чест, отколкото заслужавам. Но наистина е точно, както казахте, херцог Жилав. Времената са зли. При вас дъщеря ви е в безопасност. При мен тя ще живее в огромна несигурност. Някои биха нарекли днешния ни разговор „измяна“. Не желая да говорят, че съм взел дъщеря ви, за да ви обвържа с едно съмнително начинание, нито че вие сте ми дали дъщеря си поради такава причина. — Насилих се да срещуна погледа на Мигновена. — Да сте дъщеря на Жилав е по-безопасно, отколкото да сте съпруга на Фицициарин. Докато не затвърдя положението си, няма да се обвържа с никого по никакъв начин. Изпитвам огромно уважение към вас, лейди Мигновена. Аз не съм херцог, нито дори лорд. А само незаконен син на един принц. Докато не мога да кажа, че съм нещо повече, няма да търся съпруга и няма да ухажвам никоя жена.

Мигновена очевидно не бе доволна. Ала баща й бавно кимна.

— Виждам мъдростта на думите ти. Опасявам се, че дъщеря ми вижда само забавянето. — Той погледна нацупената Мигновена и нежно се усмихна. — Някой ден ще разбере, че хората, които искат да я защитят, я обичат. — Той ме измери с поглед от глава до пети като кон. — Убеден съм, че Бък ще устои — тихо рече Жилав. — И че детето на Искрен ще наследи трона.

Когато го оставил, в главата ми отекваха тези думи. Безброй пъти си повтарях, че не съм направил нищо лошо. Ако не бях протегнал ръка да взема Бъкип, щеше да го направи друг.

— Кой — няколко часа по-късно гневно ме попита Сенч.
Бях забил поглед в краката си.

— Не зная. Но щяха да намерят някого. И този човек най-вероятно щеше да предизвика кръвопролития. Щеше да използва коронясването на Славен и да изложи на опасност усилията ни да спасим Кетрикен и Умен.

— Ако крайбрежните херцози са готови да се разбунтуват, както показва докладът ти, може би не е зле да обмислим този план.

Кихнах. В стаята все още миришеше на горчива кора. Бях хвърлил в огъня твърде много.

— Жилав не дойде при мен да говори за бунт, а за вярност към истинския и законен крал. И тъкмо в този дух му отговорих и аз. Нямам желание да взимам властта, Сенч, само да я запазя за законния наследник.

— Зная — отвърна той. — Иначе веднага щях да ида при крал Умен и да му разкрия това... безумие. Не зная как да го нарека. Не е точно измяна, но все пак...

— Аз не съм предател на своя крал — с тиха решителност заявих аз.

— Нима? Тогава ще те попитам следното. Ако въпреки или заради нашите усилия да ги спасим, Умен и Кетрикен загинат с нероденото дете и Искрен не се завърне? Тогава какво? Все още ли ще си готов да отстъпиш престола на законния крал?

— На Славен ли?

— Да.

— Той не е крал, Сенч. Той е разглезен принц и винаги ще си остане такъв. Аз имам също толкова пророческа кръв, колкото и той.

— Когато дойде моментът, можеш да кажеш същото и за детето на Кетрикен. Разбираш ли по колко опасен път поемаме, когато се поставяме над полагащото ни се място? Ние с теб сме се заклели да служим на рода на Пророците, на който сме случайни потомци. Не само на крал Умен или единствено на мъдър крал, а да поддържаме законния крал от рода на Пророците. Даже да е Славен.

— Ти готов ли си да служиш на Славен?

— Виждал съм и по-глупави принцове от него да помъдряват с годините. Това, което замисляш, ще ни донесе гражданска война.

Фароу и Тилт...

— Нямат интерес от война. Те ще оставят Крайбрежните херцогства да се оправят както могат. Славен винаги го е заявявал.

— И навярно си мисли, че го вярва. Но когато открие, че не може да си купува фина коприна и че вината от Бинград и още по-далечните земи вече не текат по река Бък към неговата уста, ще се позамисли. Той има нужда от пристанищни градове и ще се върне, за да си ги вземе.

— Тогава какво ще правим? Какво да правя аз?

Сенч стискаше обезобразените си ръце между кокалестите си старчески колене.

— Не зная. Жилав наистина е отчаян. Ако високомерно му беше отказал и го беше обвинил в измяна, е... не твърдя, че е щял да те убие. Но не забравяй, че той не се поколеба бързо да се разправи с Мъжество, когато разбра, че представлява опасност за него. Това е прекалено много за един стар убиец. Имаме нужда от крал.

— Да.

— Можеш ли пак да се свържеш с Искрен?

— Страх ме е. Не зная как да се пазя от Джъстин и Ведра. Или от Уил. — Въздъхнах. — Все пак ще се опитам. Искрен определено ще знае дали ни подслушват. — Хрумна ми друга мисъл. — Сенч, утре вечер, когато водиш Кетри肯, трябва да намериш малко време, за да й обясниш какво се е случило и да я увериш в моята преданост.

— О, ще ѝ съобщя извънредно успокоителна вест. Не. Не утре вечер. Ще се погрижа да бъде уведомена, когато е в безопасност. И продължавай да се опитваш да се свържеш с Искрен, но се пази да не те шпионират. Сигурен ли си, че плановете ни не са им известни?

— Не знам. Но мисля, че не са. Разказах всичко на Искрен още отначало, когато се свързах с него. Той едва към края каза, че някой се опитвал да ни подслушва.

— Може би трябваше да убиеш Джъстин — измърмори Сенч, после се засмя на ядосаното ми изражение. — Не, не, успокой се. Няма да те укорявам, че си се въздържал. Ще ми се да беше толкова благоразумен и с Жилав. Дори само една думичка от разговора ви щеше да е достатъчна за Славен, за да заповядда да те убият. А ако беше безмилостен и глупав, щеше да се опита да обеси и херцозите си. Не. Дори не бива да мислим за това! По коридорите на Бъкип ще потече

кръв. Ще ми се да беше намерил начин да насочиш разговора в друга посока още преди да ти направи това предложение. Само че, както казваш ти, те може би щяха да намерят друг. Е, добре. Не можем да сложим стари глави на млади рамене. За съжаление, Славен съвсем лесно може да отдели твоята млада глава от младите ти рамене. — Сенч хвърли една цепеница в огъня, пое си дъх, въздъхна и попита: — Готово ли е всичко?

С радост приех промяната на темата.

— Доколкото можах. Бърич ще чака в елшовата горичка при дупката на една лисица.

— А аз как да я открия? — изръмжа Сенч. — Да питам някоя случайно минаваща лисица ли?

Неволно се усмихнах.

— Почти. Къде ще излезеш от замъка?

Сенч стисна устни. Не искаше да разкрива тайните си.

— Ще излезем от силоза — накрая отвърна той. — Третата сграда от конюшнята.

Бавно кимнах.

— Там ще ви чака вълк. Последвайте го и той ще ви заведе до един изход от крепостната стена.

Сенч впери очи в мен. Чаках. Чаках проклятие, отвратен поглед, дори любопитство. Ала старият убиец твърде дълго се бе учили да скрива чувствата си.

— Глупци сме, ако не използваме всяко възможно оръжие — накрая отвърна той. — Вълкът представлява ли... опасност за нас?

— Не повече от мен. Няма нужда да носиш самакитка, нито да му даваш овче месо, за да ви пусне. — Познавах стария фолклор също колкото Сенч. — Просто се покажете и той ще се появи, за да ви заведе до изхода. После ще ви покаже горичката, в която ще чака Бърич с конете.

— Далече ли е?

Знаех, че мисли за краля.

— Не много, но не е и малко, а снегът е дълбок. Няма да е лесно да се проврете през цепнатината в стената. Мога да кажа на Бърич да ви чака при стената, но не искам да привличаме вниманието. Защо не помолиши шута да ти помогне?

— Както изглежда, ще се наложи. Нямам намерение да забърквам други в този заговор. Положението ни изглежда все по-несигурно.

Сведох глава.

— Ами ти — осмелих се да попитам.

— Задачите ми отдавна са изпълнени. Шутът ми помогна. Той открадна и дрехи, и пари за пътуването на краля. Умен неохотно се съгласи с плана ни. Знае, че така трябва, но наистина страда. Въпреки всичко, Фиц, Славен му е син, неговият любим най-малък син. Дори след като изпита на гърба си неговата жестокост, пак му е трудно да повярва, че принцът представлява опасност за живота му. Сам разбираш: да признае, че Славен ще се обърне срещу него, е все едно да каже, че е сгрешил в преценката за сина си. Още по-лошо е да избяга от Бъкип, защото така признава не само че Славен ще се обърне срещу него, но и че бягството е единственото му спасение. Нашият крал никога не е бил страхливец. За него е унизително да избяга от човек, който би трябвало да му е най-верен от всички. И все пак трябва. Успях да го убедя, като му казах, че иначе детето на Кетрикен няма шанс за престола. — Сенч въздъхна. — Всичко е готово. Лекарствата също са опаковани.

— Шутът разбра ли, че не може да тръгне с краля?

Сенч заразтрива челото си.

— Възнамерява да го последва след няколко дни. Не успях да го разубедя. Можах само да го накарам да се съгласи да пътува отделно.

— Тогава всичко зависи от това дали ще намеря начин да отвлека вниманието от покоите на краля. А ти ще трябва да го измъкнеш оттам.

— Да — каза Сенч. — Всичко е добре обмислено и готово за изпълнение, освен самото бягство.

Двамата вперихме погледи в огъня.

29

БЯГСТВА И ЗАЛАВЯНИЯ

Избухването на противоречия между Крайбрежните и Вътрешните херцогства в края на царуването на крал Умен не беше нещо ново, а по-скоро възстановяване на стари спорове. Четирите Крайбрежни херцогства Беърнс, Бък, Рипон и Шоукс се бяха обединили в една държава много преди създаването на Шестте херцогства. Когато общата бойна тактика на Халкидските държави го убедила, че тяхното завладяване няма да му донесе изгода, крал Властител насочил амбициите си към вътрешността на страната. С пръснатото си номадско племенно население районът на Фароу лесно паднал пред неговите организирани войски. По-многолюдният и уседнал Тилт неохотно се предал, след като тогавашният крал на тази земя се окказал обкръжен и търговските му пътища били прекъснати.

В продължение на едно поколение старото кралство Тилт и районът, който щял да стане известен като Фароу, били смятани за завоювани територии. Богатствата на техните житници, овошки и стада били жестоко експлоатирани в полза на Крайбрежните херцогства. Внучката на Властител кралица Щедрост била достатъчно мъдра, за да забележи негодуванието на вътрешните земи. Тя проявила огромно търпение и благоразумие и направила племенните старейшини на фароуския народ и бившите тилтски управляващи родове благородници. С помощта на бракове и дарена земя тя постигнала сключване на съюзи между крайбрежните и вътрешноконтиненталните райони. Щедрост първа нарекла кралството си Шестте херцогства. Ала всичките ѝ политически маневри не могли да променят географските и икономическите интереси на отделните области. Климатът, народите и поминъкът на

Вътрешните херцогства си останали съвсем различни от тези на крайбрежните земи.

По време на царуването на крал Умен противоречията между интересите на двата района бяха изострени от децата на неговите две кралици. По-големите му синове Искрен и Рицарин бяха деца на кралица Постоянство, шоукска благородница с роднини сред знатните първенци на Беърнс. Тя наследила много от крайбрежния народ. Втората съпруга на Умен, кралица Желана, беше от Фароу, ала проследяваше произхода си до основателите на Тилт и имаше далечна родствена връзка с Пророците. Оттук и често повтаряното ѝ твърдение, че синът ѝ Славен е по-известен от двамата си братя и че има по-голямо право върху трона.

С изчезването на принца престолонаследник Искрен и слуховете за неговата смърт, както и с очевидната слабост на крал Умен, крайбрежните херцози решиха, че властта и титлата ще получи принц Славен, който по майка произхождаше от вътрешните земи. Те предпочетоха да застанат на страната на нероденото дете на Искрен и естествено направиха всичко възможно, за да запазят и консолидират властта в крайбрежните родове. Пред заплахата от пиратите и претопяванията това беше единственият възможен избор.

Церемонията бе твърде дълга. Хората се събраха много преди началото, за да дадат възможност на Славен величествено да мине между редиците ни и да се изкачи до високия престол, където го очакващият крал Умен. Бледа като восъчна свещ, Кетрикен стоеше зад лявото рамо на краля. Умен носеше кралските си одежди, но престолонаследницата беше отхвърлила предложениета и увещанията на Славен. Тя стоеше изправена в целия си снажен ръст, облечена в семпла лилава рокля с колан, завързан над закръгления ѝ корем. Обикновена златна лента придържаше късо подстриганата ѝ коса. Като се изключеше този накит, тя спокойно можеше да е слугиня, готова да прислужва на крал Умен. Знаех, че все още се възприема по-

скоро като Жертва, отколкото като престолонаследница. Не можеше да разбере, че поради простотата на дрехите й дворът я вижда като чужденка.

Шутът също присъстваше, с изтъркания си черно-бял костюм и със седналия на скриптьра му Плъхчо. Беше изрисувал лицето си в черно и бяло и аз се зачудих дали гримът скрива синините му, или просто допълва костюма. Той се бе появил малко преди Славен и очевидно се наслаждаваше на спектакъла, който устрои, като започна да се разхожда насам-натам по централната пътека, размахвайки Плъхчо в престорена благословия преди дълбоко да се поклони на събралите се и с грациозни подскоци да се настани в краката на краля. Стражниците се бяха опитали да го пресрещнат, ала им попречиха смеещите се хора. Когато шутът се качи на подиума и седна, кралят се наведе и разсеяно разроши редките му къдици, след което стражниците трябваше да се примирят и да го оставят там. Представлението му беше посрещнато с намръщени или усмихнати лица, в зависимост главно от отношението към Славен. Самият аз се боях, че това ще е последната му шега.

През целия ден атмосферата в замъка напомняше вряще гърне. Бързо изгубих увереността си, че Беърнс е сдържан човек. Прекалено много дребни благородници ненадейно ми кимаха или привличаха погледа ми. Опасях се, че блюдолизците на Славен ще го забележат, и затова останах в стаята си или в ранния следобед — в кулата на Искрен, където напразно се опитвах да се свържа с него. Бях изbral това място с надеждата да призова някакъв спомен, но не успях. Вместо това установих, че напрягам слух даолова стъпките на Уил по стълбището на кулата или присъствието на Ведра и Джъстин в ума ми.

След като се отказах от опитите си, дълго седях и се чудих как да отвлека вниманието от стаята на краля. Навън чувах рева на морето и вихъра и когато за кратко отворих прозорците, ураганният вятър едва не ме събори на пода. Повечето хора смятаха, че времето е подходящо за церемонията, защото бурята можеше да попречи на пиратите да стигнат до брега. Дъждът образуваше ледена покривка върху натрупания сняг и правеше пътищата коварно хълзгави. Представях си как Бърич пътува в нощта с Кетрикен и краля. Не му завиждах.

Всичко бе нагласено така, че във въздуха сякаш да тегне обещание за предстояща голяма поличба. Освен разказите за Пъпчивия и за змии пред огнището, в кухнята цареше отчаяние. Замесеното тесто за хляб не беше втасало и млякото се бе пресякло в буретата още преди да му оберат каймака. Бедната Сара беше потресена и твърдеше, че в нейната кухня никога не се било случвало такова нещо. Свинарите не позволиха да дадат вкиснатото мляко дори на прасетата — толкова бяха сигурни, че е прокълнато. Невтасалият хляб бе означавал два пъти повече работа за слугите в кухнята, които вече и без това бяха претоварени с изхранването на всички гости, пристигнали за церемонията. Можех да се закълна, че целият замък може да се разбунтува само заради недоволните кухненски прислужници.

Стражниците получиха по-малки дажби и яхнията беше пресолена, а бирата някак си изгуби пяната си. Херцог Тилт се оплака, че в покоите му вместо вино имало оцет, което накара херцог Беърнс да отбележи пред херцозите на Шоукс и Рипон, че дори малко оцет щял да се приеме като признак за гостоприемство в техните стаи. Злощастната забележка, кой знае как, стигна до ушите на госпожа Чевръстка, която здравата сгълча всички камериерки и слуги, пропуснали да се погрижат за стаите за по-нископоставени гости. Слугите, от своя страна, се оплакаха, че получили заповед да свеждат до минимум разходите за тези гости, ала никой не успя да си спомни кой е издал това нареддане. Нещата вървяха така, че с радост се оттеглих в кулата на Искрен.

Ала не посмях да пропусна коронясването, защото от него можеше да се заключи много. И сега се измъчвах в неудобната си риза с прекалено тесни ръкави и търпеливо очаквах появата на Славен. Не мислех за неговото великолепие, нито за церемонията — имах си достатъчно свои грижи. Безпокоях се дали Бърич е успял да измъкне конете и носилката. Вече беше тъмно. Той навярно седеше навън в бурята в скромното убежище на елшовата гора. Несъмнено бе завил конете с чулове, но това нямаше да ги спаси от лапавицата. Беше ми дал името на една ковачница, в която бе отвел Сажда и Дорест. Всяка седмица трябваше да продължа да плащам на человека и често да ги наглеждам, за да се уверя, че се грижи добре за тях. Бърич ме бе накарал да му обещая, че няма да поверя задачата на друг. Щеше ли престолонаследницата да успее навреме да се оттегли в покоите си? И

пак: как щях да отвлека вниманието от стаята на крал Умен, за да дам възможност на Сенч да го отведе?

От размислите ме откъсна смаян шепот. Погледнах към подиума, където като че ли бяха вперени всички очи. Нещо замъждука и за миг една от белите свещи припламна в синьо. Разнесе се шушукане, но своенравните свещи продължиха да горят равномерно. Изглежда, нито Кетрикен, нито крал Умен не забелязаха нещо нередно, ала шутът се понадигна и заплашително разклати Плъхчо към свещите.

А после се появи Славен, блестящ в червено кадифе и бяла коприна. Пред него вървеше малка прислужница, която клатеше кадилница със сандалово дърво. Принцът се усмихваше на множеството, докато бавно вървеше към трона и кимаше на тълпата. Сигурен съм, че не стана толкова гладко, колкото го беше планирал. Крал Умен се запъна и после озадачено зяпна свитъка, който му дадоха да прочете. Наложи се Кетрикен да го вземе от треперещата му ръка и той й се усмихна, докато тя четеше на глас думите, които сигурно късаха сърцето й. Това бе грижливо изброяване на всички деца, родени от крал Умен, включително дъщеря му, умряла като бебе, по реда на раждането им и сътне по реда на смъртта им, чак до Славен като единствен жив и законен наследник. Когато стигна до името на Искрен, тя не се поколеба и прочете краткото обяснение: — „Изчезнал по време на поход до Планинското кралство“, — сякаш изобщо не я засягаше. Не се споменаваше нищо за детето, което носеше Кетрикен. Нероденото дете бе наследник, но не престолонаследник. То не можеше да получи тази титла, преди да навърши поне шестнадесет години.

Кетрикен бе извадила от скрина на Искрен простата сребърна лента със синия камък, която представляваше короната на престолонаследника, и златната огърлица със смарагд във формата на скачаш елен. Поднесе ги първо на крал Умен, който смутено ги погледна и не понечи да ги предаде на Славен. Накрая принцът сам се пресегна за тях и Умен му позволи да ги вземе от ръцете му. Така че се наложи Славен сам да постави короната на главата си и да си сложи огърлицата, след което се изправи пред всички ни като новия принц престолонаследник на Шестте херцогства.

Сенч малко закъсня. Свещите започнаха да мъждуват в синьо едва когато херцозите се приближаваха, за да повторят клетвата си за

вярност към династията на Пророците. Славен се опита да не обърне внимание на това явление, ала шушукането на присъстващите заплашваше да заглуши клетвата на херцог Таран Тилтски. Тогава принцът се обърна и небрежно угаси с пръсти капризната свещ. Възхитих се на невъзмутимостта му, особено след като почти незабавно посиня пламъкът на друга свещ и той постыпил по същия начин. Когато една от факлите край главния вход внезапно запламтя в синьо и се разнесе отвратително зловоние, си помислих, че това вече е прекалено голямо предзнаменование. Всички погледи се насочиха натам. Славен изчака, но видях, че стисна зъби и вената на слепоочието му запулсира.

Не зная как бе планирал да свърши церемонията, но след тези поличби той се принуди да избърза. По негов знак засвириха менестрели, вратите се отвориха и влязоха мъже, които внесоха отрупани с гозби подноси. След тях тичаха момчета с магарета, върху които да ги поставят. Поне за това угощение Славен не бе пестил нищо и всички се зарадваха на добре приготвените меса и сладкиши. Макар някои да забелязаха липсата на хляб, никой не помисли да се оплаква. В Малката зала бяха поставени маси за знатните люде. Видях, че Кетрикен бавно води крал Умен натам. Шутът и Розмари ги следваха. За по-нископоставените имаше по-проста, ала обилна храна и разчистен под за танци.

Бях възнамерявал да се нахраня до насита, но и тук продължиха да ме спират хора, които ме потупваха по рамото прекалено силно, или жени, които многозначително срещаха погледа ми. Крайбрежните херцози седнаха на масата при другите високопоставени благородници и привидно затвърждаваха новата си връзка със Славен. Бяха ми казали, че и тримата крайбрежни херцози ще научат, че съм се съгласил с техния план. Беше смущаващо да установя, че това е известно и сред по-нископоставените. Мигновена не ми показа открито, че желае да й кавалерствам, ала постоянно ми напомняше за себе си, като ме следваше безмълвно като хрътка. Винаги щом се обръщах, я откривах на пет-шест крачки от себе си. Очевидно искаше да я заговоря, но аз бях сигурен, че няма да намеря подходящи думи. Едва не припаднах, когато един дребен благородник от Шоукс ме попита дали смятам, че някой от бойните кораби ще бъде пратен чак до Лъжливия залив.

Със свито сърце осъзнах грешката си. Никой от тях не се страхуваше от Славен. Те не виждаха никаква опасност, само някакъв суетен глезльо, който носи пищни одежди и корона и си е присвоил титла. Смятала, че той ще си отиде и че могат да не му обръщат внимание. Заблуждавала се.

Знаех на какво е способен Славен в стремежа си за власт, по прищаяка или само защото си мисли, че ще му се размине безнаказано. Той щеше да напусне Бъкип. Просто не го искаше. Ала ако смятала, че го искам аз, щеше да направи всичко по силите си, за да не го получа. Аз трябаше да изгния тук като слама, оставен да умра от глад или да бъда погубен от пиратите. А не да взема властта, от която той се отказваше.

Ако не бях извънредно внимателен, щяха да ме убият. Или още по-лошо — ако Славен успееше да измисли нещо, което да сметне за по-лошо.

На два пъти се опитах да се измъкна и всеки път ме спираше някой, който искаше да си поговори с мен. Накрая се извиних с главоболие и открыто съобщих, че отивам да си легна.

Най-малко десетина души побързаха да ми пожелаят лека нощ, преди да се оттегля. Точно когато си мислех, че съм се освободил, Мигновена плахо ме докосна по ръката и се сбогува с мен с толкова уник глас, че ясно осъзнах колко дълбоко съм наранил чувствата й. Това, струва ми се, ме порази повече от всичко друго тази вечер. Като последен страхливец, аз се осмелих да целуна връхчетата на пръстите й. Грейналото й лице ме засрами. Избягах нагоре по стълбището. Докато се качвах, се питах как са търпели тези неща Искрен и баща ми. Ако някога изобщо си бях мислил или бях мечтал да съм истински принц, вместо копеле, тази вечер напълно ме разубеди. Това бе изключително публична професия. Със свито сърце осъзнах, че до завръщането на Искрен ще се наложи да живея така. Илюзията за власт ме обгръщаше и щеше да заслепи мнозина.

Когато стигнах в стаята си, с огромно облекчение си облякох по-удобни дрехи. Докато навличах ризата си, напипах изпъкналостта на отровата в маншета. Навярно тя щеше да ми донесе късмет. Отново излязох навън и направих може би най-глупавата си постъпка за цялата вечер. Отидох в стаята на Моли. Коридорът на слугите пустееше, едва

осветен с две мъждукащи факли. Почуках на вратата ѝ. Не получих отговор. Натиснах бравата. Не бе заключено. Вратата се отвори.

Мрак. Празнота. В малкото огнище не гореше огън. Намерих угарка от свещ и я запалих от една факла в коридора. После се върнах в стаята и затворих вратата. Стоях там, докато опустошението най-сетне не придоби реални измерения. Всичко това прекалено много напомняше за Моли. Оправеното легло, изметеното огнище, купчинката дърва, пригответа за следващия обитател. Това бяха щрихите, които ми подсказваха, че се е изнесла. Нито панделка, нито свещ, нито късче фитил не бяха останали от жената, която бе водила слугински живот в тази стая. Каната беше обърната нагоре в легена, за да не събира прах. Седнах на стола ѝ пред студеното огнище, отворих скрина ѝ и надзърнах вътре. Ала това не бяха нейният стол, нейното огнище, нейният скрин. Това бяха само вещи, които тя за кратко бе докосвала.

Моли я нямаше.

И нямаше да се върне.

Не бях рухнал единствено защото бях отказал да мисля за нея. Тази пуста стая ми развърза очите. Вгледах се в себе си и се презрях заради онова, което виждах. Искаше ми се да си върна целувката, която бях поставил на пръстите на Мигновена. Балсам за наранената гордост на едно момиче или примамка, за да обвържа нея и баща ѝ към себе си? Вече не знаех точно. Нито едното, нито другото не беше оправдано. Бях допуснал грешка, ако изобщо вярвах в любовта, в която се бях заклел на Моли. Тази постъпка доказваше, че съм виновен във всичко, в което ме бе обвинила тя. Винаги бях поставял Пророците над нея. Бях я примамвал с илюзиите за брак, не ѝ бях оставил нито самоуважение, нито вяра в мен. Тя ме беше наранила, като ме бе напуснала. Ала не можеше да остави зад себе си онова, което бях сторил с вярата ѝ в самата себе си. Тя щеше вечно да го носи в душата си — мисълта, че е била измамена и използвана от едно egoистично лъжливо момче, което дори не бе имало смелостта да се бори за нея.

Можеше ли отчаянието да е източник на кураж? Или това беше само безразсъдство и стремеж към самоунищожение? Дръзко слязох по стълбището и отидох право в кралските покой. Факлите на стената пред вратата на краля ме ядосаха със сините си искри. Прекалено драматично, Сенч. Зачудих се дали е намазал всяка свещ и факла в

замъка. Отметнах провесената завеса и влязох. Нямаше никого. Нито в дневната, нито в спалнята. Помещенията изглеждаха оголели, след като всичко по-скъпо бе изнесено и откарано по реката. Напомни ми за стая в посредствена странноприемница. Нямаше нищо, което да си струва да се открадне, иначе Славен щеше да остави охрана. В известен смисъл приличаше на стаята на Моли. Имаше някои вещи — дрехи, завивки. Ала това вече не беше кралската стая. Застанах до една маса на абсолютно същото място, където бях стоял като момче. Докато закусваше, Умен всяка седмица ме изпитваше върху уроците ми и всеки път ми даваше да разбера, че щом съм негов поданик, той е мой крал. Нямаше го вече този човек. Мечовете и пръснатите навсякъде свитъци бяха заменени с кадилници за горене на билки и лепкави чаши от опияняващи настойки. Крал Умен отдавна беше напуснал тази стая. Тази нощ аз щях да отведа един болен старец.

Чух стъпки и се изругах за непредпазливостта си. Скрих се зад драпериите и застанах неподвижно. От дневната се разнесе шепот. Подигравателният отговор трябваше да е на шута. Измъкнах се от скривалището си, застанах на прага на спалнята и надзърнах иззад завесата. Кетрикен седеше на дивана до краля и тихо разговаряше с него. Изглеждаше уморена. Под очите й изпъкваха тъмни кръгове, но се усмихваше на Умен. С радост го чух да мърмори нещо в отговор. Уолас клечеше до огнището и грижливо слагаше цепеници в огъня. Наблизо се бе свила Розмари, сгушена в новата си рокля. Тя сънено се прозя, въздъхна и се поизправи. Съжалих я. Безкрайната церемония бе изтощила и мен. Шутът стоеше зад стола на краля. Той рязко се обърна и погледна право към мен, сякаш виждаше през завесата. В стаята нямаше никой друг.

Шутът отново се обърна към Уолас.

— Да, духай, сър Уолас, духай, колкото можеш. Току-виж изобщо нямаме нужда от огън, тъй като горещият ти дъх ще прогони студа от стаята.

Без да се обръща, Уолас ядосано каза:

— Я донеси дърва! Тия съчки не щат да прихватат. Пламъкът пълзи по тях, но дървото не гори. Трябва ми и гореща вода, за да направя чай на краля.

— Дали ще ти донеса дърва? Дърва? Да не съм дървеняк, добри ми Уолас? Стража! Хо, стража! Елате да донесете дърва, моля! —

Шутът се измъкна от мястото си зад краля, заподскача към вратата и отдръпна завесата, сякаш беше истинска врата. Накрая подаде глава в коридора и високо повика стражниците. След малко се отдръпна и унило се върна в стаята. — Ни стража, ни дърва. Клетият Уолас. — Той мрачно го погледна. Уолас стоеше на колене и ядосано разравяше огъня с ръжен. — Може би ако се завъртиш със задните си части към огнището и започнеш да духаш оттам, пламъците ще заподскачат повесело, храбри ми Уоласчо.

Една от свещите в стаята внезапно запръска сини искри. Всички, дори шутът, потръпнахме от съскането й. Уолас се изправи. Не го смятах за суеверен човек, ала в очите му за миг проблесна нещо диво, което ми подсказа, че тази поличба изобщо не му харесва.

— Огънят просто не гори — заяви той и после, сякаш осъзнал смисъла на думите си, зяпна с отворена уста.

— Омагьосани сме — добродушно рече шутът. Пред огнището малката Розами сви колене под брадичката си и ококорено се заозърта. Вече изобщо не изглеждаше сънена.

— Защо няма стражници — гневно попита Уолас, отиде до вратата и надникна в коридора. — И защо пламъците на факлите са сини? — Той ахна, отстъпи назад и отчаяно се огледа. — Розами, изтичай да доведеш стражниците. Казаха, че веднага ще ни последват.

Момиченцето поклати глава и не помръдна.

— Стражниците казаха, че щели да ни последват. И да донесат дърва. Дали ще горят? — Обади се шутът.

— Стига си дрънкал — изсумтя Уолас. — Върви да доведеш стражниците.

— Кого да доведа? Първо ме мислиш за дървеняк, сега пък за куче. О! Върви да донесеш дървото, пръчката, искаш да кажеш. Къде е пръчката? — Шутът залая като куче и започна да подскача из стаята, сякаш търсеше хвърлена пръчка.

— Върви да доведеш стражниците — почти изхленчи Уолас.

— Шуте — твърдо каза Кетрикен, — Уолас. Престанете. Не плашете поне Розами. Върви сам да доведеш стражниците, щом толкова искаш да дойдат, Уолас. Аз поне имам нужда от спокойствие. Капнала съм. Искам да си легна.

— Милейди, тази нощ става нещо лошо — настоя Уолас. — Аз не се плаша от случайни поличби, но напоследък станаха твърде

много, че да не им обръщам внимание. Ще отида да доведа стражниците, щом шута го е страх...

— Той плаче за стражниците, пък мен ме било страх! Мен, ха!

— Тихо, шуте, моля те! — Молбата на престолонаследницата изглеждаше съвсем искрена. — Уолас, върви и донеси дърва. Кралят няма нужда от тази връвя, а от почивка. Върви.

Уолас се поколеба на вратата. Явно нямаше желание да излезе на синята светлина в коридора.

Шутът презрително му се усмихна.

— Да дойда ли да те държа за ръчичка, храбри ми Уоласчо?

Това най-после го накара да излезе. Когато стъпките му заглъхнаха, шутът отново погледна към моето скривалище. Поканата му бе ясна.

— Милейди — тихо казах аз и излязох от спалнята на краля. Кетрикен тихо ахна. — Ако искате да се оттеглите, двамата с шута ще се погрижим за краля. Зная, че сте уморена и че искате тази вечер да си легнете рано. — Розмари ме гледаше ококорено.

— Може би наистина ще се оттегля — отвърна Кетрикен и с изненадваща пъргавост се изправи. — Хайде, Розмари. Лека нощ, милорд.

И излезе, следвана по петите от Розмари. Щом завесата отново се спусна, отидох при краля.

— Време е, милорд. Искате ли да вземете със себе си нещо специално?

Той прегълътна, после ме погледна.

— Не. Тук няма нищо за мен. Нищо, което да оставя, нищо, за което да остана. — Умен затвори очи и тихо продължи: — Промених решението си, Фиц. Мисля, че ще остана тук и тази нощ ще умра в собственото си легло.

Двамата с шута онемяхме.

— О, не! — Тихо извика шутът.

— Просто сте много уморен, милорд — промълвих аз.

— И единственото, което ме очаква, е още умора. — Очите му странно блестяха. И оттам ме гледаше младият крал, когото за миг бях докоснал, докато двамата заедно бяхме използвали Умението. — Тялото ми ме предава. Синът ми се е превърнал в змия. Славен знае, че брат му е жив. Знае, че короната, която носи, не се пада нему. Мислех,

че няма... Мислех, че ще се откаже... — От старческите му очи бликнаха сълзи. Бях искал да спася своя крал от един коварен принц. Трябаше да разбера, че не съм в състояние да спася един баща от предателството на сина му. Той протегна ръка към мен, ръка, която никога бе стискала меч, а сега се бе превърнала в мършава, прежълтяла лапа. — Искам да се сбогувам с Искрен. Искам лично да му кажа, че не съм участвал във всичко това. Нека поне запазя вярата на сина, който ми остана верен. — Кралят посочи към краката си. — Ела, Фиц. Заведи ме при него.

Не можех да не се подчиня на тази заповед. Не се поколебах. Приближих се и коленичих пред него. Шутът стоеше зад Умен. Сълзите прорязваха сиви следи в черно-белия грим на лицето му.

— Не — настойчиво промълви той. — Милорд, станете, нека избягаме. После ще обмислите всичко. Няма нужда да решавате сега.

Кралят не му обърна внимание. Усетих ръката му на рамото си. Отворих силата си за него, изненадан, че най-сетне съм се научил да го правя по собствено желание. Двамата се хвърлихме в черната река на Умението. Течението ни понесе и аз зачаках кралят да ни насочи. Вместо това той внезапно се вкопчи в мен. „Сине на моя син, кръв от кръвта ми. Аз те обичах, макар и по свой начин.“

„Милорд.“

„Млади мой убиецо. В какво те превърнах? В какво изваях собствената си плът? Ти не съзнаваш колко си млад. Сине на Рицарин, не е късно да се поправиш. Вдигни глава. Погледни напред.“

Цял живот се бях превръщал в онова, което искаше той. Тези думи ме изпълниха със смут и въпроси, на които нямаше време да получа отговори. Усещах, че силата му гасне.

„Искрен“ напомних му аз.

Умен се пресегна. Усетих присъствието на Искрен, после внезапно — изчезването на краля. Хвърлих се след него като след удавник в дълбока вода. Хванах съзнанието му, притиснах го към себе си, ала все едно държах сянка. Той бе като уплашено момче в ръцете ми, съпротивляващо се, без да знае срещу какво.

После изчезна.

Като спукан мехур.

Бях смятал, че съм зърнал крехкостта на живота, когато бях държал в ръцете си мъртвото момиченце. Вече знаех. Беше тук и сетне

не беше. Дори духнатата свещ можеше да остави следа дим. Моят крал просто бе изчезнал.

Ала не бях сам.

Мисля, че всяко дете е преобръщало мъртва птица, открита в гората, само за да се смае и ужаси колко бързо са я нападнали червеите. Умиращото куче събира най-много бълхи и най-тъстите кърлежи. Като пиявици, зарязали умираща риба, Джъстин и Ведра се издигнаха и се опитаха да се впият в мен. Това беше източникът на растящата им сила и бавното гаснене на краля. Това бе мъглата, обгръщала ума му и изпълвала дните му с безсилie. Гален, техният учител, беше направил Искрен своя мишена. Ала не бе успял да го убие и беше намерил собствената си смърт. Никога няма да узнае колко време тези пиявици бяха изсмукували силата на Умението на краля. Бе им известно всичко, което чрез мен Умен беше предал на Искрен. Изведнъж ми станаха ясни много неща, ала бе късно. Нямах представа как да им избягам. Усещах, че се вливат в мен, знаех, че смучат силата ми и че след секунди ще ме убият.

„Искрен“ — извиках аз, но вече бях твърде слаб. Нямаше да успея да го достигна.

„Махнете се от него, страховивци!“ Познато изръмжаване. Нощни очи ги отблъсна чрез мен. Мислех, че няма да успее, ала също като преди, той използва осезателното оръжие през канал, отворен от Умението. Оsezанието и Умението бяха две различни неща, също като четенето и пеенето или плуването и язденето на кон. И все пак, когато бяха свързани с мен чрез Умението, те трябва да бяха уязвими за другата магия. Усетих, че ме пускат, ала този път бяха двама и можеха да издържат на атаката на Нощни очи.

„Скачай и бягай! Бягай от онези, които не можеш да победиш!“

Реших, че съветът му е разумен. Страхът ме върна в собственото ми тяло и аз спуснах стените на ума си за тяхното Умение. Отворих очи. Лежах на пода в кралската дневна и тежко дишах. Шутът се бе метнал върху краля и диво плачеше. Усетих, че пипалата на Умението се пресягат след мен. Изтеглих се дълбоко в себе си и отчаяно се защитих, както ме бе учил Искрен. И въпреки това продължавах да долавям присъствието им, като призрачни пръсти, теглещи дрехите ми, докосващи кожата ми. Обзе ме отвращение.

— Ти го уби, ти го уби! Ти уби моя крал, дolen предател — пищеше шутът.

— Не! Не съм аз! — едва успях да промълвя.

За свой ужас на вратата видях Уолас, който с безумен поглед наблюдаваше всичко. Сетне вдигна очи, изкреша и хвърли дървата, които носеше. Двамата с шута се обърнахме.

На прага на кралската спалня стоеше Пъпчивия. Макар да знаех, че е Сенч, в първия момент настръхнах. Носеше дрипави погребални дрехи, целите в пръст и мухъл. Дългата му сива коса висеше на мръсни кичури покрай лицето му и беше намазал кожата си с пепел, така че белезите да изпъкват още по-ясно. Бавно повдигна ръка и посочи Уолас. Клетникът извика и с писъци се затича по коридора.

— Какво става тук — попита Сенч, щом Уолас изчезна, пристъпи към брат си и постави дългите си пръсти на гърлото му. Знаех какво ще установи. Мъчително се изправих.

— Мъртъв е. Но не го убих аз! — Викът ми заглуши надигащия се вой на шута. Пръстите на Умението настойчиво ме теглеха. — Отивам да убия онези, които го направиха. Погрижи се за шута. Престолонаследницата при теб ли е?

Сенч ме зяпаше така, сякаш ме виждаше за пръв път. Всички свещи в стаята изведнъж запръскаха сини искри.

— Погрижи се за престолонаследницата — заповядах на своя учител. — И нека шутът тръгне с нея. Ако остане тук, той е мъртъв. Славен няма да остави жив никой, който тази вечер е бил тук.

— Не! Няма да го оставя! — Очите на шута бяха изцъклени и празни като на безумец.

— Махни го оттук, Сенч! От това зависи животът му! — Сграбчих шута за раменете и свирепо го разтърсих. Главата му се люшна на тънката му шия. — Върви със Сенч и мълчи. Мълчи, ако искаш да отмъстя за смъртта на твоя крал. Защото ще направя точно това. — Внезапно се разтреперих. Светът се залюля и ми притъмня. — Самодивско било! — задъхано промълвих аз. — Трябва ми самодивско било. После бягайте! — Бълснах шута в ръцете на Сенч и старецът го пое в жилавата си хватка. Все едно падаше в ръцете на смъртта. Двамата излязоха от стаята. След малко чух едва доловимо стържене на камък. Бяха изчезнали.

Отпуснах се на колене, после безсилно се строполих на пода. Вкопчих се в коленете на мъртвия крал. Изстиващата му ръка падна от страничната облегалка на стола върху главата ми.

— Глупав момент за сълзи — казах на празната стая. Ала това не ги спря. Обгърна ме чернота. Призрачните пръсти на Умението опипваха стените ми, остьргваха хоросана, опитваха всеки камък. Отблъснах ги, но те се върнаха. Както ме бе погледнал Сенч, съмнявах се, че ще се върне. Поех си дъх.

„Нощни очи. Заведи ги при дупката на лисицата.“ — Показах му сградата, от която щяха да излязат, и къде трябва да отидат. Едва успях.

„Братко?“

„Заведи ги, сърце мое!“ Немощно го отблъснах и усетих, че се отдалечава. Глупавите сълзи продължаваха да се стичат по лицето ми. Вдигнах ръка и докоснах китката на краля. Отворих очи, насилих зрението си да се проясни. Ножът му. Не някакъв скъпоценен кинжал, а простият нож, какъвто носи на пояса си всеки мъж, за да му помага в ежедневните му задачи. Поех си дъх, после го изтеглих от канията и го погледнах. Здраво острие, изтъняло от дългите години точене. Прокарах пръсти по него и те откриха онова, което очите ми вече не можеха да прочетат. Печата на Ход. Учителката по бойно майсторство го бе направила за своя крал. И той го беше използвал добре.

От някакво тъгълче на ума ми изплува спомен. „Ние сме оръдия“ — бе ми казал Сенч. Аз бях оръдието, което той беше изковал за краля. Кралят ме бе погледнал и беше попитал: „В какво те превърнах?“ Нямаше нужда да се питам. Аз бях кралският убиец. В много отношения. Но щях да се погрижа за последен път да му служа като истински убиец.

Някой приклекна до мен. Сенч. Бавно вдигнах глава и го погледнах.

— Сeme от карис — каза ми той. — Нямаше време да правя чай от самодивско биле. Хайде. Ела да скрия и теб.

— Не. — Взех малката питка семе от карис, омесена с мед. Налапах я на една хапка и задъвках. — Върви — казах му. — Имам си работа, ти също. Бърич чака. Скоро ще вдигнат тревога. Бързо отведи престолонаследницата, докато все още имате шанс да се отдалечите от преследвачите. Аз ще ги задържа.

Сенч ме пусна и каза:

— Сбогом, момко. — После се наведе и ме целуна по челото.
Това бе прощаване. Не очакваше да ме види жив.

Значи ставахме двама.

Сенч ме оставил и още преди да чуя стърженето на камъните, усетих действието на карисовото семе. И преди бях взимал карис — по време на Пролетното празненство всички взимат. Съвсем малка щипка, поръсена върху захарна бисквита, предизвиква радостно замайване. Бърич ме беше предупреждавал, че някои нечестни търговци на коне слагат в овеса на животните си карисово олио. Също така ми бе казвал, че кон, на който са давали карис, често завинаги се променял. Ако останел жив. Знаех, че Сенч от време на време използва билката, и го бях виждал да пада като камък след преминаването на действието ѝ. И все пак не се поколебах. Навсякътко Бърич имаше право. Дали предизвиквах самоунищожението, или го желаех? Тези мисли не ме занимаваха дълго. Карисът сякаш ми даде криле. Усетих в себе си сили за десетима и сърцето ми литна във висините като орел. Скочих и се запътих към вратата, после се върнах.

Коленичих пред своя мъртъв крал. Вдигнах ножа и го поднесох към челото си, докато му се заклевах:

— Този нож ще отмъсти за теб. — Целунах ръката му и го оставих пред огнището.

Бях смятал, че пръскащите сини искри свещи са потискащи, но синята светлина на факлите в коридора сякаш бе неземна. Все едно да се вглеждаш в неподвижна дълбока вода. Затичах се и се разкипотих. Долу чух гълъчка, гласът на Уолас се издигаше над останалите. „Сини пламъци и Пъпчивия!“ — крещеше той. Не беше изтекло толкова време, колкото си бях мислил, но времето ме чакаше. Лек като вятър, аз се носех по коридора. Вмъкнах се в първата отворена врата. Зачаках. Трябваше им цяла вечност, за да се качат по стълбището, и още по-дълго, за да минат покрай мен. Оставил ги да стигнат до кралските покои и когато чух тревожните викове, изскочих от скривалището си и се втурнах къмния етаж.

Някой изкрещя след мен, но не се опитаха да ме преследват. Вече бях долу, когато най-после дадоха заповед да ме хванат. Засмях се. Като че ли можеха! За едно момче, израсло тук, замъкът гъмжеше от задни коридори и тунели за слугите. Знаех къде отивам, ала нямаше да се насоча право натам. Тичах като лисица, за кратко се появиах в

Голямата зала и ужасих готвачката в кухнята. И бледите пръсти на Умението не преставаха да ме докосват и опипват, без да подозират, че идвам, идвам, скъпи мои, идвам, за да ви открия.

Гален бе роден и отрасъл във Фароу и винаги бе мразил морето. Страхуваше се от него, струва ми се, затова покоите му се намираха откъм страната на планините. Бях чул, че след смъртта му са ги превърнали в нещо като негово светилище. Ведра се нанесла в спалнята му, а в дневната се събирала котерията. Никога не бях ходил там, но знаех пътя. Изкачих стълбището като летяща стрела, профучах по коридора покрай двойка в страстна прегръдка и спрях пред една тежка врата, обкована с желязо. Ала никоя врата, която не е здраво залостена, не е никаква преграда и след секунди тя се отвори пред мен.

Около високата маса бяха наредени столове. В средата ѝ гореше дебела свещ. За съсредоточаване, навярно. Бяха заети само два от столовете — Джъстин и Ведра седяха един до друг, хванати ръка за ръка, със затворени очи и отметнати глави в мъките на Умението. Уил го нямаше. Бях се надявал да открия тук и него.

За миг се вглеждах в лицата им. По кожата им лъщеше пот. Бях поласкан, че полагат такива усилия, за да съборят стените ми. Устите им бяха свити в лека усмивка — съпротивляваха се на екстаза от използването на Умението, съсредоточаваха се върху целта, а не върху удоволствието от нейното изпълнение. Не се поколебах.

— Изненада! — Тихо казах аз, сграбчих Ведра за косата и прерязах гърлото ѝ с ножа на краля. После я пуснах да падне на пода. Имаше невероятно много кръв.

Джъстин с писък скочи и аз се пригответих за нападение. Той обаче избяга с викове по коридора и трябваше да се втурна след него с нож в ръка. Квичеше досущ като прасе и тичаше страшно бързо. Избра най-прекия път до Голямата зала, като не преставаше да пищи. Това ме караше да се смея. Дори сега ми се струва невероятно, ала не мога да го отрека. Дали смяташе, че Славен ще изтегли меч, за да го защити? Дали след като бе убил моя крал, мислеше, че нещо е в състояние да застане между него и мен?

В Голямата зала свиреха музиканти и хората танцуваха, но появата на Джъстин сложи край на веселието. Бях скъсил разстоянието помежду ни и когато той се бълсна в една от масите, ни разделяха само няколко крачки. Гостите все още бяха вцепенени от вида му, когато се

нахвърлих върху него и го повалих. Десетина пъти забих ножа в тялото му преди някой да се сети, че трябва да се намеси. Когато фароуските стражници на Славен се опитаха да ме хванат, запратих потръпващото му тяло срещу тях, скочих върху масата зад мен и вдигнах окървавения си нож високо във въздуха.

— Ножът на краля! — Извиках и се завъртях, за да го покажа на всички. — Отмъстих за смъртта на краля.

— Той е луд! — Изпищя някой. — Смъртта на Искрен го е побъркала!

— Умен! — Свирепо изревах аз. — Тази вечер крал Умен беше повален с коварство!

Фароуските стражници на Славен връхлетяха срещу мен като вълна. Не бях смятал, че са толкова много. Всички полетяхме на пода сред порой от храна и съдове. Хората закрещяха — едни се мъчеха да се приближат, за да видят какво става, други ужасено отстъпваха. Ход щеше да се гордее с мен. С ножа на краля отблъсквах трима мъже с мечове. Бях прекалено бърз за тях и раните, които ми нанасяха, не ми причиняваха болка.

Някъде в тълпата се надигна вик.

— На оръжие! Убиват Фицрицарин! — Започна битка, но не виждах кой участва в нея, нито обръщах внимание. Намушках единия стражник в ръката и той изпусна меча си.

— Умен! — Надвика гълчката някой. — Крал Умен е убит! — Ако се съдеше по звуците на боя, в него се включваха все повече хора. Нямах време да погледна. Чух, че на пода се стоварва втора маса, и в залата се разнесе писък. После в залата се втурнаха бъкипските стражници.

— Спрете ги! Не проливайте кръв в кралската зала! — Видях, че нападателите ми са обкръжени, зърнах ужасеното лице на Меча, който ме позна и извика: — Това е Фицрицарин! Искат да убият Фиц!

— Спрете ги! Разоръжете ги! — Кърф повали един от стражниците на Славен. Зад него бъкипските воини нападаха личната стража на принца, отбиваха мечове и нареджаха на хората да приберат оръжието си. Успях да си поема дъх и видях, че наистина са се включили много хора, не само стражниците. Мнозина от гостите се налагаха с юмруци. Всеобщият хаос приличаше едновременно на пиянско сбиване и на бунт. Ненадейно Меча се вмъкна между двама от

противниците ми и ги повали на пода. После скочи напред и се изправи пред мен.

— Здрави, Меч — радостно го поздравих аз, като го мислех за свой съюзник. После забелязах как е приклекнал и прибавих: — Знаеш, че няма да вдигна оръжие срещу теб!

— Знам, момко — тъжно отвърна старият ратник, метна се върху мен и ме стисна в мечата си прегръдка. Не зная кой ме удари по тила, нито с какво.

30

ТЪМНИЦИ

Ако подозира, че някое кучкарче с помощта на Осезанието използва животните за свои цели, отговорникът за кучетата трябва да внимава за следните признания. Ако момчето не разговаря много с другарите си, внимавай. Ако кучетата вдигат музуна, преди да се появи момчето или започват да вият, след като си тръгне, внимавай. Ако някое куче престане да души разгонена кучка или се извърне от кървава следа и кратко легне по заповед на момчето, бъди сигурен. Момчето трябва да се обеси, над вода, ако е възможно, далеч от конюшнята, и трупът му да се изгори. Трябва да се удавят всички кучета, които е дресирало, както и потомството им. Куче, което е познало Осезанието, не се бои, нито почита друг господар и озлобява, когато му отнемат осезателя. Никой осезател не бие непослушно куче, нито позволява да продадат неговото животно или да го използват като примамка за мечки, колкото и старо да е кучето. Осезателят използва кучетата на господаря си за свои цели и е верен единствено на животното, с което е обвързан.

По някое време се свестих. Това бе най-жестоката от всички шеги, които напоследък ми играеше съдбата. Без да помръдвам, анализирах различните си усещания. Изтощението от карисовото семе се съчетаваше с умората от битката ми с Умението на Джъстин и Ведра. Бях получил няколко отвратителни рани на дясната ръка и една на лявото бедро. Не бяха превързани — ръкавът и панталоните ми бяха залепнали за кожата ми от засъхналата кръв. Онзи, който ме бе повалил в безсъзнание, за всеки случай ми беше нанесъл още няколко

удара. Иначе бях добре. Повторих си го много пъти, без да обръщам внимание на треперенето си. Отворих очи.

Намирах се в някаква килия. В ъгъла имаше гърне, а на стената до него — врата със зарешетено прозорче. Оттам проникваше единствената светлина, чийто източник беше факла, пламтяща някъде в коридора. Бях в тъмницата; задоволил любопитството си, затворих очи и заспах, свит на кълбо. Спях в дълбока бърлога, покрита от сипещия се сняг. Нощни очи ми осигуряваше почти пълна илюзия за сигурност. Бях толкова slab, че дори неговите мисли ми се струваха мъгляви. „Безопасност.“ Не разбрах нищо друго.

Отново дойдох на себе си. Усетих, че е минало много време, защото умирах от жажда. Иначе всичко си беше същото. Установих, че пейката, на която лежа, също е от камък. Между нея и мен нямаше нищо друго, освен дрехите ми.

— Хей! — Извиках аз. — Стража! — Не получих отговор. Всичко ми изглеждаше малко смътно. След време не си спомнях дали вече съм извикал, или съм събирал сили да го направя. Малко по-късно реших, че нямам толкова сили. Пак заспах.

Събудих се от гласа на Търпение. Карапе се на някого.

— Това е смешно! Какво си мислите, че ще направя? — Мълчание. — Познавам го от малък. — Пак мълчание. — Той е ранен. Какво толкова ще стане, ако хвърля един поглед на раните му? Можете да го обесите здрав също толкова, колкото и ранен, нали? — Отново мълчание.

След време реших, че може би ще успея да стана. Имах много натъртвания и драскотини, които не си спомнях, навсякърно получени, докато ме бяха носили от Голямата зала дотук. Най-неприятното беше, че дрехите ми бяха залепнали за раните и всяко помръдане ми причиняваше болка. Казах си, че ще издържа. За такава малка килия разстоянието от пейката до вратата ми се стори безкрайно. Когато стигнах, установих, че едва виждам през зарешетеното прозорче. При това виждах само каменната стена от отсрещната страна на тесния коридор. Стиснах решетките със здравата си лява ръка и изхриптях:

— Търпение!

— Фиц? О, Фиц, добре ли си?

Що за въпрос! Разсмях се, но се задавих и усетих вкус на кръв в устата си. Не знаех какво да кажа. Не бях добре, но за нея не беше

здравословно да проявява прекалено голям интерес към мен. Съзнавах го, колкото и да бях замаян.

— Добре съм — успях да промълвя.

— О, Фиц, кралят е мъртъв — извика тя. Думите се заизливаха от устата ѝ в бързината да ми каже всичко. — Кетрикен изчезна и принцът престолонаследник Славен твърди, че ти си виновен за всичко, казват...

— Лейди Търпение, трябва веднага да си тръгнете — опита се да я прекъсне стражникът. Тя не му обърна внимание.

— Казват, че си полудял от скръб заради смъртта на Искрен и си убил краля, Ведра и Джъстин, и не знаят какво си направил с Кетрикен и никой не може да...

— Нямате право да разговаряте със затворника, госпожо — твърдо заяви мъжът, ала Търпение все едно не го чуваше.

— Никой не може да открие шута. Уолас казва, че ви видял с шута да се карате над трупа на краля, а после видял Пъпчивия, дошъл да вземе душата му. Той е луд! Освен това Славен те обвинява в мерзка магия — че си имал душа на звяр! Твърди, че точно така си убил краля. И...

— Госпожо! Трябва веднага да си тръгнете, иначе ще наредя да ви отведат.

— Направи го тогава. — Търпение го заплю. — Опитай, ако смееш! Лейси, този човек ми досажда. О! Смееш да ме докосваш! Мен, съпругата на Рицарин! Чакай, Лейси, не го наранявай, той е още момче. Невъзпитан е, да, но въпреки това е момче.

— Лейди Търпение, умолявам ви...

— Не можеш да ме изхвърлиш оттук, без да напуснеш поста си. Да не ме смяташ за толкова глупава, че да не го разбирам? Какво ще направиш? Ще нападнеш две жени с меча си ли?

— Честьр? Честьр, къде си? — Изрева стражникът. — Проклет да си, Честьр! — Ясно чуха яда в гласа му, докато викаше другаря си, който сигурно беше в стаята на стражниците до кухнята. И пиеше студена бира и ядеше гореща яхния.

— Честьр! — Гласът на стражника загълхваше. Наистина бе глупак да допусне лейди Търпение до поста си и да отиде да търси другия. След миг чух лекия тропот на пантофките ѝ пред килията си. Усетих пръстите ѝ да докосват ръката ми. Тя не беше достатъчно

висока, за да надникне вътре, а коридорът бе толкова тесен, че не можеше да отстъпи назад, за да явижда. Ала топлината на ръката ѝ ми подейства като слънчев лъч.

— Гледай кога ще се върне онова момче, Лейси — нареди Търпение, после се обърна към мен. — Как си? — Говореше съвсем тихо.

— Жаден съм. И съм гладен. Студено ми е. Боли ме. — Не видях смисъл да я лъжа. — Какво става в замъка?

— Пълен хаос. Бъкипските стражници потушиха бунта в Голямата зала, но после навън избухна свада между тях и онези от Вътрешните херцогства, които доведе Славен. Стражата на Кетрикен въведе ред. Но положението продължава да е напрегнато. Мнозина от гостите са ранени. За щастие няма сериозно пострадали. Казват, че най-тежко бил ранен Меча. Повалили го, докато те бранел от фароуските стражници. Спукали му ребрата и не може да движи едната си ръка. Но Бърич казва, че щял да се оправи. Обаче херцозите се дърлят като кучета.

— Бърич ли — изхриптях аз.

— Изобщо не е бил там — успокоително отвърна Търпение. — Добре е. Само дето е кисел и заядлив. Но това е нормално за него.

Сърцето ми бясно туптеше. Бърич. Защо не беше заминал? Не посмях да разпитвам за него. Само един необmisлен въпрос и Търпение щеше да стане любопитна.

— Ами Славен?

Тя изсумтя.

— Имам чувството, че всичко това не го дразни толкова много. Бесен е, защото вече няма повод да напусне Бъкип. Преди, нали знаеш, щял да отведе крал Умен и Кетрикен на сигурно място навътре в страната и плячкосва замъка, за да можел да ги заобиколи с познатите им вещи. Сега обаче няма такова извинение и крайбрежните херцози поискаха да остане и да защитава замъка или поне да постави на това място човек по техен избор. Той им предложи братовчед си лорд Ясен Фароуски, но херцозите не го одобряват. Сега Славен неочаквано дори за себе си стана крал и ми се струва, че това не му харесва особено.

— Значи се е коронясал, така ли? — Ушите ми запищяха. Задържах се изправен само защото стисках решетките. Не биваше да

припадам. Стражникът всеки момент щеше да се върне. Нямах много време да науча какво става.

— Всички бяхме много заети покрай погребението на краля и издирването на престолонаследницата. Когато откриха краля мъртъв, ни пратиха да я събудим, но вратата й беше заключена и никой не отговаряше на чукането ни. Накрая Славен пак прибягна до хората с брадвите. Вратата на вътрешната стая също беше заключена. Но Кетрикен я нямаше. Това е огромна загадка за всички.

— Какво казва за това Славен? — Главата ми се проясняваше от паяжините. О, как болеше!

— Нищо, освен че тя и детето й със сигурност били мъртви и че ти сигурно си ги убил. Повдига безумни обвинения за Дива магия, казва, че си убил краля със своето Осезание. Всички искат доказателство за твърденията му и той все повтаря, че скоро щял да го даде.

Нито дума за търсене на Кетрикен. Бях рискувал, като бях приел, че неговите умели шпиони не са разкрили целия ни план. Но ако Славен беше пратил преследвачи, те едва ли имаха заповед да я върнат невредима в Бъкип.

— Какво прави Уил — попитах аз.

— Кой Уил?

— Уил, синът на коняря. От котерията.

— А, той ли? Не съм го виждала.

— Аха. — Отново ми прималя. Знаех, че трябва да продължа да я разпитвам, но не можех да измисля какви въпроси да й задам. Бърич още бе в Бъкип, ала Кетрикен и шута ги нямаше. Какво се беше объркало? Нямаше безопасен начин да попитам Търпение. — Някой друг знае ли, че си тук — успях да попитам. Ако знаеше, че Търпение е дошла при мен, Бърич със сигурност щеше да ми прати съобщение.

— Не, разбира се! Не беше лесно да дойда, Фиц. Лейси трябваше да сложи лекарство за повръщане в храната на единия стражник, за да остане само другият. После го чакахме да излезе... А, Лейси ти донесе това. Тя е умна жена. — Ръката й провря две малки ябълки през решетката. Те паднаха на пода, преди да успея да ги хвана. Устоях на изкушението незабавно да ги изям.

— Какво говорят за мен — тихо попитах аз.

— Повечето твърдят, че си луд. Някои казват, че си бил омагьосан от Пъпчивия да ни донесеш смърт. Има слухове, че си се готвил да оглавиш бунт и си убил Ведра и Джъстин, защото са те разкрили. Други, макар и малцина, са съгласни със Славен, че владееш Дивата магия. Това са твърдения главно на Уолас. Той казва, че преди да влезеш в кралските покой пламъците на свещите не били сини. Според него, шутът викал, че ти си убил краля. Но и шута го няма. Имаше толкова много зли предзнаменования, че сега мнозина се боят... — Гласът ѝ загълхна.

— Не съм убил краля — тихо отвърна аз. — Бяха Джъстин и Ведра. Затова ги убих с ножа на краля.

— Стражниците се връщат — изсъска Лейси. Търпение не ѝ обърна внимание.

— Но Джъстин и Ведра дори не...

— Нямам време да ти го обясня. Направиха го с Умението. Но го убиха, Търпение. Кълна се. — Замълчах за миг. — Какво ще правят с мен?

— Още не е решено.

— Нямаме време за лъжи.

Чух я да прегъльща.

— Славен иска да те обеси. Щеше да те убие още онази вечер в Голямата зала, ако Меча не беше отблъсквал стражниците му, докато не потушиха бунта. После за теб се застъпиха крайбрежните херцози. Лейди Грация Рипонска напомни на Славен, че никой, в чиито вени тече Пророческа кръв, не може да бъде убит с меч или на бесило. Той не искаше да признае кралската ти кръв, но когато го отрече, твърде много хора надигнаха глас. Сега се кълне, че може да докаже Осезанието ти, а човек, който владее Дивата магия, се наказва с обесване.

— Лейди Търпение! Трябва веднага да си тръгнете, трябва, иначе ще обесят мен! — Стражникът се връщаше, очевидно с Честьр, защото се чуваха повече стъпки. Търпение пусна пръстите ми.

— Ще направя каквото мога за теб — прошепна тя. До този момент бе полагала всички усилия да не издаде страха си, ала сега ясно го долових в гласа ѝ.

После си тръгна, като през цялото време гълчеше Честьр, докато той я извеждаше от тъмницата. Когато се отдалечи, аз с мъка се

наведох да вдигна ябълките. Не бяха големи и вече се бяха спаружили, ала на мен ми се сториха вълшебни. Изядох дори дръжките. Малкото влага, която съдържаха, не утоли жаждата ми. Поседях на пейката, като държах главата си с ръце и се насилах да остана буден. Знаех, че трябва да помисля, но ми беше ужасно трудно. Не бях в състояние да се съсредоточа. Изкушавах се да отлепя ризата от раните на ръката си, но си наложих да устоя. Щом не бяха гноясали, нямаше да ги пипам. Не можех да си позволя да изгубя още кръв. Трябваше да събера всичките си сили, за да докуцука до вратата.

— Стража — изхриптях аз.

Не ми обърнаха внимание.

— Искам вода. И храна.

„Къде си?“ — Отозва се на молбата ми друг.

„Далеч, приятелю. Как си?“

„Добре. Но ми липсваши. Спеше толкова дълбоко, че едва не те помислих за мъртъв.“

„И аз вече почти се бях отписал. Ти ли ги заведе при конете?“

„Да. И те заминаха. Сърцето на глутницата им каза, че съм мелез, който си опитомил. Като че ли съм дресирано псе, което прави фокуси.“

„Опитвал се е да ме защити, не да те обиди. Защо Сърцето на глутницата не замина с тях?“

„Не зная. Какво ще правим сега?“

„Ще чакаме.“

— Стража — извиках отново, колкото можех по-високо. Получи се доста тихо.

— Отдръпни се — прозвуча мъжки глас точно пред вратата. Докато бях разговарял с Нощни очи, не бях чул да се приближава никой. Изобщо не бях на себе си.

В долната част на вратата се отвори малка вратичка и някой пъхна в килията гърне вода и половин самун хляб. Вратичката отново се затвори.

— Благодаря.

Не получих отговор. Внимателно огледах какво са ми дали. Водата, имаше дъх на застояло, ала не миришеше и предпазливо отпитата глътка не загатваше за отрова. Начупих самуна на малки парчета и го разгледах. Не беше пресен, но не забелязах нищо нередно.

И някой бе изял другата половина. Ометох го за нула време. Отново легнах и се опитах да си намеря не чак толкова неудобна поза.

В килията беше сухо, но студено. Знаех точно къде съм. Килиите се намираха недалеч от избата. Знаех, че мога да крещя, докато от дробовете ми не потече кръв, но никой, освен стражниците няма да ме чуе. Като малък бях слизал тук. Рядко бях откривал затворници в килиите и още по-рядко — стражници, които да ги пазят. Поради бързото правосъдие в Бъкип почти никога не се налагаше затворниците да преседяват тук повече от няколко часа. Наказанията обикновено бяха смърт или задължителен труд. Подозирах, че с възцаряването на Славен тези килии ще се използват много по-често.

Опитах се да поспя, ала вцепенението ме бе напуснало. Вместо това се въртях на твърдия студен камък. Известно време се мъчех да се убедя, че щом Кетрикен е избягала, победата е моя. В края на краишата, да спечелиш означава да постигнеш каквото искаш, нали така? Но мислите ми се насочиха към това колко бързо е умрял крал Умен. Като спукан мехур. Ако ме обесеха, дали и за мен щеше да е толкова бързо? Или дълго щях да вися и да се задушавам? За да се разсия от тези размишления, се зачудих колко време Искрен ще трябва да води гражданска война срещу Славен, преди да е в състояние отново да начертава на картата Шестте херцогства като едно кралство. Ако допуснех, разбира се, че Искрен се завърнеше и успееше да избави крайбрежието от алените кораби. Когато Славен изоставеше Бъкип, както със сигурност щеше да направи, кой ли щеше да вземе властта в замъка? Според Търпение крайбрежните херцози не бяха искали и да чуят за лорд Ясен. В Бък имаше неколцина по-дребни благородници, ала никой от тях не притежаваше дързостта да предяви претенции за Бъкип. Може би някой от тримата крайбрежни херцози? Не. В момента те нямаха достатъчно сили, за да се грижат за нещо извън собствените си граници. Сега всеки щеше да пази себе си. Освен ако Славен не останеше в Бъкип. В крайна сметка след изчезването на Кетрикен и смъртта на Умен той беше законният крал. Освен ако човек не знаеше, че Искрен е жив. Но малцина знаеха това. Крайбрежните херцогства щяха ли да приемат Славен за крал? Крайбрежните херцогства щяха ли да приемат Искрен за крал, когато се завърнеше? Или щяха да презрат човека, изоставил ги, за да се отправи на някакъв глупав поход?

Времето течеше бавно. Не ми даваха храна и вода, ако не поисках, а понякога дори и тогава, и затова не можех да съдя за хода на часовете и дните. Буден, аз бях пленник на собствените си мисли и тревоги. Веднъж се опитах да се свържа с Искрен, но от усилието зрението ми се замъгли и после главата ми дълго се пръскаше от болка. Нямах сили за втори опит. Гладът постоянно ме измъчваше, безпощаден като студа в килията. На два пъти чух стражниците да отпращат Търпение — отказаха й да ми предадат храната и превръзките, които ми носехе. Не я повиках. Исках да се откаже, да не мисли за мен. Имах покой само когато заспивах и се отправях на лов с Нощни очи. Опитах се да използвам неговите сетива, за да разбера какво става в Бъкип, но той възприемаше нещата по своя си вълчи начин и когато бях с него, аз споделях неговите стойности. Времето не се делеше на дни и нощи, а на промеждутъци между плячките. Месото, което ядях с него, не можеше да поддържа човешкото ми тяло, но все пак ми доставяше удоволствие. С неговите сетива установих, че времето се променя, и една сутрин се събудих с мисълта, че е започнал ясен зимен ден. Пиратско време. Крайбрежните херцози не можеха да се бавят още много в Бъкип, ако все още бяха тук.

Сякаш в потвърждение на предположението ми, в коридора се разнесоха гласове и по каменния под отекнаха тежки стъпки. Чух напрегнатия от гняв глас на Славен, поздрава на стражника, после стъпките се приближиха към килията ми. За пръв път, откакто се бях свестил тук, в ключалката се превъртя ключ и вратата се отвори. Бавно се надигнах и седнах. Вътре надзърнаха трима херцози и един принц — по-точно изменник. Успях да се изправя. Зад тях бяха строени в редица ратници, въоръжени с копия, сякаш готови да задържат побеснелия звяр на разстояние. До отворената врата видях стражник с изведен меч. Между мен и Славен. Принцът не подценяваше омразата ми.

— Виждате го — безизразно заяви Славен. — Той е жив и здрав. Не съм го убил. Но знайте също, че имам право да го направя. Той уби един мъж, мой слуга, в собствената ми зала. И една жена горе в стаята й. Дори само заради тези престъпления имам право да взема живота му.

— Принц Славен. Вие обвинявате Фицицарин, че е убил крал Умен с помощта на Осезанието — заяви Жилав. И тежко прибави: —

Досега не бях чувал, че е възможно такова нещо. Но ако е така, съветът пръв има право над живота му, защото първо е убил краля. Трябва да се свика съветът, за да постанови дали е виновен и да определи присъдата му.

Славен ядосано въздъхна.

— Тогава ще свикам съвета. Да свършваме с това. Смешно е да отлагаме коронясването ми заради екзекуцията на един убиец.

— Милорд, смъртта на един крал никога не е смешна — тихо отбеляза херцог Шемшай Шоукски. — И първо трябва да свършим с единия крал, преди да имаме друг.

— Баща ми е мъртъв и погребан. Това не ви ли стига, за да свършите с него? — Славен започваше да става безразсъден. Възражението му не издаваше нито скръб, нито почит.

— Ще узнаем как е умрял и от чия ръка — отвърна Жилав Беърнски. — Вашият слуга Уолас казва, че Фицрицарин е убил краля. Вие, принце, сте съгласен и твърдите, че го е направил с помощта на Оsezанието. Мнозина от нас вярват, че Фицрицарин е бил беззаветно предан на своя крал и не би сторил такова нещо. А Фицрицарин твърди, че са го направили умелите. — Херцог Жилав за пръв път погледна право към мен. Срещнах очите му, сякаш бяхме сами.

— Убиха го Джъстин и Ведра — тихо казах. — Коварно убиха краля.

— Мълк! — Изкрещя Славен и замахна с ръка, сякаш за да ме удари. Не мигнах.

— И затова ги убих — продължих аз, като не преставах да гледам единствено Жилав. — С ножа на краля. Защо иначе щях да избера такова оръжие?

— Безумците вършат странини неща — каза херцог Келвар Рипонски. Славен бе позеленял от ярост. Спокойно срещнах погледа на Келвар. За последен път бяхме разговаряли на собствената му маса в Нитбей.

— Не съм безумец — уверих го аз. — И онази вечер не бях по-безумен, отколкото когато въртях брадва пред стените на Бейгард.

— Напълно е възможно — замислено се съгласи Келвар. — Говори се обаче, че по време на бой обезумяваш.

В очите на Славен проблесна пламъче.

— Говори се също, че след битката са го видели с кръв по устата. Че става като зверовете, с които е отраснал. Той е осезател.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Херцозите се спогледаха и когато Шемшай отново се обърна към мен, на лицето му се четеше презрение. Накрая Жилав отговори на принца.

— Отправяте тежко обвинение. Имате ли свидетел?

— За кръвта по устата му ли? Неколцина.

Жилав поклати глава.

— Всеки мъж може да излезе от битка с окървавено лице. Брадвата не е чисто оръжие. Лично мога да го потвърдя. Не. Това не е достатъчно.

— Тогава да свикаме съвета — нетърпеливо каза Славен. — Да чуем какво ще ни каже Уолас за смъртта на баща ми.

Тримата херцози отново се спогледаха, после замислено се обърнаха към мен. Херцог Жилав беше човекът, който обединяваше крайбрежието. Уверих се в това, когато отговори на принца.

— Да говорим открыто, принц Славен. Вие обвинявате Фицрицарин, син на Рицарин, че е използвал Осезанието, Дивата магия, за да убие крал Умен. Това е извънредно тежко обвинение. За да останем удовлетворени, ние искаме да ни докажете не само, че е осезател, но и че може да използва Осезанието, за да нарани друг. Всички сме свидетели, че по тялото на крал Умен нямаше следи, абсолютно нищо, което да загатва за предсмъртна борба. Ако не бяхте надигнали глас за предателство, може би щяхме да приемем, че е умрял от годините си. Някои дори говорят, че си търсите повод да се избавите от Фицрицарин. Зная, че сте чували тези слухове — изричам ги гласно, за да можем да ги оборим. — Херцогът замълча, сякаш се колебаеше, после погледна другарите си. След като нито Келвар, нито Шемшай дадоха знак за несъгласие, Жилав се прокашля и продължи:

— Имаме предложение, принц Славен. Докажете ни, че Фицрицарин е осезател и че е използвал Осезанието, за да убие крал Умен, и ние ще ви позволим да го убиете както сметнете за нужно. Ще присъстваме на коронясването ви за крал на Шестте херцогства. Нещо повече, ще приемем лорд Ясен като ваш представител в Бъкип и ще ви позволим да преместите двора си в Трейдфорд.

На лицето на Славен за миг се изписа триумф. После го замени подозрителност.

— Ами ако доказателството ми не ви удовлетвори, херцог Жилав?

— Тогава Фицицарин ще остане жив — спокойно отвърна Жилав. — И вие ще му поверите управлението на Бъкип и бъкипските сили. — Тримата херцози гледаха принца в очите.

— Това е измяна и предателство — изсъска Славен.

Ръката на Шемшай потръпна, сякаш той едва се сдържаше да не извади меча си. Келвар почервя, но запази мълчание.

Мъжете зад тях се напрегнаха. Единствено Жилав остана невъзмутим.

— Ново обвинение ли повдигате, милорд — спокойно попита той. — Отново настоявам за доказателства. Това още повече ще отложи вашето коронясване.

— Говорих прибързано, господа — каза Славен. — Времената са тежко изпитание за мен. Така внезапно останах без бащино напътствие, без брат си... а престолонаследницата и детето, което носи, безследно изчезнаха... Това е достатъчно, за да тласне всекиго към прибързани изявления. Аз... Е, добре. Ще приема... това, което ми предлагате. Ще докажа, че Фицицарин е осезател, или ще го освободя. Това удовлетворява ли ви?

— Не, милорд — каза Жилав. — Условията не бяха такива. Ако е невинен, ще поверите на Фицицарин управлението на Бъкип. Ако докажете вината му, ние ще приемем Ясен. Това са условията ни.

— Ами смъртта на Джъстин и Ведра, моите безценни слуги? Известно ни е, че поне тяхната смърт е негово дело. Той сам го призна.

— Погледът, който ми хвърли, можеше да ме убие на място. Колко ли дълбоко съжаляваше, че ме е обвинил в убийството на Умен? Вместо да подкрепи безумните обвинения на Уолас, можеше да поиска да ме удавят за убийството на Джъстин. Всички бяха присъствали. Собственият му стремеж да ме унищожи отлагаше моята екзекуция.

— Ще имате всички възможности да докажете, че е осезател и убиец на баща ви. Ще ви позволим да го обесите единствено за тези престъпления. А за другите... Фицицарин твърди, че те са убийците на краля. Ако не е виновен, ще приемем, че ги е убил справедливо.

— Това са глупости! — изсумтя Славен.

— Такива са условията ни, милорд — спокойно настоя Жилав.

— Ами ако ги отхвърля? — избухна принцът.

Жилав сви рамене.

— Небесата са ясни, милорд. Пиратско време за онези от нас, които имат крайбрежие. Трябва да се разотидем по крепостите си и доколкото ни позволяват силите, да браним бреговете. Без свикването на пълния съвет не можете да се коронясате, нито законно да назначите човек, който да управлява Бък във ваше отсъствие. Трябва да презимувате в Бъкип, милорд, и да се борите с пиратите като нас.

— Използвате всевъзможни традиции и мъгливи закончета, за да ми наложите волята си. Аз ваш крал ли съм, или не?

— Не сте наш крал — тихо, ала твърдо отвърна Жилав. — Вие сте престолонаследник. И най-вероятно ще останете такъв, докато този въпрос не бъде решен.

Мрачният поглед на Славен ясно показваше, че това не му харесва.

— Добре тогава — безизразно и малко прекалено бързо заяви той. — Излиза, че трябва да приема този... пазарльк. Не забравяйте, че вие пожелахте да стане така, не аз. — Принцът се обърна и впери очи в мен. И аз разбрах, че няма да спази думата си — разбрах, че ще умра в килията си. Ужасната увереност в собствената ми смърт замъгли зрението ми и ме накара да се олюлея. Побиха ме тръпки.

— Значи се разбрахме — спокойно каза Жилав, погледна ме и се намръщи. Чувствата ми сигурно се бяха изписали на лицето ми, защото херцогът бързо попита: — Добре ли се отнасят към теб, Фицрицарин? Хранят ли те? — Докато ми задаваше този въпрос, той откопча брошката на рамото си. Плащът му беше изтъркан, но вълнен, и когато ме наметна с него, тежестта му ме принуди да се облегна на стената.

Признателно се увих в него. Все още бе топъл от тялото му.

— Вода. Хляб — кратко отвърнах аз. Погледнах дебелата вълнена дреха и прибавих: — Благодаря ви.

— Мнозина нямат и това — гневно изсумтя Славен. — Времената са тежки.

Жилав продължи да ме гледа още няколко секунди. Мълчах. Накрая той студено се обърна към принца.

— Преди да се съгласим с екзекуцията му, принц Славен, ще искаме доказателство за вината му. Дотогава настояваме да остане жив.

— Поне му давайте войнишка дажба — каза Келвар. — Никой няма да каже, че го глезите, а и така ще остане жив — или за да го обесите, или за да управлява Бък.

Славен скръсти ръце на гърдите си и не отговори. Знаех, че ще продължа да получавам само вода и хляб. И може би щеше да ми вземе плаща на Жилав. Той вирна брадичка и даде знак на стражника да затвори вратата. Когато тя се затръшна, аз се хвърлих напред, вкопчих се в решетките и вперих очи в херцозите. Исках да извикам, да им кажа, че Славен няма да ме остави жив, че ще намери начин да ме убие. Ала не го направих. Нямаше да ми повярват. Все още не се бояха от него така, както трябваше. Ако го познаваха, колкото го познавах аз, щяха да са наясно, че никакво обещание не може да го обвърже със споразумението им. Той щеше да ме убие — нямаше да устои на изкушението да ме унищожи.

Пуснах решетките и се върнах на пейката. Седнах. По-скоро инстинктът, отколкото никаква мисъл ме накара да се увия в плаща на Жилав. Вълненият плат не можеше да се справи със студа, който усещах. Увереността в смъртта ми отново ме изпълни така, както вълната връхлита морска пещера. И пак ми се стори, че ще припадна. Смътно отблъснах собствените си мисли за начина, по който можеше да ме убие Славен. Имаше толкова много възможности. Подозирах, че ще се опита да изтръгне признание от мен. Ако имаше достатъчно време, може би щеше да успее. Призля ми. Помъчих се да запазя самообладание, да не си позволя да повярвам, че ще умра мъчително.

С някак странно олекнало сърце, си помислих, че мога да го надхитря. В потъмнелия ми от засъхнала кръв маншет имаше тайно джобче, в което все още се намираше отровата, толкова отдавна пригответа за Уолас. Ако ми гарантираше по-лека смърт, щях да я изпия. Но не я бях приготвил за бързо и безболезнено заспиване, а за гърчове, неволно освобождаване на червата и треска. По-късно може би щях да я предпочета пред онова, което ми предложеше Славен. Това не ме утеши. Увих се още по-добре в дебелия плащ на Жилав. Надявах се, че няма да му липсва много. Това навярно щеше да е последният приятелски жест, който някой правеше за мен. Не заспах, а съвсем съзнателно се скрих в света на моя вълк.

Събудих се от един съвсем човешки сън, в който Сенч ми се караше, че не му обръщам внимание. Свих се в плаща на Жилав. В

килията ми мъждукаха отблъсъци от факла. Не знаех дали е ден, или нощ, ала ми се струваше, че е късна нощ. Опитах се пак да заспя. Настойчивият глас на Сенч ме молеше...

Бавно се надигнах и седнах. Напевността и интонацията на приглушения глас определено бяха на Сенч. Звуците се отдалечиха. Легнах. Думите бяха неясни, но все пак ги чувах. Притиснах ухо към каменната пейка. Не. Бавно се изправих и започнах да обикалям тясната килия. Гласът бе най-силен в един от ъглите, ала все още не можех да разбера думите.

— Не те разбирам — казах на позната килия.

Тишина. После гласът отново заговори. Въпросителна интонация.

— Не те разбирам — по-високо повторих аз.

Отново го чух, по-възбудено, но не и по-високо.

— Не те разбирам — извиках ядосано.

Пред килията ми отекнаха стъпки.

— Фицицарин!

Жената, която ме пазеше, беше ниска и не можеше да надникне през прозорчето.

— Какво — сънено попитах аз.

— Защо викаш?

— Какво? А, кошмар.

Стъпките се отдалечиха. Чух я да се смее и да казва на другия стражник:

— Не мога да си представя какъв кошмар е по-ужасен за него от действителността.

Пак легнах на пейката. Не чувах гласа на Сенч. Бях склонен да се съглася с жената. Известно време не успях да заспя и се чудех какво толкова отчаяно се бе опитвал да ми каже Сенч. Съмнявах се, че е нещо хубаво, и не исках да мисля за лошото. Щях да умра тук. Исках да е поне защото съм помогнал за бягството на Кетри肯. Къде ли беше сега тя? Замислих се за шута и се запитах как ще понесе трудностите на зимното пътуване. Забраних си да се питам защо Бърич не е заминал с тях. Вместо това мислите ми се насочиха към Моли.

Сигурно съм задряпал, защото я видях. Изкачваше се по никаква пътека и раменете ѝ се превиваха под кобилица с тежки ведра. Изглеждаше бледа и измъчена. На върха на хълма видях порутена

колиба с натрупан край стените ѝ сняг. Моли спря, остави ведрата на прага, изправи се и погледна към морето. Намръщи се на хубавото време и вятъра, който разпенваше гребените на вълните. Вятърът леко повдигна гъстата ѝ коса, точно както някога правех аз, и прокара пръсти по топлата ѝ шия. Очите ѝ внезапно се разшириха.

— Не — каза Моли високо. — Не. Повече няма да мисля за теб. Не. — Наведе се, вдигна ведрата и влезе в колибата. Вратата тежко се захлопна зад нея. Сlamата бе неравномерно настлана по покрива. Вятърът се усили и аз го оставил да ме отнесе.

Гмурнах се в него и му позволих да отмие болките ми. Помислих си дали да не се гмурна още по-надълбоко, в най-силното течение, което можеше да ме погълне. Потопих длани в него. Беше бързо и тежко като могъща река и ме притегли към себе си.

„Ако бях на твоето място, щях да стоя настани.“

„Наистина ли?“ Оставил Искрен за миг да обмисли положението ми.

„Сигурно не — мрачно призна той. Нещо като въздишка. — Трябващо да се досетя колко е сериозно. Изглежда, че е нужна огромна болка, болест или никаква крайна принуда, за да събори стените ти и да можеш да използваш Умението. — Искрен замълча. — Значи така. Баща ми е мъртъв. И Джъстин и Ведра. Трябващо да се сетя. Умората и чезнешата му сила — това са симптоми на кралски човек, изчерпван прекалено често. Предполагам, че е продължавало много време, навярно още отпреди Гален... да умре. Единствено на него може да му е хрумнало такова нещо. И само той може да е измислил как да го направи. Какъв отвратителен начин да използваш Умението! Значи са ни шпионирали, така ли?“

„Да. Не зная какво са научили. Остава още един, от когото трябва да се боим. Уил.“

„Проклет да съм! Виж, Фиц. Трябващо да се досетим. Отначало всичко с корабите беше наред, а после, веднага щом разбраха какво сме намислили двамата с теб, те измислиха начин да ни попречат. Котерията е била под властта на Славен още от създаването си. Затова съобщенията ни се бавеха или пък изобщо не пристигаха. Помощта винаги закъсняваше или изобщо не идваше. Той се пръска от омраза — като кърлеж, напил се с кръв. И победи.“

„Не съвсем, милорд. — Скрих мисълта си за Кетрикен, която пътуващ към Планините. Вместо това повторих: — Остава Уил. А също Бърл и Карод. Трябва да сме предпазливи.“

Далечна топлота. „Непременно. Но ти знаеш колко съм ти признателен. Навярно сме платили твърде висока цена, ала спечелихме нещо, което си струва. Поне за мен е така.“

„И за мен. — Усетих умората му и примирението му. Предавате ли се?“

„Не още. Но също като твоето, моето бъдеще не изглежда обещаващо. Всички други или са мъртви, или избягаха. Аз ще продължа. Но не зная докъде трябва да вървя. Или какво да направя, когато стигна. И съм ужасно уморен. Много е лесно да се откажа.“

Искрен с лекота четеше мислите ми, знаех го. Ала аз трябваше да се пресягам към него и за всичко онова, което не ми казваше. Усещах страшния студ, който го заобикаляше, раната, която затрудняваше дишането му. Самотата му, болката от мисълта, че другарите му са загинали далеч от дома. Заради него. „Ход“ — помислих си и мъката ми бе ехо на неговата. Чарим. И още нещо, което той не можеше точно да изрази. Изкушение, олюяване на ръба. Натиск, опипване, много подобно на онова, което бях усетил от Ведра и Джъстин. Опитах се да го заобиколя, да го погледна по-отблизо, ала той ме отблъсна.

„Някои неща стават още по-опасни, когато им се изпречиш — предупреди ме Искрен. — Това е едно от тях. Но съм сигурен, че съм на пътя, който трябва да следвам, ако искам да открия Праотците.“

— Затворнико!

Сепнах се от унеса си. В ключалката се превъртя ключ и вратата се отвори. На прага се появи млада жена. До нея стоеше Славен, опрят едната си ръка на рамото й. От двете им страни стояха двама стражници, от Фароу или Тилт, ако се съдеше по кройката на дрехите им! Единият държеше факла. Неволно се отдръпнах, седнах и запремигвах.

— Той ли е — попита принцът жената. Тя боязливо впери очи в мен. Опитах се да разбера защо ми изглежда позната.

— Да, кралю. Той е. Она сутрин отидох на кладенеца, трябваше, трябваше да извадя вода, иначе бебето щеше да умре. И отначало беше тихо, цял Нитбей беше притихнал като мъртъв. Отидох на кладенеца рано сутринта, мъглата още не беше се вдигнала. И видях он я вълк,

точно до кладенеца. Гледаше ме. И когато вятерът разнесе мъглата, вълка го нямаше и вече беше станал човек. Този човек, милорд. — Тя продължаваше да ме гледа с ококорените си очи.

Спомних си. Сутринта след битката за Нитбей и Бейгард. С Нощни очи бяхме спрели да си починем при кладенеца. Спомних си, че ме бе събудил и беше избягал.

— Ти си смела жена — похвали я Славен и я потупа по рамото.
— Стражнико, заведи я в кухнята и се погрижи да я нахранят и подслонят. Остави ми факлата. — Тримата заедно излязоха в коридора и стражникът захлопна вратата. Чух отдалечаващи се стъпки. Но светлината навън остана. Когато стъпките загълхнаха, Славен отново заговори.

— Е, копелдако, изглежда, че играта ти е изиграна. Твоите защитници бързо ще те изоставят, щом научат какъв си. Има още свидетели, разбира се. Те ще разкажат, че навсякъде, където си се бил в Нитбей, е имало вълчи следи и хора, убити от ухапвания. Има даже неколцина от собствената ни бъкипска стража, които под клетва ще признаят, че някои от труповете на убитите от теб претопени са носили следи от зъби и нокти. — Той доволно въздъхна, закрепи факлата на стената и се приближи до прозорчето. Беше достатъчно висок, за да надникне вътре. Отвърнах на погледа му и Славен отстъпи назад. Изпитах глупава радост.

Това го ядоса.

— Ти беше страшно лековерен. Кръгъл глупак. С подвита опашка докуцука от Планините и си мислеше, че благоволението на Искрен е единственото, което ти е нужно, за да оцелееш. Ти и всичките ти глупави заговори. Знаех за всеки от тях. За всеки, копелдако. За всичките ти разговори с престолонаследницата, за подкупите в градината на покрива, за да обърнете Жилав срещу мен. Даже за плановете ѝ да напусне Бъкип. „Вземи си топли дрехи — каза ѝ ти. — Кралят ще дойде с теб.“ — Принцът се повдигна на пръсти, за да видя усмивката му. — На края тя замина без краля и без топли дрехи. — Той замълча за миг. — Даже без кон. — Гласът му погали последните думи, сякаш отдавна ги бе пазил за такъв момент, и той жадно впери очи в лицето ми.

Изведнъж осъзнах, че наистина съм бил глупак. Розмари. Сладкото сънливо дете, винаги клюмащо в някой ъгъл. Толкова умна,

че спокойно можеш да ѝ повериш отговорна задача. Толкова малка, че съвсем забравяш за нея. И все пак трябваше да се досетя. Самият аз не бях по-голям, когато Сенч беше започнал да ме учи на занаята ми. Призля ми и лицето ми сигурно го показва. Не си спомнях какво съм говорил пред нея. Нямаше откъде да знае какви тайни е споделяла Кетрикен в присъствието ѝ. С Искрен. Или с Търпение. Престолонаследницата и шутът бяха изчезнали. Не знаех нищо друго със сигурност. Дали бяха успели да напуснат Бъкип живи? Славен се хилеше, доволен от себе си. Вратата между нас бе единственото, което ми помогна да спазя даденото на Умен обещание.

Той си тръгна, като продължаваше да се хили.

Имаше доказателство, че съм осезател. Жената от Нитбей щеше да го потвърди. Сега оставаше само да изтръгне от мен признание, че съм убил Умен. Разполагаше с предостатъчно време за това.

Свлякох се на пода. Искрен имаше право. Славен беше победил.

31

МЪЧЕНИЯ

Ала с нищо друго не се съгласяваше Капризната принцеса, освен да язди на лова Шарения жребец. Всичките ѝ придворни дами я предупреждаваха, но тя извръщаше глава и не ги слушаше. Всички лордове я предупреждаваха, но тя се присмиваше на страховете им. Дори управлятелят на конюшнята ѝ рече: „Принцесо, жребецът трябва да бъде убит с огън, защото е обучен от Лукав Осезателя и само нему верен е той!“ Тогава Капризната принцеса се разлюти и рече: „Тази конюшня не е ли моя, не са ли мои тези коне и не мога ли сама да избирам кои животни да яздя?“ И всички замълчаха пред гнева ѝ и тя заповядда да оседляят за лова Шарения жребец.

И потеглиха сред лай на псета и пърхане на ярките цветове. И добре я носеше Шарения жребец и отнесе я надалеч, и накрая съвсем се скри от другите ловци. И когато Капризната принцеса беше отвъд хълмовете и под зелените дървета, Шарения жребец я носи, докато тя не се изгуби и не започна да зове псетата, ала ѝ отвръщаше само ехото. Тогава Капризната принцеса спря край един поток да пие от студената вода, но ето, щом се обърна, Шарения жребец го нямаше, и на негово място стоеше Лукав Осезателя, пъстър като своето осезателно животно. И беше той с нея като жребец с кобила, и тя стана непразна. И когато бабите, ѩо ѝ помагаха да роди, зърнаха бебето, цялото пъстро, извикаха от страх. Щом го видя, Капризната принцеса изписка и предаде дух в кръв и срам, защото бе родила детето на Лукав Осезателя. И така Шарения принц се роди в страх и позор, и ги взе в живота със себе си.

„Легенда за Шарения принц“

Факлата — Славен я бе оставил — караше сенките на решетките да танцуват. Известно време ги наблюдавах, без да мисля, изгубил всички надежди. Увереността в собствената ми смърт ме вцепеняваше. Постепенно умът ми отново заработи, ала безредно. Това ли се опитваше да ми каже Сенч? Без кон — какво знаеше за конете Славен? Дали знаеше закъде се е отправила? Как Бърич беше избегнал тъмницата? Или и него? Нямаше ли да го срещу в стаята на палача? Дали Славен смяташе, че Търпение е свързана с плана за бягство? В такъв случай дали щеше да се задоволи просто да я зареже в Бъкип, или щеше да й отмъсти по-жестоко? Трябваше ли да се съпротивлявам, когато дойдеха за мен?

Не. Щях да отида с достойнство. Не. Щях да убия с голи ръце колкото мога повече от неговите фароуски псета. Не. Щях кратко да тръгна и да чакам възможност да убия Славен. Знаех, че ще е там, за да гледа как умирам. Ами обещанието ми към Умен? Още ли ме обвързваше? Никой не можеше да ме спаси. Нямаше смисъл да се питам дали Сенч ще направи нещо, дали Търпение ще се опита да ми помогне. След като Славен изтръгнеше признание от мен... дали щеше да ме остави жив, за да ме обеси и разсече на четири пред всички? Разбира се. Защо да си отказва това удоволствие? Дали Търпение щеше да присъства на екзекуцията ми? Надявах се да я няма. Може би Лейси щеше да й попречи. Бях пожертввал живота си за нищо. Но поне бях убил Ведра и Джъстин. Дали си струваше? Дали Кетрикен изобщо бе избягала, или все още се криеше някъде в замъка? Това ли се беше опитвал да ми каже Сенч? Не. Умът ми отчаяно се опитваше да изплува от тези мисли като плъх, паднал в буре с дъждовна вода. Копнеех да поговоря с някого, с когото и да е. Насилих се да се успокоя и накрая открих рационална опора. Нощни очи. Нощни очи бе казал, че ги е завел при Бърич.

„Братко?“ — пресегнах се към него.

„Тук съм. Винаги съм тук.“

„Разкажи ми за онази нощ.“

„Коя?“

„Когато заведе хората от крепостта при Сърцето на глутницата.“

„Аха.“ Усетих, че се бори. Той беше вълк. Нещо свършено си оставаше свършено. Не мислеше по-напред в бъдещето от следващата плячка, не си спомняше нищо за събитията, случили се преди месец

или година, освен ако пряко не бяха свързани с оцеляването му. Затова си спомняше клетката, от която го бях спасил, ала нямаше представа къде е ловувал преди четири нощи. Спомняше си общи неща — отъпкана заешка пътека, извор, който не замръзва, но му убягваха конкретните подробности за това колко заека е убил преди три дни. Затаих дъх с надеждата, че ще ми даде надежда.

„Заведох ги при Сърцето на глутницата. Ще ми се да беше тук. В устната ми се е забил игла от таралеж. Не мога да я измъкна с лапа. Боли.“

„И как ти се заби в устната?“ Не успях да не се усмихна. Той не можеше да устои на това тълсто зверче.

„Не е смешно.“

„Зная. — Наистина не беше смешно. Иглата от таралеж беше отвратително остро нещо, което се забиваше все по-надълбоко и раната гноясваше. Можеше да му попречи да ловува. Насочих вниманието си към неговия проблем. Докато не го решах, той нямаше да може да се съсредоточи върху нищо друго. — Сърцето на глутницата ще ти го извади, ако го помолиш. Можеш да му се довериш.“

„Той ме бълсна, когато го заговорих. Но после ми говори сам.“

„Наистина ли?“

Бавно изплуване на спомен. „Онази нощ. Когато ги водех при него. Рече ми: «Доведи ги при мен, не при лисичата бърлога.»“

„Представи си мястото, където отиде.“

Това му беше по-трудно. Ала се опита да си спомни пътя, пуст под навяващия сняг, освен Бърич, яхнал Дорест и хванал поводите на Сажда. Зърнах Женската и Ненадушваемия, както Вълчо мислеше за тях. Добре си спомняше Сенч, главно заради тълстия говежди кокал, подарен му, преди да се разделят.

„Разговаряха ли помежду си?“

„Дори прекалено много.“

Колкото и усилия да полагах, не успях да изтръгна нищо повече. Стигаше и това, че очевидно в последния момент плановете се бяха променили. Странно. Бях готов да дам живота си за Кетрикен, но когато се замислих, установих, че не съм сигурен дали съм съгласен да ми вземат коня. После си спомних, че навярно никога повече няма да яхна кон, освен онзи, който щеше да ме откара до дървото. Сажда поне

бе заминала с човек, когото обичах. И Дорест. Защо тези два коня? И само тези два? Може би Бърич не беше успял да изведе други от конюшната? Затова ли не бе заминал?

„Боли — напомни ми вълкът. — Не мога да ям от болка.“

„Ще ми се да можех да дойда и да ти помогна, но не мога. Трябва да помолиш Сърцето на глутницата.“

„Не можеш ли ти да го помолиш? Той не те бълска.“

Усмихнах се. „Веднъж ме бълсна. Беше ми за урок. Но ако идеш при него и го помолиш, няма да те отблъсне.“

„Не мога да разговарям с него така, както с теб. И е прекалено далеч, за да се свържа с него.“

„Тогава ще опитам“ — рече Нощни очи.

Оставих го. Замислих се дали да не се помъча да му обясня положението си. Отказах се. Нищо не можеше да направи — само щях да го натъжа. Нощни очи щеше да каже на Бърич, че аз съм го пратил, и Бърич щеше да разбере, че съм жив. Предполагах, че знаеше всичко останало.

Времето продължи да се влачи. Измервах го по всички възможни начини. Оставената от Славен факла изгоря. Стражата се смени. Някой дойде и ми донесе храна и вода. Не бях молил за тях. Зачудих се дали това означава, че от последното ми хранене е минало много време. Ала те разговаряха тихо и чух само шепот и смях.

После веселото бъбрене внезапно секна. Отново шепот, почтителни гласове. Стомахът ми се сви. Тихо се изправих, приближих се до вратата и надникнах през прозорчето.

Той се плъзгаше по коридора като сянка. Безшумно. Не плахо. Беше толкова ненатрапчив, че нямаше нужда да се опитва да е незабележим. До този момент не бях виждал да използват така Умението. Настръхнах. Уил спря пред вратата и ме погледна. Не каза нищо и аз не посмях да го заговоря. Дори самият факт, че го виждах, ми се струваше опасен. Умението искреще около него като ореол. Свих се дълбоко в себе си и колкото можах по-бързо спуснах стените си, ала никак си знаех, че дори те му подсказват много за мен. Устата и гърлото ми пресъхнаха от страх. Къде бе ходил? Какво можеше да е толкова важно за Славен, че да прати Уил, вместо да го използва, за да му осигури короната?

Бял кораб.

Отговорът дойде от дълбините на съзнанието ми въз основа на толкова далечна връзка, че не успях да я открия. Но не се съмнявах. Погледнах го и го свързах с белия кораб. Той се намръщи. Усетих увеличаване на напрежението помежду ни, натиск на Умението в моите стени. Уил не ме дращеше или опипваше като Ведра и Джъстин. По-скоро можех да го сравня със сблъсък на мечове, при който единият изпитва силата на атаката на противника си. Знаех стабилна поза. Знаех, че ако се поколебая, ако само за миг престана да го отблъсквам, той ще проникне през стените ми и ще прониже душата ми. Очите му се разшириха, но после на лицето му се изписа усмивка, приветлива като на акула.

— Ох — въздъхна Уил. Изглеждаше доволен. Отстъпи от вратата и се протегна като ленива котка. — Подценили са те. Аз няма да допусна тази грешка. Отлично ми е известно какви преимущества печелиш, когато врагът ти те подценява. — И си тръгна, нито бързо, нито бавно, а като дим, който се носи от вятъра.

Седнах на пейката. Дълбоко си поех дъх и го издишах, като се опитвах да се успокоя. Усещах, че съм бил подложен на изпитание и че този път най-после съм го издържал. Отново погледнах към вратата.

Притворените очи на Уил се впиваха в мен.

Скочих толкова рязко, че раната на крака ми отново се отвори. Взрях се в прозорчето. Нищо. Нямаше го. С разтуптяно сърце се насилих да отида до вратата и да надзвърна навън. В коридора нямаше никого. Нямаше го. Ала не можех да се убедя, че е така.

Пак седнах и се увих в плаща на Жилав. Загледах се в прозорчето — търсех някакво движение, някаква промяна в слабата светлина от факлата на стражника, каквото и да е, за да ми покаже, че Уил дебне навън. Нищо. Копнеех да се пресегна с Осезанието и Умението, да видя дали ще го усетя. Не смеех. Не можех да го направя, без да оставя отвор, през който той да влезе в мен.

Спуснах стените около мислите си и след няколко минути отново ги укрепих. Колкото повече се мъчех да се успокоя, толкова по-силна ставаше паниката ми. Бях се боял от физически мъчения. Сега по тялото ми потече кисела пот от страх — мислех за всичко, което може да ми направи Уил, ако проникне през стените ми. Щом влезеше в главата ми, щях да се изправя пред всички херцози и подробно да им разкажа как съм убил крал Умен. Славен ми беше намислил нещо по-

страшно от обикновената смърт. Можеха да ме екзекутират като разказал се страхливец и предател. Пред всички щях да се свивам в краката на Славен и да го умолявам за прошка.

Не успях да заспя. Всеки път щом задремех, рязко се будех от очите на прозорчето, които сънувах. Не смеех да потърся утеша при Нощни очи и се надявах и той да не ме потърси с мислите си. По някое време ми се стори, че чувам стъпки в коридора. В очите ми сякаш имаше пясък, главата ме болеше от безсънието, мускулите ми бяха схванати от напрежение.

Вратата се отвори и един стражник предпазливо влезе. Последваха го още двама.

— Стани — викна първият. Говореше с фароуски акцент.

Нямаше смисъл да се съпротивлявам. Изправих се и оставил плаща на Жилав да се свлече на пейката. Той ми даде знак и застанах между другите двама. Навън чакаха още четириима. Славен не поемаше никакви рискове. Не ги познавах, но всички носеха цветовете на принца. Лицата им ясно показваха каква заповед са получили. Поведоха ме по коридора и ме вкараха в едно по-голямо помещение, някога е служило за стая на стражниците. Вътре имаше само един стол. По стените пламтяха факли и почти ме заслепяваха. Стражниците ме оставиха да стоя в средата на стаята и се наредиха до другарите си покрай стените. По-скоро по навик, отколкото от надежда, започнах да преценявам положението си. Преброих четиринаесет стражници. Определено бяха прекалено много, дори за мен. Двете врати бяха затворени. Зачакахме.

Чакането прав в ярко осветена стая, когато си заобиколен от враждебно настроени мъже, може да се подцени като форма на мъчение. Опитвах се да стоя спокойно и да прехвърлям тежестта си от крак на крак. Скоро се уморих. С ужас установих колко бързо са изсмукали силите ми гладът и бездействието. Почти изпитах облекчение, когато вратата най-сетне се отвори. Влезе Славен, следван от Уил, който тихо го увещаваше нещо.

— Излишно е. Още една нощ и всичко ще е както го искам.

— Предпочитам така — кисело възрази принцът.

Уил сведе глава в мълчаливо съгласие. Славен седна, Уил застана зад него. Принцът ме изгледа, после небрежно се отпусна на стола си, вдигна ръка и посочи един от стражниците.

— Гръм. Не искам нищо счупено. Когато получим каквото искаме, видът му трябва да е за пред хора. Ясно ли ти е?

Гръм кимна, свали плаща си и го пусна на пода. След това си съблече ризата. Другите наблюдаваха с каменни очи. В главата ми изплува съвет от някакъв отдавнашен разговор със Сенч. „Можеш по-дълго да издържиш на мъчения, ако се съредоточиш върху онова, което ще кажеш, а не върху онова, което ще скриеш. Чувал съм за хора, които повтаряли едни и същи думи много след като престанали да чуват въпросите. Като се съредоточиш върху онова, което ще кажеш, има по-голяма вероятност да не разкриеш онова, което не искаш.“

Ала този съвет не ми вършеше много работа. Славен като че ли нямаше намерение да ми задава никакви въпроси.

Гръм бе по-висок и по-тежък от мен. Видът му подсказваше, че едва ли се храни само с хляб и вода. Той се протегна, сякаш щеше да се бори на Зимното празненство. Стоях и го гледах. Той ми се усмихна студено, после надяна кожени ръкавици без пръсти. Беше готов. Поклони се на Славен и принцът му кимна.

„Какво става?“

„Мълчи!“ — заповядах на Нощни очи. Ала докато Гръм се приближаваше към мен, усетих, че горната ми устна се повдига и оголва зъбите ми. Избегнах първия му удар, пристъпих напред, за да замахна, и когато замахна и той, се отдръпнах. Отчаянието ми даде пъргавина. Не бях очаквал, че ще имам възможност да се защитавам — бях очаквал да ме завържат и да ме измъчват. Разбира се, имаше предостатъчно време за това. Славен разполагаше с колкото време искаше. „Не мисли за това.“ Никога не ме беше бивало в юмручния бой. „Не мисли и за това.“ Юмрукът на Гръм ме улучи в скулата. „Внимавай!“ Примамвах го да се разкрие и го преценявах — и тогава Умението ме обгърна. Олюлях се под атаката на Уил и Гръм без усилие нанесе следващите си три удара. По брадичката, в гърдите и по скулата. Бързо и силно. Като човек, който го прави често. С усмивката на човек, на когото боят доставя удоволствие.

Времето спря. Не можех едновременно да се пазя от Уил и да се защитавам от Гръм. Разсъдих, ако мисленето в такова състояние може да се нарече така, че тялото ми само може да се защитава от физическа болка. Щях да припадна или да умра. Смъртта навярно бе

единствената победа, на която можех да се надявам. Затова избрах да защитавам ума си.

Не обичам да си спомням този побой. Отбранявах се, доколкото можех, не откъсвах очи от него, парирах го, доколкото можех, стига това да не отвличаше вниманието ми от натиска на Уил. Когато един от ударите му ме запрати към ратниците, застанали в кръг около нас, те ме изблъскаха в средата на стаята с юмруци и ритници.

Не можех да измисля никаква стратегия. Когато замахвах, го правех бясно и безрезултатно. Копнеех да се освободя, да овладея гнева си и просто да се нахвърля върху Гръм. Но така щях да се открия за намеренията на Уил. Не. Трябваше да запазя хладнокръвие и да търпя. Докато Уил усиливащ натиска си, Гръм не трябваше да полага много усилия. За свой ужас разбирах, че Гръм внимава и ме удря само за да ми причини болка. Отпуснах ръце и срецнах погледа на Уил. За миг изпитах удоволствието да видя потта, която се стичаше по лицето му. И в този момент юмрукът на Гръм улучи носа ми.

Веднъж Меча ми бе описал звука от счупването на носа му по време на кръчмарско сбиване. Думите бяха слаби. Отвратително изхрущяване, съчетано с невероятна болка. Толкова силна, че престанах да усещам всички други. Припаднах.

Не зная колко време съм бил в безсъзнание. Някой ме преобърна по гръб и каза:

— Носът му е счупен.

— Казах нищо счупено, Гръм — гневно викна Славен. — Трябва да мога да го покажа невредим. Донесете ми вино!

— Няма проблем, крал Славен. — Човекът се наведе над мен, здраво хвана носа ми и го изправи. От грубото наместване ме заболя повече, отколкото от самото счупване, и аз отново припаднах. Известно време чуха далечни гласове да обсъждат състоянието ми. После започнах да различавам думи и накрая да ги свързвам в изречения.

— И какво трябва да направи — попита Славен. — Защо още не го е направил?

— Зная само онова, което ми казаха Ведра и Джъстин, ваше величество. — Уил говореше уморено. — Твърдяха, че бил уморен от използване на Умението и Джъстин успял да проникне в него. Тогава копелдакът... някак си го нападнал. Джъстин каза, че сякаш му се

нахвърлил огромен вълк. Ведра твърдеше, че наистина видяла следи от нокти по кожата на Джъстин, но скоро след това изчезнали.

Чух проскърцване на дърво — Славен се бе отпуснал на стола си.

— Ами накарай го да го направи. Искам лично да видя това Осезание. — Пауза. — Или не си достатъчно силен? Може би трябваше да пазя силите на Джъстин вместо твоите?

— Аз съм по-силен от Джъстин, ваше величество — спокойно го увери Уил. — Но Фиц знае за намеренията ми. Атаката на Джъстин го е изненадала. — Той сниши глас. — Фиц е много по-силен, отколкото очаквах.

— Просто го направи! — отвратено заповяда Славен.

Значи принцът искаше да види Осезанието? Поех си дъх и събрах малкото останали ми сили. Опитах се да съсредоточа гнева си към Славен, да го бълсна достатъчно силно, за да пробия стената с тялото му. Ала не успях. Бях прекалено замаян от болка, за да се съсредоточа. Собствените ми стени ме победиха. Славен само се сепна и се вгледа в мен.

— В съзнание е — отбеляза той и лениво вдигна ръка. — Мрамор. Твой е. Но внимавай с носа му. Пази му лицето. Останалото лесно може да се скрие.

Мрамор първо трябваше да ме изправи, за да може отново да ме събори. Уморих се от това повторение много по-скоро от него. Подът ми причиняващо също толкова болка, колкото Мрамор. Не можех да се държа на крака, нито да вдигам ръце, за да се защитавам. Оттеглях се в себе си, свивах се все по-навътре и само болката ме принуждаваше да запазя съзнание и да се съпротивлявам. Постепенно осъзнах още нещо. Удоволствието на Славен. Той не искаше да ме завърже. Искаше да ме гледа как се мъча, да вижда, че се опитвам да се боря и ме побеждават. В същото време наблюдаваше и своите стражници и си отбелязваше кои извръщат очи от тази гледка. Използваше ме, за да ги прецени. Насилих се да не мисля за това, че изпитва удоволствие от болката ми. Просто трябваше да не вдигам стените си и да не допускам Уил в главата си. Това беше битката, която трябваше да спечеля.

Четвъртия път, когато дойдох на себе си, лежах на пода на килията. Бе ме свестило ужасно хриптене. Собственото ми дишане. Останах там, където ме бяха захвърлили. След известно време вдигнах

ръка, напипах плаща на Жилав и се завих. Стражниците на Славен го бяха послушали. Нямах нищо счупено. Всичко ме болеше, ала костите ми бяха здрави.

Допълзях до гърнето с вода. Няма да изброявам болките, които ми струваше да го вдигна и да пия. Накрая успях да утоля жаждата си. Водата ми даде сили и още повече ме накара да осъзнае болките. Видях и половината самун хляб. Натопих един залък в остатъка от водата и когато омекна, внимателно го засмуках. Имаше вкус на кръв. Първите удари на Гръм ми бяха разклатили зъбите. Усещах носа си като невъобразима пулсираща болка. Не се осмелявах да го докосна. Храната не ми достави удоволствие, а само отчасти утоли глада ми.

Малко по-късно успях да се надигна и да седна. Увих се в плаща и обмислих всичко, което знаех. Славен щеше да ме измъчва физически, докато не проява Осезанието пред очите на стражниците му или докато не спусна стените си достатъчно, за да позволя на Уил да проникне в ума ми и да ме принуди да си призная. Единственият ми изход от тази килия беше смъртта. Възможности. Да се опитам да ги накарам да ме пребият до смърт, преди да съм използвал Осезанието или да спусна стените си пред Уил. Или да изпия отровата, която бях приготвил за Уолас. Щях да умра от нея. Определено. В това състояние навярно щеше да ми подейства по-бързо. И все пак щеше да е мъчително. Ужасяващо мъчително.

И в двата случая ме очакваше агония. Запретнах окървавения си десен маншет. Тайното джобче бе зашито с конец, който лесно можех да скъсам. Но засъхналата кръв го беше залепила. Внимателно го подръпнах. Не биваше да разсипя отровата. Трябваше да изчакам, докато ми донесат вода. Иначе просто щях да се задавя и да повърна горчивия прах. Все още се мъчех да отлепя плата, когато чух гласове в коридора.

Не бе честно, че се връщаха толкова скоро. Заслушах се. Не беше Славен. Но който и да бе слязъл тук, идваше при мен. Дълбок, еклиг глас. Стражниците му отговаряха кратко и враждебно. Друг глас. Увещаваше ги. Отново еклигият, този път по-високо и войнствено. Вик.

— Ще умреш, Фиц! Обесен над вода и тялото ти ще бъде изгорено!

Гласът на Бърич. Странна смесица от гняв, заплаха и болка.

— Махнете го оттук — викна един от стражниците.

— Добре, добре. — Познавах този глас. Меча. — Просто си е пийнал малко повечко. Винаги си го е имал той проблем. А момчето години наред му помагаше в конюшнята. Всички викат, че трябвало да знае и че не бил направил нищо.

— Да — ядосано потвърди Бърич. — И сега ме изхвърлиха от работа, копелдако! Няма повече еленов герб за мен! Е, какво толкоз! Конете ги няма. Най-хубавите коне, които съм обучил, заминаха за Фароу, за да им се радват глупци! Няма кучета, няма соколи! Останаха само помияри и две мулета. Няма ни един кон като света! — Гласът му се приближаваше. Доловях в него безумни нотки.

Допълзях до вратата и се вкопчих в решетките. Не виждах стражниците, но сенките импадаха по стената. Сянката на Бърич се опитваше да продължи по коридора, докато стражниците и Меча го дърпаха назад.

— Чакайте. Ей сега, чакайте малко — мърмореше Бърич. — Чакайте. Искам само да поговоря с него. — Групата се приближи и отново спря. Стражниците бяха между Бърич и моята врата. Меча стискаше Бърич за ръката. По лицето му все още имаше следи от боя и едната му ръка висеше превързана през рамото. Не можеше да спре Бърич.

— Само да си получа своето преди Славен да си вземе неговото. Нищо повече. Нищо повече. — Гласът на Бърич бе дрезгав и завален от пиене. — Хайде, съвсем малко. И без това няма значение. Така или иначе е мъртъв. — Пауза. — Вижте, ще ви се отплатя. Я гледайте какво имам.

Стражниците се спогледаха.

— Хм, Меч, останаха ли ти някакви монети? — Бърич затършува в кесията си, после презрително изсумтя и я изсипа в ръката си. Монетите започнаха да се сипят между пръстите му. — Ето, ето. — Разнесе се звън и те се затъркаляха по каменния под. Той разпери ръце в щедър жест.

— Не го слушайте, Бърич, не можеш да подкупиш стражниците, и теб ще те хвърлят в тъмницата. — Меча припряно се наведе и започна да се извинява, и да събира монетите. Стражниците последваха примера му и видях как единият прибира няколко в джоба си.

Внезапно Бърич надникна през прозорчето на килията ми. За миг вперихме очи един в друг. На лицето му едновременно се изписваха мъка и ярост. Очите му бяха кървяси от пиеене, дъхът му вонеше на алкохол. Ризата му бе разръфана на мястото, откъдето беше откъснат еленовият герб. Той смяяно се облещи. За миг ми се стори, че помежду ни преминава нещо като разбиране и прощаване. После той се отдръпна и се изплю в лицето ми.

— На ти — изръмжа Бърич. — Това е за живота ми, който ми отне. Всички часове, всички дни, които съм изгубил за теб. По-добре да беше пукнал при животните, вместо да стигнеш дотук. Ще те обесят, момко, Славен вече вдига бесилката над вода, както повелява обичаят. Ще те обесят, после ще те насекат и ще те изгорят. За да не остане нищо за погребване. Сигурно го е страх, че кучетата пак ще те изровят. Това ще ти хареса, нали, момко? Да те заровят, че някое псе по-късно да те изрови? По-добре легни и умри тук, където си.

Когато ме бе заплюл, се бях отдръпнал. Стоях и се олюявах, докато той стискаше решетките и ме гледаше с очи, блеснали от лудост и алкохол.

— Много си бил силен в Осезанието, казват. Защо не се превърнеш в плъх и не се измъкнеш оттук? А? — Бърич притисна чело към решетките, втренчи се в мен и почти замислено рече: — По-добре, отколкото да те обесят, кутре. Превърни се в звяр и избягай с подвита опашка. Ако можеш... Чувам, че можеш... Казват, че можеш да се превърьщаш във вълк. Е, освен ако не можеш, ще те обесят. Ще те обесят, ще се задушаваш и ще риташ с крака... — Гласът му загълхна. Тъмните му очи се впиваха в моите. Сълзяха от пиеене. — По-добре легни и умри тук, отколкото да те обесят. — Изведнъж отново се разяри. — Може би ще ти помогна да легнеш и да умреш! — Той изскърца със зъби. — По-добре да умреш по моя начин, отколкото да те убие Славен! — Бърич започна да дърпа решетките и да друса вратата.

Стражниците незабавно се нахвърлиха върху него и започнаха да го дърпат и ругаят. Той не им обръщаше внимание. Меча подскачаше зад тях.

— Стига, Бърич, каза каквото искаше, хайде, човече, преди да си загазил.

Не успяха да го откъснат, но Бърич ненадейно се предаде — просто отпусна ръце. Това изненада стражниците и двамата залитнаха. Стиснах решетките.

— Бърич. — Беше ми трудно да говоря. — Не исках да те нараня. Съжалявам. — Поех си дъх, опитах се да намеря никакви думи, за да сложа край на мъката в очите му. — Никой не бива да те обвинява. Ти направи каквото можеше за мен.

Той поклати глава, лицето му беше сгърчено от скръб и гняв.

— Легни и умри, момко. Просто легни и умри. — Обърна се и се отдалечи. Меча заетствва заднишком, като се извиняваше на двамата смутени стражници, които го следваха по коридора. Проследих ги с поглед. После сянката на Бърич изчезна. Тази на Меча остана още малко — той не преставаше да се извинява на стражниците.

Избърсах плюнката от подутото си лице и бавно се върнах на каменната пейка. Дълго седях и си спомнях. Отначало той ме беше предупредил да не използвам Осезанието. Безмилостно ми бе отнел първото куче, с което се бях обвързал. Бях се борил с него, бях го блъснал и Бърич просто беше запратил силата ми обратно към мен. Години по-късно ме бе страх да блъсна някой друг. И когато се беше смилил — не че го бе приел, просто беше пренебрегнал обвързването ми с вълка — всичко се бе обърнало срещу него. Осезанието. Всичките му предупреждения, всички случаи, когато бях сигурен, че зная какво правя.

„Ти знаеш.“

„Нощни очи“ — отвърнах аз. Нямах желание за повече.

„Ела при мен. Ела при мен и ще ловуваме. Мога да те отведа надалеч от всичко това.“

„Може би след малко“ — отпратих го аз. Нямах сили да се занимавам с него.

Дълго седях. От срещата с Бърич ме болеше също толкова силно, колкото и от побоя. Опитах се да се сетя за някого, когото не съм предал, не съм разочаровал. Не успях.

Погледнах плаща на Жилав. Беше ми много студено, но прекалено много ме болеше, за да помръдна. Едно камъче на пода до него привлече вниманието ми. Озадачих се. Толкова време се бях взирал в този под и знаех, че в килията ми няма никакви камъчета.

Любопитството е смущаващо непреодолима сила. Накрая се наведох и вдигнах плаща и камъчето. Трябаше ми доста време, за да се увия в дебелата вълнена дреха. После разгледах камъчето. Оказа се, че не е камъче. Беше тъмно и влажно. Листа. Топче от смачкани листа. Топче, което ме бе улучило по брадичката, когато Бърич ме беше заплюл. Предпазливо го вдигнах към слабата светлина, която се процеждаше през решетките. Вътре беше увito нещо, забодено с игла от таралеж, нещо като лепкаво кафяво топче. Внимателно го помириях. Смес от билки, но една доминираше. Побиха ме тръпки. Карим. Планинска билка. Силно болкоуспокоително, понякога използвана за бърза и лесна смърт. С него Кетрикен се бе опитала да ме убие в Планинското кралство.

„Ела при мен.“

„Не точно сега.“

Това ли беше прощалният подарък на Бърич? Лесна смърт? Замислих се над думите му. По-добре просто да легнеш и да умреш. И това от человека, който ме бе научил, че битката не е свършила, докато не я спечелиш? Противоречието ми се струваше прекалено голямо.

„Сърцето на глутницата каза, че трябва да дойдеш при мен. Сега. Тази нощ. Да легнеш, така каза. Да те заровят, че някое псе по-късно да те изрови, така каза.“ Усетих усилието, което полагаше Нощни очи, за да ми предаде съобщението.

Мълчах и мислех.

„Той извади бодила от устната ми, братко. Струва ми се, че можем да му се доверим. Ела при мен, сега, тази нощ.“

Погледнах трите неща, които лежаха в дланта ми. Листото, иглата, топчето. Отново увих топчето в листото и го забодох с иглата.

„Не разбирам какво иска да направя“ — оплаках се аз.

„Легни неподвижно. Успокой се и ела при мен като самия мен. — Дълго мълчание, докато Нощни очи обмисляше нещо. — Изяж онova, което ти е дал, само ако се налага. Само ако сам не можеш да дойдеш при мен.“

„Нямам представа какво е намислил. Но също като теб, смятам, че можем да му се доверим.“ В сумрака разкъсах шева под маншета си, отворих джобчето, извадих хартиеното пакетче и пъхнах на негово място увитото в листа топче и го забодох. Погледнах пакетчето в шепата си. Стиснах го. Увих се в плаща на Жилав и бавно легнах на

пейката. Знаех, че трябва да остана буден, в случай че се върне Уил. Бях прекалено безпомощен, прекалено уморен. „При теб съм, Нощни очи.“

Затичахме се заедно по твърдия бял сняг и потънахме във вълчия свят.

32

ЕКЗЕКУЦИЯ

Навремето управлятелят на конюшнята Бърич бил известен в Бъкип като изключителен дресъор на коне, кучета и соколи. Уменията му с животните са почти легендарни.

Започнал службата си като обикновен ратник. Говори се, че произхождал от заселници в Шоукс. Някои казват, че баба му била робиня, откупила се от бинградския си господар с изключителната си служба.

Като ратник, яростта му в битките привлякла вниманието на младия принц Рицарин. Твърди се, че за пръв път се изправил пред принца заради кръчмарско сбиване. Скоро Рицарин открил дарбата му с животните и му доверил конете на стражниците си. Не след дълго Бърич вече се грижел и за кучетата и соколите, а накрая поел цялата бъкипска конюшня. Познавал вътрешното устройство на животните и можел да лекува крави, овце, свине, а понякога и птици.

Тежко ранен по време на лов на глигани, Бърич окуцял. Изглежда, че този недъг смирил избухливия му нрав. Ала също така е известно, че си останал човек, на когото малцина били готови да се изпречат на пътя.

Неговият билков лек прекратил епидемията сред агнетата в херцогство Беърнс след годините на кървавата чума. Той спасил стадата от пълно опустошение и предотвратил разпространението на болестта в херцогство Бък.

Ясна нощ под сияйни звезди. Силно здраво тяло, спускащо се с могъщи скокове надолу по заснежен склон. Снегът се сипе от храстите след нас. Бяхме убили, бяхме се наяли. Бяхме задоволили желанията си. Нощта бе свежа и студена. Не бяхме затворени в килия, не ни биеха. Двамата заедно познавахме пълнотата на своята свобода. Отидохме там, където изворът бликаше толкова силно, че почти никога не замръзваше, и лочихме ледената вода. Нощни очи ни отръска и подуши въздуха.

„Идва утро.“

„Зная. Не искам да мисля за това.“ Утрото, когато сънищата свършват и трябва да се понася действителността.

„Трябва да дойдеш при мен.“

„Аз вече съм при теб, Нощни очи.“

„Не. Трябва напълно да дойдеш при мен. Трябва да се пуснеш.“

Казваше ми го поне за двадесети път. Ясно усещах настойчивостта на мислите му. Решителността му ме удивляваше. Не му беше присъщо толкова упорито да се вкопчва в идея, която нямаше нищо общо с храна. Бяха го решили заедно с Бърич. Трябваше да ида при него.

Не можех да проумея какво иска да направя.

Многократно му обяснявях, че съм затворен, че тялото ми е в клетка, точно както едно време неговото. Умът ми можеше да е с него, поне за известно време, но не бях в състояние да изпълня онова, за което настояваше. И той всеки път ми отвръщаше, че ме разбира, но че аз не съм го разбирал. И сега отново започвахме отначало.

Усетих, че се опитва да запази търпение. „Трябва да дойдеш при мен. Още сега. Напълно. Преди да дойдат и да те събудят.“

„Не мога. Тялото ми е заключено в клетка.“

„Напусни го! — свирепо каза той. — Пусни го!“

„Какво?“

„Напусни го, пусни се от него, ела при мен.“

„Искаш да кажеш да умра ли? Да изям отровата?“

„Само ако се налага. Но го направи сега, побързай, преди още повече да те наранят. Напусни го и ела при мен. Пусни се от него. Веднъж го направи. Спомняш ли си?“

Усилието да проумея думите му ме караше да съзнавам нашата връзка. Физическата болка в собственото ми тяло ме измъчваше.

Някъде бях вкочанен от студ и страдах. Някъде всяко вдишване прорязваше ребрата ми като с нож. Отдръпнах се и се върнах в силното и здраво вълче тяло.

„Добре, добре, просто го напусни. Сега. Пусни се от него. Просто се пусни.“

Изведнъж разбрах какво иска да направя. Не знаех точно как и не бях сигурен, че мога. Веднъж, да, спомнях си, че бях напуснал тялото си и го бях доверил на неговите грижи. Само за да се събудя няколко часа по-късно до Моли. Но не бях сигурен как съм успял. И тогава бе друго. Бях оставил вълка да ме пази. Този път той искаше да прекъсна връзката между ум и тяло. Дори да успеех да го направя, не знаех дали имам волята за това.

„Просто легни и умри“ — беше ми казал Бърич.

„Да. Точно така. Умри, ако трябва, но ела при мен.“

Взех решение. Щях да се доверя на Бърич, да се доверя на вълка. Какво имах за губене?

Дълбоко си поех дъх и се пригответих като за хвърляне в студена вода.

„Не. Просто се пусни.“

„Пуснал съм се. Пуснал съм се.“ Опипах в себе си и потърсих нещо, което да ме свързва с тялото ми. Забавих дишането си, наложих на сърцето си да бие по-бавно. Отхвърлих усещанията за болка, студ, вцепененост. Отдалечих се от всичко това и потънах дълбоко в себе си.

„Не! Не! — Отчаяно зави Нощни очи. — При мен! Ела при мен, пусни се оттам, ела при мен!“

Но отекнаха стъпки, замърмориха гласове. Побиха ме тръпки от страх и въпреки волята си аз още повече се свих под плаща на Жилав. Отворих малко едното си око. Видях същата сумрачна килия, същото зарешетено прозорче. Разкъсваше ме дълбока ледена болка, нещо покварно от глад. Нямах счупени кости, но нещо в мен беше разкъсано. Знаех го.

„Пак се върна в клетката! — извика Нощни очи. — Напусни я! Напусни тялото си и ела при мен!“

„Късно е — промълвих аз. — Бягай, бягай. Недей да споделяш това.“

„Не сме ли глутница?“ Отчаяние, пронизващо като протяжен вълчи вой.

Вече бяха до вратата ми. Тя се отвори. Страхът ме стисна в челюстите си и ме разтърси. Едва не вдигнах маншета към устата си, за да сдъвча топчето. Вместо това стиснах хартиеното пакетче в юмрук и взех категорично решение да забравя за него.

Същият мъж с факела, същите двама стражници. Същата заповед.

— Стани.

Отметнах плаща на Жилав. Единият от стражниците все още бе запазил достатъчно човешки черти, за да пребледнеш при вида ми. Другите двама бяха безразлични. И след като не успях да се изправя, единият ме хвана за ръката и силно ме дръпна. Безмълвно извиках от болка — не успях да се сдържа. И тази реакция ме накара да се разтреперя от страх. Щом не можех да се сдържа да не извикам, как щях да се браня от Уил?

Поведоха ме по коридора. Не казвам, че вървях. Целият се бях вдървил. От побоя се бяха отворили раните от меч на дясната ми ръка и на бедрото. Болката бе като въздуха — движех се в нея. Вдишвах я и я издишвах от себе си. Бълснаха ме в средата на помещението за стражниците и аз паднах. Не виждах смисъл да правя усилия да се изправям, не ми беше останало достойнство. По-добре да смятаха, че не мога да стана. Докато можех, все още щях да използвам каквите сили ми бяха останали. Бавно и усърдно проясних ума си и започнах да издигам стените си. В мъглата на болката не преставах да обикалям около тях, да ги подсилвам, да се изолирам зад тях. Трябваше да пазя стените на ума си, не плътта на тялото си. Покрай стените в стаята се бяха подредили мъже. Разговаряха тихо и чакаха. Почти не ги забелязвах. Моят свят бяха само стените и болката.

Чух изскърцване и усетих течение от отворена врата. Влезе Славен. Уил го следваше и безгрижно изльчваше сила на Умението. Усещах го, както никога преди не бях усещал човешко присъствие. Усещах го, без да го виждам, силуета му, топлината на Умението, което гореше в него. Той бе опасен. Славен го смяташе само за оръдие. Достави ми известно удоволствие да зная, че принцът не е наясно с опасностите на оръдие като Уил.

Славен седна на стола си. Някой му донесе масичка. Отвориха бутилка, усетих миризма на вино. Болката непоносимо беше изострила

сетивата ми. Чух го да пие. Не исках да покажа, че копнея за една гълтка.

— Само го погледнете. Мислиш ли, че сме прекалили, Уил? — Нещо в напрегнатата шеговитост на гласа му загатваше, че опиянението му не се дължи само на вино. Може би димче? Толкова рано? Вълкът бе казал, че е призори. Славен никога не беше ставал призори... нещо не бе наред с усещането ми за време.

Уил бавно се приближи до мен. Не се опитах да помръдна, за да го погледна. Решително стисках мъничкия си източник на сила. Той ме изрита и изпъшках. Почти в същия миг той запрати срещу мен силата на Умението си. Там поне издържах. Уил си пое дъх и изсумтя. После каза на Славен.

— Ваше величество. Физически почти сте го довели до края, но вътрешно продължава да се съпротивлява. Болката може да отвлече вниманието му, но не отслабва силата на Умението му. Мисля, че така няма да го пречупите.

— Не те питам това, Уил — остро каза Славен. Чух, че се размърдва, за да заеме по-удобна поза. — О, тая история прекалено се проточи. Херцозите ми започват да губят търпение. Трябва да го пречупим днес. — Помълча, после попита: — Значи казваш, че почти съм го довел до края, така ли? Тогава с какво предлагаш да продължим?

— Оставете ни насаме. Аз ще получа от него каквото искате.

— Не — отсече Славен. — Зная какво искаш ти от него, Уил. Ти го виждаш като огромен мях с вино, пълен със сила на Умението, която ти се ще да изпиеш. Е, може би накрая ще ти позволя. Но засега не. Искам да се изправи пред херцозите и да се признае за предател. Нещо повече, искам да пълзи пред трона и да умолява за милост. Ще го принудя да наклепа всички, които са ми се противопоставяли. Искам сам той да ги обвини. Никой няма да се усъмни, ако той каже, че са предатели. Нека херцог Жилав чуе как обвиняват родната му дъщеря, нека целият двор се увери, че лейди Търпение, която толкова решително надига глас за справедливост, е предала короната. И за него... она свещарка, она Моли.

Сърцето ми сякаш подскочи в гърдите ми.

— Още не съм я открил, милорд — отвърна Уил.

— Млък! — Изрева Славен. Гласът му прозвуча почти като на крал Умен. — Не го ободрявай! Няма нужда да я откриваме, за да я обявим за предателка. Няма защо да бързame с търсенето. Той ще отиде на смърт, като знае, че свещарката ще го последва, предадена от собствената му уста. Ще прочистя Бъкип от всички, които са се опитвали да ме предадат и да ми се противопоставят! — Той вдигна чашата си в поздрав към самия себе си и жадно отпи.

Много ми напомняше на кралица Желана, когато се напиеше. Съчетание от самохвалко и подсмърчащ страхливец. Щеше да се бои от всички, които не контролира. А на следващия ден още повече щеше да се бои от онези, които контролира.

Славен рязко оставил чашата си на масата и се отпусна на стола си.

— Е, да продължаваме, а? Келфри, изправи го.

Келфри се оказа опитен човек, който не изпитваше удоволствие от работата си. Не беше нежен, но не бе и по-груб от необходимото. Той застана зад мен, хвана ме за ръцете и ме задържа изправен. Не го беше обучавала Ход. Знаех, че ако бързо отметна глава назад, мога да му счупя носа и предните зъби. Стоях с ръце пред корема, борех се с болката и събирах сили. След миг вдигнах глава и погледнах Славен.

Облизах устните си с език, за да ги отлепя от зъбите си, и казах:

— Ти уби родния си баща.

Славен се вцепени. Стражникът, който ме държеше, се напрегна. Отпуснах се в ръцете му и го принудих да поддържа тежестта ми.

— Убиха го Ведра и Джъстин, но ти си им заповядал — тихо прибавих аз. Принцът се изправи.

— Но не преди да сме се свързали с Искрен — по-високо заяви аз. От усилие се изпотих. — Искрен е жив и знае всичко. — Славен се приближаваше към мен, следван по петите от Уил. Погледнах го и вложих заплашителност в гласа си. — Знае и за теб, Уил. Знае всичко.

Славен ме удари с опакото на ръката си. Веднъж. Още веднъж. Бликна кръв. Той замахна с юмрук. Пригответих се да поема удара, прогоних болката, съсредоточих се.

— Пазете се — извика Уил и се хвърли, за да бълсне Славен настани.

Толкова много го исках, че тойолови намеренията ми с Умението си. Когато принцът залитна, се отскубнах от стражника,

избегнах юмрука на Славен и пристъпих напред. С едната си ръка посегнах да го хвана за тила, за да притегля лицето му към другата, в която стисках пакетчето. Исках да го натрия в носа и устата му с надеждата да поеме достатъчно отрова, за да го убие.

Уил провали всичко. Подутите ми пръсти не успяха да достигнат врата на Славен. Уил го измъкна от вдървените ми ръце, но когато ме бълсна с рамо в гърдите, аз се пресегнах към неговото лице и натиснах разкъсаната хартия и белия прашец в неговия нос, уста и очи. Видях го да се задавя, после и двамата паднахме под напора на стражниците на Славен.

Опитах се да изгубя съзнание, ала не успях. Удряха ме, ритаха ме и ме душаха. Чувах отчаяните викове на Славен. „Не го убивайте! Не го убивайте!“ Усетих, че ме оставят, че измъкват Уил изпод мен, но не виждах нищо. По лицето ми се стичаше кръв и ме заслепяваше. Сълзите ми се смесваха с нея. Бях изпуснал последния си шанс. Не бях успял да убия дори Уил. О, щеше да е болен няколко дни, но се съмнявах, че ще умре.

— Занесете го при лечителя — заповяда Славен. — Вижте дали ще успее да разбере какво му е. Да не сте го ритнали в главата?

Помислих, че говори за мен, докато не чух, че изнасят Уил. Или го бях накарал да поеме повече отрова, отколкото си мислех, или някой наистина го бе ритнал в главата. Отдалечаването на Умението му ме изпълни с облекчение, почти сякаш болките ми бяха престанали. Предпазливо спуснах преградите в ума си. Все едно свалях от плещите си ужасна тежест. Хрумна ми още една благословена мисъл. Те не знаеха. Никой не бе видял хартията и прашеца, беше се случило прекалено бързо. Може би дори нямаше да се сетят за отрова, докато за Уил не станеше късно.

— Копелдакът мъртъв ли е — гневно попита Славен. — Кълна се, че ако сте го убили, ще ви избеся!

Някой побърза да се наведе над мен и опира пулса на шията ми.

— Жив е — навъсено, почти намусено съобщи стражникът. Някой ден Славен щеше да се научи да не заплашва собствената си стража. Надявах се да го научи от стрела в гърба.

След миг ме заляха с ведро студена вода. Внезапността събуди всичките ми болки с нова ярост. Отворих едното си око. Първо видях водата и кръвта на пода пред мен. Ако цялата кръв бе моя, не ми

оставаше още дълго. Замаяно се замислих на кого другого може да е. Умът ми като че ли не работеше много добре. Времето се движеше на подскоци. Славен стоеше над мен, гневен и разрошен, после изведнъж го видях да седи на стола си. Идвах на себе си и отново припадах. Светлина, мрак и пак светлина.

Някой приклекна до мен и опитно ме докосна. Бърич? Не. Това беше стар сън. Този човек имаше сини очи и говореше с носов фароуски акцент.

— Той губи много кръв, крал Славен. Но можем да я спрем. — Усетих натиск върху челото си. Чаша разредено с вода вино, поднесено към напуканите ми устни. Задавих се. — Виждате ли, жив е. Аз бих прекратил за днес, ваше величество. Съмнявам се, че до утре ще е в състояние да отговаря на повече въпроси. Просто ще припадне в ръцете ви. — Спокойно професионално мнение. Мъжът ме пусна на пода и си тръгна.

Разтърси ме гърч. Скоро щях да получа пристъп. Добре че Уил го нямаше. Нямаше да успея да задържа стените си по време на пристъп.

— Пфу, изнесете го — каза Славен отвратено. — Днес само си изгубихме времето. — Краката на стола му изскърцаха. Чух стъпките му по каменния под.

Някой ме сграбчи за яката и ме изправи на крака. Дори не можех да извикам от болка.

— Отрепка — изръмжа ми стражникът. — Гледай да не пукнеш. Не ща да ме бият с камшик заради тебе.

— Голяма заплаха, Мрамор — подигра го някой. — Какво ще му направиш, ако умре?

— Мълквай. И тебе ще те бият, да не си мислиш, че няма? Дай да го изнесем оттук и да почистим тая мръсотия.

Килията. Голата стена. Бяха ме захвърлили на пода в средата на помещението. Някак си не бе честно от тяхна страна. Изпълзях до гърнето да видя дали са ми оставили вода.

Не. Не си бяха направили този труд.

„Идващ ли вече?“

„Наистина искам, Нощни очи. Но просто не зная как.“

„Преобразени. Преобразени, братко! Преобразени.“

„Какво има?“

„Ти дълго мълча. Идваш ли вече?“

„Мълчах ли?“

„Да. Помислих, че си умрял. Не можех да те достигна.“

„Сигурно съм получил пристъп. Не помня нищо. Но сега съм тук, Нощни очи. Тук.“

„Тогава ела при мен. Побързай, преди да умреш.“

„Чакай малко. Нека първо сме сигурни.“

Опитах се да се сетя за причина да не го направя. Знаех, че има причина, но вече не си я спомнях. Е, последното, което можех да направя, беше да умра преди Славен да ме пречупи. Щом трябваше да си ида, щях да го направя сам. Нямах намерение да обвинявам никого. Надявах се, че херцозите ще поискат да видят трупа ми.

Трябваше ми дълго време, за да вдигна ръка към гърдите си. Устните ми бяха напукани и подути, зъбите ме боляха. Но доближих маншета до устата си и открих изпъкналостта на увитото в листа топче. Лапнах ръкава си и започнах да го смуча. След малко усетих вкуса на карим. Не беше приятен. Лютеше. Когато билката притъпи болката в устата ми, продължих да смуча маншета. Глупаво се опитвах да се пазя от таралежовата игла. Не исках да ми се забие в устата.

„Наистина много боли.“

„Зная, Нощни очи.“

„Ела при мен.“

„Опитвам се. Почакай ме.“

Как човек напуска тялото си? Опитах се да не му обръщам внимание, да се усещам само като Нощни очи. Остро обоняние. Лежах и усърдно близо буца сняг. Вдигнах поглед. Спускаше се вечер. Скоро щеше да е подходящо време за лов. Изправих се и се отръсках.

„Точно така“ — насърчи ме Нощни очи.

Ала все още оставаше онази нишка, онова усещане за вдървеното, измъчено тяло на студения каменен под. Самата мисъл за него го правеше по-реално. Побиха го тръпки, зъбите му затракаха. Нов пристъп. Този път силен.

Изведнъж всичко стана съвсем лесно. Толкова лесен избор. Заменяш едно тяло за друго. И без това вече не ми вършеше много работа. Затворено в клетка. Нямаше смисъл да го пазя. Изобщо нямаше смисъл да съм човек.

„Тук съм.“

„Зная. Хайде да ловуваме.“

И ловувахме.

33

ВЪЛЧИ ДНИ

Упражнението за съсредоточаване в себе си е просто. Преставаш да мислиш за онова, което искаш да направиш. Преставаш да мислиш за онова, което си направил. Сетне преставаш да мислиш, че си престанал да мислиш за тези неща. Тогава ще откриеш онова Сега, което продължава вечно и е единственото време на света. И там най-после ще имаш време да си самият себе си.

Когато само ловуваш, ядеш и спиш, откриваш чистотата на живота. В края на краищата никой не се нуждае от повече. Тичахме сами, ние, Вълкът, и нищо не ни липсваше. Не копнеехме за еленско месо, когато хващахме заек, нито негодувахме, че гарваните идват да кълват останките от плячката ни. Понякога си спомняхме друго време и друг живот. И тогава се чудехме какво толкова важно сме намирали в него. Не убивахме повече, отколкото можем да изядем, не яяхме онова, което не можехме да убием. Привечер и призори бе най-доброто време за лов, другото време беше добро за спане. Иначе времето нямаше значение.

Също като за кучетата, за вълците животът е по-кратък, отколкото за хората, ако го измерваш, като броиш дните и колко смени на сезоните виждаш. Ала за две години вълчето прави толкова неща, колкото човек — за двадесет. Достига пълната си сила и ръст, научава всичко необходимо за ловец, другар и водач. Свещницата на живота му гори по-кратко и по-ярко от човешката. За десетилетие вълкът прави всичко, за което на човек е нужно пет-шест пъти повече време. Времето не е скъперник, когато живееш винаги в настоящето.

Така че познавахме нощите и дните, глада и засищането.

Диви радости и изненади. Улавяш мишка, подмяташ я нагоре и я изядаш на една хапка. Прекрасно. Подплашваш заек, подгонваш го, после изведнъж ускоряваш крачка и го хващаши във вихър от козина и сняг. Разтърсването, с което строшаваш врата му, после спокойното ядене, разкъсването на корема му, душенето на горещите му вътрешности, твърдото мясо на бутчетата му, хрущенето на гръбнака му. Ситост и сън. И отново събуждане и лов.

Преследване на кошута по заледено езеро със съзнанието, че не можем да настигнем такава плячка, а само заради удоволствието от лова. Когато пропада в езерото, ние кръжим, кръжим, безкрайно кръжим около нея, докато бие с копита по леда и накрая се измъква, прекалено изтощена, за да избегне зъбите, прехапващи сухожилията ѝ, челюстите, стягащи се на гърлото ѝ. Натъпкване до пръсване, не веднъж, а два пъти от трупа. Идва буря и ни прогонва в бърлогата. Спим, уютно свити на кълбо, докато вятърът носи леден дъжд и сетне сняг навън. Събуждаме се и виждаме бледа светлина, която се процежда през натрупалия сняг. Разравяме го и подаваме муцуна, за да подушим ясния студен ден, който тъкмо започва да гасне. По кошутата е останало още мясо, замръзнато, червено и вкусно, готово за изравяне изпод снега. Какво може да е по-приятно от това да знаеш, че те очаква мясо?

„Елате.“

Спираме. Не, мясо чака. Продължаваме да тичаме.

„Веднага елате. Елате при мен. Имам мясо за вас.“

Вече си имаме мясо. И е по-близо.

„Нощни очи. Преобразени. Елате. Веднага. Скоро ще стане късно.“

Мясо е замръзнато, крехко и червено. Гризем костите за костен мозък. Долита гарван и каца наблизо. Хоп, хоп. Накланя глава. За удоволствие се хвърляме към него и го караме да отлети. Мясо е наше, всичкото. Дни и нощи мясо.

„Елате. Моля ви. Елате. Елате бързо, елате веднага. Върнете се при нас. Трябвате ни. Елате. Елате.“

Той не си отива. Прилепваме уши назад, но все още го чуваме: елате, елате, елате. Воят му ни лишава от удоволствието от мясо. Стига. Засега сме сити. Ще идем просто за да го накараме да мълкне.

„Добре. Чудесно. Елате при мен, елате при мен.“

Отиваме. Тичаме в състяващия се здрач. Изведнъж стряскаме заек и той с подскоци се отдалечава в снега. Ще го подгоним ли? Не. Коремът ни е пълен. Продължаваме. Пресичаме човешка пътека, гола ивица под нощното небе. Бързо минаваме оттатък и навлизаме в гората.

„Елате при мен. Елате. Нощи очи, Преобразени, викам ви. Елате при мен.“

Гората свършва. Под нас има гол склон, а после — равно голо място, открито под нощното небе. Прекалено открыто. По втвърдения сняг няма следи, но в подножието на хълма има човеци. Двама. Сърцето на глутницата копае, другият наблюдава. Сърцето на глутницата копае бързо и усърдно. Дъхът му излиза на пара в нощта. Другият има светлина, твърде ярка светлина, от която очите ни се свиват. Сърцето на глутницата спира да копае. Поглежда ни.

„Елате — казва той. — Елате.“

Скача в дупката, която е изкопал. Върху чистия сняг има черна пръст, замръзнали буци. Приземява се с глух екот, като от сблъсък на еленови рога в дънер на дърво. Приклъка и се чува хрущене. Използва инструмент, който чука и разбива. Сядаме и го наблюдаваме, увили опашка, за да топлим предните си лапи. Какво общо има това с нас? Сити сме, можем да спим. Сърцето на глутницата внезапно ни поглежда.

„Чакайте. Още малко. Чакайте.“

Ръмжи на другия и онзи протяга светлината към дупката. Сърцето на глутницата се навежда и другият се пресяга да му помогне. Измъкват нещо навън. Космите ни настръхват от миризмата му. Обръщаме се, скачаме да избягаме, кръжим, не можем да си тръгнем. Тук има страх, има опасност, заплаха за болка, самота, край.

„Елате. Слезте тук долу при нас, слезте. Трябвате ни. Време е.“

Не е време. Времето е винаги, навсякъде. Трябваме ви, но може би ние неискаме да трябваме на никого. Имаме месо, топло място за сън, дори още месо за друг път. С пълен корем и топла бърлога, какво друго ни трябва? И все пак. Ще се приближим. Ще го подушим, ще видим какво заплашва и мами. Прилепили корем към снега, подвили опашка, ние пълзим надолу по склона.

Сърцето на глутницата седи на снега и го държи. Дава знак на другия да се отдръпне и онзи отстъпва назад, назад, назад, като отнася

със себе си неприятната си светлина. По-близо. Хълмът остава зад нас, гол, без убежище. Ако изпаднем в беда, ще трябва дълго да тичаме до скривалището. Но нищо не помръдва. Тук е само Сърцето на глутницата и онова, което държи. Мирише на стара кръв. Той го разтърска, сякаш за да откъсне от него парче месо. После го търка като вълчица, която прокарва зъби по вълчето си, за да го избави от бълхите. Познаваме тази миризма. Приближаваме се. Приближаваме се. Вече е само на един скок от нас.

„Какво искаш“ — питаме го.

„Върни се.“

„Ние се върнахме.“

„Върни се, Преобразени. — Настойчив е. — Върни се тук.“ — Показва ни глава, поклащаща се на рамото му. Обръща главата, за да ни покаже лицето. Не го познаваме.

„Там ли?“

„Да. Това е твое, Преобразени.“

„Вони. Това е развалено месо, не го искаме. При езерото има по-хубаво месо.“

„Ела тук. Приближи се.“

Не ни харесва. Няма да се приближим. Сърцето на глутницата ни поглежда и ни сграбчва с очи. Приближава се към нас и го носи със себе си. То се поклаща в ръцете му.

„Спокойно. Спокойно. Това е твое, Преобразени. Приближи се.“

Извръмжаваме, ала той не се стряска. Присвиваме се, подвиваме опашка, искаме да си тръгнем, но Сърцето на глутницата е силен. Хваща ръката му и я поставя на главата ни. И ни стиска за тила, за да ни успокои.

„Върни се. Трябва да се върнеш.“ Много е настойчив.

Ровим с лапи снега. Опитваме се да се откъснем, да направим крачка назад. Той не пуска козината на тила ни. Събираме сили и се отскубваме.

„Пусни го, Нощни очи. Той не е твой.“ Намек за зъби в тези думи, очите му ни гледат остро.

„Не е и твой“ — отвръща Нощни очи.

„Чий съм тогава?“

Мигновено олюляване на ръба, балансиране между два свята, две действителности, две тела. После един вълк се обръща и бяга с

подвита опашка по снега, тича сам, бяга от нещо прекалено странно. Спира на върха на хълма, вдига муцуна към небето и вие. Вие за несправедливостта на живота.

Нямам собствени спомени от онова замръзнато гробище. Само нещо като сън. Беше ми невъобразимо студено, бях вдървен и в мен гореше силният вкус на бренди, не само в устата ми, в цялото ми тяло. Те не мислеха, че ми причиняват болка, просто продължаваха да ми търкат ръцете и краката, без да ги е грижа за старите синини, за раните по ръцете ми. И всеки път щом затворех очи, Бърич ме хващаше и ме разтърсваше като парцал.

— Остани при мен, Фиц — повтаряше той. — Остани при мен, остани при мен. Хайде, момко. Ти не си мъртъв. Не си мъртъв. — А после изведнъж ме прегърна, брадатото му лице се притисна към моето и горещите му сълзи потекоха по бузите ми. Люлееше ме, седнал в снега на ръба на гроба ми. — Не си мъртъв, синко. Не си мъртъв.

ЕПИЛОГ

Бърич бе чувал за това в една приказка, разказвана от баба му. Приказка за осезател, който можел да напуска тялото си за ден-два и после да се връща в него. И я беше разказал на Сенч, а Сенч бе смесил отровите, които щяха да ме държат на ръба на смъртта. Казаха ми, че не съм умрял, че тялото ми само е забавило процесите си, за да изглеждам мъртъв.

Не вярвам.

И така отново заживях в човешко тяло. Макар че ми трябваше време, за да си спомня, че съм бил човек. И понякога все още се съмнявам.

Не се върнах към стария си живот. Дните ми като Фицрицарин лежаха в развалини зад мен. Единствените хора на света, които знаеха, че не съм умрял, бяха Бърич и Сенч. Малцина от познатите ми си ме спомняха с усмивка. Славен ме беше убил във всяко отношение, което беше важно за мен като човек. Ако се покажех на някой от хората, които ме бяха обичали, ако се изправех пред тях в човешката си плът, само щях да им дам доказателство за магията, с която се бях опозорил.

Бях умрял в килията си ден-два след онзи последен побой. Херцозите се бяха разгневили, ала Славен им беше представил достатъчно свидетелства за моето Осезание. Мисля, че стражниците му се спасиха от бой с камшик, като заявиха пред съвета, че съм нападнал Уил с Осезанието и затова той толкова дълго лежал болен. Казаха, че се наложило да ме пребият, за да го откъснат от мен. При толкова много свидетели херцозите не само ме изоставиха, но и присъстваха на коронясването на Славен и одобриха назначаването на лорд Ясен за кастелан на Бъкип и цялото бъкско крайбрежие. Лейди Търпение помоли да не изгарят тялото ми, а да го погребат цяло. Лейди Грация я подкрепи, макар и за огромно отвращение на съпруга си. Само те двете останаха до мен въпреки доказателствата за моя позор. Ала мисля, че Славен не се отказа от тялото ми от грижа за тях, а защото тъй като бях умрял преждевременно, бях провалил

спектакъла с обесването и изгарянето. Не успял да получи пълно отмъщение, той просто изгуби интерес. И напусна Бъкип, за да се премести в Трейдфорд. Търпение взе тялото ми, за да ме погребе.

За този живот ме събуди Бърич, живот, в който за мен не бе останало нищо. Нищо, освен моя крал. Шестте херцогства щяха да се разпадат през идните месеци, пиратите щяха да превземат пристанищата ни, нашият народ щеше да бъде прогонван от домовете си или поробван от островитяните. Претопяването придобиваше ужасяващи размери. Ала както беше постъпил принц Искрен, аз обърнах гръб на всичко това и се отправих към вътрешността на страната. Тръгнах по следите на своята престолонаследница, тръгнах да дира своя крал. Настихаха тежки дни.

И все пак дори сега, когато болката ме измъчва и билките не могат да я притъпят, щом си помисля за тялото, затварящо душата ми в клетка, аз си спомням дните си като вълк и знам, че обхващат цял един период от живота ми. Този спомен ми носи утеша и изкушение. „Ела да ловуваш с мен — шепти някой в сърцето ми. Остави болката и вземи живота си само за себе си. Има място, където цялото време е настояще и всички решения са прости.“

Вълците нямат крале.

Издание:

Робин Хоб. Кралска поръчка

Придворният убиец, Книга II

Американска, първо издание

Превод: Крум Бъчваров

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“, Петър

Христов

Издател: „Амбър“ — ИК „БАРД“

ISBN 954-585-260-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.